Chu Y Điểm Thủ

Darling chúng ta LY HÔN NHÉ!

"Ai nói rằng kết hôn là vì tình yêu?
Ai bảo rằng ly hôn là không còn yêu?"

(Tập 1)

★

vh. NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

CHƯƠNG 1

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.

CHƯƠNG 2

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.

CHƯƠNG 3

1.
2.
3.
4.
5.
6.

https://thuviensach.vn

7.
8.
CHƯƠNG 4
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 5
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 6
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 7
1.
2.
3.
4.

https://thuviensach.vn

5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 8
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 9
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
CHƯƠNG 10
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 11
1.

https://thuviensach.vn

2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 12
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 13
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 14
1.
2.
3.
4.
5.
6.

https://thuviensach.vn

7.
8.
CHƯƠNG 15
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
CHƯƠNG 16
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 17
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 18
1.
2.
3.

https://thuviensach.vn

4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 19
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 20
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 21
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 22
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 23
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 24
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 25
1.
2.
3.
4.

https://thuviensach.vn

5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 26
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 27
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 28
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 29

https://thuviensach.vn

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 30
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 31
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
CHƯƠNG 32
1.
2.
3.
4.
5.
6.

https://thuviensach.vn

7.
8.
CHƯƠNG 33
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 34
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 35
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 36
1.
2.

https://thuviensach.vn

3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 37
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 38
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 39
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.

https://thuviensach.vn

8.
CHƯƠNG 40
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 41
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 42
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 43
1.
2.
3.

https://thuviensach.vn

4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 44
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
CHƯƠNG 45
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 46
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 47
1.
2.
3.

https://thuviensach.vn

4.
5.
6.
CHƯƠNG 48
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 49
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 50
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 51
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 52
1.
2.

https://thuviensach.vn

3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 53
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 54
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 55
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 56
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 57
1.

https://thuviensach.vn

2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 58
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 59
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 60
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 61
1.
2.
3.
4.
5.
CHƯƠNG 62
1.
2.
3.

https://thuviensach.vn

4.
5.
CHƯƠNG 63
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 64
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 65
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 66
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 67
1.

https://thuviensach.vn

2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 68
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 69
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 70
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 71
1.
2.
3.
4.
5.

https://thuviensach.vn

6.
CHƯƠNG 72
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 73
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 74
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 75
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 76
1.
2.

https://thuviensach.vn

3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 77
1.
2.
3.
4.
5.
6.
CHƯƠNG 78
1.
2.
3.
4.
5.
6.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 1

I.

Trương Hoa vui vẻ dẫn vợ đi họp lớp. Đây là lần đầu tiên Trần Dĩnh đồng ý tham dự các buổi tụ tập kiểu như thế này kể từ sau khi kết hôn.

Trần Dĩnh là mẫu phụ nữ không thích tham gia các hoạt động xã giao, cứ hết giờ làm là về nhà. Hôm nay khó khăn lắm mới chịu cùng đi với Trương Hoa, vì vậy Trương Hoa rất vui.

Nhưng niềm vui này chẳng duy trì được lâu, bởi vì người bạn cũ của anh là Lí Dương Uy đã nói nhỏ với anh: - "Là một bạn học cũ, có một số chuyện tôi buộc phải nói với cậu, hôm nay tôi mới biết cô gái này là vợ cậu, nhưng đây không phải lần đầu tiên tôi gặp cô ta, trước đây tôi đã gặp cô ta nhiều lần rồi, chỉ có điều cô ta không biết tôi mà thôi".

Trương Hoa hỏi Lí Dương Uy gặp Trần Dĩnh ở đâu? Lí Dương Uy liền nói: - "Ở ngay khách sạn của chúng tôi, mỗi tháng cô ta thường xuất hiện vài lần với tổng giám đốc công ty cô ta, phòng thuê cố định là phòng 1608."

Trương Hoa đờ người ra khi nghe những lời ấy. Lí Dương Uy tiếp tục nói: "Mấy nhân viên phục vụ của khách sạn chúng tôi đều biết, cô ta với tổng giám đốc cứ sau giờ làm là đến thuê phòng mấy tiếng đồng hồ rồi mới đi. Bởi vì đã gần một năm nay rồi nên tôi gặp cô ta nhiều lần. Nhưng cô ta lần nào cũng vội vàng đến rồi đi, chẳng để ý gì đến tôi".

https://thuviensach.vn

Trương Hoa định thần lại, gắt lên: “Đừng nói vớ vẩn, Trần Dĩnh từ xưa đến nay rất yên phận!”. Lí Dương Uy cười khẩy: “Bạn bè cũ tôi mới nói thẳng, lần sau tổng giám đốc cô ta gọi điện đến đặt phòng, tôi sẽ gọi cho cậu!”

2.

Trương Hoa âm thầm nhớ lại, kể từ khi quen biết cho đến khi sống chung với nhau, Trần Dĩnh luôn rất nhẹ nhàng, tiệc cưới cũng rất giản dị, chỉ đơn giản là mời họ hàng thân thích của hai bên đến ăn một bữa cơm, ngay cả bạn bè cũng không mời, bởi vì Trần Dĩnh không thích ồn ào.

Sau khi kết hôn, cứ hết giờ làm là cô về thẳng nhà, trừ một tháng vài buổi ở lại làm thêm giờ, mà có làm thêm giờ cô cũng vẫn về nhà ăn cơm.

Trương Hoa nghĩ chắc chắn Lí Dương Uy đã nhìn nhầm người. Trên đường về, Trần Dĩnh rất phấn khởi, hỏi Trương Hoa sao có vẻ không vui. Trương Hoa nói không có gì. Trần Dĩnh liền nói: “Trước đây không biết mấy người bạn ấy của anh, giờ biết rồi thấy họ thật thú vị!”

Chiều hôm sau, Trương Hoa nhận được điện thoại của Dương Uy, nói rằng tổng giám đốc của cô đã đặt phòng 1608 rồi, bảo anh hết giờ làm hãy đến khách sạn mà xem.

Suốt cả buổi chiều Trương Hoa như người mất hồn, anh không biết nên tin tưởng hay hoài nghi vợ mình.

Lúc sắp hết giờ làm, Trương Hoa nhận được tin nhắn của Trần Dĩnh: “Tối nay em làm thêm, sẽ về nhà hơi muộn”. Trương

https://thuviensach.vn

Hoa nhận được tin này liề̀n quyế́t định sẽ đế́n khách sạn ấ́y một chuyế́n.

3.

Ba năm trước, Trầ̀n Dĩnh vào làm ở phòng tài vụ của công ty. Lúc ấ́y vừa mới tố́t nghiệp, Trầ̀n Dĩnh trẻ trung và xinh đẹp vừa đế́n đã trở thành mục tiêu của rấ́t nhiề̀u đồ̀ng nghiệp nam, nhưng Trầ̀n Dĩnh lại thầ̀m thích Lục Đào, tổng giám đố́c của công ty.

Vẻ tự tin và sức quyế́n rũ của Lục Đào khi ngồ̀i trong văn phòng rộng rãi kí duyệt tài liệu, lúc ngồ̀i ở vị trí lãnh đạo cấ́p cao trong phòng họp hay lúc đàm phán với khách hàng đã thu hút một cô gái mới tố́t nghiệp. Mặc dù Lục Đào đã gầ̀n năm mươi tuổi, có vợ và con gái, nhưng trong mắ́t Trầ̀n Dĩnh, chỉ có Lục Đào mới là người đàn ông chân chính.

Trầ̀n Dĩnh quyế́t định sẽ mạnh dạn theo đuổi tình yêu chân chính của mình. Cô lấ́y cớ là đưa văn kiện, liên tục đánh tín hiệu ngầ̀m với Lục Đào mỗi lầ̀n gặp mặt.

Lục Đào đã sớm nhận ra tâm ý của Trầ̀n Dĩnh, với những cô gái mới tố́t nghiệp như thế́ này, tâm ý ra làm sao chỉ cầ̀n liế́c qua là hiểu ngay. Lục Đào mặc dù thích chơi bời với đàn bà nhưng cũng có mấ́y nguyên tắ́c. Thứ nhấ́t, không chu cấ́p. Thứ hai, không ăn cỏ gầ̀n hang.

Vì vậy mặc dù Lục Đào rấ́t khát khao vẻ trẻ trung, xinh đẹp của Trầ̀n Dĩnh nhưng lí trí mách bảo anh ta không thể chơi bời với nhân viên công ty. Thế́ là lầ̀n nào Lục Đào cũng thẳng thừng từ chố́i.

Hành động từ chố́i của Lục Đào trong mắ́t Trầ̀n Dĩnh lại trở thành hình ảnh vĩ đại của một người đàn ông tố́t. Thế́ nên cô càng

https://thuviensach.vn

điên cuồng mê đắm Lục Đào, thậm chí sẵn sàng làm người tình trong bóng tối của anh ta.

4.

Sau nhiều lần Trần Dĩnh thổ lộ tình cảm, nhiều lần bày tỏ sẵn sàng làm người tình trong bóng tối, không cần bất cứ danh phận nào, cuối cùng hai người đã dẫn nhau vào khách sạn.

Trần Dĩnh từ chối tiền của Lục Đào, cô cảm thấy điều đó sẽ làm nhơ nhuốc tình yêu thiêng liêng trong lòng mình. Cuối cùng thì Lục Đào cũng yên tâm về cô gái này, biết chắc cô không phải là loại con gái có thể mang đến rắc rối cho anh ta. Ngoài ra, để giữ gìn hình tượng tốt đẹp của mình, tối nào hai người ở bên nhau, anh ta tuyệt đối trở về nhà trước chín giờ.

Trần Dĩnh cứ tưởng rằng Lục Đào là một người đàn ông ngoài gia đình ra thì chỉ có mình, cô hoàn toàn không biết Lục Đào gần như ngày nào cũng chơi bời ở vũ trường đến tận đêm khuya, thậm chí có hôm sau khi quan hệ với cô xong còn ra ngoài tìm cô gái khác.

Cứ như vậy, hai người duy trì quan hệ này được hai năm. Lục Đào cảm thấy nếu cứ thế này mãi có khi sẽ xảy ra rắc rối, nên nhiều lần làm công tác tư tưởng cho Trần Dĩnh, bảo cô tìm một người đàn ông thật thà mà kết hôn, như vậy mới có thể tránh được ánh mắt soi mói của người đời. Còn nói "tình yêu của chúng ta sẽ không vì những thứ đó mà thay đổi, thậm chí đôi bên sẽ càng biết trân trọng hơn".

Cuối cùng thì Trần Dĩnh cũng đồng ý. Cô thông qua các mối quan hệ và làm quen với Trương Hoa. Trương Hoa cũng mới tốt nghiệp được vài năm, là một nhân viên bình thường trong một công

https://thuviensach.vn

ty. Một chàng trai có tình cảm rất đơn giản như anh, nhìn thấy một cô gái nhẹ nhàng, xinh đẹp như Trần Dĩnh là thích ngay. Hai người ra mắt họ hàng hai bên rồi nhanh chóng kết hôn.

5.

Trần Dĩnh cảm thấy cuộc hôn nhân này chỉ là một sự che đậy, vì vậy không làm to, đôi bên chủ yếu mời họ hàng thân thích ăn bữa cơm là xong. Mỗi ngày hết giờ làm là cô về nhà ngay, không chịu ra ngoài. Trương Hoa nhiều lần muốn cô đi tham dự họp lớp với mình nhưng cô đều lấy lí do là không thích ồn ào để từ chối.

Điều mà Trần Dĩnh trông đợi chính là mấy tiếng đồng hồ ở trong khách sạn cùng với Lục Đào vào vài tối mỗi tháng. Chỉ có như vậy cô mới cảm thấy mình đã quay lại với quỹ đạo tình yêu của mình.

Lúc ở bên cạnh Lục Đào, không chỉ con người Trần Dĩnh trở nên tràn đầy sức sống, mà việc làm tình cũng rất cuồng nhiệt. Điều này hoàn toàn khác biệt đối với Trương Hoa. Làm tình với Trương Hoa đa phần là vì nhiệm vụ, rất nhạt nhẽo. Nhưng với Lục Đào là còn có cả tình yêu của cô.

Nhưng Lục Đào chẳng bao giờ chịu ở lại thêm một phút, trước chín giờ là ra về, nhiều lúc vừa mới làm tình xong đã ngồi dậy mặc quần áo rồi đi ngay, nói rằng tối nay còn có việc.

Trần Dĩnh đều chấp nhận những điều này. Trong lòng cô luôn có một tia hi vọng, hi vọng rằng một ngày nào đó sẽ có điều gì đó thay đổi, mặc dù cô không rõ sự thay đổi này là gì, nhưng cô tin sự thay đổi này có thể khiến cô và Lục Đào ở bên nhau mãi mãi.

https://thuviensach.vn

6.

Tô´i hôm đó, Trâ`n Dĩnh và Lục Đào vừa làm tình xong, bỗng nhiên bụng cô đau dữ dội. Trâ`n Dĩnh nói: “Đưa em đê´n bệnh viện khám đi!”. Lục Đào nhìn đô`ng hô` rô`i bảo: “Không được, em biê´t là anh phải vê` nhà trước chín giờ mà!”

Lục Đào vừa mặc quâ`n áo vừa nói: “Hay là anh đưa em đê´n công ty, em bảo Trương Hoa đưa em đi bệnh viện nhé!”

Trâ`n Dĩnh đứng bên dưới công ty, tay ôm chặt bụng, ngô`i xổm dưới đâ´t, thâ´y Trương Hoa tâ´t tưởi chạy đê´n. Trên đường đê´n bệnh viện, Trâ`n Dĩnh nhìn Trương Hoa mặt lâ´m tâ´m mô` hôi, yê´u ớt nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa ôm cô vào lòng: “Đô` ngô´c, cám ơn gì chứ, chúng ta là vợ chô`ng mà!”

Cơ thể Trâ`n Dĩnh khẽ run lên, nhớ đê´n cảnh Lục Đào ném mình ở lại rô`i đi thẳng là cô lại không kìm được nước mă´t.

Kê´t quả kiểm tra là Trâ`n Dĩnh bị viêm cổ tử cung.

Trương Hoa suô´t cả buổi tô´i cứ tâ´t bật hê´t việc nọ đê´n việc kia, vê` đê´n nhà không cho Trâ`n Dĩnh động vào bâ´t cứ việc gì, thậm chí cử động cũng không được.... Kiểu quan tâm, lo lă´ng â´y khiê´n cho Trâ`n Dĩnh chợt cảm thâ´y có một chút rung động nào đó đang lan tỏa trong lòng.

7.

Trâ`n Dĩnh nă`m ở trên giường, nhớ lại khoảng thời gian gâ`n một năm kể từ khi kê´t hôn với Trương Hoa. Người đàn ông chẳng lớn

https://thuviensach.vn

hơn cô bao nhiêu tuổi này luôn nhường nhịn cô, chuyện gì cũng làm theo ý cô.

Cô nói không muố´n làm đám cưới rình rang, anh đồ`ng ý. Cô nói tạm thời không muố´n sinh con, anh đồ`ng ý. Cô nói không thích ồ`n ào, không muố´n tham gia họp lớp với anh, anh cũng nghe theo, thậm chí còn ở nhà với cô, không đi họp lớp nữa.

Cô mây mưa với Lục Đào ở khách sạn, anh vẫn luôn tin rằ`ng cô làm thêm giờ, vê` đế´n nhà đã thấ´y cơm nước chuẩn bị tươm tấ´t, còn anh đang ngồ`i đợi cô vê` cùng ăn.

Cô thích xem phim truyề`n hình, anh liề`n từ bỏ các chương trình thể thao trực tiế´p, cùng cô ngồ`i xem phim.

Giờ nghĩ lại, Trầ`n Dĩnh chợt phát hiện người đàn ông này đang thay đổi vì cô, luôn lặng lẽ ở bên cô, đặc biệt là sự lo lắ´ng khi nghe thấ´y cô nói cô đau bụng qua điện thoại, cùng với câu "Chúng ta là vợ chồ`ng mà" đã khiế´n cho Trầ`n Dĩnh không thể không nhìn lại anh.

Nghĩ đế´n đây, Trầ`n Dĩnh mới thấ´y Trương Hoa chính là người bị hại. Anh hoàn toàn bị động tiế´p nhận cuộc hôn nhân giả tạo này. Đồ`ng thời cô phát hiện ra anh luôn dùng hành động thực tế´ để yêu thương cô.

8.

Mấ´y ngày sau, buổi tố´i lúc xem ti vi, Trầ`n Dĩnh nói với Trương Hoa: "Bạn anh lúc nào thì tụ tập, em cũng muố´n đế´n tham gia!". Trương Hoa hào hứng nói: "Thế´ thì hay quá, để anh liên lạc với họ xem sao!"

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nghĩ nên tìm hiểu người đàn ông này, thử tiếp xúc với cuộc sống của anh xem sao.

Trong buổi tụ tập, Trần Dĩnh mới phát hiện đám bạn của Trương Hoa là những người rất trẻ trung, sôi động, có một số đã kết hôn, một số vẫn còn độc thân. Bọn họ còn trêu Trần Dĩnh: "Trương Hoa trước đây ở trường được rất nhiều bạn nữ thích, chỉ có điều cậu ta bảo thủ nên mới bỏ lỡ rất nhiều cơ hội!"

Rồi lại nói: "Chị dâu dạy dỗ cậu ta kiểu gì mà trước đây cậu ta rất thích tụ tập bạn bè, thế mà kết hôn xong, cả năm trời lại ngoan ngoãn thế, gần như chẳng ra ngoài, ngày ngày ở nhà?"

Trần Dĩnh nghe thấy thế chỉ cười cười, chợt phát hiện ra người đàn ông này có rất nhiều chuyện, cũng được rất nhiều người quý mến, hơn nữa bên cạnh anh là một nhóm những thanh niên cực kì sôi nổi.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Trương Hoa với bạn bè, Trần Dĩnh cũng cảm thấy vui lây.

9.

Cho đến khi Trương Hoa bị một bạn học gọi đến bên cạnh, thì thầm to nhỏ điều gì đó xong, anh đột nhiên trở nên thất thần. Trần Dĩnh không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng cô cảm thấy chắc là có chuyện gì đó.

Trên đường về nhà, Trần Dĩnh hỏi anh làm sao? Trương Hoa chỉ nói không có chuyện gì. Trần Dĩnh cười nói: "Không phải có bạn gái nào liên lạc lại với anh, khiến anh hối hận đã kết hôn quá sớm đấy chứ?".

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Trần Dĩnh nói đùa với Trương Hoa, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có tâm sự trong lòng. Cô phát hiện ra mình bắt đầu để tâm đến chuyện Trương Hoa không vui, thậm chí cô đang nghĩ, hi vọng không phải đúng như lời đùa của cô, không phải Trương Hoa đang nghĩ đến một cô bạn học nào đó.

Về đến nhà, Trương Hoa vẫn u uất, chẳng cười nói như mọi ngày. Mấy lần Trần Dĩnh định hỏi rốt cuộc người bạn ấy nói gì với anh khiến anh không vui nhưng lại thôi. Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, cũng mấy lần định mở miệng hỏi. Nhưng cả hai đều cố nén không nói gì.

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa leo lên giường từ sớm, đột nhiên cảm thấy mình thực sự đã ít quan tâm đến người đàn ông này.

IO.

Ngày hôm sau, Trần Dĩnh do dự cả buổi, đến trưa liền nhắn cho Lục Đào một cái tin: Tối nay, ở chỗ cũ. Lục Đào nhìn thấy tin nhắn của Hổ tiếu sinh uy lấy làm lạ, trước đây mỗi lần đi khách sạn đều do anh ta hẹn Trần Dĩnh, bởi vì Trần Dĩnh biết anh bận nên lúc nào cũng nghe theo sự sắp xếp của anh ta.

Đây là lần đầu tiên Trần Dĩnh chủ động hẹn. Lục Đào nghĩ, chẳng nhẽ Trần Dĩnh hôm nay có yêu cầu gì đặc biệt? Nhưng anh ta vẫn nhắn lại: Ok! Rồi chủ động gọi điện đặt phòng 1608. Lần nào cũng do anh ta gọi điện đặt phòng.

Trần Dĩnh lấy chìa khóa phòng ở quầy lễ tân rồi lên trước. Nửa tiếng sau Lục Đào mới đến. Anh ta hỏi lễ tân rồi mới lên theo.

Đứng từ xa, Lí Dương Uy nói với Trương Hoa: “Tôi nói không sai chứ? Có cần phải lên kiểm tra không?”. Trương Hoa nói: “Không

https://thuviensach.vn

cần, tôi về nhà trước!”

Lục Đào vừa vào phòng đã giục Trần Dĩnh đi tắm. Trần Dĩnh ngồi yên trên giường. Lục Đào hỏi làm sao, Trần Dĩnh liền nhìn anh ta rồi chậm rãi nói: “Chúng ta kết thúc đi, em muốn sống yên ổn với Trương Hoa, người đàn ông này cần đến sự quan tâm của em!”

Lục Đào nhìn cô, không hề cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng anh ta luôn hi vọng sẽ kết thúc như vậy. Ba năm nay, anh ta đã chẳng còn cảm giác nồng nàn như ban đầu với Trần Dĩnh nữa, hơn nữa anh ta cũng mong mau chóng kết thúc. Kết thúc như thế này khiến anh ta chẳng có gì phải lo lắng hết.

Lục Đào nói: “Vậy hôm nay là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau hả?”. Trần Dĩnh gật đầu khẳng định. Lục Đào lại gần ôm cô: “Vậy chúng ta ân ái lần cuối nhé!”. Trần Dĩnh tránh anh ta, nói: “Em đã quyết định sẽ sống yên ổn với Trương Hoa rồi thì sẽ không có quan hệ gì với anh nữa. Lần này em đến chỉ là nói rõ với anh. Ngoài ra, cám ơn anh đã từng cho em ảo tưởng về tình yêu!”

II.

Trương Hoa đang xào rau thì Trần Dĩnh về. Anh ngoảnh đầu lại nhìn cô, cười nói: “Hôm nay làm thêm giờ mà về sớm thế à?”. Trần Dĩnh liền đáp hôm nay không có nhiều việc.

Trương Hoa nói: “Đợi một lát, hôm nay anh làm nhiều món, còn mua thêm rượu, tối nay chúng ta sẽ ăn uống một bữa thịnh soạn!”

Lúc ăn cơm, Trần Dĩnh cứ hỏi hôm nay là ngày gì mà đột nhiên long trọng thế. Trương Hoa cười cười: “Không có gì, anh chỉ cảm

https://thuviensach.vn

thấ y vui thôi. Cuố i cùng cũng nhìn nhận rõ một số vấ n đề, chỉ tại anh trước đây quá ngố c nghế ch!”

Trầ n Dĩnh hỏi: “Rố t cuộc là chuyện gì mà vui thế ?”. Tố i qua vẫn còn u uấ t không vui cơ mà? Nhưng cô cũng cảm thấ y vui lây với Trương Hoa. Cho dù thế nào thì bộ dạng của anh hôm nay cũng không còn u uấ t như ngày hôm qua nữa.

Chủ yế u là vì đã nói rõ ràng mọi chuyện với Lục Đào nên cô cảm thấ y rấ t nhẹ nhõm, cuố i cùng cũng có thể yên ổn số ng bên Trương Hoa, có thể đường đường chính chính giới thiệu Trương Hoa với bạn bè của mình, có thể cùng đi dạo phố , đi xem phim, đi chợ, đi mua sắ m cùng nhau như tấ t cả các cặp vợ chồ ng khác.

Buổi tố i, lúc lên giường, Trương Hoa đột nhiên hơi thô bạo, cũng rấ t chủ động. Đổi lại là trước đây, Trầ n Dĩnh chắ c chắ n sẽ cảm thấ y khó chịu, nhưng giờ cô bắ t đầ u hưởng ứng theo Trương Hoa, ôm siế t lấ y anh.

Cuố i cùng, hai người cũng lên đế n cao trào. Vào khoảnh khắ c lên đỉnh, Trương Hoa lớn tiế ng la lên rồ i ôm chặt lấ y Trầ n Dĩnh, nói: “Trầ n Dĩnh, chúng ta ly hôn đi!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 2

I.

Câu này của Trương Hoa chẳng khác gì một tiếng sấm nổ ngang tai. Trần Dĩnh đẩy Trương Hoa ra, trân trối nhìn anh. Trương Hoa tuyệt vọng nhìn cô, nói: "Tại sao hai người lại chọn đúng khách sạn của bạn tôi?"

Cuối cùng thì Trần Dĩnh cũng hiểu ra, rốt cuộc buổi tụ tập hôm đấy, người bạn kia đã nói gì với Trương Hoa. Trần Dĩnh ngồi dậy, mặc quần áo, nước mắt trào ra, hồi lâu mới khẽ nói: "Anh không muốn nghe em giải thích sao?"

Trương Hoa nằm xuống, lấy chăn đắp lên người, sau đó nói: "Chẳng có gì để giải thích hết, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi làm thủ tục!"

Trần Dĩnh cứ ngồi ngây ra như thế. Trương Hoa nằm quay lưng lại với cô, trông như đã ngủ nhưng thực ra vẫn còn thức. Chẳng biết bao lâu sau, Trần Dĩnh mới chậm rãi nằm xuống, vòng tay ôm Trương Hoa từ phía sau.

Trương Hoa nằm yên không nhúc nhích. Sáng hôm sau lúc anh tỉnh dậy, Trần Dĩnh đã đi làm rồi.

Buổi chiều, Trương Hoa gọi cho Lí Dương Uy, bảo anh ta tối cùng đi uống rượu. Đây là lần đầu tiên Trương Hoa ra ngoài uống rượu mà không nói một tiếng với Trần Dĩnh.

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa ngô`i ở đại sảnh khách sạn chờ Lí Dương Uy, Trâ`n Dĩnh nhă´n tin đê´n: "Tô´i nay anh có vê` nhà ăn cơm không?", Trương Hoa nhìn đô`ng hô`, đã là hơn tám giờ. Trương Hoa đọc lướt tin nhă´n rô`i bỏ điện thoại vào túi quâ`n, ngẫm nghĩ giây lát rô`i lâ´y ra tă´t máy luôn.

2.

Lí Dương Uy nói Trương Hoa uô´ng ít thôi. Trương Hoa lă´c đâ`u: "Không sao, chút rượu này đâu thâ´m gì". Mặc dù bây giờ đã là một giờ sáng nhưng dãy phô´ đô` nướng vẫn râ´t nhộn nhịp, cửa hàng nọ nô´i cửa hàng kia, người qua người lại râ´t đông, thậm chí có râ´t nhiê`u đại gia lớn tuổi lái xe đưa bạn gái đê´n đây ăn.

Lí Dương Uy hỏi: "Cậu định ly hôn thật ư?". Trương Hoa bực bội nói: "Cậu đã hỏi mâ´y lâ`n rô`i đâ´y. Tôi đã nói là chă´c chă´n sẽ ly hôn mà!"

Lí Dương Uy nói: "Nói thật nhé, trông Trâ`n Dĩnh không giô´ng như loại con gái hư hỏng, thật sự không giô´ng. Mặc dù xinh đẹp nhưng nhìn râ´t dịu dàng và hiê`n lành". Xem ra vẻ bê` ngoài râ´t dễ mê hoặc người khác.

Lí Dương Uy nhìn quanh rô`i nói với Trương Hoa: "Cậu nhìn đi, cái xã hội này loạn cào cào lên như thê´ đâ´y. Và giờ này có thă`ng nào còn dẫn vợ hay bạn gái ra ngoài ăn đêm, uô´ng rượu không? Còn không phải là loại mèo mả gà đô`ng cả hay sao?"

Trương Hoa cười chua xót: "Có lẽ thê´, chỉ có người như tôi mới tin tưởng ră`ng trong xã hội này còn có tình yêu thuâ`n khiê´t. Ngay cả lúc kê´t hôn, Trâ`n Dĩnh không phải là gái trinh nhưng tôi vẫn luôn tin tưởng cô â´y là gái trinh, tự an ủi mình không nhìn thâ´y

https://thuviensach.vn

máu chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, hoặc có thể cô ấy trong lúc tập thể thao đã vô tình bị rách...". Nói xong anh lại nốc cạn ly rượu.

Lí Dương Uy nói: "Đừng uống nữa, cũng muộn rồi, về nhà thôi! Còn về chuyện ly hôn cậu phải nghĩ cho kĩ. Tốt nhất nên nghe cô ấy giải thích!". Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy: "Sao cậu lắm lời thế, đâu phải cậu trả tiền, cứ uống tiếp đi!"

Lí Dương Uy đành cạn ly với anh. Trương Hoa nói: "Ngoài ra tôi muốn nói với cậu một chuyện. Hiện giờ trong đám bạn học chỉ có mình cậu biết chuyện của cô ấy. Giúp tôi giữ kín chuyện này, tôi không muốn mất mặt, còn về chuyện vì sao ly hôn, tôi sẽ nghĩ ra lí do khác!"

3.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Dĩnh vẫn ngồi bên bàn, thức ăn trên bàn chưa hề động đến. Trương Hoa nhìn cô rồi đi thẳng về phòng, không nói năng gì, người nồng nặc mùi rượu.

Trần Dĩnh chạy đến, định cởi giày cho Trương Hoa thì anh đã thu chân lại, nhìn cô hỏi: "Làm gì thế?". Trần Dĩnh nói: "Uống nhiều rượu thế, không tắm thì cũng phải cởi giày, cởi áo khoác ra chứ!"

Trương Hoa miễn cưỡng ngồi dậy nói: "Để tôi tự cởi!". Trần Dĩnh đứng ngây ra ở bên cạnh, nhìn anh lật đật cởi giày, cởi áo khoác.

Lúc Trần Dĩnh thu dọn xong bàn ăn, đi tắm rửa rồi lên giường thì Trương Hoa đã ngủ say rồi. Cô nhìn Trương Hoa, nhìn người chồng mà trong mắt cô luôn là một cậu bé chưa trưởng thành, chẳng có chút đàn ông nào, lúc này đây bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ.

https://thuviensach.vn

Giờ cô mới phát hiện thực ra bấ t cứ ai cũng có thể giới nội tâm rấ t phức tạp, nế u như không chạm đế n nơi "nhạy cảm" trong cái thể giới ấ y thì khó mà nhận ra được.

Lúc ban ngày ở công ty, cô vẫn tin rằ ng mình có niề m tin cứu vãn trái tim Trương Hoa, cứu vãn cuộc hôn nhân này thì bây giờ, trái tim cô dầ n nguội lạnh. Cô vố n muố n nói với Trương Hoa, hồ i sáng cô đã xin nghỉ việc, hai hôm tới cô sẽ bàn giao hế t công việc là có thể rời khỏi công ty ấ y, vĩnh viễn rời khỏi Lục Đào.

Nhìn Trương Hoa, Trầ n Dĩnh nghĩ, tình yêu có lẽ không thể mãi đứng yên ở một chỗ chờ đợi mình.

4.

Mấ y ngày liề n, hôm nào Trương Hoa cũng về nhà rấ t muộn, người nồ ng nặc mùi rượu, sau khi cởi áo khoác và tấ t ra là leo lên giường ngủ. Sáng ra, đợi Trầ n Dĩnh đi rồ i mới ngồ i dậy tắ m rửa, đánh răng rửa mặt đi làm.

Hôm nay, Trương Hoa tỉnh dậy đã nhìn thấ y Trầ n Dĩnh ngồ i bên bàn. Trên bàn đặt một vài món ăn sáng. Trầ n Dĩnh nhìn thấ y anh dậy liề n bảo anh đi đánh răng, rửa mặt rồ i ăn sáng.

Trương Hoa không đoái hoài đế n Trầ n Dĩnh, anh đi thẳng vào nhà vệ sinh tắ m rửa. Tắ m xong liề n mặc quầ n áo, không ăn sáng mà đi thẳng ra ngoài cửa. Đang chuẩn bị ra ngoài, Trương Hoa không nén được ngoảnh lại hỏi Trầ n Dĩnh: "Sao hôm nay cô chưa đi làm?"

Trầ n Dĩnh nói: "Hai ngày sau ngày hôm ấ y em đã xin nghỉ việc. Hôm qua em đã bàn giao xong công việc, vì vậy hôm nay chính thức rời khỏi công ty đó!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa ậm ừ, ngẫm nghĩ hồ`i lâu rồ`i đi vê` phòng, sau đó lấ´y điện thoại ra gọi cho công ty xin nghỉ một ngày. Đặt điện thoại xuố´ng, Trương Hoa nói: “Tôi cũng xin nghỉ rồ`i, vừa hay có thời gian, hôm nay chúng ta đi làm thủ tục ly hôn!”

Trầ`n Dĩnh nghe xong liề`n ngẩn ra không nói nên lời. Trương Hoa ngồ`i xuố´ng, bắ´t đầ`u ăn sáng, vừa ăn vừa nói: “Cô cũng ăn mau đi, chúng ta đi sớm sớm một chút!”

Trầ`n Dĩnh ngẩng đầ`u nhìn anh: “Trương Hoa, chúng ta có thể nói chuyện một lầ`n không?”

Trương Hoa vừa ăn vừa nói: “Chẳng có gì để nói cả, giải quyế´t sớm tố´t cho cả hai!”. Trầ`n Dĩnh cắ´n môi: “Nế´u em không muố´n ly hôn thì sao?”

Trương Hoa cười khẩy: “Cô không muố´n tôi càng khinh thường cô đấ´y chứ?”

5.

Trầ`n Dĩnh trầ`m ngâm hồ`i lâu, đế´n khi Trương Hoa ăn xong mới khẽ nói: “Ly hôn đâu có dễ dàng thế´, chắ´c chắ´n là rấ´t nhiề`u thủ tục!”

Trương Hoa đứng dậy, châm thuố´c rồ`i nói: “Tôi đã tìm hiểu cả rồ`i, trình tự rấ´t đơn giản, những gì cầ`n chuẩn bị tôi đã chuẩn bị rồ`i. Ngay cả hai ảnh chân dung của cô tôi cũng chuẩn bị xong rồ`i!”

Sau đó anh lấ´y hai tờ đơn từ trong túi ra, đưa cho Trầ`n Dĩnh: “Đây là đơn xin ly hôn, tôi đã đóng dấ´u rồ`i, nói chung chúng ta chẳng có gì để thỏa thuận cả, không tài sản, không con cái, không ràng buộc. Căn nhà này vẫn đứng tên bố´ mẹ tôi. Nhưng bắ´t buộc

https://thuviensach.vn

phải có đơn xin ly hôn, vì vậy tôi đã đánh máy rồ`i in ra, cô kí đi, tôi kí rồ`i!"

Trầ`n Dĩnh nhìn đơn xin ly hôn, nói: "Xem ra anh đã chuẩn bị xong hế´t rồ`i!".

- Tôi không coi chuyện kế´t hôn là chơi đồ` hàng, ly hôn cũng như vậy!

- Vậy cũng cầ`n có một lí do chứ, không có nguyên nhân mà đòi ly hôn sao?- Trương Hoa ngẫm nghĩ rồ`i lấ´y điện thoại ra gọi.

6.

Lúc Trương Hoa gọi điện cho Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân vẫn đang ngủ, Cổ Vân Vân mơ màng nghe điện thoại: "Ai thế´? Mới sáng ra đã làm phiề`n người ta rồ`i!"

Trương Hoa cười: "Thật ngại quá, Cổ Vân Vân à, sáng sớm đã làm phiề`n cậu! Sướng thế´, vẫn còn đang ngủ à?"

Cổ Vân Vân ngồ`i dậy nói: "Trương Hoa, sao cậu đột nhiên gọi điện cho tôi vậy?".

- Có chút chuyện cầ`n nhờ cậu giúp đây!

- Chuyện gì mau nói đi, chẳng mấ´y khi cậu hé răng nhờ người khác giúp đỡ!

- Làm bạn gái tôi một thời gian nhé!

Cổ Vân Vân bật cười: "Cậu đùa cái gì vậy? Cậu đã kế´t hôn gầ`n một năm rồ`i đấ´y!"

https://thuviensach.vn

- Không đùa đâu, còn vê` nguyên nhân, tôi sẽ giải thích cho cậu sau. Tôi chỉ đê` cập chuyện này với cậu trước. Mà cái thân phận bạn gái của cậu cũng chưa chă´c đã phải dùng đê´n, nhưng nê´u cần, mong cậu hãy giúp tôi!

Cổ Vân Vân tò mò hỏi: "Rô´t cuộc là có chuyện gì?"

- Đợi khi nào gặp mặt tôi sẽ nói rõ, cậu cứ nhận lời tôi đi!

Cổ Vân Vân cười hỏi: "Thê´ tại sao lại tìm tôi, chẳng phải cậu có râ´t nhiê`u bạn gái hay sao?"

- Thực ra họ không có bạn trai thì cũng kê´t hôn rô`i, không tìm cậu thì còn tìm ai? Ai đê´n giờ vẫn còn độc thân như cậu chứ?

Trương Hoa cúp điện thoại rô`i nói với Trâ`n Dĩnh: "Lâ`n này thì cô yên tâm rô`i nhé! Cứ nói với hai bên gia đình là tôi có người khác, đòi ly hôn. Cũng coi như là giữ gìn thể diện giúp cô!"

Trâ`n Dĩnh nói: "Chúng ta có thể đợi thêm một thời gian nữa, để cả hai bình tĩnh lại không?"

7.

Mặc cho Trương Hoa nói gì, Trâ`n Dĩnh cũng nhâ´t định đòi đợi một thời gian nữa. Cuô´i cùng Trương Hoa đành phải nhượng bộ, nhưng yêu câ`u Trâ`n Dĩnh chuyển ra ngoài sô´ng. Trâ`n Dĩnh liê`n mang một vài bộ quâ`n áo với đô` dùng cá nhận, tạm thời chuyển đê´n chỗ Lưu Huệ Anh ở.

Lưu Huệ Anh là bạn học câ´p ba của Trâ`n Dĩnh, lúc lên đại học mặc dù không học cùng một trường nhưng vẫn giữ liên lạc với nhau. Sau khi tô´t nghiệp cùng đê´n thành phô´ này. Hiện giờ cô đã có bạn

https://thuviensach.vn

trai, nhưng không sống chung. Cô cũng là người bạn duy nhất biết chuyện của Trần Dĩnh và Lục Đào.

Sau khi kết hôn, Trần Dĩnh không muốn có quá nhiều rắc rối nên không mấy khi gặp Lưu Huệ Anh, tuy nhiên đôi bên vẫn liên lạc qua QQ, tin nhắn hoặc điện thoại.

Lưu Huệ Anh nhìn thấy Trần Dĩnh đem đồ đạc sang, không mấy kinh ngạc, bởi vì mấy ngày trước cô đã nghe Trần Dĩnh nói Trương Hoa đòi ly hôn.

- Tớ cũng chẳng biết phải làm sao. Tớ không muốn ly hôn, tớ đã cắt đứt quan hệ với Lục Đào rồi, cũng nghỉ việc luôn rồi. Tớ thật lòng muốn sống yên ổn với anh ấy!

Lưu Huệ Anh hỏi: "Thế thái độ của Trương Hoa thế nào?"

Trần Dĩnh tuyệt vọng nói: "Anh ấy nghiêm túc lắm, đã chuẩn bị hết mọi thủ tục ly hôn rồi!"

Lưu Huệ Anh đột nhiên hỏi: "Hộ khẩu của cậu vẫn ở nhà bố mẹ phải không?"

- Ừ, ở nhà bố mẹ, thế thì sao?

8.

Mấy hôm sau, cuối cùng Trương Hoa không nhịn được liền nhắn tin hỏi: "Khi nào thì đi làm thủ tục?". Trần Dĩnh không nhắn lại mà gọi lại: "Em đã hỏi rồi, ly hôn cần có sổ hộ khẩu, nhưng sổ hộ khẩu lại đang ở quê, em đang bảo bố em gửi lên!"

- Đã mấy hôm rồi, có gửi cũng phải đến nơi rồi chứ nhỉ? Cố gắng nhanh chóng, khi nào nhận được thì báo cho tôi!

https://thuviensach.vn

- Ok, nhận được em sẽ báo cho anh!- Rô`i cô lại hỏi: “Dạo này anh có khỏe không?”

Trương Hoa trâ`m ngâm một lát rô`i bảo: Vẫn vậy thôi. Thê´ nhé, tôi cúp máy đây!

Thêm mâ´y ngày nữa, Trương Hoa lại nhă´n tin: “Hộ khẩu nhận được chưa?”. Trâ`n Dĩnh không gọi mà nhă´n lại: “Bô´ em có việc câ`n dùng đê´n sổ hộ khẩu, tạm thời chưa thể gửi đi!”

Trương Hoa đọc xong tin nhă´n liê`n gọi điện lại, gă´t â`m lên: “Cô thâ´y cứ kéo dài như thê´ có ích gì không? Nê´u như cô không tiện mở miệng, tôi sẽ gọi thẳng vê` nhà cô!”

Trâ`n Dĩnh trâ`m ngâm giây lát rô`i nói: “Trương Hoa, chúng ta không thể gặp mặt nói chuyện tử tê´ sao?”

Trương Hoa thẳng thừng ngă´t lời: “Tôi đã nói rô`i, ly hôn không phải chơi đô` hàng, tôi cho cô ba ngày, nê´u như vẫn chưa gửi hộ khẩu lên, tôi sẽ gọi vê` cho nhà cô!”

Nói rô`i Trương Hoa ngă´t máy luôn. Trâ`n Dĩnh ngẩn người nghe tiê´ng tút tút từ trong điện thoại vọng ra, nước mă´t lăn dài, ngoảnh đâ`u lại nói với Lưu Huệ Anh: “Tại sao anh â´y không chịu nói chuyện tử tê´ với tớ một lâ`n?”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 3

I.

Lúc từ cục Dân chính đi ra, Trần Dĩnh vừa đi vừa cúi gằm mặt, không phải nói khi ly hôn còn có hòa giải sao? Sao loáng một cái đã làm xong thủ tục rồi? Trương Hoa nhìn giấy chứng nhận ly hôn nói: "Bây giờ đã thay đổi chính sách, cứ đủ giấy tờ là lập tức cho ly hôn!".

- Em thấy bọn họ thật vô trách nhiệm!

Trương Hoa đưa tay ra vẫy một chiếc taxi rồi bảo Trần Dĩnh lên xe. Trần Dĩnh hỏi lên xe làm gì. Trương Hoa bảo: "Chẳng phải phải về nhà lấy đồ đạc hay sao?"

Lái xe vừa đi vừa hỏi: "Hai người đến làm thủ tục kết hôn hả? Trông xứng đôi lắm!". Trần Dĩnh khựng người, trầm ngâm không nói. Trương Hoa cười cười cũng không nói gì.

Trương Hoa nghĩ, kết hôn với ly hôn đều đăng kí ở cùng một chỗ, hơn nữa mình với Trần Dĩnh đều còn trẻ như vậy, chẳng trách mà lái xe hiểu lầm. Anh lại nhìn giấy chứng nhận ly hôn của mình, màu sắc cũng na ná như đăng kí kết hôn.

Trương Hoa quay sang nhìn Trần Dĩnh, chỉ thấy cô cúi đầu trầm ngâm.

- Em tìm được việc mới chưa?

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh vẫn không ngẩng đâ`u, chỉ khẽ nói: “Chưa, dạo này em không có tâm trạng tìm việc!”

- Có câ`n anh giúp gì không? Anh có khá nhiê`u bạn bè, lại là người ở đây, mô´i quan hệ rộng hơn em một chút!

Trâ`n Dĩnh lă´c đâ`u: “Không câ`n đâu, em sẽ tự nghĩ cách!”

2.

Trương Hoa ngô`i trong phòng khách xem ti vi, Trâ`n Dĩnh ở phòng trong thu dọn đô` đạc của mình.

Trâ`n Dĩnh ra đê´n phòng khách nói với Trương Hoa: “Đô` đạc của em hơi nhiê`u, có thể để tạm một phâ`n ở đây không? Giờ e đang ở với bạn học Huệ Anh, chỗ ở cũng không rộng lă´m!”

- Cũng được, dù gì anh cũng ở một mình!

Trâ`n Dĩnh im lặng một lát rô`i hỏi: “Anh nói với bô´ mẹ chưa?”

Trương Hoa bảo chưa rô`i hỏi: “Thê´ còn em?”

- Em cũng chưa nói, nói dô´i bô´ mẹ là lâ´y hộ khẩu đi làm giâ´y tờ này nọ.

Trương Hoa búng tàn thuô´c lá, im lặng không nói gì.

Trâ`n Dĩnh nhìn anh, lặng lẽ ngô`i xuô´ng ghê´. Hai người cứ trâ`m ngâm như vậy mâ´t mâ´y phút, cả căn phòng chỉ còn lại tiê´ng ti vi.

Cuô´i cùng Trâ`n Dĩnh đứng lên, nhìn cái vali trên tay mình nói: “Em đi đây, tạm thời chỉ mang những thứ câ`n dùng đi!”. Trương Hoa cũng đứng dậy bảo: “Để anh tiễn em!”

https://thuviensach.vn

- Thôi, không cần đâu, em có thể tự mang những thứ này đi được!- Nói rồi cô đi ra ngoài, rồi đột nhiên ngoảnh đầu lại, móc chìa khóa trong túi ra: “À phải rồi, trả anh cái này!”

Trương Hoa đón lấy chùm chìa khóa, ngập ngừng giây lát rồi bảo: “Hay tối em ở lại ăn xong rồi hãy đi!”

- Thôi, không cần đâu, Huệ Anh ở nhà chờ e về ăn cơm rồi!

3.

Lí Dương Uy nói: “Chẳng phải ngày nào cũng sốt ruột làm thủ tục ly hôn hay sao? Sao hôm nay làm xong thủ tục rồi vẫn ủ rũ thế?”

Trương Hoa nằm im lìm, hai mắt nhắm chặt, cảm giác khó chịu khó mà diễn tả thành lời.

Cô gái đang mát xa-chân cho Trương Hoa nói: “Trẻ thế này mà đã ly hôn rồi hả anh?”

Cô gái mát-xa chân cho Lí Dương Uy tiếp lời: “Bây giờ đàn ông đều như vậy, có tiền là thích ly hôn, như vậy mới có thể tìm được người mới xinh đẹp hơn!”. Nói rồi cô ta quay sang mỉm cười hỏi Lí Dương Uy: “Em nói đúng chứ anh Lí?”

Hai người họ mát-xa chân ở trong khách sạn của Lí Dương Uy. Các cô nhân viên mát-xa ở đây hầu như đều quen với Lí Dương Uy. Lí Dương Uy nói:

- Cô nói đúng lắm, nhưng không đúng với cậu ta!

Trương Hoa mở mắt, rút một điếu thuốc rồi châm lửa rít một hơi, sau đó hỏi: “Dương Uy, cái gã Lục Đào kia vừa già vừa xấu, Trần Dĩnh vì sao lại thích hắn?”

https://thuviensach.vn

- Đàn bà thích đàn ông đại khái là có ba nguyên nhân. Một là thích tướng mạo của đàn ông. Hai là thích tiề̀n của anh ta. Một cái nữa có thể là thích năng lực và phẩm chấ́t của anh ta.

Lí Dương Uy cũng châm một điế́u thuố́c rồ̀i nói tiế́p: "Hai dạng trên là những kiểu thích tầ̀m thường, giả tạo. Ngoài dạng đầ̀u tiên là rấ́t coi trọng tướng mạo của đàn ông ra, hai dạng sau đề̀u không coi trọng tuổi tác và tướng mạo người đàn ông. Dạng cuố́i cùng có thể coi như là thích thật lòng, nhưng kiểu thích này đôi khi cũng là sự nhầ̀m lẫn, bởi dễ bị rấ́t nhiề̀u sự vật bên ngoài mê hoặc."

- Vậy cậu nói Trầ̀n Dĩnh thích tiề̀n hay là phẩm chấ́t?

Lí Dương Uy đáp: "Theo như sự phán đoán của tôi, cô ấ́y khả năng cao là thích phẩm chấ́t. Những cô gái giố́ng như Trầ̀n Dĩnh thường thích khả năng và khí chấ́t của đàn ông."

4.

Lúc Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa, cũng là lúc anh gầ̀n hế́t giờ làm. Cổ Vân Vân nói: "Tôi đợi cậu ở cổng công ty cậu nhé!"

Trương Hoa ra ngoài liề̀n nhìn thấ́y một chiế́c BMW màu đỏ chói. Anh lại gầ̀n, Cổ Vân Vân đẩy cánh cửa ghế́ lái phụ ra, nói: "Lên xe đi!"

Trương Hoa ngồ̀i vào xe: "Chiế́c xe này đã lái mấ́y năm rồ̀i, sao còn chưa đổi?". Cổ Vân Vân đáp: "Lại mỉa mai nhau rồ̀i! Sinh ra trong gia đình giàu có đâu phải lỗi của tôi?". Nói rồ̀i cô cười: "Cậu không thể vì chuyện tôi sinh ra trong gia đình có tiề̀n mà coi thường tôi như thế́!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói anh đâu dám, Cổ Vân Vân liề̀n bảo: “Thế́ tại sao đám bạn cũ các anh tụ tập mà chẳng bao giờ gọi tôi?”

Trương Hoa cười trừ: “Còn chẳng phải vì sợ thân phận của cậu không thích hợp với giai cấ́p tiểu dân chúng tôi hay sao?”. Cổ Vân Vân lắ́c đầ̀u: “Lại nữa rồ̀i, lại khinh thường nhau rồ̀i!”

Cổ Vân Vân nói rồ̀i liề̀n nhấ́n ga. Trên đường đi Trương Hoa hỏi: “Cậu định lôi tôi đi đâu thế́?”.

- Đi đâu chẳng nhẽ cậu còn không biế́t ư?

Trương Hoa sực nhớ ra: “Không phải cậu cũng tham gia buổi tụ tập tố́i nay đấ́y chứ?”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Nế́u như không phải sáng nay có việc tìm Kỉ Oanh tôi còn không biế́t các cậu tụ tập đấ́y! Lầ̀n nào tụ tập các cậu cũng không gọi tôi, thế́ là tôi đành mặt dày mò đế́n!”

- Không phải, chẳng phải cậu đang đi về̀ nhà sao?

Cổ Vân Vân đáp: “Để xe ở nhà thì hơn, chúng ta bắ́t taxi qua đó!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ, thấ́y cũng phải.

5.

Cổ Vân Vân hỏi: “Hôm ấ́y cậu nói cái gì mà giả làm bạn gái, rố́t cuộc là chuyện gì thế́?”

Trương Hoa trầ̀m ngâm hồ̀i lâu: “Tôi ly hôn rồ̀i!”

Cổ Vân Vân không tin: “Lại đùa rồ̀i!”

https://thuviensach.vn

- Cậu thấy tôi có giống như đang nói đùa không? Tôi ly hôn từ tuần trước rồi!

Nói xong anh quay sang nói với lái xe: “Anh dừng ở đây giúp tôi, chúng tôi tự đi vào trong!”

- Ok, thế là vì sao?

- Bởi vì để ý đến một cô gái nhiều tiền là cậu đấy!

Cổ Vân Vân bật cười: “Cậu chỉ ăn nói lăng nhăng. Nếu để mắt đến tôi sao mấy năm trước học đại học chẳng thấy cậu có động tĩnh gì, giờ mới nhớ ra à?”

- Trước đây chẳng phải rất trong sáng sao? Thấy cậu ngoài dung mạo và có tiền ra cũng chẳng có ưu điểm gì khác, hơn nữa thành tích học tập cũng chẳng tốt lắm, lại thích tỏ vẻ ta đây có tiền. Giờ coi như đã trưởng thành rồi, cuối cùng mới hiểu ra diện mạo và tiền bạc mới là quan trọng nhất!

Cổ Vân Vân vẫn cười: “Cậu vẫn lém như thế, cậu tưởng tôi tin vào những lời đường mật ấy của cậu hả?”

- Không phải là lời đường mật. Một khi gia đình, họ hàng, bạn bè biết chuyện tôi ly hôn, hỏi tôi lí do vì sao, đấy chính là lí do của tôi!

- Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao vào lúc cần thiết tôi lại phải giả làm bạn gái của cậu rồi!- Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Không đúng, như thế chẳng phải tôi phải chịu thiệt sao? Nếu để người khác biết thì tôi làm sao tìm được bạn trai nữa?”

6.

https://thuviensach.vn

Các bạn học khác nhìn thấy Trương Hoa và Cổ Vân Vân cùng lúc xuất hiện, ai nấy đều ngạc nhiên nhưng chẳng ai nói gì. Mọi người nói với chủ cửa hàng, vẫn như mọi khi, kê sát mấy bàn lại với nhau, cả bọn ăn ở bên ngoài, trong nhà không khí ngột ngạt lắm.

Đây là một nơi rất kì lạ, các cửa hàng ăn, đồ nướng xếp nhau san sát nhưng quy mô không lớn. Thành phần những người đến đây rất hỗn tạp, ban ngày thì yên tĩnh mà đến tối thì tấp nập đến tận sáng sớm.

Có người nói đây là lần đầu tiên Cổ Vân Vân tham gia tụ tập với họ, chắc cũng là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này. Người khác tiếp lời: "Có cần tôi đi mua rượu vang cho riêng cậu không? Ở đây ngoài bia ra thì chỉ có rượu trắng thôi!"

- Thật quá quắt, chẳng nhẽ tôi không thể uống bia sao?

Trong lúc ăn uống, mọi người cố ý chuốc rượu Cổ Vân Vân, nói đây là lần đầu tiên cô cùng đi tụ tập, nhất định phải cạn ly. Kỉ Oanh ngồi bên cạnh, cuối cùng không nhịn được liền nói: "Đừng chuốc Vân Vân nữa, cậu ấy sắp say rồi!"

Cổ Vân Vân nói: "Vẫn là Kỉ Oanh tốt với tôi, hôm nay tôi sẽ vui tới bến với các cậu, uống thêm chút cũng không sao!"

Cả bọn cười rộ lên: "Thôi, không ép cậu nữa, say thật ra đấy ai đưa cậu về!", có người chen vào: "Trương Hoa đi cùng cậu ấy đến, cậu ấy say đương nhiên Trương Hoa có trách nhiệm đưa cậu ấy về rồi!"

Một người khác lên tiếng: "Trương Hoa, thế cô vợ xinh đẹp của cậu đâu rồi? Sao dẫn đi một lần rồi thôi thế? Sợ chúng tôi cướp mất à?"

https://thuviensach.vn

Lí Dương Uy liê`n chen vào: “Bản thân cô â´y không thích những nơi ô`n ào, không đê´n cũng là thường tình!”

7.

Cổ Vân Vân uô´ng hơi nhiê`u, lúc Trương Hoa đưa cô vê` đê´n chân câ`u thang, cô liê`n nói: “Lâ`n sau tụ tập nhớ phải gọi tôi đâ´y! Không được bỏ rơi tôi nghe chưa!”

Trương Hoa phì cười: “Cái gì mà bỏ rơi chứ, khó nghe quá! Thôi được rô`i, lâ`n sau nhâ´t định sẽ gọi cậu!”

Cổ Vân Vân vừa đi được mâ´y bước, Trương Hoa đã gọi cô lại: “À, phải rô`i, công ty của bô´ cậu có câ`n tuyển nhân viên tài vụ không?”

Cổ Vân Vân ngoảnh đâ`u lại hỏi: “Cậu hỏi thê´ làm gì?”

Trương Hoa lại gạt đi: “Thôi, để hôm khác hãy nói, hôm nay cậu uô´ng nhiê`u rô`i!”

Trương Hoa vê` đê´n nhà đã là hai giờ sáng. Anh ngô`i trong phòng khách hút thuô´c, lòng thâ`m nghĩ, mai nhâ´t định phải gọi điện hỏi thăm Trâ`n Dĩnh đã tìm được công việc mới chưa. Mâ´y ngày nay anh cứ muô´n hỏi nhưng vẫn do dự.

Ngày hôm sau Trương Hoa đang làm việc thì Cổ Vân Vân gọi điện đê´n: “Hôm qua cậu hỏi công ty bô´ tôi có câ`n tuyển nhân viên tài vụ không, có phải có bạn đang câ`n tìm việc không?”

- Đúng thê´, tô´i qua cậu say mà vẫn nhớ chuyện này, tôi phục cậu đâ´y!

- Cậu khinh thường tôi quá đâ´y, tôi kém cỏi vậy sao? Tôi đã hỏi giám đô´c nhân sự của công ty rô`i, anh ta nói đang câ`n nhân viên

https://thuviensach.vn

tài vụ đấ y.

Trương Hoa liề n nói: “Thế thì hay quá, cám ơn cậu!”

Buổi tố i, Trương Hoa đi đi lại lại trong phòng khách, do dự mãi, cuố i cùng mới quyế t định lấ y điện thoại ra gọi cho Trầ n Dĩnh.

- Em đã tìm được việc mới chưa?

Trầ n Dĩnh ban đầ u hơi kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại nói: “Em đã đi phỏng vấ n ở một công ty, đang chờ kế t quả!”

- Công ty của bố bạn anh đang cầ n tuyển nhân viên tài vụ, hôm nay cô ấ y nói với anh, bảo anh giúp tìm người, nế u như em muố n, anh sẽ nói với cô ấ y một tiế ng!

8.

Thực ra công ty tạm thời không cầ n nhân viên tài vụ. Hôm ấ y Cổ Vân Vân tìm gặp giám đố c nhân sự, nói là bạn của mình, nhấ t định phải sắ p xế p vào làm.

Lúc Trầ n Dĩnh đế n phỏng vấ n, giám đố c nhân sự vô tình đi ngang qua, sau đó bảo Trầ n Dĩnh ngày hôm sau đế n làm việc. Anh không muố n đắ c tội với cô “công chúa bá đạo” mà cả công ty đề u biế t tiế ng này.

Bởi vì giám đố c nhân sự không rõ quan hệ giữa Trầ n Dĩnh và Cổ Vân Vân là gì, vì vậy rấ t chiế u cố đế n Trầ n Dĩnh, thậm chí còn đánh tiế ng với giám đố c tài vụ, nói rằ ng đây là người mà Cổ Vân Vân rấ t quan tâm.

Cổ Vân Vân đội trên đầ u “cái mũ” giám đố c bộ phận kế hoạch thị trường, các công việc cụ thể đề u do phó giám đố c đảm đương,

https://thuviensach.vn

hàng ngày đi làm rất tùy tiện, muốn đến thì đến, muốn đi cũng chẳng ai quản lí.

Trưa nay vừa đến văn phòng, đột nhiên nhớ ra chuyện này, cô rất muốn xem người mà Trương Hoa giới thiệu là ai, liền nhấc máy gọi cho giám đốc nhân sự hỏi xem nhân viên tài vụ mới có đi làm không? Giám đốc nhân sự nói đã đi làm mấy hôm rồi, Cổ Vân Vân liền bảo gọi cô đến văn phòng mình một chuyến.

Trần Dĩnh bước vào, Cổ Vân Vân hơi bất ngờ. Cổ Vân Vân cứ tưởng Trương Hoa giới thiệu một chàng trai, nào ngờ lại là một cô gái dịu dàng và xinh đẹp.

Cổ Vân Vân hỏi thẳng: “Cô với Trương Hoa có quan hệ gì vậy?”

Trần Dĩnh đáp là vợ của anh, nhưng ngay lập tức bổ sung thêm là “Vợ cũ”. Cổ Vân Vân nói: “Xem ra sự suy đoán ban nãy của tôi không sai!”. Nói xong cô liền đứng dậy, đến trước mặt Trần Dĩnh, đưa tay ra bắt: “Làm quen chút nhé, tôi là Cổ Vân Vân, bạn học của cậu ấy!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 4

I.

Đang ăn cơm, Trần Dĩnh đột nhiên nói: “Huệ Anh, cậu có biết Trương Hoa giới thiệu tớ đến công ty nào không?”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu nhìn bạn, nói: “Chẳng phải cậu đã nói rồi sao? Công ty đại lí tiêu thụ đồ điện”.

- Không phải cái đó, công ty này là của bố Cổ Vân Vân, bạn học của anh ấy.

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Cổ Vân Vân là ai?”

- Hôm nay tôi cũng mới gặp mặt, cô ấy rất xinh đẹp, trước đây nghe Trương Hoa gọi điện có nói tên cô ấy một lần.

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Nói như vậy có nghĩa là Trương Hoa muốn ôm trách nhiệm ly hôn vào mình để giữ thể diện cho cậu?”

Trần Dĩnh im lặng hồi lâu rồi nói tiếp: “Trương Hoa sẽ không thích Cổ Vân Vân thật chứ?”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Sao có thể? Nếu như thích cô ấy thật thì đâu cần chờ đến tận giờ? Mấy năm trước học chung có thiếu gì cơ hội?”

Trần Dĩnh trầm ngâm: “Nhà Cổ Vân Vân rất giàu có, bản thân cô ấy lại xinh đẹp, đàn ông chắc rất thích cô ấy!”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Dĩnh: “Cậu không phải đang ghen tuông mù quáng đấy chứ? Cho dù Trương Hoa có thích Cổ Vân Vân thật thì cũng là chuyện bình thường! Đừng quên hiện giờ anh ấy đang độc thân nhé!”

2.

Trương Hoa hết giờ làm, vừa xuống đến cổng đã nhìn thấy cái xe đỏ chói của Cổ Vân Vân. Trương Hoa lại gần hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”. Cổ Vân Vân đẩy cửa ra, nói: “Tôi đã sắp xếp việc làm cho vợ cũ của cậu, cậu không định đa tạ tôi à?”

Trương Hoa ngồi vào trong xe: “Sao cậu biết đấy là vợ cũ của tôi?”. Cổ Vân Vân chớp mắt: “Tìm cô ấy hỏi là biết ngay chứ gì!”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Ok, tôi mời cậu một bữa! Nhưng tôi nghèo lắm, chỉ có thể ngồi mấy quán vỉa hè thôi!”

Cổ Vân Vân lái xe lên đường: “Cũng được, chỉ cần cậu mời, đi đâu cũng ok!”, sau đó như sực nhớ ra: “Hay là đến chỗ cũ đi, chỗ đấy cũng náo nhiệt lắm!”

Cổ Vân Vân uống hết một cốc bia rồi đặt cốc xuống, nói với Trương Hoa: “Nói cho cậu một bí mật, thực ra tôi cũng hay đi một mình đến đây”.

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Không phải chứ? Trước đây hồi còn học đại học, cậu toàn mời bọn tôi đến các nhà hàng cao cấp mà”.

Cổ Vân Vân bật cười, nhìn quanh nói: “Cậu nhìn chỗ này đi, có thể thoải mái nói cười, thậm chí có thể dùng tay bốc thức ăn mà chẳng sợ ai đó nhìn ngó, rất thoải mái!”

https://thuviensach.vn

Cô lại uố´ng một cố´c bia rồ`i nói tiế´p: “Trước đây cứ tưởng chỉ cầ`n dùng tiề`n là mua được bạn bè đế´n bên mình, cuố´i cùng tôi mới phát hiện, bọn họ đề`u khinh thường tôi, nghĩ tôi mang tiề`n ra khoe khoang!”

- Có thể là thế´, hoặc cũng có thể mọi người đề`u chưa đế´n cái tuổi nhìn nhận chính xác về` tiề`n bạc, đợi khi mọi người đề`u trưởng thành rồ`i sẽ phát hiện ra cái lợi của đồ`ng tiề`n.

3.

Trên đường về`, Trương Hoa hỏi: “Cậu có biế´t một người tên Lục Đào không?”

- Lục Đào của công ty đồ` điện Kinh Đào?

Trương Hoa gật đầ`u. Cổ Vân Vân liề`n nói: “Đương nhiên là biế´t rồ`i, công ty ông ta với công ty bố´ tôi là đố´i thủ cạnh tranh nhiề`u năm nay, đề`u là tiêu thụ đồ` điện mà, hơn nữa sản phẩm lại như nhau. Mà sao đột nhiên cậu lại hỏi chuyện này?”

- Không có gì, đợt trước tôi có nghe nói về` người này thôi!

- Cậu nói tôi mới nhớ ra, hồ`i học đại học chẳng phải cậu thường xuyên tham gia lên kế´ hoạch kinh doanh sao? Sao tố´t nghiệp rồ`i lại chạy sang làm việc ở bộ phận nhân sự thế´? Đó là việc của phụ nữ mà?”

Trương Hoa cười đáp: “Tôi thích đơn giản, thích ổn định, không có tham vọng!”

Cổ Vân Vân liề`n nói: “Thực ra cậu không làm kinh doanh thật đáng tiế´c! Giờ, dù gì tôi cũng làm việc ở công ty bố´ tôi, thường

https://thuviensach.vn

xuyên tiếp xúc với các kế hoạch kinh doanh và khai thác thị trường, nghĩ lại thấy cách tư duy của cậu hồi đại học rất thích hợp làm kinh doanh!”

Cổ Vân Vân nói tiếp: “Hay là cậu từ chức đi, đến công ty bố tôi làm việc, hay để tôi bảo bố tôi lập riêng một công ty con cho chúng ta cùng làm!”

- Đúng là người có tiền lúc nào cũng tự tin, đám dân thường như chúng tôi làm sao dám bì!

- Lại đùa rồi, tôi nói thật đấy! Cậu về nhà cân nhắc chuyện này cho kĩ nhé!

4.

Tối thứ sáu, Trương Hoa gọi điện hỏi Trần Dĩnh cuối tuần có được nghỉ không? Trần Dĩnh bảo công ty cô nghỉ chủ nhật. Trương Hoa liền nói: “Là thế này, mẹ anh gọi điện, bảo chúng ta tối mai về ăn cơm, bảo là lâu lắm rồi chưa về nhà, hơn nữa Nhã Vận ngày mai cũng về, nếu như em không có thời gian thì thôi!”

Trần Dĩnh liền nói: “Ok, dù gì bố mẹ cũng chưa biết, ngày mai hết giờ làm em sẽ gọi cho anh!”

Ngày hôm sau, Trần Dĩnh vừa đi ra khỏi văn phòng đã thấy Trương Hoa đang chờ ở bên ngoài: “Anh đến sớm thế?”

Trương Hoa bảo: “Anh xin nghỉ nửa ngày, vì quãng đường đi cũng mất nhiều thời gian, không muốn về quá muộn!”

- Vậy thì mau đi thôi!

- Em cầm gì trên tay thế?

https://thuviensach.vn

- Mua ít đô` mang vê`, dù sao cũng không thể đi tay không.

Bô´ mẹ Trương Hoa sô´ng ở ngoại ô, phải đi hai tuyê´n xe buýt, lại cộng thêm đang là giờ cao điểm, tă´c đường nghiêm trọng nên phải mâ´t gâ`n hai tiê´ng mới vê` đê´n nơi.

Trương Nhã Vận chạy đê´n trước mặt Trâ`n Dĩnh nói: “Chị dâu, để em xách giúp chị!”

Trương Hoa mă´ng yêu: “Cái con nhóc này, ngay cả anh trai nó cũng không gọi, chỉ nhận chị dâu phải không?”

Nhã Vận hừ giọng: “Anh còn nói em à? Đàn ông đàn ang gì mà đi tay không, để chị â´y xách bao nhiêu đô`!”

Mẹ Trương Hoa đứng ở cửa gọi: “Mau vào nhà ăn cơm, đã xong hê´t rô`i, chỉ đợi hai đứa vê` thôi đâ´y!”

Trâ`n Dĩnh đi đê´n chào mẹ một tiê´ng. Mẹ Trương Hoa liê`n nói: “Ngô`i xe lâu vậy chă´c mệt lă´m hả con, mau vào nhà ngô`i đi!”

Bô´ Trương Hoa đang ngô`i bên bàn ăn. Trâ`n Dĩnh vào nhà chào bô´, bô´ Trương Hoa liê`n bảo: “Ngô`i đi, chỉ đợi có hai đứa vê` là ăn thôi”.

Nhã Vận đã bê thức ăn lên. Trâ`n Dĩnh đi vào bê´p: “Để chị giúp một tay!”

5.

Trương Hoa ngô`i uô´ng rượu với bô´. Mẹ Trương Hoa, em gái anh và Trâ`n Dĩnh vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiê´m. Mẹ Trương Hoa hỏi Trâ`n Dĩnh: “Con à, dạo này có biểu hiện gì không?”

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh ngây người hỏi: “Biểu hiện gì hả mẹ?”. Nhã Vận bật cười tiế´p lời: “Chị dâu ngô´c thế´, mẹ hỏi chị đã có bầ`u chưa?”

Trâ`n Dĩnh ngại ngùng cúi đầ`u không nói.

Nhã Vận nói với Trương Hoa: “Anh, kế´t hôn gầ`n năm rồ`i, sao mà kém cỏi thế´?”. Trương Hoa lừ mắ´t nhìn em gái: “Cái con ranh này, trông em xem có giố´ng học sinh lớp mười một không hả?”

Nhã Vận lè lưỡi làm mặt xấ´u với Trương Hoa rồ`i cao giọng: “Hứ, em có nói sai đâu. Hơn nữa mẹ muố´n bế´ cháu lắ´m rồ`i đấ´y!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nhã Vận nói có lí đấ´y, nhân lúc mẹ vẫn còn nhanh nhẹn, mẹ còn trông con cho chúng mày được!”

Trương Hoa gạt đi: “Bọn con vẫn còn trẻ, tạm thời không cầ`n vội!”

Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa nói: “Chăn ga đệ`u đã phơi khô rồ`i, đi tắ´m rồ`i ngủ sớm đi!”. Trương Hoa bảo mẹ: “Hay là để bọn con về` luôn!”

Bố´ Trương Hoa ngăn lại: “Về` cái gì mà về`, buổi tố´i ở ngoại ô không có xe buýt đâu, bắ´t taxi tố´n kém lắ´m!”

Nhã Vận chạy đế´n kéo Trâ`n Dĩnh lại: “Hay là chị dâu ngủ với em đi, cho anh trai em đi mà ôm gố´i ngủ!”

- Ok, em vào ngủ với Nhã Vận đi!- Trương Hoa đáp.

Nhã Vận cười toe toét: “Em nói đùa đấ´y, ai lại làm mấ´y chuyện để người ta ghét như thế´! Nghe nói vợ chồ`ng trẻ thỉnh thoảng đổi chỗ ngủ thường có cảm giác mới mẻ!”

https://thuviensach.vn

- Cái con ranh này, học mấy thứ vớ vẩn ở đâu thế không biết?- Trương Hoa quát em gái.

6.

Chiều ngày hôm sau, Trương Hoa mới cùng Trần Dĩnh về đến thành phố. Nhã Vận cứ kéo tay Trần Dĩnh lại nói đợi nghỉ hè sẽ vào thành phố ở với anh chị một thời gian. Trần Dĩnh đành phải nhận lời.

Trương Hoa về đến thành phố liền đến thẳng khách sạn tìm Lí Dương Uy. Buổi tối lúc ăn cơm, Trương Hoa liền nói: "Tại sao đàn ông chỉ một phút trước còn chưa có ý gì, một phút sau đã đột nhiên rạo rực ham muốn rồi?"

- Rạo rực ham muốn với ai? Chẳng nhẽ là với Cổ Vân Vân?- Lí Dương Uy ngạc nhiên hỏi.

- Điên à, sao có thể với cô ấy chứ? Tối qua tôi với Trần Dĩnh về nhà bố mẹ, cậu biết đấy, lần nào về cũng phải ở lại một đêm mà.

- Hai người đã quan hệ với nhau?

Trương Hoa nói: "Ban đầu tôi không có ý đó. Lên giường, cô ấy đột nhiên ôm tôi. Cơ thể cô ấy vừa chạm vào, tôi đột nhiên thấy người rạo rực".

Lí Dương Uy phì cười: "Có gì đâu, ít nhất điều này có thể chứng minh được hai điểm: Thứ nhất là chức năng sinh lí của cậu vẫn bình thường. Thứ hai là cậu vẫn còn tình cảm với Trần Dĩnh."

https://thuviensach.vn

Trương Hoa thở dài, thực ra kể từ lúc mới quen Trần Dĩnh, anh đã rất thích cô, chính bởi vì rất thích, rất yêu nên mới không thể chấp nhận được những chuyện đó của cô. Vì vậy vừa biết chuyện là anh đã lập tức muốn ly hôn.

Trương Hoa cầm cốc ra hiệu cho Lí Dương Uy, cả hai cùng uống cạn ly. Trương Hoa nói: "Cậu biết không, đến giờ cô ấy vẫn là người phụ nữ duy nhất của tôi!"

- Tôi thấy tư tưởng của cậu quá bảo thủ, con gái hiện giờ còn được mấy người là gái trinh?

Nói rồi Lí Dương Uy bật cười ha hả: "Chỉ có điều đàn ông cũng như vậy, ít nhất tôi cũng chẳng phải là trai tân!"

- Cho dù thế nào cũng không thể khôi phục hôn nhân. Chỉ cần nghĩ đến chuyện cô ấy thường xuyên đến khách sạn với cái gã Lục Đào ấy là tôi lại hận thấu xương!

7.

Trần Dĩnh nửa nằm nửa ngồi, hỏi Lưu Huệ Anh: "Cậu nói xem, giữa đàn ông và đàn bà mà xảy ra quan hệ thể xác có phải chứng tỏ đôi bên có tình cảm không?". Lưu Huệ Anh lắc đầu đáp: "Cái đó thì không chắc, đặc biệt là đàn ông, - loài động vật tư duy bằng nửa thân dưới".

- Nhưng nếu như hai người bình thường đều rất phải phép với nhau, mà lại là người quen với nhau nữa thì sao?

- Chẳng nhẽ tối qua cậu với Trương Hoa đã quan hệ với nhau?- Lưu Huệ Anh ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh vội vàng phủ nhận: “Đâu có, chỉ là tiện miệng hỏi cho vui thôi!”. Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ hô`i lâu rô`i nói: “Không phải là Trương Hoa, chẳng nhẽ là một lãnh đạo nào đó của cậu?”

Trâ`n Dĩnh hậm hực nă`m xuô´ng giường: “Cậu coi tớ là loại người gì hả?”

Lưu Huệ Anh vội vàng ôm lâ´y Trâ`n Dĩnh an ủi: “Thôi được rô`i, tớ chỉ đùa thôi mà!”

Hê´t giờ làm, Trâ`n Dĩnh đê´n văn phòng của Cổ Vân Vân vì giám đô´c nhân sự bảo cô hê´t giờ làm sang đó, Cổ Vân Vân muô´n gặp cô. Lúc Trâ`n Dĩnh bước vào, Cổ Vân Vân đang ngô`i chơi điện tử trên máy vi tính. Nhìn thâ´y cô bước vào, Cổ Vân Vân nói: “Em đợi một lát, chị tă´t máy rô`i cùng đi!”

Trâ`n Dĩnh ngô`i vào xe của Cổ Vân Vân, liê`n hỏi: “Giám đô´c Cổ tìm em có việc gì ạ?”.

- Đừng gọi chị là giám đô´c, chị là bạn học của Trương Hoa, sau này cứ gọi chị là Vân Vân....

Trâ`n Dĩnh ngập ngừng hô`i lâu rô`i nói: “Vậy... cũng được, hôm nay có chuyện gì thê´?”

- Chẳng có chuyện gì, chỉ rủ em đi ăn cơm, nói chuyện phiê´m thôi!

- Nhưng mà Huệ Anh, bạn học của em vẫn đang đợi em vê` ăn cùng mà!

Cổ Vân Vân bật cười: “Vậy em bảo cô â´y là phải đi ăn với lãnh đạo công ty đi!”

https://thuviensach.vn

8.

- Không khí ở đây cũng không tồi phải không?- Cổ Vân Vân nói.

- Đúng là rất sang trọng, lần đầu tiên em đến đấy!

Cổ Vân Vân mỉm cười hài lòng: "Bố chị thường hay dẫn mẹ chị đến đây ăn cơm", nói rồi hạ thấp giọng, thì thầm với Trần Dĩnh: "Nhưng mà chị không thích nơi này, quá yên tĩnh, mọi người ăn uống từ tốn như kiểu đang đứng trước máy quay ấy!", rồi cô bật cười thích thú.

Trần Dĩnh ăn rất ít. Cổ Vân Vân hỏi: "Sao em không ăn?"

- Em không đói lắm, nuốt không trôi!

Cổ Vân Vân nâng cốc rượu vang lên, nói với Trần Dĩnh: "Uống chút nhé!"

Trần Dĩnh liền gạt đi: "Em không uống rượu đâu!"

- Không sao đâu, uống một chút thôi!- Cổ Vân Vân nằn nì.

Trần Dĩnh đành phải đưa cốc lên nhấp một ngụm.

- Chị rất tò mò, tại sao em lại ly hôn với Trương Hoa? Có thể nói rõ nguyên nhân cho chị không?

Trần Dĩnh im lặng không đáp, Cổ Vân Vân liền lên tiếng: "Không tiện nói phải không?"

Nói rồi Cổ Vân Vân lại nói tiếp: "Trông em có vẻ không giống với người thay lòng đổi dạ, mà Trương Hoa càng không phải loại người ấy!".

- Chị rất hiểu Trương Hoa phải không?

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên rồ̀i, bọn chị là bạn học mấ́y năm trời, Trương Hoa là kiểu người lúc mà nghiêm túc thì nghiêm túc hơn bấ́t cứ ai, lúc mà nhí nhố́ thì nhí nhố́ chẳng ai bằ̀ng... Chỉ có điề̀u cậu ta không phải là một người đàn ông lăng nhăng trong chuyện tình cảm.

Nói rồ̀i Cổ Vân Vân nhìn Trầ̀n Dĩnh: "Có nhìn kiểu gì cũng thấ́y em là một phụ nữ cổ điển, dịu dàng, vì vậy chị mới thấ́y tò mò, muố́n biế́t rố́t cuộc vì nguyên nhân gì mà hai người ly hôn".

- Em có thể giữ cho mình một chút bí mật riêng tư không? - Trầ̀n Dĩnh đáp.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 5

I.

Dạo này, vấn đề mà Cổ Vân Vân quan tâm nhất chính là nguyên nhân Trần Dĩnh và Trương Hoa ly hôn, nhưng Trần Dĩnh không chịu nói, cô cũng chẳng có cách nào. Tối nằm trên giường, cô thậm chí còn suy đoán, liệu có phải một trong hai người gặp trục trặc về chức năng sinh lí? Rồi lại tự mắng mình nghĩ ngợi vớ vẩn.

Rồi đột nhiên cô lại nhớ ra, Trương Hoa từng nói chuyện ly hôn của anh chỉ có mình Lí Dương Uy biết, Lí Dương Uy là anh em bạn bè thân thiết của Trương Hoa, chắc chắn rõ sự tình.

Lần đầu tiên Cổ Vân Vân tìm Lí Dương Uy, anh thẳng thừng từ chối, nói rằng mình đã nhận lời Trương Hoa là sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai, thậm chí còn cười cười hỏi Cổ Vân Vân: “Có phải cậu có ý đồ gì với Trương Hoa không hả? Từ hồi đại học, bọn tôi đã biết cậu rất thích Trương Hoa rồi!”

- Có ý đồ thì sao nào? Giờ cậu ta đã ly hôn rồi còn gì!

Suốt ngày Cổ Vân Vân đến khách sạn của Lí Dương Uy càm ràm, Lí Dương Uy bị Cổ Vân Vân quấy rầy đến phát điên lên, bắt cô thề sẽ không tiết lộ với bất cứ ai khác, sau đó mới nói cho cô biết.

Bí mật mãi mãi là như vậy, khi người thứ nhất tiết lộ cho người thứ hai đều yêu cầu người đó không được tiết lộ với người thứ ba. Nhưng kết quả là người này lại tiết lộ cho người khác, đồng thời

https://thuviensach.vn

cũng yêu cầu người đó không được để lộ ra. Vì vậy ai cũng nghĩ rằng chỉ có người tiết lộ cho mình và người mình tiết lộ biết chuyện, nhưng thực chất bí mật đã lan truyền khắp nơi. Vì vậy bí mật thực sự là thứ riêng tư mà mình mãi mãi chôn chặt trong lòng, không nên tiết lộ với bất cứ ai.

2.

Cũng may, Cổ Vân Vân không tiết lộ chuyện này với bất kì ai khác. Lí Dương Uy vì biết được điều này nên mới chịu nói cho cô hay.

Nhưng Lí Dương Uy không biết rằng, sau khi Cổ Vân Vân biết được bí mật này đã ảnh hưởng không nhỏ đến tình trạng hiện nay của Trần Dĩnh. Ảnh hưởng đầu tiên là công việc của Trần Dĩnh.

Mấy ngày liền, Cổ Vân Vân chỉ ở trong văn phòng, suy nghĩ có duy nhất một vấn đề, đó là làm thế nào để đuổi việc Trần Dĩnh. Cô bắt đầu thông cảm cho Trương Hoa và dần dần căm ghét Trần Dĩnh. Cô thật chẳng ngờ Trần Dĩnh cũng là loại con gái trông vẻ bề ngoài thì thuần khiết mà tính nết lại phóng đãng như thế. Cô cũng cảm thấy bất mãn với Trương Hoa, một người vợ cũ như vậy cần gì phải giúp cô ta tìm việc?

Chỉ có điều cô không muốn để Trương Hoa biết, cũng không muốn làm khó anh. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, chính là thông qua các mối quan hệ của mình, tìm được một công ty nhỏ, sau đó tìm cớ chuyển cô sang bên đó.

Khi Cổ Vân Vân làm việc đó, cô cố tình tìm một công ty ở ngoại ô cách biệt hẳn với nơi ở của Trương Hoa, có như vậy Trần Dĩnh sẽ không thuận tiện đến trung tâm thành phố. Nhưng có một điều

https://thuviensach.vn

mà Cổ Vân Vân không lường trước được, đó là công ty mới này lại rất gần với nhà bố mẹ đẻ của Trương Hoa.

Giám đốc nhân sự tìm Trần Dĩnh, nói tạm thời phải điều chuyển cô đến một công ty khác, công ty ấy hiện nay đang thiếu nhân viên tài vụ, bởi vì giám đốc công ty ấy rất thân thiết với tổng giám đốc nên rất cần sự giúp đỡ của ông.

Trần Dĩnh không hề hay biết sự "điều chuyển" chỉ là lí do của Cổ Vân Vân, cũng không nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy chuyện này cũng hết sức bình thường. Lúc về đến nhà, Trần Dĩnh liền nói với Lưu Huệ Anh cô cần phải thuê nhà ở gần công ty mới bởi vì ngày nào cũng đi đi về về thì không tiện lắm.

3.

Cổ Vân Vân không nói cho Trương Hoa biết chuyện điều chuyển Trần Dĩnh, còn thường xuyên rủ Trương Hoa đi ăn, hơn nữa lần nào cũng xúi giục anh nghỉ việc để đến làm cho công ty mình.

- Công ty đồ điện Kinh Thao là kẻ thù không đội trời chung của chúng tôi, chúng ta cùng đối phó với nó!

Thực ra những lời Cổ Vân Vân không phải không tác động đến Trương Hoa. Điểm thông minh của Cổ Vân Vân là ở chỗ, cô không bao giờ nhắc đến tên Lục Đào, có như vậy mới không khiến Trương Hoa hoài nghi, nhưng cô lại nhắc đến công ty đồ điện Kinh Thao, điều này đủ khiến cho Trương Hoa nghĩ đến Lục Đào.

Nỗi đau lớn nhất trong lòng Trương Hoa chính là chuyện của Trần Dĩnh và Lục Đào. Anh luôn muốn quên hết những chuyện này, cố gắng không nghĩ đến Lục Đào. Nhưng Cổ Vân Vân thường xuyên nhắc đến công ty đồ điện Kinh Thao khiến cho nỗi hận của

https://thuviensach.vn

anh với Lục Đào càng lúc càng rõ nét, thậm chí anh ngày càng không thể tha thứ cho chuyện ngoại tình của Trần Dĩnh.

Vì vậy trong thời gian này, anh không hề liên lạc với Trần Dĩnh, cũng cố gắng để khiến bản thân không nghĩ đến cô. Cổ Vân Vân nhiều lần bảo anh đến công ty cô làm khiến anh không khỏi lung lay. Đương nhiên không phải vì để mắt đến những thành công trong sự nghiệp và mức lương cao, trong lòng anh vẫn thích cuộc sống thanh thản và nhẹ nhàng, có thể ở bên người mà anh thích, bên bạn bè thân thiết, thế là đủ.

Anh lung lay là bởi vì nỗi căm hận Lục Đào ngày càng nhức nhối, rất nhiều lần nằm trên giường rồi mà anh vẫn nghĩ làm thế nào để đẩy công ty của Lục Đào vào đường cùng.

4.

Dù sao thì một người nửa đêm nằm trên giường suy nghĩ một chuyện gì đó cũng có sự khác biệt so với ban ngày. Vì vậy Trương Hoa mặc dù nhiều lần nghĩ như thế nhưng vẫn không nhận lời Cổ Vân Vân. Một mặt là vì không muốn cạnh tranh, mặt khác là vì anh không muốn phải thường xuyên đối mặt với Trần Dĩnh.

Anh đã giới thiệu Trần Dĩnh vào công ty của bố Cổ Vân Vân rồi, nếu mình cũng vào đấy làm ắt phải thường xuyên gặp mặt. Để không phải gặp Trần Dĩnh nhiều, tốt nhất cứ nên từ bỏ những suy nghĩ này.

Một cuộc điện thoại của cô em gái Nhã Vận khiến cho Trương Hoa có không muốn gặp Trần Dĩnh cũng không được. Nhã Vận nói: “Anh, em nghỉ hè rồi, muốn ra thành phố chơi vài ngày, dù gì ở chỗ anh cũng có giường cho em mà!”

https://thuviensach.vn

Chuyện này khiế́n cho Trương Hoa vô cùng khó xử. Em gái anh lần trước nghỉ tế́t cũng qua nhà anh ở khá lâu. Căn hộ hiện nay của anh mặc dù không lớn lắ́m nhưng cũng có hai phòng ngủ, vì vậy anh đã mua cho em gái một cái giường khác, hơn nữa anh cũng thích để em gái đế́n đây ở cùng cho vui.

Giờ Trần Dĩnh đã chuyển đi rồ̀i, em gái đế́n là biế́t ngay. Anh bảo với Nhã Vận: "Anh với chị dâu hiện giờ rấ́t bận, em đừng qua, cứ ở nhà ngoan ngoãn học hành đi!"

Nhã Vận nhấ́t định không đồ̀ng ý, lại còn làm nũng: "Anh mà không đồ̀ng ý là em sẽ gọi thẳng cho chị dâu đấ́y! Chị dâu chắ́c chắ́n rấ́t thích em sang bên đó ở!"

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành dịu giọng: "Em đừng tìm chị dâu, tố́i nay anh sẽ bàn bạc với cô ấ́y rồ̀i thông báo với em sau nhé!"

Trương Hoa liề̀n gọi cho Trần Dĩnh, lúc này mới hay cô đã bị "điề̀u chuyển" đế́n một công ty mới và chuyển đế́n nơi ở mới.

5.

Trần Dĩnh nói: "Nế́u như anh vẫn chưa muố́n nói với mọi người trong nhà, vậy thì em sẽ về̀ ở mấ́y hôm, dù gì Nhã Vận cũng không ở đó lâu đâu!"

- Công ty em ở xa như thế́, mỗi ngày đi lại chẳng phải rấ́t phiề̀n phức sao?- Trương Hoa hỏi.

Trần Dĩnh gạt đi: "Dù sao cũng chỉ dăm ba ngày thôi mà!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cũng không phải không còn cách khác, cũng không phải cứ nhất định phải để Trần Dĩnh về nhà ở mới được, nhưng anh đột nhiên lại có suy nghĩ rất kì lạ. Bởi vì suy nghĩ không thể tha thứ cho hành động phản bội của Trần Dĩnh đã khiến anh cảm thấy cho Trần Dĩnh về nhà ở vài ngày còn được quan hệ thể xác miễn phí. Nhưng ngay lập tức anh lại tự chửi rủa bản thân, nhưng cho dù có mắng, có chửi rủa thế nào, suy nghĩ này vẫn cứ hiện lên trong đầu anh.

Nhã Vận cứ luôn mồm hỏi Trương Hoa đang nấu cơm trong bếp: “Anh, sao chị mãi vẫn chưa về?”

Trương Hoa gắt: “Chẳng phải anh đã nói với em mấy lần rồi là chị ấy chuyển công ty, công ty mới ở xa nhà, ngồi xe buýt phải mất cả buổi đấy!”

Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Chị dâu, em đến đây ở nhà vui hẳn lên đúng không? Hay là tối nay chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”.

Trương Hoa nạt: “Em chỉ biết có chơi thôi, em thì rảnh rỗi, nhưng ngày mai bọn anh còn phải đi làm đấy!”

- Em thấy trong sách viết, con người phải ra ngoài hoạt động nhiều mới khỏe khoắn, hai người chỉ biết đi làm rồi về nhà, chắc chắn sẽ chẳng còn hứng thú với công việc đâu!

Trương Hoa ngạc nhiên nhìn Nhã Vận: “Lũ học sinh cấp ba các em bây giờ toàn đọc loại sách gì thế hả?”

Nhã Vận tự đắc nói: “Bọn em bây giờ cũng giống hệt các anh chị, tiếp thu mọi loại kiến thức!”

- Anh thấy bọn em học không đến nơi đến chốn thì có!

https://thuviensach.vn

6.

Trương Hoa không chịu ra ngoài, nhưng Trần Dĩnh vẫn đi cùng với Nhã Vận. Trương Hoa một mình ở nhà xem ti vi, đột nhiên Cổ Vân Vân gọi điện đến, nói đã hẹn với Lí Dương Uy ra ngoài uống rượu, bảo anh lập tức xuống lầu, cô đang chờ ở dưới rồi.

Trương Hoa nói: "Sao dạo này cậu hay đi chung với Lí Dương Uy thế? Có phải để mắt đến cậu ta rồi không?"

Cổ Vân Vân cười xòa: "Vớ vẩn, mau xuống đi!"

Cổ Vân Vân biết nếu kéo Lí Dương Uy đi, Trương Hoa nhất định sẽ đi. Cô nói với Kỉ Oanh: "Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn Trương Hoa có ở nhà, cậu ta là người không thích ra ngoài chơi!".

Kỉ Oanh liền nói: "Cậu hiểu cậu ta thật đấy! Tôi thấy bốn người chúng ta sắp thoát ly khỏi mối quan hệ với tập thể bạn học rồi đấy!"

-Cổ Vân Vân cười tinh quái: "Như thế chẳng phải rất tốt sao? Tôi tạo cơ hội cho cậu với Lí Dương Uy còn gì!". Kỉ Oanh gạt đi: "Tôi thấy cậu tự tạo cơ hội cho mình thì có. Hơn nữa tôi có bạn trai rồi!"

- Đừng có giả bộ trước mặt tôi nữa, cậu tưởng tôi không biết chuyện của cậu chắc? Cậu với bạn trai chỉ còn trên danh nghĩa từ lâu rồi. Thành thật nói cho tôi biết, đã bao lâu rồi hai người chưa liên lạc?"

- Tại sao vợ của Trương Hoa không bao giờ quản lí chuyện cậu ta ra ngoài uống rượu nhỉ?- Kỉ Oanh đột nhiên hỏi.

Cổ Vân Vân chớp chớp mắt: "Có thể những người phụ nữ tốt đều hiểu không nên quản lí chồng mình!".

https://thuviensach.vn

- Cậu không định phá hoại gia đình hạnh phúc của người ta đâ´y chứ?

Đúng lúc â´y thì Trương Hoa xuô´ng, nhìn thâ´y Kỉ Oanh liê`n nói: “Tôi biê´t là kiểu gì cũng có mặt cậu mà”.

Kỉ Oanh than thở: “Một anh chàng ăn nói lém lỉnh thê´ này, tôi chẳng hiểu cậu vừa ý cậu ta ở điểm nào Vân Vân ạ!”

Cổ Vân Vân quay sang trừng mă´t với Kỉ Oanh: “Cậu nói lăng nhăng gì thê´ hả?”

7.

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói: “Em gái tôi nghỉ hè, qua đây ở mâ´y ngày!”.

- Đê´n từ lúc nào thê´?- Cổ Vân Vân hỏi.

- Hôm nay!

Lí Dương Uy liê`n hỏi: “Sao cậu có thể để nó ở nhà một mình thê´?”

- Trâ`n Dĩnh dẫn nó ra ngoài chơi rô`i!- Trương Hoa nói.

Lí Dương Uy và Cổ Vân Vân đê`u kinh ngạc nhìn Trương Hoa. Cổ Vân Vân đang định nói gì, chợt nhớ ra có Kỉ Oanh ngô`i bên cạnh nên lại thôi. Cuô´i cùng chỉ nói: “Có câ`n ban ngày tôi dẫn nó đi chơi không? Cả hai người đê`u đi làm, còn tôi là người tự do này!”

Ăn uô´ng xong, Cổ Vân Vân đưa Lí Dương Uy và Kỉ Oanh vê` nhà trước, sau mới đưa Trương Hoa vê`. Cô liê`n hỏi: “Tại sao không nói

https://thuviensach.vn

thẳng với bố mẹ, giờ lại thường xuyên ở chung với nhau, tôi thấy không ổn lắm!”

- Tạm thời tôi không muốn nói với họ. Nói thật lòng, tôi không biết phải nói năng ra làm sao!

- Thế hai người bây giờ ngủ chung một giường ư?

Trương Hoa bật cười: “Không ngủ chung một giường thì bảo tôi ra ghế sô pha ngủ à?”

Cổ Vân Vân lại hỏi: “Thế hai người còn quan hệ với nhau không?”

Trương Hoa tròn mắt nhìn Cổ Vân Vân: “Sao cậu lại nghĩ đến những chuyện này”, nói rồi phì cười: “Chẳng nhẽ buổi tối cậu toàn nghĩ đến chuyện này sao?”

Mặt Cổ Vân Vân đỏ bừng lên: “Cậu đừng nói linh tinh nhé, tôi chỉ hỏi chơi thôi!

Nói rồi liền chuyển chủ đề: “Hay là sáng mai tôi dẫn em gái cậu ra ngoài chơi nhé!”

- Thế thì phải để tôi hỏi xem nó có chịu không. Nhưng chắc chắn là nó sẽ đồng ý, con nhóc ấy ham chơi lắm!

8.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Dĩnh đã nằm trên giường rồi. Trương Hoa liền hỏi: “Nhã Vận đâu?”

- Nó đi dạo mệt nên vào phòng ngủ rồi! Nước nóng đã chuẩn bị xong, anh mau đi tắm rồi còn đi ngủ, muộn rồi!

https://thuviensach.vn

Đợi Trương Hoa lên giường, Trâ`n Dĩnh liê`n hỏi: “Anh đi uô´ng rượu với ai thê´?”

- Với mâ´y người bạn học!- Trương Hoa nă`m xuô´ng giường, đột nhiên nói: - Đừng có ôm anh, anh dễ bị kích thích lă´m!

- Ai định ôm anh chứ!- Nói rô`i, Trâ`n Dĩnh liê`n quay lưng lại, lâ´y chăn trùm kín mặt. Nhưng cái suy nghĩ kì quặc kia lại lâ`n nữa hiện rõ trong đâ`u Trương Hoa. Sau nhiê`u lâ`n đâ´u tranh không thành, cuô´i cùng Trương Hoa vẫn nă`m sát lại gâ`n Trâ`n Dĩnh.

Hôm sau, Trâ`n Dĩnh đi làm vê` không thâ´y Nhã Vận liê`n hỏi: “Sao không thâ´y Nhã Vận đâu thê´?”

Trương Hoa bê thức ăn lên nói: “Con bé đi với Cổ Vân Vân, - bạn anh - vẫn chưa vê`. Bọn họ tô´i nay ăn ở ngoài, không câ`n đợi nó đâu!”

- Sao Cổ Vân Vân biê´t Nhã Vận đê´n chơi?

- Tô´i qua anh nói với cô â´y!

- Tô´i qua hai người đi uô´ng với nhau à?

- Ừ, mau rửa tay ăn cơm đi, cơm canh nguội cả rô`i!

Suô´t cả buổi tô´i Trâ`n Dĩnh gâ`n như chẳng nói gì, chỉ chăm chú xem ti vi. Trương Hoa ngô`i bên cũng chẳng nói năng gì, thỉnh thoảng hút điê´u thuô´c. Khoảng gâ`n mười giờ thì Nhã Vận vê`.

Trương Hoa ra mở cửa, Nhã Vận nhảy phă´t vào, ca cẩm: “Mệt chê´t đi được. Hôm nay đi bao nhiêu là nơi!”

- Em chỉ biê´t chơi thôi!- Trương Hoa că`n nhă`n. Nói rô`i định chuẩn bị đóng cửa thì Nhã Vận nói: “Đừng đóng cửa, bên ngoài còn có

https://thuviensach.vn

người mà!”, sau đó ngó ra cửa gọi: “Chị Vân Vân, mau vào đi!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 6

I.

Trương Hoa thấy Cổ Vân Vân cũng đi vào theo liền hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tôi không thể đến chắc?” Nhã Vận nói với Cổ Vân Vân: “Chị Vân đợi em một chút nhé! Em vào phòng lấy đồ đã!”, nói rồi chạy thẳng một mạch vào trong phòng.

Trần Dĩnh đứng dậy nói: “Chị ngồi đi, em đi rót cho chị cốc nước!”

Cổ Vân Vân xua tay: “Không cần đâu, chị với Nhã Vận đi ngay đây!”

- Muộn thế này rồi hai người còn đi đâu?- Trương Hoa hỏi.

- “Tôi bảo Nhã Vận đến nhà tôi ngủ. Ban ngày hai người còn phải đi làm, dù gì tôi cũng rảnh, vừa hay có thể đi chơi vài ngày với Nhã Vận!”

- Con nhóc này lắm chuyện quá, không thể để nó đến làm phiền nhà cậu được!

Cổ Vân Vân nói: “Tôi thích ồn ào mà! Với lại không có Nhã Vận, chẳng phải hai người càng tiện hơn à?”

Cổ Vân Vân quay sang hỏi Trần Dĩnh: “Em quen với công ty mới chưa?”. Trần Dĩnh đáp: “Cũng được ạ, được nghỉ hai ngày cuối

https://thuviensach.vn

tuâ`n!”

Đúng lúc â´y Nhã Vận mang đô` đạc chạy ra ngoài, bảo: “Thê´ em đi với chị Vân Vân đây, mâ´y hôm tới em sẽ không làm phiê`n anh chị đâu. Đợi cuô´i tuâ`n chị dâu được nghỉ hai ngày em sẽ qua tìm chị!”

Hai người họ đi rô`i, Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Tô´i nay em ngủ bên giường Nhã Vận!”

- Ok!- Trương Hoa đáp.

Hai người đê`u hiểu cái “tiện” mà ban nãy Cổ Vân Vân nói đê´n. Trâ`n Dĩnh nói tiê´p: “Hay là mai em không qua đây nữa, dù sao mâ´y ngày tới Nhã Vận cũng không vê`. Đợi cuô´i tuâ`n em lại sang!”

Trương Hoa nói: “Tạm thời cứ ở đây đi, ngộ nhỡ buổi tô´i con bé lại vê`!”

2.

Chiê`u hôm sau Trâ`n Dĩnh nhă´n tin cho Trương Hoa, nói tô´i qua thăm Lưu Huệ Anh, không ăn cơm ở nhà, bảo anh không câ`n đợi mình. Thê´ là Trương Hoa liê`n rủ Cổ Vân Vân và em gái cùng đi ăn tô´i.

Thâ´y em gái và Cổ Vân Vân râ´t thân thiê´t, Trương Hoa liê`n nói: “Xem ra con nhóc này dễ bị tiê`n bạc ăn mòn nhỉ!”

Nhã Vận phản bác ngay tức khă´c: “Cái gì mà bị tiê`n bạc ăn mòn? Chị Vân Vân đâu phải loại người tiêu tiê`n bừa bãi. Cho dù chị â´y không có tiê`n, em vẫn thích chị â´y!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận hỏi sao chị dâu không đế´n, Trương Hoa bảo cô â´y đi thăm bạn học, Nhã Vận cười: “Nế´u anh chưa lâ´y chị dâu, chă´c chă´n em sẽ bă´t anh lâ´y chị Vân Vân!”

Buổi tố´i, Cổ Vân Vân đưa Trương Hoa vê` nhà, Nhã Vận nói: “Hôm nay là thứ tư, thứ sáu em vê` nhà ở. Chị dâu được nghỉ hai ngày, thứ bảy, chủ nhật em sẽ đi chơi với chị dâu, không làm phiề`n chị Vân Vân nữa!”

Tố´i thứ sáu, Nhã Vận và Trầ`n Dĩnh ngô`i trong phòng khách xem ti vi và tán dóc, Trương Hoa ngô`i trong phòng chơi điện tử. Nhã Vận luôn miệng kể đi với Cổ Vân Vân chơi những gì. Trầ`n Dĩnh liề`n nói: “Xem ra em rấ´t thích chị Vân Vân nhỉ!”

Nhã Vận dựa vào người Trầ`n Dĩnh, ôm lâ´y cô: “Nhưng em vẫn thích chị dâu của em nhấ´t!”. Trầ`n Dĩnh xoa đầ`u con bé, cười bảo: “Chỉ được cái dẻo miệng!”

- Chị dâu, ngày mai chúng ta đế´n khu mua sắ´m đô` trẻ con đi, có rấ´t nhiề`u gia đình đem con nhỏ đế´n đó chơi, hơn nữa quầ`n áo và đô` chơi trẻ con cũng cực kì dễ thương!

Trầ`n Dĩnh ngạc nhiên hỏi: “Em đế´n đó làm gì? Đế´n giờ em vẫn còn chơi đô` chơi của trẻ con à?”

Nhã Vận cười khanh khách: “Chị ngố´c thật, em đang giúp chị đi tìm cảm giác đấ´y! Anh chị mau mau có em bé đi thôi! Giờ trong nhà em là nhỏ nhấ´t, ai cũng có thể bă´t nạt em, nế´u mà có một đứa nhỏ hơn để em bă´t nạt thì tố´t biế´t mấ´y!”

Trương Hoa ở trong phòng nói vọng ra: “Ai dám bă´t nạt em, em tha không bă´t nạt người ta là may lắ´m rồ`i đấ´y!”

Nhã Vận gào lên: “Con gái nói chuyện, đàn ông chen vào làm gì?”

https://thuviensach.vn

3.

Sáng thứ bảy, Trương Hoa đi làm, ở nhà chỉ còn lại Nhã Vận và Trần Dĩnh. Lúc đánh răng, Trần Dĩnh đột nhiên thấy buồn nôn. Nhã Vận đứng bên cạnh hỏi làm sao, Trần Dĩnh bảo đột nhiên thấy buồn nôn. Nhã Vận liền bảo: "Không phải chị có bầu rồi đấy chứ?"

Trần Dĩnh nói: "Đừng nói bậy! Có thể chỉ là dạ dày khó chịu thôi! Em hiểu rõ mấy chuyện này lắm hả?". Nhã Vận cười hi hi: "Bởi vì em sốt ruột mà, nếu mà có bầu thì tốt!"

Thực ra câu nói đùa của Nhã Vận đã nhắc nhở Trần Dĩnh, tháng nay cô đã "chậm" kha khá ngày rồi, trước đây thỉnh thoảng cũng thất thường, nhưng chưa bao giờ chậm lâu thế này. Cô cẩn thận nhẩm tính ngày, trong lòng thầm nghĩ liệu có phải là lần với Trương Hoa về nhà bố mẹ anh?

Bởi vì lần ấy đôi bên đều không nghĩ sẽ quan hệ với nhau nên hoàn toàn không dùng biện pháp tránh thai nào. Nhưng cô lại nghĩ, chắc không phải có bầu đâu, làm gì mà trùng hợp thế, một lần là dính ngay sao?

Suốt cả buổi sáng đi dạo với Nhã Vận, trong lòng Trần Dĩnh cứ canh cánh chuyện này, lúc thì tin là có bầu, lúc lại thấy không phải. Lúc ngồi nghỉ với Nhã Vận, cô không nén được liền nói với Nhã Vận: "Chị bị chậm nhiều ngày rồi!"

Nhã Vận hào hứng nói: "Vậy thì chắc chắn là có bầu rồi! Tốt quá rồi!"

Trần Dĩnh nói: "Em nói nhỏ thôi, bao nhiêu người đi qua đi lại! Bây giờ vẫn chưa thể xác định được, hay là đến bệnh viện kiểm tra

https://thuviensach.vn

xem nào!”

Nhã Vận gạt đi: “Đế n bệnh viện phiề n phức lắ m, đế n hiệu thuố c mua que thử là biế t ngay, rấ t đơn giản!”

- Sao em biế t nhiề u thế ?

Nhã Vận cười hì hì: “Giờ thời buổi hiện đại hóa, trong trường em còn có bạn từng đi phá thai cơ, những kiế n thức này đa phầ n bọn em đề u biế t hế t!”

4.

Buổi chiề u, sau khi Trầ n Dĩnh kiểm tra và chứng thực chuyện mình có thai thật, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp. Nhưng điề u khiế n cô ngạc nhiên là, xen lẫn với tâm trạng phức tạp ấ y là một tia hào hứng vô duyên vô cớ nào đó....

Nhã Vận thậm chí còn hào hứng và vui vẻ hơn cả Trầ n Dĩnh. Đầ u tiên là gọi điện về thông báo với bố mẹ. Mẹ Trương Hoa mừng lắ m, dặn dò Nhã Vận là ngày mai sẽ mang ít đồ lên, ngoài ra còn dặn dò một số chuyện cầ n chú ý khi chị dâu mang bầ u.

Nhã Vận nói với Trầ n Dĩnh: “Chuyện này tạm thời đừng nói cho anh trai em biế t, để tố i anh ấ y về sẽ cho anh ấ y một bấ t ngờ!”

Nhã Vận vừa nhắ c đế n Trương Hoa, tâm trạng Trầ n Dĩnh chợt hẫng xuố ng. Tuy nhiên cô vẫn có đôi chút hi vọng, cô nghĩ liệu có khi nào Trương Hoa vì mình có bầ u mà quyế t định tái hôn.

Nhưng vẻ mặt của Trương Hoa sau khi biế t Trầ n Dĩnh có bầ u khiế n cô hoàn toàn thấ t vọng. Nhã Vận nói: “Anh, sao anh không vui thế ?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đáp: “Còn trẻ thế này, có con làm gì!”

Nhã Vận bực tức nói: “Chị dâu đã có bầu rồi mà anh còn nói những lời này à?”

- Anh hơi mệt, anh đi tắm rồi ngủ đây!

Nhã Vận ấm ức quay sang Trần Dĩnh, nói: “Chị dâu, mặc kệ anh ý! Chắc anh ấy đang mừng thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng đấy!”

Trần Dĩnh biết Trương Hoa không giả bộ. Tối đó, Trương Hoa nói: “Sau khi ly hôn, ngoài hôm Nhã Vận đến chơi, chúng ta chỉ quan hệ có một lần đúng hôm về thăm bố mẹ, sao mà trùng hợp thế?”

Trần Dĩnh nhìn anh hồi lâu mới nói: “Anh nghi ngờ không phải là của anh đúng không?”

- Không phải là ý đó!- Trương Hoa ngập ngừng rồi nói tiếp: “Em nghĩ giờ có đứa bé này còn có ý nghĩa gì không?”

Trần Dĩnh dựa vào thành giường, hồi lâu mới nói: “Nhã Vận ở phòng bên, chúng ta không bàn bạc vấn đề này nữa! Em ngủ trước đây!”

5.

Ngày hôm sau, bố mẹ Trương Hoa đến, lại còn mang theo rất nhiều đồ, nói để Trần Dĩnh tẩm bổ, sau đó hỏi Trương Hoa đi đâu, hôm nay là chủ nhật đáng nhẽ phải ở nhà nghỉ ngơi chứ?

Trần Dĩnh bảo Trương Hoa ban ngày vẫn có việc phải làm, đã đi từ sáng sớm rồi. Mẹ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Vợ có bầu mà

https://thuviensach.vn

vẫn bận cái gì, còn không biế t ở nhà chăm sóc vợ à?”

Trầ n Dĩnh đáp: “Không sao đâu mẹ, cứ để anh ấ y đi!”

- Nhã Vận nói con đã chuyển sang công ty mới, cũng hơi xa, công ty mới ở đâu thế ?- Mẹ Trương Hoa hỏi.

Trầ n Dĩnh nói địa chỉ công ty xong, mẹ Trương Hoa liề n nói: “Hóa ra gầ n nhà mình, sau này đừng về đây nữa, cứ về thẳng nhà, như thế mẹ cũng tiện chăm sóc cho con. Chiề u nay về với bố mẹ, ngày mai khỏi phải dậy sớm đi làm nữa!”

Trầ n Dĩnh đáp: “Không cầ n phiề n phức thế đâu ạ, con cứ quay về đây cũng được!”, nhưng bố Trương Hoa cũng lên tiế ng: “Không cầ n nói nữa, cứ làm theo ý mẹ con đi! Có thể bảo thằ ng Hoa thỉnh thoảng về thăm con. Một thằ ng đàn ông như nó chẳng hiểu gì đâu, có mẹ ở bên chăm sóc cũng hơn!”

Nhã Vận hùa theo: “Chị dâu về nhà ở thì tố t quá, em có thể ngày ngày đế n đón chị đi làm về!”

Trầ n Dĩnh nghĩ như vậy cũng tố t, một mình thuê nhà ở ngoài rõ ràng không tiện cho lắ m, về chỗ Trương Hoa ở lâu, chẳng biế t anh có đồ ng ý hay không, cho dù anh ấ y có đồ ng ý chắ c chắ n cũng có mâu thuẫn. Về nhà bố mẹ đẻ của Trương Hoa, ít nhấ t anh cũng chẳng dám nói gì.

Thực ra chủ yế u là Trầ n Dĩnh cho rằ ng chỉ cầ n sinh đứa bé này, Trương Hoa sớm muộn gì cũng tái hôn với mình. Nghĩ như vậy, cô lại thấ y chuyện mình mang bầ u là một may mắ n.

6.

https://thuviensach.vn

Lúc này Trương Hoa đang đi với Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân nói: “Hai người đã ly hôn lâu như thế rồi, nếu có bầu nên phát hiện từ sớm rồi mới phải, sao giờ mới biết?”, nói rồi nhìn sang Trương Hoa: “Chẳng nhẽ ly hôn rồi hai người vẫn quan hệ với nhau ư?”

Trương Hoa đành phải nói thật: “Lần trước chúng tôi có về nhà bố mẹ tôi, kết quả tối ấy có... với nhau”.

Cổ Vân Vân nhíu mày nói: “Sao lại không thể kiềm chế bản thân như vậy chứ!”, thấy Trương Hoa không nói gì liền nói tiếp: “Một lần dính ngay...”

Cổ Vân Vân không nói tiếp nhưng Trương Hoa cũng hiểu ý của cô. Trong đầu anh cứ có chút gì đó nghi ngờ, đặc biệt là khi nghĩ đến chuyện trước đây Trần Dĩnh và Lục Đào thường xuyên ngủ với nhau lại càng nghi ngờ Trần Dĩnh sau khi ly hôn vẫn đi tìm Lục Đào.

Nhưng anh lại không muốn nghĩ đến những điều này. Mặc dù anh không muốn đứa bé ấy, cũng đang nghĩ cách để Trần Dĩnh đi phá thai, nhưng trong lòng anh vẫn hi vọng nó là con của mình. Đây là tâm trạng phức tạp của một người đàn ông.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 7

I.

Lúc ngô`i uố´ng rượu, Lí Dương Uy khuyên Trương Hoa: “Đã như vậy rô`i thì tái hôn luôn đi, Trâ`n Dĩnh chẳng qua chỉ là sai lâ`m nhâ´t thời lúc còn trẻ thôi mà!”

- Nê´u như cô â´y chỉ đơn giản là thích nhâ`m một người thì không sao, nhưng tôi hoàn toàn không thể châ´p nhận được việc cô â´y với một thă`ng đàn ông khác có quan hệ xác thịt bao nhiêu năm trời!

Lí Dương Uy nói: “Nhưng giờ đã có con rô`i, hơn nữa cô â´y đã quay đâ`u lại, tại sao không thử châ´p nhận?”, anh dừng lại một lát rô`i nói tiê´p: “Vợ tôi sau này, chỉ câ`n cưới xong yêu mình tôi, không ngoại tình, tôi sẽ không để bụng chuyện quá khứ của cô â´y nữa!”

- Cậu không giô´ng tôi, không bàn chuyện này nữa! Nói chung tôi không thể châ´p nhận, uô´ng rượu đi!

Thực ra không phải Trương Hoa không hê` động lòng chuyện này, nói thê´ nào thì nói, gâ`n một năm sô´ng với nhau, anh cảm thâ´y chí ít Trâ`n Dĩnh không giô´ng như những cô gái trẻ thời nay. Cô đơn giản, dịu dàng, không tục tĩu, không theo đuổi tiê`n bạc hay cảm giác mới mẻ, có thể thật sự cô đã chọn nhâ`m đô´i tượng trong tình cảm.

Nhưng trong lòng anh lại không thể rũ bỏ cái ám ảnh đó, dù sao Trâ`n Dĩnh cũng là người đàn bà đâ`u tiên của anh. Trong tình yêu,

https://thuviensach.vn

anh luôn theo đuổi cái gọi là thuần khiết hoàn mỹ, vì vậy khi thứ tình cảm hoàn mỹ này bị phá vỡ, đó là cú sốc mang tính chất hủy diệt đối với thế giới nội tâm của anh.

Nhưng một chuyện tiếp sau đó đã khiến anh triệt để gạt bỏ ý định bỏ qua cho Trần Dĩnh.

2.

Chủ nhật, Cổ Vân Vân hẹn Trương Hoa ra quán cà phê ngồi. Nói chuyện một lúc thì Trương Hoa đứng dậy nói: "Tôi đi vệ sinh một lát!"

Khi Trương Hoa đi xuyên qua các dãy bàn để vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên anh khựng lại, nhưng chỉ là trong thoáng chốc rồi lập tức đi thẳng vào trong nhà vệ sinh.

Trong khoảnh khắc ấy, anh đã nhìn thấy Trần Dĩnh và Lục Đào. Trần Dĩnh ngồi quay lưng với bàn anh ngồi, nhưng cô cúi đầu, dường như đang khóc, còn Lục Đào thì nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Lúc Trương Hoa ra ngoài, nhìn sang bàn bên đó chỉ thấy còn một mình Trần Dĩnh, hình như cô vẫn ngồi nguyên tư thế đó, không hề động đậy. Trương Hoa quay lại bàn, nói với Cổ Vân Vân, chúng ta đổi chỗ khác đi, tôi không thích uống cà phê, đến quán trà ngồi đi!

Buổi chiều, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương Hoa cũng nói cho Cổ Vân Vân biết: "Tối nay tôi định về nhà một chuyến!"

Cổ Vân Vân cười bảo: "Về thăm Trần Dĩnh à?"

- Về nhà nói rõ tình hình cho mọi người biết, đồng thời bảo Trần Dĩnh chuyển ra khỏi nhà tôi.

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa vê` đê´n nhà, Trâ`n Dĩnh đang ngô`i nói chuyện với mẹ trong phòng khách. Nhìn thâ´y Trương Hoa vê`, trong mă´t Trâ`n Dĩnh lóe lên chút vui mừng, cô đứng dậy đê´n bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Anh vê` rô`i à?”

Trương Hoa chỉ lạnh lùng đáp ừ rô`i quay sang nói với mẹ: “Bô´ và Nhã Vận đâu rô`i ạ?”

- “Bô´ con ra ngoài chơi cờ với bạn cũ rô`i, chă´c một lát nữa sẽ vê`. Nhã Vận đi leo núi với mâ´y đứa bạn, đi từ sớm, chă´c cũng să´p vê` rô`i!”

3.

Suô´t cả buổi chiê`u, từ lúc trên đường vê` nhà, Trương Hoa luôn suy nghĩ làm sao để công khai chuyện của Trâ`n Dĩnh và Lục Đào, trút bỏ ngọn lửa giận trong lòng, cũng là để cô chẳng còn mặt mũi nào ở lại nhà của anh. Hơn nữa bây giờ càng ngày anh càng nghi ngờ đứa bé không phải là con của mình.

Nhưng nhìn bộ dạng Trâ`n Dĩnh tâ´t tả giúp đỡ mẹ anh ở trong bê´p, suy nghĩ muô´n công khai chuyện xâ´u của cô ra lại từ từ biê´n mâ´t. Nhưng vê` chuyện ly hôn, anh không muô´n giâ´u thêm, vì vậy lúc ăn cơm, đột nhiên anh nói: “Trâ`n Dĩnh, ngày mai em chuyển đi đi!”

Tâ´t cả mọi người đê`u kinh ngạc nhìn Trương Hoa. Trâ`n Dĩnh càng kinh ngạc hơn, thậm chí bô´i rô´i không biê´t làm sao. Cô không ngờ Trương Hoa lại đột ngột nói vậy, nhưng cô loáng thoáng cảm nhận được có chuyện gì không ổn.

Câu nói tiê´p theo của Trương Hoa khiê´n cho lòng Trâ`n Dĩnh càng thêm tê tái: “Chúng ta đã ly hôn lâu như thê´ rô`i, em còn ở

https://thuviensach.vn

trong nhà anh có thích hợp không? Còn nữa, anh đã nói với em rồ`i, anh mãi mãi không bao giờ cầ`n đứa con này!"

Trầ`n Dĩnh tay bê bát cơm ngồ`i ngây ra đó, hồ`i lâu sau mới bỏ bát xuố´ng, òa khóc chạy vào trong phòng. Nhã Vận với mẹ Trương Hoa cũng vào theo. Bố´ Trương Hoa khá bình tĩnh, hỏi: "Rố´t cuộc xảy ra chuyện gì?", Trương Hoa bình thản nói: "Con đã yêu một người bạn học rồ`i!"

4.

Mâu thuẫn cuố´i cùng cũng bùng nổ. Bố´ mẹ Trương Hoa nói chỉ nhận Trầ`n Dĩnh là con dâu, đứa bé cũng phải giữ lại, Trương Hoa muố´n tìm người khác thì phải ra khỏi cái nhà này.

Trương Hoa gọi điện cho Cổ Vân Vân ngay trước mặt bố´ mẹ mình, bảo cô lập tức đế´n đón mình, nói với cô anh đã công khai chuyện của hai người. Sau đó bố´ mẹ anh và Nhã Vận chỉ còn nước giương mắ´t nhìn Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa đi, còn Trầ`n Dĩnh thì ở lì trong phòng không chịu ra ngoài.

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, nói: "Cám ơn cậu đã giúp tôi!"

- Tôi thì không sao, quan trọng là cậu định làm thế´ nào? Nế´u như bảo vệ sĩ diện của Trầ`n Dĩnh, cậu sẽ trở thành Trầ`n Thế´ Mỹ (là một nhân vật trong kinh kịch dân gian của Trung Hoa được truyề`n tụng gắ´n với giai thoại xử án của Bao Công. Trầ`n Thế´ Mỹ xuấ´t thân bầ`n hàn nhưng học giỏi và đỗ Trạng nguyên rồ`i kế´t hôn với công chúa nhà Tố´ng trở thành phò mã. Sau đó, hắ´n bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trầ`n Thế´ Mỹ đã bị Bao Chửng xử chém)

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nhă´m mă´t lại, từ tô´n nói: “Dù sao đàn ông phản bội vẫn khiê´n người khác dễ châ´p nhận hơn là phụ nữ, vả lại đã từng là vợ chô`ng, tớ không muô´n để cô â´y sau này phải khó xử!”

- Cậu vẫn hiê`n lành như thê´!- Cổ Vân Vân nói.

Trương Hoa trâ`m ngâm giây lát rô`i nói: “Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho gia đình Trâ`n Dĩnh, như thê´ bô´ mẹ cô â´y sẽ không để cô â´y tiê´p tục ở nhà tôi nữa, và cũng sẽ bảo cô â´y bỏ đứa bé đi!”

Sự thực đã chứng minh những điê`u Trương Hoa đoán là đúng. Bô´ Trâ`n Dĩnh nghe điện của Trương Hoa xong liê`n tức tô´c đi tàu hỏa lên thành phô´ ngay trong ngày. Tàu hỏa mười một giờ mới đê´n nơi, Trương Hoa mượn xe của Cổ Vân Vân đê´n ga tàu đón bô´ Trâ`n Dĩnh.

Trên xe, bô´ Trâ`n Dĩnh hỏi: “Có phải con bé làm gì không tô´t không? Chúng tôi chỉ có mình nó là con gái, từ nhỏ đã nuông chiê`u. Nê´u như có gì không đúng, anh phải tha thứ cho nó!”, Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Không phải lỗi của cô â´y, là con có lỗi với mọi người!”

Bô´ Trâ`n Dĩnh buô`n bã nói: “Anh chị đã có con với nhau rô`i, chẳng nhẽ anh không thể vì đứa bé mà nghĩ lại?”

Trương Hoa không đáp lời, chỉ im lặng lái xe.

5.

Bô´ mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đê`u ngô`i chờ trong phòng khách, còn Trâ`n Dĩnh thì không thâ´y đâu. Trương Hoa không vào nhà mà lái xe vê` thành phô´ luôn. Bô´ mẹ Trương Hoa luôn miệng xin lỗi bô´ Trâ`n Dĩnh, đô`ng thời nói với ông, bảo ông không câ`n

https://thuviensach.vn

lo, nhà họ chỉ coi Trâ`n Dĩnh là con dâu, cũng sẽ nhận đứa bé này là cháu, hơn nữa còn đảm bảo sẽ bắ´t Trương Hoa và Trâ`n Dĩnh tái hôn.

Bô´ Trâ`n Dĩnh hỏi: “Cháu Dĩnh đâu ạ?”, Nhã Vận liê`n đáp: “Chị dâu mâ´y hôm nay cứ đi làm vê` là vào giường nă`m, toàn khóc thôi!”

Bô´ Trâ`n Dĩnh vào phòng, ngô`i xuô´ng bên giường, sau đó giở tâ´m chăn che khuôn mặt của Trâ`n Dĩnh ra, nhìn khuôn mặt nhạt nhòa nước của con gái, xót xa đưa tay lau nước mắ´t cho cô.

Trâ`n Dĩnh đột nhiên ngô`i bật dậy, ôm châ`m lâ´y ông rô`i bật khóc nức nở. Ông nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, an ủi: “Không sao, ngày mai theo bô´ vê` nhà, mẹ con cũng râ´t nhớ con. Bô´ mẹ sẽ nuôi con suô´t đời!”

Đợi Trâ`n Dĩnh ngủ say, bô´ Trâ`n Dĩnh liê`n ra phòng khách nói chuyện: “Ngày mai tôi sẽ dẫn cháu vê` nhà!”

Bô´ mẹ Trương Hoa không đô`ng ý, Nhã Vận cũng nói: “Chị dâu mà vê` quê, anh cháu sẽ càng không tái hôn!”

- Để cho cháu nó vê` nhà nghỉ ngơi một thời gian, đôi bên bình tĩnh lại đã!- Bô´ Trâ`n Dĩnh nói.

Trước sự kiên quyê´t của bô´ Trâ`n Dĩnh, cuô´i cùng bô´ mẹ Trương Hoa đành phải đô`ng ý.

Ngày hôm sau, Nhã Vận đưa Trâ`n Dĩnh đê´n công ty xin nghỉ. Vê` đê´n nhà, mọi người ai nâ´y đê`u ủ dột nhìn Trâ`n Dĩnh thu dọn đô` đạc. Nhã Vận gọi điện cho Trương Hoa, nói: “Anh, chị dâu ăn xong cơm trưa là vê` nhà bô´ mẹ đẻ rô`i, vé tàu cũng mua rô`i, anh có đi tiễn chị không?”

https://thuviensach.vn

- Anh đang làm việc, không có thời gian!

Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại gọi cho Cổ Vân Vân, nói mình vẫn cần dùng đến xe.

6.

Trương Hoa đột ngột quay về khiến mọi người đều bất ngờ, bên cạnh bất ngờ còn có một chút xíu vui mừng. Bố mẹ Trương Hoa vốn định sẽ cùng ra bến tàu tiễn bố con Trần Dĩnh, nhưng bố Trần Dĩnh không đồng ý, nói không cần phiền phức thế. Cuối cùng chỉ có Nhã Vận đi tiễn.

Trong phòng chờ xe, lúc sắp đến lúc soát vé, Trần Dĩnh quay nhìn Trương Hoa đứng bên cạnh, đột nhiên ôm chầm lấy anh. Trương Hoa sững lại. Trần Dĩnh thì thầm bên tai anh: "Sau này em sẽ chăm sóc tốt cho con chúng ta!"

Bố Trần Dĩnh nói: "Bắt đầu soát vé rồi, đi thôi con!"

Trần Dĩnh bỏ Trương Hoa ra, lau nước mắt trên mặt, nói: "Vậy em đi đây!"

Nhã Vận đến gần, nói: "Chị dâu, em sẽ nhớ chị lắm!"

- Chị cũng sẽ nhớ em, có thời gian thì gọi cho chị nhé!

Trên đường về nhà, Nhã Vận nói: "Anh thích chị Vân Vân em không cấm được, nhưng tại sao anh lại thích chị ấy sau khi lấy chị dâu? Hơn nữa giờ chị dâu còn có bầu nữa!"

- Chuyện của người lớn, em chớ xen vào!

- Em phải đi tìm chị Vân Vân!

https://thuviensach.vn

- Em tìm chị ấ y làm gì?

- Em phải đòi anh lại cho chị dâu.

Trương Hoa gào lên: “Anh đã nói rồ̀i, em chớ xía vào chuyện của người lớn!”

Nhã Vận chưa bao giờ thấ y anh mình nổi đóa lên như vậy, chỉ biế t ấ m ức rơi nước mắ t.

Trương Hoa thấ y Nhã Vận im lặng cả buổi chẳng nói gì liề n ngoảnh sang nhìn, phát hiện mặt Nhã Vận nhạt nhòa nước, vội vàng dịu giọng an ủi: “Hôm nay tâm trạng anh không được tố t, là anh không nên nổi cáu với em!”

7.

Lúc đưa Nhã Vận về̀ nhà và quay về̀ thành phố́, trời đã tố́i rồ̀i. Trương Hoa đi tìm chỗ uố́ng rượu, càng uố́ng càng thấ y căm hận Lục Đào. Trong lòng anh còn trăn trở chuyện hôm ở quán cà phê, rố́t cuộc Lục Đào và Trầ̀n Dĩnh có chuyện gì? Kể từ sau khi ly hôn, hai người ấ y còn liên lạc với nhau bao nhiêu lầ̀n?

Càng nghĩ càng uố́ng, càng uố́ng càng nhiề̀u. Cuố́i cùng anh mới nhớ ra, xe của Cổ Vân Vân vẫn đang ở chỗ mình. Anh gọi cho Cổ Vân Vân bảo cô đế́n lái xe về̀.

Cổ Vân Vân khó khăn lắ́m mới dìu được Trương Hoa đã say mèm lên lầ̀u. Lòng thầ̀m nghĩ, cũng may lầ̀n trước theo Nhã Vận đế́n đây một lầ̀n rồ̀i, nế́u không giờ Trương Hoa đã uố́ng say thế́ này, có hỏi địa chỉ cũng chả nhớ.

https://thuviensach.vn

Cô móc chìa khóa trong túi quầ̀n Trương Hoa ra mở cửa, sau đó dìu anh vào ghế sô pha trong phòng khách. Nhìn một lượt khắ́p phòng, cô mỉm cười, Trương Hoa vẫn là một người ưa sạch sẽ.

Ngoảnh đầ̀u nhìn lại, thấ́y Trương Hoa nằ̀m trên ghế sô pha ngủ say tít, cô lại dìu anh vào trong phòng ngủ. Cởi áo khoác và tấ́t cho Trương Hoa, đắ́p chăn lên người anh, cô định về̀ nhưng thấ́y Trương Hoa đang say mèm nằ̀m im trên giường, cô lại thấ́y không yên tâm.

Cuố́i cùng Cổ Vân Vân quyế́t định ở lại. Cô ngồ̀i ngoài phòng khách xem ti vi, nhưng được một lúc đã bắ́t đầ̀u buồ̀n ngủ. Cô nghĩ hay là cứ tắ́m một cái rồ̀i lên giường của Nhã Vận ngủ một giấ́c.

Cổ Vân Vân là người ưa sạch sẽ, ngày nào cũng phải tắ́m rồ̀i mới đi ngủ, cho dù có là mùa đông đi chăng nữa. Đôi khi cô lại nghĩ, liệu có phải vì trong đám bạn học cùng, Trương Hoa là người duy nhấ́t ưa sạch sẽ nên cô mới thích anh đế́n như thế́? Cho dù thế́ nào thì đây chắ́c chắ́n là một trong số́ những nguyên nhân.

8.

Cổ Vân Vân nằ̀m trên giường của Nhã Vận, cảm thấ́y rấ́t kì quái, mặc dù không nằ̀m cùng một phòng với Trương Hoa, nhưng dù gì trong căn hộ này cũng chỉ có hai người là mình và Trương Hoa.

Lúc còn học đại học, cô đã bắ́t đầ̀u thích Trương Hoa, thích anh lúc thì nghiêm túc, khi thì nhí nhố́, thích cái vẻ thờ ơ với mọi cô gái của anh, thích anh biế́t thổi kèn môi, thích phong thái diễn thuyế́t của anh ở trên bục giảng....

Có lẽ khi thích một người, bấ́t cứ đặc điểm nào của người ấ́y cũng là ưu điểm trong mắ́t mình, đặc biệt là khi thích một người mà

https://thuviensach.vn

không có được người â´y. Cổ Vân Vân dẫn các bạn học đê´n các nhà hàng cao câ´p, đê´n tụ tập ở căn biệt thự xa hoa của nhà mình, đi KTV hát karaok... cô muô´n dùng những cách này để thu hút sự chú ý của Trương Hoa, nhưng cuô´i cùng mới phát hiện ra chẳng có tác dụng gì.

Cho đê´n tận lúc Trương Hoa kê´t hôn cô mới biê´t mình đã lâ`m. Trương Hoa thích những cô gái dịu dàng, đơn giản, bình thường. Sau khi Trương Hoa kê´t hôn, cô cũng dâ`n nản lòng, ai mà biê´t cuộc đời lại có nhiê`u biê´n cô´ đê´n thê´.

Đang nghĩ đê´n đây, đột nhiên Cổ Vân Vân nghe thâ´y tiê´ng Trương Hoa nôn ọe trong nhà vệ sinh. Cô vội vàng ngô`i dậy chạy ra. Trương Hoa lúc này đã nôn hê´t, người mê`m nhũn dựa vào tường đi men ra. Cổ Vân Vân dìu anh trở lại phòng. Trương Hoa nhìn cô, lèm bèm hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Cổ Vân Vân dìu anh vào giường, Trương Hoa đột nhiên ôm cô ngã nhào xuô´ng giường. Cổ Vân Vân đẩy anh ra, nói: “Trương Hoa, đừng như thê´!”

Nhưng Trương Hoa không đoái hoài, hơn nữa anh cũng râ´t khỏe. Cổ Vân Vân vừa đẩy vừa kêu: “Trương Hoa, đừng làm vậy!”, cuô´i cùng chỉ còn lại tiê´ng rên rỉ khe khẽ.

Khi Trương Hoa đi vào bên trong cơ thể cô, Cổ Vân Vân la lên một tiê´ng, nước mă´t trào qua khóe mă´t.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 8

I.

Lúc này, Trần Dĩnh đang nằm trên giường, trằn trọc không ngủ nổi. Về đến nhà cô mới phát hiện thấy, trước mặt bố mẹ mình mãi mãi là một đứa trẻ, vì vậy có bao nhiêu ấm ức và tổn thương đều dễ dàng bộc lộ ra.

Tất cả mọi sai lầm đều bắt đầu từ khi cô bước chân vào công ty đồ điện Kinh Thao, quen với Lục Đào. Nhưng rồi Trần Dĩnh lại nghĩ, cho dù không vào công ty điện tử Kinh Thao, không gặp Lục Đào, cô cũng sẽ vào một công ty khác, vẫn phải gặp một tổng giám đốc khác.

Lúc này cô mới phát hiện ra bản thân mình không phải thực sự yêu con người Lục Đào, mà đó chẳng qua chỉ là sự "kính nể và sùng bái". Vì vậy khi gặp Lục Đào ở cổng khu mua sắm, ngoài tâm trạng phức tạp còn có chút kính nể.

Trần Dĩnh vốn định chủ nhật bảo Nhã Vận đưa mình vào trung tâm dạo phố, nhưng Nhã Vận đã nhận lời đi leo núi với mấy bạn học cùng, cô đành đi một mình vào thành phố. Đi dạo được một lát mới phát hiện trong tiềm thức, cô muốn vào trung tâm thành phố là để tìm Trương Hoa, thậm chí muốn đến chỗ Trương Hoa ở, cô biết chủ nhật Trương Hoa được nghỉ.

Nhưng cuối cùng cô vẫn cố kiềm chế để không liên lạc với anh. Đúng vào lúc bối rối nhất, cô bất ngờ gặp Lục Đào ở cổng khu mua sắm. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt kể từ khi cô

https://thuviensach.vn

nghỉ việc ở công ty đồ̀ điện Kinh Thao. Tâm trạng Trầ̀n Dĩnh lúc gặp lại Lục Đào vô cùng phức tạp, chỉ có điề̀u sự kính trọng đố́i với Lục Đào vẫn khiế́n cho cô cúi đầ̀u chào Lục Đào một tiế́ng.

Lục Đào cũng có hơi ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “Giờ em với Trương Hoa số́ng có hạnh phúc không?”

Trầ̀n Dĩnh trầ̀m ngâm một lát rồ̀i nói đã ly hôn với anh ấ́y rồ̀i. Trầ̀n Dĩnh vố́n không muố́n nói những điề̀u này nhưng cuố́i cùng vẫn nói ra.

2.

Câu nói này đã khiế́n Lục Đào vô cùng số́c. Nhiề̀u năm trước, chính một nhân viên nữ trong công ty nói ra câu này đã khiế́n ông ta phải trả giá rấ́t đắ́t.

Lúc ấ́y, Lục Đào để ý đế́n một cô nhân viên mới kế́t hôn được hai năm ở công ty, liề̀n dùng mọi cách, bao gồ̀m cả tiề̀n bạc để có thể duy trì mố́i quan hệ thể xác với cô nhân viên đó.

Một hôm, cô gái này nói với ông ta rằ̀ng cô đã ly hôn, đồ̀ng thời yêu cầ̀u Lục Đào ly hôn với vợ mình. Lục Đào sợ chuyện bại lộ nên đã tố́n rấ́t nhiề̀u thời gian và công sức, lại bỏ ra một số́ tiề̀n rấ́t lớn mới xoa dịu được cô này, để cô rời khỏi công ty, cắ́t đứt mố́i quan hệ giữa hai người.

Kể từ đó về̀ sau, Lục Đào luôn tuân theo hai nguyên tắ́c: Một là không chu cấ́p, hai là không ăn cỏ ở gầ̀n hang. Chính bởi vì yên tâm với Trầ̀n Dĩnh nên ông ta mới cho đây là ngoại lệ. Nhưng câu nói “đã ly hôn” của Trầ̀n Dĩnh khiế́n ông ta vô cùng lo sợ. Đúng là “chim sợ cành cong”.

https://thuviensach.vn

Ngoài mặt Lục Đào vờ như không có chuyện gì, an ủi vài câu, nói tìm một chỗ ngồi uống cà phê. Trần Dĩnh nói không cần nhưng Lục Đào cứ một mực kiên quyết. Lòng kính trọng trong lòng Trần Dĩnh khiến cho cô cuối cùng vẫn nhận lời.

Lục Đào hẹn Trần Dĩnh đi uống cà phê vì ba mục đích: thứ nhất, thông qua cuộc nói chuyện để phán đoán xem Trần Dĩnh có phải là mối đe dọa với mình hay không. Thứ hai, cố gắng giả vờ an ủi Trần Dĩnh để lấy được thiện cảm của cô, để cô ta không biết mình chỉ chơi bời với cô ta mà thôi. Thứ ba, cho Trần Dĩnh một ít tiền.

3.

Trong quá trình nói chuyện, qua phán đoán, Lục Đào cảm thấy Trần Dĩnh không phải là mối đe dọa với mình, hơn nữa lại có cảm giác Trần Dĩnh không muốn từ bỏ Trương Hoa, điều này khiến ông ta vô cùng hài lòng, ít nhất nó cũng chứng tỏ được Trần Dĩnh không có ý định đeo bám ông ta.

Tiếp theo, ông ta giả bộ tử tế, an ủi Trần Dĩnh như một bậc bề trên. Sự an ủi này đã có tác dụng với Trần Dĩnh. Ông ta cũng biết được điều này sẽ có tác dụng, sẽ khiến cho Trần Dĩnh nghĩ rằng ông ta không phải là loại chỉ chơi bời với phụ nữ.

Mục đích cuối cùng không thành hiện thực. Ông ta rút một vạn tệ, đưa cho Trần Dĩnh, nói sợ cô thiếu thốn sau khi ly hôn, coi như để bù đắp cho một thời gian mặn nồng nhưng bị Trần Dĩnh từ chối. Lục Đào cảm thấy sự từ chối này cũng chẳng ảnh hưởng gì, thế là liền đứng dậy nói: “Em ngồi thêm một lát, anh có việc phải đi trước! Muốn uống gì cứ gọi, giám đốc ở đây quen anh!”

https://thuviensach.vn

Chỉ có một điều khiến ông ta không ngờ là cuộc gặp mặt này của họ đã bị Trương Hoa bắt gặp. Đáng tiếc là Trần Dĩnh không hề biết những điều này, cô cũng về ngay sau khi Lục Đào ra về.

Ra ngoài rồi cô lại do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không liên lạc với Trương Hoa. Cô về nhà, ngồi nói chuyện với mẹ Trương Hoa một lúc thì thấy anh về, quả thực cô rất vui. Nhưng hai câu nói của Trương Hoa tối hôm đó đã lần nữa khiến cô bị sốc mạnh, thậm chí không hiểu tại sao Trương Hoa lại đột nhiên đối xử với cô như vậy.

4.

Trần Dĩnh luôn đắm đuối và hi sinh một cách mù quáng cho tình yêu. Hồi đầu, cho dù là vì sùng bái hay kính nể, tình yêu cô dành cho Lục Đào rất thực, chính vì thế để duy trì tình cảm với Lục Đào cô chấp nhận kết hôn với Trương Hoa.

Về sau, dưới sự mài dũa của thời gian, cô dần dần đem lòng yêu Trương Hoa, vì thế đã kiên quyết cắt đứt với Lục Đào. Thậm chí để bảo vệ tình yêu với Trương Hoa cô chấp nhận sẽ nuôi con một mình.

Cũng vì tình yêu với Trương Hoa, trong lòng cô luôn cảm thấy áy náy. Chính vì điểm này, cho dù Trương Hoa có đối xử với cô thế nào, cô đều tha thứ cho anh. Cũng vì điểm này, khi Trương Hoa ra tiễn cô ở nhà ga, cô đã không kiềm chế được tình cảm của mình, chạy đến ôm anh.

Trần Dĩnh nằm ở trên giường, lấy tay xoa xoa cái bụng gần như chẳng có chút gì biến đổi của mình, nhưng vẫn thấy có cảm

https://thuviensach.vn

giác â´m áp và ngọt ngào chảy qua tim. Cô biê´t ít nhâ´t thì đứa bé này cũng là sợi dây liên hệ giữa cô và Trương Hoa.

Chủ yê´u nhâ´t là, cô nhận thâ´y chỉ cầ`n có đứa bé này, cô và Trương Hoa vẫn còn có hi vọng. Rô`i đột nhiên cô lại nhớ đê´n Cổ Vân Vân. Lúc đê´n tiễn cô, Trương Hoa dùng xe của Cổ Vân Vân, quan hệ của họ chẳng nhẽ đã thân thiê´t đê´n mức â´y?

Trầ`n Dĩnh lại an ủi bản thân, bọn họ là bạn bè, mượn xe là chuyện bình thường, hơn nữa Lưu Huệ Anh từng nói, Trương Hoa nê´u thích Cổ Vân Vân thì đã thích từ lâu, cầ`n gì phải đợi đê´n bây giờ?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuô´i cùng Trầ`n Dĩnh cũng chìm vào giâ´c ngủ. Đáng tiê´c là, lúc này Cổ Vân Vân đang nằ`m trên chính trước giường mà cô từng nằ`m với Trương Hoa.

5.

Sáng ra, Trương Hoa tỉnh lại, phát hiện mình trong bộ dạng khỏa thân. Anh lă´c mạnh cái đầ`u đang quay cuô`ng của mình, nhớ lại chuyện tô´i qua. Lúc này, Cổ Vân Vân ở trong phòng khách nói vọng vào: “Tỉnh rô`i à? Mau dậy đi, lát nữa còn phải đi làm đâ´y!”

Trương Hoa nghe thâ´y giọng nói của Cổ Vân Vân, trong đầ`u chợt hiện ra một vài hình ảnh mơ hô`, anh vội vàng mặc quầ`n áo vào.

Trên xe, cả hai chẳng ai nói với ai điê`u gì. Trương Hoa đang nghĩ xem nên mở miệng thê´ nào, cuô´i cùng khẽ hỏi: “Tô´i qua tôi không làm gì chứ?”

Cổ Vân Vân mặt đỏ bừng: “Cậu nói xem!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nghe thấy vậy liền hiểu ra những hình ảnh mơ hồ trong đầu anh là thực. Lại là sự im lặng. Đưa Trương Hoa đến công ty, Cổ Vân Vân liền nói: “Lên đi, sắp muộn rồi!”

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Vậy tôi lên đây!”. Cổ Vân Vân gật đầu: “Ừ, lên đi!”

Buổi tối, cả hai đều không liên lạc với nhau. Trương Hoa ngồi trong phòng khách xem ti vi, cũng chẳng biết mình đang chờ đợi cái gì, mãi đến khuya mới đi tắm rồi lên giường ngủ. Vừa lật chăn ra, anh đã phát hiện trên ga giường có vết máu.

Trương Hoa khựng lại, ngồi im trầm ngâm suy nghĩ. Sau một hồi do dự, cuối cùng anh cũng gọi cho Cổ Vân Vân: “Ngủ chưa?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ngủ rồi thì làm sao nghe điện thoại chứ?”

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu là lần đầu tiên à?”. Cổ Vân Vân khẽ ậm ừ. Trương Hoa nói: “Sao cậu có thể là lần đầu được chứ?”

Cổ Vân Vân bất mãn gắt: “Cậu tưởng tôi dễ dãi lắm chắc?”

Trương Hoa vội vàng chữa: “Ý tôi không phải vậy, chỉ là... không ngờ...”

6.

Trương Hoa nằm trằn trọc trên giường không ngủ được. Thời học đại học, ấn tượng của anh về Cổ Vân Vân không xấu cũng chẳng tốt, anh có cảm giác về cô là người thích thể hiện. Trong khi đó bản thân anh lại thích những cô gái dịu dàng, đơn giản, vì vậy chẳng hề có ý với Cổ Vân Vân.

https://thuviensach.vn

Lúc ly hôn với Trần Dĩnh, sở dĩ tìm đến Cổ Vân Vân, một mặt bởi vì cô chưa có bạn trai, mặt khác là để cho lí do của anh trở nên hợp lí một chút, dù gì nhà cô cũng rất giàu có.

Dạo này đi chung với nhau nhiều, anh cảm thấy cô cũng không phải tạng người sĩ diện lắm, hơn nữa tính cách cô rất cởi mở, thẳng thắn. Nhưng Cổ Vân Vân dù sao cũng không phải típ con gái như Trần Dĩnh, vì vậy Trương Hoa chưa từng nghĩ đến chuyện thích cô, chỉ coi là một người bạn.

Còn về chuyện đêm qua, anh cũng chẳng hiểu sao bản thân tự nhiên lại kích động như vậy, có thể là bởi vì tâm trạng tồi tệ không biết trút đi đâu, vừa hay lại có Cổ Vân Vân ở đó.

Vốn dĩ định coi chuyện tối qua như một sự cố ngoài ý muốn, chỉ cần anh và Cổ Vân Vân coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tất cả sẽ mau chóng qua đi. Nhưng nào ngờ, đấy lại là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân. Anh cứ tưởng rằng kiểu con gái như Cổ Vân Vân cho dù không có đàn ông cũng sẽ không giữ được tấm thân cho đến tận bây giờ.

Anh nhiều lần lật tấm chăn lên quan sát vết máu nhỏ ấy, sau đó tâm trạng rối bời cứ đeo bám anh, cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, tắt phụt đèn đi ngủ.

7.

Ban ngày, lúc đi làm, Trương Hoa như người mất hồn, tâm trạng phức tạp đeo bám anh không tập trung tra lại bản gốc, thiếu đoạn trên người Cổ Vân Vân, cũng không phải Trần Dĩnh, mà là Lục Đào. Anh cảm thấy tất cả đều là do Lục Đào gây ra.

https://thuviensach.vn

Hê´t giờ làm, Cổ Vân Vân đứng đợi anh ở bên dưới. Lúc ăn cơm, Trương Hoa hỏi Cổ Vân Vân: “Thông thường, các cậu làm thê´ nào để đánh đổ đô´i thủ cạnh tranh?”

Cổ Vân Vân hỏi vặn lại: “Đánh đổ theo kiểu gì?”

- Chính là khiê´n cho đô´i thủ cạnh tranh không còn sức cạnh tranh trên thị trường, thậm chí bị phá sản.

Cổ Vân Vân bật cười: “Tôi làm sao biê´t được. Tôi mà biê´t thì đã sớm đánh đổ hê´t đô´i thủ cạnh tranh rô`i!”

- Nói cũng phải!- Trương Hoa lẩm bẩm, ngẫm nghĩ một lát rô`i hỏi tiê´p: “Công việc chủ yê´u của bên thị trường các cậu là gì?”

- Bên bộ phận thị trường có râ´t nhiê`u việc, nào là: khai thác, duy trì thị trường, tuyên truyê`n, đào tạo, hoạt động... Tôi chẳng qua chỉ đội cái mũ giám đô´c kê´ hoạch thôi mà! - Nói rô`i cô bật cười: “Thực châ´t tôi chẳng làm việc gì hê´t!”

- Lâ`n trước cậu nói công ty đô` điện Kinh Thao chủ yê´u cạnh tranh với công ty cậu vê` những mặt nào?

Nghe đê´n đây, rô´t cuộc Cổ Vân Vân đã hiểu ý của Trương Hoa, nhưng cô vẫn giả như không biê´t chuyện của Trâ`n Dĩnh và Lục Đào, nói: “Sao đột nhiên hỏi chuyện này? Chẳng nhẽ cậu có hứng thú với việc kinh doanh à?”

- Lâ`n trước cậu nói có lí, tôi đang cân nhă´c để thay đổi môi trường!

- Vậy thì đê´n công ty tôi đi, tôi sẽ nhường chức giám đô´c cho cậu!

https://thuviensach.vn

8.

Cuố i cùng, Trương Hoa cũng quyế t định xin nghỉ ở công ty cũ để đế n làm việc ở công ty bố Cổ Vân Vân. Nhưng trước khi đế n làm việc, anh đã đưa ra mấ y yêu cầ u với Cổ Vân Vân: Thứ nhấ t, tạm thời không sắ p xế p bấ t cứ công việc gì. Thứ hai, lấ y danh nghĩa là trợ lí của cô. Thứ ba, được phép tham gia bấ t kì cuộc họp, lớp đào tạo nào của các phòng ban trực thuộc bộ phận thị trường. Thứ tư, thời gian làm việc, địa điểm làm việc không bị hạn chế .

Đương nhiên Trương Hoa không yêu cầ u cứ như thế này mãi, anh nói với Cổ Vân Vân: “Cho tôi một tháng tự do, một tháng sau tôi sẽ làm những công việc mà công ty sắ p xế p!”

Cổ Vân Vân nói chuyện với giám đố c nhân sự rấ t lâu, cuố i cùng cũng khiế n giám đố c nhân sự hiểu ra người chuẩn bị vào làm rấ t có thể sẽ là con rể của tổng giám đố c trong tương lai.

Thế là công ty đồ điện Triế t Đông lại có thêm một người có “đặc quyề n” giố ng như Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân cho kê thêm một cái bàn nữa cho Trương Hoa ở trong phòng làm việc của mình.

Tấ t cả các nhân viên của các bộ phận đề u đoán già đoán non người mới đế n này là ai, có người đoán là bạn trai của Cổ Vân Vân, nhưng có người phản bác, nế u là bạn trai của cô tại sao chưa bao giờ từng gặp? Có người nói: Hay là họ hàng của tổng giám đố c? Nhưng lại có người phản bác: Nế u là họ hàng của giám đố c, tôi đề u biế t sơ sơ, nhưng chưa từng gặp người này.

Cho dù suy đoán thế nào, người ta cũng cho rằ ng người đàn ông này chắ c chắ n có mố i quan hệ với Cổ Vân Vân. Mà Cổ Vân Vân là con gái của tổng giám đố c, nói cách khác, anh ta cũng có quan hệ với tổng giám đố c.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 9

I.

Trương Hoa hỏi: “Tại sao lại lấy tên là đồ điện Triệt Đông?”

Cổ Vân Vân đặt đôi đũa trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Hoa: “Bố tôi tên là Triệt Đông”. Trương Hoa lại hỏi: “Sao tôi đến công ty ngần ấy ngày rồi mà chưa gặp bố cậu nhỉ?”

Cổ Vân Vân lại tiếp tục ăn, vừa ăn vừa nói: “Bố tôi rất ít khi đến đây, thường ở tổng công ty!”

- Sao còn có cả tổng công ty à?

- Thực ra cũng không hẳn là tổng công ty, bên đó là công ty bất động sản, thông thường bố tôi hay ở bên đó, thỉnh thoảng mới sang đây, vì vậy mọi người có thói quen gọi công ty bên đó là tổng công ty.

- Thế bên này ai là lãnh đạo cao nhất?

Cổ Vân Vân phì cười: “Là tôi chứ ai!”, nói rồi liền chữa lại: “Tôi nói đùa đấy, tôi chẳng qua được bố cho sang bên này để chơi thôi, chứ trách nhiệm thật sự thuộc về Phùng Lâm Hàn, anh ta giữ chức giám đốc kinh doanh, thực chất mọi công việc bố tôi đều giao cho anh ta lo liệu. Vì vậy việc nhân sự, tài vụ, bán hàng, kho hàng... đều do anh ta quản lí!”

- Nói như vậy có nghĩa là anh ta thực ra chính là tổng giám đốc của bên này.

https://thuviensach.vn

- Đúng thế!- Cổ Vân Vân nói rồi liền ngẩng đầu lên bổ sung: "Gần đây Phùng Lâm Hàn đã mấy lần tìm cậu ra ngoài nói chuyện riêng, hai người nói chuyện gì thế?"

Trương Hoa bật cười: "Cậu sắp thành điệp viên 007 rồi đấy!"

Cổ Vân Vân khẽ hừ: "Chẳng phải là tôi quan tâm đến cậu hay sao, vì vậy mới để tâm đến chuyện của cậu!"

- Chỉ là đi uống trà, nói chuyện phiếm thôi!

2.

Phùng Lâm Hàn rất có uy ở công ty đồ điện Triết Đông, điều đó xuất phát từ khí chất, năng lực và "bàn tay thép" của anh ta. Một người đàn ông tứ tuần như anh ta đang ở trong thời kì tràn trề sinh lực. Cho dù bạn kính nể hay e sợ, hoặc căm ghét anh ta cũng không thể phủ nhận năng lực và các chiến lược của anh ta.

Có lẽ chẳng có mấy người có thể thay đổi thái độ nhanh và thoải mái như Phùng Lâm Hàn. Còn nữa, sở dĩ Cổ Triết Đông rất yên tâm giao phó công việc cho anh ta là bởi vì đằng sau tác phong làm việc tưởng như vũ bão của anh ta là một thái độ cực kì cẩn thận, đặc biệt là trong các công việc đối ngoại với những nhân vật quan trọng của công ty.

Anh ta biết Cổ Triết Đông cho con gái vào công ty, mục đích duy nhất là để "trông nhà", hay nói cách khác, chỉ là để các nhân viên trong công ty có thêm chút áp lực và tính tự giác chứ không hề có muốn con gái tham dự vào việc quản lí của công ty. Thực ra Phùng Lâm Hàn cũng biết Cổ Vân Vân không có hứng thú với việc quản lí công ty, vì vậy anh ta hoàn toàn yên tâm về Cổ Vân Vân.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vừa vào công ty, anh ta đã tiế́n hành phân tích kĩ lưỡng và cẩn thận, đồ̀ng thời âm thầ̀m quan sát rấ́t nhiề̀u ngày trời. Qua thái độ của Cổ Vân Vân với Trương Hoa, anh ta có thể phán đoán được Trương Hoa chính là người mà Cổ Vân Vân thích. Nói cách khác, người này rấ́t có thể sẽ trở thành con rể của Cổ Triế́t Đông trong tương lai.

Sau đó anh ta bắ́t đầ̀u phân tích xem liệu Trương Hoa có phải là mố́i đe dọa với cái ghế́ của mình hay không? Anh ta biế́t rõ Cổ Triế́t Đông ngoài công ty đồ̀ điện Triế́t Đông, công ty bấ́t động sản Triế́t Đông ra còn có các công ty về̀ các lĩnh vực khác. Trong tấ́t cả các công ty của Cổ Triế́t Đông, công ty đồ̀ điện Triế́t Đông bao nhiêu năm nay là công ty có doanh thu thấ́p nhấ́t, chỉ vài triệu tệ một năm. Cổ Triế́t Đông chỉ có mỗi một cô con gái, nế́u như Trương Hoa thành con rể của ông ta thật, chắ́c chắ́n ông ta sẽ không để Trương Hoa quản lí một công ty có quy mô nhỏ nhấ́t được. Hay nói cách khác, không thể chỉ là quản lí của một công ty điện tử Triế́t Đông.

3.

Qua phân tích, Phùng Lâm Hàn cảm thấ́y Trương Hoa không phải mố́i đe dọa quá lớn cho cái ghế́ của mình trong công ty. Cổ Vân Vân đã nói trước với anh ta, Trương Hoa có thể tùy ý tham gia bấ́t cứ cuộc họp nội bộ, lớp đào tạo, kế́ hoạch thị trường nào của công ty. Ban đầ̀u anh ta còn tưởng Trương Hoa đế́n để giám sát, đôn đố́c công việc của công ty.

Anh ta biế́t Cổ Vân Vân không hiểu gì về̀ mấ́y chuyện này, cũng chẳng hứng thú, phầ̀n lớn các cuộc họp và quyế́t định của công ty, cô đề̀u không tham dự, còn Trương Hoa rấ́t có thể có năng lực về̀

https://thuviensach.vn

phương diện này, vì vậy mới được cử đế´n công ty để tiế´n hành giám sát, đôn đô´c.

Vô´n dĩ Phùng Lâm Hàn có thể khéo léo hỏi Cổ Triế´t Đông vè` lai lịch của Trương Hoa, nhưng anh ta lại luôn thận trọng trong mô´i quan hệ giữa cha con nhà họ Cổ, ngoài chuyện công việc ra chưa bao giờ hỏi một câu vè` chuyện riêng tư. Anh ta luôn nghĩ rằ`ng Trương Hoa vào công ty là sự sắ´p đặt ngầ`m của Cổ Triế´t Đông.

Sau khi Trương Hoa tham dự các cuộc họp nội bộ, thẩm định phương án, thậm chí cả lớp đào tạo, anh ta mới phát hiện Trương Hoa không hiểu nhiè`u lắ´m vè` những thứ này. Hơn nữa lầ`n nào cũng mang theo sổ bút để ghi chép, thái độ rấ´t tích cực học hỏi.

Phùng Lâm Hàn lúc này càng yên tâm hơn, hóa ra Trương Hoa chỉ được nhà họ Cổ cử đế´n đây để học hỏi, tạo nề`n tảng cho công việc quản lí sau này. Phùng Lâm Hàn thậm chí còn cảm thấ´y may mắ´n, giả sử Trương Hoa đi lên từ công ty điện tử Triế´t Đông, cũng có nghĩa anh ta đi lên dưới sự chỉ bảo của mình, sau này khi đã nắ´m quyề`n, chắ´c chắ´n sẽ có lợi cho mình.

4.

Thế´ là Phùng Lâm Hàn bắ´t đầ`u tìm cách tiế´p cận Trương Hoa, đồ`ng thời hẹn riêng Trương Hoa ra ngoài uố´ng trà mấ´y lầ`n. Đương nhiên Phùng Lâm Hàn cũng có chiế´n lược của mình, một mặt nói chuyện phiế´m, tưởng như là những chuyện vô thưởng vô phạt nhưng cũng rấ´t có chừng mực; mặt khác lại truyề`n một chút kinh nghiệm thị trường của mình cho Trương Hoa. Anh ta biế´t đấ´y mới là cách lấ´y được thiện cảm tố´t nhấ´t từ Trương Hoa.

https://thuviensach.vn

Sự lợi hại của Phùng Lâm Hàn chính là ở đó. Trên thực tế là đang truyền thụ kinh nghiệm cho Trương Hoa, bề ngoài khó mà nhìn ra, giống như là Trương Hoa đang thỉnh giáo anh ta. Anh ta sử dụng phương thức hỏi đáp: nói ra cách làm nào đó của mình, hỏi Trương Hoa là đúng hay sai, bảo Trương Hoa còn trẻ, đầu óc nhanh nhạy, giúp anh ta phân tích xem sao.

Ngoài ra trong cuộc nói chuyện, Phùng Lâm Hàn còn chia sẻ những kinh nghiệm của mình trên thị trường với Trương Hoa. Trương Hoa biết rất rõ, đây là những kinh nghiệm hiếm có và cực kì quý báu.

Không phải Trương Hoa không nhìn ra, cũng không phải anh không phán đoán được mục đích của Phùng Lâm Hàn, chắc chắn Phùng Lâm Hàn hiểu nhầm anh là chồng tương lai của Cổ Vân Vân nên mới cố ý tìm cách tiếp cận.

Anh không vạch trần mục đích của Phùng Lâm Hàn. Cho dù thế nào vẫn phải cảm ơn Phùng Lâm Hàn, ít nhất trong thời gian này đã chỉ dạy cho anh rất nhiều thứ. Hôm nay nghe Cổ Vân Vân nói anh ta là tổng giám đốc thực sự của công ty, anh biết người này sẽ là một nhân vật quan trọng để giúp mình đối phó với Lục Đào trong tương lai.

5.

Trần Dĩnh đã ở nhà hơn nửa tháng. Hơn nửa tháng này cô thường xuyên nảy sinh mâu thuẫn với bố mẹ. Bố mẹ cô một mực yêu cầu cô bỏ đứa bé đi, nói Trương Hoa không đồng ý tái hôn, giữ đứa bé lại sau này sẽ khó cho cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng Trâ`n Dĩnh sô´ng chê´t không chịu, nói với bô´ mẹ cô sẽ tự nuôi dưỡng nó, thậm chí còn nói: “Bô´ mẹ không câ`n lo, đâ´y là chuyện của con!”

Hôm nay, mẹ Trâ`n Dĩnh nói: “Dĩnh à, nê´u con muô´n giữ lại, bô´ mẹ cũng không ép nữa, nhưng con không thể cứ ở lì trong nhà, chẳng chịu gặp bạn bè, bạn học như thê´ được!”

- Mẹ à, con muô´n quay lại thành phô´ đi làm!- Trâ`n Dĩnh nói

- Hay là đừng quay lại đó làm nữa, cứ ở đây mà tìm một công việc đi! Con ở bên mẹ, mẹ mới yên tâm được!

- Không sao đâu! Còn có Huệ Anh mà, đợi khi nào con să´p sinh, con sẽ xin nghỉ vê` nhà sinh.

- Con cứ muô´n làm cho bô´ mẹ phải lo lă´ng là sao hả?

Dưới sự kiên quyê´t của Trâ`n Dĩnh, bô´ mẹ cô chẳng còn cách nào khác, đành phải đô`ng ý. Bô´ cô đưa cô vê` thành phô´, căn nhà cô thuê vẫn chưa trả, Trâ`n Dĩnh với bô´ vê` thẳng căn nhà trọ của mình.

- Con đã chuyển ra đây ở từ lâu rô`i phải không?- Bô´ Trâ`n Dĩnh hỏi.

Trâ`n Dĩnh vừa quét dọn phòng vừa đáp: “Vâng ạ!”.

Bô´ Trâ`n Dĩnh ngô`i xuô´ng ghê´, im lặng hút thuô´c hô`i lâu rô`i nói: “Con à, hay là vê` đi! Con như thê´ này, bô´ làm sao yên tâm mà vê`!”

Trâ`n Dĩnh ngoảnh đâ`u lại, cười nói: “Bô´ à, không sao đâu, con quen rô`i mà!”

https://thuviensach.vn

6.

Trâ`n Dĩnh quay lại thành phô´ nhưng không nói cho bâ´t cứ ai trong nhà Trương Hoa biê´t. Bản thân cô cũng khó mà lí giải được tại sao cô nhâ´t định phải quay lại thành phô´ này, hoặc có thể trong lòng cô vẫn còn một chút kì vọng nào đó. Nhiê`u lúc cô nghĩ, chỉ câ`n được sô´ng chung trong một thành phô´ với Trương Hoa, có đứa con với anh â´y, chă´c chă´n anh â´y sẽ liên lạc với mình.

Trâ`n Dĩnh đê´n chỗ Lưu Huệ Anh chơi. Lưu Huệ Anh nói: "Cậu câ`n gì phải làm vậy? Hô`i đâ`u ở với Lục Đào, tớ đã khuyên cậu râ´t nhiê`u lâ`n rô`i, giờ nê´u kiên quyê´t giữ lại đứa trẻ, tại sao cứ phải biê´n tình yêu thành cực đoan như thê´?"

Trâ`n Dĩnh cười như mê´u: "Có thể đây là sô´ kiê´p của tớ rô`i!"

- "Hay là cậu chuyển qua ở với tớ, bây giờ thì chưa làm sao, vài tháng nữa bụng cậu to lên, ở một mình sao được?"

- Thôi không câ`n đâu, như thê´ cậu phải đi đi vê` vê` bâ´t tiện lă´m!

- Tại sao không đê´n nhà anh â´y ở? Dù sao đứa bé cũng là con cháu nhà đó, hơn nữa bô´ mẹ anh â´y cũng bảo cậu đê´n ở còn gì!

- Thôi, tớ không muô´n làm khó Trương Hoa!

- Cậu quay lại mà không nói cho gia đình anh â´y biê´t à?

- Tớ không muô´n nói, chỉ cảm thâ´y quay lại nơi này, có thể khiê´n cho đứa bé cảm thâ´y được sô´ng chung trong cùng một thành phô´ với bô´ đẻ của nó.

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh thở dài trách: “Cậu đây, đã ra nông nỗi này rồi mà vẫn còn lãng với chả mạn!”

Trần Dĩnh cười khẽ: “Cuối tuần đi mua sắm với tớ đi, tớ muốn xem ít đồ dùng trẻ con!”

7.

Cổ Vân Vân dạo này vui lắm, cho dù thế nào hiện giờ Trương Hoa cũng đang ở bên cạnh cô. Chủ yếu hơn là, Trương Hoa bắt đầu thể hiện được khả năng của mình ở công ty.

Mặc dù anh yêu cầu tự do về thời gian và địa điểm làm việc, nhưng ngày nào Trương Hoa cũng làm việc rất căng thẳng, không bỏ qua bất cứ cuộc họp nào của công ty, thậm chí hết giờ làm lại bắt đầu tham gia lớp huấn luyện nhân viên kinh doanh.

Ngoài ra, hết giờ làm là Trương Hoa lại thường xuyên đi thị sát ở các cửa hàng, siêu thị điện máy, đồng thời thu thập rất nhiều ý kiến của nhân viên kinh doanh và đề xuất một số sáng kiến và phương án có hiệu quả, ví dụ đánh giá mức độ chuyên cần của nhân viên kinh doanh, quản lí, chế độ nghỉ ngơi, sát hạch thành tích...

Đặc biệt ở phương án sát hạch thành tích, Trương Hoa đã đưa ra rất nhiều ý kiến có giá trị, giành được sự thừa nhận và tán đồng của các nhân viên kinh doanh, kích thích tính cạnh tranh và nhiệt tình của nhân viên trong công việc...

Trương Hoa nói: “Cậu tưởng quản lí công ty dễ thế sao? Nói thực lòng, những phương án đó của tôi thực ra đều do Phùng Lâm Hàn chỉnh lí và bổ sung đấy!”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân ngạc nhiên: “Thế tại sao anh ta lại nói do một tay cậu làm hết?”

Trương Hoa cười hi hi: “Còn không phải là vì cậu muốn nhanh chóng đẩy tôi lên hàng đầu hay sao? Chỉ có điều, ý kiến của các nhân viên thì quả thật là do tôi thu thập cho anh ta, bởi vì hiện nay các nhân viên quèn đều không biết tôi là ai, nhiều khi cũng hay phàn nàn này nọ với tôi như với một nhân viên bình thường, đừng coi thường những phàn nàn, kêu ca này. Từ đó có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề đấy! Đáng tiếc là rất nhiều lãnh đạo lại không thể nhìn thấy sự ca thán của nhân viên quèn!”

Trương Hoa bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức để tìm hiểu, phân tích sự cạnh tranh giữa hai công ty điện tử Triết Đông và Kinh Thao. Gần như ở đâu có sản phẩm của Triết Đông thì ở đó có sản phẩm cùng loại của Kinh Thao. Ở trên bảng quảng cáo trong các khu thương mại, tại các quầy hàng... ở nơi nào, sản phẩm của Triết Đông và Kinh Thao cũng được bày ở vị trí bắt mắt nhất.

Theo như hiểu biết của anh, cả hai công ty đều có cách quản lí, đào tạo nhân viên cùng với mô hình kinh doanh na ná như nhau. Mỗi khi đến dịp lễ tết... là hai công ty lại thi nhau triển khai các kế hoạch cạnh tranh khốc liệt, kể từ việc tung ra hàng loạt các sản phẩm đa dạng.

Kì nghỉ hè sắp hết, chuẩn bị đến ngày quốc khánh, mà đây lại chính là sự mở đầu cho giai đoạn cạnh tranh khốc liệt của hai công ty trong năm.

Một tháng của Trương Hoa đã hết. Bởi vì Trương Hoa đã nhiều lần đề xuất những “phương án có hiệu quả” cho công ty, Phùng Lâm Hàn đã đường đường, chính chính đưa Trương Hoa về bên cạnh mình, trở thành “Trợ lí” tổng giám đốc.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Trương Hoa không hề coi mình chỉ là một trợ lí trên danh nghĩa, anh muốn dựa vào khả năng của mình, để giáng một đòn công kích mạnh vào công ty điện tử Kinh Thao trong mùa tiêu thụ này.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 10

I.

Học sinh đã bắt đầu khai giảng, chỉ còn một tháng nữa là đến quốc khánh[1]. Dạo này, cứ cuối tuần là Trương Hoa lại đến các siêu thị điện máy, các cửa hàng đồ điện lớn. Anh muốn thông qua những dịp cuối tuần, khi mà lưu lượng người đến đây tương đối đông để quan sát những biến đổi nho nhỏ giữa lưu lượng người và nguyên nhân tiêu thụ có thể xảy ra, ví dụ như: thời gian có lưu lượng người đến đông nhất, họ thường vào từ cửa nào, thói quen sau khi vào thường rẽ vào các gian hàng nào? nguyên nhân khuyến mãi chủ yếu của các thương hiệu lớn là gì...

Cuối tuần, Trương Hoa đang vừa từ một siêu thị điện máy sang một khu thương mại tổng hợp thì bắt gặp Trần Dĩnh bước vào đại sảnh. Lúc này Trần Dĩnh đang vừa đi vừa nói cười với một cô gái ở trên cầu thang cuốn lên tầng hai.

Trương Hoa chưa từng gặp Lưu Huệ Anh, nhưng anh đoán được đây chính là người bạn học cấp ba của Trần Dĩnh. Khoảnh khắc nhìn thấy Trần Dĩnh, trong đầu Trương Hoa nghĩ đến rất nhiều vấn đề, tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Có phải quay lại đây để đi làm tiếp không? Hay chỉ đơn thuần quay lại để gặp bạn học? Bố mẹ anh và Nhã Vận có biết cô đã quay lại không? Nếu như họ biết tại sao không nói gì với anh?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh vô thức đi theo hai người. Trần Dĩnh và bạn cô đi qua tầng nào cũng dừng lại một lát.

https://thuviensach.vn

Cuô´i cùng hai người họ đi lên tâ`ng năm, nơi bán quâ`n áo, đô` dùng cho trẻ con, và ở trong đó mâ´y tiê´ng đô`ng hô`.

2.

Suô´t cả buổi chiê`u, Trương Hoa không đi đê´n tâ`ng bán sản phẩm của mình, anh chỉ chú ý đê´n thời gian. Khoảng hai giờ chiê`u, Trâ`n Dĩnh và bạn học đi lên tâ`ng năm chỗ bán đô` dùng trẻ em, đê´n khoảng bô´n rưỡi thì rời khỏi đó, chỉ có điê`u chẳng mua cái gì cả.

Sau khi ra ngoài, khoảng năm giờ thì hai người vào một hàng ăn, khoảng hơn nửa tiê´ng sau thì đi ra, đi bộ đê´n bê´n xe buýt. Nhưng cả hai không cùng ngô`i một chuyê´n xe, Trâ`n Dĩnh lên chuyê´n xe đi theo hướng vê` nhà bô´ mẹ anh.

Trương Hoa thâ`m nghĩ, chẳng nhẽ Trâ`n Dĩnh quay lại đi làm tiê´p và còn ở trong nhà anh? Rô`i Trương Hoa lại nghĩ, thê´ tại sao bô´ mẹ không nói cho anh biê´t? Chẳng nhẽ sợ anh đuổi Trâ`n Dĩnh đi? Lúc này Trương Hoa mới phát hiện kể từ lúc gây ra mâu thuẫn với bô´ mẹ đê´n giờ, đã lâu lă´m rô`i anh chưa vê` nhà, cũng không liên lạc với bô´ mẹ.

Tự nhiên trong lòng Trương Hoa lại thâ´y vui vui mà chẳng hiểu vì sao. Thực ra, tô´i nào anh cũng nghĩ không biê´t Trâ`n Dĩnh dạo này thê´ nào? Mặc dù hoài nghi đứa bé trong bụng cô không phải là của mình, nhưng cũng có thể nó chính là con anh. Hôm â´y, trong lúc quá giận dữ và kích động, anh đã đuổi Trâ`n Dĩnh vê` nhà cô, sau đó trong lòng anh luôn thâ´y nhức nhô´i.

Lúc này anh nghĩ, một khi Trâ`n Dĩnh đã quay lại đây làm việc, lại ở trong nhà bô´ mẹ anh, điê`u đó chứng tỏ sau khi ly hôn, Trâ`n

https://thuviensach.vn

Dĩnh không hề liên hệ với Lục Đào, đứa bé ấy chắc chắn là con của anh. Nghĩ như vậy, anh lại thấy có thể tha thứ cho việc bố mẹ và Trần Dĩnh không nói với anh về chuyện này.

3.

Đang nhìn theo Trần Dĩnh và bạn cô ấy rời đi thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo anh qua ăn cơm. Trương Hoa bảo Cổ Vân Vân mình đang có chuyện, tối nay không đi cùng cô được.

Đối với Cổ Vân Vân, Trương Hoa có một thứ tình cảm khó mà diễn tả được. Khi anh biết Cổ Vân Vân với mình là lần đầu tiên, anh cảm thấy áy náy, đồng thời cũng thay đổi cách nhìn nhận của mình về Cổ Vân Vân, ít nhất thì anh cảm thấy Cổ Vân Vân không phải loại con gái dễ dãi, tùy tiện.

Nhưng lần ấy anh quan hệ với Cổ Vân Vân trong tình trạng say khướt, chẳng có chút kí ức rõ ràng nào. Chính bởi điểm này, tình cảm của anh với Cổ Vân Vân càng khó có sự tiến triển.

Gần đây Cổ Vân Vân thường xuyên bảo anh đến nhà cô ăn cơm nhưng Trương Hoa đều từ chối. Anh biết nếu như đi đồng nghĩa với điều gì. Còn nữa, Cổ Vân Vân nhiều khi đưa anh về nhà còn bám theo anh lên nhà, ở lại rất khuya. Trương Hoa hiểu rõ những gì Cổ Vân Vân đang nghĩ, nhưng cuối cùng đều nghĩ cách để bảo cô về.

Sau khi từ chối Cổ Vân Vân, anh không vào khu thương mại nữa mà về thẳng nhà. Buổi tối, anh tự làm vài món và mua hai chai bia. Dạo này nếu không ra ngoài ăn đồ ăn nhanh một mình thì cũng đi ăn với Cổ Vân Vân, lâu lắm rồi không động tay nấu nướng.

https://thuviensach.vn

Bật ti vi lên, vừa uố́ng bia vừa xem ti vi, Trương Hoa bỗng cảm thấ́y dường như mình đang trở lại giai đoạn trước khi ly hôn. Trầ̀n Dĩnh thích vừa ăn vừa xem ti vi, còn anh thì ngồ̀i bên cạnh uố́ng bia, ngắ́m cô chăm chú dõi mắ́t vào màn hình ti vi. Có lầ̀n Trầ̀n Dĩnh bê bát cơm, ngồ̀i bấ́t động rấ́t lâu, nhìn kĩ anh mới thấ́y hóa ra cô đang khóc vì một bộ phim buồ̀n trên ti vi. Vì chuyện này mà Trương Hoa đã cười cô rấ́t nhiề̀u lầ̀n.

4.

Trương Hoa ăn xong, dọn dẹp bế́p núc, ngồ̀i xuố́ng ghế́ xem ti vi. Mắ́t mặc dù chăm chú nhìn lên màn hình nhưng đầ̀u óc lại nghĩ đi đâu đâu. Bản thân anh luôn thích một cuộc số́ng bình dị và đơn giản, hồ̀i đầ̀u số́ng với Trầ̀n Dĩnh, gầ̀n như tố́i nào anh cũng ở nhà, cũng chẳng có hoạt động vui chơi giải trí nào, hế́t giờ làm là về̀ nhà nấ́u cơm, ăn cơm, xem ti vi, thỉnh thoảng chơi điện tử trên máy tính, còn Trầ̀n Dĩnh thì tiế́p tục xem ti vi. Anh cảm thấ́y cuộc số́ng như vậy thật tố́t, rấ́t bình yên và than thản.

Cuố́i tuầ̀n, cả hai cùng dọn dẹp phòng ố́c, sau đó đi siêu thị gầ̀n đấ́y mua đồ̀, thỉnh thoảng đi hiệu sách. Trầ̀n Dĩnh nói mua vài cuố́n về̀ đọc nhưng Trương Hoa phát hiện ra sách của cô ngày một nhiề̀u nhưng cô chẳng hề̀ động đế́n. Hỏi cô vì sao mua sách mà không đọc, cô bảo để đó đọc dầ̀n. Trương Hoa cười bảo trừ phi trong nhà không có ti vi, hoặc đài truyề̀n hình không phát mấ́y bộ phim tình cảm, thầ̀n tượng thì có lẽ cô mới có thời gian đọc sách.

Trương Hoa lấ́y điện thoại ra, ngẫm nghĩ vẫn nên gọi điện về̀ nhà một cái. Bố́ mẹ anh không nói cho anh biế́t chuyện Trầ̀n Dĩnh quay lại chắ́c chắ́n là vì trách anh không chịu liên lạc với gia đình.

https://thuviensach.vn

Nhưng một câu nói của mẹ đã khiế̂n Trương Hoa chìm vào mớ suy nghĩ rố̂i bời. Mẹ anh nói trong điện thoại: “Con ít gọi về̀ nhà cũng được, nhưng có thời gian thì gọi điện cho cái Dĩnh đi, hỏi xem tình hình gia đình nó thế́ nào, dù gì đứa bé cũng là con của con!”

5.

Câu nói này của mẹ đã gây cho Trương Hoa một cú số̂c lớn, đồ̀ng thời cũng khiế̂n cho một chút kí ức ấ́m áp mà anh vừa dựng lên lúc trước lại tan tành ngay tức khắ́c.

Anh đang nghĩ, Trầ̀n Dĩnh quay lại mà không nói với anh hay người nhà anh, có khi nào cô sẽ liên lạc với Lục Đào không? Lúc này trong đầ̀u anh lại hiện lên hình ảnh Lục Đào xoa đầ̀u cô ở trong quán cà phê. Nế́u Trầ̀n Dĩnh không liên lạc với anh và gia đình anh mà liên lạc với Lục Đào, vậy thì đứa bé đó có phải con của Lục Đào không?

Hơn nữa bộ dạng cô ấ́y lúc chiề̀u đi chơi với bạn chẳng thấ́y có chút bi lụy nào, hơn nữa sao chia tay với bạn học sớm thế́? Sao buổi tố́i không đi với bạn? Chẳng nhẽ tố́i cô ấ́y còn đi đâu nữa?

Những “nghi kị”, “suy đoán” mãi mãi là căn bệnh lớn nhấ́t của loài người, là khúc rẽ trong đời người, đặc biệt là giữa vợ chồ̀ng, người thân, bạn bè... nó chính là cái “nhọt độc” phá hoại tình cảm của đôi bên.

Chân tướng chỉ có một, nhưng “suy đoán”, “nghi kị” có thể khiế̂n cho chân tướng biế́n thành hai, ba... thậm chí là vô số́. Vì vậy nói chuyện chân thành là cách tố́t nhấ́t để loại bỏ “nghi kị” và “suy đoán”. Đáng tiế́c là hiện giờ Trầ̀n Dĩnh và Trương Hoa đề̀u không biế́t những điề̀u này. Trương Hoa thà tin vào những “phán đoán”

https://thuviensach.vn

của bản thân chứ không muố́n đi tìm hiểu rõ ngọn ngành. Còn Trầ̀n Dĩnh thì hoàn toàn không hay biế́t về̀ những "nghi kị" và "suy đoán" của Trương Hoa.

6.

Giá như hồ̀i đầ̀u Lục Đào và Trầ̀n Dĩnh không chọn khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc, giá như Trương Hoa không nhìn thấ́y Lục Đào và Trầ̀n Dĩnh ở trong quán cà phê, giá như Trầ̀n Dĩnh quay lại và liên lạc với bố́ mẹ Trương Hoa, giá như Trương Hoa chịu tìm gặp Trầ̀n Dĩnh nói chuyện một lầ̀n, có thể cuộc đời của cả hai đã khác.

Đáng tiế́c, trong cuộc đời không có cái gọi là "giá như", vì vậy mới có những sai lầ̀m và tiế́c nuố́i. Lúc này tâm trạng của Trương Hoa đã dầ̀n chuyển từ ấ́m áp sang phẫn nộ, thậm chí có phầ̀n còn bảo thủ.

Lúc ăn cơm, anh thậm chí đã cân nhắ́c đế́n chuyện có nên từ bỏ công việc ở đây không, bởi vì đây không phải là công việc anh thích. Hơn nữa, nế́u rời khỏi công ty điện tử Triế́t Đông sẽ có thể duy trì khoảng cách nhấ́t định với Cổ Vân Vân. Anh luôn nghĩ rằ̀ng mình và Cổ Vân Vân ở hai thế́ giới khác nhau, hoàn cảnh xuấ́t thân đã quyế́t định tương lai của cả hai khó mà nằ̀m trên một đường thẳng, điề̀u đó khiế́n cho không chỉ giữa anh và Cổ Vân Vân có khoảng cách mà giữa hai gia đình cũng có sự chênh lệch. Anh không thể tưởng tượng, những người mộc mạc, bình dị như bố́ mẹ mình khi gặp bố́ mẹ Cổ Vân Vân sẽ như thế́ nào.

Nhưng lúc này, quyế́t tâm duy nhấ́t của anh chỉ có một, đó chính là làm sao để đánh đổ công ty điện tử Kinh Thao, làm sao để hấ́t ngã Lục Đào.

https://thuviensach.vn

Cũng chính lúc đó, Trần Dĩnh nằm trên giường, nhớ lại những bộ quần áo xinh xắn và những món đồ chơi dành cho trẻ sơ sinh cô nhìn thấy lúc chiều, bất giác đưa tay lên xoa xoa cái bụng chưa mấy thay đổi của mình, thầm nghĩ: Nếu nó nhanh to lên thì tốt biết mấy, như thế cô có thể đi chuẩn bị quần áo và đồ chơi cho con rồi! Rồi Trần Dĩnh lại nghĩ, không biết là con trai hay con gái, trước đây cô đã quên không hỏi Trương Hoa thích con trai hay con gái.

7.

Trương Hoa bắt đầu kế hoạch hành động, trải qua một thời gian quan sát thực tiễn, anh phát hiện bài của nhân viên kinh doanh đeo bám khách hàng. Khách hàng vừa bước vào, nhân viên đã tỏ ra vô cùng nhiệt tình, lập tức bám lấy khách, liên tục giới thiệu sản phẩm.

Trương Hoa tiến hành phân tích từ góc độ của khách hàng, thấy rằng điều này sẽ khiến cho khách hàng nảy sinh tâm lí khó chịu. Vì vậy anh yêu cầu các nhân viên kinh doanh nhiệt tình nhưng không thái quá. Khách hàng bước chân vào cửa nhất định phải cúi chào, nếu như đang bận làm gì đó, có thể tạm gác việc đó lại, đứng ở một khoảng cách nhất định để quan sát khách hàng, nếu như khách hàng dừng lại ở bên một sản phẩm nào đó khoảng năm giây trở lên, lập tức đi đến chỗ khách, giới thiệu cho họ về sản phẩm, nhưng không được khiến cho khách hàng cảm thấy bị ép buộc mua hàng.

Đương nhiên đây chỉ là một điểm trong kế hoạch. Cuối cùng thì Trương Hoa cũng tìm lại được hứng thú với việc kinh doanh thời còn học đại học, bắt đầu dày công nghiên cứu cách thức kinh doanh, đồng thời anh đích thân đi thị sát thị trường để nắm thực tiễn. Phương thức kinh doanh của Trương Hoa quả thực đã thúc đẩy được doanh số bán hàng, điều này khiến cho các nhân viên kinh doanh

https://thuviensach.vn

phải kính phục anh, đồ`ng thời rấ´t coi trọng việc đào tạo tổ chức của anh.

Cứ như vậy, Trương Hoa đã trở thành một giáo viên đào tạo nghiệp vụ của công ty trong thời gian gầ`n đâu, các giáo viên cũ cũng bị ảnh hưởng bởi sự nhiệt tình của anh, dầ`n dầ`n tìm lại được tình yêu và nhiệt huyế´t với nghề`.

Ngoài việc đào tạo, Trương Hoa còn tích cực đẩy mạnh việc quảng bá thương hiệu, cho in ấ´n rấ´t nhiề`u tờ rơi quảng cáo phát ở các khu trung tâm thành phố´, các khu đô thị cao cấ´p. Nhưng anh không tuyển dụng sinh viên làm thêm bán thời gian như trước đây mà yêu cầ`u các nhân viên kinh doanh tự đi phát, đồ`ng thời tiế´n hành huấ´n luyện riêng cho các nhân viên kinh doanh này, để họ nhận thức được tầ`m quan trọng và mục đích của việc đi phát tờ rơi. Đó chính là tìm hiểu và giải đáp thắ´c mắ´c của khách hàng trong khi phát tờ rơi.

8.

Bên cạnh đó, Trương Hoa cũng tiế´n hành một loạt những thay đổi khác. Để kích thích sự nhiệt tình của nhân viên kinh doanh, anh cho tiế´n hành kế´ hoạch sát hạch phân cấ´p để xem xét khen thưởng, bán được càng nhiề`u hàng thì tỉ lệ hoa hồ`ng càng cao, điề`u này khiế´n cho các nhân viên kinh doanh luôn phải nghĩ cách làm sao để tiêu thụ được nhiề`u hơn, doanh thu thấ´p hơn vài nghìn nhưng tỉ lệ phầ`n trăm hoa hồ`ng lại cách biệt rấ´t lớn. Mà khi đã đạt được cấ´p bậc này rồ`i, người ta lại muố´n vươn lên cấ´p bậc khác cao hơn.

Với tư cách là trợ lí tổng giám đố´c, Trương Hoa vố´n dĩ không nên trực tiế´p can thiệp vào công việc kinh doanh của giám đố´c các

https://thuviensach.vn

cửa hàng trong trung tâm, nhưng Trương Hoa đã gặp riêng anh ta để nói chuyện nhiề̀u lần, nói rằ̀ng công ty chủ yế́u là muố́n hỗ trợ công việc của anh, hơn nữa những thành quả này đề̀u là của anh, chẳng có ai tranh giành hế́t.

Thậm chí, Trương Hoa còn nói đùa rằ̀ng: khi nào được thưởng lớn nhớ phải mời tôi đi ăn cơm đấ́y! Giám đố́c các cửa hàng là Ngô Phong Hải, lớn hơn Trương Hoa mấ́y tuổi nhưng cũng rấ́t trẻ trung, chưa đế́n ba mươi, tính cách thẳng thắ́n, cởi mở, thích uố́ng rượu, hút thuố́c. Gầ̀n đây, nhờ các phương án kinh doanh của Trương Hoa mà lượng tiêu thụ tăng vọt so với cùng kì khiế́n Ngô Phong Hải vô cùng cảm kích Trương Hoa, luôn miệng nói: "Không thành vấ́n đề̀, đế́n lúc ấ́y nhấ́t định sẽ mời cậu đi uố́ng rượu!"

Hàng loạt hoạt động của công ty điện tử Triế́t Đông trước kì quố́c khánh đã thu hút sự chú ý của công ty điện tử Kinh Thao.

Giám đố́c quản lí các cửa hàng ở trung tâm thành phố́ của công ty điện tử Kinh Thao đã báo cáo tường tận về̀ những thay đổi gầ̀n đây của công ty điện tử Triế́t Đông với Lục Đào và anh ta cũng không quên nói với Lục Đào rằ̀ng: "Tấ́t cả những hoạt động này đề̀u do trợ lí của tổng giám đố́c bên công ty điện tử Triế́t Đông trực tiế́p quản lí!"

- Anh ta tên gì?- Lục Đào hỏi.

- Anh ta tên Trương Hoa ạ!- Người kia đáp.

Chú thích:

(1). Quố́c Khánh Trung Quố́c: Ngày 01/10

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG II

I.

Trong tháng 9, Trương Hoa đã nâng doanh thu của công ty lên trông thấy khiến cho Cổ Vân Vân vô cùng vui mừng. Cô chưa hề nói với bố mẹ về chuyện của mình và Trương Hoa, không phải vì cô không muốn nói với bố mẹ, mà nguyên nhân là do ba vấn đề: thứ nhất, Trương Hoa đã từng kết hôn, bố mẹ cô liệu có chấp nhận hay không đến giờ còn chưa biết. Thứ hai, thái độ của Trương Hoa đối với mình chẳng nóng chẳng lạnh, không thể phán đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì. Thứ ba, năng lực của Trương Hoa ra sao chưa ai biết, có thể khiến bố cô chấp nhận hay không đương nhiên cũng khó mà đoán được.

Bố mẹ cô chỉ có mình cô, hơn nữa cô lại chẳng có hứng thú với việc quản lí tài chính, nên chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào anh con rể tương lai mà thôi. Nếu Trương Hoa không có năng lực ở phương diện này, chắc chắn bố cô sẽ kiên quyết phản đối.

Mặc dù hiện giờ chút thành tích này chẳng thấm tháp gì, nhưng ít nhất nó có thể chứng minh Trương Hoa cũng có tiềm năng. Nếu như trong thời gian ngắn, Trương Hoa thể hiện được năng lực của mình, có thể bố cô sẽ dần dần bỏ qua chuyện anh đã có một đời vợ.

Chỉ có điều trong lòng Cổ Vân Vân vẫn còn một áp lực đè nặng, đó là chuyện Trần Dĩnh có thai. Cô biết chỉ cần Trần Dĩnh giữ lại cái thai, cho dù có một ngày cô và Trương Hoa kết hôn cũng không thể thay đổi sự thật là Trần Dĩnh và Trương Hoa đã có con với nhau.

https://thuviensach.vn

Về điểm này, cô không giố́ng như Trương Hoa, Trương Hoa nghi ngờ đứa bé không phải con của mình, còn Cổ Vân Vân lại tin đó là con của Trương Hoa. Đây cũng là một nhược điểm lớn của con người. Đó là khi suy nghĩ những vấ́n đề̀ không có lợi cho bản thân, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, con người thường tin vào mặt không tích cực của vấ́n đề̀.

2.

Trước Quố́c Khánh là khoảng thời gian bận rộn nhấ́t của công ty, Trương Hoa gần như ngày nào cũng bận tố́i mắ́t tố́i mũi. Còn Cổ Vân Vân, việc bận nhấ́t của cô là suy nghĩ vấ́n đề̀ giữa Trương Hoa và Trần Dĩnh. Chuyện của công ty cô vố́n không bao giờ nhúng tay vào.

Trong lúc nghĩ ngợi vẩn vơ, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một ý, không biế́t hiện giờ Trần Dĩnh đang ở quê hay đang ở thành phố́? Sau đó Cổ Vân Vân tự trách mình đã quên mấ́t vấ́n đề̀ quan trọng này, ngộ nhỡ cô ta quay lại thành phố́, chẳng phải đó sẽ là mố́i đe dọa lớn với cô hay sao?

Cô biế́t Trương Hoa vẫn chưa quên Trần Dĩnh, giờ anh mải đố́i phó với Lục Đào chẳng qua là vì vẫn còn căm hận hắ́n ta. Nế́u như không phải vì tình cảm dành cho Trần Dĩnh quá sâu nặng, tại sao lại thù oán sâu sắ́c đế́n như thế́.

Nhưng cô cũng biế́t, nế́u như không phải Trương Hoa tìm cách đố́i phó với Lục Đào thì chắ́c chắ́n cô cũng không có nhiề̀u cơ hội ở bên cạnh anh. Nói thế́ nào thì nói, ít nhấ́t Trương Hoa cũng đã làm việc ở công ty nhà cô, như thế́ khả năng ở bên nhau của hai người sau này sẽ cao hơn.

https://thuviensach.vn

Nhưng tất cả những chuyện ấy đều phải có điều kiện là Trần Dĩnh không xuất hiện, nếu như Trần Dĩnh vẫn xuất hiện ở thành phố này, xuất hiện trong cuộc đời của Trương Hoa, vậy thì lựa chọn của Trương Hoa trong tương lai e rằng cô không thể kiểm soát được.

Thế là Cổ Vân Vân liền gọi điện sang bên công ty của Trần Dĩnh, làm ra vẻ hỏi thăm, xem cô gái mình giới thiệu đợt trước sang đấy làm việc thế nào? Đáp án đối phương đưa ra khiến cho Cổ Vân Vân cực kì bất an. Cổ Vân Vân lúc này mới biết Trần Dĩnh đã quay lại làm việc được gần một tháng rồi.

3.

Tinh thần của Trương Hoa dạo này rất sung mãn, một người trước đây khá từ tốn, nho nhã giờ cũng trở nên hấp tấp, vội vàng, đến chuyện đi đứng hay giao tiếp cũng nhanh nhẹn thấy rõ. Anh không biết bản thân mình hưng phấn vì sắp đối phó được với Lục Đào hay là anh thật sự đam mê tính cạnh tranh trong công việc kinh doanh này.

Buổi trưa từ khu thương mại về công ty, vừa vào văn phòng đã thấy Cổ Vân Vân ngồi đờ đẫn trong phòng. Trương Hoa phải gọi mấy lần Cổ Vân Vân mới nghe thấy: "Cậu về rồi à?"

- Cậu nghĩ cái gì mà thần người ra thế? Gọi mấy lần mới nghe thấy!

Trương Hoa mặc dù là trợ lí của Phùng Lâm Hàn nhưng vẫn ngồi trong văn phòng của Cổ Vân Vân. Phùng Lâm Hàn cũng đồng ý như vậy, nói rằng thế cũng tốt, anh ta sẽ có không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

- Trưa nay không ra ngoài ăn, tôi gọi đồ ăn nhanh, cậu có ăn không?

Cổ Vân Vân mau mắn đáp: “Ok, gọi cho tôi với!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân nói: “Hôm nay cậu làm sao thế, tâm trí cứ để đi đâu đâu ấy? Khó chịu ở đâu à?”

- Đâu có!- Cổ Vân Vân đáp.

- Dạo này tôi bận suốt, bạn bè cũ tụ tập gọi cho tôi mấy lần nhưng tôi đều từ chối. Hôm nay họ lại hẹn tôi, tôi đang chuẩn bị đi, cậu có đi không?

- Cậu đi đi, hôm nay tôi không muốn đi!

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Trước đây chẳng phải cậu luôn trách tôi không nói cho cậu biết hay sao?”

- Hôm nay tôi hơi khó chịu, không đi đâu!

4.

Chưa hết giờ làm Cổ Vân Vân đã rời khỏi công ty, cô bảo với Trương Hoa là muốn về nhà nghỉ ngơi. Trương Hoa nói: “Vậy cậu về nghỉ trước đi!”

Cổ Vân Vân đi ra đến cửa rồi còn ngoảnh lại dặn dò: “Buổi tối uống ít rượu thôi!”

Trương Hoa cười xòa: “Biết rồi, lắm lời như bà già!”

Cổ Vân Vân không về nhà mà lái xe đến công ty Trần Dĩnh, đợi cô hết giờ làm.

https://thuviensach.vn

Gầ̀n đây cứ hế́t giờ làm là Trầ̀n Dĩnh lại đi bộ về̀ nhà. Nhà cô thuê trọ cách công ty khoảng bố́n trạm xe buýt, thường ngày cô đề̀u ngồ̀i xe buýt đi làm, nhưng giờ cô chấ́p nhận đi bộ, cô nghĩ chịu khó vận động sẽ có lợi cho thai nhi.

Vừa ra khỏi công ty, Trầ̀n Dĩnh đã nghe thấ́y tiế́ng còi bim bim liề̀n ngoảnh đầ̀u ra nhìn. Cô nhận ra xe của Cổ Vân Vân, hơn nữa lúc này Cổ Vân Vân đã kéo cửa kính xuố́ng, thò đầ̀u ra ngoài cửa xe.

Nhìn thấ́y Cổ Vân Vân, Trầ̀n Dĩnh cũng hơi ngạc nhiên, trong lòng thầ̀m nghĩ không biế́t cô ta vừa hay đi ngang qua hay là đã biế́t chuyện mình quay lại đây làm việc rồ̀i? Mặc dù nghĩ vậy, Trầ̀n Dĩnh vẫn đi về̀ phía xe của Cổ Vân Vân, mỉm cười hỏi: “Sao chị lại ở đây?”

- Chị đế́n thăm em, lên xe đi! Tố́i nay chúng ta kiế́m chỗ nào ngồ̀i!

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa liên tục nhìn xuố́ng bụng Trầ̀n Dĩnh. Thấ́y vậy, Trầ̀n Dĩnh liề̀n nói: “Giờ vẫn còn sớm, chưa nhìn ra đâu, chắ́c phải đợi thêm một, hai tháng nữa mới rõ bụng chị ạ!”

Cổ Vân Vân nghe xong không nói gì thêm. Trầ̀n Dĩnh cũng chẳng biế́t nói gì, trên đường đi cả hai cứ im lặng như vậy.

5.

Cuố́i cùng thì Cổ Vân Vân cũng chịu mở miệng: “Hay là chúng ta đế́n quán cà phê nhé, cho yên tĩnh một chút!”

- Ok!- Trầ̀n Dĩnh đáp.

https://thuviensach.vn

Xe dừng lại tại một quán cà phê. Sau khi gọi cà phê và đồ ăn, Cổ Vân Vân liền hỏi: “Trương Hoa có biết em quay lại đây không?”

- Em không biết, em chỉ nói với bạn học của em thôi!

- Thảo nào Trương Hoa không nói cho chị biết, hóa ra anh ấy cũng không biết!

Trần Dĩnh nhìn Cổ Vân Vân, hỏi: “Gần đây hai người hay đi chung với nhau lắm à?”

- Anh ấy đã đến làm việc ở công ty chị rồi!- Cổ Vân Vân đáp.

Trần Dĩnh hơi kinh ngạc: “Anh ấy đến công ty chị làm việc ư? Bộ phận nhân sự à?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Không, trực tiếp tham gia lập kế hoạch thị trường và cạnh tranh kinh doanh, hiện nay anh ấy đang nhắm vào đối thủ cạnh tranh là công ty điện tử Kinh Thao của Lục Đào”.

Nghe đến đây, Trần Dĩnh không khỏi giật mình, cúi đầu không nói gì.

- Em không ngạc nhiên à?- Cổ Vân Vân hỏi.

Trần Dĩnh ngẩng đầu lên, bắt gặp Cổ Vân Vân nhìn mình chằm chằm, cuối cùng khẽ nói: “Chị biết rồi à? Trương Hoa nói với chị ư?”

Cổ Vân Vân không trả lời, điều này khiến cho Trần Dĩnh nảy sinh một ảo giác. Cổ Vân Vân lảng sang vấn đề khác: “Dạo này Trương Hoa đã thực hiện một loạt các phương án đối phó với Lục Đào, anh ấy muốn đánh sập công ty điện tử Kinh Thao ấy!”

https://thuviensach.vn

- Trương Hoa luôn thích một cuộc sống yên ổn, hơn nữa anh ấy nhìn nhận con người và sự vật rất đơn giản, sao có thể cạnh tranh với Lục Đào.

- Em nghĩ năng lực của Lục Đào mạnh hơn Trương Hoa rất nhiều đúng không? Xem ra em thích những người đàn ông có năng lực, thành đạt nhỉ!

Trần Dĩnh vội nói: "Em không có ý đó, em làm việc ở công ty điện tử Kinh Thao mấy năm rồi, em biết Lục Đào rất có năng lực, sợ Trương Hoa sẽ phải chịu thua thiệt thôi!"

6.

Công ty điện tử Kinh Thao là công ty đầu tiên Trần Dĩnh làm việc, Lục Đào là tổng giám đốc đầu tiên của cô. Trong con mắt cô, Lục Đào là người không có trình độ văn hóa cao nhưng có thể khiến người khác cực kì ngưỡng mộ, từ một thanh niên nghèo rớt mùng tơi trở thành tổng giám đốc một công ty điện tử lớn, lại phấn đấu học để có bằng MBA.

Mặc dù mấy chục năm lăn lộn trên thương trường cùng với lối sống trăng hoa trong suốt thời gian dài khiến cho Lục Đào trông già hơn lứa tuổi năm mươi của mình, khuôn mặt lại không mấy hài hòa, cân đối nhưng trong lòng Trần Dĩnh, tuổi tác và tướng mạo chẳng là gì, cô chỉ nhìn thấy hình ảnh một Lục Đào tài giỏi, thành đạt trong sự nghiệp, biết chăm lo cho gia đình. Vì vậy khi mới tốt nghiệp ra trường, một cô gái chưa từng trải trong tình yêu như cô đã rơi vào lưới tình của Lục Đào.

Mãi cho đến hôm nay, trong lòng cô vẫn còn tồn tại một thứ tình cảm khó mà diễn tả được đối với Lục Đào, đặc biệt là sự thừa

https://thuviensach.vn

nhận khả năng của Lục Đào. Bởi vì cô không biết rõ hoàn cảnh cụ thể của Lục Đào nên đến giờ cô vẫn cho rằng mình là người đàn bà thứ hai của Lục Đào ngoài vợ anh ta. Cô luôn nghĩ rằng, một người đàn ông dốc toàn bộ tâm huyết cho công việc, hơn nữa ngày nào cũng về nhà rất sớm như Lục Đào không thể nào có một lối sống chơi bời phóng túng được.

Chính bởi ngưỡng mộ tài năng Lục Đào, cô mới cho rằng Trương Hoa không phải là đối thủ của Lục Đào. Trong lòng cô, Trương Hoa mãi mãi là một chàng trai thuần phác và hiền lành.

7.

Đúng lúc ấy, món ăn và cà phê được đưa lên. Cổ Vân Vân đặt thức ăn trước mặt, nói: "Đó là Trương Hoa trước đây, Trương Hoa hiện giờ đã không còn ưa thích cuộc sống bình yên, đơn giản nữa rồi!"

Trần Dĩnh nhìn Cổ Vân Vân, không hiểu cô ta nói gì. Cổ Vân Vân tiếp tục: "Bố mẹ chỉ có mình chị là con gái, bố chị hi vọng con rể sau này có thể tiếp quản công ty, vì vậy chị thích tính cách và ý chí như thế ở Trương Hoa."

Lúc này Trần Dĩnh mới phát giác ra có điều gì đó bất ổn, vội vàng hỏi: "Chị nói thế là có ý gì?"

Cổ Vân Vân vừa ăn vừa bình thản nói: "Chị với Trương Hoa đã chung sống với nhau rồi!"

Câu nói hết sức nhẹ nhàng của Cổ Vân Vân khiến cho Trần Dĩnh sững sờ. Cổ Vân Vân nhìn Trần Dĩnh, biết rằng câu nói này đã phát huy tác dụng: "Mau ăn đi, thức ăn nguội cả rồi!"

Trần Dĩnh thẫn thờ: "Chị ăn đi, em không đói!"

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh luôn ôm hi vọng về với Trương Hoa, là bởi cô biết Trương Hoa vẫn độc thân. Sống chung với Trương Hoa gần một năm, cô cảm thấy mình rất hiểu Trương Hoa, anh không phải là loại đàn ông dễ dàng có tình cảm với người khác. Vì vậy Trần Dĩnh luôn thầm nhủ với chính mình, Trương Hoa sẽ không đi tìm cô gái khác.

Chính bởi suy nghĩ này nên Trần Dĩnh luôn cảm thấy mình với Trương Hoa vẫn gắn kết với nhau, chỉ cần Trương Hoa còn độc thân, là cô sẽ có cơ hội được quay trở lại bên anh.

Nhưng lúc này đây, rõ ràng Cổ Vân Vân nói với cô, cô ta và Trương Hoa đã sống chung với nhau, hơn nữa Trương Hoa tương lai sẽ nối nghiệp bố Cổ Vân Vân. Điều này đã đập nát hoàn toàn giấc mộng của Trần Dĩnh.

8.

Ra khỏi quán cà phê, Cổ Vân Vân nói tiễn Trần Dĩnh về nhà trọ, nhưng Trần Dĩnh nói không cần, cô tự đi xe buýt về nhà. Cổ Vân Vân nói: “Vậy cũng được! Tối nay bọn chị tụ tập, Trương Hoa bảo chị về ngay!”

Lên xe rồi Cổ Vân Vân liền nói: “Chị đi trước đây, em về cẩn thận nhé!”

Đợi xe của Cổ Vân Vân đi xa rồi, Trần Dĩnh mới gọi cho Lưu Huệ Anh, nói với cô ấy cô sẽ qua đó ngủ tối nay. Lưu Huệ Anh ngạc nhiên hỏi: “Cậu sao thế? Nghe giọng không được bình thường? Không khỏe à?”

- Đợi tớ đến nơi chúng ta sẽ nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Lên xe buýt, Trần Dĩnh đắm mình trong cảm giác đau đớn. Từ sau khi ly hôn, cô mới phát hiện ra rằng ở bên Trương Hoa, và gia đình anh là một hạnh phúc, cô cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự rất ấm áp, đặc biệt là sau khi phát hiện ra mình có thai, cô càng yêu cuộc sống yên bình và ấm cúng này.

Nhớ lại những ngày tháng bình yên bên Trương Hoa trước đây, cô mới phát hiện tất cả đều đã thành những kí ức êm đẹp. Một tháng quay lại đây, mặc dù không liên hệ với Trương Hoa hay người nhà anh, nhưng cô luôn cảm thấy ở rất gần anh, gần đến mức có thể một buổi sáng nào đó thức dậy, cô phát hiện mình đang ở trong nhà bố mẹ Trương Hoa, sau đó cả nhà cùng vui vẻ chờ đợi đứa bé ra đời.

Nhưng những mong muốn ấy giờ đã vỡ tan, tất cả đã vỡ tan tành khi Cổ Vân Vân nói "Chị và Trương Hoa đã chung sống với nhau".

Lúc gặp Lưu Huệ Anh, Trần Dĩnh ôm chặt lấy Lưu Huệ Anh mà òa khóc nức nở. Lưu Huệ Anh vừa xoa lưng vừa an ủi Trần Dĩnh và luôn miệng hỏi: "Sao thế?"

Trần Dĩnh khóc một lúc rất lâu mới nói: "Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã sống chung rồi!".

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 12

I.

Trương Hoa nói chuyện mình đế´n làm việc ở công ty đô`̀ điện Triế´t Đông với các bạn cùng lớp, nhưng không nói chuyện ly hôn của mình. Có người nói: “Sao tự nhiên Trương Hoa lại thích cạnh tranh trên thương trường thế´? Chẳng phải nói cả đời chỉ thích sô´ng yên ổn thôi sao?”. Còn có người nói đùa: “Không phải cậu để mă´t đế´n gia sản nhà Cổ Vân Vân đâ´y chứ?”

Lí Dương Uy vội vàng ngă´t lời: “Không biế´t chỉ được cái nói bừa. Thế´ này gọi là giải phóng tư tưởng, đàn ông có hơi tham vọng cũng là bình thường!”

Trương Hoa cũng nói: “Cuộc sô´ng có cạnh tranh cũng không tô`̀i. Gâ`n đây tôi đang cạnh tranh với công ty đô`̀ điện Kinh Thao, hi vọng đế´n Quô´c Khánh có thể cho họ một cú sô´c!”

Sau đó cả bọn cùng nhau nâng cô´c: “Chúc mừng Trương Hoa giải phóng tư tưởng, đi trước chúng ta một bước!”

Lại có người nói: “Hi vọng Trương Hoa giành được thă´ng lợi trong kì Quô´c khánh tới, hi vọng Trương Hoa tương lai sẽ trở thành một người khổng lô`̀ trên thương trường!”

Trương Hoa phì cười, anh biế´t các bạn của mình cứ ngô`̀i cùng nhau là thích “chém gió” kiểu này.

Nhưng kế´t quả cạnh tranh giữa công ty điện tử Triế´t Đông với Kinh Thao trong dịp Quô´c khánh bâ´t hạnh thay lại đúng như

https://thuviensach.vn

những gì Trâ`n Dĩnh đang lo lắ´ng. Trương Hoa thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị tâm lí đê` phòng, anh cứ nghĩ rằ`ng chắ´c chắ´n mình sẽ thắ´ng, công ty Kinh Thao không thể nào chuẩn bị chu tâ´t như mình. Điê`u cơ bản nữa là trước Quô´c khánh không hê` thâ´y bên Kinh Thao có bâ´t cứ hoạt động lớn nào.

Đúng hôm Quô´c Khánh, Trương Hoa mới phát hiện phán đoán của mình là sai lâ`m, hơn nữa cái sai lâ`m nghiêm trọng này lại trực tiê´p khiê´n cho Trương Hoa và Triê´t Đông thâ´t bại thảm hại ngay trong ngày đâ`u tiên của mùa tiêu thụ sản phẩm nhân dịp Quô´c Khánh.

2.

Hôm đó, nghe giám đô´c cửa hàng trung tâm thành phô´ nói ra tên Trương Hoa, Lục Đào đã hoài nghi không biê´t có phải là trùng tên không, bởi vì hắ´n ta đi lại với Trâ`n Dĩnh khá lâu, râ´t hiểu tính tình và khả năng của Trương Hoa, vì vậy mới yên tâm duy trì mô´i quan hệ bí mật với Trâ`n Dĩnh, vì vậy Lục Đào cảm thâ´y không thể nào là anh ta.

Nhưng Lục Đào vẫn cẩn thận nghe ngóng tình hình, phát hiện đích thị là chô`ng cũ của Trâ`n Dĩnh. Hắ´n ta lập tức phán đoán ra Trương Hoa có ý định trả thù mình, vì vậy đã tìm hiểu kĩ càng kê´ hoạch mà Trương Hoa vừa tung ra.

Ngô`i trong văn phòng, Lục Đào khinh bỉ cười, thâ`m nghĩ Trương Hoa dù sao vẫn còn trẻ, còn phạm nhiê`u sai lâ`m. Trước "đại chiê´n" Trương Hoa đã hành động quá khoa trương, để lộ ý đô` ra ngoài, hơn nữa Trương Hoa quá coi trọng cạnh tranh kinh doanh chính quy, không biê´t rằ`ng ngoài cạnh tranh kinh doanh chính quy, xử lí các mô´i quan hệ trên thương trường không kém phâ`n

https://thuviensach.vn

quan trọng. Còn nữa, Trương Hoa chưa từng trải nghiệm không khí kinh doanh vào dịp Quốc khánh, vẫn chưa hiểu rõ trong những ngày lễ kiểu này, trọng tâm nhu cầu của khách hàng nằm ở đâu.

Phân tích được hết những điểm này, Lục Đào liền gọi cho giám đốc quản lí các cửa hàng trung tâm thành phố, bảo ông ta không phải lo lắng, Lục Đào đã có kế hoạch đối phó với công ty điện tử Triết Đông. Lục Đào đã đích thân ra tay thì chắc chắn sẽ thắng.

Mặc dù Lục Đào đã âm thầm bắt tay tiến hành chiến dịch kinh doanh, nhưng ngoài mặt lại làm như không có động tĩnh gì, ngay cả các nhân viên kinh doanh cũng cảm thấy hết sức kì quái, tại sao quốc khánh năm nay lại im ắng đến thế.

3.

Đúng hôm Quốc Khánh, Trương Hoa mới phát hiện ra tại tất cả các trung tâm mua sắm lớn, đồ điện của công ty Kinh Thao đều chiếm vị trí đẹp, hơn nữa Kinh Thao đẩy mạnh mạng lưới quảng bá thương hiệu, làm rùm beng đến nỗi đâu đâu cũng chỉ thấy quảng cáo về sản phẩm của Kinh Thao. Các sản phẩm của công ty Kinh Thao lại có rất nhiều hoạt động thị trường, thêm nữa ở các trung tâm mua sắm chỉ có giới thiệu về các mặt hàng của Kinh Thao.

Qua tìm hiểu, Trương Hoa mới biết chính sách khen thưởng của công ty Kinh Thao mãi đến tối ngày hôm qua mới được gửi đến tay của các trưởng quầy, hơn nữa mức thưởng lại rất cao. Bởi vì nhân viên kinh doanh của công ty điện tử Kinh Thao từ trước đến nay đều không được thưởng ngoài lương, giờ đột nhiên nhận được quyết định này, ai nấy đều hết sức vui mừng, lòng nhiệt tình với công việc dâng cao ngùn ngụt.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vốn nghĩ nhân viên bán hàng hợp đồng bên công ty Kinh Thao không nhiều, nhưng đến đúng ngày Quốc Khánh mới phát hiện ra mình đã phán đoán sai, tờ rơi quảng cáo phát đi cũng cực kì nhiều.

Điều quan trọng hơn là, Kinh Thoa đột nhiên châm ngòi "cuộc chiến giá cả", tuyên bố bán hàng phi lợi nhuận ngay trong ngày hôm đó, ở các quầy hàng cũng bày rất nhiều hàng tặng kèm. Ngay cả nhân viên bán hàng của khu thương mại cũng ra sức tuyên truyền cho sản phẩm bên Kinh Thao.

Tất cả những điều này khiến cho doanh thu của công ty điện tử Kinh Thao xếp hàng đầu trong các sản phẩm cùng loại. Lượng tiêu thụ hàng hóa bên Triết Đông có thể dùng từ "ảm đạm" để miêu tả, đến buổi chiều, gần như tất cả các nhân viên kinh doanh và nhân viên hợp đồng đều ủ rũ, một số người bắt đầu oán trách công ty không chịu tạo mối quan hệ tốt với trung tâm thương mại, hơn nữa lại không có chương trình hay hạ giá, khuyến mại trong dịp lễ quốc khánh. Quốc Khánh, chỉ có một vài hoạt động nho nhỏ như tặng quà kèm theo sản phẩm.

4.

Lần đầu tiên Trương Hoa nếm mùi đau đớn của thất bại, anh gần như mất phương hướng, đột nhiên chẳng biết phải làm thế nào, thậm chí chẳng còn muốn đến các khu trung tâm mua sắm của công ty, anh sợ phải gặp bất kỳ ai, sợ gặp họ rồi sẽ không biết ăn nói ra sao.

Chiều tối, anh không quay lại công ty mà về thẳng nhà, về đến nhà là tắt luôn điện thoại, sau đó ngồi trầm ngâm hút thuốc trong phòng khách.

https://thuviensach.vn

Sự thảm bại ngày hôm đó cũng là điều mà Phùng Lâm Hàn không ngờ đến, nhưng dù sao anh ta cũng lăn lộn trên thương trường mấy chục năm rồi, đã quen với những việc như thế này. Hơn nữa đây chỉ là thất bại trong khu trung tâm, còn lượng tiêu thụ sản phẩm ở các khu vực xung quanh cũng tạm ổn. Buổi tối, Phùng Lâm Hàn gọi điện cho Trương Hoa, muốn an ủi anh ta nhưng Trương Hoa đã tắt máy.

Phùng Lâm Hàn cười cười, thầm nghĩ, Trương Hoa dù sao cũng vẫn còn trẻ, không chịu đựng nổi cú sốc này. Anh ta thậm chí có phần vui mừng, như thế mình có thể tìm một số phương án cứu chữa, một mặt có thể khiến cho Trương Hoa phải cảm kích mình, mặt khác lại khiến cho Trương Hoa nhìn rõ năng lực của bản thân.

Trong khi đó, Cổ Vân Vân cũng liên tục gọi cho Trương Hoa, cô biết chiến dịch tiêu thụ ở trung tâm thương mại đã thất bại thảm hại, sợ Trương Hoa không chịu đựng nổi chuyện này. Cổ Vân Vân thực ra chẳng quan tâm đến lượng tiêu thụ, vì cô biết rõ, công ty điện tử Triết Đông có phá sản cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến bố cô. Cô thậm chí còn nghĩ, tại sao bố cô lại mở nhiều công ty như thế, tiền đã kiếm đủ từ lâu rồi.

Giờ Cổ Vân Vân chỉ quan tâm đến tâm trạng của Trương Hoa. Cô nghĩ, mình hướng Trương Hoa tham gia vào cuộc cạnh tranh trên thị trường có thể là một sai lầm, anh vốn dĩ thuộc về cuộc sống đơn giản, bình dị, còn cô cũng thích điểm này ở anh.

Cổ Vân Vân biết Trương Hoa ở nhà, định đến tìm anh, nhưng cuối cùng lại thôi. Cô nghĩ anh tắt máy chắc chắn là vì không muốn có người làm phiền, vậy thì để cho anh yên tĩnh một chút.

5.

https://thuviensach.vn

Các công ty kinh doanh và nghề dịch vụ khác biệt ở chỗ, người ta được nghỉ ngơi vào những dịp lễ tết thì bọn họ càng thêm bận rộn vào những ngày này. Công ty Trần Dĩnh và công ty của Lưu Huệ Anh đều không thuộc các ngành nghề ấy, vì vậy họ đã sớm hẹn nhau nghỉ Quốc khánh sẽ cùng đi chơi.

Nhưng đến ngày Quốc khánh, Trần Dĩnh lại ủ rũ trong nhà Lưu Huệ Anh, chẳng chịu ra ngoài. Lưu Huệ Anh cũng chẳng có cách nào khác, đành phải ở nhà với cô. Buổi tối, Lưu Huệ Anh nói: "Cậu cứ như vậy sau này con cậu đẻ ra sẽ bị tự kỉ đấy!"

- Huệ Anh, nếu như Trương Hoa và Cổ Vân Vân có con, có phải anh ấy sẽ càng không thích con của tớ với anh ấy không?

- Tớ thấy cậu không những bị stress mà còn sắp mắc bệnh ảo tưởng đấy, nghe tớ này, ngày mai chúng ta ra ngoài đi dạo, thích ăn gì thì ăn, thích chơi gì thì chơi, tạm thời quên hết những thứ này đi!

Ngày hôm sau, Lưu Huệ Anh kéo Trần Dĩnh vào khu trung tâm đi dạo. Đến chiều, Trần Dĩnh nói: "Chúng ta vào xem khu trung tâm bán đồ điện tử một chút đi!"

- Cậu không định mua đồ điện tử, vào đó làm gì?

- Cổ Vân Vân nói Trương Hoa muốn đối phó với công ty điện tử Kinh Thao, tớ muốn đi tìm hiểu tình hình tiêu thụ của hai công ty một chút!

Lưu Huệ Anh có vẻ bực mình: "Đã nói ra ngoài chơi thì tạm thời quên hết những thứ này đi, sao vẫn còn nhớ đến Trương Hoa?". Nhưng cuối cùng vẫn đi cùng Trần Dĩnh đến khu bán hàng của công ty điện tử Triết Đông và Kinh Thao.

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh làm việc mâ´y năm trời ở phòng tài vụ của công ty điện tử Kinh Thao, có quen một sô´ nhân viên cũ của công ty. Một trưởng quâ`n ở đây có vẻ tự hào nói với Trâ`n Dĩnh: “Lượng tiêu thụ của chúng tôi ngày hôm qua hoàn toàn đánh bại công ty điện tử Triê´t Đông, hôm qua bọn họ thâ´t bại thê thảm, hôm nay có đỡ hơn một chút, nhưng còn kém xa bọn tôi!”

6.

Ra khỏi khu mua să´m, tâm trạng Trâ`n Dĩnh lo lă´ng không yên, liên tục hỏi Lưu Huệ Anh: “Không biê´t tâm trạng Trương Hoa hiện giờ ra sao? Anh â´y có chịu đựng được cú sô´c lớn thê´ này không?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Yên tâm đi, không đê´n nỗi tự sát đâu!”, sau đó, nhìn thâ´y bộ dạng hoang mang của Trâ`n Dĩnh, Lưu Huệ Anh liê`n nói: “Cậu đã lo lă´ng như vậy, sao không gọi điện hỏi thăm anh â´y?”

- Anh â´y vẫn chưa biê´t tôi quay lại đây...

- Tôi thâ´y dạo này trí tuệ của cậu giảm sút quá, Cổ Vân Vân đã biê´t cậu quay lại, chẳng nhẽ cô ta lại không nói với Trương Hoa?

Đáng tiê´c là sự suy đoán của Lưu Huệ Anh đã sai hoàn toàn. Cổ Vân Vân tưởng ră`ng Trương Hoa không biê´t Trâ`n Dĩnh quay lại, vì vậy đã giâ´u nhẹm anh chuyện này.

Trâ`n Dĩnh nói: “Cũng phải, Cổ Vân Vân chă´c chă´n sẽ nói với anh â´y!”, nói rô`i cô lại thâ´y thâ´t vọng, cô nghĩ: Nê´u Trương Hoa biê´t mình đã quay lại, tại sao không thâ´y anh liên lạc với mình, cũng không đê´n thăm mình lâ´y một lâ`n?

https://thuviensach.vn

Lúc này cô chẳng có tâm tư nào mà nghĩ đến những chuyện khác, chỉ quan tâm không biết tâm trạng Trương Hoa ra sao? Trần Dĩnh cầm điện thoại lên nhưng lại hạ xuống, cứ lưỡng lự mãi không quyết.

7.

Buổi tối, lúc ở nhà ăn cơm với Lưu Huệ Anh, cuối cùng Trần Dĩnh không chịu nổi nữa, cầm điện thoại lên nói: "Tớ nhất định phải gọi anh ấy!". Lưu Huệ Anh vội nói: "Gọi đi, gọi rồi cậu sẽ thấy yên tâm hơn, nếu không cậu sẽ chết vì sốt ruột mất!"

Trần Dĩnh ấn phím gọi: "Sao anh ấy lại tắt máy nhỉ?". Lưu Huệ Anh nói: "Anh ấy có thường xuyên tắt máy không"

- Không, ngay cả lúc đi ngủ cũng mở máy mà!

Rồi Trần Dĩnh lại nói: "Để tớ gọi lại xem!", gọi xong liền đặt điện thoại lên bàn: "Anh ấy vẫn tắt máy".

Lưu Huệ Anh phì cười: "Tớ phục cậu rồi đấy, quá là thông minh ý! Chẳng nhẽ cậu cứ gọi liên tục đến cuộc thứ hai thì đối phương sẽ mở máy hay sao?"

Trần Dĩnh chẳng buồn đoái hoài đến sự châm chọc của Lưu Huệ Anh, chỉ nghĩ bụng, Trương Hoa rất ít khi tắt máy, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô nghĩ ngợi hồi lâu rồi đứng bật dậy, nói với Lưu Huệ Anh: "Không được, tôi phải đến chỗ Trương Hoa!"

Lưu Huệ Anh lắc đầu: "Chẳng nhẽ phụ nữ cứ có bầu là tâm trạng trở nên bất ổn, đa sầu đa cảm như vậy sao?" Nói rồi lại gần Trần Dĩnh, kéo cô ngồi xuống ghế nói: "Giờ anh ấy có Cổ Vân

https://thuviensach.vn

Vân ở bên cạnh, cậu lo lắ ng gì chứ? Chẳng nhẽ anh â ́y lại nghĩ quẩn chỉ vì chút thâ ́t bại cỏn con này sao?”

- Cậu không hiểu anh â ́y đâu, anh â ́y luôn sô ́ng trong một cuộc sô ́ng yên bình, anh â ́y nói rấ t căm ghét sự cạnh tranh giữa người với người cùng với những mô ́i quan hệ giả tạo. Đây là lần đầ u tiên anh â ́y bị sô ́c như thê ́ này, chắ ́c chắ n trong lòng rấ t khó chịu.

8.

Trần Dĩnh bấ t chấ p sự ngăn cản của Lưu Huệ Anh để đê ́n chỗ của Trương Hoa. Lưu Huệ Anh nói không yên tâm nên sẽ đi cùng cô, nhưng Trần Dĩnh nói không cần, cô tự đi cũng được.

Lúc Trần Dĩnh gõ cửa nhà Trương Hoa, Trương Hoa đang ăn mì. Suố ́t từ tô ́i qua đê ́n giờ anh chưa ra khỏi cửa, cũng không mở máy, cũng chưa ăn uô ́ng gì.

Buổi tô ́i, lúc nằ m trên giường, cuô ́i cùng anh cũng cảm thấ y đói, thê ́ là liề n ngồ i dậy đi tìm cái gì ăn, nhưng lục tung bê ́p lên mới tìm được gói mì chẳng biế ́t mua từ bao giờ. Đột nhiên có tiế ́ng gõ cửa, anh còn tưởng là hàng xóm có chuyện gì sang tìm.

Trương Hoa đã từng nghĩ đê ́n rấ t nhiề u tình huố ́ng lúc gặp lại Trần Dĩnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại cô trong tình trạng này: quần đùi, đầ u tóc bù xù, râu không buồ n cạo, trên bàn là một bát mì bố ́c khói đang ăn dở.

Trước đây, Trương Hoa luôn tự nhủ với mình, sau này, cho dù là vào lúc nào, hoàn cảnh nào, tình huố ́ng nào, một khi gặp Trần Dĩnh, anh nhấ t định sẽ để cho cô thấ y anh sô ́ng rấ t hạnh phúc, tràn đầ y sinh lực. Thậm chí anh còn nghĩ phải khiế ́n cho Trần

https://thuviensach.vn

Dĩnh hô´i hận vì đã từng khinh thường mình, lựa chọn Lục Đào là một sai lâ`m quá lớn của cô.

Nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ để Trâ`n Dĩnh nhìn thâ´y bộ dạng thê thảm của mình lúc này, vì vậy lúc nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh, Trương Hoa sững người, đứng ngây ra ở cửa không biê´t nói năng gì. Anh thậm chí còn cảm thâ´y chuyện này thật mỉa mải. Sự mỉa mai này khiê´n anh cảm thâ´y còn thâ´p hèn hơn cả nửa bát mì còn dang ăn dở trên bàn.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 13

I.

Lúc gõ cửa, Trần Dĩnh nghĩ đến ba vấn đề: Thứ nhất, Trương Hoa có ở nhà không? Thứ hai, Cổ Vân Vân có ở đây không? Thứ ba, tâm trạng Trương Hoa thế nào? Khi Trương Hoa ra mở cửa, cả ba vấn đề đều tìm được đáp án.

Sự biến đổi tâm lí của con người vô cùng tinh tế và khó nắm bắt. Trần Dĩnh trước đây thích những người đàn ông mạnh mẽ, ngang ngược, giỏi giang. Trong mắt cô, những chàng trai trẻ đều là những cậu bé ấu trĩ, trẻ con, mãi mãi không thể sánh bằng những người đàn ông trưởng thành.

Cô kết hôn, ở chung với Trương Hoa một năm trời chủ yếu là vì ba nguyên nhân: Thứ nhất, Trương Hoa là người sạch sẽ, ngăn nắp, cho dù ở đâu, ở nơi nào, anh luôn giữ hình tượng của mình và lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Thứ hai, mặc dù sống cuộc sống giản dị và làm việc trong môi trường ổn định nhưng trong tính cách của anh vẫn có chút gì đó kiêu hãnh và tự tin, luôn coi thường những mối quan hệ xã giao giả tạo, tầm thường. Thứ ba, Trương Hoa luôn tin tưởng vào bạn bè, người thân xung quanh, luôn cho rằng chỉ cần đối xử chân thành với người ta, người ta sẽ chân thành với mình.

Nếu là một năm trước, hoặc mấy tháng trước, để Trần Dĩnh nhìn thấy bộ dạng này của Trương Hoa, chắc chắn cô sẽ nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường. Nhưng bây giờ đã không còn là mấy tháng trước, khi tình cảm đột nhiên thay đổi, một hành vi hay thói

https://thuviensach.vn

quen nào đó trước đây có thể là một nhược điểm rất lớn của anh ta, giờ trong mắt cô lại trở thành một ưu điểm.

2.

Vì vậy lúc này, nhìn thấy bộ dạng thẫn thờ của Trương Hoa cùng với bát mì ăn dở trên bàn, Trần Dĩnh chỉ thấy đau xót trong lòng, cô không thể ngờ một Trương Hoa ưa gọn gàng sạch sẽ, thậm chí một Trương Hoa kiêu hãnh của trước đây cũng có lúc thẫn thờ như thế này. Cô rất muốn chạy đến ôm chầm lấy anh, an ủi anh.

Nhưng cuối cùng cô vẫn kìm nén bản thân, chỉ đứng ngây ra đó, nhất thời không biết mở miệng thế nào. Hai người cứ đứng như vậy nhìn nhau rất lâu. Cuối cùng, Trương Hoa cũng phá tan bầu không khí yên lặng ấy: "Sao em lại đến đây?"

Trần Dĩnh khẽ nói: "Em đến thăm anh!"

- Nhìn bộ dạng này của anh, em thấy giờ em vào nhà có thích hợp không?

Trần Dĩnh không đoái hoài đến những lời Trương Hoa nói mà đi thẳng vào trong, sau đó thu dọn bát mì dang dở trên bàn cùng với những đầu mẩu thuốc lá rơi vãi dưới đất. Vừa thu dọn cô vừa nói: "Anh mau đi tắm đi, sau đó cạo sạch râu, tí nữa chúng ta ra ngoài ăn!"

Trương Hoa đứng ngây ra trước cửa, Trần Dĩnh ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: "Mau lên, còn đứng đấy làm gì?"

Trương Hoa đang nghĩ tại sao Trần Dĩnh lại đến? Tại sao lại đến đúng vào lúc mình trong bộ dạng thê thảm này.

https://thuviensach.vn

Nếu như lúc này Trương Hoa ngoan ngoãn đi tắm và cạo râu, hoặc Trương Hoa hỏi Trần Dĩnh tại sao lại đến đây, Trần Dĩnh trả lời hôm nay nghỉ Quốc khánh nên đột nhiên muốn đến thăm anh, vậy thì chỉ nhiều nhất là nửa tiếng sau, hai người rất có thể đang ăn cơm ở một quán ăn nhỏ bên ngoài.

Nếu như diễn biến tốt, hai người sẽ tháo gỡ được những vướng mắc, vậy thì kết cục của câu chuyện này sẽ khác, có thể Trương Hoa sẽ lập tức rời khỏi công ty điện tử Triết Đông, quay lại với cuộc sống trước đây.

3.

Nhưng câu chuyện không phát triển như tưởng tượng của chúng ta, Trương Hoa lại gần Trần Dĩnh: "Sao hôm nay em lại đến đây?"

Trần Dĩnh vừa bỏ rác vào trong thùng, vừa nói: "Nghe nói tình hình tiêu thụ của bọn anh hai ngày nay không được tốt, em lo lắng cho anh nên đến thăm anh!"

Câu nói này của Trần Dĩnh rất bình thường, thậm chí còn thể hiện sự quan tâm đến Trương Hoa, nhưng trong suy nghĩ của Trương Hoa, câu nói này có quá nhiều nghi vấn: Sao cô ấy lại biết lượng tiêu thụ của bọn anh không tốt? Công ty trước đây của anh không phải là công ty kinh doanh, nói như vậy có nghĩa cô đã biết anh đang làm việc ở công ty Triết Đông. Chuyện anh đến làm việc ở công ty Triết Đông ngay đến bố mẹ anh anh còn chưa nói, chỉ có mấy người bạn học biết, sao cô lại biết?

Trong đầu Trương Hoa lại nảy sinh một suy nghĩ không hay, chẳng nhẽ là Lục Đào nói với cô? Lúc này Trương Hoa không thể nghĩ ra được bất cứ ai khác.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh thấy anh vẫn trầm ngâm, tưởng rằng mình nhắc đến chuyện ấy, khiến anh lại đắm mình trong cảm giác cô đơn và thất bại, cô liền lại gần anh, khẽ an ủi: “Anh vốn dĩ không thích hợp với việc cạnh tranh trên thương trường, tính cách của anh quá lương thiện, huống hồ Lục Đào...”

Trần Dĩnh vốn định nói Lục Đào quá giàu kinh nghiệm, rất có năng lực, Trương Hoa có thất bại cũng là lẽ thường, nhưng lập tức cô đã ý thức được rằng mình đã nhắc đến cái tên không nên nhắc. Cô quả là hồ đồ rồi, nhưng lời đã nói ra miệng, cũng không biết phải thu lại như thế nào...

4.

Hai từ “Lục Đào” từ miệng cô phát ra đã chọc giận Trương Hoa. Lúc này Trương Hoa hoàn toàn chắc chắn chính Lục Đào đã nói chuyện anh đến làm việc ở công ty điện tử Triết Đông cho Trần Dĩnh biết, đồng thời còn nói cho cô chuyện anh thất bại thảm hại, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng đắc chí của Lục Đào lúc nói ra những chuyện này.

Trương Hoa còn xác định được một vấn đề, đó là Trần Dĩnh vẫn liên hệ với Lục Đào. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy Trần Dĩnh đến thăm anh chỉ là bởi vì đồng cảm, thậm chí có thể là thương hại, hoặc Lục Đào đã bảo cô đến để xem anh đau đớn và thê thảm đến nhường nào.

Trong khi một người đang cực kì chán nản, cực kì tự ti, chỉ một chút xiu mỉa mai cũng có thể dễ dàng chạm đến lòng tự ái của anh ta. Tâm trạng Trương Hoa lúc này là như vậy, khi Trần Dĩnh nói ra hai từ “Lục Đào”, anh cười khẩy: “Hóa ra cô đến đây là để xem bộ dạng thê thảm của tôi! Thế nào? Hài lòng rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh vội vàng nói: “Không phải như thế, anh nghe em nói đã...”

Trương Hoa lớn tiếng cắt ngang lời Trần Dĩnh: “Cái gì mà không phải như thế? Tôi nói cho cô biết, Trần Dĩnh, cứ nhìn thấy bộ mặt giả bộ ngây thơ, vô tội của cô là tôi buồn nôn. Bề ngoài thì trong sáng mà trong lòng thì dâm đãng, tôi nói cho cô biết, tôi hết chịu nổi rồi!”

Trần Dĩnh khựng người, cô không thể ngờ Trương Hoa lại nói ra những lời này. Trong ấn tượng của cô, Trương Hoa không bao giờ chửi mắng người khác như thế, vì vậy cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị về mặt tâm lí để đón nhận những lời lẽ nặng nề này từ Trương Hoa.

5.

Nước mắt Trần Dĩnh bỗng chốc trào ra. Trương Hoa nhìn cô, tiếp tục lớn tiếng: “Cô đừng tỏ vẻ đáng thương nữa, tôi bị cô lừa còn ít sao? Chẳng phải cô thấy Lục Đào giỏi hay sao, mau cút đi tìm ông ta đi, không cần phải giả bộ thương hại tôi!”

Những lời này càng khiến cho Trần Dĩnh thêm kinh ngạc, cô không ngờ Trương Hoa có thể nói ra từ “cút”, chẳng nhẽ cái tên “Lục Đào” lại có sức đả kích lớn thế với anh?

Trần Dĩnh rơi lệ nói: “Trương Hoa, anh không muốn nghe em giải thích sao?”, đáng tiếc là Trần Dĩnh không biết rằng cái tên Lục Đào đang khiến cho Trương Hoa cực kì khó chịu, đặc biệt là khi nó được phát ra từ chính miệng cô.

Trương Hoa tiếp tục gầm lên: “Tôi đã nói rồi, cô mau cút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô. À phải rồi, quay về mà nói

https://thuviensach.vn

với Lục Đào, giờ muố́n cười nhạo tôi e là còn hơi sớm, sớm muộn gì tôi cũng cho ông ta nế́m mùi thấ́t bại!"

Trương Hoa lạnh lùng nhìn Trầ̀n Dĩnh vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Sau đó vào phòng bật điện thoại, thu dọn cái giường bừa bộn rồ̀i chạy vào nhà vệ sinh tắ́m rửa, cạo sạch râu, thay quầ̀n áo rồ̀i ra ngoài ăn. Anh gọi mấ́y món và vài chai bia. Anh quyế́t tâm không thể để người khác dễ dàng khinh thường mình như vậy, nhấ́t định phải phấ́n chấ́n lại.

Đúng lúc ấ́y Cổ Vân Vân gọi đế́n: "Cứ một lúc tôi lại gọi cho cậu, cuố́i cùng cậu cũng chịu mở máy rồ̀i! Tôi lo chế́t đi được!", Trương Hoa cười: "Không sao, tôi tự cho mình nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tôi sẽ tiế́p tục đi làm!", sau đó lại đùa: "Đừng vì tôi nghỉ làm không phép một ngày mà đuổi việc tôi đấ́y!"

6.

Lúc này Trầ̀n Dĩnh đang đi lang thang trên đường, cô phát hiện dạo này mình thường hay khóc, chẳng nhẽ phụ nữ có thai đề̀u thích khóc? Cô nghĩ mãi không hiểu vì sao Trương Hoa lại trở nên như thế́ này, trước đây mặc dù Trương Hoa thỉnh thoảng có hay nói đùa nhưng bao giờ cũng dịu dàng, hiế́m khi nổi nóng, càng không biế́t mắ́ng chửi ai bao giờ, hơn nữa lại cực kì tin tưởng bạn bè, người thân xung quanh, sao giờ anh trở nên đa nghi như vậy?

Thực ra Trầ̀n Dĩnh nên biế́t tấ́t cả những chuyện đó đề̀u do cô gây ra, khi một người bị người thân nhấ́t của mình lừa dố́i, họ dễ nảy sinh nghi ngờ với tấ́t cả mọi thứ xung quanh.

Trước đây, Trương Hoa thường cảm thấ́y không thể tìm đâu được một người vợ hơn Trầ̀n Dĩnh, một cô gái trong sáng, dịu dàng, rấ́t

https://thuviensach.vn

thích hợp với vai vợ hiề n mẹ tố t. Anh thực sự không thể tưởng tượng một cô gái hế t giờ làm là về nhà, xem ti vi cũng rơi lệ như Trầ n Dĩnh lại lén nút quan hệ thể xác với một người đàn ông khác sau lưng anh. Kể từ đó về sau, Trương Hoa dầ n trở nên cực kì nhạy cảm, nảy sinh nghi ngờ với tấ t cả những gì xảy ra xung quanh anh.

Cú số c này khiế n cho Trương Hoa mấ t đi niề m tin, thậm chí, anh từng nghĩ sẽ từ bỏ công việc này, trở lại với nế p số ng cũ của mình. Nhưng tố i nay, sau sự xuấ t hiện của Trầ n Dĩnh, lòng tự trọng của anh bị đả kích nghiêm trọng.

Anh có thể chịu đựng sự khinh bỉ, thương hại của bấ t cứ ai, nhưng tuyệt đố i không thể chịu được việc Trầ n Dĩnh làm như vậy với anh, huố ng hồ sau lưng Trầ n Dĩnh là gã Lục Đào kia nữa.

7.

Buổi sáng, lúc Trương Hoa đế n công ty, anh cứ cảm giác ánh mắ t mọi người nhìn anh có hơi khác thường, hình như tấ t cả mọi người đề u tỏ ra khinh thường anh. Đây cũng là một kiểu tâm lí kì quặc của con người.

Thực ra tấ t cả các nhân viên công ty đề u không có phản ứng thái quá đố i với chuyện thấ t bại lầ n này, dù gì cũng chỉ là thấ t bại trong khu vực mà thôi, huố ng hồ trong ngành kinh doanh, hôm nay thành công, ngày mai thấ t bại là chuyện bình thường.

Thêm nữa, mặc dù kế hoạch đẩy mạnh tiêu thụ trong dịp Quố c khánh lầ n này đề u do một tay Trương Hoa lập ra, nhưng dù sao Trương Hoa cũng là người mới của công ty, vì vậy không thể đổ hế t thấ t bại lên đầ u anh được. Huố ng hồ mọi người đề u biế t anh

https://thuviensach.vn

có mô´i quan hệ đặc biệt với Cổ Vân Vân, đây chẳng qua chỉ là một sự rèn luyện bản thân mà thôi.

Đặc biệt là Phùng Lâm Hàn, anh ta đã sớm nhận ra kê´ hoạch của Trương Hoa có vâ´n đê`, nhưng tuyệt nhiên không nhúng tay vào, anh ta muô´n dùng tổn thâ´t lâ`n này để cho Trương Hoa được rèn luyện bởi thực tiễn, bởi vì Phùng Lâm Hàn biê´t, nê´u như anh nhúng tay vào, Trương Hoa mãi mãi không được nê´m mùi thâ´t bại. Dù sao thì Trương Hoa là con rể của nhà họ Cổ, một lâ`n thâ´t bại có là gì?

Thực ra Phùng Lâm Hàn cũng có chút mục đích riêng tư, đó là Trương Hoa từ xưa đê´n nay hơi quá tự tin, cứ như thể khả năng của mình có thể làm tâ´t cả mọi việc, thậm chí chẳng coi một tổng giám đô´c như anh ta ra gì, qua thâ´t bại lâ`n này, chă´c chă´n Trương Hoa sẽ thận trọng hơn, cũng sẽ biê´t tôn trọng anh ta hơn.

8.

Suy đoán của Phùng Lâm Hàn râ´t chính xác. Sau lâ`n này, Trương Hoa quả thực đã trở nên khiêm tô´n hơn, không còn tranh phát biểu quan điểm của mình trong tâ´t cả mọi việc nữa, cũng không cho ră`ng mọi quan điểm của mình đê`u chính xác. Ít nhâ´t là anh cũng học được tác phong, nói ít làm nhiê`u.

Thêm nữa, Trương Hoa vẫn thường xuyên đê´n khu bán hàng để nói chuyện với nhân viên kinh doanh, nhưng không còn áp đặt tư tưởng của mình cho họ nữa, biê´n mình thành thính giả, thành bạn bè với họ, thậm chí giao lưu, học hỏi họ với tư cách là một nhân viên.

Đô`ng thời, lúc gặp các nhân viên bán hàng của công ty điện tử Kinh Thao hoặc của các công ty cạnh tranh khác, Trương Hoa lịch sự

https://thuviensach.vn

chào hỏi, thỉnh thoảng vẫn nói dăm câu ba điề̀u với họ, thậm chí còn khen ngợi họ.

Một số nhân viên kinh doanh của công ty điện tử Kinh Thao và các công ty khác không biế́t Trương Hoa, liề̀n hỏi nhân viên bán hàng của Triế́t Đông đó là ai? Một số trưởng quầ̀y và nhân viên lâu năm của công ty Triế́t Đông cũng dầ̀n dầ̀n biế́t được mối quan hệ của Trương Hoa với Cổ Vân Vân, liề̀n nói: "Đây là con rể tương lai của tổng giám đốc công ty chúng tôi, cũng là người nối nghiệp của ông ấ́y đấ́y!"

Điề̀u này khiế́n cho nhân viên kinh doanh của các công ty khác đề̀u ngạc nhiên, nói Trương Hoa có thân phận như vậy mà vẫn thân thiện, khiêm tốn, sau này chắ́c chắ́n sẽ tài giỏi lắ́m đây. Nhân viên của công ty Kinh Thao cũng nói: "Đúng thế́, nhân viên bán hàng của chúng tôi cũng rấ́t thích anh ấ́y, có việc gì cầ̀n hỏi cũng thích đi tìm anh ta!"

Trương Hoa sau khi thay đổi rấ́t được lòng nhân viên, đặc biệt là các nhân viên kinh doanh, thậm chí cả những nhân viên kinh doanh của các nhãn hiệu khác.

Thực chấ́t, trong bấ́t cứ tập thể nào, những người có xuấ́t thân danh giá, có năng lực, lại khiêm tốn thường rấ́t được lòng người. Trương Hoa lầ̀n này thấ́t bại nhưng lại vô tình gặt hái được những điề̀u này.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 14

I.

Trương Hoa thực chất không hề bình thản như vẻ bề ngoài, anh biết rất rõ mục đích quay trở lại Triết Đông của mình, đó là đánh đổ Kinh Thao, từ Quốc khánh đến Tết còn một mùa tiêu thụ đồ điện máy nữa, nhất định trong mấy tháng này phải nghĩ cách giáng cho Kinh Thao một đòn nhớ đời.

Ngồi trong văn phòng, Trương Hoa suy nghĩ, vạch ra hướng đi. Cổ Vân Vân ngồi đối diện, đột nhiên hỏi: "Cậu đang nghĩ gì mà thẫn thờ suốt cả buổi thế?"

Trương Hoa mỉm cười: "Đang nghĩ tối nay ăn cái gì!"

Cổ Vân Vân khẽ hừ: "Cậu tưởng tôi dễ lừa thế à?", rồi nói tiếp: "Mà cho là cậu có nghĩ chuyện ấy thật, vậy cậu có định mời tôi ăn cơm không đấy?"

Cổ Vân Vân nghi ngờ, không biết Trương Hoa luôn trong tâm trạng thường xuyên thẫn thờ như thế có phải đang nghĩ đến Trần Dĩnh hay không, nhưng cô thông minh ở chỗ không bao giờ nhắc hai từ "Trần Dĩnh" trước mặt anh.

Trương Hoa nói: "Ok, cậu muốn đi đâu cũng được, tôi cũng có chuyện cần bàn bạc với cậu đây!"

- Chuyện gì thế? - Cổ Vân Vân ngạc nhiên hỏi.

- Đợi tối đi ăn cơm tôi sẽ nói cho cậu biết.

https://thuviensach.vn

Trong lúc ăn cơm, Cổ Vân Vân cứ luôn miệng hỏi Trương Hoa đó là việc gì. Trương Hoa ngẫm nghĩ hồ`i lâu, cuố´i cùng hỏi: “Công ty có chính sách gì đặc biệt đố´i với nhân viên kinh doanh chưa?”

Cổ Vân Vân có vẻ không hiểu, hỏi: “Cậu nói vậy là sao?”

- Tức là tăng lương cơ bản cho một số´ nhân viên bán hàng có hiệu quả ấ´y?

- Chưa, đề`u như nhau hế´t, chỉ có các vị trí khác nhau mới có trợ cấ´p khác nhau thôi!

- Vậy nế´u giả sử bây giờ chúng ta áp dụng cái này, nên tìm ai xin phê chuẩn?

- Chắ´c chắ´n sẽ không thể làm như vậy đâu, nế´u làm vậy các nhân viên kinh doanh khác sẽ có ý kiế´n.

Trương Hoa cười cười: “Đương nhiên không phải là công khai, mà là ngầ`m thỏa thuận”.

2.

Cổ Vân Vân hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại có suy nghĩ này, đây là vấ´n đề` cực kì nhạy cảm, khi đã thuyế´t phục được bộ phận nhân sự và Phùng Lâm Hàn đồ`ng ý, còn phải để bộ phận tài chính tiế´n hành xét duyệt nữa cơ!”

Trương Hoa cười bí ẩn: “Đương nhiên phải có ích tôi mới hỏi cậu, hi vọng lúc tôi đề` xuấ´t phương án này, cậu sẽ ủng hộ tôi!”

Cổ Vân Vân ái ngại nói: “Thôi được, ý kiế´n của cậu lầ`n nào tôi chẳng ủng hộ!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nâng cô´c lên nói: “Vậy tôi phải cám ơn cậu mới được!”

Cổ Vân Vân nâng cô´c rượu vang nhâ´p một ngụm, đột nhiên khẽ hỏi: “Chúng ta bao lâu rô`i không ở bên nhau?”

Trương Hoa ngạc nhiên vặn lại: “Chúng ta ngày nào chẳng ở cùng với nhau?”. Cổ Vân Vân đỏ mặt khẽ nói: “Ý tôi nói là kể từ lâ`n trước cậu say rượu â´y...”

Cuô´i cùng Trương Hoa đã hiểu ra ý của Cổ Vân Vân. Kể từ sau khi ly hôn, thỉnh thoảng nă`m trên giường, không phải Trương Hoa không có nhu câ`u vê` chuyện â´y, nhưng anh cũng biê´t, tuyệt đô´i không thể phạm sai lâ`m như vậy với Cổ Vân Vân được, trừ phi anh không cạnh tranh với Kinh Thao nữa và quyê´t tâm lâ´y Cổ Vân Vân làm vợ.

Trương Hoa thậm chí từng nghĩ, nê´u thật sự bâ´n quá, anh thà ra ngoài tìm chứ không động đê´n Cổ Vân Vân, điê`u đó sẽ phá hỏng mô´i quan hệ thân thiê´t tưởng chừng râ´t ổn định và hài hòa, không xa không gâ`n như hiện nay.

Thê´ nên Trương Hoa chỉ cười hì hì mà không nói lời nào. Nhưng Cổ Vân Vân cũng biê´t, với Trương Hoa không thể quá vội vàng, dù sao anh cũng mới ly hôn chưa lâu, tâm lí vẫn chưa thể điê`u chỉnh lại.

3.

Trương Hoa sau khi ổn định nhân viên kinh doanh của công ty mình cũng như các công ty khác, đặc biệt là nhân viên bên Kinh Thao liê`n bă´t đâ`u tiê´p xúc với người phụ trách trực tiê´p của các khu mua să´m.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không tiếp xúc với các cán bộ cấp cao mà chỉ tiếp xúc với những quản lí bậc thấp hoặc trung, lựa chọn phương thức làm quen là không nói chuyện công việc, khi rảnh rỗi thường đến văn phòng họ ngồi chơi, nói chuyện phiếm. Các quản lí hầu hết đều là thanh niên, lại cộng thêm việc Trương Hoa đến chơi mà không có mục đích gì nên chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết.

Sau khi quen biết, Trương Hoa bắt đầu dẫn họ đi ăn, uống nhưng vẫn như trước, không bàn chuyện công việc. Dần dần, Trương Hoa gần như đã trở thành bạn bè với hầu hết các quản lí trẻ tuổi.

Bên cạnh đó, Trương Hoa còn tiến hành một việc mà chỉ có anh và cá nhân người đó biết, ít nhất ở công ty điện tử Triết Đông chỉ có mình Trương Hoa biết. Khi thấy mọi thứ đã chuẩn bị gần xong, Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân: “Ngày mai tôi sẽ đệ trình phương án này lên, hi vọng cậu triệu tập được Phùng Lâm Hàn, giám đốc nhân sự và giám đốc tài vụ cùng đến họp!”

Trong phòng họp có năm người. Cổ Vân Vân lần đầu tiên tham gia vào cuộc họp nội bộ của công ty, vì vậy Phùng Lâm Hàn, giám đốc nhân sự và tài vụ đều cảm thấy rất kì quặc.

Trương Hoa biết Cổ Vân Vân đến họp sẽ không phát biểu, nhưng chỉ cần Cổ Vân Vân có mặt là được rồi, đây là một cách gián tiếp Cổ Vân Vân thể hiện sự đồng tình với Trương Hoa, chính vì vậy nên anh mới một mực bắt Cổ Vân Vân phải tham gia.

4.

Cổ Vân Vân nghe xong phương án của Trương Hoa mới hiểu tăng lương cơ bản cho nhân viên kinh doanh đặc biệt mà Trương Hoa nói

https://thuviensach.vn

tô´i hôm â´y không phải là cho nhân viên kinh doanh công ty mình, mà là cho các cửa hàng trưởng và nhân viên lâu năm của bên công ty điện tử Kinh Thao.

Nói một cách đơn giản thì cách làm của Trương Hoa là để lôi kéo những nhân viên có kinh nghiệm và tài năng bên Kinh Thao vê` Triê´t Đông. Như vậy sẽ có mâ´y cái lợi như sau: Một, tạo ra sự bâ´t ổn trong lòng các nhân viên bán hàng của Kinh Thao; hai, những người này nă´m râ´t rõ ưu, nhược điểm của sản phẩm của Kinh Thao. Ba, đang vào mùa tiêu thụ, bị mâ´t các nhân viên kinh doanh quan trọng là một tổn thâ´t không thể bù đă´p của Kinh Thao, cho dù có tìm được người thay thê´ thì cũng khó mà thích nghi ngay được trong một thời gian ngă´n. Thứ tư, tạo ra một ảo giác cho các thương hiệu khác, đó là nội bộ công ty điện tử Kinh Thao xảy ra vâ´n đê` nghiêm trọng. Thứ năm, liên minh với nhân viên kinh doanh quan trọng của đô´i thủ cạnh tranh sẽ tăng uy tín của công ty trong giới kinh doanh.

Những gì mà Trương Hoa nói cũng có phâ`n có lí, nhưng với những quy tă´c bâ´t thành văn của các doanh nghiệp làm ăn chân chính, đặc biệt là những công ty đã có thương hiệu sẽ không sử dụng thủ đoạn trong cạnh tranh. Triê´t Đông, Kinh Thao đã có tiê´ng tăm nhâ´t định trong giới, càng không thể sử dụng thủ đoạn xâ´u xa này được.

Không phải Trương Hoa không biê´t, dù gì anh cũng làm trong ngành mâ´y tháng rô`i, nhưng nỗi căm hận Trâ`n Dĩnh và Lục Đào khiê´n cho anh không thể không sử dụng thủ đoạn này để đánh bại Kinh Thao.

5.

https://thuviensach.vn

Đố´i với phương án này, giám đố´c nhân sự, tài vụ chỉ phát biểu qua loa ý kiế´n của mình, nói phải rấ´t thận trọng, sau đó nói cầ`n nghe ý kiế´n của Phùng Lâm Hàn.

Phùng Lâm Hàn cứ trầ`m tư mãi, anh ta hiểu rấ´t rõ quy định trong ngành. Theo đó anh ta phải lập tức phủ quyế´t phương án này. Nhưng có Cổ Vân Vân ngồ`i đây, khiế´n cho anh ta không thể không cân nhắ´c thêm. Anh ta nghĩ, Cổ Vân Vân chưa bao giờ tham gia cuộc họp nội bộ của công ty, thế´ mà lầ`n này lại tham gia chắ´c chắ´n là đã biế´t trước phương án của Trương Hoa rồ`i. Cô vào họp chẳng qua là để nói với mọi người rằ`ng, cô đồ`ng ý với phương án trên.

Phùng Lâm Hàn âm thầ`m phân tích vì sao Trương Hoa lại sử dụng phương án này. Anh ta đương nhiên không biế´t chuyện giữa Trương Hoa và Lục Đào. Sau khi phân tích xong, anh ta đưa ra kế´t luận, đó là vì Trương Hoa muố´n lấ´y lại thể diện vụ quố´c khánh lầ`n trước, nhanh chóng xây dựng lên hình ảnh là người "có năng lực" ở công ty.

Nghĩ như vậy nên Phùng Lâm Hàn có thể lí giải vì sao Cổ Vân Vân lại ủng hộ phương án này, dù sao bạn trai thấ´t bại, mấ´t hế´t thể diện, cũng cầ`n phải giúp đỡ lấ´y lại chút sĩ diện chứ. Phùng Lâm Hàn lại nghĩ, có thể Cổ Vân Vân đã nói chuyện này với bố´ cô ta rồ`i, nhận được sự đồ`ng ý của ông ta nên mới triệu tập cuộc họp. Nói gì thì nói; Cổ Vân Vân cũng là con gái rượu của Cổ Triế´t Đông mà.

Sau khi phân tích và cân nhắ´c xong, Phùng Lâm Hàn liề`n trịnh trọng nói, có thể thử xem sao. Nhưng phương án này chỉ hạn chế´ trong mấ´y người tham dự cuộc họp biế´t, không được tiế´t lộ với bấ´t cứ ai. Phùng Lâm Hàn lại hỏi Trương Hoa: "Cậu có mục tiêu chắ´c chắ´n rồ`i chứ?"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cười: “Tôi đã âm thầm tiến hành rồi, chỉ đợi công ty phê duyệt là xong!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Bao gồm cả những người các cậu kéo về, không được tiết lộ cho bất cứ ai chuyện này, phải kí thỏa thuận!”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Anh cứ yên tâm, tôi sẽ xử lí ổn thỏa!”

6.

Lần này, hàng loạt nhân viên kinh doanh chủ chốt của Kinh Thao đồng loạt nhảy sang Triết Đông đã gây ra sóng gió nhất định trong ngành, mọi người đều suy đoán Kinh Thao xảy ra vấn đề. Các nhân viên kinh doanh khác của Kinh Thao đang bắt đầu hoang mang đúng như Trương Hoa suy đoán.

Chuyện lần này quả thực đã khiến cho Lục Đào trở tay không kịp, vội vàng triệu tập các nhân sự có liên quan đến tìm cách cứu vãn tình hình, nhưng chưa kịp cứu vãn thì lại gặp phải một cú sốc khác.

Lần này, Trương Hoa vẫn làm trái với những quy định cạnh tranh lành mạnh, tiến hành đả kích toàn diện các sản phẩm của Kinh Thao trong quá trình tiêu thụ ở tất cả các khu thương mại.

Trong mấy ngày liên tiếp, Trương Hoa đã dẫn các nhân viên cũ của Kinh Thao ra một khách sạn bên ngoài thuê phòng để họp kín, đóng cửa cả ngày ở trong phòng bàn bạc về phương án tiêu thụ. Tất cả các mục tiêu đều nhắm thẳng vào nhược điểm của đồ điện Kinh Thao. Bởi vì những nhân viên này đều quá hiểu về tính năng của đồ điện Kinh Thao nên cuối cùng họ đã tạo ra được các tài liệu hướng dẫn tiêu thụ rất hiệu quả, có thể nói đây chính là một cú đánh mang tính hủy diệt với Kinh Thao.

https://thuviensach.vn

Sau khi chỉnh sửa lại tài liệu xong, Trương Hoa đã tổ chức đào tạo tăng cường cho đội ngũ nhân viên â´y liên tiê´p mâ´y ngày đêm, hơn nữa, còn biê´n đợt giảm giá vào đúng ngày quô´c khánh của công ty điện tử Kinh Thao thành đòn "gậy ông đập lưng ông", phao tin rằ`ng chính Kinh Thao cũng không có niề`m tin vào châ´t lượng sản phẩm của mình nên mới nhân dịp lễ hội để giảm giá, bán tô´ng bán tháo hàng hóa.

7.

Các trung tâm thương mại không có quyề`n can thiệp vào việc lôi kéo nhân viên kinh doanh của doanh nghiệp này với doanh nghiệp khác, nhưng người quản lí của trung tâm có quyề`n trực tiê´p can thiệp khi có sự cạnh tranh không lành mạnh. Theo quy định, thương nghiệp vi phạm quy định sẽ không được bán sản phẩm ở trung tâm nữa.

Rõ ràng Trương Hoa đã có sự chuẩn bị từ trước. Trước đó anh đã bỏ thời gian, công sức xây dựng nên mô´i quan hệ với các quản lí của Trung tâm thương mại. Hơn nữa trước khi chính thức công kích Kinh Thao, anh đã mua chuộc những quản lí này về` vật châ´t rô`i.

Về` điểm này, Trương Hoa xử lí khác với những người trong giới doanh nghiệp khác, anh không trực tiê´p đưa tiề`n. Trương Hoa luôn nghĩ rằ`ng "tiề`n" không thể duy trì mô´i quan hệ "bạn bè" được. Thường xuyên đi ăn uô´ng, nói chuyện, uô´ng rượu, thỉnh thoảng đi đê´n các khu giải trí, hoặc tặng ít vật dụng sẽ có lợi cho việc bô`i đă´p tình cảm.

Trong quá trình làm thân, Trương Hoa luôn tuân thủ một nguyên tă´c, đó là không bàn công chuyện, thường ngày có công việc phải

https://thuviensach.vn

bàn bạc đề̀u bảo giám đố́c cửa hàng Ngô Phong Hải trực tiế́p đi nói chuyện.

Vì vậy mặc dù Trương Hoa sử dụng thủ đoạn đi ngược với quy định ngầ̀m của giới thương nghiệp, nhưng các cán bộ có liên quan của Trung tâm thương mại vẫn mắ́t nhắ́m mắ́t mở cho qua, thỉnh thoảng trong lúc đi ăn uố́ng, vui chơi với Trương Hoa, cũng có nói: "Dạo này các doanh nghiệp khác đề̀u phản ánh nhân viên kinh doanh của các cậu trong quá trình giới thiệu sản phẩm toàn cố́ ý nói xấ́u các thương hiệu khác, chuyện này là thế́ nào?"

Trương Hoa liề̀n giả bộ nói: "Có chuyện này sao? Tôi phải điề̀u tra cho rõ mới được, sao có thể gây phiề̀n phức cho các anh như thế́ chứ!"

Thông thường, lúc này, họ đề̀u nghiêm nghị nói một câu: "Nhấ́t định phải chú ý đế́n ảnh hưởng đấ́y!"

Trương Hoa thầ̀m cười trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ rấ́t nghiêm túc, gật đầ̀u nói: "Tôi hiểu rồ̀i!". Sau đó, nên ăn gì, chơi gì cứ mặc sức, còn các nhân viên kinh doanh cầ̀n nói gì thì vẫn cứ nói như thường.

8.

Thời gian gầ̀n đây, công ty Triế́t Đông gầ̀n như bá chiế́m thị trường của các sản phẩm cùng loại. Bởi có sự "dẫn lố́i" của thủ đoạn kinh doanh của Trương Hoa mà các thương hiệu khác cũng bắ́t đầ̀u quen với việc công kích sản phẩm điện tử của Kinh Thao, điề̀u này khiế́n cho hàng của Kinh Thao gầ̀n như chẳng tiêu thụ được bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Mặc dù hành vi của Trương Hoa khiế̂n cho một số́ người trong công ty cảm thấ̂y không thỏa đáng nhưng dầ̀n dầ̀n vẫn bị tâm lý thắ́ng lợi xóa nhòa. Mặc dù lôi kéo những nhân viên kinh doanh của Kinh Thao về̀, mỗi tháng phải trả riêng cho họ một phầ̀n lương cơ bản, gầ̀n đây, chi phí cho việc chiêu đãi, tiế́p khách cũng có hơi cao, nhưng bù lại, lượng hàng hóa tiêu thụ cũng tăng vọt, hơn nữa lại có thể giáng cho đố́i thủ cạnh tranh một đòn nặng nề̀, có như thế́ cũng là xứng đáng.

Trương Hoa cũng bắ́t đầ̀u cảm nhận được niề̀m vui sướng khi báo thù thành công. Thực ra, nế́u Trương Hoa không nóng vội trả thù Lục Đào, hay nói cách khác, nế́u Trương Hoa quên đi thù riêng, chỉ làm tố́t việc của mình, dựa vào kinh nghiệm thương trường và khả năng quản lí của bản thân để đánh bại Lục Đào bằ̀ng con đường chân chính thì có lẽ anh sẽ trở thành một quản lí xuấ́t sắ́c của Triế́t Đông, thậm chí có thể trở thành lãnh đạo cố́t cán của công ty.

Đáng tiế́c là mục đích Trương Hoa vào làm ở Triế́t Đông chỉ là để trả thù Lục Đào, thành công cá nhân không phải là cái mà anh theo đuổi. Vì vậy, Trương Hoa chấ́p nhận đi ngược con đường phát triển bình thường, đi ngược với con đường kinh doanh chân chính.

Mặt khác, nế́u như không có Lục Đào, Trương Hoa chắ́c chắ́n không lựa chọn công ty Triế́t Đông, thậm chí không lựa chọn ngành này chứ đừng nói trở thành một quản lí xuấ́t sắ́c. Đây mới là điểm mâu thuẫn chủ yế́u nhấ́t của vấ́n đề̀.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 15

I.

Việc Trương Hoa sử dụng thủ đoạn để đối phó với công ty điện tử Kinh Thao khiến cho ít nhất ba người thay đổi cách nhìn nhận về anh. Người thứ nhất là Lục Đào, nhưng dù sao ông ta cũng có sự hiểu biết sâu rộng về xã hội, chẳng lấy làm lạ với những chuyện như thế này, huống hồ ông ta cũng biết rõ ý chí báo thù mãnh liệt trong đầu Trương Hoa khiến cho anh bất chấp mọi thủ đoạn.

Tình cảnh hiện tại khiến cho Lục Đào không thể phản kích một cách có hiệu quả, dù sao công ty Kinh Thao và Triết Đông đều là công ty đại lí đồ điện cấp tỉnh, khu vực trung tâm của một thành phố trong tỉnh chẳng qua chỉ là một khu vực nhỏ mà thôi, cho dù có dừng hết việc buôn bán ở cái tỉnh này, công ty vẫn có thể vận hành bình thường.

Chỉ có điều Lục Đào vẫn muốn cho Trương Hoa một bài học, khiến cho anh hạ hỏa. Về phương diện kinh doanh, trong thời gian ngắn khó mà đối phó được với Trương Hoa, đành phải suy nghĩ từ phương diện khác.

Người thứ hai thay đổi cách nhìn nhận về Trương Hoa chính là Cổ Vân Vân. Cô biết rõ Trương Hoa vào công ty mình thực chất là để trả thù Lục Đào, nói cách khác, anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Trần Dĩnh và Lục Đào, điều này cho thấy Trương Hoa vẫn còn tình cảm với Trần Dĩnh, không có tình cảm thì sao lại bất chấp thủ đoạn để đối phó với Lục Đào.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân mặc dù biết những điều này nhưng cô chẳng còn cách nào khác, chỉ biết giả bộ như không biết, bởi vì chỉ có như vậy Trương Hoa mới chịu ở bên cạnh cô.

2.

Nhưng cô không ngờ, Trương Hoa đột nhiên lại trở thành một con người khác, mặc dù trong việc công kích công ty điện tử Kinh Thao, anh đã sử dụng thủ đoạn chẳng mấy vẻ vang, nhưng trong vấn đề quản lí nhân sự, tổ chức công đoàn, đào tạo, sách lược kinh doanh, quan hệ trên thương trường... rõ ràng anh đã thể hiện được khả năng xuất sắc của mình.

Nhìn thấy những thay đổi này của Trương Hoa, Cổ Vân Vân không biết nên vui hay thất vọng. Trong kí ức của cô, từ khi cô còn nhỏ, bố mẹ rất ít khi có thời gian ở bên cô, lúc ấy bố cô mới mở một công ty nhỏ, gần như suốt ngày ở công ty, còn mẹ là trợ lí đắc lực của bố, cũng có rất ít thời gian chăm sóc cô.

Đến khi Cổ Vân Vân học tiểu học, công ty của bố cô ngày càng mở rộng, về sau mỗi năm một lớn mạnh. Bố mẹ Cổ Vân Vân có thể đáp ứng cho Cổ Vân Vân đầy đủ về mặt vật chất. Mới vào năm thứ nhất đại học, bố cô đã tặng cho con gái một chiếc xe, vào năm thứ ba liền đổi thành chiếc BMW. Sau khi tốt nghiệp, bố cô lại định đổi xe cho con gái nhưng Cổ Vân Vân không đồng ý.

Nhưng tất cả những điều ấy đều không thể thay đổi một hiện thực, gần như trong nhà cô luôn chỉ có cô và cô giúp việc. Cô luôn hi vọng chồng tương lai của mình sẽ không như bố mình, sẽ là một người đàn ông thích cuộc sống bình dị, đương nhiên cũng không thể quá bất tài, quá nhu nhược. Một người chồng lí tưởng trong lòng cô phải là: có tố chất và năng lực, sạch sẽ, có sức sống nhưng lại thích

https://thuviensach.vn

cuộc sống ổn định và bình yên. Có như vậy hai người mới có thời gian bên nhau. Vì vậy mà cô đã đem lòng thích Trương Hoa.

3.

Nhưng hiện giờ Cổ Vân Vân đã loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh của bố mình trong con người Trương Hoa, ngày nào cũng căng thẳng bởi công việc, tối đến không họp hành thì tham gia đào tạo nhân viên, nếu không phải là đi nói chuyện với một nhân viên đặc biệt thì cũng là đi tạo quan hệ với người trong các Trung tâm thương mại. Nói chung là ngày nào cũng bận rộn, tối tối Cổ Vân Vân muốn Trương Hoa đi ăn cùng mình, lúc nào anh cũng bảo có việc.

Thậm chí ngay cả mấy thủ đoạn không vẻ vang gì mà Trương Hoa chọn cũng na ná như bố cô hồi đầu. Bởi vì mẹ Cổ Vân Vân đã kể với cô, lúc bố mới khởi nghiệp cũng dùng những thủ đoạn để cạnh tranh với đối thủ.

Chỉ có điều khi mẹ cô nói những điều này, ánh mắt luôn toát lên vẻ tự hào và sùng bái. Bà nói: "Lúc ấy công ty mình thế lực còn yếu, bố con nếu không dùng những thủ đoạn ấy thì chắc đã bị các công ty khác đạp đổ rồi". Mẹ cô còn nói: "Trên thương trường chỉ có thành công, không được phép thất bại. Chỉ có thành công mới được người khác tôn trọng, thất bại rồi sẽ chẳng có ai đồng tình với con cả. Sau khi thành công, bố con luôn tuân thủ các quy định của thị trường, nhưng nếu hồi đầu không sử dụng thủ đoạn thì chắc chắn không có thành công về sau!"

Cổ Vân Vân nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa cũng sẽ đi theo con đường của bố mình? Nghĩ đến đây, cô lại thấy bản thân thật kì quái, vốn dĩ cô nên thất vọng mới phải, dù sao Trương Hoa cũng đang dần thoát khỏi hình tượng một người chồng như cô mong

https://thuviensach.vn

muố n, nhưng tại sao cô không thấ t vọng? Rồ i cô lại nghĩ, nế u như không thấ t vọng thì có lẽ là vui mừng, bởi vì có như thế Trương Hoa mới thích hợp trở thành con rể của bố , sau này khi bố già rồ i, Trương Hoa sẽ tiế p quản công ty từ tay bố , nhưng tại sao cô cũng không thấ y vui nhỉ?

4.

Ngoài hai người đó ra, người thứ ba chính là Trầ n Dĩnh. Lúc này cái bụng của cô đã bắ t đầ u nhô lên, mà cái thai đã kéo cô với Trương Hoa lại gầ n hơn, chỉ cầ n chạm tay vào bụng là cô lập tức nhớ đế n Trương Hoa.

Cứ đế n cuố i tuầ n, Trầ n Dĩnh lại đế n Trung tâm thương mại dạo một vòng, tìm một vài nhân viên kinh doanh nói chuyện, tìm hiểu tình hình, vì vậy chuyện cạnh tranh giữa hai công ty điện tử Kinh Thao và Triế t Đông gầ n đây ra sao cô đề u nắ m rõ. Những nhận xét của người trong giới về Trương Hoa cũng có hai thái cực, nhân viên bán hàng của Kinh Thao thì nói Trương Hoa bỉ ổi, hành vi tiểu nhân, thủ đoạn tàn nhẫn...

Còn nhân viên của Triế t Đông, bao gồ m cả những người từng làm bên Kinh Thao bị lôi kéo về đề u rấ t khâm phục Trương Hoa. Mấ y nhân viên về làm cho Triế t Đông đề u quen với Trầ n Dĩnh, nói với cô: "Anh quản lí Trương mặc dù trẻ tuổi nhưng thực chấ t là một cao thủ đầ y quyế t đoán trên thương trường, người ngoài có cái nhìn ra sao chẳng quan trọng, quan trọng là kế t quả. Hơn nữa bọn tôi khâm phục anh ấ y vì năng lực thật sự của anh ấ y!"

Trầ n Dĩnh xuấ t thân trong một gia đình bình dân, gia đình cũng chẳng lấ y làm khá giả, nhưng cũng không đế n nỗi nghèo khó, lại là con gái độc nhấ t nên luôn được bố mẹ yêu chiề u. Có thể câu nói

https://thuviensach.vn

“khoảng cách tạo ra cái đẹp” là chính xác, nên luôn ngưỡng mộ những người thành đạt, đặc biệt là những người giành được thành công bằng chính sức lực của mình.

Mà Lục Đào lại rất phù hợp với yêu cầu ban đầu của cô. Điều này cũng giống như chuyện Cổ Vân Vân xuất thân trong gia đình giàu sang nhưng lại rất thích những người xuất thân trong gia đình bình dân như Trương Hoa.

5.

Nếu như là trước đây, chắc chắn Trần Dĩnh sẽ rất hâm mộ khả năng và phong cách của Trương Hoa hiện nay, nhưng bây giờ Trần Dĩnh lại có cảm giác Trương Hoa đang ngày một xa cô hơn.

Trải qua một loạt những biến cố, cuối cùng Trần Dĩnh cũng hiểu ra, nếu như một người không thể hòa nhập vào tập thể, vậy thì lựa chọn cuộc sống vốn có ban đầu sẽ chân thực, thậm chí càng thực tế hơn. Giống như bản thân cô, mãi mãi không thể trở thành một thành viên của một tập thể thành công, vì vậy cô cảm thấy cuộc sống quen thuộc vốn có của mình thoải mái và hạnh phúc hơn.

Nhưng Trương Hoa hiện giờ đang dần thoát li khỏi cuộc sống này, anh đã hướng đến “thành công”, thậm chí đã biến thành một “Anh quản lí Trương” trong mắt mọi người. Cho dù người khác sùng bái hay khinh bỉ Trương Hoa, điều đó đều có thể chứng minh một điều, Trương Hoa hiện nay đã không còn là Trương Hoa của ngày xưa, còn cô lại đang quay trở lại là một Trần Dĩnh với cuộc sống bình dị thuộc về mình.

Những điều này khiến cho Trần Dĩnh đột nhiên thấy rất sợ hãi, cô cảm thấy mình không thể nắm bắt được bất cứ thứ gì. Một

https://thuviensach.vn

Trương Hoa bình dị và đơn giản từng ở gần cô như vậy, thế mà bây giờ, mặc dù vẫn sống chung trong một thành phố, nếu cô muốn đi thăm anh, chỉ ngồi xe mấy chục phút là đến nơi nhưng không hiểu sao cảm giác xa lạ ấy lại khiến cho Trần Dĩnh cảm thấy Trương Hoa đang cách mình rất xa.

Tối nằm trên giường, Trần Dĩnh xoa xoa cái bụng đã nhô lên, lẩm bẩm: "Con à, mẹ đã lựa chọn giữ lại con, cũng chưa biết là hạnh phúc hay sai lầm, nhưng chúng ta có thể đã mất bố con thật rồi!"

6.

Trương Hoa vì theo đuổi Cổ Vân Vân, vì tham gia tài của nhà họ Cổ mà ruồng bỏ người vợ kết hôn chưa đầy một năm. Tin tức này đột nhiên lan ra, tin đồn lan nhanh, chẳng bao lâu, không ai trong công ty Triết Đông là không biết.

Cổ Vân Vân lo lắng hỏi Trương Hoa: "Làm thế nào bây giờ?"

Trương Hoa cười xòa: "Chắc chắn là do Lục Đào gây ra, người biết chuyện chỉ có cậu với Dương Uy, những người khác tôi đều không nói!"

Cổ Vân Vân nói: "Cậu còn cười được hả? tôi hỏi cậu phải làm thế nào bây giờ? Thủ đoạn cậu dùng vốn đã khiến không ít người chửi cậu là tàn độc, thậm chí còn mắng cậu là bỉ ổi, giờ thêm cái tin đồn này nữa, người ngoài sẽ càng tin cậu là kẻ không ra gì!"

Trương Hoa vẫn chỉ cười: "Cũng may Lục Đào chưa nói rằng tôi ruồng bỏ vợ đang có bầu đấy!"

Cổ Vân Vân nói: "Cậu vẫn còn đùa được à, tôi vẫn muốn hỏi cậu nhưng không biết mở miệng ra sao, giờ không thể không hỏi, rốt

https://thuviensach.vn

cuộc cậu và Trầ̀n Dĩnh vì lí do gì mà ly hôn? Là lỗi của cậu hay vì cô ấ́y? Nế́u như là lỗi của cô ấ́y thì cứ nói thẳng ra!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, thầ̀m nghĩ: Cô gái này rố́t cuộc là ngố́c hay thông minh? Dương Uy thực ra đã nói với Trương Hoa từ lâu rầ̀ng anh đã nói sự thật cho Cổ Vân Vân biế́t rồ̀i, tại sao cô vẫn còn giả bộ như không biế́t?

Trương Hoa cười nói: “Cậu hi vọng tôi nói gì với người ngoài? Nói rầ̀ng Trầ̀n Dĩnh ngoại tình ư?”

Cổ Vân Vân vội nói: “Lẽ nào thật sự là do Trầ̀n Dĩnh ngoại tình? Thế́ tại sao cậu không nói cho mọi người rõ?”

Trương Hoa không trả lời thẳng mà chỉ bảo Cổ Vân Vân hãy yên tâm, không cầ̀n lo những chuyện này, anh tự biế́t cách giải quyế́t. Rồ̀i còn cười vẻ bí ẩn: “Thực ra Lục Đào đã giúp tôi một chuyện lớn, chỉ có điề̀u hắ́n ta không biế́t mà thôi!”

Chuyện đột ngột xảy ra này lại khiế́n cho Cổ Vân Vân nhẹ nhõm trong lòng. Cô cảm thấ́y chuyện Trương Hoa ly hôn sớm muộn gì mọi người cũng biế́t, nế́u một ngày nào đó cầ̀n phải công khai mố́i quan hệ của hai người với bố́ mẹ cô, cô không thể che giấ́u việc Trương Hoa từng ly hôn. Thay vì che giấ́u, chi bằ̀ng cứ để mọi người biế́t trước thì hơn.

Chỉ có điề̀u cô không hi vọng Trương Hoa trở thành một kẻ bội bạc trong mắ́t mọi người, vì vậy cô mới nôn nóng muố́n nói ra chuyện Trầ̀n Dĩnh ngoại tình khiế́n cho Trương Hoa phải ly hôn, như vậy mọi người sẽ đồ̀ng tình với Trương Hoa, nhờ đó mà duy trì được hình tượng tố́t đẹp của anh.

Nhưng Trương Hoa cứ một mực yêu cầ̀u Cổ Vân Vân đừng can dự vào chuyện này, đừng phát biểu ý kiế́n gì hế́t, vì vậy cô cũng chẳng

https://thuviensach.vn

biết phải làm sao. Trương Hoa sau khi phán đoán cụ thể chuyện này đã đi đến một kết luận: Chuyện này có lợi cho vị trí của anh sau này ở công ty, có lợi cho sự kính sợ của người ngoài đối với anh. Sở dĩ anh dùng từ "sợ" là bởi vì có nguyên nhân của nó.

Trương Hoa không giống như Cổ Vân Vân, anh không nghĩ đến chuyện sẽ trở thành con rể nhà họ Cổ, cũng chưa từng nghĩ sẽ tiếp quản doanh nghiệp nhà họ Cổ trong tương lai, vì vậy anh hoàn toàn chẳng cần quan tâm đến chuyện hình ảnh của mình bây giờ ra sao. Hơn nữa, lòng tự tôn của đàn ông khiến cho anh thà để người khác nghĩ mình phản bội vợ còn hơn là bị người ta biết vợ anh cắm sừng lên đầu anh.

7.

Trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao chuyện Trương Hoa bỏ vợ để theo đuổi Cổ Vân Vân, Trương Hoa lại tỏ ra hết sức bình thản, như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đến công ty vẫn mỉm cười với tất cả mọi người, khi rảnh vẫn chạy đến nói đùa dăm ba câu với mọi người ở các phòng khác.

Ngoài ra, anh càng chăm chỉ đến Trung tâm thương mại, khu thương mại, vẫn gặp và chào hỏi tất cả các nhân viên kinh doanh, nói chuyện bình thường như nói chuyện với bạn bè. Tiếp tục duy trì mối quan hệ với các quản lí ở Trung tâm...

Thêm nữa, gần như tối nào Trương Hoa cũng tìm gặp một số nhân vật quan trọng để hẹn riêng, nội dung cuộc nói chuyện rất rộng, đương nhiên cũng có nói đến chuyện công việc, bàn đến yếu tố để thành công nhưng tuyệt đối không đả động đến chuyện riêng tư.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa biết, gần như tất cả mọi người khi nói chuyện với anh đều tỏ vẻ ngạc nhiên, thậm chí bối rối, nhưng bản thân anh lại tỏ ra hết sức bình thường. Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của đối phương, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy thú vị, và pha chút thỏa mãn.

Hành động của Trương Hoa khiến cho mọi người phần nào hoài nghi không biết mọi chuyện có phải chỉ là tin đồn.

Lúc này, những người biết chuyện gần như chia làm ba trạng thái. Một, hoài nghi đây chỉ là những lời đồn thổi, mặc dù hoài nghi là lời đồn thổi nhưng vẫn nảy sinh tâm lí e sợ đối với Trương Hoa. Hai, tin rằng đây là sự thực, trong lòng thầm chửi Trương Hoa là đồ bỉ ổi, nhưng ngoài mặt vẫn không dám đắc tội với Trương Hoa. Ba, tin rằng đây là sự thực, nhưng ngưỡng mộ thủ đoạn và sự thành công của Trương Hoa, bởi vì trong xã hội này, đa phần mọi người đều ngưỡng mộ sự thành công mà không cần quan tâm đến quá trình.

Cho dù là ở dạng nào, mọi người đều phải công nhận một điều, đó là con người Trương Hoa không hề đơn giản, không thể dễ dàng đắc tội, một khi đắc tội với anh ta, rất có thể anh ta sẽ giở thủ đoạn ra.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 16

I.

Lục Đào không ngờ Trương Hoa lại trở nên lạnh lùng như vậy, lời đô`n thổi đã không đả kích được anh mà còn khiế´n anh xây dựng được hình tượng sâu sắ´c với những người xung quanh. Lúc này, Lục Đào mới bắ´t đầ`u ý thức được rằ`ng Trương Hoa sẽ là một đố´i thủ đáng gờm trong tương lai.

Chuyện xảy ra tiế´p theo khiế´n cho Lục Đào triệt để sụp đổ, đây không phải là sự sụp đổ vê` thành tích kinh doanh của công ty mà là hình tượng ông ta đã duy trì trong bao nhiêu năm, chỉ sau một đêm đã bị bóc trầ`n trước mắ´t tấ´t cả mọi người.

Trương Hoa cũng biế´t rõ, trung tâm thành phố´ chỉ là một phầ`n của thị trường, mặc dù có thể cho Lục Đào nế´m được mùi thấ´t bại trong thời gian ngắ´n, nhưng không thể thay đổi được hướng đi chỉnh thể của công ty Lục Đào. Thế´ nên Trương Hoa bắ´t đầ`u sử dụng một thủ đoạn khác.

Khi nhân viên Kinh Thao đế´n công ty vào buổi sáng, thấ´y ở cổng công ty có rải một số´ tờ rơi, nhặt lên xem mới hay đó không phải là quảng cáo thông thường, mà là giới thiệu vê` đời số´ng riêng tư đầ`y thác loạn của tổng giám đố´c Lục Đào, kèm theo đó là vô số´ ảnh Lục Đào thân mật với "gái điế´m".

Trước khi Lục Đào đế´n công ty, mọi người thi nhau bàn tán, có người nói, chẳng trách ông ta thường cho lái xe vê` đúng giờ, một mực đòi tự lái xe vê` nhà sau khi hế´t giờ làm, tưởng đâu ông ta

https://thuviensach.vn

thông cảm cho lái xe, hóa ra là vì sợ mọi người biết chuyện xấu ông ta làm.

Lại có người nói, ông ta ngày nào cũng về nhà rất muộn, chẳng lẽ vợ ông ta mặc kệ không chút hoài nghi hay sao? Có người liền chen vào nói: Với vợ thì đơn giản thôi, cứ nói công ty có việc, tiếp khách... Một tổng giám đốc có bận rộn cũng là lẽ thường!

2.

Khi nhìn thấy Lục Đào bước vào công ty, mọi người mới chấm dứt cuộc tranh luận. Nhưng tổng giám đốc Lục Đào đã cảm nhận có chuyện bất thường, sau khi nghe điện thoại trong văn phòng, cuối cùng Lục Đào cũng hiểu vì sao nhân viên lại nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Điện thoại từ một người bạn ở tòa soạn báo gọi đến, nói rằng nhận được một số bức ảnh của một người nặc danh.

Lục Đào phải bỏ không ít tiền để mua lại những tài liệu ấy từ tòa soạn báo, nhưng chuyện vẫn lan ra khắp công ty, tiếp đó là lan truyền đến tai các nhân viên kinh doanh. Dưới sự loan truyền của đám nhân viên kinh doanh này, tất cả những quản lí của các Trung tâm thương mại đều hay tin. Thậm chí có người còn nghĩ, một số người chuyển sang bên công ty điện tử Triết Đông làm việc là bởi vì đã biết những hành vi xấu xa này của Lục Đào. Lại có người suy đoán, tổng giám đốc của Kinh Thao ngoài gái gú ra không biết còn có thú vui gì khác không?

Con người luôn là như vậy, thường thích từ chuyện nọ suy đoán ra chuyện kia, sau đó liên tưởng đến một số hành vi có liên quan. Mặt khác, một người đàn ông, bản thân anh ta có thể thường xuyên đi chơi gái, khi bàn luận đến chuyện chơi gái của người khác đều cho rằng bản thân mình là quân tử, đều cảm thấy đạo đức của người khác có

https://thuviensach.vn

vâ´n đê` nghiêm trọng. Còn đàn bà khi bàn luận vê` những người đàn ông như thê´ này đê`u tỏ vẻ râ´t khinh bỉ.

Vì vậy Lục Đào dưới sự suy đoán của nhiê`u người đã trở thành một người có vâ´n đê` nghiêm trọng vê` đạo đức. Mặc dù trong đó có một sô´ đàn ông thâ`m nghĩ, nê´u như mình có tiê`n, mình cũng sẽ thường xuyên ra ngoài chơi gái, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vô cùng đạo mạo, đường hoàng.

3.

Người bị sô´c nặng nê` còn có Trâ`n Dĩnh. Sau khi biê´t được chuyện này cô đột nhiên cảm thâ´y mình thật nực cười, cũng quá đáng thương. Cô đã từng ngô´c nghê´ch theo đuổi tình yêu, từng cho rằ`ng đây là một vị tổng giám đô´c thành đạt và biê´t chăm lo cho gia đình, từng cho rằ`ng ông ta ngoài vợ ra chỉ có mình, nào ngờ ông ta chỉ coi cô như một trong những món đô` chơi của ông ta mà thôi.

Bản thân cô cho rằ`ng đó là mô´i quan hệ xác thịt dựa trên tình yêu, còn đô´i với gã đàn ông â´y, nó chẳng có gì khác biệt so với việc ra ngoài tìm gái điê´m. Hơn nữa, ông ta đi chơi gái điê´m còn mâ´t tiê`n, trong khi cô thì hoàn toàn miễn phí.

Trâ`n Dĩnh nhớ lại hơn ba năm ở trong thành phô´ này, ngoài việc hê´t lâ`n này đê´n lâ`n khác thâ´t bại trong chuyện theo đuổi tình yêu, cô chẳng có bâ´t cứ thu hoạch gì. Thích Lục Đào đúng là một tâ´n bi kịch, vê` sau đem lòng yêu Trương Hoa cũng là một bi kịch như thê´.

Trâ`n Dĩnh biê´t chuyện xâ´u xa của Lục Đào bị lôi ra ánh sáng là do Trương Hoa làm, mặc dù Trương Hoa làm như vậy khiê´n cô có

https://thuviensach.vn

thể nhìn nhận rõ về con người Lục Đào nhưng cô lại luôn thầm mong chuyện này không phải do anh làm.

Cô đã không còn quan tâm đến bản chất thật sự con người Lục Đào, dù sao cô đã hoàn toàn từ bỏ Lục Đào rồi, thậm chí cô không hi vọng nhìn thấy bộ mặt thật của Lục Đào nữa, có như vậy cô sẽ không khiến bản thân càng thêm hối hận và đau đớn về hành vi trước đây của mình, ít nhất vẫn còn có thể giữ gìn được chút tự trọng nho nhoi của mình, đó là Lục Đào cũng từng yêu cô. Nhưng giờ, sau khi tất cả sự thật được phơi bày, cô chỉ còn lại đau khổ và trống rỗng.

Về Trương Hoa, cô càng không muốn anh làm ra những chuyện này. Một Trương Hoa như vậy đã không còn là Trương Hoa của trước đây mà trở thành một Trương Hoa có phần đáng sợ và khó nắm bắt bởi vì, bạn hoàn toàn không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì, bước tiếp theo sẽ làm gì.

4.

Trần Dĩnh nói với Lưu Huệ Anh: "Tớ muốn rời khỏi thành phố này, về với bố mẹ!"

Lưu Huệ Anh thở dài: "Mệt mỏi rồi phải không?"

- Tớ cảm thấy mình giống như một chiếc lá trong chuyện tình cảm, muốn rơi vào nơi mà mình muốn, nhưng chỉ một cơn gió bất ngờ thổi đến sẽ cuốn tớ đến một nơi khác, sau đó, tớ đã cố gắng quay lại chỗ cũ, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, dần dần khiến cho tớ càng lúc càng xa chỗ ban đầu tớ muốn đến.

- Ý cậu muốn nói là khoảng cách giữa cậu và Trương Hoa càng lúc càng xa?

https://thuviensach.vn

- Tớ biết tớ có lỗi với anh ấy, tớ đã cố gắng khiến anh ấy thấy tớ đang thay đổi, cũng tin rằng anh ấy có thể nhìn thấy, sẽ tha thứ cho tớ, nhưng giờ càng lúc tớ càng cảm thấy anh ấy xa vời, xa đến mức chẳng thể có bất cứ hi vọng nào nữa.

- Có thể thẳng thắn đối mặt với tất cả mọi chuyện cũng là điều nên làm, từ bỏ cũng chưa hẳn là một lựa chọn không đúng đắn.

- Đúng thế, nên học cách từ bỏ, hơn ba năm cuối cùng tớ tay trắng quay về.

Lưu Huệ Anh nhìn bụng Trần Dĩnh, nói: "Cũng không hẳn là tay trắng!"

Trần Dĩnh xoa xoa cái bụng đã nhô lên của mình, sau đó cười nhưmêu: "Nói cũng phải, cũng không hẳn là tay trắng, ít nhất vẫn còn có đứa bé này!"

- "Nếu cậu xác định sẽ từ bỏ, rời khỏi thành phố này, cậu thật sự sẽ giữ lại đứa bé này chứ? Giờ muốn bỏ vẫn còn kịp, một thời gian nữa, nếu có hối hận sẽ chẳng thay đổi được nữa đâu!"

Trần Dĩnh bất lực cười: "Nếu như hồi mới có bầu mà biết trước những chuyện này, chắc chắn tớ sẽ cân nhắc đến chuyện giữ đứa bé hay không. Nhưng mấy tháng nay, tớ cảm nhận được sự tồn tại của nó, cảm thấy nó luôn ở bên tớ mỗi tối, mỗi tối tớ lại nói chuyện với nó, trong lòng đã tự coi mình là mẹ từ lâu rồi. Cậu nói xem tớ làm sao có thể giết chết đứa bé ở bên tớ bấy lâu như vậy?"

5.

Cổ Vân Vân cười nói: "Lâu lắm rồi, cậu mới đi ăn cùng với tôi!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cười: “Tôi cũng muố n ngày ngày hế t giờ làm là không phải làm gì nữa, nhưng mà chẳng có cách nào cả!”

Cổ Vân Vân đột nhiên hỏi: “Chuyện của Lục Đào có phải cậu âm thầ m điề u tra rồ i phát tán ra không?”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân cười: “Một kẻ có vấ n đề về đạo đức sớm muộn gì cũng bị bóc trầ n thôi, chuyện này hế t sức bình thường!”

Cổ Vân Vân im lặng, câu trả lời của Trương Hoa chính là sự thừa nhận. Một lúc sau, không kìm nổi tò mò, cô lại hỏi: “Chuyện ngay cả người ở bên cạnh Lục Đào cũng không biế t, cậu nói xem những người kia làm sao lại điề u tra được? Hơn nữa còn chụp được ảnh nữa chứ!”

Trương Hoa vẫn cười: “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà!”, sau đó nét mặt đầ y bí ẩn, anh hỏi: “Cậu có biế t ảnh ghép không?”

- Biế t, thế thì sao?

- Nế u như một hôm nào đó Lục Đào phát hiện ra những bức ảnh “thân mật” mà mình mua về từ tòa soạn chỉ là ảnh ghép, liệu hắ n ta có tức đế n phát điên lên không?- Nói rồ i Trương Hoa lại bật cười sung sướng.

Cổ Vân Vân nói: “Chẳng nhẽ những bức ảnh ấ y là giả? Vậy sao Lục Đào không nhìn ra nhỉ?”

- Ảnh đúng là giả, nhưng tấ t cả những thông tin đề u là thật. Cậu nghĩ mà xem, bao nhiêu năm nay, làm sao hắ n ta có thể nhớ mình đã từng chơi bời ở đâu, với ả “gái điế m” nào? Cái gọi là có tật giật mình chính là vậy đấ y, làm gì có thời gian để mà cân nhắ c thật giả nữa?

https://thuviensach.vn

6.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồ̀i lâu, cuố́i cùng nói: “Tôi thấ́y cậu càng lúc càng giố́ng một người!”

- Ai thế́?

- Giố́ng bố́ tôi, ở hành vi nào đó, thỉnh thoảng giọng điệu nói chuyện cũng giố́ng.

Trương Hoa phì cười: “Thế́ sao? Nế́u như tôi giố́ng bố́ cậu, vậy thì chẳng phải tương lai tôi cũng là một nhà doanh nghiệp sao? Cậu đề̀ cao tôi quá rồ̀i!”

- Trước đây tôi cũng không phát hiện ra, nhưng giờ tôi thấ́y cậu có điểm nào đó rấ́t giố́ng bố́ tôi...

Sau đó Cổ Vân Vân lại nói tiế́p: “Có thể chỉ vài ngày nữa là bố́ tôi sẽ gặp cậu!”, Cổ Vân Vân nói những điề̀u đó cũng là có lí do.

Tố́i qua, chẳng mấ́y khi vợ chồ̀ng Cổ Triế́t Đông mới ăn cơm ở nhà, ăn xong liề̀n ngồ̀i phòng khách nghỉ ngơi, Cổ Triế́t Đông đột nhiên hỏi: “Mấ́y tháng trước công ty có một trợ lí tổng giám đố́c mới phải không?”

Cổ Vân Vân thầ̀m nghĩ, từ lúc Trương Hoa vào công ty đế́n giờ bố́ vẫn chưa đế́n công ty lầ̀n nào, làm sao mà biế́t được? Ai nói với ông ấ́y? Sau lại nghĩ, bố́ cô có biế́t cũng là lẽ thường, có thể là do Phùng Lâm Hàn hoặc giám đố́c nhân sự đã nhắ́c đế́n trong lúc báo cáo tình hình công việc.

Thế́ nên Cổ Vân Vân liề̀n đáp: “Vâng ạ, tên là Trương Hoa”

- Cậu ta đã ly hôn mấ́y tháng rồ̀i phải không?

https://thuviensach.vn

- Vâng ạ!

- Theo như tin đồ`n ở bên ngoài thì cậu ta đã ruồ`ng bỏ vợ mình để vào công ty theo đuổi con, có đúng không?

Cổ Vân Vân vội vàng nói: “Không phải như vậy đâu bố´ ạ!”

- Đương nhiên bố´ biế´t không phải như vậy, cậu ta là bạn học cùng đại học với con, con vẫn luôn thích cậu ta. Cậu ta một năm trước đã kế´t hôn, vợ tên là Trầ`n Dĩnh, nhưng vợ cậu ta vẫn duy trì mố´i quan hệ với Lục Đào, tổng giám đố´c công ty Kinh Thao, mấ´y tháng trước cậu ta phát hiện nên đã ly hôn, có đúng không?

7.

Cổ Vân Vân kinh ngạc nhìn bố´: “Bố´, sao bố´ lại biế´t ạ?”

Cổ Triế´t Đông bình thản nói tiế´p: “Cậu ta vào công ty là để báo thù Lục Đào, vì vậy đã sử dụng thủ đoạn để đố´i phó với công ty điện tử Kinh Thao, giờ lại dùng thủ đoạn để phá hoại hình ảnh của Lục Đào. Còn nữa, vợ cũ của anh ta đợt trước có làm ở công ty ta một thời gian, sau đó con đã chuyển cô ta đế´n một công ty nhỏ khác, hơn nữa hiện nay cô ta đang có bầ`u, những chuyện này đúng cả chứ?”

Cổ Vân Vân kinh ngạc đế´n mức không thố´t lên lời, hồ`i lâu mới “thố´t” ra được một câu: “Bố´... có phải là thầ`n tiên không?”

Mẹ Cổ Vân Vân ngồ`i bên cạnh phì cười: “Con ngố´c, thầ`n tiên cái gì, nế´u bố´ con không có khả năng â´y sao có thể đi đế´n ngày hôm nay? Đừng tưởng hă`ng ngày bố´ con ít đế´n công ty con mà không biế´t gì nhé, chuyện gì ở công ty bố´ con cũng biế´t cả đấ´y!

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân ngô`i xuô´ng bên cạnh mẹ, ôm eo mẹ làm nũng: “Vậy chuyện con không đi làm mà đi chơi chă´c bô´ cũng biê´t phải không?”

Mẹ cô cười hiê`n xoa đâ`u con gái: “Con ham chơi còn ai lạ gì, ngày nào con không ham chơi là phải tìm hiểu xem con đang làm gì đâ´y!”

- Sao mẹ lại nói con thê´, cứ như con vô dụng lă´m â´y!

Cổ Triê´t Đông không để tâm đê´n chuyện của hai mẹ con, tiê´p tục nói: “Không phải bô´ thích phí thời gian cử người đi điê`u tra người khác, bởi vì Trương Hoa khá đặc biệt, thứ nhâ´t là người con thích, thứ hai là hiện nay cậu ta đang dâ`n giữ vị trí quan trọng trong công ty!”

8.

Cổ Vân Vân hỏi: “Bô´ ơi, có phải bô´ định đuổi việc anh â´y không?”. Cổ Triê´t Đông nói: “Có ba lí do khiê´n bô´ để Trương Hoa ở lại công ty: Thứ nhâ´t, phẩm châ´t của anh ta không tô`i, hành vi hiện nay chủ yê´u là bởi vì vợ cũ gây ra. Thứ hai, Trương Hoa ngoài vợ cũ ra chưa có mô´i quan hệ trai gái lăng nhăng ở bên ngoài, chính vì vậy bô´ mới yên tâm để con với cậu ta ở cạnh nhau. Đương nhiên bô´ cũng biê´t con sẽ không làm bậy, vê` điểm này cả bô´ và mẹ đê`u yên tâm. Thứ ba, Trương Hoa mặc dù dùng một sô´ thủ đoạn nhưng bản thân cậu ta có tiê`m lực, có khả năng còn tiê´n xa.”

Mẹ Cổ Vân Vân nói tiê´p: “Vân Vân, mặc dù bô´ mẹ yên tâm vê` con, biê´t con sẽ không làm bậy nhưng vẫn phải nhă´c nhở con, Trương Hoa là người từng ly hôn, hơn nữa vợ cũ của cậu ta lại đang có bâ`u, con phải cân nhă´c cho kĩ.”

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc là vợ chồng Cổ Triết Đông lại không biết rõ con gái và Trương Hoa đã từng có quan hệ với nhau.

Cổ Triết Đông nói: “Bố giữ cậu ta ở lại công ty không phải là tán thành chuyện con với cậu ta, mà là cảm thấy nếu đào tạo đúng cách, có thể sau này cậu ta sẽ trở thành cốt cán của công ty. Đối với bố, công, tư nhất định phải phân minh. Về tư, bố thà để cậu ta rời khỏi công ty, như vậy mối quan hệ của hai đứa sẽ bị hạn chế, nhưng về công, bố phải đào tạo cậu ta thành cán bộ quản lí quan trọng của công ty ta.”

Mẹ Cổ Vân Vân tiếp lời: “Đương nhiên rồi, bố mẹ không can thiệp vào chuyện tự do yêu đương của con, nhưng bố mẹ sẽ tư vấn về đối tượng giúp con. Dù gì con cũng không phải con cái gia đình bình thường, con là người kế thừa tập đoàn Triết Đông trong tương lai mà!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 17

I.

Cổ Triết Đông đột nhiên đến công ty điện tử Triết Đông, rất nhiều người đang suy đoán không biết lần này chủ tịch tập đoàn đến đây có chuyện gì. Cổ Vân Vân nhìn thấy bố vào văn phòng liền vội vàng đi theo. Văn phòng của Cổ Triết Đông để trống quanh năm, trừ nhân viên quét dọn định kì ra, chỉ có Cổ Vân Vân dám vào.

Cổ Vân Vân chạy vào hỏi: "Bố, sao hôm nay bố lại đến đây?"

Cổ Triết Đông cười bảo: "Chẳng nhẽ bố không thể đến đây kiểm tra công việc của con à?"

Cổ Vân Vân làm nũng: "Bố, bố biết thừa con chẳng làm gì, chẳng qua chỉ là giúp bố trông "nhà" thôi mà!"

- Bố chỉ sợ đến trông nhà con cũng không làm được ấy chứ!

Cổ Vân Vân tỏ vẻ không vui: "Thế thì bố đừng bắt con trông nhà nữa, con muốn tự do cơ!"

- Con nói với Trương Hoa, nửa tiếng nữa lên văn phòng của bố, con chớ có đi theo đấy!

Không có thông báo của Cổ Triết Đông, chẳng ai dám tự ý vào văn phòng của ông, bao gồm cả Phùng Lâm Hàn. Lúc này Phùng Lâm Hàn cũng đang trầm ngâm suy nghĩ, Cổ Triết Đông không

https://thuviensach.vn

thông báo trước với mình mà trực tiếp đến công ty rốt cuộc là vì chuyện gì? Chẳng nhẽ vì mình có sai sót gì trong công việc gần đây?

Vì thế mà Phùng Lâm Hàn cứ thấp thỏm chờ thông báo của Cổ Triết Đông. Nhưng nửa tiếng đồng hồ sau mới biết Trương Hoa vào văn phòng của ông ta. Phùng Lâm Hàn có hơi thất vọng, nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Điều này cho thấy Cổ Triết Đông đến đây không phải để tìm anh ta, đồng thời cũng cảm thấy hụt hẫng vì người đầu tiên mà Cổ Triết Đông tìm không phải là anh ta.

Chỉ có điều, Phùng Lâm Hàn có thể khẳng định một chuyện, việc trước sau Trương Hoa sẽ là con rể của Cổ Triết Đông quả không sai, nếu không ông ấy không vừa đến công ty đã cho gọi Trương Hoa vào văn phòng. Điều này đồng nghĩa với việc phán đoán của Phùng Lâm Hàn rất chính xác.

2.

Lúc Trương Hoa bước vào văn phòng của Cổ Triết Đông, Cổ Triết Đông đang chăm chú phê duyệt tài liệu. Khi Trương Hoa gõ cửa bước vào, Cổ Triết Đông ngẩng đầu lên nhìn Trương Hoa, sau đó mỉm cười nói: “Trương Hoa đúng không? Ngồi xuống, đợi tôi một lát!”, nói rồi ông lại tiếp tục phê duyệt tài liệu.

Trương Hoa ngồi rất ngay ngắn trên ghế sô pha cách khá xa bàn làm việc của Cổ Triết Đông, im lặng không nói lời nào, anh biết trước mặt Cổ Triết Đông, chỉ cần nghe là được, tuyệt đối không được nói thêm một câu, thậm chí một từ.

Vài phút sau, Cổ Triết Đông đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Hoa và mỉm cười nói: “Không tồi, hình thức rất được!”.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vẫn không nói gì, chỉ nhoẻn miệng cười.

- Vào công ty được một thời gian rồ̀i đúng không, cậu nói tôi nghe xem cậu có suy nghĩ gì về công việc này?- Cổ Triế́t Đông hỏi.

Trương Hoa nghe xong, phân tích kĩ lưỡng trong đầ̀u, câu hỏi này rấ́t rộng, nhưng cũng đồ̀ng thời là một cách hỏi thường gặp nhấ́t, chính bởi thế́ nên mới khó trả lời.

Cân nhắ́c một lát, Trương Hoa mới trả lời: "Công việc này có tính cạnh tranh, thách thức rấ́t lớn, đòi hỏi lúc nào cũng cầ̀n phải tư duy". Thực ra câu trả lời này cũng có thể coi là câu trả lời có hiệu quả, hơn nữa hoàn toàn tránh né được việc tự nhận xét về khả năng của mình. Nhưng Cổ Triế́t Đông vẫn gật đầ̀u nói: "Cũng có lí!"

Cổ Triế́t Đông lại tiế́p tục hỏi: "Sau khi tố́t nghiệp cậu đi làm được mấ́y năm rồ̀i?"

- Dạ, cháu đi làm được bố́n năm ạ!

- Vậy tôi hỏi cậu một câu hỏi: Trong công việc, nên làm đúng đắ́n một việc hay phải làm một việc đúng đắ́n?

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồ̀i nói: "Cháu cảm thấ́y nên kế́t hợp cả hai lại!"

Cổ Triế́t Đông cười cười, đây không hẳn là một đáp án chính xác, cũng chưa đủ tường tận.

3.

Cổ Triế́t Đông đứng dậy, đi ra ghế́ sô pha, ngồ̀i xuố́ng đố́i diện Trương Hoa, sau đó nói: "Làm đúng đắ́n một việc hay làm một việc đúng đắ́n chủ yế́u phải xem bản thân mình đang ở vị trí nào?"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không nói gì thêm, anh biết tiếp theo không đến lượt anh lên tiếng nữa. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Là một nhân viên, không có quyền quyết định đến những sách lược của công ty, chỉ có thể nỗ lực hết mình làm tốt quyết định của lãnh đạo, điều này gọi là làm đúng đắn một việc. Còn với một lãnh đạo, bắt buộc phải cân nhắc làm những việc đúng đắn, bởi vì như vậy nhân viên mới có thể làm những việc đúng đắn theo mình, như thế hiệu quả sẽ càng cao”.

Cổ Triết Đông nói xong liền nhìn Trương Hoa hỏi: “Cậu có hiểu không?”

Trương Hoa đáp: “Cháu hơi hiểu, cháu sẽ suy nghĩ kĩ những lời chủ tịch dạy!”

Cổ Triết Đông gật đầu rồi nói tiếp: “Tôi tin cậu có thể hiểu, cậu rất thông minh, nhưng thông minh chưa chắc đã đảm bảo mọi việc cậu làm đều chính xác, cậu có đồng ý với câu này không?”

- Cháu đồng ý!

- Bởi vì vị trí của cậu hiện giờ ở công ty không còn thấp nữa, cậu có thể quyết định đưa ra những việc đúng đắn để các nhân viên cấp dưới làm theo hay để cho họ phải nỗ lực làm đúng theo quyết định của cậu.

Cuối cùng thì Trương Hoa cũng hiểu ra ý mà Cổ Triết Đông muốn ám chỉ, lúc này trong lòng anh bắt đầu thầm kính nể ông ta.

Cổ Triết Đông cười cười: “Ban nãy tôi nói chuyện công việc với cậu, thực ra ngoài công việc, trong cuộc đời con người ta còn có rất nhiều việc, bao gồm tình yêu, hôn nhân, chúng ta đều phải chần chừ, lưỡng lự trước những sự lựa chọn này!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không hiểu sao Cổ Triết Đông đột nhiên lại nói chuyện này với mình, chẳng nhẽ ông ấy biết được cái gì? Hay là ông ấy chỉ đơn giản là muốn dạy cho anh chút kinh nghiệm với tư cách là một người đi trước? Hay là ông ta chỉ vô tình nhắc đến chuyện này?

4.

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa, thấy anh đang trầm ngâm, ông biết ngay Trương Hoa đang suy nghĩ đến những lời mình nói nên nói tiếp: "Trong công việc có các mối quan hệ cấp trên, cấp dưới, nhưng trong cuộc đời, mỗi người là lãnh đạo của chính bản thân mình, vì vậy ai cũng phải học cách làm những việc đúng đắn. Nhưng có rất nhiều người bởi vì không từ bỏ được một số thứ nên đã lựa chọn con đường là làm đúng đắn sự việc".

Cổ Triết Đông vẫn tiếp tục nói: "Ví dụ có một số người biết rõ hôn nhân thất bại, nhưng không muốn hoặc do một số nguyên nhân gì đó mà không chịu từ bỏ, thế nên mới nỗ lực kinh doanh hôn nhân trong sự sai lầm của hôn nhân. Nhưng cũng có người dứt khoát từ bỏ, lựa chọn một hôn nhân phù hợp".

Cổ Triết Đông nói xong đưa mắt nhìn Trương Hoa đang trầm ngâm, đột nhiên đứng dậy nói: "Thôi được rồi, nói với cậu thế thôi, khả năng lĩnh hội của thanh niên các cậu rất tốt, mặc dù những gì tôi nói có thể không rõ ràng, nhưng tôi tin cậu có thể hiểu. Cậu đi nói với giám đốc Phùng một tiếng, bảo lát qua văn phòng của tôi, tôi có chuyện cần bàn!"

Trương Hoa thông báo với Phùng Lâm Hàn xong liền về văn phòng. Cổ Vân Vân hỏi: "Bố tôi nói với cậu những gì?"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cười cười: “Bảo tôi tám từ: “Làm người cho tố´t, làm việc cho đúng”.”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó thở dài nói: “Không phải ai cũng biế´t cách để biểu đạt chính xác tám từ này đâu!”

5.

Buổi tố´i, Trương Hoa cứ nghĩ mãi những điề`u Cổ Triế´t Đông nói. Về` vấ´n đề` Cổ Triế´t Đông vô tình hay cố´ ý nói những chuyện này đã không còn quá quan trọng với Trương Hoa nữa, điề`u cố´t yế´u là những lời Cổ Triế´t Đông nói cứ như là chân lí trên đường đời của con người.

Anh bắ´t đầ`u kiểm điểm lại bản thân, tấ´t cả những gì anh đang làm hiện giờ có đúng đắ´n không? Rõ ràng là không. Đúng như Cổ Triế´t Đông đã nói, bản thân anh vì không thể từ bỏ quá nhiề`u thứ, bao gồ`m tình cảm với Trầ`n Dĩnh, bao gồ`m cả sự thù hận do Trầ`n Dĩnh dành tình cảm cho Lục Đào gây ra.

Trương Hoa nghĩ, nế´u bản thân đã không thể xóa bỏ ám ảnh tâm lí do chuyện của Trầ`n Dĩnh và Lục Đào gây ra, vậy thì nên dứt khoát từ bỏ tình cảm với Trầ`n Dĩnh, cũng nên từ bỏ nỗi hận với Lục Đào, bởi vì những ám ảnh và thù hận ấ´y bắ´t đầ`u ảnh hưởng đế´n lựa chọn những chuyện đúng đắ´n.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Trương Hoa chợt cảm thấ´y nhẹ nhàng. Lúc này anh mới sực nhớ ra đã lâu lắ´m rồ`i anh không về` thăm bố´ mẹ, cũng lâu lắ´m rồ`i không liên lạc với Nhã Vận, không biế´t con bé dạo này thế´ nào nữa.

Rồ`i Trương Hoa lại nhớ đế´n Trầ`n Dĩnh, Trương Hoa nghĩ nên bớt chút thời gian đi thăm cô, dù gì cũng từng là vợ chồ`ng, nế´u đã

https://thuviensach.vn

quyê´t định từ bỏ tình cảm này thì bản thân anh cũng nên nói chuyện rõ ràng với cô, cho dù sau này là bạn bè hay là người xa lạ, ít nhâ´t cũng từng chung sô´ng với nhau ngâ`n â´y thời gian.

Trương Hoa lại nghĩ đê´n Cổ Vân Vân, từ tận đáy lòng, Trương Hoa vẫn luôn cảm thâ´y áy náy với cô, vì mục đích trả thù Lục Đào của mình mà anh luôn lợi dụng tình cảm của cô dành cho anh. Trương Hoa bă´t đâ`u tìm kiê´m tình cảm chân thực trong lòng mình, rô´t cuộc anh với Cổ Vân Vân là thích hay không thích?

6.

Lúc Trương Hoa gọi điện cho Nhã Vận, Nhã Vận vui mừng reo lên: “Anh, cuô´i cùng anh cũng chịu gọi cho em rô`i!”, sau đó lại vui vẻ nói: “Tại sao lâu như thê´ anh không liên lạc gì với em? Còn cả bô´ mẹ nữa? Hứ, thê´ nên em cũng chẳng thèm liên lạc với anh!”

Trương Hoa hỏi: “Cuô´i tuâ`n em có vê` nhà không?”

- Có chứ!- Nhã Vận đáp.

- Bô´ mẹ dạo này có khỏe không? Anh định cuô´i tuâ`n vê` thăm bô´ mẹ.

- Sức khỏe vẫn tô´t nhưng tâm trạng thì không tô´t.

Trương Hoa biê´t nguyên nhân khiê´n cho tâm trạng bô´ mẹ không vui là gì nên anh cũng không hỏi gì nữa. Nhã Vận đột nhiên hỏi: “Anh, anh với chị Vân thê´ nào rô`i? Đã sô´ng chung với nhau chưa?”

- Sao đột nhiên em hỏi chuyện này?

https://thuviensach.vn

Nhã Vận liề`n nói: “Bố´ mẹ bảo, nế´u như anh cứ nhấ´t định đòi cưới chị Vân, bố´ mẹ cũng bó tay, nhưng bố´ mẹ hi vọng thỉnh thoảng anh liên hệ với chị dâu, dù gì chị ấ´y cũng đang có con với anh. Bố´ mẹ còn nói, đợi chị dâu đẻ sẽ đi thăm chị ấ´y!”

Trương Hoa do dự hồ`i lâu mới nói: “Thực ra chị dâu đã lên đây đi làm rồ`i!”

Nhã Vận nghe thấ´y vậy liề`n phấ´n khởi nói: “Thật không? Vậy cuố´i tuầ`n em đi thăm chị ấ´y, em biế´t công ty chị ấ´y ở đâu rồ`i!”

Nhã Vận ngẫm nghĩ một lát rồ`i đột nhiên hỏi:“Chẳng nhẽ anh lại bắ´t đầ`u thích chị dâu, nên đón chị ấ´y về` rồ`i à?”

- Không phải, là cô ấ´y tự quay lại thôi!

Trương Hoa đột nhiên không biế´t nói thế´ nào, cũng may là Nhã Vận chuẩn bị cúp máy: “Thôi, không nói chuyện với anh nữa, em phải vào lớp đây! Đợi cuố´i tuầ`n anh về` anh em mình nói chuyện tiế´p!”

7.

Thứ bảy hế´t giờ làm, Trương Hoa liề`n gọi điện cho Trầ`n Dĩnh. Trầ`n Dĩnh hơi ngạc nhiên. Ra khỏi khu nhà trọ, Trầ`n Dĩnh nhìn quanh rồ`i hỏi: “Anh không lái xe đế´n à?”

- Không, anh ngồ`i xe buýt!

Trầ`n Dĩnh ậm ừ đáp: “Thế´ à!”

- Chúng ta tìm chỗ nào ngồ`i chút đi!

Trên taxi, Trương Hoa nhìn cái bụng đã nhô lên của Trầ`n Dĩnh, Trầ`n Dĩnh mỉm cười nói: “Đã bố´n tháng rồ`i, em đi kiểm tra mấ´y

https://thuviensach.vn

lâ`n rô`i, bác sĩ bảo thai nhi râ´t khỏe mạnh!”

Trương Hoa hỏi: “Thê´ giờ em ở một mình có tiện không?”

Trâ`n Dĩnh đáp: “Ngày nào cũng đi bộ đi làm, vì vậy không gặp sự cô´ gì!”

- Em muô´n ngô`i đâu?

- Ra quán trà ngô`i đi, chẳng phải anh thích ngô`i quán trà ư?

Ngô`i trong quán trà hô`i lâu, Trương Hoa mới mở miệng: “Mâ´y hôm trước chủ tịch tập đoàn có tìm anh nói chuyện, khiê´n anh nghĩ thông suô´t một vâ´n đê`, cũng biê´t nên làm thê´ nào để đô´i mặt với vâ´n đê`”.

- Là bô´ của Cổ Vân Vân phải không?

- Ừ, những điê`u ông â´y nói khiê´n anh hiểu trước khi làm chuyện gì đúng đă´n, trước tiên phải đô´i mặt với nội tâm của mình đã!

Im lặng hô`i lâu, Trương Hoa nói tiê´p: “Anh thừa nhận, anh từng yêu em, đê´n giờ vẫn còn tình cảm, dù gì em cũng là người con gái đâ`u tiên anh yêu. Anh đã thử tha thứ cho em, nhưng đô`ng thời anh cũng biê´t mình không thể xóa bỏ những chuyện giữa em và Lục Đào, có thể có một sô´ đàn ông coi nhẹ chuyện này, nhưng anh biê´t mình không làm được, vì vậy anh biê´t râ´t rõ rà`ng chúng ta không thể tiê´p tục chung sô´ng với nhau.”

8.

Phản ứng của Trâ`n Dĩnh râ´t bình thản, điê`u này không nă`m ngoài dự kiê´n của Trương Hoa. Trâ`n Dĩnh chỉ khẽ ừ rô`i nói: “Em

https://thuviensach.vn

cũng ý thức được rằng em và anh không thể tiếp tục, bởi vì khoảng cách giữa chúng ta càng lúc càng xa!”

- “Thế sao? Anh thấy cả hai có thể bình tĩnh nhìn nhận vấn đề như thế là tốt!”

Trần Dĩnh khẽ ừ rồi cả hai lại chìm vào trong im lặng.

Trương Hoa rút một điếu thuốc ra, châm thuốc hút rồi khẽ nói: “Nếu chúng ta đã bình tĩnh đối mặt với những vấn đề này rồi, anh muốn hỏi em một câu: Đứa bé này có đúng là con anh không?”

Trần Dĩnh ngẩng phắt đầu nhìn Trương Hoa, vẻ mặt như đang tức giận. Nhưng cô nhìn Trương Hoa một lát, từ từ bình tĩnh lại, sau đó nói: “Em biết em từng có lỗi với anh, từng lừa dối anh, nhưng kể từ khi anh biết chuyện giữa em và anh ta, anh chưa từng tin tưởng em!”

Trương Hoa vội vàng nói: “Có thể cách anh hỏi chưa được đúng, ý của anh là nếu như đôi bên đã không thể ở bên nhau, vậy đứa bé tương lai chắc chắn sẽ không hạnh phúc. Hơn nữa em còn trẻ, nếu như có con, con đường tương lai của em sẽ khác!”

Trần Dĩnh nói vẻ chua xót: “Em cũng từng nghĩ bỏ đứa bé, bởi có nó sẽ khiến em nhớ đến anh, nhưng hiện giờ đứa bé này đã trở thành một phần trong cuộc đời em!”

Trần Dĩnh lấy tay xoa xoa bụng, sau đó nói: “Anh không ở bên nó mấy tháng nay, vì vậy anh không thể nào cảm nhận được điều đó!”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 18

I.

Trương Hoa nghe xong câu này, biết cô chắc chắn sẽ giữ lại đứa bé, liền nói: “Vậy từ nay về sau anh sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm nên làm!”. Trần Dĩnh khẽ cười: “Có lẽ sau này cơ hội gặp mặt sẽ càng ít!”

- Sao em lại nói thế?- Trương Hoa ngạc nhiên hỏi.

- Em chuẩn bị về nhà, rời khỏi thành phố này, giờ nghĩ ở bên cạnh bố mẹ vẫn là tốt nhất!

- Vậy em đã tìm công việc khác chưa?

Trần Dĩnh nhìn cái bụng mình, nói: “Giờ thì công ty nào chịu nhận em chứ? Vốn dĩ em nghĩ giờ sẽ về, nhưng nếu bây giờ về, chắc chắn sẽ không tìm được công việc, chỉ có thể ở nhà thôi. Vì vậy có lẽ đợi đến lúc gần sinh mới về nhà, hoặc Tết xong là em thôi không quay lại đây nữa!”

- Thế sau này em có dự định gì?

- Em đâu thể nghĩ ngợi xa thế? Giờ chỉ mong đứa bé khỏe mạnh chào đời thôi!

Trương Hoa im lặng hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Tối nay anh về nhà bố mẹ ăn cơm, em có đi cùng không? Em quay lại đây mà bố mẹ vẫn chưa biết, nếu chúng ta có thể bình thản đối mặt với

https://thuviensach.vn

chuyện chia tay, vậy chẳng cần phải che giấu việc giải quyết mối quan hệ nữa!”

- Hôm nay em không đi đâu, đợi khi nào em cân bằng được tâm lí sẽ đi thăm bố mẹ anh!

- Cũng được, vậy anh đi trước đây! Nhã Vận bảo anh về sớm còn dẫn nó đi siêu thị mua đồ!

- Vậy anh về sớm đi, em cũng phải đến chỗ Huệ Anh, ngày mai chủ nhật, em với cô ấy cùng đi dạo!

2.

Lúc Trương Hoa dẫn Nhã Vận đi mua đồ ăn, Nhã Vận hỏi: “Sao chị dâu không đến?” Trương Hoa đáp: “Làm sao anh biết được, anh đâu có ở chung với cô ấy!”

Nhã Vận liền nói: “Mai em tìm chị ấy đi chơi!”

Trương Hoa liền gạt đi: “Em ngoài ăn chỉ biết có chơi. Hôm nay cô ấy đến chỗ bạn ở rồi, ngày mai đi dạo với bạn, em có đến tìm cũng không gặp đâu!”

Nhã Vận ngạc nhiên nhìn Trương Hoa: “Anh, em hỏi chị dâu sao không đến, anh nói không biết, thế sao anh biết hôm nay chị ấy đến chỗ bạn, hơn nữa còn biết ngày mai chị ấy đi dạo phố với bạn chứ?”

Trương Hoa chỉ biết cười trừ, không nói năng gì.

Cha mẹ mãi mãi là cha mẹ. Biết Trương Hoa hôm nay về nhà, mẹ anh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa

https://thuviensach.vn

liê`n hỏi: “Nghe Nhã Vận nói cái Dĩnh nó lên đây đi làm rô`i phải không?”

Trương Hoa ậm ừ: “Vâng, mâ´y tháng rô`i ạ!”

- “Thê´ sao nó không vê` thăm bô´ mẹ?”

Nhã Vận liê`n chen vào: “Chă´c là chị dâu ngại nên mới không đê´n đâ´y!”

- “Với tính cách của nó thì không phải như vậy đâu!”- Mẹ Trương Hoa nói, rô`i đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liê`n hỏi Trương Hoa: “Chẳng nhẽ nó đã bỏ đứa bé đi rô`i, thê´ nên không liên hệ gì với chúng ta nữa?”

“Không bỏ, bụng đã to thâ´y rõ rô`i, đứa bé râ´t khỏe mẹ ạ!”

- Mâ´y người đê`u nhìn Trương Hoa chă`m chă`m: “Sao con biê´t?”, Trương Hoa im lặng không nói gì. Mẹ Trương Hoa liê`n hỏi tiê´p: “Chẳng nhẽ con đã gặp nó rô`i? Có phải sau một thời gian qua lại với con bé con nhà giàu â´y, con cảm thâ´y Trâ`n Dĩnh vẫn hơn đúng không?”

- “Con không gặp thường xuyên, chỉ gặp một hai lâ`n thôi!”

3.

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thật không hiểu nổi, cái Dĩnh nó ngoan ngoãn, hiê`n lành, lại biê´t điê`u, có chỗ nào không tô´t chứ? Con gái nhà giàu ngoài có tiê`n ra thì có gì tô´t nào? Sau này ngay cả nâ´u cơm, giặt quâ`n áo nó cũng chẳng biê´t làm!”

Trương Hoa ngă´t lời mẹ: “Có thể bô´ mẹ cảm thâ´y con với Trâ`n Dĩnh hợp nhau, nhưng bản thân con thâ´y con với cô â´y không hợp,

https://thuviensach.vn

sau này không thể chung sống, cho dù có con cũng vẫn vậy!”

Mẹ Trương Hoa trầm ngâm không nói gì. Cả căn phòng im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng ăn cơm.

Sáng hôm sau, Trương Hoa nói phải về thành phố có việc, bảo hôm nay có một Trung tâm thương mại mới khai trương, cần đến đó xem sao. Nhã Vận thấy thế liền đòi vào thành phố chơi.

Trương Hoa nói: “Em đi làm cái gì? Anh không có thời gian đi với em đâu!”, Nhã Vận liền nói: “Ai cần anh đi chơi với em, em đi tìm chị dâu mà!”

Trên xe buýt, Trương Hoa có hơi bất an: “Em đi một mình phải cẩn thận, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay!”

Nhã Vận cười toe: “Em đâu phải trẻ con, huống hồ ban ngày ban mặt, ai dám lừa bắt em chứ?”

Lúc Nhã Vận gọi cho Trần Dĩnh, Trần Dĩnh với Lưu Huệ Anh mới ngủ dậy. Trần Dĩnh nghĩ, chắc là Trương Hoa đã nói cho Nhã Vận biết, như thế cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải biết.

Trần Dĩnh đứng chờ ở dưới lầu rất lâu mới thấy Nhã Vận chạy đến, vội vàng hỏi: “Sao em lại một mình vào thành phố?”. Nhã Vận gặp được Trần Dĩnh thì vui lắm, nói: “Không phải một mình, em đi cùng anh cả mà!”, sau đó lấy tay xoa xoa bụng Trần Dĩnh: “Oa, đã to thế này rồi cơ à!”

4.

Trần Dĩnh vội nhìn ra đằng sau, Nhã Vận cười bảo: “Anh em không đến, bọn em chia tay ở bến cuối rồi, anh ấy đến Trung

https://thuviensach.vn

tâm thương mại, em bắ t xe qua đây với chị!”

- “Em lên trên phòng với chị, chúng ta ăn sáng xong, nghỉ ngơi một lát rồ̀i ra ngoài!”

Nhã Vận vui vẻ hỏi: “Chị dâu, sao chị lên đây mà không nói với em và bố́ mẹ, bố́ mẹ nhắ́c đế́n chị suố́t đấ́y!”

- “Lỗi tại chị, mấ́y hôm nữa chị nhấ́t định sẽ về̀ thăm bố́ mẹ!”- nói rồ̀i cảm thấ́y không ổn, Trầ̀n Dĩnh vội chữa lại: “Chị với anh trai em đã ly hôn rồ̀i, em đừng gọi chị là chị dâu nữa!”

Nhã Vận lắ́c đầ̀u nói: “Em mặc kệ, sau này anh cả có lấ́y ai em cũng vẫn gọi chị là chị dâu”.

Tính cách của Lưu Huệ Anh không giố́ng với Trầ̀n Dĩnh, nhưng lại hơi giố́ng với Nhã Vận, vì vậy hai người chẳng mấ́y chố́c mà rấ́t thân thiế́t với nhau.

Nhã Vận nói: “Nế́u tính chị dâu mà giố́ng như chị Huệ Anh, chắ́c chắ́n anh cả sẽ không dễ dàng nói ly hôn như thế́. Chị dâu quá hiề̀n, quá dễ tính!”. Lưu Huệ Anh phì cười: “Cái con nhóc này, có phải chê chị không hiề̀n, không dễ tính không hả?”

Nhã Vận liề̀n nói: “Em thấ́y chị dâu nên giố́ng chị Huệ Anh, tính cách mạnh mẽ, thẳng thắ́n một chút, như thế́ anh trai em mới thấ́y chị không dễ bắ́t nạt, muố́n ly hôn là ly hôn!”

Lưu Huệ Anh nói: “Em còn nhỏ, chưa hiểu chuyện hôn nhân, hôn nhân không phải ai mạnh mẽ hơn thì người ấ́y chiế́m thế́ thượng phong đâu!”

Ra khỏi nhà, Trầ̀n Dĩnh liề̀n nói: “Nhã Vận, em muố́n ăn gì cứ nói với chị nhé!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận vui vẻ nói: “Hôm nay các chị không phải chi tiêu đâu, ăn chơi cái gì cứ để em bao tất!”

5.

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cái con bé này, lấy đâu ra mà lắm tiền thế? Còn phải giữ lại mua đồ dùng học tập, đồ ăn vặt chứ!”. Nhã Vận liền nói: “Đương nhiên không phải tiền của em rồi, nếu như là tiền tiêu vặt của em, còn lâu em mới bỏ ra nhé!”

Lưu Huệ Anh nói: “Em đi ăn trộm đấy à? Hay nhặt được?”

Nhã Vận bất mãn nói: “Chị dâu, chị Huệ Anh cứ bắt nạt em kìa, chẳng nhẽ em không thể thỉnh thoảng chi tiền hay sao?”

Trần Dĩnh bật cười: “Anh trai cho em phải không?”, Nhã Vận nói: “Chị dâu thông minh thật, anh cả sáng nay đã cho em một nghìn tệ lúc ở trên xe buýt, nói hôm nay ăn gì, chơi gì cứ để anh ấy trả!”

Nhã Vận nói tiếp: “Anh cả còn nói, nếu tiêu không hết thì đưa chị dâu mua đồ tẩm bổ, nhưng anh ấy bảo em không được nói với các chị là tiền anh ấy đưa”, nói xong liền cười: “Không nói nữa, không lát nữa chị Huệ Anh lại mắng em là phản đồ!”

Trương Hoa đang dự lễ khai trương của Trung tâm thương mại. Đáng lẽ khai trương từ mấy hôm trước đó, nhưng do thời gian cấp bách, rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện nên hôm nay mới chính thức khai trương.

Thực ra Trương Hoa chẳng có vai trò gì đặc biệt ở đây, nhưng có mặt anh ở đây, các nhân viên kinh doanh sẽ càng nhiệt tình hơn vì có lãnh đạo tham dự.

https://thuviensach.vn

Sau khi chuẩn bị chu toàn mọi việc, Trương Hoa đi sang dãy phố đối diện Trung tâm thương mại, hút thuốc và nhìn ngắm quang cảnh náo nhiệt của Trung tâm, lòng thầm nghĩ, rốt cuộc bản thân mình thích thế này hay chỉ là để làm tròn chức trách công việc mà thôi? Thỉnh thoảng, anh cũng cảm thấy công việc này thực sự rất căng thẳng, đôi khi lại cảm thấy trống rỗng và bất lực.

6.

Buổi trưa, Cổ Vân Vân gọi điện đến hỏi Trương Hoa đang ở đâu, Trương Hoa nói đang ở Trung tâm thương mại, sau đó hỏi cô có phải mới ngủ dậy không. Cổ Vân Vân cười hi hi, coi như là thừa nhận.

Lúc Cổ Vân Vân lái xe đến, Trương Hoa đang ngồi chuyện phiếm với ông lão bán báo bên đường. Ăn cơm trưa xong, Cổ Vân Vân đòi Trương Hoa chiều nay phải đưa cô đi cà phê, bảo là việc ở đây không cần đến anh lo.

Cuối cùng, Trương Hoa cũng đưa Cổ Vân Vân đi. Lúc ngồi trong quán cà phê, Trương Hoa nói rất ít, Cổ Vân Vân hỏi làm sao, Trương Hoa bảo gần đây có hơi mệt. Suốt cả buổi chiều gần như chỉ có mình Cổ Vân Vân nói, Trương Hoa nghe, thậm chí có lúc đầu óc anh còn để đi đâu đâu, nhiều lúc cô nói gì anh cũng chẳng biết.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Cậu đã ngồi xe buýt bao giờ chưa?”, Cổ Vân Vân đáp: “Chắc là lúc nhỏ xíu từng ngồi nhưng tôi không nhớ nữa! Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế?”

- Có muốn ngồi thử xe buýt với tôi một lần không, sau đó chúng ta đi chợ mua thức ăn, tôi nấu bữa tối cho cậu ăn.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân vui vẻ nói; “Ok, tôi chưa ăn món cậu nấ u bao giờ! Chỉ có điề u tại sao không lái xe đi mà phải ngồ i xe buýt?”

Trương Hoa cười cười: “Để một công chúa như cậu thử nghiệm đời số ng bình dân, xem xem cuộc số ng của tôi lúc bình thường thế nào!”

Cổ Vân Vân thấ y rấ t hào hứng: “Vậy chúng ta mau đi đi, mang xe về nhà trước đã!”

Trên xe buýt, Trương Hoa hỏi Cổ Vân Vân: “Cậu thấ y thế nào?”

Cổ Vân Vân đáp: “Đế n chỗ ngồ i cũng không có? Sao nhiề u người thế không biế t!”

Trương Hoa cười cười: “Hôm nay là chủ nhật, vẫn chưa phải là đông lắ m đâu, nế u là giờ cao điểm ngày thường mới thực sự là đông!”.

Cổ Vân Vân lắ c đầ u: “Thế thôi lầ n sau không đi nữa, không khí ở đây rấ t ngột ngạt.”

7.

Sau khi đi chợ mua xong xuôi thức ăn, Cổ Vân Vân nói: “Nề n đấ t bẩn quá, bẩn hế t cả giày rồ i!”, sau đó lại cười toét: “Nhưng đi mua thức ăn với cậu cũng thú vị thật đấ y!”, sau đó cô hỏi Trương Hoa: “Người khác có nghĩ chúng ta là vợ chồ ng già không nhỉ?”, Trương Hoa phì cười: “Có đôi vợ chồ ng già nào như chúng ta không hả?”

Trương Hoa bận rộn nấ u nướng trong bế p, Cổ Vân Vân líu ríu ở đằ ng sau: “Thật ngại quá, tôi chẳng giúp gì được cậu, ngay cả rửa rau

https://thuviensach.vn

cũng không sạch!”. Trương Hoa nói: “Không cần đâu, tôi tự làm cũng được!”, rồi lại bảo: “Sao cậu không ra ngoài xem ti vi đi?”

- Ti vi thì có gì hay chứ?

- Thế buổi tối hàng ngày cậu thường làm gì?

Cổ Vân Vân nhìn ra cửa bếp, thờ ơ nói: “Nhiều lắm, đọc báo, lên mạng chơi điện tử, mua đĩa về xem phim, nói chung về cơ bản tôi ít xem ti vi, thỉnh thoảng lại hẹn Kỉ Oanh ra ngoài uống cà phê hay đi dạo!”

- Đi bar à?

- Không, tôi thấy ồn ào lắm, tôi thích những nơi yên tĩnh hơn!

Lúc ăn cơm, Trương Hoa vẫn có thói quen bật ti vi, nhưng Cổ Vân Vân cảm thấy ồn ào, cô nói “làm gì có ai vừa ăn vừa xem ti vi”. Trương Hoa suýt chút nữa thì buột miệng bảo Trần Dĩnh vẫn vừa ăn vừa xem ti vi, nhưng may mà kiềm chế được.

Ăn cơm xong, Trương Hoa hỏi: “Giả sử nếu thời gian còn lại để cậu sắp xếp, cậu sẽ sắp xếp cho chúng ta làm gì?”

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu để tôi sắp xếp thì... chúng ta sẽ đi xem xem có phim gì hay không, xem phim xong có thể tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi ăn đêm, sau đó lái xe đi hóng gió!”

8.

Cổ Vân Vân nói xong liền nhìn Trương Hoa: “Cậu cảm thấy như thế có lãng mạn không?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa phì cười: “Đúng là rất lãng mạn, đáng tiếc là kế hoạch của tôi ngày hôm nay không phải thế!”

- Thế kế hoạch của cậu là gì?

Trương Hoa vừa thu dọn bát đũa vừa nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết!”

Cổ Vân Vân nhìn ra công viên không to cũng không nhỏ đang chìm trong ánh đèn mờ mờ của khu chung cư, ngạc nhiên hỏi: “Tối nay ở đây sao?”

Trương Hoa nói: “Có gì không tốt chứ? Rất náo nhiệt, cậu xem các cô, chú đang khiêu vũ đằng kia có đẹp không?”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi chẳng nhìn ra ai nhảy đẹp cả, âm thanh ồn ào quá, lại còn quá nhiều trẻ con ở xung quanh làm ồn nữa!”

Trương Hoa không đếm xỉa đến Cổ Vân Vân, ánh mắt vẫn nhìn sang một hướng khác, sau đó nói: “Cậu nhìn ông cụ kia đi, tôi dám chắc thị lực của họ còn hơn phần lớn đám thanh niên tụi mình đấy!”

Cổ Vân Vân liếc nhìn rồi nói: “Tại sao cứ phải đến chỗ tối om này chơi cờ? Ở nhà chơi không hơn à?”

Trương Hoa cười cười: “Cậu không hiểu được điều đó đâu, ở nhà thì làm gì có lắm người xem thế? Ở nhà có náo nhiệt được thế hay không? Mặc dù đều là chơi cờ, nhưng không khí ở những nơi khác nhau có thể tạo ra những nguồn cảm hứng khác nhau!”

Trương Hoa lại hỏi: “Cậu đi quán nét bao giờ chưa?”

- Chưa đi bao giờ, trong nhà có máy tính, còn đi quán nét làm gì?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đáp: “Có rất nhiều thanh niên, mặc dù nhà có máy tính nhưng vẫn ra quán nét, bởi vì ở quán nét mới có không khí và hứng thú chơi!”

Thấy Cổ Vân Vân không nói gì, Trương Hoa liền tiếp tục: “Cùng một môi trường, cùng một phong cách sống, trong mắt của những quần thể khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau, một số người có thể cảm nhận được hứng thú và thấy hài lòng, nhưng một số khác lại cảm thấy tẻ nhạt và trống rỗng”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 19

I.

Trương Hoa nói: “Đi theo tôi!”

Cổ Vân Vân theo Trương Hoa đế´n một chỗ khác, thoáng nhìn thì thấ´y có một sô´ dụng cụ tập thể thao cũ kĩ. Những dụng cụ này, Cổ Vân Vân thường nhìn thấ´y, trong các khu chung cư.

Trương Hoa nằ`m lên một trong sô´ các dụng cụ đó, chân đạp mạnh vê` phía trước, toàn thân được đẩy lên cao, dưới lưng có bộ phận mát xa. Làm được mấ´y lầ`n, Trương Hoa liề`n nhảy xuô´ng, sau đó cười: “Thê´ nào, có muô´n thử không?”

Trương Hoa không đợi Cổ Vân Vân kịp nói gì đã nói luôn: “Thôi bỏ đi, cậu toàn đế´n phòng tập thể thao quen rô`i, chúng ta tìm nơi nào ngô`i một lát đi!”

Hai người đi đế´n cái ghê´ đá gầ`n nhấ´t. Trương Hoa ngô`i luôn xuô´ng, Cổ Vân Vân nói: “Đèn thì tô´i thê´ này, cậu cũng chẳng nhìn xem ghê´ có bẩn hay không đã ngô`i rô`i?”

- “Ghê´ đá nơi đây từ sáng đế´n tô´i lúc nào cũng có người ngô`i, vì vậy ai cũng biế´t không được làm bẩn ghê´, cho dù có bấ´t cẩn làm bẩn, trước khi đi họ cũng sẽ lau sạch!”

Cổ Vân Vân lấ´y giấ´y ăn ra, vừa lau vừa nói: “Tôi vẫn phải lau trước đã!”. Hai người ngô`i một lát, Trương Hoa lại hỏi: “Nế´u bảo cậu ngô`i đây mấ´y tiế´ng đô`ng hô`, cậu có ngô`i không?”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân hỏi ngược lại: “Cậu muốn tôi nói thật không?”

Trương Hoa đáp: “Thực ra không cần nói tôi cũng biết cậu không ngồi được đâu. Nếu không phải tôi ngồi cùng, có khi cậu chỉ liếc qua rồi bỏ đi luôn!”

Cổ Vân Vân cười hi hi: “Biết là tôi vì cậu là tốt rồi! Nếu như là người khác, tôi còn lâu mới kiên nhẫn ngồi ở nơi này”.

Trương Hoa dựa vào ghế, sau đó nhắm mắt lại, im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Thực ra cuộc sống bình yên mà cậu theo đuổi không giống với cuộc sống bình yên mà tôi theo đuổi!”

2.

Cổ Vân Vân nói: “Đều là thích cuộc sống bình yên, sao lại có sự khác biệt chứ?”

- “Cuộc sống bình yên mà tôi khao khát chính là không cần quá giàu sang, không muốn lựa chọn những công việc có quá nhiều mối quan hệ xã hội phức tạp. Mặc dù, tôi không cố ý theo đuổi con đường công danh địa vị, nhưng tôi sẽ nỗ lực làm tốt công việc của mình, thậm chí không chỉ tốt mà còn hoàn hảo.”

Cổ Vân Vân lắng nghe, không nói gì. Trương Hoa liền nói tiếp: “Ngoài thời gian làm việc, tôi thích cùng bạn bè, đồng nghiệp đến những quán ăn ven đường, rẻ tiền nhưng náo nhiệt và thoải mái để uống rượu, chém gió, như thế tôi cảm thấy rất thoải mái. Cuối tuần dẫn Nhã Vận đi dạo siêu thị, mua đồ ăn nó thích, thỉnh thoảng dẫn nó đi hiệu sách, nó sẽ ngồi hàng tiếng đồng hồ để đọc sách, còn tôi thì vừa trông nó vừa xem sách, cũng vẫn cảm thấy cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc!”

https://thuviensach.vn

- “Tại sao lại đọc sách ở trong hiệu sách, mua về nhà đọc không hơn à?”- Cổ Vân Vân hỏi.

“Nhã Vận cảm thấy có nhiều sách mặc dù rất nhạt nhẽo nhưng đọc vào lúc rảnh rỗi thì cũng được, nhưng nếu mua về nhà đọc thì không đáng, vì vậy mới chọn ngồi luôn trong hiệu sách để đọc, nó còn nói cái cảm giác có rất nhiều người ngồi trong đó đọc sách cùng rất thú vị!”

Trương Hoa nói đến đây đột nhiên nhớ ra, thực ra những điều này là Trần Dĩnh từng nói. Nhã Vận và Trần Dĩnh đều có thói quen ngồi trong hiệu sách đọc sách. Trần Dĩnh luôn như vậy, thường ngồi đọc sách trong hiệu sách chứ chẳng mấy khi mua, sách mua về phần lớn đều không đọc.

Trương Hoa lúc này mới phát hiện ra mình đã nhầm lẫn Nhã Vận với Trần Dĩnh. Trước đây lúc Nhã Vận đọc sách, anh thường đi dạo xung quanh hiệu sách, thậm chí nhiều lúc Nhã Vận đọc xong sách còn phải chạy đi khắp nơi tìm anh. Nhưng khi Trần Dĩnh xem sách thì khác, anh thường ngồi yên lặng bên cạnh, anh cảm thấy bộ dạng nghiêm túc đọc sách của cô rất thú vị.

3.

Cổ Vân Vân hỏi: “Vậy cậu nghĩ cuộc sống bình yên mà tôi theo đuổi như thế nào?”

- Cuộc sống bình yên mà cậu theo đuổi là một công việc không có quá nhiều áp lực, thậm chí hạn chế tối thiểu công việc, như thế sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hưởng thụ cuộc sống; hơn nữa cậu thích đến những nơi tao nhã, yên tĩnh, đẳng cấp, nhưng tuyệt đối không phải là những nơi mà dân thường có thể đặt chân đến.

https://thuviensach.vn

- Như thế chẳng phải rất tốt sao? Có điều kiện như vậy tại sao không tận tưởng cuộc sống. Tôi cảm thấy bố mẹ tôi sống như thế mệt mỏi lắm, tiền kiếm đủ từ lâu rồi, tại sao còn bán mạng làm việc trong khi họ hoàn toàn có thể ngày ngày thư thái, tận hưởng phần còn lại của cuộc đời?

- Cảm giác hạnh phúc của mỗi người khác nhau, nếu bảo bố cậu nghỉ ngơi ở nhà là tận hưởng cuộc sống, đối với ông ấy mà nói đó không phải là tận hưởng, mà là sự trống trải và đau khổ, sự nghiệp mới là hạnh phúc của ông ấy!

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau đó hỏi: "Hạnh phúc của cậu là gì?"

Trương Hoa cười như mếu: "Đến bây giờ bản thân tôi cũng không biết nữa!"

Một lát sau, Trương Hoa nói: "Mấy năm trước, buổi tối tôi với Dương Uy thường mua một ít đồ nhắm với bia, sau đó ngồi trên vỉa hè, vừa ăn vừa uống vừa lớn tiếng nói cười, thỉnh thoảng có người đi ngang qua còn tưởng chúng tôi là đám thanh niên đầu đường xó chợ. Cuối tuần chúng tôi thường mang vợt đi đánh bóng bàn, lẻn vào một trường tiểu học hay trung học nào đó để đánh bóng bàn, lí do là để tiết kiệm mấy chục tệ mỗi giờ."

Trương Hoa tiếp tục nói: "Những chuyện ấy với chúng tôi lúc đó là một cảm giác hạnh phúc, giờ chắc chắn sẽ không còn làm những chuyện này nữa, như thế có thể thấy hạnh phúc cũng có thể thay đổi theo từng giai đoạn và cách nhìn nhận của mỗi người".

4.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy thì quan niệm về hạnh phúc của cậu có khi nào sẽ tiến gần đến quan niệm về hạnh phúc của tôi không?”

- “Tôi không dám khẳng định chắc chắn, con người đều thay đổi cùng với môi trường sống, nhưng chắc chắn rất khó khăn, bởi vì tư duy và quan niệm giữa chúng ta sẽ quyết định khoảng cách của chúng ta!”

Nói xong Trương Hoa đứng dậy, sau đó nói với Cổ Vân Vân: “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta đi thôi! Tối nay tôi còn có việc!”

- Tối rồi còn có việc gì nữa?

Trương Hoa cười: “Việc tiếp theo chắc chắn cậu càng không hứng thú, vì vậy tôi đưa cậu về trước!”

- Tại sao cậu dám chắc là tôi không hứng thú, lẽ nào cậu định đi làm những chuyện vi phạm pháp luật à?

- Hôm nay Trung tâm thương mại này khai trương, trước đây, bất cứ trung tâm nào khai trương tôi đều ở đấy cả ngày với họ, đến khi đóng cửa mới thôi, sau đó lại dẫn nhân viên của công ty ra ngoài ăn đêm, uống chút rượu. Đương nhiên đều là những chỗ rẻ tiền, nhưng bọn họ cảm thấy rất hài lòng. Họ không quan tâm là ăn cái gì, chỉ cảm thấy lãnh đạo luôn ở bên cạnh thôi!

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, tiếp tục: “Đây chính là tôi, biết rõ công việc hiện nay không phải công việc mình thích, nhưng tôi vẫn cố hết sức làm tròn bổn phận của mình, cũng không muốn phá hỏng hết thói quen làm việc đã bồi đắp trong suốt thời gian qua. Chiều nay tôi đi với cậu coi như đã đi ngược thông lệ của mình rồi đấy!”

https://thuviensach.vn

Sau đó Trương Hoa lại cười hỏi: “Cậu có hứng thú đi ăn đêm với họ không?”

Cổ Vân Vân thẳng thừng nói: “Không hứng thú!”, sau đó nói vẻ bất mãn: “Tại sao cậu cứ phải để tâm đến chuyện mình đã làm tròn chức trách công việc hay chưa? Bây giờ trong công ty, cho dù cậu chẳng làm gì cả thì cũng ai dám nói gì cậu?”

- Cậu không như tôi, vì vậy cậu không thể hiểu được cách nghĩ và nguyên tắc làm việc của tôi đâu!

5.

Nhã Vận và Trần Dĩnh không ăn tối ở chỗ Lưu Huệ Anh, nói rằng tối qua về nhà không tiện nên sau khi đi dạo phố xong liền đi ăn cái gì rồi về thẳng nhà. Nhã Vận một mực đòi theo Trần Dĩnh đến chỗ cô ở trọ. Sau khi đến nơi, Nhã Vận liền hỏi: “Chị dâu, chị ở một nơi chật chội thế này sao?”

Trần Dĩnh cười: “Một mình ở rộng quá làm gì hả em?”, sau đó nói: “Chẳng phải em bảo về sớm một chút ư? Về muộn quá chị không yên tâm đâu!”

Nhã Vận đáp: “Sao chị vội đuổi em về thế? Tối nay em muốn ăn cơm với chị dâu mà!”

Trần Dĩnh đáp: “Thế thì muộn lắm, để em về một mình làm sao được?”

Nhã Vận khăng khăng: “Không được, tối nay em nhất định phải ăn cơm với chị, ở đây gần nhà lắm, dù gì anh cả cũng cho em ngần này tiền, tối nay em sẽ bắt taxi về thẳng nhà!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh hết cách, đành nói: “Thế cũng được, thế em đi với chị ra chợ gần đây mua đồ ăn nhé!”

Nhã Vận liền gọi điện về cho mẹ, nói tối nay ăn cơm chỗ chị dâu. Mẹ Trương Hoa nói ăn cơm với chị dâu cũng được, đến tối khi nào về sẽ bảo bố đi đón Nhã Vận.

Nhã Vận cười nói: “Không cần đâu mẹ, con sẽ bắt taxi về thẳng nhà!”

Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: ”Sau này cuối tuần nào em cũng đến đây ăn cơm với chị có được không? Chị nấu ăn ngon hơn anh cả em nhiều!”, Trần Dĩnh đáp: “Được thôi, em mà đến thì chị khỏi phải đến nhà chị Huệ Anh nữa!”

- ”Tối qua em nói chuyện với anh cả rất nhiều, anh ấy bảo hiện giờ vẫn chưa sống chung với chị Vân, hay là chị kéo anh trai em lại đi, chị có đứa bé, chị sẽ chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh hơn!!”

Trần Dĩnh nghĩ, chẳng phải trước đây Cổ Vân Vân nói với cô rằng cô ta và Trương Hoa đã sống chung rồi hay sao? Trần Dĩnh nghĩ đi nghĩ lại, mới thấy, thực ra Cổ Vân Vân nói hai người sống chung với nhau có quá nhiều điểm đáng ngờ, xem ra cô đã hiểu sai rồi.

6.

Trần Dĩnh cười cười: “Khoảng cách giữa chị và anh cả em càng lúc càng xa, không thể chung sống được nữa!”, Nhã Vận liền nói: “Em chẳng cảm thấy có gì khác biệt cả, anh cả vẫn là anh cả trước kia, chẳng có chút thay đổi nào cả!”

https://thuviensach.vn

Trầ̀n Dĩnh vẫn chỉ cười: “Đấ́y là cảm giác mà anh ấ́y mang đế́n cho em khi ở nhà, nế́u như em nhìn thấ́y sự thành công của anh ấ́y ở công ty cùng với những thủ đoạn của anh ấ́y trong cuộc cạnh tranh trên thương trường, em sẽ biế́t anh ấ́y đã thay đổi như thế́ nào!”

Lúc Nhã Vận về̀ đế́n nhà, bố́ mẹ đang ngồ̀i ở cổng chờ cô, nhìn thấ́y con gái xuố́ng xe mới thở phào nhẹ nhõm. Mẹ Nhã Vận trách: “Để bố́ đi đón có phải là đỡ lo lắ́ng gặp chuyện gì trên đường không!”

Nhã Vận làm bộ như người lớn, vỗ vai mẹ, nghiêm túc nói: “Mẹ yên tâm, con đã lớn rồ̀i mà!”. Mẹ Nhã Vận thở dài: “Cái con bé này, cứ như là người lớn không bằ̀ng!”

Vào trong nhà, mẹ Nhã Vận vội hỏi: “Chị dâu con dạo này thế́ nào rồ̀i? Béo hay gầ̀y? Đứa bé thế́ nào?”

Nhã Vận bật cười: “Chị dâu bụng to lên đương nhiên là phải béo ra rồ̀i!”

“Mẹ không nói cái bụng, cả người trông thế́ nào ấ́y?”

Nhã Vận ngẫm nghĩ một hồ̀i rồ̀i nói: “Con không để ý, hình như là vẫn vậy, chẳng béo cũng chẳng gầ̀y!”, rồ̀i lại vội vàng nói: “Nhưng bố́ mẹ cứ yên tâm, sức khỏe của chị dâu hiện giờ vẫn ổn, cháu nội của bố́ mẹ cũng vẫn ổn, chỉ có điề̀u chỗ ở của chị ấ́y hơi nhỏ, có vẻ thiế́u ánh sáng!’

Mẹ Nhã Vận ngoảnh đầ̀u lại nói: “Ông à, hay mai ông đi xe buýt đế́n công ty đón con Dĩnh về̀ nhà ở, một mình nó ở ngoài sao được? Ngộ nhỡ có chuyện gì nào ai biế́t mà giúp!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Con đồ̀ng ý, con biế́t địa chỉ công ty chị dâu, bố́ có thể đế́n thẳng đấ́y đón chị ấ́y về̀!”

https://thuviensach.vn

7.

Hê´t giờ làm, Trâ`n Dĩnh vừa ra khỏi cổng đã nhìn thâ´y bô´ Trương Hoa đang đứng ngoài cổng, ngó nghiêng vào bên trong. Hai người gâ`n như cùng lúc nhìn thâ´y sau. Trâ`n Dĩnh vội vàng chạy đê´n hỏi: "Bô´, sao bô´ lại đê´n đây?"

Bô´ Trương Hoa nói: "Cái con bé này, lên đây mà không vê` thăm bô´ mẹ!", Trâ`n Dĩnh cúi đâ`u nói: "Bô´, con...."

Bô´ Trương Hoa că´t lời: "Thôi được rô`i, không nói những chuyện này nữa, bô´ đưa con vê` chỗ trọ thu dọn đô` đạc, sau đó theo bô´ vê` nhà. Mẹ con nói tô´i nay chuẩn bị toàn món con thích ăn đâ´y!"

Trâ`n Dĩnh nghe xong, nước mă´t bỗng trào ra, cô nói: "Bô´ à, con với Trương Hoa đã thê´ này rô`i, vì vậy con không vê` đâu, đợi khi nào có thời gian con sẽ vê` thăm bô´ mẹ!"

Bô´ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: "Cái gì mà với Trương Hoa đã như thê´ này, cho dù có là con gái của bạn bè bình thường bô´ mẹ cũng không thể bỏ mặc như thê´ được, ai lại để bà bâ`u ở ngoài một mình như thê´!"

Bô´ Trương Hoa nói tiê´p: "Bô´ với mẹ con vẫn coi con là con dâu trong nhà, hơn nữa con đang mang giọt máu của nhà họ Trương mà!", Trâ`n Dĩnh cúi gă`m mặt xuô´ng, vẫn không nói năng gì.

- Đừng buô`n nữa, lau nước mă´t đi, con không định để bô´ ngày ngày đứng đợi con như thê´ này đâ´y chứ?

Con người thật kì quặc, lúc ở một mình, Trâ`n Dĩnh thường cảm thâ´y mình đủ kiên cường, cũng luôn thâ`m nhủ với chính mình ră`ng, có khó khăn gì cũng có thể vượt qua được. Nhưng lúc này, gặp

https://thuviensach.vn

bố Trương Hoa, lại nghe những lời dặn dò ấm áp của ông, chẳng hiểu sao nước mắt lại trào ra. Lúc này cô mới hay trong thâm tâm cô vẫn luôn khao khát có người quan tâm chăm sóc mình.

8.

Mặc dù trái tim cứ nói với Trần Dĩnh rằng, không được về ở nhà Trương Hoa nữa, nhưng không hiểu sao cô vẫn khao khát được quay trở lại đó. Vì vậy trước sự kiên quyết của bố Trương Hoa, cuối cùng cô vẫn dẫn ông về nhà trọ của mình, thu dọn qua loa vài thứ rồi theo ông về nhà.

Mẹ Trương Hoa vô cùng vui mừng, cứ tíu tít ở trong bếp, Trần Dĩnh ở đằng sau nói: "Mẹ, có cần con giúp một tay không?", mẹ Trương Hoa nói: "Cần con giúp gì chứ, con mau ra kia ngồi đi, ở đây dầu mỡ rồi khói lắm!"

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh ăn cơm rồi cười bảo: "Con bé này, về nhà có phải tốt không, cứ đòi ở một mình bên ngoài làm gì!"

Trần Dĩnh khẽ cười, ngại ngùng không nói, mẹ Trương Hoa lại nói tiếp: "Giờ có nghén gì không con?"

- Cũng may là không nghiêm trọng lắm mẹ ạ!

- Thế này đi, sau này cứ để bố con đưa đón đi làm nhé, dù gì ông ấy cũng rảnh rỗi!

Trần Dĩnh vội nói: "Không cần đâu ạ, giờ sức khỏe của con tốt lắm, hơn nữa công ty cũng gần nhà, ngồi xe buýt chỉ mười mấy phút."

https://thuviensach.vn

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế cũng được, đợi mấy tháng nữa con đi lại bất tiện, lúc ấy bảo bố đưa đón con!”

Sau đó bà quay sang nói với ông: “Ông bảo với thằng Hoa, mỗi tối thứ bảy phải về nhà ăn cơm, thường ngày nếu có rảnh thì về nhà, cứ nói đây là yêu cầu của tôi!”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 20

I.

Tiề̀n lương hiện nay của Trương Hoa đủ để cho anh không cầ̀n phải chen chúc trên xe buýt mỗi ngày nữa, nhưng anh vẫn giữ thói quen dậy sớm, ăn sáng ở quán nhỏ dưới tầ̀ng rồ̀i đi bộ ra bế́n xe buýt.

Bế́n anh đứng đợi là bế́n đầ̀u. Ngày nào cũng vậy, vào mỗi buổi sáng đứng chờ xe, anh đề̀u có thể nhìn thấ́y những khuôn mặt quen thuộc. Mặc dù chưa từng nói chuyện với những người này dù chỉ một câu, nhưng Trương Hoa cảm thấ́y vô cùng thân thiế́t và anh thích cái cảm giác này.

Bởi vì là bế́n đầ̀u nên hầ̀u như ai cũng có chỗ ngồ̀i, nhưng Trương Hoa không bao giờ ngồ̀i, anh luôn đứng ở lố́i đi. Anh thích đứng để nhìn ngắ́m dáng vẻ tấ́t bật của mọi người qua cửa kính xe. Hơn nữa xe đế́n bế́n thứ hai thường có rấ́t nhiề̀u người lên, anh nghĩ nế́u mình không ngồ̀i sẽ có thêm một chỗ ngồ̀i cho người khác.

Từ nhiề̀u ngày nay, Trương Hoa đã chú ý đế́n một cô gái, gầ̀n như ngày nào cũng đi cùng một chuyế́n xe với anh. Sở dĩ anh chú ý đế́n cô gái này chủ yế́u là vì cô rấ́t giố́ng Trầ̀n Dĩnh, không phải vì diện mạo mà là cái thầ̀n thái toát ra cùng với vẻ điề̀m tĩnh, không quá chú tâm đế́n bấ́t cứ chuyện gì xung quanh.

Hàng ngày, cô đề̀u đem theo chút đồ̀ ăn, một tờ báo, lên xe là ngồ̀i xuố́ng phía sau, vừa ăn sáng vừa đọc báo. Dường như xung

https://thuviensach.vn

quanh chẳng có gì có thể hấp dẫn được cô. Cô gái ấy xuống xe trước Trương Hoa hai bến, lúc xe đến bến cũng là lúc cô ăn hết đồ ăn sáng, gấp gọn tờ báo lại rồi xuống xe. Trương Hoa thậm chí nghĩ, tại sao ngay cả tốc độ ăn sáng hàng ngày mà cô cũng có thể căn chuẩn xác như thế.

2.

Trương Hoa thường đến công ty rất sớm, trong khi Cổ Vân Vân chẳng bao giờ xuất hiện ở công ty trước mười giờ, gần như ngày nào cũng đến trưa mới lò dò đến công ty, đến công ty rồi liền hỏi Trương Hoa trưa nay ăn gì?

Trương Hoa nói: "Hay là hôm nay chúng ta đến một nhà ăn rất to ở gần đây đi, nghe nói rất nhiều nhân viên ở các công ty gần đây cũng đến đó, vừa sạch sẽ lại nhanh chóng".

Lúc hai người đến, nhà ăn đã khá đông người, xếp thành hàng dài. Cổ Vân Vân nói: "Đông thế này cơ à?"

"Tôi cũng lần đầu tiên đến đây, chỉ có điều tuy phải chờ nhưng cũng nhanh lắm!" - Nói rồi liền chỉ tay vào khu đại sảnh: "Mặc dù đông người nhưng chỗ này rất rộng, còn nhiều chỗ trống lắm!"

Hai người bê đĩa thức ăn đến một bàn ở góc khá khuất, chỗ này không có nhiều người ngồi. Trương Hoa đang ăn thì đột nhiên nhìn thấy cô gái hay đi cùng chuyến xe buýt với mình.

Cô gái đang ngồi trong một góc nhỏ, lặng lẽ ăn cơm, bên cạnh vẫn đặt một tờ báo, vừa ăn vừa đọc. Trương Hoa nghĩ: "Thật ghê gớm, có một tờ báo mà đọc từ lúc sáng trên xe buýt đến tận buổi trưa đến

https://thuviensach.vn

nhà ăn". Rồi lại nghĩ: "Thói quen vừa ăn vừa đọc báo của cô gái này giống hệt như thói quen vừa ăn vừa xem ti vi của Trần Dĩnh."

"Cậu nhìn gì mà nhìn lâu thế? - Cổ Vân Vân hỏi."

Trương Hoa khẽ cười, nói không có gì.

Cổ Vân Vân đột nhiên bí mật: "Nói cho cậu một bí mật, công việc của cậu chắc là sắp có thay đổi đấy!"

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: "Thay đổi gì?"

"Tôi cũng không rõ, bố tôi đã tìm Phùng Lâm Hàn, hình như nói là đừng để cậu cứ mãi quản lý những chuyện phức tạp và vụn vặt ở khu trung tâm này nữa, nên để cậu tiếp xúc nhiều hơn với khách hàng bên dưới!"

3.

Cổ Vân Vân nói không sai, buổi chiều, Phùng Lâm Hàn tìm Trương Hoa đến nói chuyện riêng. Phùng Lâm Hàn nói: "Hiện nay khu trung tâm thành phố đã rất ổn định, nhưng bên dưới có một khu vực tình trạng tiêu thụ chưa được tốt lắm, sau khi cân nhắc tôi muốn cử cậu trực tiếp quản lý khu vực này!"

Nói rồi Phùng Lâm Hàn cười hỏi: "Cậu có tự tin thay đổi được tình hình của khu vực này không?"

Trương Hoa khẽ cười, rút bao thuốc ra, mời Phùng Lâm Hàn một điếu, sau đó tự châm một điếu hút, nói: "Tôi đi lên từ bộ phận nhân sự, vì vậy tôi có một nguyên tắc, đó là tuyệt đối phục tùng sự chỉ đạo và yêu cầu của cấp trên. Chỉ có điều vẫn cần phải nói là, có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không lại là một chuyện khác. Giám đốc

https://thuviensach.vn

Phùng nên hiểu tôi chỉ là người mới trong ngành này, tôi vẫn đang ở trong quá trình học hỏi”.

Phùng Lâm Hàn cũng châm thuốc, rít một hơi rồi nói: “Học tập ở trong thực tiễn sẽ trưởng thành nhanh hơn. Cứ làm đi, đừng sợ thất bại, không có thất bại sao có kinh nghiệm để thành công!”

“Đây có phải là ý của chủ tịch không?” - Trương Hoa hỏi

Phùng Lâm Hàn cười cười nhưng không nói gì.

Về văn phòng, Cổ Vân Vân hỏi: “Chuẩn bị điều cậu đến bộ phận nào thế?”

“Đày tôi ra biên cương, nói cách khác, sau này tôi sẽ phải thường xuyên đi công tác!”

“Sao lại như vậy? Tôi còn tưởng cho cậu làm việc gì nhẹ nhàng hơn chứ? Ai dè càng bận rộn hơn, lại còn thường xuyên đi công tác nữa chứ! Lúc cậu đi công tác tôi cũng đi theo luôn, coi như đi chơi!”

“Nếu là như thế tôi e đến ngày thứ hai là bị bố cậu đuổi khỏi công ty rồi!”

4.

Chiều thứ bảy, Trần Dĩnh cứ ở nhà chờ Trương Hoa về ăn cơm. Nhã Vận nói chuyện với Trần Dĩnh nhưng tâm trí cô cứ để đâu đâu, cô muốn hỏi bố mẹ Trương Hoa là khi nào Trương Hoa về, nhưng lại ngại không dám mở miệng.

Lúc gần đến giờ ăn, Trương Hoa vẫn chưa về. Nhã Vận hỏi bố: “Anh cả khi nào mới về hả bố? Chẳng phải mẹ đã bảo thứ bảy phải về nhà ăn cơm hay sao?”

https://thuviensach.vn

“Bố gọi điện cho nó rồi, nó đang đi công tác, nói là công ty mới phân công nhiệm vụ mới, phải đi công tác dài ngày”

Trần Dĩnh nghe xong cảm thấy trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Trương Hoa đi rồi mới thấy tình hình tiêu thụ ở khu vực này không tệ như Phùng Lâm Hàn nói, thậm chí còn có phần khả quan. Giám đốc khu vực của công ty cùng với các quản lý thương mại khu vực đã giúp anh đặt trước khách sạn.

Mấy hôm nay, bọn họ đều đưa Trương Hoa đến một số Trung tâm thương mại có bày bán sản phẩm của công ty. Buổi tối, họ đặt sẵn nhà hàng, gọi thêm mấy người mà Trương Hoa chưa từng gặp mặt, cũng không biết chức vụ của họ, tất cả cùng vui vẻ ngồi uống rượu.

Trương Hoa mới hiểu ra, Phùng Lâm Hàn chỉ là muốn anh đến đây để làm quen giao lưu với các nhà phân phối. Nhưng có một điều anh không hiểu lắm, chẳng lẽ quá trình làm quen chỉ là ăn với uống thôi sao? Bởi vì anh biết tất cả những thứ gọi là đi tham quan đều đã được sắp đặt từ trước, vì vậy kết quả tham quan chắc chắn sẽ làm mình hài lòng.

Hơn nữa bao nhiêu ngày nay rồi, các nhà phân phối đều chưa nói chuyện công việc chính với anh, toàn là những buổi tiếp đãi liên miên, những lời nói khách khí và sáo rỗng.

5.

Buổi sáng, Trương Hoa vẫn còn ngủ trong khách sạn thì bố gọi điện đến. Dạo này tối nào anh cũng uống rượu đến khuya, vì thế ngày nào cũng ngủ đến gần trưa mới dậy.

https://thuviensach.vn

Qua cuộc điện thoại của bố, anh mới biết Trần Dĩnh đã về nhà ở rồi. Tuy nhiên, anh không mấy bất ngờ, kể từ khi anh nói với bố mẹ, Trần Dĩnh đã quay lại làm việc, anh biết sớm muộn gì Trần Dĩnh cũng bị bố mẹ anh đón về nhà.

Trương Hoa ngược lại, còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Như thế cũng tốt, ít nhất có thể không cần phải lo lắng Trần Dĩnh một mình ở ngoài sẽ xảy ra chuyện gì. Nói thế nào thì nói, đối với Trần Dĩnh, anh vẫn cảm thấy không yên tâm được.

Lịch buổi tối vẫn là chiêu đãi. Giám đốc khu vực Lưu Vân Đông ngồi bên cạnh Trương Hoa. Lưu Vân Đông cũng còn rất trẻ, tuổi tác xấp xỉ Trương Hoa. Lúc ăn đã lưng lửng, Lưu Vân Đông ghé tai Trương Hoa hỏi: "Giám đốc Trương thích đi giải trí chứ?"

Trương Hoa bây giờ đã bắt đầu quen với việc mọi người gọi mình là "giám đốc Trương". Ban đầu cảm thấy rất ngượng nghịu, nhưng lâu dần cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Trương Hoa đáp: "Anh nói giải trí trên phương diện nào? Nếu như là các môn thể thao thì tôi cũng biết khá nhiều!"

Lưu Vân Đông bật cười: "Tổng giám đốc Trương đúng là cao nhân, ngay cả cách nói chuyện cũng rất là chuẩn mực!", sau khi nhắc đi nhắc lại mấy từ "các môn thể thao", anh ta tấm tắc: "Từ này dùng rất hay, rất sáng tạo!"

Nhà phân phối tên Tần Hải Vận năm nay khoảng bốn mươi, trông bộ dạng có vẻ rất phóng khoáng, nghe xong liền cười lớn, nâng cốc lên nói: "Mọi người cùng cạn ly cho câu "các môn thể thao" của giám đốc Trương nào!"

Uống xong cốc rượu, Tần Hải Vận liền nói với Trương Hoa: "Hay là ăn xong chúng ta cùng đi chơi "thể thao" nhé!"

https://thuviensach.vn

6.

Trương Hoa bước vào KTV rô`i mới hiểu, hóa ra "Các môn thể thao" mà anh nói đã bị họ hiểu nhâ`m thành thê´ này. Mâ´y người đàn ông bình thường vẫn tỏ vẻ đạo mạo, vừa vào đê´n phòng hát đã lộ nguyên hình.

Người nào cũng gọi "tay vịn" cho mình. Trương Hoa mặc dù đã nói không câ`n nhưng Tâ`n Hải Vận vẫn cô´ ý gọi cho anh một cô, còn nói: "Đê´n những chỗ này là để thư giãn mà!"

Trương Hoa ngô`i đó mà chẳng biê´t làm thê´ nào, vô´n định bỏ đi nhưng lại nghĩ không thể để Tâ`n Hải Vận nhìn ra là mình chưa từng đê´n những nơi thê´ này, vì vậy anh cũng giả bộ bình thản uô´ng rượu. Cô phục vụ kia ngô`i sát vào Trương Hoa, vừa uô´ng rượu với anh vừa nói đây là lâ`n đâ`u tiên cô gặp một người trẻ trung và đẹp trai như anh.

Trương Hoa nói: "Hay em hát một bài cho anh nghe đi!". Tâ`n Hải Vận câ`m cô´c rượu đê´n, nói: "Chú em, uô´ng một ly nào!", uô´ng xong Tâ`n Hải Vận liê`n ghé tai Trương Hoa thì thâ`m: "Cứ thoải mái chơi đi, chú em không câ`n phải lo lă´ng vê` chủ tịch Cổ đâu, không ai nói đâu mà lo!", nói rô`i liê`n vỗ vai Trương Hoa, cười ha hả.

Trương Hoa thâ`m nghĩ: "Xem ra tâ´t cả mọi người ở đây đê`u cho răˋng mình là con rể tương lai của Cổ Triê´t Đông, chẳng trách mà mình vừa đê´n họ đã nhiệt tình tiê´p đón như thê´. Còn nữa, bọn họ chă´c chă´n nghĩ răˋng mình thường xuyên ra vào những chô´n vui chơi giải trí kiểu này, nhưng hôm nay vì sợ Cổ Triê´t Đông biê´t nên mới giả bộ nghiêm chỉnh mà thôi."

https://thuviensach.vn

7.

Lúc Trương Hoa vê` đê´n khách sạn, anh đã uô´ng râ´t nhiê`u, nhưng lúc nă`m trên giường vẫn tỉnh như sáo, không sao ngủ được, thậm chí anh còn nhớ rõ cô gái kia đưa tay sờ mó khă´p người mình như thê´ nào.

Trương Hoa thâ`m nghĩ, xem ra nên vê` thôi, cứ thê´ này mãi không biê´t sẽ xảy ra chuyện gì. Sáng hôm sau, Trương Hoa đê´n văn phòng Tâ`n Hải Vận nói chiê`u nay sẽ vê` công ty. Lúc đó có cả Lưu Vân Đông cũng ở đâ´y.

Tâ`n Hải Vận cười bảo: "Sao vê` sớm thê´, chẳng nhẽ chê chúng tôi tiê´p đón không chu đáo?", Trương Hoa cũng cười nói: "Chính vì giám đô´c Tâ`n tiê´p đón quá chu đáo đâ´y!"

Tâ`n Hải Vận cười lớn, lát sau mới nói: "À phải rô`i, suýt nữa thì tôi quên mâ´t, có một phương án đê` xuâ´t câ`n giám đô´c Trương phê duyệt!", sau đó đưa cho Trương Hoa một xâ´p văn bản.

Trương Hoa xem xong mới biê´t đây là tờ đơn xin hỗ trợ của công ty Tâ`n Hải Vận, hơn nữa mức hỗ trợ yêu câ`u lại tương đô´i lớn. Trương Hoa lúc này mới nhận ra mục đích của những bữa chiêu đãi liên miên những ngày qua chính là vì tờ đơn này.

Trương Hoa xem xong liê`n đặt lên bàn, sau đó nói: "Cái này câ`n có sự phê chuẩn của giám đô´c Phùng, tôi không quyê´t định được!". Lưu Vân Đông vội vàng nói: "Tôi đã hỏi qua giám đô´c Phùng rô`i, anh â´y nói mọi chuyện do anh quyê´t định, anh cứ duyệt là ok!"

Tâ`n Hải Vận nói: "Giám đô´c Trương, mong cậu ủng hộ chúng tôi một chút, như thê´ công việc của chúng tôi mới dễ triển khai, cũng thuận lợi cho chúng tôi cạnh tranh trên thương trường!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cảm thấy hơi khó xử: “Tôi thật sự không có quyền hạn lớn thế!”. Tần Hải Vận cười nói: “Giám đốc Trương nói đùa rồi, ở công ty điện tử Triết Đông, cậu không có quyền thì ai có quyền nữa?”

8.

Trên đường về, trong lòng Trương Hoa có cảm giác bất an, anh không biết phê duyệt lá đơn ấy là đúng hay sai nữa? Chỉ có điều trong lòng cũng có chút phấn khởi, đột nhiên cảm thấy mình nắm quyền lực lớn trong tay, có thể trực tiếp phê chuẩn phương án.

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát liền gọi cho Phùng Lâm Hàn: “Giám đốc Phùng, tôi đã phê duyệt một phương án, bọn họ chuyển đến công ty rồi, chắc anh xem rồi chứ? Tôi không biết làm thế là đúng hay sai nữa?”

Phùng Lâm Hàn nói: “Tôi xem rồi, bọn họ yêu cầu mức hỗ trợ khá lớn, nhưng cũng chưa đến mức quá đáng quá, hơn nữa, bên dưới cậu còn đề ra yêu cầu về lượng tiêu thụ, rất tốt!”

“Anh nói thế tôi cũng yên tâm phần nào!”

“Mấy hôm nay đi công tác chắc mệt lắm nhỉ, ngày mai cậu không cần đi làm, cứ ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe!”

Lúc Trương Hoa xuống xe đã là hơn sáu giờ chiều. Đúng lúc ấy, Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo Trương Hoa rằng cô đang ở ngoài bến xe đợi anh. Trương Hoa lên xe liền hỏi: “Sao cậu biết hôm nay tôi về, lại còn biết lúc nào tôi xuống xe nữa?”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ đắc chí: “Tôi hỏi Lưu Vân Đông nên biết mấy giờ cậu lên xe, mấy giờ uống xe”.

https://thuviensach.vn

“Bảo sao tôi thấy cậu biết rõ thế!”

Cổ Vân Vân lái xe đi rồi nói: “Cậu thật quá đáng, đi bao nhiêu ngày mà không buồn gọi cho tôi, hôm nay về cũng không chịu thông báo!”

Trương Hoa cười trừ: “Tại bận quá, ngày nào cũng bận đến tối mịt, hôm nay tôi định xuống xe rồi về nhà luôn, sau đó ngủ một giấc rồi mới báo với cậu!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 21

I.

Hôm sau Trương Hoa không nghỉ ngơi mà quyết định đi làm ngay. Trên xe buýt, anh dõi mắt nhìn quanh mà không thấy cô gái vừa đọc báo vừa ăn sáng ở trên xe như mọi ngày.

Thứ hai tắc đường nghiêm trọng, Trương Hoa đến công ty muộn, chuẩn bị quẹt thẻ thì chẳng thấy thẻ của mình đâu. Về sau mới biết từ lúc anh đi công tác, Phùng Lâm Hàn đã yêu cầu bộ phận nhân sự bỏ thẻ của anh. Điều đó có nghĩa là anh được hoàn toàn tự do trong giờ làm việc.

Trương Hoa ngồi một lát trong văn phòng của Phùng Lâm Hàn, Phùng Lâm Hàn nói: "Chẳng phải tôi bảo cậu hôm nay ở nhà mà nghỉ ngơi sao, sao còn đến công ty?"

"Đi làm vẫn thích hơn, nghỉ ở nhà tôi lại chẳng biết làm gì?"

"Như thế cũng tốt, cậu đến phòng tài vụ cầm một số phương án và sách lược kinh doanh ở ngoại ô nghiên cứu xem sao. Mấy ngày này ở nhà có thể xem xét tình hình của các khu vực, sau này có đi công tác cũng nắm rõ tình hình hơn."

Trương Hoa đang chăm chú xem tài liệu thì Cổ Vân Vân vào. Anh ngẩng lên, mỉm cười, không cần nhìn đồng hồ cũng biết chắc chắn là sắp đến bữa trưa rồi.

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa, sau đó nói: "Tôi chẳng biết đi làm thế này thì có gì thú vị, sau này tôi phải bảo với bố tôi là tôi không

https://thuviensach.vn

đi làm nữa!”

2.

Đặt túi xách xuống, Cổ Vân Vân nói: “Chẳng phải cậu được nghỉ hay sao? Hay chúng ta tìm chỗ nào ăn trưa đi, đến chiều ngồi đâu đó, không về công ty nữa!”

“Cậu có thể không cần đến công ty, nhưng tôi thì không được. Ở đây còn cả đống tài liệu cần tôi phải “tiêu hóa” hết trong mấy ngày đây này! À mà trưa nay tôi không đi ăn với cậu được rồi, tôi có bạn hẹn rồi!”

Trương Hoa thu dọn tài liệu xong liền nói: “Tôi đi đây, cậu ấy đang đợi tôi!”. Thực ra chẳng có bạn nào hẹn Trương Hoa cả, anh chỉ muốn một mình đến nhà ăn lần trước.

Anh ngồi ở đúng chỗ lần trước đi cùng với Cổ Vân Vân, ăn thật chậm, liên tục nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy cô gái nọ bê đĩa thức ăn ngồi vào cái bàn lần trước.

Cô gái vẫn như vậy, vẫn vừa ăn vừa đọc báo. Trương Hoa do dự hồi lâu, cuối cùng bê đĩa thức ăn rồi chậm rãi bước đến. Vừa đến bên cạnh, cô gái đã ngẩng đầu nhìn anh. Trương Hoa hỏi: “Tôi có thể ngồi đây không?”

Cô gái mỉm cười nói: “Ok!”, Trương Hoa liền ngồi xuống, nói: “Thực ra chúng ta trước đây có gặp mặt thường xuyên đấy!”

Cô gái chẳng chút kinh ngạc, chỉ ừ một tiếng rồi bảo: “Đúng thế, lúc buổi sáng trên xe buýt”.

https://thuviensach.vn

Giờ thì chính Trương Hoa là người ngạc nhiên, anh cứ tưởng cô gái này chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh, khắc chắn cũng sẽ không nhớ mình. Trương Hoa nói: “Không ngờ bạn cũng nhớ”, cô gái cười đáp: “Những người có chỗ mà không ngồi thường không nhiều!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Cũng phải!”, rồi lại hỏi: “Sao sáng nay tôi không nhìn thấy bạn nhỉ?”. Cô gái đáp: “Chắc anh vẫn đi vào giờ lúc trước nhỉ, tôi đã đi sớm hơn nửa tiếng đồng hồ, thứ hai thường tắc đường dữ lắm!”

3.

Cô gái nói xong liền tiếp tục đọc báo. Trương Hoa hỏi: “Sao báo cô đọc từ sáng đến trưa mà không hết thế?”

Cô gái ngẩng đầu, bật cười thành tiếng nói: “Đâu phải cùng một tờ, buổi sáng là tôi tự mua, đây là của công ty mua”.

Trương Hoa ngượng nghịu cười: “Tôi còn tưởng là cùng một tờ chứ!”, cô gái lại tiếp tục vừa ăn vừa xem. Trương Hoa cũng không biết nói gì nữa, hai người cứ yên lặng ăn cơm như thế.

Cô gái ăn xong liền bê đĩa đứng dậy, nói: “Tôi đi trước đây!”, Trương Hoa gật đầu: “Ừ”. Đợi cô gái đi rồi, Trương Hoa liền châm một điếu thuốc hút, hút hết mới quay lại công ty.

Buổi chiều, Cổ Vân Vân nói: “Tối nay có Lí Dương Uy và Kỉ Oanh cùng ăn cơm đấy!”

“Ok, cũng lâu lắm rồi không đi ăn cùng Dương Uy!”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân đột nhiên cười bí ẩn: “Quan hệ giữa Lí Dương Uy và Kỉ Oanh ngày càng thân mật đấ y!”

“Chẳng phải Kỉ Oanh có bạn trai rồ i sao?”

“Thực ra họ đã chia tay nửa năm nay rồ i, chỉ có điề u Kỉ Oanh vẫn giấ u mà thôi”.

“Hóa ra là vậy, thế chẳng phải Dương Uy sẽ thiệt thòi lắ m sao, Kỉ Oanh với bạn trai đã bên nhau mấ y năm rồ i!”

Cổ Vân Vân khẽ hừ nói: “Lí Dương Uy làm giám đố c ở những nơi như khách sạn mà cậu nghĩ cậu ta còn trong trắ ng lắ m chắ c?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồ i nói: “Như thế cũng tố t, ít nhấ t Dương Uy sẽ không thấ y cô đơn, mặc dù không biế t có thể kế t hôn với nhau không, nhưng xét ở hiện tại, cứ cho như thế là họ thành một đôi đi!”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Cậu nói gì thế, Kỉ Oanh nghiêm túc đấ y!”

4.

Về chuyện Trương Hoa ly hôn, các bạn học của anh đề u đã biế t, nhưng lúc ăn cơm, Kỉ Oanh luôn cố gắ ng né tránh không nói đế n vấ n đề này. Lí Dương Uy với Trương Hoa uố ng rượu liên tục. Lí Dương Uy nói: “Cái thằ ng ranh này, kể từ dạo sang công ty của Cổ Vân Vân, cậu rấ t ít khi đi uố ng rượu với tôi đấ y!”

Lí Dương Uy lại nói tiế p: “Hay là từ chức đi, bận rộn như thế khiế n cho thời gian tụ tập với anh em cũng ít!”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân trừng mắ t: “Đừng có xúi giục bậy bạ nhé, hiện giờ cậu ta đang làm tô ́t lă ́m, tại sao phải từ chức? Hơn nữa cậu hiện nay đã có Kỉ Oanh ở bên cạnh rô `i còn gì!”

Kỉ Oanh ngô `i cạnh liê `n giật giật áo Cổ Vân Vân, nói: “Đừng nói bừa!”

Lí Dương Uy vui vẻ nói: “Cho dù có Kỉ Oanh ở bên cạnh nhưng đàn ông ngoài phụ nữ ra vẫn câ `n phải có anh em!”

Trương Hoa liê `n nói: “Tôi cũng đang cân nhă ́c vâ ́n đê `̀ này!”

Cổ Vân Vân thâ ́y thê ́ liê `n vội nói: “Cân nhă ́c cái gì mà cân nhă ́c, cậu đê ́n rô `i thì đừng mong đi, bô ́ tôi đang trọng dụng cậu mà!”

Kỉ Oanh cười bảo: “Không thì Trương Hoa vào thẳng “phủ” nhà họ Cổ đi, như thê ́ có thể danh chính ngôn thuận quản lý công ty của bô ́ Vân Vân”.

Cổ Vân Vân liê ́c Trương Hoa, không nói gì.

Trương Hoa cười nói: “Cửa nhà quyê `n quý sâu tựa biển, tôi sợ vào rô `i sẽ chìm mâ ́t!”. Lí Dương Uy liê `n chêm vào: “Thê ́ thì cậu học bơi trước đi!”, nói rô `i nâng cô ́c lên: “Chúng ta phải bă ́t đâ `u luyện từ khả năng uô ́ng rượu đã!”

Ăn cơm xong, Lí Dương Uy và Kỉ Oanh không để Cổ Vân Vân lái xe đưa vê `̀ mà nói tự bă ́t xe vê `̀. Trương Hoa ngô `i trên xe, hỏi: “Có phải hai người sô ́ng chung rô `i không?”

Cổ Vân Vân đáp: “Câu hỏi đâ ́y mà cũng phải hỏi à? Nê ́u không tại sao lại không để chúng ta đưa vê `̀ chứ?”

https://thuviensach.vn

5.

Buổi sáng, Trương Hoa lại gặp cô gái đó trên xe buýt. Anh đế´n gâ`n chào cô gái. Cô chỉ mỉm cười chào đáp lại. Sau khi lên xe, cô gái nói: “Vẫn không ngô`i à?”, Trương Hoa đáp: “Đã thành thói quen rô`i, bạn ngô`i đi!”

Cô gái vẫn vừa ăn sáng vừa đọc báo và chẳng để ý gì đế´n xung quanh. Trương Hoa cảm thâ´y cô gái này mặc dù khi nói chuyện thường mỉm cười, cư xử với mọi người râ´t lịch sự nhưng vẻ mặt luôn toát lên vẻ thờ ơ với mọi thứ xung quanh, khiế´n cho Trương Hoa có cảm giác người ngoài khó mà đặt chân vào thế´ giới nội tâm của cô.

Buổi trưa, Trương Hoa vô´n định đế´n nhà ăn đó, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi. Anh cùng Cổ Vân Vân đế´n một nhà hàng đô` ăn tây. Lúc ăn, Trương Hoa nói: “Tô´i, tôi muô´n vê` nhà một chuyế´n, nê´u cậu không có việc gì thì cho tôi mượn xe nhé, tô´i quay lại đây cho tiện!”

“Hay là tôi đi với cậu vê` nhà nhé, tôi muô´n học làm món ăn mẹ cậu làm!”

“Sau này có cơ hội rô`i đế´n cũng được, giờ đi không tiện lă´m, Trâ`n Dĩnh đang ở đó. Hơn nữa bởi vì cô â´y đang ở nhà nên tôi mới lái xe vê`, tô´i còn quay lại đây!”

Cổ Vân Vân vội vàng nói: “Trâ`n Dĩnh lại ở trong nhà bô´ mẹ cậu rô`i à?”, Trương Hoa đáp: “Ừ, bô´ mẹ tôi đón cô â´y vê`, cô â´y nói khi nào gâ`n sinh thì vê` quê, sau này sẽ không trở lại nữa!”

Cổ Vân Vân trâ`m ngâm hô`i lâu rô`i nói: “Thế´ đứa bé sau này ra sao?”, Trương Hoa đáp: “Giờ tôi chưa nghĩ được nhiê`u như thế´,

https://thuviensach.vn

cô â´y bảo sau này không quay lại nữa, đứa bé chă´c chă´n là ở bên cô â´y rô`i!”

6.

Lúc Trâ`n Dĩnh hê´t giờ làm, Trương Hoa đứng ở cổng chờ cô. Trâ`n Dĩnh lên xe liê`n hỏi: “Anh đi công tác vê` rô`i à?”. Trương Hoa bảo vê` từ mâ´y hôm trước rô`i.

Đi được nửa đường, Trương Hoa dừng xe lại bên đường nói: “Chúng ta vào siêu thị đi!”, Trâ`n Dĩnh ngạc nhiên hỏi sao lại đi siêu thị thì Trương Hoa nói: “Mua ít đô` mang vê`, hôm nay anh vê` mà không báo trước với bô´ mẹ, sợ mẹ không chuẩn bị thức ăn!”

Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Anh không phải lo đâu, dạo này tô´i nào mẹ cũng làm râ´t nhiê`u món!”

“Cũng phải, thêm một người ăn mà!”

Trâ`n Dĩnh ngại ngùng nói: “Không phải thêm một người, mà là hai người! Gâ`n đây em ăn hơi nhiê`u!”

“Vậy chúng ta cứ mua thêm đô` đi”.

Ra khỏi siêu thị, Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Anh mua nhiê`u thê´ làm gì?”

“Anh cũng không biê´t cái nào câ`n dùng đê´n, mua nhiê`u một chút, ăn được thì ăn, không ăn được thì để đâ´y!”

Trên xe, Trâ`n Dĩnh hỏi: “Đi công tác chă´c là mệt lă´m nhỉ, anh có quen không?”.

“Cũng bình thường, chỉ tội phải uô´ng hơi nhiê`u!”

https://thuviensach.vn

Vừa nói Trương Hoa vừa rút điế u thuố c ra, vừa lái xe vừa châm lửa. Trầ n Dĩnh nhìn anh, đột nhiên cảm thấ y bộ dạng Trương Hoa lúc vừa lái xe vừa hút thuố c rấ t đẹp trai!

Trương Hoa bấ t ngờ về nhà, mẹ anh vui lắ m. Thấ y con trai xách túi lớn túi bé từ trong cố p xe ra liề n nói: "Hóa ra con cũng còn chút lương tâm đấ y, biế t cái Dĩnh nó có bầ u nên cầ n tẩm bổ!"

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói: "Một vài ngày nữa con lại đi công tác, cuố i tuầ n không về nhà được. Bố mẹ bảo với Nhã Vận, đợi con về con sẽ qua trường thăm nó!"

7.

Mẹ Trương Hoa muố n giữ con trai ngủ lại nhà nhưng Trương Hoa nói phải về có việc, dù sao đi xe cũng tiện. Lúc Trương Hoa đi, Trầ n Dĩnh cũng đi theo tiễn. Nhìn Trương Hoa lên xe, Trầ n Dĩnh định nói gì đó nhưng lại thôi.

Trên đường về, Trương Hoa đột nhiên phát hiện ra tình cảm của anh dành cho Trầ n Dĩnh đã từ từ lắ ng xuố ng. Sự lắ ng xuố ng ấ y khiế n giữa anh và Trầ n Dĩnh không còn hận thù nhưng dầ n dầ n cũng mấ t đi tình yêu trước đây.

Hiện nay tình cảm anh dành cho Trầ n Dĩnh đa phầ n là sự quan tâm kiểu bạn bè, hơn nữa anh cũng là cha của đứa bé trong bụng cô. Trương Hoa lại nghĩ đế n Cổ Vân Vân, anh cảm thấ y rấ t kì lạ, ở Cổ Vân Vân, anh không thể nào tìm thấ y một chút tình cảm gì đặc biệt, anh thậm chí còn nghĩ, giả sử sau này anh và Cổ Vân Vân kế t hôn, có lẽ anh cũng không có cảm giác rung động trước cô.

Trương Hoa vừa lái xe vừa nghĩ, sau này mình có tìm người khác chắ c cũng sẽ tìm một người giố ng như Trầ n Dĩnh. Lúc này trong

https://thuviensach.vn

đâ`u anh hiện lên hình ảnh cô gái thích đọc báo trên xe buýt.

Đột nhiên anh cảm thâ´y mình vô cùng tò mò vê` cô gái â´y. Trương Hoa luôn đoán xem cô gái này mỗi ngày nghĩ cái gì, thê´ giới tình cảm của cô â´y như thê´ nào... Rô`i lại nghĩ, cô â´y có bạn trai chưa? Hàng ngày thâ´y cô đi làm một mình như thê´ chă´c là chưa có.

Cuô´i cùng anh nghĩ đê´n công việc hiện nay. Trương Hoa vô cùng lưỡng lự trước công việc này. Một mặt anh không muô´n đă´m chìm vào những buổi tiệc rượu, giải trí và những mô´i quan hệ xã hội phức tạp. Mặc khác dù ở trong thành phô´ hay ngoại ô đê`u là cạnh tranh với Kinh Thao, phải thường xuyên tiê´p xúc với cái tên "Lục Đào".

Đây đê`u là những chuyện mà Trương Hoa không mong muô´n. Nhưng bên cạnh đó, quyê`n lực ngày một cao với viễn cảnh được người khác coi trọng khiê´n Trương Hoa dâ`n dâ`n quen với một cảm giác thỏa mãn tiê`m ẩn trong lòng.

8.

Buổi trưa, Trương Hoa vẫn một mình đê´n nhà ăn đó, khi thâ´y cô gái â´y. Trương Hoa lại gâ`n, cô gái nhìn anh, khẽ mỉm cười. Trương Hoa ngô`i xuô´ng nói: "Trưa nào bạn cũng ăn ở đây à?", cô gái khẽ cười: "Chỗ này sạch sẽ, cũng không tô`i!"

"Sao hôm nay không mang báo theo thê´?"

Cô gái mỉm cười: "Tôi đọc hê´t lúc ở văn phòng rô`i", sau đó hai người yên lặng ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Ăn xong, cô gái đứng dậy nói: “Tôi đi trước đây!”, Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Mấy giờ bạn hết giờ làm?”. Cô gái khựng lại, sau đó khẽ cười: “Chắc cũng như nhau thôi, khoảng năm rưỡi!”

Buổi chiều, Trương Hoa chuẩn bị một ít tài liệu ở văn phòng, nói với Cổ Vân Vân: “Ngày mai tôi đi công tác, chắc lại ở đó vài ngày”. Cổ Vân Vân liền hỏi: “Vẫn là khu vực lần trước à?”

“Không, là khu vực khác!”

“Vậy tối nay cùng ăn cơm đi!”

“Tối nay tôi có việc phải đi trước, không thể ăn với cậu được! Đợi khi nào về tôi mời cậu ăn cơm!”

Cổ Vân Vân có vẻ không vui, nói: “Dạo này tối nào cậu cũng có việc, bận thế cơ à?”, Trương Hoa cười cười: “Không phải là chuyện công, chuyện riêng thôi!”

Trương Hoa về trước giờ, sau đó đi bộ đến bến xe mà cô gái kia hay xuống. Anh không biết công ty cô ở đâu, nhưng nghĩ chắc chắn hết giờ làm cô sẽ ra đây bắt xe về.

Phán đoán của Trương Hoa rất đúng. Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô gái ấy. Cô gái nhìn thấy anh mỉm cười: “Anh đợi có lâu không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao bạn biết tôi đang đợi bạn?”

“Nếu không phải đợi tôi, sao anh lại hỏi mấy giờ tôi hết giờ làm?”

Lúc này Trương Hoa mới biết cô gái này thông minh hơn anh tưởng rất nhiều.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 22

I.

Trương Hoa ngô`i ở nhà một lúc, cuố´i cùng vẫn bă´t taxi đê´n khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc. Anh vô´n định hẹn cô gái kia cùng đi ăn cơm, nhưng sau khi xuô´ng xe ở bê´n cuố´i, cô gái kia nói có việc, sau này nê´u có thời gian sẽ cùng đi ăn cơm.

Trương Hoa và Lí Dương Uy lại ngô`i uô´ng rượu, đột nhiên điện thoại của Lí Dương Uy đổ chuông, anh ta nhâ´c máy nói: "Anh đang uô´ng rượu với Trương Hoa, sẽ vê` muộn một chút!", đợi Lí Dương Uy cúp máy, Trương Hoa liê`n hỏi: "Kỉ Oanh à?"

Lí Dương Uy cười cười. Trương Hoa liê`n hỏi: "Cậu nói thật đi, nghiêm túc hay chỉ là chơi bời?"

Lí Dương Uy vẫn chỉ cười mà không đáp. Một lúc sau mới chậm rãi nói: "Kể cũng lạ, tại sao hô`i học đại học tôi không phát hiện ra ưu điểm của Kỉ Oanh mà đê´n giờ mới phát hiện ra nhỉ?"

"Có thể lúc â´y chúng ta còn quá trẻ, hoàn toàn không hiểu gì vê` chuyện tình cảm, chỉ có trải nghiệm rô`i mới trưởng thành được!"

Lí Dương Uy đột nhiên nói: "Nê´u nhanh thì có thể chúng tôi sẽ cưới trước tê´t!"

"Nhanh như thê´ sao? Như thê´ có gâ´p quá không? - Trương Hoa dừng lại một lát rô`i lại nói tiê´p: "Tôi với Trâ`n Dĩnh lúc đâ`u cũng vừa gặp chưa bao lâu đã kê´t hôn, kê´t quả là ngay cả thời gian tìm hiểu nhau cũng không có!"

https://thuviensach.vn

“Cậu khác với tôi, với lại Kỉ Oanh cũng là bạn học bao nhiêu năm, giờ đôi bên cha mẹ đề`u biế´t chuyện rồ`i. Họ thấ´y như vậy cũng tố´t, đôi bên đề`u biế´t rõ về` nhau, hai bên gia đình đề`u giục chúng tôi mau làm đám cưới!”

“Như thế´ cũng được, kế´t hôn sớm cho sớm ổn định. Thực ra Kỉ Oanh cũng rấ´t tố´t, rấ´t hiề`n lành!”

“Đúng thế´, tôi cảm thấ´y điểm này của cô ấ´y tố´t, sau này nhấ´t định sẽ hiế´u thuận với bố´ mẹ”.

2.

Trương Hoa nói: “Có lúc muố´n tìm một cô gái xa lạ để yêu đương, đôi bên từ từ làm quen, tìm hiểu nhau!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa: “Một đời người không cầ`n thiế´t phải yêu nhiề`u lầ`n như thế´, một tình yêu hoàn mỹ và chân chính chỉ một lầ`n là đủ rồ`i!”

“Mặc dù tôi từng kế´t hôn, ly hôn, nhưng trên thực tế´, cảm giác như chưa từng yêu. Tôi với Trầ`n Dĩnh là được giới thiệu, rồ`i nhanh chóng kế´t hôn, tôi đã từng nghĩ đó là một quá trình hoàn mỹ từ tình yêu đi đế´n hôn nhân, giờ nghĩ lại mới phát hiện tôi hoàn toàn không hiểu gì về` cô ấ´y. Một cuộc hôn nhân như vậy sao có thể nói là đã trải qua tình yêu?”

“Thế´ Cổ Vân Vân thì sao?”

“Cô ấ´y có điề`u kiện tố´t, mặc dù hơi sĩ diện, thích hưởng thụ, nói theo tiêu chuẩn của chúng ta thì, cô ấ´y không trọng sự nghiệp, nhưng tính cách cũng không tồ`i, đôi khi rấ´t đơn giản. Có lúc tôi

https://thuviensach.vn

cảm thấy cô ấy rất cô đơn, hoàn cảnh xuất thân khiến cô ấy không có bạn bè".

"Tôi muốn hỏi cậu về tình cảm của cậu dành cho cô ấy kia!"

Trương Hoa khẽ cười: "Tôi luôn coi cô ấy là bạn bè, nếu có thời gian thì đi chơi với cô ấy cho cô ấy đỡ cô đơn".

"Nói như vậy có nghĩa là không có khả năng tiến triển đúng không?"

"Tôi với cô ấy vốn dĩ đã không thuộc về một thế giới, cách sống cũng khác biệt quá lớn!"

"Nhưng Cổ Vân Vân không nghĩ như vậy, thái độ của cậu như thế này khiến cho cô ấy hiểu nhầm rằng cậu đang chấp nhận cô ấy. Nếu cậu không có tình cảm với cô ấy, nên nói rõ cho cô ấy biết, đó là trách nhiệm đối với cả hai. Hơn nữa không thể thành tình nhân thì thỉnh thoảng vẫn có thể đi với cô ấy như bạn bè."

3.

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: "Tôi cũng muốn tìm cơ hội thích hợp để nói rõ chuyện này với cô ấy!"

"Như thế mới đúng, đừng làm tổn thương một cô gái! Giống như Kỉ Oanh, có thể cậu thấy cô ấy từng có bạn trai, từng sống chung, nhưng cái tôi nhìn thấy là cô ấy từng bị tổn thương, vì vậy tôi không muốn sau này cô ấy sẽ bị tổn thương như thế nữa!"

Trương Hoa nghe xong, sợi dây cảm xúc trong lòng chợt rung lên. Lí Dương Uy tiếp tục nói: "Bất cứ chuyện gì cũng phải xem cậu lí

https://thuviensach.vn

giải trên góc độ nào, ví dụ như Trầ̀n Dĩnh, có thể cậu không muố́n nghe, nhưng tôi vẫn phải nói vài câu!”

Thấ́y Trương Hoa không nói gì, Lí Dương Uy liề̀n tiế́p tục: “Cái cậu nhìn thấ́y chỉ là sự lừa dố́i và phản bội của Trầ̀n Dĩnh, chuyện này cũng là bình thường. Đứng trên quan điểm của cậu mà nghĩ thì cậu chẳng có gì sai cả, cũng đáng được người khác đồ̀ng tình. Nhưng nế́u đổi góc độ khác, Trầ̀n Dĩnh cũng là kẻ bị hại, cô ấ́y đã phải trả giá cho những sai lầ̀m của mình!”

Lí Dương Uy châm một điế́u thuố́c lên, sau đó nói tiế́p: “Thực ra tôi hi vọng sau này Trầ̀n Dĩnh có thể tìm được một người thực sự chấ́p nhận sai lầ̀m của cô ấ́y, giố́ng như tôi bao dung với Kỉ Oanh vậy!”, nói rồ̀i Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa cười, hỏi: “Có phải kể từ khi số́ng chung với Kỉ Oanh, tôi bỗng trở nên đa sầ̀u đa cảm không?”

“Đâu có, tôi cảm thấ́y cậu trưởng thành hơn, hơn nữa cậu và Kỉ Oanh đề̀u hiề̀n lành, tôi tin rằ̀ng tương lai hai người sẽ hạnh phúc!”

Lí Dương Uy khẽ cười: “Kỉ Oanh muố́n cậu và Cổ Vân Vân làm phù dâu, phù rể cho bọn tôi!”

“Chuyện này đâu có được, phù dâu, phù rể phải là người chưa kế́t hôn, tôi đã từng kế́t hôn rồ̀i!”

“Tôi chẳng quan tâm đế́n mấ́y chuyện thủ tục ấ́y, cậu là bạn thân nhấ́t của tôi, Cổ Vân Vân cũng thân thiế́t với Kỉ Oanh”.

“Những chuyện khác tôi đề̀u có thể nhận lời, cũng có thể giúp cậu, nhưng chuyện này thì không được!”

https://thuviensach.vn

4.

Lâ`n này đi công tác, Trương Hoa đã có chút kinh nghiệm, cứ đê´n buổi chiê`u là nói trước với giám đô´c kinh doanh tô´i phải gặp bạn, không thể đi ăn với ông â´y. Mặc dù vậy, anh vẫn không thể tránh được đôi ba lâ`n tiệc rượu, và những hoạt động giải trí, cùng những yêu câ`u đặc biệt.

Lúc đi công tác vê`, Trương Hoa bă´t đâ`u suy nghĩ vê` mục đích chuyê´n đi công tác của mình rô´t cuộc là gì? Là thực sự học hỏi kinh nghiệm cạnh tranh ở thị trường ngoại ô, nâng cao khả năng của bản thân hay là đi ra oai với thiên hạ dưới cái mác "con rể nhà họ Cổ?"

Thời gian đâ`u, ở trung tâm thành phô´, mặc dù mục tiêu trực tiê´p là đô´i phó với Lục Đào, nhưng anh vẫn học được râ´t nhiê`u kinh nghiệm cạnh tranh thị trường và nhiê`u kiê´n thức hữu ích trong quá trình cạnh tranh. Nhưng hiện giờ dường như ngoài việc ăn chơi, giải trí, có quyê`n sử dụng chữ kí của mình để quyê´t định chuyện lớn, anh hoàn toàn không thể nâng cao kinh nghiệm và khả năng của bản thân.

Trương Hoa nă`m trên giường, bă´t đâ`u cân nhă´c chuyện nghỉ việc. Anh cảm thâ´y cứ như thê´ này, bản thân mình sẽ mâ´t đi tinh thâ`n hào hứng làm việc và nguyên tă´c làm việc vô´n có. Mặc dù bên ngoài có vẻ râ´t vẻ vang, râ´t được người khác tôn trọng, nhưng những thứ này chỉ là cái vỏ ngoài hào nhoáng, có thể vỡ bâ´t cứ lúc nào.

Trương Hoa thậm chí còn nghĩ, nê´u như giám đô´c kinh doanh của đô´i tác biê´t Cổ Vân Vân và anh không phải là một đôi thì họ sẽ đô´i xử với anh ra sao?

https://thuviensach.vn

Ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương Hoa quyết định ngày mai sẽ đi tìm Phùng Lâm Hàn nói chuyện. Nếu như tiếp tục làm việc như thế này, anh chỉ có thể xin nghỉ việc, nếu không sẽ phải xin đổi vị trí.

5.

Phùng Lâm Hàn nghe Trương Hoa nói xong liền châm thuốc hút, trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: "Cậu cảm thấy việc định vị thị trường, sách lược kinh doanh hay là các công việc cơ sở cụ thể quan trọng hơn?"

Trương Hoa nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Chắc là về trước quan trọng hơn".

"Sự thay đổi tính chất công việc tự nhiên sẽ phát sinh thay đổi trên hình thức, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là như nhau. Đi công tác không chỉ là ăn uống và kí tên vào các đề xuất. Trách nhiệm mà nó phải gánh vác còn quan trọng hơn nhiều so với các công việc cụ thể ở khu trung tâm thành phố".

Im lặng một lát, Phùng Lâm Hàn nói tiếp: "Cậu không chỉ phải cân nhắc đến lợi ích của hộ kinh doanh mà còn phải cân nhắc đến lợi ích của công ty, làm sao để cả hai cùng có lợi!"

Thấy Trương Hoa trầm ngâm không nói, Phùng Lâm Hàn liền cười bảo: "Có phải cậu cảm thấy ăn ở của người ta mà không kí đề xuất cho người ta thì ngại không?"

Trương Hoa gật đầu đáp: "Cũng có hơi hơi!"

"Có rất nhiều cách làm việc, phải duy trì quan hệ, nhưng nguyên tắc cơ bản không được thay đổi, đó chính là trên cơ sở tạo lợi nhuận

https://thuviensach.vn

cho công ty để mang lại lợi nhuận cho hộ kinh doanh. Vừa phải duy trì quan hệ hợp tác, vừa phải làm cho khách hàng hài lòng, nhưng đồ`ng thời vẫn phải đảm bảo lợi nhuận của công ty. Đây mới là vấ`n đề` cố´t lõi, hoàn toàn không phải chỉ có ăn nhậu và kí tên như cậu nghĩ đâu!"

Trương Hoa trầ`m ngâm một lát rồ`i nói: "Tôi hiểu rồ`i!". Phùng Lâm Hàn cười nói: "Không nói sớm với cậu chính là để cậu tự lĩnh hội trong quá trình thực tiễn. Cậu nhấ´t định phải nhớ cho kĩ, mục đích cuố´i cùng của kinh doanh đề`u xoay quanh lợi ích, thoát li khỏi nó rồ`i có nói gì cũng là vô ích thôi!"

6.

Trương Hoa quay về` văn phòng, ngồ`i rấ´t lâu, từ từ điề`u chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình, lúc này mới biế´t mình vẫn chưa thực sự lĩnh hội được điề`u cố´t lõi của công việc này.

Nhìn đồ`ng hồ` đã thấ´y đế´n trưa, lòng thầ`m nghĩ: "Sao Cổ Vân Vân vẫn chưa đế´n nhỉ?" Thường ngày, cứ đế´n gầ`n trưa là Cổ Vân Vân mới đế´n công ty, ngày nào cũng như vậy nên đột nhiên hôm nay cô ấ´y không đế´n khiế´n Trương Hoa cứ thấ´y kì lạ.

Trương Hoa liề`n gọi cho Cổ Vân Vân: "Sao hôm nay cậu không đi làm?"

"Cậu về` rồ`i à?"

"Tôi về` tố´i qua".

"Tôi đang đi mua đồ` với Kỉ Oanh, cô ấ´y và Lí Dương Uy sẽ làm đám cưới vào Tế´t nguyên đán".

https://thuviensach.vn

“Lâ`n trước tôi có nghe Dương Uy nói rô`i, không ngờ nhanh như thê´, sao thă`ng ranh Dương Uy không nói cho tôi biê´t nhỉ?”

Cổ Vân Vân cười bảo: “Đây là do hai bên gia đình să´p đặt, hai người bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo thôi!”

“Thê´ cũng tô´t, phải bảo Dương Uy khao mới được!”

“Thê´ thì tô´i nay đi! Chiê`u nay đợi tôi và Kỉ Oanh mua đô` xong sẽ đê´n tìm hai người!”

Cúp điện thoại rô`i Trương Hoa mới thâ´y thời gian nhanh quá, chỉ còn chưa đâ`y hai tuâ`n nữa là đê´n tê´t Nguyên Đán rô`i, qua tê´t Nguyên Đán sẽ là tê´t âm lịch. Trương Hoa lại nghĩ, không biê´t tê´t Trâ`n Dĩnh có vê` nhà không? Vê` nhà rô`i có quay lại không?

Buổi tô´i, Kỉ Oanh xuâ´t hiện với vẻ râ´t hạnh phúc. Trương Hoa nói: “Kỉ Oanh, sau này Dương Uy mà bă´t nạt cậu thì nhớ bảo tôi, tôi sẽ giúp cậu oánh thă`ng ranh này!”

Cổ Vân Vân liê`n chen vào: “Cậu không câ`n phải lo, Lí Dương Uy người ta đô´i xử với Kỉ Oanh tô´t lă´m nhé!”

Trương Hoa cười cười: “Tôi nói thê´ để giả bộ chính nghĩa tí thôi!”

Kỉ Oanh phì cười: “Bây giờ người như cậu cũng ít, đã giả người tô´t rô`i còn dám nói ra miệng!”

7.

Các nhân viên trong công ty đê`u bận rộn chuẩn bị kinh doanh trong dịp tê´t Nguyên Đán. Trương Hoa bởi vì không trực tiê´p tham gia vào công việc kinh doanh ở trung tâm thành phô´ nên không mâ´y bận rộn, chỉ thỉnh thoảng cùng Phùng Lâm Hàn nghiên cứu các

https://thuviensach.vn

đề xuất phương án hoạt động tết Nguyên Đán ở các khu vực nộp lên.

Thứ bảy, Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn: "Tôi muốn chủ nhật nghỉ ngơi một hôm!"

"Nghỉ đi, lâu lắm rồi không thấy cậu nghỉ, tết Nguyên Đán chắc là bận lắm, đến lúc ấy có muốn nghỉ cũng không được!"

"Vậy chiều tôi xin về sớm nhé!"

Trương Hoa gọi cho Nhã Vận, hỏi cô đang làm gì. Nhã Vận nói: "Em đang đi siêu thị với chị dâu!", Trương Hoa liền nói: "Anh sắp về đến nhà rồi, hai chị em đang ở siêu thị nào để anh qua!"

Nhã Vận vui vẻ nói: "Thế thì hay quá! Thế để bọn em mua thêm ít thức ăn, anh mau qua đây đi, đợi anh đến trả tiền đấy!", Nhã Vận cúp điện thoại, Trần Dĩnh liền hỏi: "Anh em chuẩn bị qua đây à?"

"Vâng, chị em mình cứ thoải mái mua đi, dù sao, tí nữa anh ấy cũng qua đây tính tiền mà!"

Hai người đẩy xe vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng Trần Dĩnh lại đưa mắt nhìn quanh, sau đó hỏi: "Liệu anh trai em có tìm thấy chúng ta không?"

Nhã Vận liền nói: "Chị yên tâm, không tìm thấy chắc chắn anh ấy sẽ đứng ở quầy thu ngân đợi!"

Đang nói thì Trương Hoa đến. Nhã Vận liền bảo: "Anh, sao anh biết bọn em ở đây?"

"Em ngoài quầy đồ ăn ra thì còn đi quầy nào khác đâu!"

https://thuviensach.vn

Nhã Vận lè lưỡi: “Chỉ có anh hiểu em, anh mà còn không đế´n là em sẽ chấ´t đầ`y xe hàng đấ´y!”

Trầ`n Dĩnh vội nói: “Không cầ`n mua nhiề`u thế´ đâu, để lâu sẽ hỏng đấ´y!”

Trương Hoa hỏi hai chị em: “Mua thức ăn chưa?”

“Chuyện này không cầ`n chúng ta phải lo đâu, mẹ đi chợ mua hế´t cả rồ`i! Mẹ nói không thích mua rau ở siêu thị mà!”

8.

Trầ`n Dĩnh ở trong bế´p giúp mẹ Trương Hoa nấ´u ăn, Nhã Vận kéo Trương Hoa ra ngoài sân chơi cầ`u lông. Mẹ Trương Hoa thái rau, Trầ`n Dĩnh đứng bên cạnh rửa rau, mẹ Trương Hoa đột ngột hỏi: “Thă`ng Hoa có ở chung với con bé đó không con?”

Trầ`n Dĩnh đáp: “Nhã Vận nói là họ không ở chung ạ!”

Mẹ Trương Hoa thở phào: “Như thế´ chứng minh nó vẫn còn tình cảm với con, đừng bỏ cuộc, mau nghĩ cách khiế´n nó quay lại với con, khiế´n nó từ từ cảm nhận được sự tồ`n tại của đứa bé!”

Trầ`n Dĩnh khẽ cười: “Anh ấ´y chưa bao giờ hỏi han về` đứa bé”

“Đấ´y là bởi vì nó không ở cùng với con, vì vậy không cảm nhận được sự tồ`n tại của đứa trẻ”.

Mẹ Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì liề`n nói: “Hôm nay thă`ng Hoa ngồ`i xe buýt về` phải không? Có phải tố´i nay không về` thành phố´ không nhỉ?”

https://thuviensach.vn

“Con cũng không biết, có khi tối Cổ Vân Vân lại qua đón anh ấy cũng nên?”

Mẹ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Sau này con đừng nhắc đến tên cô gái nhà giàu đó trước mặt mẹ, con gái con đứa gì mà lái xe chứ!”

Trần Dĩnh cười bảo: “Mẹ à, bây giờ con gái lái xe nhiều lắm!”

“Nói tóm lại là mẹ cảm thấy con gái cứ điềm đạm, đơn giản một chút thì tốt hơn!”

Bố Trương Hoa từ trong nhà đi ra sân gọi: “Hai đứa chúng mày đang luyện mắt đấy à, trời tối thế này rồi còn ra ngoài chơi cầu lông!”

Nhã Vận liền nói: “Thôi không chơi nữa!”

Mẹ Trương Hoa từ trong bếp đi ra gọi: “Đừng chơi nữa, mau chuẩn bị ăn cơm đi!”

Cả nhà quây quần bên mâm cơm, Trương Hoa uống rượu với bố. Mẹ nói: “Như thế này có phải tốt không, cả nhà đoàn tụ, cho dù nghèo cũng vẫn hạnh phúc!”

Nhã Vận liền nói: “Thế thì không được, nghèo thì làm gì có nhiều đồ ăn ngon!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Nhã Vận, tối nay em ngủ với chị dâu, anh không về thành phố, anh sẽ ngủ trong phòng của em!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Tối nay anh không về ư? Vậy tối nay anh dẫn em đi chơi có được không?”

https://thuviensach.vn

Rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì, Nhã Vận lại nói: “Em không nhường phòng cho anh đâu. Anh là đàn ông con trai, sao có thể ngủ trên giường của em, anh làm bẩn giường của em thì sao?”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 23

I.

Trương Hoa lại nói: “Thế thì tối nay Trần Dĩnh sang ngủ chung với Nhã Vận vậy, giường của nó cũng rất to!”

Trần Dĩnh liền nhận lời. Nhã Vận thấy thế liền bảo: “Thôi vậy, để em ngủ chung với chị dâu, nhường giường cho anh!”

Trương Hoa ngồi dựa lưng trên giường của Nhã Vận, với tay lấy một cuốn tiểu thuyết trên giường của Nhã Vận, tiểu thuyết viễn tưởng, Trương Hoa đọc được mấy đoạn liền ném sang một bên: “Toàn mấy thứ vớ vẩn!”

Trương Hoa ngồi dậy mở máy tính của Nhã Vận lên chơi điện tử. Bốn bề rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng của mẹ, Nhã Vận và Trần Dĩnh đang ở trong phòng khách xem ti vi, nói chuyện.

Trương Hoa cảm thấy rất ấm áp, so với việc đi công tác, tiệc tùng thì ở nhà thoải mái và yên tĩnh hơn nhiều. Anh xin nghỉ một ngày về nhà là vì muốn nghỉ ngơi một ngày, đã lâu lắm rồi anh chưa được thanh thản thế này.

Trong phòng khách, mẹ Trương Hoa nói: “Dĩnh à, mau vào nói chuyện với thằng Hoa đi!”, Nhã Vận cũng nói: “Chị dâu vào trong đi! Chẳng mấy khi anh ấy về!”

Trần Dĩnh liền nói: “Thôi bỏ đi, có vào cũng chẳng biết nói gì!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận kéo Trần Dĩnh dậy, nói: “Đi vào khắc sẽ có chuyện để nói!”, mẹ Trương Hoa cũng nói: “Mau vào đi con!”

Hai người cứ đẩy Trần Dĩnh đến trước cửa phòng Nhã Vận. Nhã Vận với tay mở cửa, sau đó đẩy Trần Dĩnh vào trong, cười nói: “Nếu như tối không ra thì em sẽ nhường giường cho anh chị nhé!”, nói rồi con bé liền đóng cửa lại.

Trương Hoa đang chơi điện tử, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngoảnh đầu lại, nhìn thấy em gái đẩy Trần Dĩnh vào, sau đó đóng cửa lại. Trương Hoa hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Dĩnh ngại ngùng cười: “Không có gì, là Nhã Vận đẩy em vào thôi!”

2.

Trương Hoa không nói gì, tiếp tục chơi điện tử. Trần Dĩnh chậm rãi lại gần ngồi xuống bên giường của Nhã Vận. Im lặng một lát rồi hỏi: “Dạo này anh đi công tác có thuận lợi không?”

Trương Hoa ậm ừ đáp: “Ừ, đi công tác chẳng khác gì đi du lịch!”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng phải, với mối quan hệ của anh và Cổ Vân Vân, những người dưới quyền chắc chắn rất coi trọng anh!”

Trương Hoa nghe vậy không nói gì. Trần Dĩnh cũng không biết nói gì, chỉ biết ngồi im.

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em vẫn còn để rất nhiều quần áo mùa đông ở chỗ anh, bây giờ thời tiết càng lúc càng lạnh, hay là em qua lấy về đi?”

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh cười cười: “Giờ người em như thê´ này, mặc làm sao được chỗ quâ`n áo â´y?”

Trương Hoa ngoảnh đâ`u lại nhìn cái bụng đã râ´t to của Trâ`n Dĩnh, mới sực nhớ ra: “Ừ, anh quên mâ´t”. Một lát sau lại hỏi: “Gâ`n đây em đi làm có bâ´t tiện không?”

“Cũng may là chỉ có mâ´y bê´n thôi, xe buýt ở đây không như trong thành phô´, người đi làm cũng không đông như thê´, thỉnh thoảng có đông người thì cũng có người nhường chỗ cho em!

- Thê´ thì tô´t! - Nói rô`i anh lại tiê´p tục chơi điện tử. Trâ`n Dĩnh nói: “Huệ Anh có một người bạn làm ở bệnh viện, cô â´y nói có thể lên kiểm tra xem là con trai hay con gái đâ´y!”

Trương Hoa dừng chơi, ngoảnh đâ`u lại nhìn Trâ`n Dĩnh: “Em kiểm tra rô`i à?”, nói rô`i mới phát hiện trong tiê`m thức của mình vẫn có chút quan tâm xem đứa bé là con trai hay con gái. Trâ`n Dĩnh nói: “Chưa, em cảm thâ´y con trai hay con gái cũng như nhau, hơn nữa kiểm tra rô`i cũng chẳng thể thay đổi được giới tính của nó!”

Trương Hoa ậm ừ đáp: “Cũng phải!”

Trâ`n Dĩnh cúi đâ`u khẽ hỏi: “Anh hi vọng là con trai hay con gái?”

3.

Câu hỏi này của Trâ`n Dĩnh khiê´n Trương Hoa không sao trả lời được. Hô`i mới kê´t hôn, Trương Hoa muô´n có con, anh muô´n có một đứa con gái đáng yêu như Trâ`n Dĩnh, sau đó cả nhà sẽ cùng đi công viên, đi dạo phô´ vào mỗi cuô´i tuâ`n, chă´c chă´n sẽ vô cùng hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ anh với Trần Dĩnh đã ly hôn, hơn nữa do tâm lý, trong lòng anh luôn nảy sinh ý nghĩ bài xích đứa bé theo bản năng, vì vậy anh luôn tự nhủ mình tuyệt đối đừng quan tâm đến nó.

Nhưng nhìn cái bụng đang ngày một to lên của Trần Dĩnh, nghe cô hỏi anh thích con trai hay con gái, anh lại cảm thấy mình không thể nào ngó lơ với đứa bé, thậm chí trong lòng còn nghĩ, nếu là con gái thì tốt quá, bởi vì con gái rất dễ thương, mà nghe người ta nói, con gái thường bám bố hơn.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng anh lại không thể trả lời, cũng không muốn trả lời. Cũng may đúng lúc ấy điện thoại của Trương Hoa đổ chuông, anh liếc thấy là Lí Dương Uy gọi liền nhấc máy: "Gọi muộn thế này có việc gì vậy?"

"Cậu có nhà không? Ra ngoài uống rượu với tôi đi!"

Trương Hoa nghe giọng Lí Dương Uy có vẻ lạ liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Lí Dương Uy nói: "Không có gì, chỉ muốn tìm cậu uống rượu thôi!"

"Tôi đang ở nhà bố mẹ, cậu đợi một lát, tôi qua ngay!"

Trương Hoa nghĩ, chắc chắn Lí Dương Uy đang có chuyện gì đó, nếu không đã không gọi điện muộn thế này. Cúp điện thoại, Trương Hoa nói với Trần Dĩnh: "Bây giờ anh phải về thành phố, vốn định chuẩn bị ngày mai ở nhà nghỉ ngơi một ngày, giờ xem ra không được rồi!"

Trần Dĩnh vội hỏi: "Là Cổ Vân Vân à?", Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, sau đó nói: "Không phải cô ấy, là Dương Uy!"

Nói rồi liền lấy điện thoại ra gọi taxi.

https://thuviensach.vn

4.

Trương Hoa đi xong, mẹ anh liê`n hỏi Trâ`n Dĩnh: “Sao muộn thê´ này rô`i còn có việc gì nữa?”, Trâ`n Dĩnh đáp: “Con cũng không biê´t, anh â´y nhận được một cuộc điện thoại, nói là phải vê` thành phô´, con hỏi có phải Cổ Vân Vân gọi không, anh â´y nói là bạn học Lí Dương Uy”.

Mẹ Trương Hoa că`n nhă`n: “Cái thă`ng này, khó khăn lă´m mới vê` nhà một hôm, thê´ mà thót cái lại vê` thành phô´ rô`i!”

Trâ`n Dĩnh thâ`m nghĩ: “Chă´c chă´n là Cổ Vân Vân gọi!”

Ban nãy lúc ở trong phòng, mặc dù hai người nói chuyện râ´t ít nhưng Trâ`n Dĩnh vẫn cảm thâ´y râ´t â´m áp. Cô vô´n còn định hỏi anh râ´t nhiê`u chuyện, nhưng giờ chỉ cảm thâ´y hụt hẫng. Bởi vì cô tưởng người đó là Cổ Vân Vân, xem ra anh đúng là thích Cổ Vân Vân thật, nê´u không muộn thê´ này rô`i, sao lại vì một cuộc điện thoại mà đã tức tô´c lao vê` thành phô´?

Trương Hoa hô´i hả đê´n địa điểm hẹn uô´ng rượu với Lí Dương Uy, là một quán đô` nướng. Trương Hoa vừa ngô`i xuô´ng liê`n hỏi: “Xảy ra chuyện gì thê´?”, Lí Dương Uy liê`n nói: “Uô´ng một cô´c trước đã!”.

“Rô´t cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kỉ Oanh không có nhà, điện thoại cũng tă´t máy!”

“Mâ´t tích à? Đã tìm chưa?”

Lí Dương Uy lă´c đâ`u: “Không că`n tìm, tôi biê´t cô â´y ở cùng với ai!”

https://thuviensach.vn

“Ở cùng với ai?”

“Bạn trai cũ của cô ấ´y!”

Trương Hoa im lặng nhìn Lí Dương Uy, anh biế´t Lí Dương Uy chă´c chă´n sẽ nói lý do của mình.

Lí Dương Uy tiế´p tục: “Mấ´y hôm nay bạn trai cũ đế´n tìm cô ấ´y, tôi hỏi Kỉ Oanh có chuyện gì, Kỉ Oanh nói không có chuyện gì, nhưng tôi biế´t chă´c chă´n có chuyện!”

“Sao cậu biế´t chă´c chă´n có chuyện?”

“Ngay cả sự khác biệt nhỏ xíu ấ´y tôi còn có thể nhận ra, huố´ng hồ` cả tố´i nay cô ấ´y không về`, điện thoại cũng tă´t.

5.

Lí Dương Uy tiế´p tục: “Xem ra chuyện đám cưới cũng chẳng cầ`n phải chuẩn bị nữa!”, nói rồ`i liề`n uố´ng cạn một cố´c, cười nói: “Như thế´ cũng tố´t, tôi vố´n nghĩ chuyện hôn nhân thật phiề`n phức!”

“Nế´u hai người đã ở bên nhau thì nên tin tưởng nhau, cứ đợi cô ấ´y về` rồ`i hỏi cho rõ ràng”.

Lí Dương Uy cười chua xót: “Không cầ`n hỏi, trước đây cô ấ´y từng nói với tôi, người đàn ông đó là mố´i tình đầ`u của cô ấ´y, cô ấ´y đã dố´c toàn bộ tình cảm vào đó, giờ người đàn ông này quay lại rồ`i, chă´c chă´n cô ấ´y sẽ lập tức quay lại với anh ta!”

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Kỉ Oanh với Cổ Vân Vân khá thân thiế´t, có thể Cổ Vân Vân cũng biế´t chuyện gì đó cũng nên?”, nói rồ`i Trương Hoa liề`n lấ´y điện thoại ra: “Để tôi gọi cho Vân Vân hỏi xem sao!”, nhưng Lí Dương Uy đã ngăn lại: “Không cầ`n hỏi, tố´i nay

https://thuviensach.vn

tôi ở nhà suy nghĩ rất lâu, cảm thấy như thế này rất mệt mỏi, nếu cô ấy luôn hướng về gã đàn ông kia, tôi nên buông tay thì tốt hơn!"

Trương Hoa đột nhiên nghĩ đến Trần Dĩnh, thầm nhủ: "Có khi nào Lục Đào luôn ở trong tâm trí cô ấy?"

Lí Dương Uy dường như đã nhìn thấu tâm can Trương Hoa: "Đàn bà ai cũng khó mà quên được mối tình đầu, tôi tưởng rằng có thể nỗ lực khiến cô ấy quên đi, nhưng giờ xem ra tôi thất bại rồi! Xem ra cái nguyên tắc của cậu là nhất định phải lấy gái trinh làm vợ lúc trước có lẽ là có lí đấy!"

Lí Dương Uy cứ uống liên tục, Trương Hoa ngồi xuống cùng.

Lí Dương Uy uống rất nhiều, đã là hơn hai giờ đêm. Cuối cùng Lí Dương Uy cũng đổ gục trên bàn. Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy gục trên bàn nhậu, lắc đầu châm một điếu thuốc, muốn suy nghĩ một vài vấn đề nhưng đầu óc lại trống rỗng.

6.

Điện thoại của Lí Dương Uy đột nhiên đổ chuông. Nhìn thấy Lí Dương Uy đã ngủ say, Trương Hoa liền móc điện thoại trong túi bạn ra, trên màn hình hiện lên chữ "Bà xã", Trương Hoa biết là Kỉ Oanh gọi đến. Trương Hoa đang định nghe, nhưng nghĩ rồi lại thôi, đặt điện thoại lên bàn mặc cho nó kêu. Sau khi điện thoại thôi đổ chuông, Trương Hoa liền chuyển sang chế độ rung, sau đó lại nhìn thấy điện thoại của Lí Dương Uy rung lên lần nữa.

Kỉ Oanh phải gọi đến khoảng hơn chục lần Trương Hoa mới nghe máy. Đầu dây bên kia, Kỉ Oanh lo lắng hỏi: "Dương Uy, anh đang ở đâu, sao muộn thế này còn chưa về nhà?"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Là tôi, Trương Hoa đây!”, Kỉ Oanh lại vội vàng hỏi: “Thế Dương Uy đâu?”

“Cậu ta ngủ rồi!”

“Ở nhà cậu à?”

“Không, đang ở quán đồ nướng”

“Anh ấy uống nhiều quá à? Nói cho tôi biết hai người đang ở đâu, tôi qua đón anh ấy về!”

Trương Hoa vốn định từ chối nhưng cuối cùng vẫn nói với Kỉ Oanh. Chẳng bao lâu sau, Kỉ Oanh đã bắt taxi đến nơi. Nhìn thấy bộ dạng của Lí Dương Uy, cô liền sốt ruột hỏi: “Sao anh ấy lại uống nhiều thế này?”. Trương Hoa cười khẩy: “Chuyện này sao lại hỏi tôi?”

Kỉ Oanh ngồi xuống, bình tĩnh lại rồi nói: “Tối nay đúng là tôi có chút việc!”

“Tôi chẳng muốn quản lý mấy chuyện của các cậu làm gì, nhưng có điều này vẫn phải nói, nếu như cậu vẫn còn lưu luyến người cũ thì cứ nói thẳng với Dương Uy!”

“Tôi biết nếu nói trước với anh ấy thì bây giờ anh ấy đã không hiểu lầm thế này!”

“Có hiểu lầm hay không là chuyện của hai người, không cần giải thích với tôi!”

Nói rồi nhìn sang Lí Dương Uy, hỏi: “Để tôi đưa cậu ta về chỗ tôi hay là cậu đưa cậu ta về nhà?”

“Để tôi đưa anh ấy về nhà!”

https://thuviensach.vn

7.

Tô´i vê` đê´n nhà, Trương Hoa lại nghĩ ngợi vẩn vơ nên mãi khuya mới ngủ. Sáng ra, vẫn còn đang ngủ thì Cổ Vân Vân gọi điện đê´n, nói Kỉ Oanh đang ngô`i khóc ở chỗ cô. Lí Dương Uy đòi chia tay, hỏi vì nguyên nhân gì? Trương Hoa nói: "Chia tay hay không là chuyện của Dương Uy, tôi làm sao mà biê´t được!"

Cổ Vân Vân nói: "Chẳng phải tô´i qua cậu ta cùng cậu đi uô´ng rượu sao? Cậu chă´c chă´n biê´t rõ nguyên nhân!"

"Nguyên nhân này cứ hỏi Kỉ Oanh là rõ nhâ´t!"

Nói rô`i Trương Hoa liê`n cúp máy, ngủ tiê´p.

Nă`m một lúc mà không thể ngủ được nữa, Trương Hoa liê`n bò dậy, thu dọn gọn gàng mọi thứ xong liê`n xuô´ng dưới ăn sáng, sau đó đi dạo lung tung. Lúc Trương Hoa ngẩng đâ`u lên, anh thâ´y mình đã đứng trước một cửa hàng sách, anh liê`n bước vào trong.

Vẫn như thê´, có râ´t nhiê`u người đang đọc sách trong cửa hàng. Trương Hoa đi dạo một vòng, xem hê´t chỗ này đê´n chỗ kia, đột nhiên nhìn thâ´y cô gái thích đọc báo hôm trước. Cô đang lật giở những cuô´n sách ở trên giá trước mặt.

Trương Hoa lại gâ`n, thâ´y cô đang xem một cuô´n sách dạy nâ´u ăn. Trương Hoa liê`n hỏi: "Em cũng ở đây à?"

Cô gái ngẩng đâ`u, nhìn thâ´y Trương Hoa liê`n mỉm cười: "Vâng, được nghỉ nên ra ngoài đi dạo một chút!"

"Em muô´n học nâ´u ăn à?"

https://thuviensach.vn

“À, em chỉ giở xem linh tinh thôi, cứ muố´n tự làm nhưng lại sợ làm không ngon!”

“Bây giờ con gái biế´t nấ´u ăn ít lắ´m!”

Nói rồ`i anh lại nghĩ đế´n Trầ`n Dĩnh, lúc mới cưới nhau, Trầ`n Dĩnh cũng không biế´t nấ´u ăn, về` sau mới miễn cưỡng học làm vài món, nhưng dở tệ nên cô quyế´t định không động tay vào bế´p nữa, cơm nước đề`u do anh phụ trách. Rồ`i Trương Hoa lại nghĩ, không biế´t hiện giờ cô đã biế´t nấ´u nướng chưa, ở chung với mẹ lâu như thế´, chắ´c cũng phải biế´t dăm ba món rồ`i.

8.

Trương Hoa nhìn đồ`ng hồ`, đã quá trưa, thực ra anh mới ăn sáng nên không đói, nhưng vẫn hỏi cô gái: “Em ăn trưa chưa?”

Cô gái cười đáp: “Vẫn chưa, em dậy muộn, từ sáng còn chưa ăn!”

“Vậy chúng ta đi ăn đi, anh cũng chưa ăn gì!”

“Cũng được, nhưng chúng ta chia tiề`n nhé!”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này mà giục: “Chúng ta đi thôi!”

Cô gái nhìn một lượt khung cảnh nhà hàng, nói: “Dân xe buýt như chúng ta mà đế´n những nơi này e có hơi lãng phí quá đấ´y!”

Trương Hoa mỉm cười nói: “Thỉnh thoảng có lãng phí một lầ`n cũng đáng!”

“Cô gái cũng cười: “Thôi được, em cũng lãng phí một lầ`n xem sao!”

https://thuviensach.vn

Gọi thức ăn xong, nhân viên phục vụ đi rồ̀i, Trương Hoa mới hỏi: “Lâu như thế́ rồ̀i mà chưa biế́t tên em, anh xin tự giới thiệu trước, anh tên Trương Hoa!”

“Em tên Ngô Tĩnh, cái tên rấ́t quê mùa đúng không!”

“Không đâu, rấ́t hợp với em!”

Cô gái ngẫm nghĩ rồ̀i đột nhiên hỏi: “Anh chính là Trương Hoa làm việc ở công ty điện tử Triế́t Đông ư?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Sao em biế́t anh?”

“Vậy là anh thừa nhận rồ̀i nhé, em nghe một người bạn kể về̀ anh, vì vậy đột nhiên nhớ ra”.

“Bạn em làm sao biế́t anh?”

“Anh ấ́y làm việc trong ngành điện tử, vì vậy biế́t anh!”

“Hóa ra là thế́, không ngờ anh cũng có chút tiế́ng tăm nhỉ!” - Sau đó Trương Hoa tò mò hỏi: “Cậu ấ́y nói gì về̀ anh?”

Cô gái cười nói: “Cậu ấ́y nói anh là con rể tương lai của chủ tịch tập đoàn Triế́t Đông”

Trương Hoa cười như mế́u: “Thật không ngờ tiế́ng tăm của anh là thế́ này!”

Cô gái hỏi tiế́p: “Có đúng thế́ không?”

“Em thấ́y có giố́ng không?”

“Không giố́ng, nế́u là đúng sao ngày nào anh cũng ngồ̀i xe buýt đi làm, hơn nữa ngày nghỉ còn có thời gian đi hiệu sách!”

Trương Hoa bật ngón tay cái tán thưởng: “Thông minh!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 24

I.

Ăn xong, Trương Hoa đi thanh toán tiề̀n. Đợi Trương Hoa quay lại, Ngô Tĩnh cười nói: “Chức vụ của anh cao hơn em nhiề̀u, em cũng không tranh giành với anh làm gì, thôi để anh khao vậy!”

Trương Hoa cũng cười: “Ngày nghỉ em thường làm gì?”

“Thu dọn nhà cửa, sau đó đọc báo, xem ti vi, thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo”.

Trương Hoa cười hỏi: “Em không biế́t nấ́u nướng nên thường ngày chắc toàn ra ngoài ăn phải không?”

Ngô Tĩnh im lặng một lát rồ̀i mới trả lời: “Đa phầ̀n đề̀u là ra ngoài, tiện gì ăn nấ́y!”, nói rồ̀i nhìn Trương Hoa hỏi: “Anh ở một mình à?”

“Ừ, hiện tại thì đang một mình, bố́ mẹ anh ở ngoại ô, căn hộ đang ở là bố́ mẹ mua cho, nói ra thấ́y ngại quá!”

“Thế́ thì tố́t quá còn gì, những người đi thuê nhà như bọn em rấ́t ngưỡng mộ những người có nhà riêng như anh!”

Trương Hoa cười cười không nói.

Ngô Tĩnh đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

https://thuviensach.vn

Ra ngoài, Ngô Tĩnh liề`n nói: “Nế´u không còn việc gì nữa thì chúng ta về` thôi!”, Trương Hoa định hỏi chiề`u nay cô có bận không, nế´u không bận thì kiế´m chỗ nào ngồ`i nhưng cuố´i cùng lại thôi.

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Thế´ cũng được, lúc nào rảnh rỗi lại nói chuyện tiế´p!”

Ngô Tĩnh đi chưa được bao xa, thì thấ´y Trương Hoa đuổi theo nói: “Quên không hỏi số´ của em, em không ngại cho anh số´ chứ?”

Ngô Tĩnh nhoẻn miệng cười: “Được thôi!”

Ngô Tĩnh đi rồ`i, Trương Hoa đứng bầ`n thầ`n một lúc, chẳng nghĩ ra chiề`u nay sẽ làm gì. Cuố´i cùng anh quyế´t định về` nhà ngủ một giấ´c.

2.

Lúc Trương Hoa tỉnh lại thì trời đã tố´i. Anh rời khỏi giường, ra ngoài kiế´m gì đó bỏ bụng. Về` nhà, Trương Hoa bật ti vi lên, sau đó đổi kênh liên tục, cuố´i cùng bỏ cuộc, ném điề`u khiển sang một bên, rút thuố´c lá ra hút. Đưa mắ´t nhìn căn phòng trố´ng rỗng, Trương Hoa đột nhiên cảm thấ´y vô cùng hụt hẫng.

Điện thoại đổ chuông, là Lí Dương Uy, nói tố´i nay sẽ qua chỗ Trương Hoa ở. Trương Hoa nói: “Cậu qua đi, tôi đang ở một mình, chán chế´t đi được!”

Khoảng nửa tiế´ng sau, Lí Dương Uy đế´n, tay xách theo một ít đồ` nhắ´m và bia.

Trương Hoa nhìn thấ´y liề`n cười: “Cậu hiểu ý tôi đấ´y!”.

https://thuviensach.vn

Hai người bật ti vi nhưng không xem, chỉ ngồi uống rượu và tán dóc. Trương Hoa không hỏi chuyện Kỉ Oanh, mà Lí Dương Uy cũng không nói.

Lúc mỗi người đã uống được mấy lon thì Cổ Vân Vân gọi điện: "Cậu có nhà không? Lí Dương Uy có ở bên cạnh cậu không?"

"Đang ở nhà, đang uống rượu với Dương Uy!"

"Thế thì tôi lên đây, đang ở dưới tầng nhà cậu!"

Cổ Vân Vân vừa bước vào nhà đã nhìn Lí Dương Uy chằm chằm. Lí Dương Uy cũng mặc, chẳng buồn đoái hoài, chỉ mải mê uống, sau đó lấy thuốc lá ra ném cho Trương Hoa một điếu, rồi cũng châm một điếu cho mình vừa hỏi Trương Hoa: "Có phải dạo này tôi trở nên rất đẹp trai không?"

"Sao cậu lại nói thế?"

"Nếu không tại sao người đẹp vừa vào đến đây đã nhìn tôi chằm chằm như thế?"

Lúc này Cổ Vân Vân mới ngồi xuống, mở miệng nói: "Lí Dương Uy, cậu làm sao thế hả? Muốn sống chung thì sống chung, muốn chia tay là chia tay! Kỉ Oanh cả ngày buồn bã ở chỗ tôi, tôi vừa đưa cô ấy về, thấy cậu không có ở nhà, gọi điện cũng tắt máy, hóa ra là đang trốn ở chỗ Trương Hoa!"

3.

Lúc này Lí Dương Uy mới ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân: "Cậu có biết rõ tình hình không?"

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là tôi rõ, Kỉ Oanh đã nói với tôi rồi, chẳng qua chỉ là bạn trai cũ của cô ấy dạo này hơi buồn, cô ấy đi cùng anh ta có một lần thôi mà, cậu có cần phải nhỏ nhen thế không?”

Lí Dương Uy đột nhiên trở nên rất kích động, lớn tiếng nói: “Tôi nhỏ nhen? Bạn trai cũ của cô ấy dạo này thất tình, tìm cô ấy kể khổ ư? Tối qua đã đi với bạn trai cũ rồi còn đau lòng cái gì, lại còn muộn như thế, ai biết được bọn họ làm cái gì với nhau? Đã thế còn tắt máy, nói cái gì mà bạn trai cũ một mực bắt tắt máy nên chẳng còn cách nào khác. Nói như vậy hắn ta bảo cô ấy lên giường cô ấy cũng không còn cách nào khác à?”

“Cậu đừng có nói khó nghe như thế, Kỉ Oanh không phải loại người ấy, cô ấy rất điềm đạm!”

Lí Dương Uy cười khẩy: “Điềm đạm? Tôi thấy tình cũ khó quên thì có!”

“Cho dù có còn chút vấn vương cũng là chuyện bình thường, dù gì họ cũng ở bên nhau bao nhiêu năm. Hơn nữa các cậu cũng chuẩn bị cưới đến nơi rồi, Kỉ Oanh cũng đồng ý sau này không liên lạc với anh ta nữa mà!”

“Đó là việc của cô ta, đã chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa, tôi quyết định hủy hôn lễ, bởi vì tôi không muốn vợ tôi sau này thường xuyên dành thời gian để đi giải khuây cho người khác!”

“Tôi thấy cậu chẳng đáng mặt đàn ông gì hết, nhỏ nhen, ích kỉ, hay nói chính xác, cậu không muốn gắn bó với Kỉ Oanh nữa rồi!”

Lí Dương Uy cười khẩy: “Cậu muốn nghĩ thế nào thì tùy!”

“Cậu thật sự không chịu về nhà sao?”

https://thuviensach.vn

“Đó chẳng qua chỉ là chỗ tôi thuê ở tạm, vố´n chẳng phải nhà, nế´u cô ta thích thì cứ ở tiế´p, đó là chuyện của cô ta!”

“Cậu đã nói như vậy tôi cũng chẳng phí lời với cậu nữa, sau này cậu đừng hố´i hận!”

Nói rồ`i Cổ Vân Vân liề`n lao ra ngoài cửa.

Trương Hoa vội vàng đuổi theo nhưng Cổ Vân Vân không đế´m xỉa đế´n anh mà đi thẳng xuố´ng dưới.

4.

Cổ Vân Vân đi rồ`i, Trương Hoa cũng không nhắ´c lại những chuyện này, chỉ ngồ`i uố´ng với Lí Dương Uy. Lúc đi ngủ, Trương Hoa nói: “Sau này nế´u muố´n về` đó thì về`, nế´u không muố´n về` thì cứ qua đây, dù sao tôi cũng ở một mình. Nế´u tôi đi công tác, tôi sẽ đưa chìa khóa cho cậu!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa đang chăm chú xem phương án hoạt động tế´t Nguyên Đán thì Cổ Vân Vân bước vào. Anh ngẩng đầ`u nhìn, thấ´y Cổ Vân Vân vẫn còn bực tức liề`n hỏi: “Vẫn còn tức cơ à?”

Cổ Vân Vân ngồ`i xuố´ng ghế´, tức tố´i nói: “Tố´i qua sao cậu không nói gì? Cũng không biế´t đường khuyên nhủ cậu ta? Kỉ Oanh thật lòng với cậu ta, tại sao không thể tha thứ?”

“Đây là chuyện riêng của họ, chúng ta không thể can thiệp. Hơn nữa, chuyện hôn nhân không phải trò đùa, phải bình tĩnh thì mới suy nghĩ được!”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, đột ngột hỏi: “Đàn ông các cậu có phải rấ´t dễ dàng nói chuyện chia tay không?”

https://thuviensach.vn

“Sao cậu lại nói thế?”

“Không có gì, chỉ đột nhiên cảm thấy đàn ông các cậu rất dễ dãi trong chuyện tình cảm, có thể ở bên nhau cũng có thể chia tay bất cứ lúc nào!”

“Cậu sai rồi, tôi cảm thấy tâm lý phụ nữ rất khó nắm bắt, chính vì điểm này mới khiến đàn ông không yên tâm”.

Cổ Vân Vân đang định nói gì nhưng lại thôi.

Một lát sau, Cổ Vân Vân mới nói: “Tôi chỉ hi vọng Lí Dương Uy đừng đối xử như thế với Kỉ Oanh. Cậu không biết hôm qua ở nhà tôi cô ấy đã khóc thế nào đâu, hôn lễ đều chuẩn bị hết cả rồi, thế mà Lí Dương Uy đột nhiên nói hủy bỏ. Đàn ông thì không sao, nhưng Kỉ Oanh còn mặt mũi nào nữa chứ?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Có mâu thuẫn nên không cưới còn tốt hơn là cưới xong rồi lại ly hôn!”

5.

Trước tết Nguyên Đán, Trương Hoa lại đi công tác, lần này anh xuống khu vực của Tần Hải Vận phụ trách, đây là khu vực có lượng tiêu thụ lớn nhất trong số các khu vực xung quanh thành phố. Lần này Trương Hoa âm thầm đi, thậm chí không thông báo với cả giám đốc khu vực Lưu Vân Đông.

Rút kinh nghiệm lần trước, xuống đến nơi Trương Hoa âm thầm đi một vòng các trung tâm thương mại, tìm hiểu tình hình qua các nhân viên bán hàng ở đây. Nắm rõ tình hình rồi anh mới về khách sạn, soạn ra một bản kế hoạch chi tiết, cụ thể yêu cầu địa điểm cần cải tiến. Cuối cùng, anh mới đến gặp Tần Hải Vận.

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa vào văn phòng của Tần Hải Vận, anh ta hơi kinh ngạc, vội vàng chạy đến bắt tay Trương Hoa: “Giám đốc Trương đến khi nào thế? Sao không thông báo trước với tôi để tôi còn chuẩn bị!”

Trương Hoa cười đáp: “Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, biết giám đốc Tần bận rộn nên tôi không dám làm phiền!”

“Cậu khách sáo quá rồi! Có bận thế nào thì cũng phải chăm sóc cậu cho chu đáo chứ! Chuyện lần trước vẫn còn chưa cám ơn cậu được đấy!”

Trương Hoa cười cười không nói gì, ngồi xuống ghế và lấy tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn ra, bắt đầu bàn công việc với Tần Hải Vận.

Tần Hải Vận nghe Trương Hoa đề xuất những phương án này, im lặng hồi lâu rồi từ tốn nói: “Bảo sao chủ tịch lại xem trọng cậu, quả đúng không phải là hư danh!”

Trương Hoa cười: “Đâu có, còn phải học hỏi ở bậc tiền bối các anh nhiều!”

- Cậu lại khách sáo rồi! Xem ra tôi phải đánh giá lại cậu mới được! À, hôm nay tôi nhất định phải mời cậu một bữa, đừng hiểu lầm, chỉ là chiêu đãi đơn thuần thôi!

6.

Buổi chiều, Trương Hoa về khách sạn, anh biết kết quả lần này rất tốt, cuối cùng anh cũng hiểu ra ý nghĩa thực sự của những điều mà Phùng Lâm Hàn đã nói với anh.

https://thuviensach.vn

Nằm xuống giường, Trương Hoa thấy vui vui, tiện tay vớ lấy cái điện thoại, lướt một lượt danh bạ. Lúc nhìn thấy cái tên Ngô Tĩnh, anh đột nhiên muốn chia sẻ niềm vui với cô.

Ngẫm nghĩ một hồi, Trương Hoa liền gửi một cái tin nhắn: "Mấy hôm nay anh đi công tác, thay đổi phương pháp làm việc, hiệu quả rất tốt, vì vậy muốn chia sẻ niềm vui với em!"

Một lát sau, Ngô Tĩnh trả lời lại: "Chúc mừng anh, em cũng vui thay cho anh, tiếp tục cố gắng nhé!", phía sau còn kèm theo một cái mặt cười.

Trương Hoa đọc đi đọc lại tin nhắn, cuối cùng nhìn cái mặt cười kia, trong lòng chợt cảm thấy rất hạnh phúc. Sống với Trần Dĩnh bấy nhiêu lâu, mặc dù trước đây cũng thường xuyên nhắn tin nhưng chẳng bao giờ nói mấy lời tình cảm, toàn chỉ là hỏi gì đáp nấy.

Trương Hoa lại nhắn lại, chẳng mấy chốc Ngô Tĩnh cũng nhắn lại một tin. Trương Hoa chợt cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhõm, đang định nhắn tin tiếp thì Lưu Vân Đông gõ cửa.

Lưu Vân Đông vào phòng liền hỏi: "Sao giám đốc Trương đến mấy hôm rồi mà không thông báo với chúng tôi, lúc chiều, qua văn phòng giám đốc Tần tôi mới biết!"

Trương Hoa cười bảo: "Như thế mới yên tĩnh một chút!"

Lưu Vân Đông cười: "Tôi đã xem số tài liệu và phương án kia rồi, quả là khâm phục giám đốc Trương, cũng thật xấu hổ vì làm việc chưa được tốt, anh cứ thẳng thừng phê bình đi!"

"Phê bình gì chứ, anh đã làm rất tốt rồi, nếu như ngay cả khu vực tiêu thụ mạnh nhất ngoại ô mà tôi còn phải phê bình thì các khu

https://thuviensach.vn

vực khác phải tính sao đây?”

7.

Hai người nói chuyện một lúc thì Lưu Vân Đông nói: “Cũng gần đến giờ rồi, giám đốc Tần đã chuẩn bị tiệc rượu rồi, chúng ta qua đó đi!”. Trương Hoa gật đầu đáp, đúng lúc ấy có tin nhắn của Ngô Tĩnh gửi đến, Trương Hoa đọc rồi nhắn lại: “Anh phải đi tiếp khách rồi, tối về nói chuyện tiếp nhé!”

Ngô Tĩnh liền nhắn lại luôn: “Anh uống ít thôi!”, còn kèm theo cái mặt cười phía sau. Trương Hoa đọc tin nhắn, khẽ nhoẻn cười.

Lưu Vân Đông cười bảo: “Giám đốc Trương đi công tác mà vẫn không quên nhắn cho công chúa nhà họ Cổ cơ à?”. Trương Hoa biết Lưu Vân Đông nghĩ anh đang nhắn tin với Cổ Vân Vân nhưng không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười. Mặc áo khoác xong, anh nói: “Chúng ta đi thôi!”

Vẫn là rất nhiều người tiếp đón. Trong buổi chiêu đãi, Trương Hoa cảm nhận rõ sự kính trọng của họ đối với mình có sự khác biệt. Trước đây sự kính trọng ấy xuất phát từ việc hiểu nhầm thân phận của anh, còn lần này, sự kính trọng phần nhiều là vì họ đã khẳng định được năng lực của anh trong công việc. Trương Hoa nghĩ, chắc chắn là Tần Hải Vận đã nói với bọn họ về kế hoạch cải tiến lần này của anh.

Sau bữa ăn, vẫn là đi giải trí, Trương Hoa không muốn đi nhưng vẫn bị lôi kéo đi. Vẫn giống như trước, có rất nhiều “em” ngồi phục vụ. Lưu Vân Đông lại gần Trương Hoa, thì thầm nói: “Giám đốc Trương, tối nay có cần bao một em không?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cười: “Thực ra tôi chưa bao giờ đế n những nơi như thế này!”

Lưu Vân Đông cười lớn: “Đàn ông mà, nên học cách chơi”, sau đó thì thầ m vào tai Trương Hoa: “Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho công chúa nhà họ Cổ biế t đâu!”

Kì thực kể từ sau khi ly hôn, nhiề u tố i Trương Hoa cảm thấ y rấ t “bức bách”, đặc biệt là sau khi uố ng rượu. Có lúc anh cũng nghĩ, hay là buông thả một lầ n, dù sao, đó cũng không phải là chuyện đùa giỡn tình cảm, chỉ là giải quyế t nhu cầ u sinh lí mà thôi.

8.

Đặc biệt là ở những nơi như KTV, mọi người liên tục uố ng rượu, ai cũng rấ t thoải mái, hơn nữa các cô phục vụ ngồ i bên cạnh cứ đụng chạm liên tục, đúng là một thách thức lớn đố i với đàn ông. Trương Hoa nhìn cảnh tượng này, trong lòng nghĩ, chắ c là chẳng mấ y gã đàn ông có thể giữ được suy nghĩ và thể xác trong sạch trong một thời gian dài ở đây.

Đột nhiên điện thoại trong túi quầ n anh đổ chuông, lấ y ra xem, là tin nhắ n của Ngô Tĩnh: “Vẫn chưa về khách sạn à? Muộn lắ m rồ i, đừng chơi bời lăng nhăng nhé!”, phía sau còn kèm theo một cái mặt cười.

Suy nghĩ hư hỏng vừa nhen nhóm trong đầ u Trương Hoa bỗng chố c bị cái tin nhắ n ấ y xua tan đi mấ t. Đọc tin nhắ n này, Trương Hoa cảm thấ y mình không nên làm bừa. Hơn nữa, trong lòng anh cảm thấ y rấ t ấ m áp, nghĩ rằ ng cô gái này đang quan tâm đế n mình.

https://thuviensach.vn

Thế là anh liền lấy cớ đi vệ sinh để nhắn tin lại cho cô, nói là mình vẫn đang bàn chút công chuyện, đợi khi nào về khách sạn sẽ nhắn tin cho cô. Ngô Tĩnh nhắn lại nói: “Em chuẩn bị đi ngủ nên nhắn tin cho anh, nhớ về sớm nghỉ ngơi”, sau đó lại là một cái mặt cười.

Cuối cùng, Trương Hoa không đi “tăng ba” với Lưu Vân Đông, chỉ nói đùa với anh ta: “Anh cẩn thận kẻo mang bệnh vào người đấy!”

“Yên tâm đi, chỉ có điều giám đốc Trương về công ty đừng vì chuyện này mà đuổi tôi đấy!” - Nói rồi liền cười lớn.

Trương Hoa cũng cười theo: “Làm gì có chuyện đó, sở thích này của các giám đốc khu vực ngoại ô các anh đều trở thành bí mật được công khai từ lâu rồi!”

Về đến khách sạn, Trương Hoa nằm trên giường, đọc đi đọc lại những tin nhắn của Ngô Tĩnh. Sau mỗi cái tin nhắn của Ngô Tĩnh đều có kèm theo một cái mặt cười, những cái mặt cười ấy khiến cho Trương Hoa nghĩ đến bộ dạng hay cười của cô.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 25

I.

Lúc về công ty, Trương Hoa hỏi Lưu Vân Đông có muốn về cùng không, Lưu Vân Đông nói đợi sau tết Nguyên Đán mới về thành phố, bây giờ đang có rất nhiều việc phải làm. Trương Hoa nói như thế cũng tốt, rồi dặn anh ta nhất định phải đánh thắng "trận" này.

Buổi chiều trước khi về, Trương Hoa nhắn tin cho Ngô Tĩnh bảo sẽ về đến nhà trước giờ cơm tối, hỏi cô có muốn cùng đi ăn không. Ngô Tĩnh đồng ý. Lúc anh xuống xe, Cổ Vân Vân gọi điện đến, hỏi Trương Hoa có phải hôm nay về không. Trương Hoa ngạc nhiên hỏi sao cô biết, Cổ Vân nói đã xem lịch trình đi công tác của anh rồi, sau đó còn nói sẽ đợi anh về ăn cơm.

Trương Hoa bảo hôm nay về hơi muộn, ngày mai sẽ gặp sau. Trương Hoa xuống xe liền về nhà, sửa soạn một chút rồi mới ra bến xe buýt đợi Ngô Tĩnh.

Trương Hoa đang đứng hút thuốc thì Ngô Tĩnh xuống xe, cô thấy anh liền chạy đến hỏi: "Anh chờ lâu lắm rồi phải không?"

Trương Hoa lắc đầu bảo mới chờ có một lúc thôi.

Bởi vì mấy hôm nay đều liên lạc bằng tin nhắn nên hai người có cảm giác thân thiết như bạn bè lâu năm. Lúc ăn cơm, Trương Hoa đột nhiên hỏi: "Em có muốn tìm hiểu về anh không?"

Ngô Tĩnh cười đáp: "Ok, anh muốn kể thì em sẽ nghe!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nhìn cô, chậm rãi nói: “Em có tin là anh từng kê´t hôn rô`i không?”

Ngô Tĩnh không hê` tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Tin!”

Trương Hoa lại có vẻ ngạc nhiên, hỏi ngược lại: “Sao em lại tin?”. Ngô Tĩnh cười bảo: “Không phải không tin, em đã biê´t từ lâu rô`i!”

Trương Hoa tròn mă´t: “Em đã biê´t rô`i ư?”

2.

Ngô Tĩnh nói: “Lâ`n trước em đã nói với anh rô`i, bạn em từng nhă´c đê´n anh mà!”

“Thê´ ngoài chuyện bảo anh là con rể tương lai của tập đoàn Triê´t Đông ra còn nói gì nữa?”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hô`i lâu mới nói: “Anh â´y nói anh vì theo đuổi Cổ Vân Vân mà bỏ rơi người vợ đã cưới được một năm!”

“Chẳng trách mà em biê´t!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, nói tiê´p: “Chỉ có điê`u anh â´y râ´t khâm phục anh, nói ră`ng vì tiê`n đô` cái gì anh cũng có thể làm, còn nói khả năng và thủ đoạn của anh khiê´n râ´t nhiê`u người sợ hãi!”

Trương Hoa lâ´y một điê´u thuô´c ra, rít mâ´y hơi rô`i hỏi: “Em có cái nhìn thê´ nào vê` những điê`u này? Hay nói cách khác, em có tin những chuyện â´y không?”

Ngô Tĩnh đặt đũa xuô´ng, cười nói: “Thực ra trong lòng em cũng râ´t tò mò, trước đây khi anh â´y nói với em những chuyện này, em

https://thuviensach.vn

đã tưởng tượng anh là một người lạnh lùng, khó nắm bắt, nhưng sau khi quen biết anh, em bắt đầu hoài nghi những chuyện đó!”

“Đúng là anh đã từng kết hôn, và cũng đã ly hôn. Ngoài những chuyện ấy ra, những chuyện khác đều không chính xác!”

“Thế tại sao anh lại ly hôn nhanh chóng như thế?”

“Về nguyên nhân thì anh không muốn nói nhiều nữa, chỉ có thể nói với em một điều, trước khi ly hôn với vợ cũ, ngoài cô ấy ra, anh không có bất kì người phụ nữ nào khác. Sau khi ly hôn, anh cũng chưa từng theo đuổi một cô gái nào cả!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, sau đó gật đầu nói: “Em hiểu rồi!”

Trương Hoa cười: “Hi vọng em thật sự hiểu!”, dừng lại một lát, Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Tại sao anh lại nói những chuyện này với em? “

Trương Hoa lắc đầu: “Chẳng có lí do gì, chỉ đột nhiên muốn nói với em mà thôi!”

3.

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Để anh tiễn em về nhé!”, Ngô Tĩnh gật đầu đồng ý. Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh về, đến cổng một khu chung cư, Ngô Tĩnh nói: “Đến nơi rồi!”

“Ok, em lên đi! Anh phải về đây! Có một người bạn đang ở chỗ anh, chiều nay anh nói với cậu ta là tối anh về đến nhà”.

Ngô Tĩnh cười: “Phòng con gái nên không tiện lắm, thế nên em không mời anh lên chơi đâu!”

Trương Hoa nói không sao, anh vốn cũng không định lên.

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa vê` đê´n nhà, Lí Dương Uy vẫn chưa vê`, bởi vì giờ giâ´c làm việc của anh ta râ´t lung tung, có lúc thì vê` sớm, có lúc lại vê` muộn. Lúc Trương Hoa đi tă´m thì Lí Dương Uy mới vê`.

Trương Hoa nhìn thâ´y Lí Dương Uy liê`n hỏi: "Ăn cơm chưa?". Lí Dương Uy bảo ăn rô`i, Trương Hoa nói: "Tôi tưởng cậu chưa ăn, hay chúng ta xuô´ng dưới ăn đêm đi!"

"Cậu mới đi công tác vê`, nghỉ sớm đi!"

Lúc đi ngủ, Trương Hoa hỏi: "Kỉ Oanh vẫn ở đó à?"

"Hình như là thê´, cô â´y thường xuyên đê´n khách sạn tìm tôi, nhưng tôi mặc kệ!"

Trương Hoa thở dài: "Tại sao mới đâ`u có vẻ thă´m thiê´t thê´ mà mới mâ´y ngày đã thành ra thê´ này rô`i?"

"Gánh nặng tâm lý không sao giải tỏa được, cậu bảo mâ´y ngày hôm đó bọn họ thường xuyên gặp mặt, ai biê´t đã xảy ra chuyện gì?"

"Cậu nói xem, con người tại sao lại kì quặc đê´n thê´, đô´i với người mình không yêu, mặc cô ta muô´n làm gì thì làm, chẳng có gì để mà nói. Nhưng càng là người mình yêu thì càng không thể châ´p nhận được một chút sai lâ`m của cô â´y!"

Có lẽ câu: "Càng yêu nhiê`u thì càng hận sâu să´c" là đúng.

Trương Hoa ngô`i dựa lưng vào thành giường, châm một điê´u thuô´c rô`i nói: "Đúng thê´, yêu càng sâu đậm thì hận càng sâu să´c!"

4.

https://thuviensach.vn

Im lặng hô`i lâu, Trương Hoa liê`n hỏi: “Hôn lễ hủy bỏ thật ư?”

“Hủy bỏ rô`i, Kỉ Oanh gâ`n như ngày nào cũng đê´n khách sạn tìm tôi, hi vọng tôi tha thứ cho cô â´y, cũng mong tôi đừng hủy bỏ hôn lễ!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy một hô`i, lại hỏi: “Cậu thật sự không định tha thứ cho cô â´y à? Ngày nào cô â´y cũng đê´n tìm cậu, cho thâ´y cô â´y chưa xảy ra chuyện gì với bạn trai cũ!”

Lí Dương Uy nghĩ một lát mới nói: “Giờ tôi đang nghi ngờ cô â´y sợ tôi hủy hôn sẽ mâ´t hê´t thể diện hay là thật sự mong kê´t hôn với tôi?”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, không nói gì. Một lát sau mới lên tiê´ng: “Thôi bỏ đi, đừng nghĩ những chuyện này nữa, đi ngủ đi!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa đang xem tài liệu trong văn phòng thì Cổ Vân Vân đê´n, hỏi: “Lí Dương Uy vẫn ngủ ở chỗ cậu à?”

“Ừ!”

Cổ Vân Vân tức tô´i nói: “Cậu ta làm sao thê´ nhỉ, có chút chuyện vặt vãnh cũng không chịu tha thứ cho Kỉ Oanh!”

“Kỉ Oanh vẫn ở chỗ bọn họ từng thuê đúng không?”

“Ừ, cô â´y nói Lí Dương Uy sẽ quay lại!”

Thâ´y Trương Hoa không nói gì, Cổ Vân Vân liê`n nói tiê´p: “Tôi khuyên Kỉ Oanh hãy bỏ Lí Dương Uy đi, nhưng Kỉ Oanh nói Lí Dương Uy là một người đàn ông tô´t, nhâ´t định cô â´y sẽ đợi! Nói ra thật bực mình, Lí Dương Uy đô´i xử với cậu â´y thê´ mà cậu â´y vẫn ngô´c nghê´ch như vậy!”

https://thuviensach.vn

“Tình cảm của con người rất phức tạp, đâu thể dùng lí lẽ thông thường mà nói được?”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, khẽ nói: “Đúng thế, tôi cảm thấy mình cũng rất ngốc, thậm chí còn ngốc hơn cả Kỉ Oanh!”

Trương Hoa nghe ra ý của Cổ Vân Vân nhưng giả vờ không hiểu, cúi đầu chăm chú đọc tài liệu trên bàn. Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, thầm thở dài.

5.

Buổi chiều, Cổ Vân Vân nói: “Tối nay đừng viện cớ này nọ, nhất định phải đi ăn với tôi đấy, đã lâu lắm rồi tôi không ăn cùng cậu!”.

Trương Hoa gật đầu: “Ok, tối nay nhất định tôi sẽ đi ăn với cậu!”

“Có nên gọi thêm Lí Dương Uy và Kỉ Oanh không?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thôi bỏ đi, chuyện của họ cứ để họ tự giải quyết!”

“Cũng được, đi hai người càng yên tĩnh!”

Lúc gần hết giờ làm, Ngô Tĩnh nhắn tin cho Trương Hoa, hỏi anh đang làm gì? Có muốn cùng về không? Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nhắn lại là tối nay công ty có chút việc nên rất muộn mới về.

Cổ Vân Vân hỏi: “Ai nhắn tin thế?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cười nói: “Giám đô´c khu vực ngoại ô, báo cáo tình hình chuẩn bị cho tê´t Nguyên Đán”.

Cổ Vân Vân cười: “Thật không ngờ mâ´y ông giám đô´c ngoại ô khó quản lý này cũng bă´t đâ`u phục tùng cậu rô`i đâ´y!”

Trương Hoa khẽ cười, đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người ăn cơm xong, Cổ Vân Vân một mực đòi tìm chỗ nào ngô`i, Trương Hoa đành phải đi cùng cô.

Uô´ng cà phê xong đã khá muộn, Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa vê`, cô´ ý đi đường vòng, Cổ Vân Vân nói râ´t thích cảm giác hóng gió ban tô´i.

Trương Hoa nói: “Không phải cậu thường xuyên ra ngoài hóng gió ban đêm đâ´y chứ?”

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa: “Thích hóng gió nhưng cũng phải xem là đi với ai, đi hóng gió một mình thì có gì thú vị?”

Đưa Trương Hoa vê` đê´n chung cư, Cổ Vân Vân nói: “Tôi râ´t muô´n lên trên ngô`i một lúc nhưng cái tên Lí Dương Uy chê´t tiệt kia đang ở trên đó!”

Trương Hoa xuô´ng xe, quay lại nói: “Thôi vê` sớm đi, con gái nên vê` nhà sớm một chút!”

6.

Chỉ còn mâ´y hôm nữa là đê´n tê´t Nguyên đán, buổi tô´i trước tê´t Nguyên Đán, Trương Hoa lại chuẩn bị phải đi công tác để giám sát công việc ở các khu vực ngoại ô, anh quyê´t định sẽ vê` nhà một tô´i.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân tô´i nay phải vê` nhà thăm bô´ mẹ, bởi vì tê´t Nguyên Đán chă´c chă´n không thể ở nhà với họ. Cổ Vân Vân hỏi có câ`n lâ´y xe của cô đi để tô´i vê` cho tiện không nhưng Trương Hoa nói không câ`n, Nhã Vận đang ở trường, anh có thể ngủ ở phòng của con bé.

Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn sẽ vê` nhà bô´ mẹ một tô´i, buổi chiê`u xin nghỉ làm sớm, ngày mai cũng đi làm muộn một chút. Phùng Lâm Hàn nói: “Không thành vâ´n đê`, ngày mai cứ ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi!”

Trên xe buýt, Trương Hoa nhận được tin nhă´n của Ngô Tĩnh, hỏi anh tô´i vẫn bận việc công ty à? Trương Hoa nhă´n tin lại bảo hôm nay anh vê` nhà bô´ mẹ đẻ.

Lúc Trâ`n Dĩnh hê´t giờ làm, vừa xuô´ng cổng đã thâ´y Trương Hoa đứng đợi cô. Trâ`n Dĩnh nhìn thâ´y anh, cảm giác hơi bâ´t ngờ: “Sao anh lại đê´n đây?”

Tê´t Nguyên Đán anh phải đi công tác nên hôm nay vê` thăm bô´ mẹ!”

“Anh đã nói với bô´ mẹ chưa?”

“Chưa”.

Trâ`n Dĩnh cười nói: “Tạo bâ´t ngờ cho bô´ mẹ phải không?”, sau đó nói: “Chúng ta đi thôi, bây giờ cứ hê´t giờ làm em lại đi bộ một vài bê´n rô`i mới ngô`i xe, coi như tập thể dục!”

Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh vác cái bụng to tướng, khệ nệ bước, đột nhiên hỏi: “Em có mệt không?”

Trâ`n Dĩnh ngoảnh đâ`u lại nhìn anh, mỉm cười nói: “Anh nói xem?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Chúng ta đừng đi bộ nữa, bắ t taxi vê ̀ đi!”

Trên taxi, Trương Hoa nói: “Hay là chúng ta xuô ́ng mua chút đô ̀ ăn đi!”

“Không câ ̀n đâu, thức ăn mẹ chuẩn bị cả rô ̀i, chă ́c chă ́n là đủ ăn, ngoài ra cũng nhiê ̀u đô ̀ ăn vặt lă ́m!”

7.

Nhìn thâ ́y Trương Hoa và Trâ ̀n Dĩnh cùng vê ̀, bô ́ mẹ Trương Hoa râ ́t bâ ́t ngờ, đặc biệt là mẹ Trương Hoa, bà vui lă ́m, vội vàng vào bê ́p chuẩn bị đô ̀ ăn. Lúc ăn cơm, mẹ anh nói: “Tô ́i nay đừng có giô ́ng như lâ ̀n trước, nửa đêm còn bỏ vê ̀ thành phô ́!”

“Lâ ̀n trước là bạn học của con cãi nhau với bạn gái, đòi chia tay vì vậy con mới phải vê ̀!”

“Có chuyện gì thê ́?” - Mẹ Trương Hoa hỏi.

“Bọn họ chuẩn bị tê ́t Nguyên Đán này làm đám cưới, kê ́t quả là giờ hủy bỏ hôn lễ rô ̀i!”

“Thanh niên bây giờ sao toàn như thê ́ nhỉ? Hơi tí là đòi chia tay với ly hôn, thâ ́y như thê ́ thú vị lă ́m đúng không?”

Bô ́ Trương Hoa thở dài: “Thật chẳng thể nào bì với thê ́ hệ mình, thê ́ hệ mình nào dám động tí đòi chia tay với ly hôn như thê ́?”

Mẹ Trương Hoa cũng phụ họa: “Tôi thâ ́y chúng nó bây giờ tâm lý chưa trưởng thành, đợi đê ́n khi già rô ̀i mới biê ́t hô ́i hận!”

Trương Hoa biê ́t bô ́ mẹ đang ám chỉ mình, anh chỉ biê ́t im lặng.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nghĩ thầm, xem ra lần trước, người gọi cho Trương Hoa không phải là Cổ Vân Vân, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nên cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều đến sự ám chỉ của bố mẹ Trương Hoa.

Trương Hoa nâng cốc lên nói với bố: "Vậy con xin đại diện cho thế hệ sau không biết điều kính bố mẹ, các "chính trị gia" một ly ạ!"

Mẹ Trương Hoa bật cười, bảo con trai mồm mép lém lỉnh.

Trần Dĩnh cũng phì cười. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, Trần Dĩnh lập tức im bặt, cúi đầu ăn cơm. Mẹ Trương Hoa nói: "Dĩnh à, không phải sợ nó, muốn cười thì cứ cười!"

Trần Dĩnh thấy mẹ Trương Hoa nói vậy liền không nhịn được cười.

8.

Trương Hoa nói vọng từ trong phòng Nhã Vận ra: "Sao máy tính của Nhã Vận lại đặt pass thế này?"

Trần Dĩnh ở trong phòng khách nói: "Em biết đấy!", nói rồi cô liền đi vào, Trương Hoa hỏi: "Mật mã là gì?"

"Không thể nói cho anh biết được!"

"Tại sao?"

"Em cũng không biết, Nhã Vận nói thế, hơn nữa còn bắt em nhất định phải hứa, nếu như anh muốn chơi thì để em nhập pass cho anh, nhưng không được nói cho anh biết!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Cái con nhóc này, làm trò quỷ gì thê´ không biê´t!”

“Anh đứng sang một bên đi!”- Trâ`n Dĩnh nói: “Con bé nói rô`i, không thể để anh nhìn thâ´y pass!”

“Thật phiê`n toái, sau này phải cho con bé này một trận mới được!” - Nói rô`i anh liê`n đứng dậy đi sang một bên.

Trâ`n Dĩnh đánh pass vào xong liê`n nói: “Không còn chuyện gì thì em ra ngoài đây!”

Trâ`n Dĩnh xem ti vi một lúc rô`i đi tă´m và vê` phòng ngủ. Bô´ mẹ Trương Hoa cũng vê` phòng ngủ rô`i. Trương Hoa nghĩ, đi tă´m trước đã, tă´m xong rô`i chơi điện tử tiê´p!

Trâ`n Dĩnh đang nă`m trên giường thì thâ´y Trương Hoa qua gõ cửa, hỏi: “Anh vào có được không?”

“Anh vào đi!”

Trương Hoa đẩy cửa bước vào, thâ´y Trâ`n Dĩnh đang xem tạp chí, liê`n hỏi: “Em có thể ngô`i dậy một lát không?”

“Có chuyện gì à?”

Trương Hoa tức tô´i nói: “Cái con ranh â´y, đã đặt pass thì chớ, lại còn cài đặt chê´ độ bảo vệ màn hình, anh tă´m xong vê` phòng nó lại yêu câ`u nhập mật mã, mà anh lại đang chơi dở chứ!”

Trâ`n Dĩnh muô´n cười nhưng không dám, lòng thâ`m nghĩ, con bé Nhã Vận này nói đúng thật. Lâ`n â´y trước khi vê` trường, Nhã Vận nói với Trâ`n Dĩnh: “Chị dâu, em nói mật mã máy tính cho chị, anh cả mà vê` thể nào cũng chơi điện tử, chị đừng nói mật mã cho anh â´y, như thê´ anh â´y muô´n chơi nhâ´t định phải tìm đê´n chị!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 26

I.

Buổi sáng, khi Trần Dĩnh tỉnh giấc, mẹ Trương Hoa đang làm đồ ăn sáng, Trần Dĩnh vào bếp nói: “Mẹ, ngày nào mẹ cũng phải dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho con, con ngại lắm!”

“Con nói vớ vẩn gì thế, con không có ở nhà thì mẹ với bố con cũng phải dậy sớm mà, hơn nữa có con ở đây bố mẹ cũng thấy đỡ cô đơn!”

“Bố lại đi tập thể dục rồi à mẹ?”

“Bố con đi với thằng Hoa rồi!”

Trần Dĩnh ngạc nhiên hỏi: “Anh ấy mà cũng dậy sớm thế ạ?”

“Ừ, trước đây lần nào về nhà cũng lười lắm, thế mà hôm nay lại dậy sớm thế!”

Bữa sáng dọn ra thì bố con Trương Hoa cũng về đến nhà. Ăn sáng xong, Trần Dĩnh chuẩn bị đi làm, Trương Hoa nói: “Anh đi với em nhé, anh cũng phải về công ty!”

Trên taxi, Trương Hoa hỏi: “Tết Nguyên Đán em có được nghỉ không?”, Trần Dĩnh nói có được nghỉ, Trương Hoa liền hỏi tiếp: “Em có kế hoạch gì chưa?”

“Cả Nhã Vận và Huệ Anh đều được nghỉ, em đã nói với mẹ rồi, để Huệ Anh qua nhà mình ở mấy hôm, như thế ban ngày ba đứa

https://thuviensach.vn

bọn em có thể cùng đi dạo!”

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Sao Huệ Anh nghỉ tế´t lại chỉ có một mình, chẳng phải cô â´y đã có bạn trai rô`i hay sao? Sao anh ta không ở bên cạnh cô â´y?”

Trâ`n Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rô`i nói: “Anh nói thê´ khiê´n em cảm thâ´y hơi kì lạ, để sau này em hỏi cô â´y xem sao!”

Cả hai cùng xuô´ng xe, Trương Hoa nói: “Em vào đi, anh phải vê` công ty luôn đây, ngày mai phải đi công tác rô`i, sau tê´t mới vê`!”

“Anh ngô`i xe buýt vê` thành phô´ à?”

“Đi một mình thì ngô`i xe buýt cho tiện!”

2.

Buổi trưa, Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân: “Trưa nay tôi mời cậu ăn cơm, chiê`u nay cũng có thể ngô`i với cậu một lúc!”

Cổ Vân Vân ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên lại muô´n ngô`i với tôi thê´?”

“Ngày mai tôi phải đi công tác rô`i, sau tê´t mới vê`, vô´n dĩ tô´i nay có thể ăn cơm với cậu, nhưng tô´i nay lại có việc, vì vậy đành phải đổi thành trưa và chiê`u nay”.

“Chiê`u nay cậu không có việc gì à?”

“Không, những thứ câ`n chuẩn bị đã chuẩn bị hê´t rô`i!”

Hai người ăn xong đê´n quán cà phê ngô`i.

https://thuviensach.vn

Nói chuyện một lúc, Trương Hoa hỏi: “Bao nhiêu năm qua thật sự cậu không gặp gỡ với anh chàng nào sao?”

“Cậu nói thế ý gì?”

Trương Hoa vội vàng nói: “Ý của tôi là bố mẹ cậu không sốt ruột chuyện của cậu à? Theo lý mà nói, chắc chắn bố mẹ cậu phải để ý đến chuyện của cậu chứ?”

“Sao lại không sốt ruột? Mẹ tôi nhờ người làm mối nhiều lắm rồi, sau đó âm thầm chọn lựa, dạo này đã mấy lần nhắc với tôi rồi, bảo tôi đi gặp đối phương, nói rằng điều kiện của anh ta cũng tương đối”.

Trương Hoa cười hỏi: “Sao cậu không đi gặp? Ngộ nhỡ người ta thật sự rất tài giỏi thì có phải phí hoài không?”

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa: “Nếu muốn đi xem mắt thì tôi có phải chờ đến bây giờ không? Nếu muốn, tôi đã đi từ mấy năm trước rồi!”

Điện thoại của Cổ Vân Vân đột nhiên đổ chuông, là điện thoại của Kỉ Oanh, hỏi cô đang ở đâu. Cổ Vân Vân nói đang ngồi cà phê với Trương Hoa, Kỉ Oanh nói đang định đến tìm cô.

Trương Hoa hỏi: “Ai thế?”

“Cổ Vân Vân lấy tay bịt ống nghe điện thoại, nói là Kỉ Oanh, đang định đến tìm tôi!”

Trương Hoa liền nói: “Thế thì bảo cô ấy qua đây đi, ba người càng vui!”

https://thuviensach.vn

3.

Cổ Vân Vân đặt điện thoại xuống, Trương Hoa nói: "Kỉ Oanh cũng giống cậu, khá tự do, trong giờ làm mà có thể tự ý chạy ra ngoài!"

"Đương nhiên rồi, công ty đó là của cậu Kỉ Oanh mà, nghe nói cậu Kỉ Oanh rất thương cậu ấy, vì vậy đi làm rất thoải mái. Chỉ có điều cậu ấy không giống như tôi, Kỉ Oanh còn có việc cụ thể mà làm, khi nào rảnh rỗi mới chạy ra ngoài, còn tôi thì chỉ để bày cho vui mắt thôi!"

Kỉ Oanh vừa đến đã hỏi Trương Hoa: "Dương Uy dạo này có khỏe không?"

Trương Hoa cười: "Có lẽ cậu biết rõ hơn tôi đấy! Chẳng phải ngày nào cậu cũng đến khách sạn tìm cậu ấy sao?"

"Ý tôi muốn hỏi là tâm trạng của anh ấy cơ!"

"Tâm trạng thì khó nói lắm, tôi cũng không đoán biết được!"

"Hôm ấy thật sự không có chuyện gì, chỉ là người ấy tâm trạng không vui, cứ uống rượu mãi, sau đó say mèm, tôi đưa anh ấy về xong là về nhà ngay!"

"Không phải là vì cậu đi gặp người đàn ông đó, mà là bởi vì cậu không nói trước cho Dương Uy biết!"

"Tôi đã xin lỗi rồi mà, hơn nữa bao nhiêu ngày nay tôi toàn đến tìm anh ấy, tại sao vẫn không chịu quay về?"

Cổ Vân Vân liền chen vào: "Cậu là đồ ngốc, càng coi trọng cậu ta cậu ta càng cảm thấy không đáng tiếc, nếu là tôi, tôi dứt khoát

https://thuviensach.vn

không thèm tìm cậu ta nữa! Cứ chờ đế n khi nào cậu ta phải đế n tìm mình thì thôi!"

"Tôi sợ lại mấ t đi một người!" - Kỉ Oanh im lặng một lát rồ `i nói tiế p: "Thật sự hơi sợ cái cảm giác mấ t một người!"

Trương Hoa nhìn Kỉ Oanh, hỏi: "Hôn lễ hủy bỏ rồ `i, sau này cậu định thế nào?"

"Hủy bỏ hôn lễ chẳng qua chỉ là cảm giác mấ t mặt tạm thời, nhưng mấ t đi Dương Uy rồ `i, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà để ý đế n chuyện mấ t mặt hay không nữa? Hơn nữa hôn lễ hủy bỏ có thể làm lại được, người mấ t đi rồ `i không thể quay lại được nữa!"

4.

Lúc ba người chuẩn bị ra về `, Kỉ Oanh nói cô muố n đế n chỗ Dương Uy. Trương Hoa liề `n nói: "Ý chí của cậu thật khiế n cho người ta khâm phục!"

Cổ Vân Vân nói: "Tôi thấ y hơi bực mình với cậu rồ `i đấ y, chẳng trách toàn là cậu bị tổn thương!"

Kỉ Oanh đi rồ `i, Cổ Vân Vân liề `n nói: "Cậu đi đâu bây giờ? Tôi đưa cậu đi!", Trương Hoa nói: "Không cầ `n, tôi tự đi là được rồ `i!"

Đợi Cổ Vân Vân đi rồ `i, Trương Hoa liề `n nhắ n tin cho Ngô Tĩnh, bảo anh sắ p hế t giờ làm, rủ cô cùng về `.

Trương Hoa với Ngô Tĩnh xuố ng xe, Trương Hoa nói: "Em có muố n nế m thử món ăn anh làm không?"

"Thế thì hay quá!"

https://thuviensach.vn

Hai người cùng đi chợ mua đồ ăn. Về nhà, Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, hỏi cậu ta tối nay mấy giờ về? Lí Dương Uy nói hôm nay sẽ về hơi muộn, bảo Trương Hoa cứ ăn trước. Tiếp đó lại nói: "Kỉ Oanh lại đến khách sạn rồi!", Trương Hoa cười bảo: "Tôi biết rồi, hồi chiều có ngồi uống cà phê với cô ấy!"

Ngô Tĩnh hỏi: "Có bạn anh sắp đến à?"

"Anh có một người bạn học dạo này đang ở đây, anh hỏi cậu ấy tối mấy giờ về ấy mà!"

Ngô Tĩnh vào bếp giúp Trương Hoa một tay, Trương Hoa nói: "Trông em không giống như người không biết nấu nướng!"

"Thỉnh thoảng em cũng có làm, chỉ có điều không được ngon!"

Lúc ăn cơm, Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: "Anh thế này có thể xem như đang tán tỉnh em không?"

Trương Hoa thật không biết phải trả lời câu này ra sao. Anh ngẫm nghĩ một lát mới nói: "Anh chưa từng tán tỉnh ai, cũng không biết thế nào là tán tỉnh nữa!"

"Đáp án thông minh!"

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh một lát rồi đột nhiên nói: "Em với cô ấy không giống nhau!"

Ngô Tĩnh cười hỏi: "Anh nói đến vợ cũ của anh hả?"

"Ừ, em quá thông minh, so với em, cô ấy ngốc hơn nhiều!"

Ngô Tĩnh cười: "Anh đang khen hay đang chê em thế?"

https://thuviensach.vn

5.

Ăn cơm xong, hai người ngô`i xem ti vi, Trương Hoa nhìn đô`ng hô`, nói: “Anh không giữ em lại nữa, chă´c bạn anh să´p vê` rô`i, để anh đưa em vê` nhé!”

Trương Hoa tiễn Ngô Tĩnh đê´n trước chung cư rô`i ra vê`. Buổi tô´i, Trương Hoa nói với Lí Dương Uy: “Ngày mai tôi đi công tác, phải khá lâu mới vê`!”

Lí Dương Uy đáp: “Dù sao tôi cũng quen rô`i!”

Một lát sau, Lí Dương Uy hỏi: “Buổi chiê`u cậu ngô`i với Kỉ Oanh à?”

“Tôi với Cổ Vân Vân đi cà phê, cô â´y đê´n tìm Cổ Vân Vân, vì vậy ba người chúng tôi ngô`i nói chuyện suô´t mâ´y tiê´ng”.

“Cô â´y nói những gì với cậu?”

Trương Hoa cười: “Xem ra cậu vẫn còn quan tâm đê´n cô â´y nhỉ!”

“Ai thèm quan tâm, chỉ là tôi sợ cô â´y nói xâ´u tôi thôi!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, sau đó nói: “Xem ra Cổ Vân Vân nói đúng, nê´u như càng quá coi trọng đô´i phương, đô´i phương sẽ càng thờ ơ với mình!”

“Ý cậu là tôi không biê´t trân trọng chứ gì?”

“Từ từ ngẫm nghĩ nhé, ngủ sớm đi!”

Trương Hoa bă´t đâ`u thị sát khu vực ngoại ô trong dịp tê´t Nguyên Đán, gâ`n như mỗi khu vực anh chỉ ở lại được một ngày. Bởi vì, khâu chuẩn bị khá chu đáo, lại là thương hiệu có uy tín nên việc

https://thuviensach.vn

tiêu thụ cũng rất khả quan. Các ông chủ ở các khu vực này cũng thi nhau khoản đãi Trương Hoa, khiến cho Trương Hoa gần như ngày nào cũng sống trong tiệc tùng và giải trí.

Nhắn tin với Ngô Tĩnh là một chuyện gần như không thể thiếu mỗi ngày. Trương Hoa nằm trên giường, thầm nghĩ: Nếu như Ngô Tĩnh không xuất hiện, có khi nào anh đã không giữ được mình mà nhận lời đi "giải trí" với họ không?

6.

Sáng hôm tết Nguyên Đán, Lưu Huệ Anh đến nhà bố mẹ Trương Hoa. Nhã Vận và Trần Dĩnh cùng ra bến xe buýt đón cô. Thấy Lưu Huệ Anh, Nhã Vận vội vàng chạy đến: "Chị Huệ Anh, chào mừng chị về quê nghỉ tết!"

Lưu Huệ Anh phì cười: "Cái gì mà về quê? Ngoại ô cũng thuộc thành phố rồi, nhà chị mới là ở quê cơ!"

Trần Dĩnh chậm rãi lại gần nói: "Sao mang nhiều thứ thế?"

Lưu Huệ Anh nói: "Một phần là đồ đạc của tôi, dù sao cũng ở đây mấy ngày, một phần là quà biếu bác trai, bác gái!"

Lưu Huệ Anh vào nhà chào bố mẹ Trương Hoa và nói: "Thật ngại quá, cháu xin phép đến làm phiền gia đình mấy ngày ạ!"

Mẹ Trương Hoa nói: "Cái con bé này, làm phiền cái gì mà làm phiền, cháu là bạn của cái Dĩnh, cũng là đồng hương, có thể coi là người nhà của con bé, đến đây chơi hai bác mừng còn không kịp nữa là!"

https://thuviensach.vn

Rô`i bà đứng dậy nói: “Nhã Vận, con với chị dâu ngô`i chơi với chị Huệ Anh, để mẹ đi chuẩn bị cơm nước nhé!”

Trâ`n Dĩnh đứng dậy theo: “Mẹ, để con giúp mẹ, Nhã Vận ngô`i chơi với Huệ Anh nhé!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không câ`n ai giúp hê´t, vẫn còn sớm, mẹ làm một mình cũng được. Sáng nay đừng ra ngoài nữa, ăn xong rô`i đi đâu thì đi!”

Trâ`n Dĩnh dẫn Lưu Huệ Anh vào phòng mình, Lưu Huệ Anh nói: “Thật không ngờ bô´ mẹ Trương Hoa lại nhiệt tình thê´, xem ra cậu sô´ng ở đây rấ´t hạnh phúc!”

Nhã Vận theo sau nói: “Đương nhiên rô`i, chị dâu ở nhà em chă´c chă´n là hạnh phúc, bô´ mẹ em đê`u tô´t bụng mà!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đâ`u lại cười: “Thê´ thì chẳng phải trong nhà chỉ có mình em xấ´u bụng thôi à?”

“Chị Huệ Anh này, vừa đê´n đã bă´t nạt em rô`i!”

Trâ`n Dĩnh liê`n dỗ dành Nhã Vận: “Chị Huệ Anh trêu em thôi mà, nhà ta Nhã Vận là ngoan nhấ´t!”

Nhã Vận cười toét: “Chỉ có chị dâu là tô´t với em thôi!”

7.

Ăn cơm xong, ba người ra ngoài đi dạo một vòng, lúc vê` đê´n nhà, trong tay Nhã Vận xách không ít đô` ăn. Mẹ Trương Hoa nói: “Con bé này, chỉ biê´t mua đô` ăn thôi!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận cãi ngay: “Là chị dâu với chị Huệ Anh mua cho con đấ y chứ!”

Nhã Vận kéo Lưu Huệ Anh ra chơi cầ u lông cho bằ ng được. Trầ n Dĩnh vào bế p cùng mẹ Trương Hoa chuẩn bị bữa tố i. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Huệ Anh có bạn trai chưa con?”

Trầ n Dĩnh liề n đáp: “Có mẹ ạ!”

“Con bé này tố t tính, tính thoáng, có gì nói lấ y, hơi giố ng Nhã Vận!” - Im lặng một lát bà lại nói tiế p: “Con ở cạnh nó mẹ rấ t yên tâm. Con quá hiề n lành, dễ tin người, nế u như chơi với người quá thông minh, có tâm địa không tố t, mẹ lo lắ m!”

Trầ n Dĩnh nhoẻn miệng cười: “Nghe mẹ nói kìa, con đâu phải là trẻ con, mẹ còn lo con bị người khác lừa bán đi chă c?”

Mẹ Trương Hoa giả vờ tức giận: “Mẹ thấ y con chẳng khác gì trẻ con, nế u mà thông minh đã chẳng để thằ ng Hoa bỏ ở nhà như thế này!”

Nghe đế n đây Trầ n Dĩnh chỉ biế t cúi đầ u không nói, mẹ Trương Hoa tiế p tục: “Con phải học cách chủ động, mẹ là mẹ nên rấ t hiểu tính thằ ng Hoa, trông thì cứng nhắ c thế thôi chứ thực ra rấ t dễ mề m lòng, rảnh rỗi thì chịu khó liên lạc với nó, gọi điện cũng được. Nế u thực sự không được nữa thì hế t giờ làm bảo bố con đưa con vào thành phố , con cứ đế n thẳng nhà tìm nó, xem nó còn dám đuổi con ra nữa không?”

“Mẹ à, như thế anh ấ y chỉ càng ghét con hơn thôi!”

“Thôi được rồ i, mẹ không nói nữa, có nói gì con cũng chẳng nghe!”

https://thuviensach.vn

8.

Buổi tô´i, Lưu Huệ Anh nă`m trên giường, nói: “Tớ thật ngưỡng mộ cậu, gia đình anh â´y thật là tô´t, còn thoải mái hơn cả ở nhà mình nữa!”

Trâ`n Dĩnh buô`n bã nói: “Càng thê´ này thì càng không nỡ bỏ, tớ định tê´t xong vê` quê là không lên đây nữa!”

“Cậu định bỏ cuộc thật ư?”

“Không phải tớ định bỏ cuộc, mà là không bỏ cuộc không được”.

“Tại sao?”

“Gâ`n đây Trương Hoa đô´i xử với tớ không tô`i”.

“Như thê´ càng tô´t chứ sao, cho thâ´y anh â´y vẫn còn để tâm đê´n cậu!”

Trâ`n Dĩnh thở dài, sau đó nói: “Anh â´y bây giờ chỉ quan tâm tớ như với một người bạn mà thôi, tớ có thể cảm nhận được. Càng như thê´ tớ càng cảm thâ´y anh â´y ở xa tớ hơn!”

Im lặng một lát, Trâ`n Dĩnh nói tiê´p: “Trước đây anh â´y nhìn thâ´y tớ là nổi cáu, cũng có thể râ´t lạnh lùng, nhưng lúc â´y tớ cảm thâ´y trong lòng anh â´y vẫn có tớ. Bây giờ cái kiểu quan tâm â´y chỉ khiê´n tớ cảm thâ´y anh â´y đã không còn hận tớ, nhưng cũng chẳng còn tình yêu nữa!”

Lưu Huệ Anh cũng thở dài: “Cậu đâ´y, tớ cũng chẳng biê´t nói cậu thê´ nào nữa. Một gia đình tô´t như vậy mà cậu lại bỏ lỡ mâ´t!”

Trâ`n Dĩnh buô`n râ`u đáp: “Đê`u tại tớ cả, nói chung giờ có nói gì cũng muộn rô`i!”

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Trần Dĩnh khẽ mỉm cười: “Thôi không nói những chuyện này nữa, bác sĩ nói tâm trạng phải vui vẻ mới tố́t cho thai nhi, vì vậy tớ luôn cố́ gắ́ng không nghĩ đế́n những chuyện này, chỉ muố́n vui vẻ sinh đứa bé này ra, chuyện đau lòng đợi sinh nó ra xong sẽ nghĩ tiế́p!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Dĩnh, thở dài nói: “Nhiề̀u lúc tớ cảm thấ́y cậu như một đứa trẻ con, chuyện gì cũng suy nghĩ rấ́t đơn giản! Nhưng đơn giản cũng tố́t, người số́ng đơn giản mới dễ cảm thấ́y vui vẻ!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 27

I.

Bởi vì trước tê´t đê´n thị sát ở khu vực của Tâ`n Hải Vận, vì vậy trong dịp tê´t, Trương Hoa đã chọn nơi này làm điểm đê´n cuô´i cùng. Kì nghỉ tê´t kê´t thúc, trước khi quay vê` thành phô´, Trương Hoa vẫn hỏi giám đô´c khu vực Lưu Vân Đông có muô´n cùng vê` không. Lưu Vân Đông nói đã lâu lă´m không vê` công ty, vừa ra tê´t nên công việc cũng không nhiê`u, sẽ vê` cùng Trương Hoa.

Xe vê` đê´n thành phô´ thì trời đã tô´i, Trương Hoa hỏi Lưu Vân Đông ở đâu? Nê´u tiện sẽ bă´t taxi tiễn anh ta vê`. Lưu Vân Đông nói địa chỉ khiê´n Trương Hoa vô cùng kinh ngạc: “Hóa ra cậu ở gâ`n chỗ tôi à?”

Trên taxi, Lưu Vân Đông một mực mời Trương Hoa ăn cơm, nói dù sao hai người cũng chưa ăn. Trương Hoa bảo không câ`n nhưng Lưu Vân Đông cứ nă`n nì mãi, còn nói Trương Hoa đã giúp họ râ´t nhiê`u, cứ coi như là đi ăn để cảm ơn. Cuô´i cùng Trương Hoa đành phải nhận lời.

Sau khi xuô´ng xe, hai người vào một nhà hàng ở gâ`n đâ´y. Vừa gọi món xong, Lưu Vân Đông đột nhiên nói: “Bạn gái tôi ở nhà, không biê´t đã ăn chưa nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Vậy cậu thử hỏi xem, nê´u chưa ăn thì bảo cô â´y đê´n đây cùng ăn!”. Lưu Vân Đông gọi điện xong liê`n đặt máy

https://thuviensach.vn

xuố´ng, nói: “Cô â´y nói cô â´y vẫn chưa ăn, tôi bảo cô â´y qua đây có được không giám đố´c Trương?”

Trương Hoa cười: “Có gì mà không được?”, rồ`i nói thêm: “Cậu có bạn gái ở trong thành phố´, thế´ mà vẫn còn chơi bời ở bên ngoài à?”

Lưu Vân Đông cười: “Đàn ông bây giờ toàn như vậy, chỉ có giám đố´c Trương là ngoại lệ, nhiề`u lầ`n như thế´ mà vẫn kiề`m chế´ được!”

Trong đầ`u Trương Hoa lại hiện lên hình ảnh Ngô Tĩnh, lòng thầ`m nghĩ: “Nế´u không phải nhờ cô â´y, có lẽ anh cũng thố´i nát từ lâu rồ`i!”. Rồ`i đột nhiên Trương Hoa lại nhớ ra, hôm nay đi cùng Lưu Vân Đông cả ngày, anh quên chưa nhắ´n tin cho cô.

2.

Lúc Ngô Tĩnh đế´n, rõ ràng là cả cô và Trương Hoa đề`u rấ´t ngạc nhiên. Lưu Vân Đông không rõ tình hình, đứng dậy kéo ghế´ cho Ngô Tĩnh, sau đó nói với Trương Hoa: “Giám đố´c Trương, đây là bạn gái tôi, Ngô Tĩnh!”, rồ`i quay sang Ngô Tĩnh nói: “Đây là giám đố´c Trương mà anh đã kể với em rồ`i đấ´y!”

Trương Hoa chỉ ngạc nhiên trong chố´c lát, lập tức đứng dậy nói: “Xin chào, mời em ngồ`i!”, Ngô Tĩnh nghe vậy cũng định thầ`n lại, ái ngại nhìn Lưu Vân Đông nói: “Sao anh không nói có sế´p đi cùng?”

“Giám đố´c Trương không phải người ngoài, vì vậy anh mới không nói trong điện thoại”.

Trương Hoa cũng nói: “Không sao đâu, chúng ta cùng ăn đi!”

https://thuviensach.vn

Bữa cơm này khiế́n cho cả Trương Hoa và Ngô Tĩnh cùng ngại ngùng, hai người nói rấ́t ít, phầ̀n lớn thời gian chủ yế́u là Lưu Vân Đông nói chuyện.

Ra khỏi nhà hàng, Lưu Vân Đông đưa Ngô Tĩnh về̀, Trương Hoa châm một điế́u thuố́c, chậm rãi đi lang thang trên đường. Anh nghĩ mãi, nghĩ mãi, rồ̀i đột nhiên cười chua xót, cô gái mà anh ngày ngày nhắ́n tin qua lại, thậm chí còn dẫn cô ấ́y về̀ nhà ăn cơm lại chính là bạn gái của cấ́p dưới.

Khi anh dầ̀n xác định mố́i quan hệ này chính là "yêu đương" thì ai ngờ, kế́t quả thật trớ trêu. Điề̀u khiế́n Trương Hoa nghĩ không thông là, Ngô Tĩnh rõ ràng là bạn gái của Lưu Vân Đông, tại sao vẫn cứ liên lạc với mình? Hơn nữa, ngoài mặt chẳng hề̀ thể hiện ra rằ̀ng cô là bạn gái của người khác rồ̀i? Chẳng nhẽ nội tâm của con gái phức tạp đế́n mức đáng sợ như thế́ sao?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh lại cảm thấ́y thương cho Ngô Tĩnh. Lưu Vân Đông ở bên ngoài chơi bời lăng nhăng, cô mà biế́t chuyện không biế́t sẽ thế́ nào? Chỉ có điề̀u, anh lại nghĩ, nế́u như Lưu Vân Đông biế́t bạn gái của mình có liên lạc thân thiế́t với một người đàn ông khác, không biế́t sẽ ra sao?

3.

Trương Hoa tắ́m xong, quyế́t định không nghĩ những chuyện rắ́c rố́i này nữa, anh bật máy tính lên chơi điện tử. Đúng lúc ấ́y Lí Dương Uy về̀, nhìn thấ́y Trương Hoa ở nhà liề̀n nói: "Sao về̀ mà không nói trước với tôi một tiế́ng?"

Trương Hoa cười: "Tôi đột ngột trở về̀ để kiểm tra xem cậu có dẫn ai về̀ nhà không?", Lí Dương Uy nói: "Nế́u biế́t trước hôm nay tôi

https://thuviensach.vn

đã dẫn một cô vê` rô`i!”

Đợi Lí Dương Uy tă´m xong, lên giường đi ngủ, Trương Hoa mới hỏi: “Cậu định ở đây lâu dài thật đâ´y à?”

“Cậu nói thê´ là ý gì, mới ở có vài ngày mà đã định đuổi tôi đi rô`i à?”

“Đừng nói là ở vài ngày, cho dù tôi có kê´t hôn đi nữa, cậu muô´n ở lại đây cũng được. Cậu biê´t rõ tôi không có ý đó mà!”

“Tôi biê´t cậu không có ý đó, vậy nên tôi chỉ có thể nói tôi chưa nghĩ đê´n chuyện quay vê`”.

Trương Hoa dừng chơi điện tử, ngoảnh đâ`u lại hỏi Lí Dương Uy: “Kỉ Oanh dạo này thê´ nào?”

“Vẫn vậy thôi”.

Trương Hoa im lặng một lát rô`i hỏi tiê´p: “Giả sử có một cô gái có bạn trai rô`i, nhưng vẫn thân mật với một người đàn ông khác, thê´ là thê´ nào?”

Lí Dương Uy nói: “Sao đột nhiên cậu lại hỏi vâ´n đê` này?”

“Tôi chỉ tò mò thôi!” - Trương Hoa lâ´p liê´m.

“Có thể chia thành mâ´y trường hợp, chỉ có điê`u tôi phân thành hai kiểu đơn giản nhâ´t, một là bâ´t mãn với bạn trai hiện tại, vừa hay gặp được một người tô´t hơn bạn trai của mình; dạng tâm lý này cũng có thể chia thành hai tình huô´ng, một là vì tình, hai là vì lợi”.

Ngừng một lát Lí Dương Uy tiê´p tục nói: “Còn một kiểu khác chính là loại con gái không an phận mà chúng ta thường nói đê´n, bản tính thích chơi bời lăng nhăng”.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nghe xong, bắt đầu cân nhắc xem Ngô Tĩnh thuộc dạng nào.

4.

Cổ Vân Vân vào văn phòng, nhìn thấy Trương Hoa đang ở đó liền kinh ngạc hỏi: "Chẳng phải kế hoạch công tác của cậu là phải mùng 10 mới về hay sao? Sao hôm nay mới có mùng 9 mà đã về thế?"

Trương Hoa cười cười: "Không có việc gì nên tôi về sớm, tiết kiệm chi phí công tác cho bộ cậu!"

Cổ Vân Vân ngồi xuống bàn, sau đó nhìn Trương Hoa chằm chằm.

Cuối cùng Trương Hoa cũng ngẩng đầu lên: "Sao cứ nhìn tôi mãi thế?"

"Tôi đang phân tích xem trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Trong thời gian đi công tác không bao giờ liên lạc với tôi, lần nào về cũng không thông báo với tôi một tiếng!"

Trương Hoa cười vẻ ái ngại, không biết phải trả lời ra sao, lại giả bộ cúi đầu đọc tài liệu. Cổ Vân Vân nói: "Nhiều lúc tôi cứ nghi ngờ có phải cậu luôn coi thường sự tồn tại của tôi không?"

Thấy Trương Hoa không nói gì, Cổ Vân Vân khẽ thở dài.

Trương Hoa nghe Cổ Vân Vân nói những lời này, trong lòng cũng bắt đầu nảy ra sự hồ nghi, có phải mình thật sự đã coi thường sự tồn tại của cô ấy không? Tại sao có thể dễ dàng liên lạc với một

https://thuviensach.vn

người xa lạ như Ngô Tĩnh, thậm chí nảy sinh một thiện cảm mơ hồ, thế mà lại khó khăn trong chuyện tình cảm với Cổ Vân Vân?

Đột nhiên, Trương Hoa lại nhớ đến chuyện xảy ra với Cổ Vân Vân vào lần anh say rượu, dù sao đó cũng là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân. Rồi anh lại tự an ủi bản thân, nói thế nào thì nói, chuyện ấy xảy ra khi anh hoàn toàn mất đi kiểm soát bởi rượu.

Trương Hoa lại bắt đầu nghĩ, tại sao bản thân mình lại nhanh chóng nảy sinh một thứ tình cảm mơ hồ với Ngô Tĩnh như vậy? Rồi anh bắt đầu nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên anh và cô gặp nhau. Cuối cùng Trương Hoa phải đi đến một kết luận mà bản thân anh không chịu thừa nhận, nhưng lại là sự thực không thể không thừa nhận, ấn tượng ban đầu của anh về Ngô Tĩnh là bởi cô rất giống Trần Dĩnh.

5.

Vì Cổ Vân Vân nói thẳng rằng anh đã coi thường sự tồn tại của cô, Trương Hoa tự nhiên lại cảm thấy ở bên cạnh Cổ Vân Vân không thoải mái, cũng không được tự nhiên, càng không dám đi ăn cơm riêng với cô nữa.

Tâm lý này thật kì quặc, nếu như đôi bên không nói thẳng ra, ngoài mặt vẫn rất bình thường; một khi có một người thẳng thắn nói ra, kết cục sẽ lại khác.

Trương Hoa là như thế, anh hơi sợ đi riêng với Cổ Vân Vân, sợ không biết đi với nhau sẽ nói chuyện gì, hơn thế nữa, anh sợ Cổ Vân Vân trực tiếp hoặc khéo léo thổ lộ tình cảm.

Thế là suốt mấy ngày liền, Trương Hoa đều viện cớ thoái thác yêu cầu đi ăn cơm của Cổ Vân Vân, thậm chí ban ngày anh cũng

https://thuviensach.vn

ít ở trong văn phòng.

Chiều hôm nay, Trương Hoa đang đi một vòng quanh khu thương mại thì đột nhiên Ngô Tĩnh nhắn tin hỏi tối nay anh có thời gian không, hẹn ngồi nói chuyện một lát.

Lúc này Trương Hoa mới nhớ ra Lưu Vân Đông mới đi công tác sáng nay. Đọc tin nhắn, Trương Hoa khẽ cười khẩy. Anh không nhắn lại mà nhét luôn điện thoại vào túi.

Buổi tối trước khi Trương Hoa về, Ngô Tĩnh gửi liền năm tin nhắn, nhưng Trương Hoa không nhắn lại. Anh ra ngoài mua ít đồ ăn và bia rồi về thẳng nhà.

Trương Hoa bật ti vi, vừa ăn vừa uống bia, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Trương Hoa ra mở cửa mới biết là Ngô Tĩnh. Anh nhìn cô, lạnh lùng nói: “Sao em lại đến đây?”

“Em có thể vào không?”

Trương Hoa chưa kịp nói gì, Ngô Tĩnh đã đi vào trong. Nhìn đống đồ ăn và bia trên bàn, cô hỏi: “Tối nay anh ăn những thứ này à?”

6.

Trương Hoa không nói gì, đóng cửa rồi đi thẳng vào trong nhà, ngồi xuống ghế và tiếp tục uống bia, hồi lâu sau mới hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Sao anh không nhắn tin lại cho em thế?”

Trương Hoa hỏi vặn: “Em thấy có cần thiết không?”, Ngô Tĩnh ngồi xuống ghế, sau đó mới nói: “Không phải em đến đây để đeo

https://thuviensach.vn

bám anh, chỉ đến để nói rõ tình hình với anh thôi!”

“Cũng chẳng có gì để mà nói cả, sự việc vốn đã rất rõ rồi!”

Ngô Tĩnh không thèm để ý đến những lời Trương Hoa tiếp tục nói: “Em với Lưu Vân Đông đúng là người yêu của nhau, hơn nữa đã nhiều năm rồi. Em với anh ấy là bạn học, tốt nghiệp xong cùng đến thành phố này, tình cảm không phải tốt đẹp lắm, nhưng cũng không đến nỗi tồi. Lúc mới quen biết anh, em rất tò mò về con người anh, bởi vì em nghe Lưu Vân Đông từng kể một số chuyện về anh. Sau mấy lần tiếp xúc, em thừa nhận em có chút thiện cảm với anh, nhưng em cảm thấy đây không phải là vấn đề ngoại tình hay không, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình!”

Trương Hoa đặt lon bia xuống, sau đó nhìn Ngô Tĩnh nói; “Em nghĩ anh là hạnh phúc mà em theo đuổi ư?”

“Em chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình, Lưu Vân Đông như thế nào em biết rõ, đừng quên em là phụ nữ, phụ nữ có sự nhạy cảm bản năng, huống hồ anh từng nói em là một cô gái thông minh!”

Trương Hoa nghe đến đây kinh ngạc hỏi: “Em biết chuyện của Lưu Vân Đông ư?”

“Sở dĩ em không để tâm đến chuyện Lưu Vân Đông chơi bời lăng nhăng ở bên ngoài là bởi vì em biết anh ta sẽ không phải là lựa chọn cuối cùng của em!”

“Ý của em là Lưu Vân Đông chỉ là sự dựa dẫm tạm thời về tinh thần, hay nói cách khác, là người yêu tạm thời?”

“Không phải như vậy, lúc bọn em còn học đại học, ít nhất đó có thể coi là tình yêu trong sáng, bao gồm cả hơn hai năm sau khi đến

https://thuviensach.vn

thành phố này. Anh ấy thay đổi kể từ khi anh ấy bắt đầu đảm đương chức vụ giám đốc khu vực ngoại ô... ”- Ngô Tĩnh im lặng một lát, rồi nói tiếp: “Kể từ đó về sau, em biết giữa bọn em không thể có tương lai!”

7.

Trương Hoa lạnh lùng hỏi: “Thế tại sao vẫn cứ duy trì quan hệ này?”

“Đây có thể chính là sự dựa dẫm về mặt tinh thần mà anh vừa nói đến, ở thành phố này, em không có bạn bè nhiều”.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, châm một điếu thuốc lên rồi nói: “Vì vậy em mới chuyển mục tiêu sang anh đúng không?”

“Em chỉ bắt đầu lựa chọn những điểm khởi đầu mới ngoài Lưu Vân Đông mà thôi”.

“Đáng tiếc, anh không phải là điểm khởi đầu mới của em!”

“Em biết, vì vậy em đã nói em không đến để đeo bám anh, chỉ đến để nói rõ một điều, đó là em không phải loại con gái tùy tiện như anh nghĩ!”

“Đây là mục đích em đến đây hôm nay?”

“Đúng thế, em chỉ không muốn để anh hiểu lầm!”

“Vậy thì mục đích của em đã đạt được rồi, anh không hiểu lầm em!”

Nói rồi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Bạn anh sắp về rồi, nếu không có chuyện gì khác thì em về đi!”

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh cười như mê´u: “Anh không cầ`n đuổi, em đi ngay đây!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Nhưng anh vẫn phải cám ơn em một điề`u!”, Ngô Tĩnh đang đứng lên chuẩn bị về`, nghe thấ´y câu này liề`n ngạc nhiên hỏi lại: “Cám ơn em á?”

“Trong thời gian đi công tác, nế´u không có những tin nhắ´n của em, có thể anh đã giố´ng như Lưu Vân Đông rồ`i!”

Ngô Tĩnh cúi đầ`u giây lát, sau đó ngẩng đầ`u nhìn Trương Hoa: “Nói như vậy anh cũng có thiện cảm với em?”

“Anh thừa nhận điề`u này, nhưng giờ mọi thứ đã trở thành quá khứ rồ`i, em nên biế´t anh là người đã từng ly hôn, trong chuyện tình cảm anh nhạy cảm hơn bấ´t cứ ai”.

8.

Ngô Tĩnh gật đầ`u nói: “Em hiểu rồ`i!”, sau đó đi ra ngoài, vừa ra đế´n cửa, Ngô Tĩnh a lên một tiế´ng, sau đó hỏi: “Chị là ai thế´?”. Trương Hoa nhìn ra thấ´y Cổ Vân Vân đang đứng bên ngoài cửa.

Trương Hoa vội vàng đứng dậy, sau đó đi ra ngoài. Cổ Vân Vân đang nhìn Ngô Tĩnh chằ`m chằ`m. Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Không có chuyện gì, em đi đi!”

Cổ Vân Vân cứ nhìn theo mãi, cho đế´n khi Ngô Tĩnh xuố´ng cầ`u thang mới ngoảnh đầ`u lại nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Sao cậu lại đế´n đây? Đế´n khi nào thế´?”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Trách tôi không nên đế´n chứ gì? Hay nói cách khác tôi đã đế´n hơi sớm nhỉ?”

https://thuviensach.vn

“Không phải thế, chỉ là trước đây mỗi khi đến cậu thường gọi điện báo trước với tôi!”

Cổ Vân Vân lúc này mới đi vào phòng. Trương Hoa đóng cửa lại, đi vào theo. Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế, nói: “Tôi chỉ cảm thấy kì quặc, tại sao mấy ngày nay cậu đều tìm cách tránh mặt tôi, vì vậy tối nay tôi quyết định đến xem sao!”

“Tôi với cô ấy chẳng có gì, nếu như có chuyện gì thật tôi có cần mở cửa khi nói chuyện với cô ấy không?”

“Tôi biết hiện giờ cậu với cô ta không có gì, nhưng cậu có dám nói một thời gian nữa hai người vẫn không có gì với nhau không?”

Trương Hoa tỏ vẻ trầm ngâm. Cổ Vân Vân nói: “Cậu thường xuyên trốn tránh tôi, hơn nữa luôn không chịu nhìn nhận thẳng thắn tình cảm của tôi. Tôi luôn nghĩ rằng cậu vẫn chưa thể từ bỏ tình cảm với Trần Dĩnh; mặc dù nghĩ đến chuyện này trong lòng tôi rất khó chịu, nhưng tôi vẫn có thể hiểu, dù gì thì hai người cũng đã từng là vợ chồng, nhưng tối nay tôi mới biết, cậu trốn tôi là vì đang thích một cô gái khác!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 28

1.

Trương Hoa lúc này đã chẳng còn sức lực mà giải thích mọi chuyện. Trong lúc anh đang quay cuồng, đắm chìm trong những suy nghĩ mông lung của mình, bên cạnh việc vô tình làm tổn thương người khác, bản thân anh cũng không hề cảm thấy vui vẻ. Ít nhất thì Trương Hoa của lúc này đang như vậy.

Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thường Cổ Vân Vân, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ thử chấp nhận Cổ Vân Vân. Sai lầm duy nhất là anh không bày tỏ rõ lòng mình với Cổ Vân Vân. Đương nhiên, còn một sai lầm khác, đó là chuyện quan hệ với Cổ Vân Vân lúc say rượu, điều đáng ghét hơn nữa đó lại là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân.

Nhưng làm thế nào để giải thích tất cả chuyện này với Cổ Vân Vân đây? Rõ ràng không thể. Nên giải thích như thế nào? Trương Hoa cực kì mơ hồ, anh không rõ rốt cuộc phải làm thế nào để bày tỏ lòng mình với Cổ Vân Vân mà không làm cô tổn thương?

Trong khi đó, tâm trạng của Cổ Vân Vân cực kì phức tạp, cô không ngờ Trương Hoa lại đột nhiên có quan hệ tình cảm với một cô gái khác. Đây không phải là Trương Hoa mà cô quen biết, chẳng nhẽ trước đây cô chưa hiểu rõ về Trương Hoa? Hay là Trương Hoa sau khi ly hôn đã thay đổi?

2.

https://thuviensach.vn

Cho dù thế nào, sự việc nhất định phải giải quyết, vì vậy Cổ Vân Vân lên tiếng trước: “Rốt cuộc đặt tôi vào vị trí nào trong lòng cậu? Hay nói thẳng ra là cậu có thích tôi không?”

Câu hỏi này nhằm thẳng vào chỗ khó nói của Trương Hoa. Nếu như nói anh chưa bao giờ thích cô, vậy tại sao lại để cô hiểu lầm đến tận bây giờ?

Nếu nói mình từng thích cô, đó rõ ràng càng là một cách làm sai lầm. Nhưng sự việc sớm muộn gì cũng phải xảy ra, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Vì vậy sau khi bình tĩnh lại, anh vẫn quyết định sẽ nói tình cảm thật sự của mình với Cổ Vân Vân.

Cổ Vân Vân nghe xong liền nói: “Ý của cậu là cậu với tôi sẽ không có bất cứ kết quả gì?”

“Có thể nói là như thế, bởi vì tôi luôn không muốn làm tổn thương cậu nên mới không biết phải mở miệng ra sao.”

Cổ Vân Vân lớn tiếng: “Nhưng cậu đã làm tổn thương tôi rồi đấy, nếu cậu không thích tôi, tại sao còn quan hệ với tôi? Cậu phải hiểu rằng đó là lần đầu của tôi!”

Không đợi Trương Hoa kịp giải thích, Cổ Vân Vân đã nói tiếp: “Nếu cậu đã không thích tôi, tại sao cứ tạo cho tôi ảo giác, tại sao không nói trước cho tôi biết? Để ít nhất, tôi cũng không mãi ôm cái suy nghĩ này, cũng sẽ không có bất cứ tổn thương nào!”

“Tôi biết là tôi không đúng, tôi rất xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng lần ấy là do tôi hoàn toàn mất đi ý thức nên mới gây ra chuyện đó; đương nhiên không phải tôi đang viện cớ, chỉ là tôi cảm thấy vô cùng có lỗi!”

https://thuviensach.vn

3.

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Cảm thấy có lỗi thì có tác dụng gì? “

Trương Hoa thực sự không biết phải đối mặt thế nào với những chuyện này, nhưng có một điều anh có thể khẳng định đó là bản thân anh sẽ không vì lần đầu tiên của Cổ Vân Vân mà lấy cô làm vợ để gánh vác trách nhiệm, bởi vì như vậy sẽ làm tổn thương cả hai, hôn nhân là cuộc sống chung lâu dài, có quá nhiều vấn đề trong đó.

Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa không nói gì, chỉ cười khẩy nói: “Cổ Vân Vân này không phải là không ai thèm, với điều kiện của tôi, người muốn theo đuổi tôi không hiếm, tôi cũng không nhất định phải lấy cậu bằng được! Chỉ là hôm nay tôi thật sự quá thất vọng, hành vi của cậu khiến tôi có cảm giác khinh thường! Cậu yên tâm, tôi không phải là Kỉ Oanh, sẽ không ngốc nghếch chờ đợi cậu, bám riết lấy cậu đâu!”.

Mãi cho đến khi Cổ Vân Vân tức tối lao ra ngoài và đóng sầm cửa lại, Trương Hoa vẫn ngồi ngây ra đó. Một phần cảm thấy nhẹ nhõm vì hòn đá tảng đè nặng trong lòng đã được gạt đi, mặt khác lại cảm thấy một sự trống trải và áp lực đè nặng trong tim.

Khi Lí Dương Uy về, Trương Hoa vẫn ngồi không nhúc nhích ở trên ghế, anh không rõ bản thân mình nên làm gì tiếp theo, thậm chí không rõ mình nên cân nhắc chuyện gì?

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa, hỏi: “Có chuyện gì thế? Bộ dạng làm sao thế kia?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Lí Dương Uy: “Qua đây, uống với tôi nào!”

https://thuviensach.vn

Đô´i với Trương Hoa mà nói, cách tô´t nhâ´t bây giờ là uô´ng cho đê´n khi không thể nghĩ ngợi được gì nữa thì thôi, sau đó ngủ ngon lành một giâ´c, tâ´t cả mọi việc cứ để sáng mai tỉnh dậy rô`i tính.

4.

Trương Hoa cứ thâ´p thỏm ngô`i trong phòng, lă´ng nghe động tĩnh bên ngoài cửa văn phòng. Anh không rõ hôm nay, khi Cổ Vân Vân đê´n thì sẽ có chuyện gì xảy ra, hay nói một cách cụ thể là anh không biê´t sẽ có sự việc khó xử nào xảy ra?

Một mặt anh hi vọng cô mau mau đê´n để sớm đô´i mặt với những chuyện này, mặt khác anh lại hi vọng cô đê´n muộn một chút. Tâm trạng mâu thuẫn cứ biê´n đổi theo tiê´ng bước chân vọng vào bên ngoài cửa.

Đáng tiê´c là từ sáng cho đê´n tận lúc hê´t giờ làm, Cổ Vân Vân vẫn không xuâ´t hiện. Chuyện này râ´t hiê´m khi xảy ra, mặc dù giờ giâ´c đi làm của Cổ Vân Vân đê´n công ty thường râ´t lung tung, nhưng ngoài một sô´ trường hợp đặc biệt ra, ngày nào cô cũng đê´n công ty ngô`i, trường hợp nghỉ không có lí do đặc biệt này râ´t bâ´t thường.

Suô´t mâ´y ngày liê`n, Cổ Vân Vân không xuâ´t hiện. Trương Hoa mâ´y lâ`n không nén được định gọi điện hỏi thăm nhưng cuô´i cùng lại thôi. Hôm nay, Phùng Lâm Hàn đột nhiên gọi Trương Hoa vào văn phòng. Đợi Trương Hoa vào văn phòng rô`i, Phùng Lâm Hàn bảo anh đóng cửa lại.

Trương Hoa quay lại đóng cửa, sau đó ngô`i vào ghê´: “Giám đô´c Phùng, có chuyện gì mà bí mật thê´?”

https://thuviensach.vn

Phùng Lâm Hàn nhìn Trương Hoa hồ`i lâu rồ`i nói: “Cậu và Vân Vân xảy ra chuyện gì đúng không?”

Trương Hoa chỉ cười nói: “Chẳng có chuyện gì cả, rấ´t bình thường!”. Phùng Lâm Hàn nói: “Vân Vân mấ´y ngày rồ`i không đế´n công ty, tôi cảm thấ´y hơi bấ´t thường nên đặc biệt để ý đế´n tình hình của cô ấ´y. Sáng nay hay tin mấ´y hôm nay mẹ cô ấ´y bă´t đầ`u sắ´p xế´p cho cô ấ´y đi xem mắ´t!”

“Hóa ra là thế´ à!” - Nói rồ`i Trương Hoa thở dài. Phùng Lâm Hàn nhìn phản ứng của Trương Hoa, vô cùng kinh ngạc nói:

“Nế´u chẳng phải hai người có mâu thuẫn, tại sao Vân Vân lại đi xem mắ´t?”

5.

Trương Hoa cười cười, không biế´t nên trả lời Phùng Lâm Hàn ra sao. Phùng Lâm Hàn nói: “Đàn ông mà, nhận sai là được rồ`i, cô ấ´y chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch cho cậu thấ´y thôi, khiế´n cậu phải căng thẳng đấ´y mà!”

Phùng Lâm Hàn không hiểu rõ tình hình, theo như phán đoán của anh ta, hai người đã xảy ra mâu thuẫn, Cổ Vân Vân cố´ ý bày trò này để khiế´n Trương Hoa phải lo lắ´ng. Trương Hoa hiểu rõ suy nghĩ của Phùng Lâm Hàn, nhưng lại không thể giải thích cho anh ta, chỉ biế´t cười như mế´u.

Phùng Lâm Hàn nhìn bộ dạng khó xử của Trương Hoa, còn tưởng lời nói của mình có tác dụng, bèn nói thêm: “Tôi chỉ khuyên thế´ thôi, còn làm thế´ nào thì tùy cậu!”

https://thuviensach.vn

Nhìn theo bóng Trương Hoa ra khỏi văn phòng mình, Phùng Lâm Hàn chắc mẩn trong lòng Trương Hoa sẽ rất cảm kích mình. Trong mắt anh ta, Trương Hoa và Cổ Vân Vân thành đôi là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, con gái thỉnh thoảng có dỗi hờn, làm nũng cũng là chuyện thường tình.

Trương Hoa về văn phòng, một mặt cảm thấy rất nhẹ nhõm, mặt khác lại thấy hơi hụt hẫng. Ngoài ra, anh đang nghĩ, một khi người trong công ty biết Cổ Vân Vân đi xem mắt sẽ nhìn anh như thế nào?

Ngẫm nghĩ một hồi anh quyết định không nghĩ nữa, dù gì chuyện này sớm muộn cũng phải xảy ra, sớm muộn gì cũng phải nghĩ cách giải quyết. Nghĩ lại thấy mình đi công tác về đã bao ngày mà vẫn chưa về thăm bố mẹ. Rồi anh lại nghĩ đến Trần Dĩnh, nghĩ đến đứa bé trong bụng cô, đột nhiên trong lòng anh dấy lên một cảm xúc, rất muốn sờ vào bụng Trần Dĩnh, cảm nhận những cử động của đứa bé.

Bản thân anh cũng chưa bao giờ chơi với trẻ con, hồi mới kết hôn anh thường nghĩ, đợi Trần Dĩnh có bầu, mỗi ngày anh sẽ nghe xem đứa bé đang làm gì. Rồi Trương Hoa chợt bừng tỉnh, anh tự cười nhạo mình, sao lại nghĩ đến những chuyện này trong văn phòng nhỉ.

6.

Lúc Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn xin nghỉ vài ngày, Phùng Lâm Hàn lập tức đồng ý, còn nói: “Cứ nghỉ ngơi vài hôm, giải quyết cho xong chuyện riêng đi!”. Trương Hoa biết Phùng Lâm Hàn đang hiểu nhầm anh xin nghỉ để giải quyết chuyện riêng với Cổ Vân Vân, nhưng anh cũng không giải thích.

https://thuviensach.vn

Buổi chiề̀u Trương Hoa về̀ nhà sớm, chuẩn bị ít quầ̀n áo và đồ̀ dùng hàng ngày, sau đó nhắ́n tin cho Lí Dương Uy bảo về̀ thăm nhà mấ́y hôm. Lầ̀n nào về̀ nhà bố́ mẹ, dường như anh cũng có thói quen đế́n công ty của Trầ̀n Dĩnh trước, sau đó cả hai cùng về̀ nhà. Lầ̀n này Trương Hoa cũng như vậy.

Bởi vì đế́n sớm, cũng không báo trước cho Trầ̀n Dĩnh, nên anh phải ngồ̀i bên ngoài chờ. Trong lúc ngồ̀i không, anh gọi điện thông báo với bố́ mẹ. Mẹ anh nhận được điện thoại mừng lắ́m: "Thế́ thì đón cái Dĩnh về̀ rồ̀i hai đứa nhân tiện đi chợ mua ít đồ̀ ăn nhé, hôm nay mẹ không muố́n đi chợ!".

Trầ̀n Dĩnh ra khỏi công ty, nhìn thấ́y Trương Hoa liề̀n cười bảo: "Sao lầ̀n nào anh cũng đột ngột xuấ́t hiện vậy?"

"Anh đột nhiên muố́n về̀ thăm bố́ mẹ thôi!"

"Anh mang những thứ này làm gì?"

"Anh xin nghỉ mấ́y hôm, về̀ nhà nghỉ ngơi vài ngày".

"Nghỉ ở nhà vài hôm cũng tố́t, đi công tác chắ́c là mệt lắ́m nhỉ!"

Trên taxi, Trương Hoa nói: "Mẹ bảo anh mua ít thức ăn về̀, chúng ta đi siêu thị hay là đi chợ?"

Trầ̀n Dĩnh nói: "Đi chợ đi, mẹ thích thực phẩm ở chợ hơn!"

"Thế́ cũng được, nhưng mà mua cái gì em tự quyế́t nhé, ngày nào cũng ở nhà, biế́t rõ mẹ cầ̀n gì hơn là anh!"

7.

https://thuviensach.vn

Ở chợ, có rất nhiều chủ sạp hàng biết Trần Dĩnh, rõ ràng là cuối tuần cô hay đi chợ với mẹ. Mà Trần Dĩnh cũng biết rất rõ mua cái gì, mua ở cửa hàng nào.

Trương Hoa cảm thấy rất kì lạ. Trước đây, lúc còn ở thành phố, hai người cũng thường xuyên đi chợ mua thức ăn, nhưng do Trần Dĩnh không biết làm cơm nên mua cái gì đều do Trương Hoa quyết định, Trần Dĩnh chỉ đứng bên cạnh nhìn. Giờ đến lượt anh là người đứng nhìn, còn Trần Dĩnh thì rất thành thạo trong việc mua bán.

Có một vài chủ hàng còn nói với Trần Dĩnh: "Trước toàn thấy đi với mẹ chồng, lần này đích thân chồng đưa đi chợ hả?"

Trần Dĩnh chỉ cười không nói gì. Một vài bà chủ hàng còn hỏi thăm đứa bé trong bụng Trần Dĩnh, sau đó bảo Trương Hoa: "Cậu thật là có phúc, vợ mang bầu đã có mẹ chăm sóc!", lần này đổi lại là Trương Hoa cười như mếu, cũng không giải thích điều gì.

Mỗi lần mua một món gì đó Trương Hoa đều hỏi có đủ không, Trần Dĩnh lại bảo đủ rồi, không nên mua quá nhiều. Lúc về nhà, mẹ anh đang nấu cơm, Trương Hoa mang túi đồ vào bếp cho mẹ, liền hỏi: "Chẳng phải có thức ăn rồi sao mẹ?"

"Mẹ sợ không đủ, hơn nữa mua nhiều một chút để ngày mai ăn cũng được mà!"

Trương Hoa không nói gì, mang đồ của anh vào phòng Nhã Vận. Trần Dĩnh vào bếp giúp mẹ Trương Hoa. Trần Dĩnh cũng cảm thấy lạ liền hỏi: "Trong nhà chẳng phải có bao nhiêu là thức ăn rồi, sao mẹ còn bảo chúng con đi mua?"

Mẹ Trương Hoa cười nói: "Con ngốc lắm, mẹ là muốn thằng Hoa đi chợ với con, nếu không lấy đâu ra cơ hội cho hai đứa đi

https://thuviensach.vn

riêng với nhau!”

8.

Buổi tô´i lúc ăn cơm, Trương Hoa uô´ng râ´t nhiê`u rượu. Bô´ Trương Hoa nói: “Uô´ng ít thôi, sao tự nhiên hôm nay uô´ng nhiê`u thê´?”

“Ngày mai con không đi làm nên không sao!” - Nói rô`i anh mới phát hiện ra bởi dạo này hay đi công tác, phải đi tiê´p khách nhiê`u nên tửu lượng của anh đã khá hơn hẳn.

“Đừng nghe bô´ con, cứ uô´ng đi, trong nhà thiê´u gì rượu!” - Mẹ Trương Hoa vừa nói vừa nhìn sang Trâ`n Dĩnh: “Cho dù có uô´ng say cũng có người chăm sóc”.

Trâ`n Dĩnh nhìn mẹ Trương Hoa rô`i ngoảnh đâ`u nhìn Trương Hoa, sau đó cúi gă`m mặt ăn cơm.

Thâ´y mẹ nói thê´, Trương Hoa thôi không uô´ng nữa. Buổi tô´i, Trương Hoa hỏi Trâ`n Dĩnh đang ngô`i trong phòng khách xem ti vi: “Cái máy tính của Nhã Vận có phải gõ pass vào nữa không?”

Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Để em bảo anh pass, anh ở nhà mâ´y ngày, hơn nữa em cũng đâu thể đang đi làm lại chạy vê` nhập pass cho anh được!”

Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh, cảm thâ´y râ´t kì lạ, trước đây Trâ`n Dĩnh không bao giờ nói những lời như thê´ này, chẳng nhẽ ở với mẹ lâu, tính cách hài hước, thẳng thă´n của mẹ đã ảnh hưởng đê´n cô â´y?

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau, Trâ`n Dĩnh thức dậy không thâ´y Trương Hoa đâu, cũng không tiện hỏi mẹ xem Trương Hoa đã dậy chưa. Đê´n lúc ăn sáng, Trâ`n Dĩnh thỉnh thoảng vẫn nhìn quanh. Mẹ Trương Hoa thâ´y Trâ`n Dĩnh như thê´ liê`n cười bảo: “Không câ`n nhìn nữa, nó vẫn chưa dậy, chă´c là tô´i qua chơi điện tử đê´n khuya nên sáng không dậy nổi!”

Lúc Trâ`n Dĩnh đi làm, mẹ Trương Hoa bảo: “Hê´t giờ làm mẹ bảo thă`ng Hoa đi đón con!”

Trâ`n Dĩnh vội nói: “Không câ`n đâu mẹ!”

“Cái gì mà không câ`n với có câ`n, cứ như thê´ đi, nó dám không nghe lời mẹ chă´c?”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 29

I.

Trương Hoa ngủ một mạch đế´n trưa mới dậy, mẹ anh cũng chẳng gọi con trai dậy. Cuố´i cùng thì Trương Hoa cũng có cơ hội tận hưởng sự thư giãn. Thấ´y Trương Hoa dậy, mẹ anh liề`n cười nói: “Cuố´i cùng cũng chịu dậy rồ`i hả? Ngủ đủ rồ`i chứ?”

Trương Hoa ái ngại cười: “Tố´i qua con chơi điện tử khuya quá...”

“Đã lớn bằ`ng ngầ`n ấ´y rồ`i mà vẫn còn chơi điện tử!”

Trương Hoa chỉ cười trừ rồ`i đi đánh răng rửa mặt.

Lúc ăn cơm trưa, Trương Hoa nói sẽ ra ngoài đi dạo. Mẹ Trương Hoa dặn: “Thế´ thì đế´n chiề`u qua công ty cái Dĩnh đón nó về` luôn nhé!”

“Chẳng phải cô ấ´y vẫn tự đi được đấ´y thôi?”

“Bảo con đi đón thì con cứ đi đón đi, sao phải nói nhiề`u thế´!”

Trương Hoa luôn kính trọng và nghe lời mẹ. Trong kí ức của anh, mẹ anh không bao giờ nổi nóng, thậm chí rấ´t cưng chiề`u anh với Nhã Vận. Nhưng anh và Nhã Vận luôn tôn trọng mẹ, chỉ cầ`n mẹ vui, anh cũng thấ´y vui. Bố´ anh không hay nói, chính vì vậy Trương Hoa và Nhã Vận từ nhỏ đã thích bám lấ´y mẹ. Bố´ mẹ anh đề`u thuộc tuýp người tuyề`n thố´ng, hiề`n lành.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, Trương Hoa đến chỗ mấy người bạn lúc nhỏ chơi, đợi đến gần cuối giờ chiều thì lên đường đến công ty Trần Dĩnh. Một mặt là vì anh muốn làm cho mẹ vui, mặt khác là vì trong lòng anh cũng muốn đi đón Trần Dĩnh. Chuyện này cũng thật lạ, không nhìn thấy Trần Dĩnh thì anh không lo, chứ cứ ở cạnh là anh lại lo cô vác cái bụng to như thế liệu có xảy ra sự cố gì không?

2.

Trần Dĩnh hết giờ làm, ra ngoài nhìn thấy Trương Hoa cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: "Mẹ bảo anh đến đón em à?"

Trương Hoa ậm ừ đáp. Trần Dĩnh nhoẻn miệng cười rồi nói: "Chẳng nhẽ anh không thể nói dối là anh tự đến được à?"

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, nói: "Em trở nên thế này từ khi nào vậy, dường như dạo này tâm trạng cũng phấn chấn lên rất nhiều!".

"Chẳng nhẽ tâm trạng vui là không tốt?"

"Ngoài tâm trạng tốt ra, dường như tính cách cũng hơi thay đổi"

"Chỉ là trước đây anh chưa phát hiện ra mà thôi!"

Trương Hoa định bắt taxi về nhưng Trần Dĩnh nói không cần, ngồi xe buýt cũng được, cô đã quen rồi. Trương Hoa gật đầu, chiều theo ý cô. Trần Dĩnh bảo đi bộ một bến rồi ngồi xe về. Cô nói lúc ở công ty đã ít vận động, hết giờ làm phải chịu khó vận động mới được.

Hai người đang đi thì mẹ Trương Hoa gọi điện nói hai ông bà tối nay qua nhà cậu ăn cơm tối, sẽ đi ngay nên bảo Trương Hoa dẫn

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh ra ngoài ăn cơm. Mẹ Trương Hoa còn nói thêm: “Tối nay chắc bố mẹ sẽ về muộn!”

Trương Hoa cúp điện thoại, hỏi Trần Dĩnh: “Em có mang theo chìa khóa nhà không?”

Trần Dĩnh lắc đầu: “Em không bao giờ mang theo, thường ngày mẹ chỉ thỉnh thoảng đi chợ mua thức ăn thôi, còn hầu như toàn ở nhà, thế nên em có mang theo cũng chẳng phải dùng đến!”

“Thế thì tối nay chúng ta không về nhà được rồi, đành phải đợi bố mẹ từ nhà cậu về mới vào nhà được!”

“Thế thì phải làm thế nào? Chúng ta biết đi đâu đây?”

Trương Hoa đột nhiên nghĩ, chắc chắn là mẹ cố ý, mẹ rất ít khi đến nhà cậu, thế mà hôm nay lại đi. Rồi anh lại nghĩ, đừng có bảo tối nay đột nhiên bố mẹ anh lại nói không về nhà nhé.

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa: “Anh đang nghĩ gì thế?”, Trương Hoa vội lắc đầu: “Không, anh chỉ đang nghĩ đi đâu ăn cơm thôi!”

3.

Trương Hoa nói: “Hay là chúng ta đừng về nhà vội, đi tìm một quán nào ăn cơm đã, buổi tối có nhiều chỗ để ngồi lắm, nếu bố mẹ có về muộn, ít nhất chúng ta cũng có chỗ mà ngồi!”

Trương Hoa chọn chỗ này cũng là có cái lí của anh. Với tính cách của mẹ anh, ngộ nhỡ bà muốn gán ghép hai đứa với nhau, có khi tối nay không về nhà thật. Nếu là như thế, ít nhất công ty Trần Dĩnh cũng gần hơn so với trung tâm thành phố, có thể tự do ra vào.

https://thuviensach.vn

Hai người tìm một quán ăn, ăn tạm cái gì đó, sau đó đi ra ngoài, Trương Hoa nói tìm chỗ nào ngô`i một lúc. Trâ`n Dĩnh nói: “Chúng ta đi dạo đi, vừa ăn cơm xong, em không muô´n ngô`i!”

“Lạnh thê´ này, thôi đừng đi nữa!”

“Đi bộ một lúc là â´m người ngay â´y mà!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải đi dạo với Trâ`n Dĩnh. Trâ`n Dĩnh nói: “Món ăn mẹ làm vẫn ngon hơn!”

Trương Hoa đáp: “Thê´ tô´i vê` lại ăn thêm lâ`n nữa!”

“Em chỉ bảo là món ăn mẹ làm ngon hơn chứ có bảo là chưa ăn no đâu!”

Đi bộ một lúc, Trương Hoa nói: “Hay là tìm chỗ nào ngô`i đi!”, Trâ`n Dĩnh không nói gì. Hai người đê´n một quán trà, ngô`i được một lúc, Trương Hoa hỏi: “Công ty em có kê´ hoạch tê´t chưa?”

“Công ty em cho nghỉ trước tê´t một ngày, nhưng em sẽ vê` quê trước tê´t hai ngày, hơn nữa em đã nộp đơn xin nghỉ việc rô`i”.

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Em nộp đơn xin nghỉ việc rô`i ư?”

“Vâng, em đã nói với công ty rô`i, sau tê´t em sẽ không đi làm nữa, tiê`n lương còn lại công ty sẽ chuyển vào thẻ cho em sau tê´t.”

4.

Trương Hoa trâ`m ngâm một lát rô`i hỏi: “Thê´ em tự vê` hay là đi với Huệ Anh?”

“Em vô´n định đi cùng với Huệ Anh, bởi vì cô â´y cũng vê` quê ăn tê´t, nhưng hình như cô â´y xin nghỉ sớm thì phải!”

https://thuviensach.vn

“Thế thì em phải về một mình rồi!”

“Không sao đâu, em không ngồi tàu hỏa mà đi ô tô khách, xe không được chở quá tải nên không phải lo chen lấn”.

“Thế thì hình như phải ngồi mười mấy tiếng đồng hồ, buổi sáng đi cũng phải tối mới về đến nhà!”

“Không sao đâu, bố em sẽ ra đón em mà!” - Rồi Trần Dĩnh nói tiếp: “Đi xe khách đường dài có thể đặt mua vé trước nhiều ngày, vài ngày nữa là có thể mua vé được rồi!”

Trương Hoa do dự hồi lâu mới nói: “Hay là để anh đưa em về?”

Trần Dĩnh nhìn anh, sau đó cười: “Không cần đâu, em tự đi cũng được, nhưng dù sao cũng vẫn cảm ơn sự quan tâm của anh!”

Hai người lại trầm ngâm. Một lát sau, Trần Dĩnh khe khẽ nói: “Chúng ta càng lúc càng giống bạn bè rồi!”

Trương Hoa nghe xong, cố làm vẻ nhẹ nhàng nói: “Bạn bè dù sao vẫn tốt hơn kẻ thù!”

“Cũng phải!” - Trần Dĩnh khẽ đáp rồi lại tiếp tục im lặng.

Trương Hoa nhìn đồng hồ liên tục, thầm nghĩ, nếu trước mười giờ mà mẹ không về thì có khả năng bố mẹ hôm nay không về thật. Anh tự nhủ, nếu đến mười giờ mà vẫn không nhận được điện thoại của mẹ thì sẽ về thành phố luôn.

Trần Dĩnh đột nhiên nói: “Có phải mẹ cố ý không nhỉ?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Em trở nên thông minh từ khi nào thế?”

https://thuviensach.vn

“Mẹ làm thế´ này quá lộ rõ`i còn gì, em ở với mẹ lâu như thế´ có thấ´y mẹ đế´n nhà cậu ăn cơm bao giờ đâu. Hơn nữa nhà cậu cũng khá xa, nế´u đi thì đi buổi trưa sẽ tố´t hơn!”

5.

Cũng may chín giờ tố´i mẹ Trương Hoa đã gọi điện lại. Trương Hoa thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười: “Giờ thì phải bắ´t taxi vê` nhà chứ hả?”

Trên xe, Trâ`n Dĩnh đột nhiên nói: “Em thật mong tố´i nay mẹ không vê` nhà!”

“Tại sao em lại nghĩ thế´?”

Trâ`n Dĩnh cười cười: “Để xem anh làm thế´ nào!”

“Rấ´t đơn giản, em ngủ trên giường của Nhã Vận, anh ngủ chung với Dương Uy!”

“Dương Uy ở nhà anh à?”

“Ừ, từ sau khi chia tay với bạn gái, cậu ta vẫn ở trong nhà anh”.

Trâ`n Dĩnh nói: “Như vậy chứng tỏ anh ấ´y vẫn còn tình cảm với bạn gái!”

“Sao em biế´t?”

“Nế´u anh ấ´y không còn tình cảm với bạn gái nữa thì đã sớm đi tìm chỗ khác ở rõ`i. Anh ấ´y vẫn ở chỗ anh chắ´c chắ´n là bởi vì để một hôm nào đó sẽ tiện quay vê`”.

“Em nói có lý lắ´m, sao anh không nghĩ ra nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Sau đó Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh: “Xem ra em thông minh hơn anh tưởng đâ´y!”

“Đây không phải là thông minh, đây là trực giác của phụ nữ!”

Lúc vê` đê´n nhà, mẹ Trương Hoa đang ngô`i trong phòng khách xem ti vi. Trương Hoa hỏi: “Bô´ đâu mẹ?”

“Ông â´y đi ngủ rô`i!” - Mẹ Trương Hoa đáp, sau đó ngoảnh lại nhìn Trâ`n Dĩnh: “Dĩnh à, tô´i nay con có ăn no không, có câ`n mẹ làm thêm cái gì cho mà ăn không?”

“Không câ`n đâu mẹ, con đã ăn thêm một ít lúc ở quán trà rô`i, con không đói đâu ạ!”

Mẹ Trương Hoa hỏi tiê´p: “Thă`ng Hoa không bă´t nạt con chứ?”

“Mẹ! Sao con lại bị bă´t nạt chứ?”

“Thê´ thì tô´t, xem ra hai đứa hôm nay đi chơi cũng vui đâ´y chứ!”

Trâ`n Dĩnh vội nói: “Thôi, con đi tă´m đây, mai còn phải dậy sớm đi làm!”

6.

Ngày hôm sau, Trương Hoa vẫn tiê´p tục nghỉ ở nhà. Mẹ anh vẫn bảo anh đi đón Trâ`n Dĩnh. Trương Hoa nói: “Mẹ đừng tìm lí do để con với cô â´y ở ngoài ăn tô´i nữa nhé!”, liê`n sau đó anh vội tìm lí do để giải thích: “Đô` ăn bên ngoài không đủ dinh dưỡng, ăn ở nhà giàu dinh dưỡng hơn!”

https://thuviensach.vn

Anh biết những lời này chắc chắn có tác dụng. Mẹ Trương Hoa nghe xong liền nói: “Cũng phải, giờ nó cần dinh dưỡng, đồ ăn bên ngoài vớ vẩn lắm, mẹ không yên tâm!”

Lúc Trương Hoa đón Trần Dĩnh, Trần Dĩnh đang đi ra cùng với mấy đồng nghiệp. Các đồng nghiệp nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Trần Dĩnh thật hạnh phúc, đi làm về còn được chồng đến đón cơ đấy!”

Trần Dĩnh cười ngại ngùng, không giải thích gì.

Trên đường về, Trần Dĩnh nói: “Thật ngại quá, các đồng nghiệp ở công ty đều không biết em đã ly hôn. Trong đơn xin nghỉ việc em cũng chỉ nói là nghỉ ở nhà sinh con thôi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không sao!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói ngày mai sẽ về công ty. Mẹ Trương Hoa nói: “Cả dịp tết đều đi công tác, chẳng nhẽ không thể ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm?”

“Con làm việc quen rồi, nghỉ ngơi vài ngày thấy không quen”.

“Công việc ấy thì có gì hay ho chứ, ngày nào cũng đi công tác, mẹ nghe người ta nói, đi công tác toàn là đi ăn với đi uống thôi!”

“Cũng không hẳn như thế, chủ yếu vẫn là phải làm việc, chứ chỉ ăn với uống thì lấy đâu ra thành tích”.

Mẹ Trương Hoa lắc đầu: “Mẹ thấy công việc trước đây của con tốt hơn, ngày ngày đi làm rồi về nhà, hai cái thân già này cũng không phải lo lắng con đi xa xảy ra chuyện gì!”

Con chỉ đi quanh trong tỉnh thôi, hơn nữa những nơi này đều rất quen thuộc với con, mẹ không cần lo lắng đâu!

https://thuviensach.vn

7.

Hôm sau, lúc Trương Hoa đế´n công ty đã là gâ`n trưa, lúc vào phòng, anh thâ´y Cổ Vân Vân đang ngô`i ở đó rô`i. Trương Hoa thâ´y cô trong phòng chợt khựng lại, còn Cổ Vân Vân thì cười với anh: “Vê` nhà mâ´y hôm à?”

Trương Hoa gật đâ`u: “Ừ!”, nói rô`i đi thẳng vê` bàn làm việc, vô´n định hỏi chuyện xem mă´t của Cổ Vân Vân nhưng ngẫm nghĩ sao lại thôi. Điện thoại của Cổ Vân Vân đột nhiên đổ chuông, Cổ Vân Vân nghe điện nói: “Lên đây đi, em ở trong văn phòng!”

Trương Hoa liê`n hỏi: “Là Kỉ Oanh à?”

“Không, một người bạn, đế´n rủ tôi đi ăn trưa!”

Trương Hoa vô´n định hỏi là ai nhưng lại thôi, dù sao người đó cũng đang lên mà.

Một lát sau, một người đàn ông bước vào. Trương Hoa ngoảnh đâ`u lại nhìn, khoảng hơn ba mươi, nhìn kĩ lại thâ´y có lẽ cũng không nhiê`u tuổi đế´n thê´, nhưng rô`i lại cảm thâ´y có thể còn già hơn thê´. Trương Hoa cảm thâ´y râ´t kì lạ, tại sao tuổi tác của người này lại biế´n hóa như thê´ nhỉ? Nhìn bộ dạng là biế´t anh chàng này xuâ´t thân trong gia đình giàu có, từ anh ta tỏa ra khí châ´t mà người khác khó bă´t chước được. Cổ Vân Vân thâ´y anh ta vào liê`n đứng dậy chạy đế´n nói: “Phàm Khải, để em giới thiệu bạn học của em với anh!”, sau đó chỉ tay vào Trương Hoa nói: “Đây là Trương Hoa, bạn học của em, hiện đang làm trợ lí giám đô´c của công ty!”

Sau đó quay sang nói với Trương Hoa: “Đây là Mạnh Phàm Khải, bạn tôi, tổng giám đô´c cũng là người kê´ thừa tập đoàn Thiên Hoa trong tương lai”.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đứng dậy, chìa tay ra bắt: “Chào anh!”

Mạnh Khải Phàm lịch thiệp bắt tay Trương Hoa, cũng lịch sự nói: “Chào anh!”

Mặc dù giọng nói rất lịch sự nhưng vẫn phảng phất cảm giác cao ngạo, cứ như thể được bắt tay với anh ta là vinh hạnh của Trương Hoa. Cảm giác ấy khiến Trương Hoa thấy khó chịu, nhưng đồng thời cũng phải thừa nhận khí chất cao sang của anh ta.

8.

Cổ Vân Vân nói: “Hay là cậu đi ăn với bọn tôi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không cần đâu, hai người đi đi!”

Thực ra Cổ Vân Vân thừa biết Trương Hoa không đời nào nhận lời.

Cổ Vân Vân và Mạnh Phàm Khải đi rồi, Trương Hoa nghĩ, đây chắc cũng là một đối tượng xem mắt. Trương Hoa vốn vẫn mong Cổ Vân Vân có thể tìm được bạn trai, nhưng khi cô tìm được rồi, anh lại cảm thấy hụt hẫng lạ kì.

Trương Hoa thầm nghĩ, có lẽ khí chất cùng địa vị của Mạnh Phàm Khải khiến cho Trương Hoa cảm thấy có một áp lực vô hình đè nặng, khiến cho tâm lý của anh có chút hụt hẫng. So với Mạnh Phàm Khải, rõ ràng anh chỉ là một hạt cát.

Có lẽ đây cũng chính là một nhược điểm của con người. Nếu như người con gái từng thích mình tìm được một đối tượng kém hơn mình, mình sẽ không cảm thấy gì, thậm chí còn nghĩ có thể chẳng bao lâu sau cô ấy sẽ hối hận. Nhưng nếu như người con gái từng

https://thuviensach.vn

thích mình tìm được một đô´i tượng hơn hẳn mình vê` mọi mặt, trong lòng sẽ cảm thâ´y hụt hẫng, mặc dù mình chưa từng thích cô gái này.

Bởi vì như vậy sẽ mang lại một cảm giác hơi tự ti. Cảm giác tự ti sẽ dập tă´t cái suy nghĩ bạn có một ưu điểm nào đó có thể thu hút đô´i phương. Sau đó sẽ làm bạn nghĩ ră`ng, hóa ra mình cũng chỉ tâ`m thường thôi.

Ít nhâ´t thì lúc này Trương Hoa đang nghĩ mình râ´t tâ`m thường. Anh thâ`m nhủ, có thể trước đây Cổ Vân Vân thích mình là bởi vì chưa gặp được những người đàn ông giỏi giang hơn, đê´n khi gặp được những người đàn ông như thê´, tự nhiên cô sẽ thâ´y anh râ´t tâ`m thường.

Điê`u duy nhâ´t có thể an ủi được Trương Hoa là: Một người đàn ông cao ngạo và giỏi giang như thê´ liệu có thích hợp làm chô`ng không? Nhưng ngay sau đó anh lại nghĩ, có thể đây mới chính là người đàn ông xứng đáng với Cổ Vân Vân.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 30

I.

Lúc Trương Hoa nộp đơn xin nghỉ việc, Phùng Lâm Hàn hơi kinh ngạc, nhưng thấy Trương Hoa có vẻ kiên quyết, anh ta cũng không nói gì thêm. Trương Hoa cũng đã suy nghĩ rất lâu trước khi quyết định xin nghỉ việc.

Kể từ lần đầu tiên Mạnh Phàm Khải xuất hiện ở trong công ty, mấy ngày liền trưa nào Cổ Vân Vân cũng bảo anh ta vào văn phòng đón cô. Trương Hoa cũng biết Cổ Vân Vân đang cố tình làm như thế.

Trương Hoa càng lúc càng cảm thấy ánh mắt của mọi người trong công ty nhìn mình có sự khác lạ, hơn nữa cái nhìn ấy càng lúc càng khiến anh cảm thấy áp lực.

Sau khi mọi người trong công ty biết Cổ Vân Vân có bạn trai mới, có rất nhiều lời dị nghị. Có người nói: Cổ Vân Vân đá Trương Hoa rồi; có người lại nói, có thể Trương Hoa và Cổ Vân Vân vốn dĩ chưa từng yêu nhau, anh vào công ty là do thực lực của mình. Có người lại nghĩ hai người có mâu thuẫn, Cổ Vân Vân cố ý làm thế để chọc tức Trương Hoa.

Cho dù là kiểu suy đoán nào, mọi người cũng đều bắt đầu phân tích thực lực của Trương Hoa khi vào công ty. Bởi vì trước đây mọi người đều nghĩ anh và Cổ Vân Vân có quan hệ tình cảm với nhau nên chẳng ai để ý đến thực lực thật sự của anh, giờ có chuyện này xảy ra, mọi người mới bắt đầu để ý đến điều này.

https://thuviensach.vn

Những người cho rằng Trương Hoa vốn dĩ chẳng có quan hệ tình cảm với Cổ Vân Vân liền đưa ra lí do, đó là bản thân Trương Hoa là người có năng lực, Cổ Vân Vân, thậm chí cả Cổ Triết Đông vì nhận ra tài năng của Trương Hoa nên mới tìm cách lôi kéo anh về công ty.

Luận điểm này được nhiều người chấp nhận, bởi vì tất cả các biểu hiện của Trương Hoa kể từ khi vào công ty đều được mọi người đánh giá cao. Chính vì điểm này, rất nhiều người đã thay đổi quan điểm về Trương Hoa. Trước đây mọi người đều nghĩ anh vì tham tài sản nhà họ Cổ mới tìm cách chen chân vào công ty, giờ nhìn lại thấy anh chẳng qua cũng chỉ là đến để làm việc mà thôi.

2.

Vì vậy một số người tỏ thái độ nồng nhiệt với Trương Hoa hơn, đáng tiếc là sự nồng nhiệt này trong con mắt của Trương Hoa lại trở thành sự thương hại hoặc là sự mỉa mai nào đó. Điều đó cho thấy tâm lý của con người không hoàn toàn phụ thuộc vào khách quan. Rất nhiều người nghĩ rằng bản thân mình nghĩ như thế nào thì những người khác cũng nghĩ như vậy.

Thế nên Trương Hoa đã xin nghỉ việc chính bởi tâm lý này. Hơn nữa còn nghỉ việc rất nhanh, nộp đơn xin nghỉ việc rồi lập tức rời khỏi công ty, chẳng để cho phòng nhân sự kịp giữ lại.

Ngay cả Cổ Vân Vân cũng chỉ biết chuyện này lúc buổi chiều khi Trương Hoa rời khỏi công ty. Đáng tiếc Trương Hoa không biết là, kể từ khi anh nghỉ việc, Cổ Vân Vân không còn bảo Mạnh Phàm Khải vào văn phòng của cô nữa.

Buổi tối, Lí Dương Uy về, Trương Hoa chỉ nói qua với anh ta: "Tôi nghỉ việc rồi!"

https://thuviensach.vn

Lí Dương Uy chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Tôi cảm thấy chuyện cậu nghỉ việc sớm muộn gì cũng xảy ra, tính cách của cậu vốn không hợp với nghề này!”, sau đó anh nói thêm: “Chỉ có điều tôi không nghĩ nhanh như thế, vì nguyên nhân gì vậy?”

Trương Hoa cười nhạt: “Sau khi Cổ Vân Vân đi xem mắt, người đàn ông đó gần như trưa nào cũng đến công ty đón cô ấy đi ăn trưa!”

Lí Dương Uy nói: “Bản thân cậu không chấp nhận Cổ Vân Vân, như thế chẳng phải rất tốt sao?”

“Có nhiều chuyện không hề đơn giản như cậu nghĩ đâu, còn phải để ý đến ánh mắt của những người khác chứ!”

Lí Dương Uy ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng phải, thôi thế cũng được, tạm thời nghỉ ngơi thư giãn, cũng không cần phải đi công tác, ngày ngày có thể ở nhà với tôi!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa hồi lâu, rồi hỏi: “Thế tiếp theo cậu định làm gì? Hay quay lại công ty cũ?”

“Đâu có được, hơn nữa tạm thời tôi chưa muốn đi tìm việc, nghỉ ngơi một thời gian cho yên tĩnh rồi mới tính tiếp!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy cười: “Chí ít thì trong thời gian ở công ty điện tử Triết Đông, thu nhập của tôi cũng không đến nỗi nào, có thể nghỉ ngơi một thời gian mà không cần bận tâm đến chuyện tiền bạc!”

3.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, lúc Cổ Vân Vân gọi điện đế´n, Trương Hoa vẫn còn đang ngủ. Cổ Vân Vân nghe giọng Trương Hoa liê`n hỏi: “Vẫn đang ngủ à?”

Trương Hoa cười: “Mãi mới được nghỉ ngơi, vì vậy phải ngủ cho đã mă´t chứ!”

“Sao cậu đột nhiên xin nghỉ việc thê´? Cũng không nói trước với tôi một tiê´ng!”

Trương Hoa vẫn cười bảo: “Có nói hay không cũng như nhau, dù sao tôi cũng nghĩ kĩ rô`i!”

“Công việc hiện nay của cậu cũng không tô`i, sao đột nhiên lại xin nghỉ?”

“Không có gì, chỉ cảm thâ´y công việc này không thích hợp thôi!”

Cổ Vân Vân im lặng một lát mới nói: “Là vì tôi phải không?”

Trương Hoa cười xòa: “Không phải đâu, chẳng liên quan gì đê´n cậu cả!”

Cổ Vân Vân lại im lặng, hô`i lâu mới nói: “Đôi khi tôi cảm thâ´y cậu thật giả tạo!”

Trương Hoa im lặng.

Cổ Vân Vân buô`n bã nói: “Tại sao cậu không bao giờ chịu đi tìm tôi nói chuyện, để biê´t trong lòng tôi nghĩ cái gì?”

Trương Hoa vẫn trâ`m ngâm, cuô´i cùng cũng cười gượng: “Làm gì có, chẳng phải tôi vẫn thường xuyên ngô`i tán dóc với cậu đâ´y sao?”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân định nói gì đó nhưng cuố i cùng chỉ nói: “Thôi bỏ đi, cậu ngủ tiế p đi!” rồ i cúp máy.

Trương Hoa nhìn điện thoại, sau đó ném sang một bên và nằ m xuố ng định ngủ tiế p. Nhưng lúc này anh không thể ngủ được nữa, cộng với ánh mặt trời chiế u qua cửa sổ quá chói mắ t.

Tỉnh dậy, Trương Hoa đột nhiên cảm thấ y rấ t trố ng trải, không biế t làm gì. Trong lúc đi làm, về nhà bố mẹ ở còn được, nhưng giờ nghỉ việc rồ i, anh lại không muố n về nhà bố mẹ, hơn nữa anh cũng không muố n nói với bố mẹ rằ ng mình đã nghỉ việc.

4.

Ngày thứ ba sau khi Trương Hoa nghỉ việc là chủ nhật, cũng đúng lúc Trầ n Dĩnh biế t tin. Hôm ấ y, Trầ n Dĩnh định đi mua vé tàu về quê nên bảo Nhã Vận cùng cô vào thành phố mua vé.

Trên đường đế n bế n xe, Nhã Vận nói luôn miệng: “Chị dâu, tế t đừng về nhà, bụng to như thế này không an toàn đâu!”

Trầ n Dĩnh cười nói: “Chị phải về nhà ăn tế t với bố mẹ chứ, nế u không, chỉ có mỗi hai cụ ăn tế t sẽ buồ n lắ m!”

Trầ n Dĩnh không nói cho Nhã Vận biế t chuyện sau tế t cô sẽ không quay lại nữa, càng không dám nói với bố mẹ Trương Hoa như vậy.

Mua vé xe xong, Nhã Vận liề n kéo Trầ n Dĩnh vào khu thương mại chơi. Vào khu thương mại, Trầ n Dĩnh lại vô thức đi đế n quầ y bán đồ điện, chính tại quầ y bán đồ điện, cô biế t Trương Hoa đã nghỉ việc, hơn nữa cũng biế t Cổ Vân Vân đã có bạn trai mới, là tổng giám đố c tập đoàn Hoa Thiên.

https://thuviensach.vn

Tin đồ`n bao giờ cũng lan đi rấ´t nhanh, cũng may những nhân viên này không biế´t mố´i quan hệ giữa Trầ`n Dĩnh và Trương Hoa, họ chỉ coi đó như là một cái tin nóng hổi để tán chuyện với nhau.

Ra bên ngoài khu thương mại, Nhã Vận tỏ ra rấ´t vui vẻ: "Chị dâu, xem ra anh cả với chị Vân Vân đã cắ´t đứt quan hệ rồ`i, thế´ này sớm muộn gì anh ấ´y cũng quay đầ`u lại thôi!"

Trầ`n Dĩnh cảm thấ´y lo lắ´ng cho Trương Hoa vô cùng. Cô không rõ giữa Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã xảy ra chuyện gì, cô cứ tưởng Trương Hoa đã thích Cổ Vân Vân rồ`i, xảy ra chuyện này chắ´c chắ´n là vì Cổ Vân Vân đã đá Trương Hoa, dù sao cô ta cũng có xuấ´t thân sang giàu, với Trương Hoa chẳng qua chỉ là tình cảm thoáng qua, sớm muộn gì cũng tìm được người môn đăng hộ đố´i.

Thế´ nên Trầ`n Dĩnh bắ´t đầ`u lo lắ´ng cho Trương Hoa, liệu anh có bị số´c không? Hơn nữa giờ anh đã nghỉ việc, chắ´c chắ´n tình trạng đang rấ´t tồ`i tệ.

5.

Lúc hai người chuẩn bị lên xe buýt vê` nhà, Trầ`n Dĩnh đột nhiên nói với Nhã Vận: "Em vê` nhà trước đi, chị đi thăm anh em xem thế´ nào!"

Nhã Vận đáp: "Không sao đâu, chị đừng lo cho anh ấ´y, không biế´t chừng tố´i nay anh ấ´y lại đi uố´ng rượu với mấ´y anh bạn học cũng nên!"

Trầ`n Dĩnh vẫn kiên quyế´t đi thăm Trương Hoa. Nhã Vận liề`n nói: "Để em đi với chị!", nhưng Trầ`n Dĩnh đáp: "Không được, ngày mai em còn phải đi học, chuẩn bị thi rồ`i, nên vê` nhà sớm thì hơn, chị vê` muộn một tí cũng không sao!"

https://thuviensach.vn

Nhã Vận chẳng còn cách nào khác, đành một mình vê` nhà. Vê` đê´n nhà, mẹ Trương Hoa hỏi: “Mua được vé chưa, sao chị dâu con không cùng vê`?”

Nhã Vận đáp: “Vé xe mua được rô`i, chị dâu đi thăm anh cả rô`i ạ!”

Mẹ Trương Hoa cười toe, nói: “Con bé này cuô´i cùng cũng thông minh ra rô`i. Biê´t thê´ này từ sớm có khi hai đứa nó đã phục hôn rô`i â´y chứ!”

Nhã Vận nói: “Anh con nghỉ việc rô`i, hơn nữa cái chị Vân Vân con nhà giàu kia cũng tìm được bạn trai mới rô`i, nghe đâu là tổng giám đô´c một tập đoàn cơ đâ´y!”

“Hóa ra là như vậy, mẹ biê´t ngay sớm muộn gì cũng có chuyện này mà. Con gái nhà giàu thường chơi bời lăng nhăng, sao có thể yêu thương con nhà nghèo như nhà chúng ta?”

Sau đó lại nói tiê´p: “Như thê´ cũng tô´t, công việc â´y vô´n dĩ chẳng tô´t đẹp gì, mẹ mong anh con đổi công việc khác ổn định từ lâu rô`i. Bọn nó că´t đứt quan hệ với nhau, anh con cũng chỉ còn đường quay vê` với chị dâu con thôi!”

“Con thâ´y chị dâu thật đáng thương, anh cả muô´n có thì có, không muô´n có thì đá đi!”

Mẹ Trương Hoa cũng gật gù: “Ừ, chỉ sợ anh con có quay đâ`u lại thì chị dâu con cũng không đô`ng ý nữa!”

“Chuyện này thì không đáng lo, con biê´t chị dâu vẫn còn râ´t quan tâm đê´n anh cả!”

https://thuviensach.vn

6.

Mấy hôm nay Trương Hoa hầu như ở trong nhà, buổi tối anh chờ Lí Dương Uy về, hai người nếu không ra ngoài ăn đêm thì mua đồ về nhà nhắm rượu. Sau khi nghỉ việc, thời gian rảnh nhiều, nhưng Trương Hoa lại không muốn nấu nướng gì.

Lúc Trần Dĩnh đến trời đã nhá nhem tối, Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem chương trình thể thao trực tiếp. Trên bàn còn bày đồ nhắm và bia từ tối qua chưa ăn uống hết.

Khi Trần Dĩnh gõ cửa vào nhà, Trương Hoa vẫn thấy không quen, ngượng nghịu cười: "Sao em lại đến đây?"

Trần Dĩnh đáp: "Hôm nay em vào thành phố mua vé xe, vì vậy nhân tiện đến thăm anh."

Vào trong nhà, Trần Dĩnh nhìn quanh rồi nói: "Sao anh lại để nhà bẩn thỉu thế này? Đồ ăn từ tối qua cũng không thu dọn, còn cả tàn thuốc lá nữa!", nói rồi ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa, nói: "Râu cũng không buồn cạo!"

Trương Hoa cười: "Sao lần nào em đến cũng đều bắt gặp bộ dạng tồi tệ của anh thế nhỉ?"

"Thế anh còn không đi sửa soạn chút đi, nhìn bộ dạng của anh kìa, tóc tai cũng bù xù nữa!"

Trương Hoa ngại ngùng: "Thế anh đi sửa soạn một chút vậy!", nói rồi liền vào nhà vệ sinh, nói vọng từ trong đó ra: "Em cho ti vi to lên một chút, đừng đổi kênh, anh muốn nghe kết quả thi đấu!"

https://thuviensach.vn

7.

Lúc Trương Hoa từ trong nhà vệ sinh đi ra, Trần Dĩnh đã thu dọn xong phòng khách. Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh đang ngồi trên ghế sô pha, nói: “Sao muộn thế này rồi em còn qua đây, tối đi về bất tiện lắm!”

Trần Dĩnh nói: “Muộn rồi, em không về nhà nữa!”, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Trương Hoa, cô liền bật cười: “Em nói đùa đấy, em còn tưởng tâm trạng của anh không vui, nhưng xem ra ngoài bộ dạng ra thì tâm trạng không ảnh hưởng gì!”

“Sao em biết tâm trạng anh không tốt?”

Trần Dĩnh nói: “Tin đồn trong khu thương mại lan đi nhanh lắm, hôm nay Nhã Vận lại lôi em vào khu thương mại chơi!”

“Thế là em biết hết rồi à?”

Trần Dĩnh khẽ gật đầu Trương Hoa liền nói: “Con nhóc Nhã Vận đi cùng em đúng không? Vậy thì chắc chắn bây giờ bố mẹ anh cũng biết chuyện rồi!”

“Em quên mất không bảo nó tạm thời đừng nói với bố mẹ chuyện này!”

“Thôi bỏ đi, sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi mà!”

Trần Dĩnh lại nói: “Buổi tối anh toàn ăn mấy thứ vô bổ này à?”

“Vì không muốn ra ngoài nên mua những thứ này, đợi Dương Uy về vừa xem ti vi vừa nhắm rượu!” - Rồi anh nói thêm: “Anh đang định xem xong trận đấu sẽ ra ngoài mua đồ, vừa hay em đến!”

“Em cũng chưa ăn, anh không mời em ra ngoài ăn à?”

https://thuviensach.vn

“Mời thì mời, khó khăn lắm em mới đến một lần, phải mời chứ! Đợi anh một chút, anh vào phòng thay quần áo!”

Lúc Trương Hoa thay quần áo đi ra, anh mới sực nhớ: “Hôm nay em đi mua vé, có mua được không?”

Trần Dĩnh đáp: “Mua được rồi, em đã mua chuyến sớm nhất rồi, như thế có thể về nhà sớm hơn một chút!”

Trương Hoa im lặng một lát rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

8.

Trương Hoa dẫn Trần Dĩnh đến một nhà hàng khá to, Trần Dĩnh nói: “Sao phải đến nơi sang trọng thế này?”

Trương Hoa đáp: “Anh ăn uống có dinh dưỡng hay không không quan trọng, nhưng em thì không được, anh sợ mấy quán dọc đường mất vệ sinh!”

Trần Dĩnh cười nói: “Anh đừng quên giờ anh đang là người thất nghiệp, thế mà vẫn hoang phí như thế à!”

“Tí tiền này có đáng gì, hơn nữa cũng đâu phải anh bỏ tiền vì em, là vì đứa bé đấy chứ!”

Nói rồi cả hai cùng ngây ra. Trương Hoa không ngờ mình lại buột miệng nói ra câu đó, còn Trần Dĩnh thì cảm thấy cuối cùng anh cũng chịu quan tâm đến đứa bé. Cho dù thế nào, câu nói này của Trương Hoa khiến cho cả hai đột nhiên cảm thấy có sợi dây nào đó níu hai người lại gần nhau một chút.

Một lát sau, Trần Dĩnh mới nói: “Xem ra anh vẫn quan tâm đến đứa bé!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cười cười, không biết nên nói thế nào đành phải im lặng. Trần Dĩnh cũng không nói gì thêm.

Sau khi nói ra câu này, Trương Hoa có cảm giác cứ như anh đang mời đứa bé ăn vậy, thế nên rất quan tâm đến khẩu vị của Trần Dĩnh, cũng bảo cô ăn nhiều một chút, cứ như thể Trần Dĩnh ăn nhiều thì đứa bé cũng ăn nhiều vậy.

Ăn cơm xong, Trương Hoa hỏi Trần Dĩnh: "Tối nay em định về thế nào?"

Còn Trần Dĩnh cũng cảm thấy chút ấm áp, thầm nghĩ: Cuối cùng thì Trương Hoa cũng cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé. Ngồi ăn mà cảm giác như một gia đình ba người đang ngồi ăn chung với nhau. Một lát sau, Trần Dĩnh lại thầm nhủ: Không được nghĩ như vậy nữa, nghĩ nhiều quá sau này sẽ càng thêm thất vọng!

Trần Dĩnh đáp: "Ngồi xe buýt đến bến gần nhà nhất, sau đó bắt taxi về là được"

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: "Nếu không phiền thì tối nay em ở đây đi, sáng ngày mai dậy sớm một chút rồi đi làm luôn!"

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 31

I.

Trâ`n Dĩnh vẫn kiên quyê´t sẽ vê` nhà, nói muộn một chút cũng không sao, vì cũng vẫn còn xe. Trương Hoa nói thê´ cũng được, nhưng dặn cô đi lại phải chú ý một chút. Trâ`n Dĩnh nói: "Để em vê` chỗ anh lâ´y túi trước đã!", lúc hai người ra ngoài ăn cơm, Trâ`n Dĩnh không mang theo túi.

Trương Hoa ở tâ`ng năm, khu chung cư này không cao nên không có thang máy. Cứ lên đê´n tâ`ng nào là đèn ở tâ`ng â´y lại bật sáng cùng với tiê´ng bước chân người. Trâ`n Dĩnh đi râ´t chậm nên Trương Hoa cũng phải đi chậm lại với cô. Lúc gâ`n lên tâ`ng năm, Trâ`n Dĩnh bâ´t cẩn trượt chân, Trương Hoa vội vàng vươn tay ra đỡ cô, miệng vội nói: "Em cẩn thận một chút, nhỡ bị ngã thì sao?"

Đúng lúc â´y đèn ở hành lang sáng lên, lúc dìu Trâ`n Dĩnh, Trương Hoa mới phát hiện dưới ánh đèn vừa sáng lên, Cổ Vân Vân đang đứng ở đó.

Trương Hoa bâ´t giác thu tay lại, sau đó tiê´n lại gâ`n, nói với Cổ Vân Vân: "Cậu đê´n từ khi nào thê´? Cũng không nói trước một tiê´ng!"

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, sau đó nhìn Trâ`n Dĩnh đang chậm rãi đê´n gâ`n. Trâ`n Dĩnh, mỉm cười với Cổ Vân Vân, không gọi là giám đô´c Cổ như trước mà đột nhiên xưng hô khá thân mật: "Chị Vân, chị đê´n rô`i à!"

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân nhìn Trần Dĩnh không nói năng gì. Trần Dĩnh quay sang nói với Trương Hoa: “Mau mở cửa ra, anh còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Đợi Trương Hoa mở cửa, Trần Dĩnh liền đi thẳng vào trong nhà, sau đó quay đầu lại nói với Trương Hoa: “Mau mời chị Vân vào nhà đi, đứng bên ngoài lạnh lắm!”

Trương Hoa bị sự chủ động của Trần Dĩnh khiến cho bối rối chẳng biết nói thế nào, hồi lâu mới nói với Cổ Vân Vân: “Mau vào nhà đi!”. Cổ Vân Vân không vào, chỉ cười khẩy: “Tôi đứng ở đây chờ hơn một tiếng đồng hồ, chỉ muốn xem đến khi nào thì cậu về, xem xem cậu ở bên ngoài chơi bời cái gì, không ngờ cậu lại đang tận hưởng hạnh phúc!”

Giọng Cổ Vân Vân rất to, Trần Dĩnh ở trong nhà cũng nghe thấy rất rõ. Trần Dĩnh lại đi ra, mỉm cười nói với Cổ Vân Vân: “Trương Hoa muốn mời đứa bé ra ngoài ăn chút đồ ăn có dinh dưỡng, không ngờ chị lại đến, nếu biết sớm thì chúng ta đã cùng đi ăn rồi!”

Trần Dĩnh cố ý nhấn mạnh vào từ “đứa bé”.

Trương Hoa lúc này đã chẳng biết nói năng gì. Cổ Vân Vân hết nhìn Trương Hoa lại nhìn Trần Dĩnh, sau đó mới nói: “Nếu nữ chủ nhân đã có nhà, tôi sẽ không vào nữa!”, nói rồi quay người bỏ đi. Trương Hoa vội vàng gọi “Vân Vân” nhưng không hề đuổi theo.

Trần Dĩnh nói với theo: “Chị Vân, lần sau có thời gian lại ghé qua nhé, chúng ta cùng đi ăn cơm!”, nhưng Cổ Vân Vân hoàn toàn không đếm xỉa đến họ.

Đợi Cổ Vân Vân đi khuất, Trương Hoa vào nhà, nói với Trần Dĩnh đang ngồi trên ghế sô pha: “Em cố ý có đúng không?”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa, khẽ nở nụ cười đắ́c thắ́ng: “Đúng là em cố ý, ai bảo chị ta đá anh, tìm người khác!”

“Em không biế́t gì thì đừng nói bậy, cái gì mà đá với chả không đá?”

“Anh làm sao thế́ hả, em giúp anh mà anh còn nổi cáu với em là sao?”

Bị Trần Dĩnh nói như vậy, Trương Hoa chẳng biế́t phải trả lời thế́ nào, hồ̀i lâu sau mới nói: “Em không biế́t rõ tình hình đâu, hôm nay em nói thế́, Cổ Vân Vân lại nghĩ em đã quay lại đây ở rồ̀i!”

2.

Trần Dĩnh định nói cho dù có hiểu nhầ̀m thì cũng có làm sao, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi, trong lòng thầ̀m nhủ: Xem ra Trương Hoa vẫn thích Cổ Vân Vân, vẫn rấ́t để tâm đế́n cô ấ́y. Nghĩ đế́n đây, Trần Dĩnh bỗng thấ́y hơi bực mình, cầ̀m túi đứng lên nói: “Em về̀ đây!”

“Có cầ̀n anh tiễn em không, em thế́ này anh thấ́y không yên tâm!”

“Không cầ̀n đâu, em tự đi được rồ̀i!”

Trương Hoa vẫn đưa Trần Dĩnh ra bế́n xe buýt, nhìn cô lên xe rồ̀i mới về̀ nhà.

Lúc ngồ̀i trên xe, Trần Dĩnh nghĩ, sao tự nhiên mình lại nổi giận nhỉ? Chẳng nhẽ mình đang ghen? Rồ̀i cô lại nghĩ, không thể nào, trước đây Trương Hoa và Cổ Vân Vân vẫn ở bên nhau, sao mình không có cái cảm giác mãnh liệt ấ́y?

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh chậm rãi nhớ lại: Thái độ và những cử chỉ quan tâm của Trương Hoa dành cho cô phải chăng đã làm cho cô ảo tưởng hai người vẫn là vợ chồng, thế nên cô mới coi Cổ Vân Vân là kẻ thứ ba. Chỉ có điều Trần Dĩnh nhớ lại cảnh Cổ Vân Vân tức tối bỏ đi, trong lòng cảm thấy có chút thỏa mãn, thậm chí, cô còn hi vọng Cổ Vân Vân cứ hiểu nhầm cô và Trương Hoa đang sống chung với nhau. Nghĩ đến đây Trần Dĩnh lại thấy hơi hối hận, biết sớm thế này đã nhận lời ngủ lại nhà Trương Hoa rồi.

Đang suy nghĩ miên man thì mẹ Trương Hoa gọi điện đến hỏi: "Muộn thế này rồi, nếu như con vẫn chưa về thì đừng về nữa, ở lại chỗ thằng Hoa đi, mai dậy sớm bảo nó đưa con đi làm, bây giờ nó cũng đang nghỉ việc ở nhà mà!"

Trần Dĩnh nói: "Con đã lên xe về rồi!"

"Cái con bé này, có cơ hội ở chung mà không biết trân trọng".

Đợi Trần Dĩnh về đến nhà, mẹ Trương Hoa lại trách cô không biết nắm bắt thời cơ, Trần Dĩnh chỉ cười, vốn định kể cho mẹ Trương Hoa nghe chuyện chọc tức Cổ Vân Vân nhưng cuối cùng lại thôi không nói gì.

3.

Trên đường về nhà, Cổ Vân Vân lái xe rất nhanh, hôm nay cô vốn định nói với Trương Hoa, cô và Mạnh Phàm Khải đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Cổ Vân Vân chọn Mạnh Phàm Khải là để chọc tức Trương Hoa. Nhưng sau khi Trương Hoa nghỉ việc, Cổ Vân Vân mới ý thức được hành động này là sai lầm, ít nhất đối với Trương Hoa mà nói, đây là một hành động sai lầm.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vừa nghỉ việc, Cổ Vân Vân liề̀n nói với Mạnh Phàm Khải, hai người không hợp nhau, cũng không cầ̀n cùng đi ăn trưa nữa. Cổ Vân Vân hiểu rấ́t rõ, Mạnh Phàm Khải mãi mãi không phải là mẫu đàn ông mà cô cầ̀n, ở bên cạnh kiểu đàn ông này lâu ngày, sớm muộn gì cô cũng chế́t vì áp lực.

Đố́i với Mạnh Phàm Khải mà nói, xuấ́t thân và ngoại hình của Cổ Vân Vân đủ tiêu chuẩn để làm vợ, vì vậy lúc ở bên cạnh Cổ Vân Vân, anh ta chẳng qua chỉ là đang thực thi những công việc tiề̀n hôn nhân mà thôi. Bản thân anh ta trước đây từng có bạn gái, thậm chí có thể nói từng có rấ́t nhiề̀u bạn gái. Có một số́ cô còn từng có bầ̀u, nhưng cuố́i cùng anh đề̀u từ bỏ họ, bởi vì những cô gái ấ́y có xuấ́t thân không tương xứng với anh, càng không có lợi gì cho sự nghiệp của anh ta.

Nhưng Cổ Vân Vân thì khác, tập đoàn Triế́t Đông sau này có thể, trợ giúp tập đoàn của anh ta. Đố́i với mẫu đàn ông như Mạnh Phàm Khải, lí tính mãi mãi là số́ một. Khi Cổ Vân Vân gọi điện nói với anh ta những điề̀u này, anh ta chẳng hề̀ cảm thấ́y nuố́i tiế́c về̀ mặt tình cảm, cái mà anh ta tiế́c nuố́i chính là một đố́i tượng "đạt tiêu chuẩn làm vợ" của anh ta.

Đương nhiên Mạnh Phàm Khải không hoàn toàn mấ́t đi niề̀m tin, anh tin bố́ mẹ Cổ Vân Vân sẽ thuyế́t phục được cô, một ứng cử viên có học vấ́n cao, từng du học nước ngoài, lại xuấ́t thân cao quý như anh ta không phải là nhiề̀u.

4.

Sau khi Cổ Vân Vân cắ́t đứt quan hệ với Mạnh Phàm Khải, cô cứ đợi điện thoại của Trương Hoa. Cổ Vân Vân luôn có một chút kiêu ngạo, cô không chấ́p nhận cúi đầ̀u. Nhưng bao nhiêu ngày đã trôi

https://thuviensach.vn

qua rồi mà Trương Hoa vẫn chẳng có chút động tĩnh gì. Đến tối hôm nay thì Cổ Vân Vân không chịu nổi nữa nên đi tìm Trương Hoa.

Cô gõ cửa rất lâu mà không thấy có động tĩnh gì, biết Trương Hoa đã ra ngoài, Cổ Vân Vân vốn định gọi điện hỏi anh đang ở đâu, nhưng ngẫm nghĩ một lát, Cổ Vân Vân quyết định không gọi mà đứng ngoài đợi anh, để xem lúc nào anh sẽ về, cũng là để xem anh chơi bời gì ở bên ngoài. Nhưng Cổ Vân Vân đâu có ngờ Trương Hoa và Trần Dĩnh lại ở với nhau. Nhìn bộ dạng Trương Hoa lúc dìu Trần Dĩnh cùng với giọng nói hết sức quan tâm, lại thêm với cách nói như chủ nhà của Trần Dĩnh, Cổ Vân Vân dám chắc Trần Dĩnh đã quay lại rồi.

Chuyện này khiến cho Cổ Vân Vân không sao chịu nổi, dựa vào đâu mà Trần Dĩnh lại được hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này? Tại sao Trương Hoa lại đối xử với cô như thế? Lúc lấy Trương Hoa, Trần Dĩnh đã không còn trong trắng, hơn nữa cô ta lại lừa Trương Hoa lâu như vậy, giờ chỉ dựa vào đứa con mà giành lại được hạnh phúc của mình. Trong khi cô dâng tặng sự trong trắng của mình cho Trương Hoa, tại sao Trương Hoa lại đối xử với cô như thế?

Cổ Vân Vân vừa nghĩ vừa tăng tốc, phóng như điên trong thành phố. Cô thậm chí còn nuối tiếc: Tại sao lần ấy với Trương Hoa cô không có bầu luôn? Nếu mà có bầu rồi thì có lẽ bây giờ đã không như thế này.

Đến lúc đỗ xe vào bãi đỗ rồi Cổ Vân Vân mới bình tĩnh lại đôi chút, lúc này cô mới thấy hơi sợ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ở trên đường thì sao? Nhưng rồi nỗi căm hận Trần Dĩnh lại trào lên, cô luôn cảm thấy Trần Dĩnh không thể sánh bằng mình, cô ấy không xứng đáng và cũng không đáng được hưởng hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

5.

Mặc dù Trần Dĩnh đã mua vé xe về nhà nhưng lại có một cảm giác hạnh phúc kì lạ. Chút cảm giác hạnh phúc này hoàn toàn đến từ buổi tối hôm Trương Hoa dẫn cô đi ăn, cùng với giọng điệu và hành động quan tâm của Trương Hoa lúc đỡ cô lên lầu.

Đương nhiên còn cả cảm giác chiến thắng Cổ Vân Vân nữa. Cho dù thế nào, Trần Dĩnh cảm thấy việc mình giữ lại đứa bé là quyết định đúng đắn, có con rồi cô và Trương Hoa sẽ mãi mãi gắn kết với nhau. Lúc này cái quyết định về quê rồi không quay lại nữa của Trần Dĩnh bắt đầu lung lay, trong lòng cô dậy lên một hi vọng nho nhỏ, rằng cô và Trương Hoa sẽ bất ngờ có chuyển biến.

Hôm Nhã Vận được nghỉ, Trương Hoa về nhà ở một đêm, bố mẹ anh cũng biết anh đã nghỉ việc, thế nên có về cũng chẳng vấn đề gì. Bây giờ Trương Hoa cũng bắt đầu có những thay đổi. Trần Dĩnh biết đó là vì đứa bé trong bụng mình. Trương Hoa lần nào về cũng hỏi han tình hình của đứa bé, thậm chí có lần còn nhân lúc bố mẹ và Nhã Vận không có ở nhà để sờ bụng Trần Dĩnh. Những hành động ấy khiến cho Trần Dĩnh dần dần tìm được cảm giác yên ổn và ấm áp.

Nhưng niềm hạnh phúc và ấm áp ấy đã thay đổi hoàn toàn sau lần Nhã Vận một mình vào thành phố. Sự thay đổi này lại lần nữa đẩy Trần Dĩnh đến bước đường cùng, không nơi nương tựa.

6.

Mấy hôm nay Cổ Vân Vân đều không đi làm, cũng không chịu ra khỏi cửa, trong lòng không sao thoát khỏi ám ảnh bởi Trương Hoa

https://thuviensach.vn

và Trần Dĩnh. Tối hôm ấy, nằm trên giường, cuối cùng Cổ Vân Vân không thể chịu nổi nữa, liền gọi điện cho Nhã Vận.

Bởi vì trước đây Nhã Vận từng đi chơi với cô mấy ngày, đôi bên đều có số của nhau, Nhã Vận nhìn thấy số điện thoại của Cổ Vân Vân thì ngạc nhiên lắm, vội chạy từ phòng khách vào phòng riêng nghe điện.

Cổ Vân Vân chỉ nói ngày mai muốn gặp Nhã Vận, có một vài chuyện cần nói với Nhã Vận. Nhã Vận hỏi là chuyện gì, Cổ Vân Vân chỉ nói: "Ngày mai gặp em sẽ biế́t, là một chuyện chắc chắn em không thể ngờ tới!", ngoài ra Cổ Vân Vân còn dặn Nhã Vận không được nói chuyện đi gặp cô cho cả nhà nghe.

Nhã Vận dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, cảm thấy rất tò mò, cũng rất thú vị. Thế nên, khi mẹ Trương Hoa hỏi là điện thoại của ai, Nhã Vận nói là của bạn học, hẹn ngày mai vào thành phố chơi. Mẹ Trương Hoa không mấy để tâm, chỉ nói: "Được nghỉ rồi, đừng có suốt ngày mải chơi, chỉ còn nửa năm nữa là lên lớp mười hai rồi, phải dành thời gian cho chuyện học hành!"

Nhã Vận vỗ vai mẹ nói: "Mẹ yên tâm, kết quả học tập của con cũng đâu có tồi!"

Nhã Vận vừa xuống xe buýt đã thấy Cổ Vân Vân đang đỗ xe ở gần đó đợi. Nhã Vận vào xe đã hỏi: "Chị Vân, sao đột nhiên tìm em ra đây thế? Nghe nói chị mới có bạn trai à?"

Cổ Vân Vân không trả lời những câu hỏi ấy, chỉ nói: "Đợi đến quán cà phê chị sẽ nói với em!"

Trong quán cà phê, Cổ Vân Vân phải mất khá nhiều thời gian để kể cho Nhã Vận nghe chuyện Trần Dĩnh với Lục Đào, chuyện Trần Dĩnh kết hôn với Trương Hoa chỉ là chuyện lừa gạt, sự thật đằng

https://thuviensach.vn

sau chuyện Trương Hoa ly hôn và vào làm ở công ty điện tử Triết Đông, chuyện Cổ Vân Vân có bạn trai mới chỉ là để chọc tức Trương Hoa... Thậm chí còn nói cho Nhã Vận biết chuyện cô đã dâng hiến lần đầu tiên của mình cho Trương Hoa.

7.

Cổ Vân Vân vốn không định nói những chuyện này cho một cô bé như Nhã Vận, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, còn nói với Nhã Vận rằng mình thực lòng thích Trương Hoa, kể từ lúc còn đi học cho đến giờ, ngoài Trương Hoa ra thì chưa bao giờ có quan hệ thân mật với một người đàn ông nào khác.

Đương nhiên Cổ Vân Vân cũng không quên nhắc đi nhắc lại nhiều lần chuyện của Trần Dĩnh và Lục Đào, thậm chí còn có ý ám chỉ đứa bé trong bụng Trần Dĩnh chưa chắc đã phải là của Trương Hoa. Đối với một cô bé như Nhã Vận, những chuyện này thật sự là một cú sốc.

Nhã Vận không thể ngờ người chị dâu hiền lành, đơn giản của mình lại là người như vậy, thế nên sự bất mãn với anh cả trong lòng Nhã Vận ngay lập tức chuyển thành đồng tình, thương cảm.

Sự phân biệt phải trái cùng với sự thay đổi tâm trạng của trẻ con lúc nào cũng rất nhanh, Nhã Vận không nằm ngoài điều ấy. Sau mấy tiếng ngồi với Cổ Vân Vân, ngoài sự đồng cảm với anh trai, cô cũng bắt đầu đồng tình với Cổ Vân Vân, lòng thầm nhủ: Xem ra chị Vân mới là một cô gái thuần khiết nhất, cũng là người yêu anh cả nhất, biết rõ anh cả đã kết hôn rồi mà vẫn dâng hiến cho anh cả.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra Nhã Vận còn nghĩ: Chị dâu, à không, nên nói là Trần Dĩnh mới phải, kì thực không hề đơn giản. Một chuyện xấu xa như thế này mà giấu nhẹm đi, chẳng để lộ chút dấu vết nào. Rồi Nhã Vận lại nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân Trần Dĩnh có thể lừa được anh trai mình, chắc chắn hồi đầu anh cả cũng bị cái vẻ bề ngoài của chị ta lừa.

Lúc Nhã Vận về nhà, Trần Dĩnh nhìn thấy cô liền cười hỏi: "Đi với với bạn học thế nào?"

Nhã Vận lạnh nhạt đáp: "Chẳng thế nào cả!", sau đó đi thẳng vào phòng tìm mẹ, để mặc Trần Dĩnh ngồi ngây ra vì kinh ngạc, linh tính mách bảo cô có chuyện gì bất ổn.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 32

I.

Trâ`n Dĩnh vô´n định theo Nhã Vận vào trong phòng mẹ nhưng rô`i lại thôi. Một lúc lâu sau, mẹ Trương Hoa ra ngoài nâ´u cơm, còn bô´ Trương Hoa cũng sâ`m sì mặt mày từ trong phòng đi ra.

Trâ`n Dĩnh vào bê´p, giúp mẹ Trương Hoa nâ´u ăn, nhưng mặt bà tỏ rõ sự căng thẳng và lạnh nhạt cô´ gợi chuyện với bà nhưng bà chẳng để tâm, và cũng chẳng đê´m xỉa gì đê´n cô.

Trâ`n Dĩnh cảm thâ´y có chuyện chẳng lành, mặc dù cô không biê´t cái linh tính này rô´t cuộc là gì. Bữa tô´i diễn ra trong im lặng, ngay cả một người hay nói như Nhã Vận cũng trở lên trâ`m tư.

Hô`i lâu sau, mẹ Trương Hoa mới nói: “Dĩnh này, mẹ muô´n hỏi con một chuyện!”

Trâ`n Dĩnh vội ngẩng đâ`u nhìn mẹ Trương Hoa: “Mẹ, mẹ muô´n hỏi gì ạ?”

Mẹ Trương Hoa do dự hô`i lâu: “Lúc con và thă`ng Hoa lâ´y nhau, có phải con vẫn qua lại với một người đàn ông khác?”

Toàn thân Trâ`n Dĩnh cứng đờ, bát cơm trên tay rơi xuô´ng bàn, hành động này vô tình đã cho bô´ mẹ Trương Hoa và Nhã Vận biê´t những điê`u Cổ Vân Vân nói là sự thực.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, lúc Nhã Vận vào phòng nói cho bố mẹ biết chuyện, ban đầu bố mẹ Trương Hoa còn không tin, nghi ngờ Cổ Vân Vân cố ý đặt điều. Về sau cảm thấy có thể đấy là sự thực, bởi vì bố mẹ Trương Hoa rất hiểu con trai, trước đây ông bà không sao hiểu nổi vì lí do gì mà Trương Hoa một mực đòi ly hôn, cuối cùng bây giờ cũng tìm ra nguyên nhân.

Bố mẹ nào thì cũng luôn đứng về phía con mình. Hồi đầu bởi vì không biết chuyện của Trần Dĩnh, từng oán trách Trương Hoa đã vội vàng ly hôn để đi theo Cổ Vân Vân, nhưng chẳng bao lâu sau đã tha thứ cho Trương Hoa. Giờ lại biết Trương Hoa ly hôn là bởi vì Trần Dĩnh có người đàn ông khác ở bên ngoài, họ bắt đầu thương xót con mình, thậm chí còn nghĩ sao con trai mình lại hiền lành đến thế, chuyện như thế này mà dứt khoát không chịu nói ra để giữ thể diện cho Trần Dĩnh.

2.

Trước tình cảnh này, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận bắt đầu nảy sinh sự bất mãn với Trần Dĩnh. Nhã Vận thậm chí còn nói: "Rất có thể đứa bé ấy không phải là con của anh cả, chị ấy với anh cả ly hôn mấy tháng sau mới có bầu mà"

Con người đều như vậy, đều chỉ suy đoán đến mặt không có lợi cho mình. Bố mẹ Trương Hoa cũng vậy, hơn nữa, họ lại thuộc lớp người có tư tưởng truyền thống, không thể chấp nhận được chuyện lăng nhăng của lớp thanh niên hiện nay, huống hồ Trần Dĩnh bấy lâu nay đã giấu nhẹm chuyện này.

Hồi đầu họ thích Trần Dĩnh vì nghĩ Trần Dĩnh không phải là loại con gái đó, cho dù xét về mặt nào Trần Dĩnh cũng là một cô con dâu đạt tiêu chuẩn, một người vợ truyền thống. Đương nhiên

https://thuviensach.vn

bọn họ vẫn còn ôm một chút hi vọng, hi vọng những điều đó đều là do Cổ Vân Vân thêu dệt lên.

Nhưng giờ, nhìn thấy biểu hiện của Trần Dĩnh, tia hi vọng trong lòng họ hoàn toàn tắt ngấm. Không khí trong phòng như đông đặc lại, Trần Dĩnh bối rối không biết phải làm sao.

Mẹ Trương Hoa do dự hồi lâu, cuối cùng nói: "Đáng nhẽ ra không nên hỏi chuyện này, nhưng là bố mẹ của thằng Hoa, chúng tôi vẫn cần phải hỏi cho rõ ràng, đứa bé này có phải là con của thằng Hoa không?"

Khi mẹ Trương Hoa hỏi câu này, Trần Dĩnh biết tất cả đã kết thúc, tất cả đã không còn có thể quay lại như trước đây. Cô vốn có thể khẳng định với bố mẹ Trương Hoa rằng đây là con của anh, nhưng lúc này nói những lời này có ý nghĩa gì?

Khi bố mẹ Trương Hoa đã biết rõ chuyện cô với Lục Đào, khi bố mẹ Trương Hoa đã hoài nghi đứa bé này không phải là con của Trương Hoa, tất cả những viễn cảnh tươi đẹp đều đã bị vỡ tan. Cho dù có bù đắp thế nào cũng không thể quay trở lại.

3.

Trần Dĩnh đặt đũa xuống, chạy vào trong phòng, ngồi ngây ra trên giường, nước mắt chảy dài. Nếu là trước đây, rất có thể cô đã nằm lăn ra giường, lấy chăn trùm kín mặt mà khóc một trận cho đã, nhưng hiện giờ bụng đã to quá rồi, muốn nằm bò ra cũng không thể được nữa.

Bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận không theo vào, nhưng ba người ở bên ngoài chẳng ai nói điều gì, cũng chẳng ai buồn ăn nữa, dường như chẳng ai biết nên làm thế nào bây giờ.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh biết những chuyện này chắc chắn là do Cổ Vân Vân nói với Nhã Vận, Trương Hoa không bao giờ nói những chuyện này ra. Giờ cô mới biết những chuyện đã xảy ra không thể nào biến mất cùng với thời gian, nó thậm chí sẽ hiển hiện lên cùng với sự trôi chảy của thời gian.

Cô từng tưởng rằng có thể dùng thời gian để quên hết những chuyện này, có thể dùng thời gian để khiến cho tất cả mọi việc lặng lẽ qua đi, thậm chí có thể dùng thời gian để đưa mình quay trở lại thời điểm trước khi quen biết Lục Đào.

Giờ mới phát hiện ra mình đã sai lầm, không có bất cứ sai lầm nào bị mài mòn bởi thời gian. Cô đột nhiên nhớ lại một câu chuyện mà cô từng đọc trong sách.

Bố nói với con trai: Nếu như con cảm thấy mình từng làm sai chuyện gì, từng làm tổn thương người khác, hãy đóng một cái đinh lên tường, mỗi lần làm sai lại đóng một cái. Người con trai mỗi lần nhìn thấy một cái đinh trên tường là như nhìn thấy lỗi lầm của mình, thế nên số đinh ngày càng ít đi. Một hôm, người bố bảo con trai nhổ hết những cái đinh ra, lấy xi măng trát lại và sơn lại bức tường, sau đó hỏi con trai: Giờ con nhìn thấy cái gì? Người con trai đáp: Những sai lầm và sự tổn thương gây ra cho người khác đều biến mất rồi. Người bố nói: Con sai rồi, mặc dù bên ngoài chúng ta không thể nhìn ra sự khác biệt, nhưng những cái lỗ ấy mãi mãi còn ở bên trong. Sau đó người cha nói với con trai, mỗi khi làm một việc sai lầm hay làm tổn thương một người sẽ hình thành một cái lỗ hổng vĩnh viễn, cho dù kĩ thuật có cao đến đâu, những lỗ hổng ấy mãi mãi tồn tại.

4.

https://thuviensach.vn

Lúc này Trần Dĩnh mới hay "lỗ hổng" mà mình đã tạo ra sẽ mãi mãi không thể biến mất, càng không thể bị che đậy bởi những viễn cảnh tươi đẹp do cô tưởng tượng ra. Vốn tưởng bản thân mình có thể trốn chạy khỏi những sai lầm này, giờ mới thấy "chạy trời không khỏi nắng". Đáng lẽ ra cô phải hận Cổ Vân Vân, nhưng sự tuyệt vọng trong lòng khiến cô chẳng còn sức để căm hận Cổ Vân Vân nữa. Những chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, không thể tránh khỏi, cho dù Cổ Vân Vân không nói cũng sẽ có người khác nói ra.

Bao lâu nay cô đã quen với viễn cảnh hạnh phúc, thậm chí bắt đầu quen với sự thay đổi thái độ của Trương Hoa, nhưng hạnh phúc đã tan tành như bong bóng xà phòng chỉ sau có một đêm. Suốt cả buổi tối, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận không vào phòng Trần Dĩnh. Trần Dĩnh biết đã đến lúc cô nên rời khỏi căn nhà này.

Ngày hôm sau Trần Dĩnh dậy từ sớm, mẹ Trương Hoa vẫn đang ở trong nhà bếp nấu nướng, Trần Dĩnh vẫn gọi mẹ như bình thường, sau đó nói: "Con đi làm đây!" Mẹ Trương Hoa đứng ở trong bếp nhìn theo, định nói gì nhưng lại thôi. Đây là lần đầu tiên Trần Dĩnh không ăn sáng ở nhà mà đi làm luôn. Cô đến công ty từ rất sớm nhưng xin nghỉ một ngày, sau đó ra ngoài tìm phòng. Vì sắp đến tết nên rất nhiều người trả phòng thuê, vì vậy Trần Dĩnh nhanh chóng tìm được nhà.

Trần Dĩnh biết nhiều lắm cũng chỉ ở khoảng mười ngày là phải về quê. Nhưng tiền thuê trọ trả theo tháng, đành phải trả tiền thuê một tháng. Đợi làm xong thủ tục thuê nhà cũng đến chiều rồi.

Trần Dĩnh quay về nhà. Lúc về đến nhà chỉ có mẹ Trương Hoa ở nhà, bố Trương Hoa và Nhã Vận đều đã ra ngoài. Mẹ Trương Hoa nhìn thấy cô liền hỏi: "Sao về sớm thế?"

https://thuviensach.vn

5.

Trâ`n Dĩnh cô´ nặn ra một nụ cười, sau đó nói: “Con đã tìm được nhà ở bên ngoài rô`i, con vê` lâ´y ít đô` ạ!”

Mẹ Trương Hoa chỉ ừ rô`i không nói gì thêm, cũng không biê´t phải nói gì. Mẹ Trương Hoa hiểu bây giờ Trâ`n Dĩnh đã không thể tiê´p tục sô´ng ở đây, bản thân bà cũng không có lí do gì để giữ cô lại, có giữ lại cũng chỉ gây khó xử cho cả hai.

Mẹ Trương Hoa ngô`i trong phòng khách, còn Trâ`n Dĩnh vào phòng thu dọn đô` đạc. Thực ra đô` đạc Trâ`n Dĩnh đã thu dọn gâ`n hê´t từ tô´i qua rô`i, vì vậy chẳng mâ´y chô´c đã mang đô` ra ngoài.

Mẹ Trương Hoa nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh xách vali to vội đê´n giúp: “Bụng to thê´ này... để tôi giúp một tay!”

Trâ`n Dĩnh mỉm cười: “Không sao ạ, bên ngoài có lái xe taxi rô`i, con gọi anh ta đê´n giúp một tay!”, nói rô`i liê`n ra ngoài gọi lái xe vào.

Đợi lái xe xách đô` ra xe, Trâ`n Dĩnh nhìn mẹ Trương Hoa một lát rô`i nói: “Con xin lỗi đã làm phiê`n nhà ta bao lâu nay!”. Mẹ Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh, cũng chẳng biê´t nói gì. Trâ`n Dĩnh đợi một lát rô`i khẽ nói: “Thê´ thôi con đi đây ạ!”, nói rô`i liê`n quay người vội vã đi nhanh ra ngoài, sợ mẹ Trương Hoa nhìn thâ´y những giọt nước mă´t của mình.

Mẹ Trương Hoa ngô`i ngây ra trong phòng khách, nhìn Trâ`n Dĩnh đi ra khỏi sân, trong lòng vô cùng khó chịu. Bà thực lòng không muô´n tin Trâ`n Dĩnh là loại con gái lăng nhăng như vậy, cho dù nhìn thê´ nào bà cũng thâ´y không giô´ng, thê´ nhưng tâ´t cả những chuyện này đê`u là sự thực.

https://thuviensach.vn

Tô´i đó bô´ Trương Hoa và Nhã Vận vê` mới phát hiện Trâ`n Dĩnh đã chuyển đi. Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Chuyển đi cũng tô´t, nê´u không cả nhà đê`u khó xử!” nhưng rõ ràng cả nhà giờ đã mâ´t đi tiê´ng cười vui vẻ.

6.

Trâ`n Dĩnh să´p xê´p đô` đạc xong bèn đi siêu thị mua ít đô`. Sau khi làm xong mọi chuyện trời đã tô´i lă´m rô`i, lúc này cô mới thâ´y râ´t đói nên mới ra ngoài ăn chút gì rô`i vê`. Nă`m trên giường, cô đột nhiên cảm thâ´y căn phòng thật lãnh lẽo, yên tĩnh đê´n đáng sợ. Phòng trọ râ´t nhỏ, ngoài một chiê´c giường và một cái tủ cũ kĩ ra, chẳng có bâ´t cứ vật dụng gì.

Trâ`n Dĩnh biê´t bây giờ cô phải thă´t chặt chi tiêu của mình, qua tê´t không quay lại đô`ng nghĩa với việc cô phải mâ´t một thời gian dài thâ´t nghiệp. Khi sinh con, cô cũng câ`n phải dùng đê´n râ´t nhiê`u tiê`n.

Trâ`n Dĩnh cũng cảm thâ´y bản thân mình kì quặc khi không khóc lóc vật vã. Có lẽ trải qua nhiê`u chuyện như vậy đã khiê´n cô trở nên kiên cường. Nhưng trong căn phòng quá mức yên tĩnh vẫn khiê´n cho cô cảm thâ´y bức bách. Lúc này cô thật mong có ai đó nói chuyện với mình, lại nghĩ sớm biê´t thê´ này đã tìm một căn phòng có ti vi, ít nhâ´t trong phòng cũng có chút âm thanh.

Trâ`n Dĩnh đột nhiên muô´n gọi điện cho Trương Hoa, nhưng lâ´y điện thoại ra rô`i lại đặt xuô´ng. Đây là lâ`n đâ`u tiên trong suô´t một thời gian dài cô đột nhiên có ý nghĩ râ´t muô´n gọi cho Trương Hoa vào lúc đêm hôm thê´ này. Trâ`n Dĩnh không hiểu tại sao khi cô sợ hãi và cô đơn, người đâ`u tiên cô nghĩ đê´n lại là Trương Hoa.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh lại nhớ đến Lưu Huệ Anh, nhưng rồi cô cũng quyết định không gọi vì cô không biết gọi rồi sẽ nói gì với Lưu Huệ Anh. Cuối cùng cô bật nhạc trong điện thoại lên mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, nằm trên giường nghe nhạc và nghĩ ngợi vẩn vơ, sau đó Trần Dĩnh mơ màng ngủ lúc nào không biết.

7.

Ngày hôm sau Trương Hoa biết tin Trần Dĩnh chuyển khỏi nhà, là Nhã Vận gọi điện bảo với anh. Trương Hoa đặt điện thoại xuống, đầu tiên là cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì Cổ Vân Vân lại làm như vậy.

Cho đến bây giờ Trương Hoa vẫn không hiểu tại sao mình lại cứ muốn giấu giếm chuyện của Trần Dĩnh, chẳng nhẽ chỉ bởi thể diện của một thằng đàn ông thôi sao? Hay là vì bảo vệ thanh danh cho Trần Dĩnh?

Thực ra trong tiềm thức của Trương Hoa vẫn có một chút kì vọng mà anh không thể phủ nhận, đó là có thể một ngày nào đó bản thân anh sẽ tha thứ cho Trần Dĩnh, nếu đúng là như thế mọi chuyện có thể quay lại từ đầu dễ dàng hơn. Nhưng có những chuyện một khi đã công khai rồi thì chẳng còn đường cứu vãn. Vì vậy Trương Hoa mới khổ công giữ gìn cái "tấm áo khoác" đẹp đẽ của Trần Dĩnh, nhưng thật chẳng ngờ Cổ Vân Vân bỗng chốc xé tan "tấm áo" ấy.

Trương Hoa đặt điện thoại xuống, hồi lâu sau mới gọi cho Cổ Vân Vân. Đây là lần đầu tiên anh nổi cáu với Cổ Vân Vân. Đợi Trương Hoa trút giận xong, Cổ Vân Vân mới nói: "Cậu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không?"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lớn tiếng nói: “Tôi đã nói với cậu từ sớm rồi, chúng ta không thể, cậu không nói những chuyện này ra chúng ta đã không thể, cậu nói rồi chúng ta càng không thể!”, nói rồi anh liền cúp máy ngay lập tức rồi ném phăng điện thoại xuống giường.

Anh cũng không biết mình đang giận ai nữa. Trương Hoa đi ra ngoài phòng khách, lấy thuốc lá ra hút. Rít liền mấy hơi, Trương Hoa lại tức tối đấm tay xuống mặt bàn. Cái gạt tàn trên bàn rung lên rồi lăn xuống đất, vỡ tan tành. Trương Hoa ngồi ngẩn ra nhìn cái gạt tàn hồi lâu.

8.

Đáng tiếc là Cổ Vân Vân không nhìn thấy những hành động này của Trương Hoa, nếu nhìn thấy những hành động này cô sẽ biết rằng nói ra những chuyện này là một hành động cực kì sai lầm của mình.

Cô không hiểu Trương Hoa, cô luôn nghĩ rằng chỉ cần Trần Dĩnh chịu biến mất khỏi cuộc đời Trương Hoa, Trương Hoa sẽ lựa chọn cô. Còn về cô gái mà cô nhìn thấy ở nhà Trương Hoa hôm ấy không thể nào trở thành nhân vật chính, nhiều lắm cũng chỉ là một “khúc nhạc đệm”. Nhưng Trần Dĩnh thì khác, cô ta đang có con với Trương Hoa, hơn nữa cả nhà Trương Hoa đều đối xử tốt với cô ta.

Chính bởi điểm này, Cổ Vân Vân mới nhẫn tâm nói ra quá khứ không hay của Trần Dĩnh. Cổ Vân Vân tin rằng bố mẹ Trương Hoa một khi biết rõ chân tướng sự việc chắc chắn sẽ khó mà chấp nhận Trần Dĩnh. Nếu là như thế, Trần Dĩnh chỉ có thể ra đi, và cuối cùng là quay về quê.

https://thuviensach.vn

Còn một điểm mà Cổ Vân Vân không nghĩ đến: Đàn ông, đặc biệt là kiểu người như Trương Hoa thường có tâm lý đồng cảm đối với phụ nữ, đặc biệt là với người vợ hay người mà anh ta từng yêu.

Trần Dĩnh đã rời khỏi nhà bố mẹ Trương Hoa khiến cho Trương Hoa càng thêm lo lắng cho Trần Dĩnh. Dù sao cô cũng đang mang đứa con của anh trong bụng, hơn nữa những băn khoăn này một khi càng nhiều sẽ càng trở thành dấu ấn rõ nét trong lòng Trương Hoa.

Đáng tiếc là Cổ Vân Vân không nghĩ đến những điều đó, mà trong lúc nóng nảy, cô hoàn toàn không cân nhắc đến những chuyện ấy. Vì vậy cô không biết Trương Hoa sau khi nổi cáu với mình xong bắt đầu nghĩ xem Trần Dĩnh chuyển đến đâu, liệu có xảy ra chuyện gì không?

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 33

I.

Có một tuýp người, trong lòng biết rõ mình lo lắng hoặc quan tâm đến một ai đó nhưng chưa đến thời khắc then chốt tuyệt đối không thể hiện ra bằng ngôn ngữ hay hành động. Rõ ràng Trương Hoa và Trần Dĩnh đều thuộc tuýp người này.

Sở dĩ, trước đây Trần Dĩnh dám lớn gan thể hiện tình cảm trong lòng mình ra là bởi vì đó không phải là tình yêu, mà là một dạng hâm mộ mù quáng của một cô gái trẻ còn non nớt chuyện đời. Khi bản thân thực sự thích một ai đó, người ta thường có xu hướng chôn chặt trong lòng, thậm chí không muốn thể hiện trước mặt đối phương rằng mình cần được đồng cảm hay quan tâm.

Trần Dĩnh đã trải qua một "hành trình" tình cảm khó quên đối với Lục Đào, nhưng chuyện tình cảm với Trương Hoa lại hoàn toàn khác biệt.

Cùng với thời gian, Trương Hoa cũng bắt đầu suy nghĩ đến những chuyện trước đây anh chưa từng nghĩ.

Bởi vì Trần Dĩnh là người phụ nữ đầu tiên của anh, vì vậy Trương Hoa luôn coi trọng vấn đề này. Trong lòng anh không thể chấp nhận chuyện vợ mình từng có quan hệ với người khác. Cũng có thể nói, với Trương Hoa, tình yêu là một điều gì đó rất thuần khiết và lãng mạn. Nhưng sau một thời gian lăn lộn ở thị trường ngoại ô, tham gia vào nhiều hoạt động vui chơi giải trí, anh mới phát

https://thuviensach.vn

hiện ngoài mình ra, dường như chẳng có ai coi chuyện tình dục phải gắn với một tình yêu thuần khiết cả.

Anh thậm chí còn nghĩ, nếu Cổ Vân Vân lấy người khác cũng không còn nguyên vẹn. Nếu như chồng tương lai của cô ấy biết cô ấy đã từng với anh, vậy thì chẳng phải Cổ Vân Vân cũng gặp phải kết cục hôn nhân tệ hại như vậy sao?

Rồi Trương Hoa lại nghĩ, giả sử mình chấp nhận Ngô Tĩnh, điều đó đồng nghĩa với việc anh chấp nhận người vợ tương lai của mình từng có quan hệ với người khác. Trừ phi, chỉ có một khả năng duy nhất, đấy là anh lấy Cổ Vân Vân, hơn nữa cần phải bảo đảm sau này Cổ Vân Vân sẽ không có quan hệ với bất cứ ai khác.

2.

Điều quan trọng hơn nữa là, đến giờ Trương Hoa mới phát hiện, bản thân cũng nhiều lần suýt không giữ nổi mình trong khi đi công tác. Anh không thể phủ nhận rằng mình cũng đã từng xao động không ít lần. Nếu hồi đó không phải Ngô Tĩnh ngày ngày nhắn tin liên lạc, chắc chắn anh đã buông mình theo các thú vui rồi.

Những chuyển biến về quan niệm không thể xảy ra ngay chớp mắt, nhưng chắc chắn sẽ thay đổi từ từ theo thời gian. Trương Hoa không rõ bản thân mình rốt cuộc có thay đổi tư tưởng trước đây hay không, nhưng anh buộc phải thừa nhận rằng một số quan niệm anh luôn tôn thờ bắt đầu bị lay động.

Còn một điều nữa, giữa người với người, đáng sợ nhất chính là giao lưu và cư xử với nhau. Nếu đôi bên không gặp mặt, rất dễ nảy sinh cảm giác thù hận, hoặc rất nhiều cảm giác phức tạp. Nhưng

https://thuviensach.vn

một khi đôi bên đã gặp mặt và tiếp xúc một thời gian dài, tất cả mọi thứ đều dễ dàng bị xua đi.

Vì vậy cách tốt nhất để giải quyết nỗi căm hận, bất mãn là đôi bên gặp mặt và cùng nhau giải quyết vấn đề.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Trần Dĩnh, lại bắt đầu quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, Trương Hoa dần dần đã có sự thay đổi.

Đáng tiếc là mặc dù hiện tại Trương Hoa vẫn lo lắng chuyện ăn ở của Trần Dĩnh, không biết cô có xảy ra chuyện gì không, nhưng anh vẫn không liên lạc với Trần Dĩnh, cũng không đi tìm cô. Trần Dĩnh cũng như vậy, mặc dù cô rất muốn có được sự quan tâm của người khác, đặc biệt là Trương Hoa, nhưng cô thà lựa chọn sự im lặng chứ nhất định không chịu đối mặt với những chuyện này, cũng không chịu liên lạc với Trương Hoa.

3.

Trương Hoa hàng ngày ở nhà, ngoài chơi điện tử, xem thể thao ra thì chẳng làm gì khác. Anh không muốn ra ngoài, không chịu về nhà bố mẹ, cũng không muốn liên hệ với các bạn học khác.

Sắp tết đến nơi rồi, cho dù có đi tìm việc cũng không tìm được, chẳng có công ty nào lại tuyển người vào thời điểm này cả. Cũng may là còn có Lí Dương Uy ở bên cạnh. Cứ như vậy mấy ngày liền, đột nhiên trời đổ tuyết, hơn nữa tuyết lại còn dày đặc.

Tối hôm nay Lí Dương Uy không về. Trương Hoa chơi điện tử đến khuya vẫn chưa thấy Lí Dương Uy về liền uể oải đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mặt đất đã phủ dày tuyết trắng.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, hỏi sao hôm nay không về. Lí Dương Uy mãi mới nói đã về chỗ Kỉ Oanh. Sau đó vội giải thích: “Bởi vì hôm nay đột nhiên có tuyế́t rơi, thấ́y hơi lo cho cô ấ́y nên đế́n xem thử, nào ngờ tuyế́t cứ rơi mãi, vì vậy mới....”, Lí Dương Uy ấ́p úng.

Trương Hoa phì cười: “Thế́ nên ở lại luôn chứ gì? Ở thì ở đi, giải thích cái gì, tôi vui còn không kịp đây này!”. Lí Dương Uy chỉ biế́t cười trừ. Trương Hoa nhìn những bông tuyế́t thi nhau rơi, nói với Lí Dương Uy: “Một đêm dễ chịu và lãng mạn như thế́ này, đừng có bỏ qua đấ́y!”

Trương Hoa cúp điện thoại, đột nhiên thấ́y lo lắ́ng cho Trầ̀n Dĩnh. Anh muố́n gọi điện thoại hỏi thăm nhưng cuố́i cùng lại thôi. Trương Hoa đứng bầ̀n thầ̀n trước cửa sổ rấ́t lâu. Năm ngoái trời có tuyế́t rơi nhỏ, Trầ̀n Dĩnh nhìn thấ́y liề̀n thích thú chạy từ trên tầ̀ng năm xuố́ng, sau đó vươn tay ra hứng lấ́y những bông tuyế́t lấ́t phấ́t trong không gian. Trương Hoa chỉ biế́t đứng ở bên ngoài với cô rấ́t lâu.

4.

Lúc này, Trầ̀n Dĩnh cũng đang nhìn những bông tuyế́t bên ngoài cửa sổ, cảm xúc xáo trộn. Bản thân cô luôn rấ́t thích tuyế́t, nhưng ở thành phố́ này rấ́t ít khi có tuyế́t rơi. Tuyế́t rơi dày như thế́ này đáng nhẽ ra là một chuyện hế́t sức lãng mạn, vố́n dĩ nên ngắ́m cùng với người yêu thương, thậm chí cùng người ấ́y nắ́m tay đi trong tuyế́t, cảm nhận sự tinh khiế́t của những bông tuyế́t.

Nhưng trận tuyế́t đột ngột này lại khó mà khiế́n cho cô cảm nhận được sự lãng mạn, mà quan trọng hơn nó khiế́n cho căn nhà trọ càng trở lên lạnh lẽo. Ở thành phố́ này không có lò sưởi như ở các

https://thuviensach.vn

thành phố phía Bắc, trong phòng trọ cũng không có điều hòa. Trần Dĩnh vốn định mua một tấm thảm sưởi ấm nhưng sợ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi nên lại thôi.

Nhìn những bông tuyết bên ngoài cửa sổ, Trần Dĩnh nghĩ, không biết giờ này Trương Hoa đang làm gì? Nếu ở bên cạnh anh, chắc chắn cô sẽ kéo anh chạy ra ngoài cảm nhận hương vị của những bông tuyết. Nhìn bốn bức tường lạnh lẽo cùng với sự yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng những bông tuyết đang rơi, Trần Dĩnh lại tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ, giờ nghĩ những chuyện này thì có tác dụng gì?

Trần Dĩnh lại nghĩ đến Lưu Huệ Anh, thầm nhủ: Có lẽ cô ấy vẫn tưởng rằng mình vẫn đang sống hạnh phúc trong gia đình Trương Hoa. Đã nhiều lần Trần Dĩnh muốn liên lạc với Lưu Huệ Anh nhưng lại thôi, không biết vì sợ Lưu Huệ Anh lo lắng cho mình hay vì sợ phải mở miệng nói ra những điều này với Lưu Huệ Anh.

Cuối cùng Trần Dĩnh nghĩ, cho dù thế nào cũng chỉ còn có mười ngày thôi, cố gắng chịu đựng, đợi về nhà rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp lên. Nghĩ đến chuyện về nhà, Trần Dĩnh lại nghĩ đến bố mẹ. Cô lớn đến ngần này rồi mà vẫn cứ để bố mẹ phải lo lắng. Sau khi ra trường đi làm, tiền lương của cô không cao, không thể giúp cho cuộc sống của bố mẹ khá lên, có thể sang năm sinh con, cô sẽ lại phải tiêu tiền của bố mẹ. Nghĩ đến đây, Trần Dĩnh lại thấy lòng đắng ngắt.

5.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa vẫn còn đang ngủ thì điện thoại đổ chuông, là số của Trần Dĩnh. Trần Dĩnh gần như không bao giờ chủ động gọi cho anh. Trương Hoa căng thẳng ngồi bật dậy,

https://thuviensach.vn

nhưng giọng nói là của một người đàn ông, có vẻ rất lo lắng: “Anh là Trương Hoa phải không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên, nói: “Là tôi, chủ nhân số máy này đâu ạ?”

Người kia hấp tấp nói: “Vợ anh bị ngã dưới tuyết, tôi là lái xe taxi, đang chuẩn bị đưa cô ấy đến bệnh viện, anh lập tức đến bệnh viện nhé!”, anh ta nói địa chỉ bệnh viện cho Trương Hoa rồi cúp máy ngay tức khắc.

Trương Hoa lao ra khỏi giường, chẳng kịp đánh răng rửa mặt, chỉ vỗ ít nước vào mặt cho tỉnh táo rồi lao như bay xuống lầu.

Trương Hoa luôn miệng giục lái xe lái nhanh một chút. Lái xe nói đường bị đóng băng rồi, đâu dám lái nhanh. Trương Hoa nói: “Vợ tôi bị ngã, cô ấy đang mang bầu, xin anh hãy lái nhanh một chút!”

Người lái xe lắc đầu: “Anh có sốt ruột cũng không có cách nào đâu, tôi đang lái nhanh hết mức có thể đây!”

Xuống xe, Trương Hoa liền gọi ngay cho Trần Dĩnh, anh biết chắc chắn sẽ có người nghe, quả nhiên người đàn ông ấy nghe máy, nói cho Trương Hoa biết phòng bệnh.

Thấy Trương Hoa hốt hoảng chạy vào, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đứng ở cửa phòng bệnh hỏi: “Anh là Trương Hoa hả?”. Trương Hoa gật đầu đáp. Người đàn ông kia liền đưa điện thoại và túi xách của Trần Dĩnh cho anh, sau đó nói: “Cuối cùng anh cũng đến rồi, sao mà lâu thế?”

Trương Hoa vội vàng xin lỗi, nói mình sống ở trong thành phố, cách chỗ này khá xa.

“Anh đến rồi là tôi đi được rồi!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vội vàng nhét hai trăm tệ vào tay anh ta, nói: “Phiền anh quá, coi như đây là tiền xe gửi anh!”. Người đàn ông nhìn Trương Hoa, không nhận tiền, nói: “Chúng tôi lái xe chủ yếu là để kiếm tiền, nhưng không kiếm tiền kiểu này. Chỉ mong anh sau này quan tâm đến vợ mình nhiều hơn một chút!”, sau đó anh ta quay người bỏ đi trong sự kinh ngạc của Trương Hoa.

6.

Trương Hoa cũng không buồn đuổi theo anh ta, vội vàng lao vào phòng bệnh, thấy Trần Dĩnh đang nằm trên giường liền chạy đến hỏi: “Thế nào rồi? Em không sao chứ? Sao mà bất cẩn thế?”

Chưa đợi Trần Dĩnh kịp trả lời, cô y tá đứng bên cạnh đã nói: “Anh làm chồng cái kiểu gì thế, lại còn trách vợ bất cẩn, tuyết rơi dày như thế này, sáng ra đường xá đóng băng, vợ bụng bầu to tướng mà anh không biết đưa cô ấy đi làm à?”

Trương Hoa vội cúi đầu xin lỗi, cứ như thể mình đã làm gì sai không bằng. Sau đó nhìn Trần Dĩnh, hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?” Trần Dĩnh nằm trên giường, mỉm cười yếu ớt: “Vẫn ổn, không nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói uống ít thuốc, nghỉ ngơi vài ngày là không sao rồi!”

Cô y tá nói: “Mau đi theo tôi nộp tiền viện phí!”, Trương Hoa vội vàng nói: “Vâng, vâng!”.

Trương Hoa đang chuẩn bị đi theo cô y tá thì Trần Dĩnh gọi anh, anh ngoảnh đầu lại hỏi cô có chuyện gì? Trần Dĩnh nói: “Thẻ của em ở trong túi, anh lấy thẻ của em đi rút tiền, mật mã là...”

Trương Hoa ngắt lời cô: “Anh biết rồi!”, sau đó đi theo cô y tá ra ngoài. Trên đường đi, cô y tá luôn miệng trách móc Trương Hoa,

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lẽo đẽo đi theo sau, cũng luôn miệng xin lỗi.

Đợi làm xong thủ tục đã đê´n quá trưa, y tá lại hỏi Trương Hoa định nă`m viện vài ngày hay vê` nhà tĩnh dưỡng? Không đợi Trương Hoa trả lời, Trâ`n Dĩnh đã vội nói: "Vê` nhà là được rô`i, bác sĩ nói cũng không nghiêm trọng lă´m, chỉ câ`n nghỉ ngơi, uô´ng thuô´c đúng giờ là ổn rô`i!"

7.

Trương Hoa một mực bă´t Trâ`n Dĩnh ở lại viện vài ngày nhưng Trâ`n Dĩnh không nghe, cuô´i cùng chẳng còn cách nào khác đành phải mua thuô´c theo đơn bác sĩ kê rô`i dẫn Trâ`n Dĩnh vê` nhà trọ của cô.

Trương Hoa nhìn căn phòng trọ, hỏi: "Em ở chỗ này à?", Trâ`n Dĩnh mỉm cười: "Chỗ này cũng tô´t lă´m mà, râ´t yên tĩnh!", sau đó nhìn Trương Hoa nói: "Xin lỗi vì đã làm phiê`n anh!", rô`i nói thêm: "Em nói với họ anh là chô`ng em, thật ngại quá!"

Trương Hoa thâ´y Trâ`n Dĩnh nói những lời này, cũng không biê´t nói thê´ nào. Trâ`n Dĩnh nói: "Lúc bị ngã em thật sự sợ hãi, phản ứng đâ`u tiên là lo lă´ng không biê´t đứa bé có sao không, cũng may là người lái xe tô´t bụng â´y nhìn thâ´y, vội chạy đê´n hỏi em có thể liên lạc với ai không. Em liê`n nói cho anh ta sô´ của anh, lại không tiện nói quan hệ khác nên đã..."

Trương Hoa không để ý đê´n những gì Trâ`n Dĩnh nói: "Trời tuyê´t dày như thê´ này sao em không cẩn thận gì cả?", Trâ`n Dĩnh cười ái ngại: "Chỗ â´y có nước đọng, sáng nay đóng thành băng, em bâ´t cẩn giẫm vào..."

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nhìn căn phòng, sau đó nói: “Ở bệnh viện vài hôm có phải tô´t hơn không, căn phòng lạnh thê´ này, lại chỉ có một mình!”, Trâ`n Dĩnh đáp: “Nă`m viện tô´n tiê`n lă´m, bác sĩ đã bảo không sao rô`i, câ`n gì phải phí tiê`n như thê´!”

Rô`i đột nhiên nhớ ra, cô nói: “Ban nãy mâ´t bao nhiêu tiê`n, để em rút tiê`n trả anh!”

Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh: “Giờ nói những chuyện này làm gì, điê`u quan trọng là mâ´y ngày này em ở một mình, biê´t làm thê´ nào?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Không sao đâu, em mỗi bữa làm thêm nhiê`u thức ăn một chút, rô`i ăn dâ`n cũng may là có chỗ nâ´u nướng!”, rô`i đột nhiên nói: “Em quên mâ´t rô`i, còn chưa xin nghỉ làm, không biê´t chừng bọn họ lại đánh dâ´u em là nghỉ không phép rô`i cũng nên!”

8.

Đợi Trâ`n Dĩnh gọi điện xin nghỉ xong, Trương Hoa lại hỏi: “Em vẫn chưa ăn đúng không?”, Trâ`n Dĩnh ngại ngùng nói: “Thực ra từ sáng em cũng chưa ăn, định để đê´n công ty ăn luôn thể!”

“Sao không nói sớm, anh cũng chưa ăn, em ở nhà đợi một lát, anh ra ngoài mua một ít đô` ăn vê`!”

Trâ`n Dĩnh nhìn theo Trương Hoa, nhớ lại bộ dạng lo lă´ng của anh lúc ở bệnh viện, bỗng thâ´y trong lòng vô cùng cảm động, nhâ´t là lúc Trương Hoa cứ luôn miệng nhận sai trước cô y tá, nghĩ đê´n đó, cô lại khẽ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Chợt nhớ lại lần trước mình bị viêm cổ tử cung, Trương Hoa cũng căng thẳng như thế. Nhớ đến lần đó, cô lại nghĩ đến Lục Đào, bởi lần bị đau đó là sau khi quan hệ với Lục Đào, Trần Dĩnh lại thấy đau đớn trong lòng, cảm giác có lỗi với Trương Hoa lại trào lên.

Trương Hoa chạy ra ngoài mua mấy món mang về, luôn miệng bảo Trần Dĩnh ăn nhiều vào, sau đó nói: "Bởi vì vội quá nếu không tự làm thì ngon hơn!", Trần Dĩnh mỉm cười nói: "Không sao, cũng ngon mà!"

Ăn cơm xong, Trương Hoa dọn dẹp sạch sẽ, sau đó hai người ngồi trầm ngâm trong phòng rất lâu. Trần Dĩnh lên tiếng trước: "Nếu anh có việc thì cứ về đi, em không sao đâu!"

Trương Hoa cười: "Anh nghỉ việc ở nhà rồi, còn có việc gì nữa chứ?", sau đó lại trầm ngâm. Nhìn căn phòng chật hẹp, lạnh lẽo, Trương Hoa cứ định nói gì đó nhưng lại do dự.

Suốt cả buổi chiều, cả hai gần như im lặng. Cuối cùng, Trần Dĩnh giục Trương Hoa: "Anh mau về đi, trời tối đi không tiện đâu, lại đang có tuyết rơi nữa!". Trương Hoa gật đầu rồi chậm rãi đứng dậy. Anh đứng trước cửa ngập ngừng một lát rồi ngoảnh đầu lại nhìn Trần Dĩnh nằm trên giường, nói: "Hay là em về thành phố với anh đi, đợi vài hôm nữa thì quay lại!"

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 34

I.

Trâ`n Dĩnh không đô`ng ý theo Trương Hoa vê` thành phô´, cô nghĩ anh làm vậy là vì thương hại mình. Nhưng Trương Hoa nói: “Không phải anh lo cho em, mà là lo cho đứa bé, sợ nó xảy ra chuyện gì!”

Trâ`n Dĩnh không biê´t rõ rô´t cuộc Trương Hoa lo cho mình hay là cho đứa bé, nhưng dù thê´ nào đi nữa cô đê`u thâ´y cảm động. Hơn nữa trong lòng cũng râ´t muô´n vê` thành phô´ với Trương Hoa, dù sao một mình cô ở đây cũng không tiện, hơn nữa buổi tô´i quả thực là râ´t lạnh.

Thê´ nên Trâ`n Dĩnh thu dọn đô` đạc rô`i đi theo Trương Hoa. Trên đường đi Trâ`n Dĩnh hỏi: “Bạn anh cũng ở đâ´y, em đê´n có bâ´t tiện không?”

Trương Hoa cười: “Tô´i qua cậu ta vê` chỗ bạn gái rô`i, chă´c sẽ không đê´n ở nhờ nữa đâu!”

Sau đó Trương Hoa nhìn ra ngoài trời tuyê´t rơi, nói: “Xem ra một trận tuyê´t đột ngột cũng có cái lợi của nó!”

Trâ`n Dĩnh cũng ngoảnh đâ`u nhìn ra ngoài cửa, sau đó khẽ nói: “Đúng thê´, tuyê´t đẹp quá!”

Sau khi xuô´ng xe, Trương Hoa đưa Trâ`n Dĩnh lên tâ`ng trước, bảo cô ở trong nhà đợi còn mình thì đi mua đô` ăn. Lúc Trương Hoa vê`, Trâ`n Dĩnh đang dọn dẹp phòng bê´p, thâ´y Trương Hoa mua

https://thuviensach.vn

thức ăn vê`, cô nói: “Có phải lâu lă´m rô`i anh không nâ´u nướng gì không?”

Trương Hoa nói: “Ngày nào cũng rảnh rỗi ngô`i nhà thành ra lại không muô´n làm, toàn ra ngoài ăn!”

“Chẳng trách, nhìn một cái là biê´t ngay lâu rô`i không có người động vào bê´p!”

“Em ra ngoài đi, để anh làm là được rô`i!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Không sao, lúc ở nhà em cũng hay giúp mẹ rửa rau, thái rau mà!”

Trương Hoa nghe xong, vô´n định hỏi sau khi biê´t chuyện của Trâ`n Dĩnh, bô´ mẹ có phản ứng thê´ nào, nhưng cuô´i cùng lại thôi.

2.

Hai người đang chuẩn bị ăn cơm thì Lí Dương Uy vê`. Trương Hoa thâ´y Lí Dương Uy thì tỏ vẻ ngạc nhiên, vội hỏi: “Sao hôm nay vê` sớm thê´?”

Lí Dương Uy nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh cũng hơi kinh ngạc, vội nói: “Tôi chỉ vê` lâ´y ít đô` thôi!”

Trâ`n Dĩnh nói với Lí Dương Uy: “Bọn em đang chuẩn bị ăn cơm, anh cùng ăn đi!”

“Thôi thôi, Kỉ Oanh đang ở nhà đợi tôi vê` cùng ăn rô`i, tôi thâ´y trời tuyê´t rơi mãi nên vê` sớm một chút!”

Lí Dương Uy vào phòng lâ´y đô`, móc chìa khóa ra trả cho Trương Hoa rô`i cười nói: “Trả cho cậu, ít ra thì tạm thời tôi không phải dùng

https://thuviensach.vn

đế´n!”

Đợi Lí Dương Uy đi rồ`i, Trương Hoa liề`n nói: “Con người thật kì lạ, mới đợt trước còn ra vẻ có chế´t cũng không quay lại, thế´ mà chỉ sau một đêm đã thay đổi hẳn!”

Trầ`n Dĩnh cười: “Hận vố´n dĩ chính là yêu, hận đế´n nhanh thì đi cũng nhanh!”

Trương Hoa không nói gì, đột nhiên hỏi: “Sao hôm nay không bật ti vi lên?”

Trầ`n Dĩnh nói: “Chă´c dạo này đã quen với việc không có ti vi nên em quên không bật!”

“Để anh bật!”

Trầ`n Dĩnh lă´c đầ`u: “Thôi anh ạ, yên tĩnh ăn cơm cũng tố´t mà!”

Hai người gầ`n như chẳng nói chuyện gì, chỉ lặng lẽ ăn cơm. Trương Hoa vừa ăn vừa nghĩ, có lẽ đây là lầ`n đầ`u tiên hai người ăn cơm trong yên lặng như thế´ này. Anh ngẩng đầ`u nhìn Trầ`n Dĩnh, chợt phát hiện trong mă´t cô hình như đang ngân ngấ´n nước, vội hỏi: “Em sao thế´?”

Trầ`n Dĩnh cũng ngẩng đầ`u nhìn Trương Hoa, vội nói: “Không sao!”

Ăn xong cơm, Trương Hoa thu dọn trong bế´p, xong xuôi đi ra, không nhìn thấ´y Trầ`n Dĩnh trong phòng khách, anh liề`n vào phòng trong, thấ´y Trầ`n Dĩnh đang đứng bầ`n thầ`n nhìn ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cũng đế n cạnh cô, nhìn ra bên ngoài. Trầ n Dĩnh nghe thấ y tiế ng bước chân Trương Hoa nhưng không ngoảnh đầ u lại, khẽ nói: “Đẹp quá, thật muố n ra ngoài một chút!”

3.

Trương Hoa đứng bên cạnh không nói gì, cũng lặng ngắ m màn tuyế t bên ngoài cửa sổ. Trong kí ức của anh, dường như chưa bao giờ tuyế t rơi nhiề u đế n thế , hơn nữa lại mấ y ngày liên miên.

Trầ n Dĩnh lại khẽ nói: “Anh nói xem, tại sao bầ u trời lại kì diệu như thế , có thể biế n nước thành những bông tuyế t tuyệt đẹp, giả sử mỗi lầ n thay vì mưa lại có tuyế t rơi thì tố t biế t bao!”. Câu hỏi này có phầ n ngây thơ như trẻ con, nhưng Trương Hoa vẫn trả lời: “Nế u là như vậy thì mãi mãi là mùa đông!”

Trầ n Dĩnh chợt sực tỉnh, gật đầ u: “Nói cũng phải!”

Lúc này, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đang ngồ i xem ti vi. Mẹ Trương Hoa đột nhiên nói: “Tuyế t rơi suố t cả ngày rồ i, cũng không biế t con bé giờ thế nào nữa?”

Bố Trương Hoa và Nhã Vận đề u biế t mẹ Trương Hoa đang nói về Trầ n Dĩnh. Nhã Vận rõ ràng vẫn còn giận: “Đấ y cũng là chị ta tự chuố c lấ y thôi!”

Mẹ Trương Hoa thở dài, sau đó nói: “Con bé vố n ngoan ngoãn là thế , còn tưởng đã tìm được một đứa con dâu ngoan hiề n chứ!”

Bố Trương Hoa ngồ i bên cạnh không nói năng gì. Nhã Vận lên tiế ng: “Trước đây con tưởng chị ta tố t hơn chị Vân Vân nhiề u, giờ mới thấ y chị Vân Vân vẫn tố t hơn!”

https://thuviensach.vn

Mẹ Trương Hoa lúc này mới sực nhớ: “Nế u đúng như những gì nó nói, ngoài anh con ra không có bấ t cứ người đàn ông nào khác thì cũng được coi là gái ngoan đấ y!”

Nhã Vận lại nói: “Chị Vân gọi điện cho con rồ̀i, bảo con vào thành phố́ chơi, hay là chúng ta bảo chị Vân đế n nhà mình chơi đi, như thế́ chúng ta sẽ biế t chị ấ y là người thế́ nào!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Đám thanh niên bây giờ thật chẳng biế t nói thế́ nào nữa!”

Bố́ Trương Hoa lúc này mới lên tiế ng: “Chuyện của bọn chúng cứ để chúng tự giải quyế t, đừng có bảo cái cô Vân Vân kia đế n nhà, trừ phi anh con chịu dẫn nó về̀!”

4.

Trần Dĩnh đột nhiên ngoảnh đầ̀u lại hỏi Trương Hoa: “Chỗ sách em mua chắ c vẫn còn cả nhỉ?”

Trương Hoa gật đầ̀u: “Vẫn còn, anh chưa hề̀ động vào!”

“Thế́ thì tố́i nay em có cái để xem rồ̀i!”

“Không xem ti vi à?”

Trần Dĩnh cười cười: “Không xem nữa, một khi xem phim truyề̀n hình là phải xem liên tục, em sợ mệt! Mà tí nữa em sang bên giường của Nhã Vận ngủ cũng được!”

“Em ngủ bên này đi, giường rộng hơn một chút, anh ngủ ở trên giường Nhã Vận cũng được”.

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh đi ngủ râ´t sớm, Trương Hoa xem ti vi một lúc ở phòng khách rô`i cũng vào phòng, nói với Trâ`n Dĩnh đang nă`m trên giường: “Anh chơi điện tử một lúc có được không?”

Trâ`n Dĩnh nhìn Trương Hoa cười: “Anh chơi đi!”

Trâ`n Dĩnh nă`m đọc sách, bên ngoài trời vẫn có tuyê´t rơi, Trương Hoa ngô`i bên cạnh chơi điện tử. Trong phòng, ngoài tiê´ng lách cách từ bàn phím ra, tâ´t cả đê`u râ´t yên tĩnh, nhưng Trâ`n Dĩnh nă`m trên giường mà cảm thâ´y â´m áp vô cùng.

Đột nhiên, Trương Hoa bật nhạc trong máy tính lên, cả căn phòng chìm trong tiê´ng nhạc êm dịu. Cuô´i cùng, Trâ`n Dĩnh đặt sách xuô´ng, nghe nhạc rô`i từ từ chìm vào giâ´c ngủ. Lúc cô tỉnh lại, đèn trong phòng vẫn bật nhưng Trương Hoa đã tă´t máy đi ngủ rô`i.

Trâ`n Dĩnh nhìn đô`ng hô`, đã là hơn bô´n giờ sáng. Cô ngô`i dậy tă´t đèn, nhìn ra bên ngoài cửa sổ phủ tră´ng tuyê´t rô`i lại chìm dâ`n vào giâ´c ngủ. Sáng tỉnh dậy, Trương Hoa đang ngô`i trong phòng khách xem ti vi, ngoảnh đâ`u lại nhìn cô nói: “Anh đã mua đô` ăn sáng rô`i, em đánh răng rửa mặt rô`i ra ăn nhé!”

Đê´n tận chiê`u hôm nghỉ phép cuô´i cùng của Trâ`n Dĩnh, trời vẫn có tuyê´t rơi. Ti vi cùng bă´t đâ`u đưa tin, nói ră`ng năm nay gặp phải trận tuyê´t lớn, chủ yê´u tập trung ở phía Nam, râ´t nhiê`u thành phô´ gặp phải vâ´n đê` ách tă´c giao thông nghiêm trọng.

5.

Trâ`n Dĩnh nói: “Chiê`u nay em phải vê` rô`i, ngày mai còn phải đi làm nữa!”. Trương Hoa đê´n bên cửa sổ, nói: “Trận tuyê´t này chẳng biê´t còn rơi đê´n bao giờ!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nói: “Không sao đâu, em sẽ chú ý một chút là được mà!”

“Em cũng đi làm vài hôm nữa là về nhà rồi, hay là thôi xin nghỉ luôn đi!”

“Không được, mấy hôm nay được nghỉ phép là vì em có giấy chứng nhận của bệnh viện, tiếp đó là nghỉ vì lí do cá nhân, hơn nữa em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi, có rất nhiều việc phải giải quyết cho xong!”, sau đó Trần Dĩnh cười nói: “Đương nhiên chủ yếu là vì chưa thanh toán hết lương, nhỡ công ty không trả nốt tiền lương thì sao?”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải đưa cô về. Lúc đưa Trần Dĩnh về căn phòng lạnh ngắt kia, Trương Hoa vẫn luôn miệng hỏi Trần Dĩnh ở một mình có được không. Trần Dĩnh nói: “Không sao, em sẽ cẩn thận hơn mà!

Ngồi một lúc, Trương Hoa nói: “Tối nay anh định về nhà thăm bố mẹ, từ đây về cũng gần!”

Trần Dĩnh nói: “Thế anh đi đi, cũng sắp hết năm rồi, hỏi xem bố mẹ còn thiếu cái gì không?”

“Thế anh đi đây!”

“Anh đi đi, không cần lo cho em đâu!”

Lúc Trương Hoa ra đến cửa, Trần Dĩnh lại gọi anh, Trương Hoa ngoảnh đầu lại, Trần Dĩnh nói: “Gặp bố mẹ rồi anh giúp em nói một tiếng xin lỗi, mấy hôm nữa là em về nhà rồi, em không đến chào từ biệt bố mẹ nữa!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok!”, sau đó dặn dò Trần Dĩnh phải chú ý một chút rồi đi. Lúc ngồi trên xe, Trương Hoa nghĩ, xem ra Trần

https://thuviensach.vn

Dĩnh còn kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Rồi lại nghĩ, về nhà biết nói gì với bố mẹ đây, từ trước đến giờ anh luôn tìm cách giấu giếm chuyện của Trần Dĩnh.

6.

Trương Hoa về đến nhà mới biết những lo lắng ấy là thừa, bố mẹ anh hoàn toàn không nhắc đến chuyện của Trần Dĩnh, ngay cả Nhã Vận cũng không nói gì. Mặc dù anh cũng không nhắc đến chuyện đó nhưng Trương Hoa rõ ràng vẫn cảm thấy hơi áp lực. Lúc ăn cơm, ngay cả Nhã Vận vốn rất lắm mồm cũng trầm ngâm không nói.

Ăn cơm xong, lúc ngồi trong phòng khách, mẹ mới bắt đầu nói những chuyện này: "Sau này con định thế nào?", Trương Hoa tròn mắt ngạc nhiên: "Định cái gì hả mẹ?"

"Trần Dĩnh đã như thế rồi, ly hôn cũng đã ly hôn rồi, bố mẹ cũng không nói nhiều nữa, nhưng con cũng phải ăn nói làm sao với cái cô Cổ Vân Vân kia chứ!"

"Giữa con và cô ấy chẳng có gì cả, nếu mà có thì ngay từ thời học đại học đã có rồi!"

Mẹ Trương Hoa tức tối nói: "Người ta là con gái đã trao thân cho con rồi, con còn nói là không có gì được ư?"

Lúc này Trương Hoa mới hay ngay cả chuyện xảy ra hôm anh say rượu Cổ Vân Vân cũng nói ra rồi. Nhưng Trương Hoa không có cách nào giải thích cho mẹ được, chỉ biết trầm ngâm. Mẹ Trương Hoa nói tiếp: "Nghe nói cái ông tổng giám đốc trước đây của Trần Dĩnh tuổi tác đã cao rồi, lớn tuổi như thế nó còn theo, không biết trước đây có còn theo người đàn ông nào khác nữa không? Còn nữa, bố

https://thuviensach.vn

bịch với một người đàn ông lớn tuổi như vậy có phải là vì tiề̀n không?”

Trương Hoa nhìn mẹ một lát rồ̀i nói: “Mẹ à, không phải như vậy đâu, mẹ không hiểu rõ chuyện rồ̀i!”

Mẹ Trương Hoa có vẻ bực tức: “Đế́n tận lúc này con còn nói đỡ cho nó à, chẳng trách giấ́u nhẹm bố́ mẹ chuyện này!”

Trương Hoa thực lòng không biế́t nói với mẹ thế́ nào, cuố́i cùng đành phải nói: “Mấ́y hôm nữa cô ấ́y sẽ về̀ quê rồ̀i không lên đây nữa đâu!”

7.

Mẹ nói: “Như thế́ cũng tố́t. Đã như thế́ rồ̀i còn mặt mũi nào mà quay lại!”, sau đó nhìn Trương Hoa hỏi: “Nói thật với mẹ đi, đứa bé ấ́y có phải của con không?”

Câu hỏi này càng khiế́n cho Trương Hoa không thể trả lời. Trong thâm tâm, anh tin rằ̀ng đứa bé ấ́y là con mình, đặc biệt là dạo này thường xuyên ở bên cạnh Trầ̀n Dĩnh, anh càng xác nhận điề̀u này. Giờ mẹ anh đột nhiên hỏi vậy khiế́n anh chẳng biế́t trả lời thế́ nào, bởi vì chẳng có bằ̀ng chứng gì chứng minh nó là con của anh cả.

Mẹ Trương Hoa thấ́y con trai do dự lại hiểu nhầ̀m: “Con cũng nghi ngờ phải không?”

“Không phải nghi ngờ, là...”

Ngập ngừng một lát, Trương Hoa nói: “Là con không biế́t phải nói những chuyện này với mẹ thế́ nào nữa!”

https://thuviensach.vn

“Sau này đứa bé ra đời, xác nhận đúng là con mình thì đón đứa bé về bố mẹ nuôi, nếu như không phải thì từ nay về sau cắt đứt hẳn quan hệ!”

Trương Hoa lúc này mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, những chuyện mà trước đây anh lo lắng cuối cùng đã xảy ra rồi. Bố mẹ anh là mẫu người truyền thống, một khi đã biết những chuyện này của Trần Dĩnh chắc chắn sẽ thay đổi hoàn toàn cách nhìn nhận về cô, hay nói cách khác, mẹ anh mà biết chuyện của Trần Dĩnh, xét từ một phương diện nào đó thì hai người rất khó mà quay lại với nhau. Ít nhất thì muốn nhận được sự đồng ý của bố mẹ anh cũng là chuyện cực kì khó khăn.

Trương Hoa bỗng nhiên cảm thấy vô cùng căm hận Cổ Vân Vân. Nhưng lại nghĩ, chính anh trước đây thường xuyên nói với Lí Dương Uy rằng nhất quyết không phục hôn với Trần Dĩnh, vậy tại sao lại căm hận Cổ Vân Vân nói ra chuyện này? Điều kì quặc hơn nữa là, tại sao bản thân anh lại luôn bảo vệ Trần Dĩnh trước mặt mẹ mình?

8.

Buổi tối, mẹ Trương Hoa cứ một mực hỏi tình cảm của anh đối với Cổ Vân Vân: “Nếu như con không thích con bé ấy, tại sao lại ngủ với nó? Tại sao phải làm khổ người ta?”, Trương Hoa thật không biết Cổ Vân Vân đã nói những gì với người nhà anh, nhưng anh có thể khẳng định, cô nói ra những chuyện này là để tranh thủ sự đồng tình của gia đình anh.

Trương Hoa chỉ biết cười như mếu, cũng chẳng thể phản bác mẹ anh, lại càng không thể giải thích. Cuối cùng anh bực mình đứng bật dậy: “Thôi bỏ đi, không thể nói rõ ràng với mẹ chuyện này được, tối

https://thuviensach.vn

nay con vê` thành phô´ đây!”, rô`i không đợi mẹ kịp nói gì, Trương Hoa đã đi thẳng ra ngoài cửa.

Bên ngoài tuyê´t vẫn đang rơi, Trương Hoa cũng chẳng buô`n mang theo ô. Anh châm một điê´u thuô´c, sau đó lững thững đi dưới trời tuyê´t, đi được một lúc mới nhớ ra phải gọi xe. Bởi vì trời đang có tuyê´t nên bă´t xe râ´t khó, đê´n lúc người Trương Hoa să´p bị ướt hê´t mới thâ´y có một chiê´c taxi ngang qua.

Xe đê´n gâ`n chỗ công ty của Trâ`n Dĩnh, Trương Hoa đột nhiên nói: “Bác tài, tôi không vê` thành phô´ nữa, cho tôi xuô´ng xe ở chỗ trước mặt đi!”

Trâ`n Dĩnh đang nă`m trên giường đọc sách thì Trương Hoa gõ cửa. Trâ`n Dĩnh nhìn thâ´y Trương Hoa, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Sao anh lại đê´n đây?”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng vào trong. Trâ`n Dĩnh đóng cửa lại: “Anh làm gì mà ướt hê´t cả người thê´ này? Mau cởi áo ra!”

Đợi Trương Hoa cởi áo ra rô`i, Trâ`n Dĩnh liê`n lâ´y cái áo khoác của mình ra đưa cho anh, nói: “Áo của em giờ râ´t to, anh khoác tạm kẻo lạnh!”, sau đó lại hỏi: “Chẳng phải anh vê` thăm bô´ mẹ sao, sao lại chạy đê´n đây thê´?”

Trương Hoa khoác áo lên, sau đó cười bảo: “Anh không yên tâm em ở đây một mình, vì vậy mới qua xem thê´ nào!”, Trương Hoa không muô´n kể cho Trâ`n Dĩnh nghe chuyện không vui giữa anh và mẹ.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 35

I.

Trương Hoa ngô`i trên ghê´ một lát rô`i nói: “Lạnh thê´ này tô´i ngủ thê´ nào được?”

Trâ`n Dĩnh đã quay lại giường nă`m, nói: “Không sao đâu, em lâ´y mâ´y cái áo khoác đă´p ở bên ngoài là được!”

Trương Hoa lại ngô`i thêm một lát, Trâ`n Dĩnh nói: “Bao giờ anh đi, càng muộn càng khó vê` đâ´y!”

Trương Hoa đột nhiên cởi áo ra, Trâ`n Dĩnh tròn mă´t nhìn anh: “Anh làm gì thê´?”

Trương Hoa không nói gì, nhanh chóng cởi áo ngoài và giày rô`i lật chăn lên, nă`m xuô´ng giường. Trâ`n Dĩnh vội nói: “Anh làm gì thê´?”

Trương Hoa nói: “Sợ con bị lạnh!”, đâ`u tiên Trâ`n Dĩnh đẩy anh, một lát sau đành bỏ cuộc: “Anh không rửa mặt, rửa chân à?”

Trương Hoa gỏn lọn đáp: “Không rửa nữa!”

“Anh lười như thê´ từ khi nào vậy hả?”

Trương Hoa không buô`n đoái hoài đê´n những gì cô nói. Một lát sau Trâ`n Dĩnh nói: “Anh ôm chặt quá, đè vào bụng em rô`i!”, lúc này Trương Hoa mới ngẩng đâ`u lên nói: “Thực ra tại anh lạnh quá!”

https://thuviensach.vn

Hai người trầm ngâm một lúc lâu, Trần Dĩnh đột nhiên khẽ gọi: "Trương Hoa"

Trương Hoa không động đậy, hỏi: "Chuyện gì thế?"

Trần Dĩnh khẽ nói: "Anh có hận em không?"

"Có, đương nhiên là có!"

Trần Dĩnh không nói gì, lại là sự im lặng. Một lúc lâu sau, Trần Dĩnh khẽ nói: "Đợi khi nào con lớn, em sẽ nói với nó, không phải là lỗi của bố!". Trương Hoa ậm ừ một tiếng rồi bảo: "Ngủ đi, mai em còn phải đi làm!"

Thực ra lúc này cả hai đều khó mà ngủ. Trương Hoa cũng không hiểu nổi sao mình lại đột nhiên làm như thế này, vốn dĩ chỉ định đến xem cô thế nào rồi sẽ về. Còn Trần Dĩnh lại càng không ngờ Trương Hoa sẽ ở lại với cô. Cảm nhận hơi ấm của Trương Hoa ở ngay bên cạnh, trong lòng cô cảm xúc lẫn lộn. Căn phòng vốn lạnh ngắt giờ bỗng nhiên trở nên ấm lạ.

2.

Buổi sáng lúc Trần Dĩnh tỉnh lại Trương Hoa đã dậy rồi. Thấy cô dậy, Trương Hoa nói: "Anh đã mua đồ ăn sáng rồi, em ăn ở nhà rồi hãy đi làm!"

Bởi vì chỗ ở cách công ty không xa lắm, không cần ngồi xe, có thể đi bộ đến nơi, Trương Hoa đưa Trần Dĩnh đến công ty, sau đó nói: "Đưa chìa khóa nhà của em cho anh!"

Trần Dĩnh hỏi: "Anh lấy chìa khóa làm gì?"

https://thuviensach.vn

“Anh phải vê` nhà nâ´u cơm cho em, trưa anh sẽ mang đê´n, em đừng ăn ở ngoài!”

Buổi trưa, Trương Hoa mang cơm đê´n cho Trâ`n Dĩnh xong cũng không đưa trả chìa khóa cho cô mà quay vê` thành phô´ lâ´y một ít đô` đạc rô`i quay lại. Anh quyê´t định sẽ dọn đê´n ở với Trâ`n Dĩnh, nê´u không anh không thể yên tâm được.

Buổi chiê`u, anh mua ít thức ăn rô`i đứng đợi Trâ`n Dĩnh tan làm. Che ô đứng trước cổng công ty Trâ`n Dĩnh, Trương Hoa luôn tự hỏi, tại sao mình lại làm như thê´? Cuô´i cùng anh đưa ra lí do: sợ đứa bé xảy ra chuyện, tâ´t cả mọi chuyện anh làm đê`u là vì đứa bé.

Trên đường vê`, Trâ`n Dĩnh nói: “Cơm với đô` ăn hô`i trưa anh mang đê´n nhiê`u quá!”. Trương Hoa nói: “Chẳng phải bây giờ em ăn râ´t nhiê`u sao?”

“Nhưng mà nhiê`u quá!”

Rô`i lại nói: “Em chia bớt cho các đô`ng nghiệp, bọn họ đê`u nói đô` ăn râ´t ngon!”

“Nê´u vậy trưa mai anh lại làm nhiê`u thêm một chút, em chia cho họ cùng ăn nhé!”

Trâ`n Dĩnh lă´c đâ`u: “Không câ`n phiê`n phức thê´ đâu anh!”

Buổi tô´i lúc ăn cơm, Trâ`n Dĩnh nói: “Mẹ em gọi điện hỏi khi nào em vê`, nói là đường xá ở nhiê`u nơi bị chặn rô`i, sợ em đi đường không an toàn!”

“Thê´ à, anh cũng không rõ, để ngày mai anh đi kiểm tra xem!”

Trâ`n Dĩnh lại nói: “Huệ Anh cũng gọi điện cho em, sợ đường xá bị chặn nên cũng muô´n vê` sớm một chút. Nê´u thê´ em có thể cùng

https://thuviensach.vn

vê` với cô â´y rô`i!”

“Bọn em chă´c chă´n không thể vê` cùng, vì cô â´y không mua được vé xe cùng với em đâu!”

Trâ`n Dĩnh gật gù: “Anh nói cũng phải!”

3.

Ngày hôm sau Trương Hoa nghe được tin, nhiê`u tuyê´n đường trên lộ trình vê` quê của Trâ`n Dĩnh bị chặn, râ´t nhiê`u người phải trả lại vé xe.

Buổi tô´i, Trâ`n Dĩnh lo lă´ng nói: “Làm thê´ nào bây giờ?”

Trương Hoa động viên: “Chỉ là tạm thời thôi, còn mâ´y ngày nữa em mới vê` cơ mà! Tuyê´t mà không rơi nữa thì băng sẽ tan nhanh thôi!”

“Hi vọng là như thê´, nhưng mà tuyê´t vẫn rơi suô´t thôi!”

“Chuyện thời tiê´t chúng ta không thể định đoạt được, chỉ còn biê´t chờ đợi thôi”.

Đáng tiê´c là cho đê´n tận trước hôm Trâ`n Dĩnh vê`, tuyê´t vẫn chưa ngừng rơi. Trâ`n Dĩnh đã bàn giao công việc xong xuôi, ra ngoài nhìn thâ´y Trương Hoa đang đợi liê`n nói: “Làm thê´ nào bây giờ, tuyê´t vẫn chưa ngừng!”

“Chúng ta vê` nhà trước đã, sáng mai ra bê´n xe xem có thể đi được không!”

Hai người vê` thu dọn đô` đạc, Trâ`n Dĩnh nhét hê´t đô` đạc vào trong túi. Trương Hoa nói: “Tô´i nay đừng ở đây nữa, vê` thành phô´

https://thuviensach.vn

đi, như thế sáng mai ra bến xe sẽ tiện hơn!”

Trần Dĩnh liền tìm chủ nhà trọ trả lại chìa khóa cho ông ta, nói phải về nhà nên không ở phòng này nữa. Về đến thành phố, Trần Dĩnh cứ nhìn trân trân vào màn tuyết bên ngoài cửa sổ, sau đó gọi điện cho Lưu Huệ Anh, hỏi cô khi nào về nhà. Lưu Huệ Anh nói: “Tớ cũng không biết nữa, nghe nói đường bị chặn nhiều lắm, chỉ còn vài ngày nữa là sang năm mới rồi, tớ đang sốt ruột chết đi được đây!”

Trần Dĩnh cười bảo: “Hay là thôi đừng về nữa, qua ở với bạn trai cậu đi!”. Lưu Huệ Anh ấp úng mãi mới nói: “Không được, bố mẹ tớ nhất định bắt tớ phải về, họ còn sốt ruột hơn cả tớ đấy!”

4.

Sáng hôm sau, Trương Hoa gọi điện hỏi thăm tình hình, đường xá vẫn bị chặn, nhưng Trần Dĩnh một mực đòi đến bến xe, cô nói nhỡ đường xá thông rồi thì sao? Trương Hoa đành phải đưa Trần Dĩnh ra bến xe, kết quả là sau một hồi dò hỏi, nhân viên ở bến xe nói: Vé xe có thể trả lại, nhưng không thể đổi ngày, bởi bọn họ cũng không biết khi nào thì đường mới thông.

Trên đường về, Trần Dĩnh thấy hơi buồn phiền. Ngược lại, Trương Hoa lại thấy rất nhẹ nhõm: “Nếu thực sự không được thì đừng về nữa. Em đã như thế này rồi, đường lại toàn tuyết, anh sợ xảy ra chuyện!”

Trần Dĩnh thở dài: “Còn có mấy ngày là đến tết, để xem tình hình thế nào vậy!”, về đến nhà, Trần Dĩnh liền gọi cho Lưu Huệ Anh, nói không về nữa, vé xe cũng trả lại rồi.

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh nói: “Sao lại thế? Nếu thực sự không về được thì hai chúng ta cùng đón tết ở đây vậy!”

Trần Dĩnh ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa đang ở trong phòng khách, sau đó nói: “Nếu không về được cũng chỉ còn cách đó thôi!”

Tắt điện thoại, cô đến bên Trương Hoa, nói: “Phòng bên đó đã trả rồi, hay là em qua chỗ Huệ Anh ở nhé!”

Thực ra Trần Dĩnh biết mình nói rất miễn cưỡng, trong đáy lòng, cô rất muốn ở lại chỗ Trương Hoa, nhưng lại ngại không dám nói ra, hi vọng Trương Hoa lên tiếng giữ cô lại.

Nào ngờ Trương Hoa nói ok luôn, khiến cho Trần Dĩnh sững người, sau đó chỉ khẽ nói: “Ừ, thế tối nay em sang bên đó!”

Trương Hoa nhìn bộ dạng của cô không khỏi phì cười, rồi nói tiếp: “Nhưng chờ tuyết không rơi nữa, đường về nhà thông rồi hãy sang!”

5.

Đúng vào buổi sáng hôm Trần Dĩnh chuẩn bị về nhà, Cổ Vân Vân lái xe đến nhà Trương Hoa. Cô đã liên lạc với Nhã Vận mấy lần, bảo Nhã Vận vào thành phố chơi vài ngày, Nhã Vận phải lèo nhèo mãi cuối cùng mẹ mới đồng ý cho cô bé đi chơi.

Cổ Vân Vân nói với Nhã Vận cô sẽ lái xe đi đón Nhã Vận. Lúc Cổ Vân Vân đến, cô không đón Nhã Vận đi luôn mà ngồi trong nhà rất lâu. Cổ Vân Vân cố ý ăn mặc rất đơn giản, lúc nói chuyện với mẹ Trương Hoa luôn tỏ ra rất dịu dàng, biết điều. Điều này khiến cho mẹ Trương Hoa bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận về Cổ

https://thuviensach.vn

Vân Vân. Cuố i cùng mẹ Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân : “Trưa nay đừng đi nữa, ở nhà ăn cơm với Nhã Vận rồ i hãy vào thành phố !”

Cổ Vân Vân gật đầ u ngay lập tức: “Dạ, vâng ạ, cháu nghe Trương Hoa nói bác làm món ăn rấ t ngon, cháu muố n nế m thử từ lâu rồ i!”, con người ai cũng thích nghe tán dương, mặc dù Trương Hoa chưa bao giờ nói với Cổ Vân Vân như vậy, nhưng mẹ Trương Hoa làm sao biế t được. Bà nghe vậy trong lòng thấ y dễ chịu lắ m, nhưng ngoài miệng thì nói đó chỉ là những món ăn bình thường của quê nhà, làm sao sánh bằ ng các món cao lương mỹ vị ngoài hàng!

Lúc ăn cơm, Cổ Vân Vân luôn miệng khen món này ngon, món kia ngon. Khi Cổ Vân Vân dẫn Nhã Vận đi rồ i, mẹ Trương Hoa nói với bố Trương Hoa: “Con bé này cũng được lắ m, mặc dù là con nhà giàu nhưng không tiểu thư, không kiêu căng!”

Trên xe, Nhã Vận hỏi: “Có phải điện báo với anh cả em vào thành phố không nhỉ?”

Cổ Vân Vân nói: “Tạm thời đừng nói, cậu ấ y giờ vẫn còn đang giận chị mà!”

Nhã Vận nói: “Tại sao lại giận, chị làm thế có gì sai? Những chuyện này đáng nhẽ phải cho mọi người biế t từ lâu rồ i!”

6.

Trầ n Dĩnh gọi điện nói với mẹ đường bị chặn nên tạm thời không thể về nhà. Mẹ cô nói: “Nế u thực sự không về được thì đừng về. Mẹ cũng lo cho con lắ m! Thế có đón tế t với Huệ Anh không?”

“Có mẹ ạ!”

https://thuviensach.vn

Mẹ Trâ`n Dĩnh im lặng một lát lại hỏi: “Vậy bây giờ con đang ở đâu?”, sau đó lại thở dài: “Con bé này, lúc nào cũng phải để bô´ mẹ lo lă´ng!”

Trâ`n Dĩnh ngẫm nghĩ một lát, cuô´i cùng vẫn nói: “Con ở nhà Trương Hoa, vì vậy mẹ không phải lo cho con đâu!”. Mẹ Trâ`n Dĩnh nghe xong bỗng thâ´y vui mừng, vội hỏi: “Hai con làm hòa rô`i hả?”

“Không ạ, chỉ là ở tạm thôi!”

Mẹ Trâ`n Dĩnh lại trâ`m ngâm rô`i nói: “Mẹ cứ nghĩ mãi không hiểu, rô´t cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì mà phải ly hôn mới được?”, Trâ`n Dĩnh chỉ biê´t im lặng. Mẹ cô nói tiê´p: “Nê´u hai đứa đã ở chung thì mẹ cũng yên tâm rô`i, còn nữa, tuyệt đô´i đừng gây mâu thuẫn nữa biê´t chưa? Ở nhà có thể làm mình làm mẩy với bô´ mẹ, nhưng ra ngoài phải chú ý một chút!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Con biê´t rô`i mẹ ạ!”, mẹ Trâ`n Dĩnh lại hỏi: “Sức khỏe con dạo này thê´ nào rô`i?”

Trâ`n Dĩnh nói mọi thứ vẫn ổn. Hai người nói chuyện hô`i lâu mới cúp máy.

Nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh từ trong phòng đi ra, Trương Hoa cười nói: “Sao cứ gọi điện là lại chạy vào phòng thê´, sợ anh nghe thâ´y à?”

“Em gọi điện cho mẹ, đứng trước mặt anh em lại chẳng biê´t nói gì nữa”.

“Em không vê`, ở nhà chỉ có hai cụ đón tê´t, chă´c cũng buô`n!”

“Ừ, năm ngoái còn vui, có anh đưa em vê` quê ăn tê´t”.

https://thuviensach.vn

7.

Trương Hoa ngắm nhìn màn tuyết ngoài cửa sổ, sau đó cười nói: "Bây giờ cả hai chúng ta đều không phải đi làm, nhưng ở nhà lại chẳng biết làm gì!"

"Hay là chúng ta đi dạo phố đi, bây giờ các khu thương mại chắc náo nhiệt lắm!"

Hai người đang đi dạo ở khu thương mại, đột nhiên Trần Dĩnh nói: "Đây hình như là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi dạo khu thương mại thì phải!"

Trương Hoa gật gù: "Hình như là thế!"

"Chúng ta sang khu bán đồ trẻ con xem đồ đi!"

Trương Hoa thắc mắc: "Có định mua đâu mà xem!"

"Đi xem thôi cũng được mà, anh không biết đâu, quần áo trẻ con ở đấy đẹp lắm!"

Trần Dĩnh liên tục dừng lại ở các cửa hàng bán đồ trẻ em, thỉnh thoảng ngoảnh đầu lại hỏi Trương Hoa bộ quần áo này có đẹp không, món đồ chơi này có thú vị không... Nhân viên bán hàng tưởng họ là một cặp đến mua đồ cho con nên rất nhiệt tình giới thiệu.

Ra khỏi khu bán đồ trẻ con, Trương Hoa cười nói: "Mấy người bán hàng ấy chắc là thất vọng lắm!"

"Vì không biết là con trai hay con gái, nếu không em đã mua quần áo và đồ chơi cho con rồi!"

https://thuviensach.vn

“Không biết cũng vẫn có thể mua mà, chẳng nhẽ người khác toàn là chờ sinh con ra biết là nam hay nữ rồi mới mua quần áo sao?”

“Cũng phải, nhưng còn mấy tháng nữa cơ, em chỉ nói thế thôi!”

Ra khỏi khu thương mại trời đã tối rồi. Trương Hoa đột nhiên nói: “Chúng ta đi xem phim đi!”

Trần Dĩnh vui vẻ nói: “Ok, bao nhiêu năm nay rồi em chưa đi xem phim đấy!”

Hai người tìm một cửa hàng ăn uống no nê rồi đến rạp chiếu phim. Tối đó về đến nhà rất muộn, nhưng Trần Dĩnh vẫn hào hứng nói: “Lâu lắm rồi mới được đi chơi vui vẻ thế này!”

8.

Đến lúc Lưu Huệ Anh được nghỉ, tuyết vẫn cứ rơi, đường vẫn chưa thông. Lưu Huệ Anh gọi cho Trần Dĩnh, nói rằng chắc chắn không thể về, bảo cô đến chỗ mình ở cùng đón tết. Trần Dĩnh không thể giấu được nữa, đành phải với Lưu Huệ Anh cô đang ở nhà Trương Hoa, sau đó nói với Lưu Huệ Anh: “Cậu đợi một chút, đừng cúp máy nhé!”

Trần Dĩnh đặt điện thoại lên giường, chạy ra phòng khách nói với Trương Hoa: “Em muốn bàn bạc với anh một chuyện! Huệ Anh cũng không về nữa, hay là chúng ta bảo cô ấy ba mươi tết qua đây đón tết với mình nhỉ?”

“Cũng được, bảo cô ấy đến đi, nếu không một mình em ăn cơm giao thừa cũng buồn!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nghe xong câu này liền ngây người, sau ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng phải, anh phải về ăn tết với bố mẹ và Nhã Vận chứ!

Trương Hoa không nói gì, coi như là đã thừa nhận.

Trần Dĩnh đang chuẩn bị vào phòng thì Trương Hoa nói: “Cứ bảo cô ấy đến đây ở luôn cũng được, có người ở với em vài hôm, dù sao anh cũng vẫn ngủ bên phòng Nhã Vận, bảo cô ấy sang ngủ chung với em đi!”

Buổi chiều, Lưu Huệ Anh xách đồ đạc sang, nhìn thấy Trương Hoa liền cười nói: “Thật ngại quá, em đến làm phiền anh...”

Trương Hoa vui vẻ nói: “Phiền gì mà phiền, có em ở cùng cô ấy càng vui!”

Lúc Trần Dĩnh kéo Lưu Huệ Anh vào trong phòng nói chuyện thì mẹ Trương Hoa gọi điện đến, bảo Nhã Vận chiều nay từ thành phố về nhà, nếu không có việc gì thì về cùng Nhã Vận luôn, chỉ còn hai hôm nữa là đến ba mươi tết rồi, đừng ở lại thành phố một mình.

Trương Hoa hỏi: “Nhã Vận vào thành phố rồi ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nó đi đã mấy ngày rồi, Cổ Vân Vân đến đón nó, hôm nay sẽ đưa Nhã Vận về!”, sau đó còn dặn thêm: “Con về cùng xe với nó cho tiện!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 36

I.

Trương Hoa vừa cúp máy chẳng bao lâu thì Nhã Vận gọi đến. Trương Hoa nghe máy nói: “Con ranh này lên đây mà không nói tiếng nào?”

Nhã Vận đáp: “Chị Vân không cho em làm phiền anh!”, rồi lại nói: “Mẹ gọi cho anh rồi à, em và chị Vân sắp đến nơi rồi, anh mau xuống đi, chúng ta cùng về nhà!”

“Bọn em đi trước đi, hôm nay anh có chút việc chưa về được!”

“Anh mà không về là em lên quấy nhiễu anh đấy!”

Trương Hoa nói với Nhã Vận nhiều lần rằng mình có việc chưa thể về nhưng Nhã Vận nhất định không đồng ý, nói sắp đến nơi rồi, nếu không xuống cô sẽ lên. Trương Hoa biết tính con nhóc này, lúc cần thiết nó có thể kết hợp cả ngang ngược với làm nũng người khác.

Cái chính là anh không muốn để Nhã Vận và Cổ Vân Vân biết Trần Dĩnh đang ở đây. Thế nên cuối cùng đành phải đồng ý, nói hai người chờ ở dưới một lát rồi anh xuống.

Cúp điện thoại rồi Trương Hoa liền vào phòng nói với Trần Dĩnh: ”Anh phải về nhà một chuyến!”, Trần Dĩnh nói: “Sao đột nhiên lại về nhà thế?”

https://thuviensach.vn

“Con nhóc Nhã Vận vào thành phố chơi, giờ cứ một mực muốn kéo anh về cùng nó!”

“Nó tự vào thành phố một mình ạ?”

“Không, Cổ Vân Vân đón nó vào đây, đã chơi ở đây mấy ngày rồi, hôm nay mới đưa nó về!”

Trần Dĩnh nghe rồi không nói gì thêm.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh rồi nói: “Tối em với Huệ Anh ra ngoài ăn chút gì, anh ăn cơm xong rồi về!”, Trần Dĩnh nói: “Anh ở nhà một đêm đi, không cần về đây đâu, có Huệ Anh ở đây rồi, không sao đâu!”

Trương Hoa không nói gì nữa mà với tay lấy áo khoác rồi đi ra khỏi phòng. Đến phòng khách liền móc ra mấy trăm tệ đặt lên bàn, nói: “Huệ Anh đến chơi, đáng nhẽ anh phải mời cô ấy đi ăn, em thay anh mời cô ấy ra ngoài ăn nhé!”

Trần Dĩnh nói: “Em cũng có tiền mà, anh không phải để tiền lại đâu!”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng ra ngoài.

2.

Lưu Huệ Anh nói: “Cái cô Cổ Vân Vân ấy có vẻ thân thiết với người nhà Trương Hoa nhỉ?”

“Tớ cũng không rõ, đợt trước nghe nói chị ta tìm được một anh bạn trai là tổng giám đốc một tập đoàn, nào ngờ giờ lại thường xuyên liên lạc với gia đình Trương Hoa như thế!”

https://thuviensach.vn

“Nói như vậy có nghĩa chị ta vẫn thích Trương Hoa, nê´u không chị ta đâu có nói chuyện của cậu cho gia đình anh â´y biê´t! Xem ra chị ta thật sự muô´n cậu phải rút lui, sau đó sẽ xây dựng quan hệ với bô´ mẹ và em gái Trương Hoa”.

Trâ`n Dĩnh nói: “Tớ cảm thâ´y cô â´y không hợp với Trương Hoa!”, Huệ Anh cười: “Có phải cậu nghĩ mình mới hợp với anh â´y không?”. Trâ`n Dĩnh vội nói: “tớ không có ý đó, chỉ cảm thâ´y cô â´y không hợp thôi!”

Lưu Huệ Anh lại cười: “Nói thật đi, dạo này ở với Trương Hoa có phải đang bă´t đâ`u tóe “lửa tình yêu” không?”

Trâ`n Dĩnh ngại ngùng gạt đi: “Cậu nói lăng nhăng gì thê´? Tớ vì không vê` nhà được nên mới tạm thời ở lại đây!”

“Hai người không ngủ chung với nhau ư?”

“Không!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trâ`n Dĩnh, lại hỏi: “Thật sự không?”

Trâ`n Dĩnh bị Lưu Huệ Anh nhìn đê´n sởn gai ô´c, ngập ngừng một lát rô`i nói: “Có mâ´y hôm!”, rô`i lập tức bổ sung: “Nhưng chẳng qua là vì không còn cách nào khác, chỉ có một chiê´c giường ở phòng trọ của tớ thôi!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cuô´i cùng cũng chịu thừa nhận rô`i hả? Thê´ có quan hệ không?”

Trâ`n Dĩnh đỏ mặt nói: “Cậu nói lăng nhăng gì thê´? Cậu không thâ´y tớ đang có bâ`u à?”

“Bây giờ cậu đang ở giai đoạn an toàn, cậu tưởng tớ không biê´t à?”

https://thuviensach.vn

“Cậu trở nên lắ m chuyện từ khi nào thê ́ hả? Thích dò hỏi chuyện riêng tư của người ta thê ́ à?” - Nói rô `i không đợi Lưu Huệ Anh hỏi thêm, Trâ `n Dĩnh liê `n đứng dậy: “Chúng ta đi mua thức ăn đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Chẳng phải Trương Hoa đã để tiê `n lại cho chúng ta đi ăn sao?”, Trâ `n Dĩnh nói: “Ăn uô ́ng bên ngoài không ngon lại còn đă ́t nữa, chi bă `ng chúng ta tự làm cho xong!”

3.

Lúc Trương Hoa đi ra, xe của Cổ Vân Vân đã đậu ở bên đường rô `i. Trương Hoa vừa lên xe, Cổ Vân Vân đã nói: “Nhã Vận cứ một mực đòi lôi cậu vê ` nhà cùng nó!”, Trương Hoa chỉ cười nhạt nói: “Không câ `n giải thích, tôi biê ́t không phải là ý của cậu!”

Nhã Vận nói: “Em vô ́n định tìm anh từ hai hôm trước, nhưng chị Vân không cho!”

“Cái con ranh này, tùy tiện bỏ ra ngoài chơi, không sợ bị bán đi hả?”

Nhã Vận cãi: “Chị Vân đâu phải người ngoài!”

Nhã Vận ngô `i ở phía trước, Trương Hoa ngô `i một mình ở ghê ́ sau. Cổ Vân Vân lái xe được một lúc Trương Hoa mới phát hiện Cổ Vân Vân hôm nay ăn mặc râ ́t giản dị, không kiê `m được liê `n hỏi: “Sao hôm nay cậu ăn mặc giản dị thê ́?”

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa nói: “Như thê ́ này chẳng phải râ ́t ổn sao?”

“Ổn thì có ổn, nhưng mà không giô ́ng với tính cách thường ngày của cậu”.

https://thuviensach.vn

“Thỉnh thoảng thay đổi tính cách một chút cũng không tệ!”

“Những thay đổi nhất thời khó mà thay đổi được bản chất”.

Cổ Vân Vân biết Trương Hoa có ý gì nhưng mặc kệ, chỉ im lặng lái xe. Nhã Vận nói: “Có phải lần này anh về nhà rồi đến hết tết mới quay lại thành phố không?”

“Không, tối nay anh quay lại thành phố luôn, có chút việc!”

Nhã Vận ngạc nhiên: “Anh đã nghỉ việc rồi, còn bận gì chứ?”

“Trẻ con hỏi nhiều thế làm gì?”

Nhã Vận bất mãn nói: “Thôi, mặc kệ anh!”

Lúc gần về đến nhà, Trương Hoa nói: “Hay là đỗ xe bên đường một lát, tôi mua ít đồ mang về!”, Nhã Vận nói: “Không cần mua đâu, chị Vân đã mua rất nhiều đồ rồi!”

4.

Buổi tối lúc ăn cơm, chẳng ai nhắc đến tên Trần Dĩnh, ai cũng biết lúc này không nên nhắc đến cô. Mẹ Trương Hoa cứ luôn miệng nhắc Cổ Vân Vân phải ăn nhiều một chút, còn gắp thịt gà vào bát cô. Cổ Vân Vân vừa ăn vừa nói: “Ngon lắm bác ạ!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nói: ”Nếu như tôi nhớ không nhầm thì cậu ghét nhất là ăn thịt gà!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi ghét kiểu chế biến ở các nhà hàng thôi, còn món bác gái làm rất ngon, vì vậy tôi rất thích ăn!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân không nói gì. Mẹ Trương Hoa nói: “Nếu thích thì ăn nhiều vào!”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân nói: “Tô´i ba mươi cháu qua đây thăm hai bác với Nhã Vận được không ạ?”

Nhã Vận nói: “Ok, như thê´ chúng ta có thể cùng ra ngoài chơi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ba mươi tê´t cháu không ở nhà với bô´ mẹ sao?”, Cổ Vân Vân nói: “Bô´ mẹ cháu ba mươi tê´t còn bận hơn cả ngày thường, râ´t nhiê`u nhân viên ở công ty con đê`u ở lại trực ban, lại thêm một vài nhân viên không thể vê` nhà, bô´ mẹ cháu đê`u phải đê´n thăm họ. Bao nhiêu năm nay rô`i, gâ`n như chỉ có cháu với bà giúp việc đón giao thừa thôi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Hóa ra là vậy! Vậy ăn tâ´t niên thê´ nào?”

Cổ Vân Vân đáp: “Bà giúp việc làm cơm, có năm bô´ mẹ cháu ăn xong mới đi, nhưng có năm còn không kịp ăn đã đi luôn rô`i ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Xem ra người giàu có chưa chă´c đón tê´t đã vui!”

“Vâng ạ, thường ngày cháu râ´t ít được gặp bô´ mẹ, ngay cả cơ hội ngô`i ăn chung cũng ít! Mặc dù bô´ mẹ cháu mở mâ´y công ty liê`n nhưng lại hạn chê´ tiê`n chi tiêu của cháu”.

Mẹ Trương Hoa gật gù: “Nhìn cách ăn mặc của cháu là đoán ra rô`i! Trông không lòe loẹt như đám con nhà giàu!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, vô´n định nói gì nhưng cuô´i cùng lại thôi.

5.

Ăn cơm xong, Cổ Vân Vân ngô`i trong phòng khách một lát với bô´ mẹ Trương Hoa. Cuô´i cùng Trương Hoa không nhịn được hỏi:

https://thuviensach.vn

“Cậu chuẩn bị về chưa?”

Mẹ Trương Hoa phàn nàn: “Có ai lại giục khách như thế không?”

“Con cũng cần về thành phố, muốn về sớm một chút!”

“Chỉ còn hai ngày nữa là tết, con còn về thành phố làm gì?” - Mẹ Trương Hoa hỏi.

“Con có chút việc!”- Trương Hoa gọn lỏn đáp.

Cổ Vân Vân vội vàng đứng dậy nói: “Vậy chúng cháu đi đây ạ!”, mẹ Trương Hoa cũng không nói gì thêm, chỉ dặn: “Đi đường cẩn thận!”, sau đó hỏi Trương Hoa khi nào về, Trương Hoa nói: “Chiều ba mươi con sẽ về!”

Mẹ Trương Hoa lại nói với Cổ Vân Vân: “Nếu bố mẹ cháu tối ba mươi không ăn cơm ở nhà thì cứ về đây với thằng Hoa, cùng ăn cơm với nhà bác!”. Cổ Vân Vân mừng rỡ nói: “Dạ, vâng ạ! Cháu chưa bao giờ ăn tất niên vui vẻ như thế!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, lạnh nhạt nói: “Mẹ tôi chỉ mời khách sáo thôi, cậu có thấy ai người lạ tự dưng chạy đến nhà người khác ăn tất niên chưa?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Cái thằng này ăn nói kiểu gì thế, Vân Vân đâu thể coi là người lạ!”

Nhã Vận cũng phụ họa: “Đúng thế, chị Vân đến thì càng đông vui chứ sao! Năm ngoái anh với chị dâu về nhà chị ấy ăn tết, nhà mình vắng tanh!”, Nhã Vận lại vô tình nhắc đến Trần Dĩnh, hơn nữa vẫn quen miệng gọi cô là chị dâu khiến cho cả nhà chỉ biết im lặng.

https://thuviensach.vn

Nhã Vận cũng cảm thấy mình không nên nhắc đến tên Trần Dĩnh, vội vàng chữa: “Anh có thể đưa chị ấy về nhà ăn tết, tại sao chị Vân không thể đến nhà mình ăn tết?”

Trương Hoa lập tức nói: “Hai việc này là hoàn toàn khác nhau!”

Cổ Vân Vân cảm thấy không nên tranh luận vấn đề này nữa, liền nói: “Chúng ta đi thôi!”

6.

Trương Hoa ngồi trên xe, đột nhiên nói: “Cậu trở nên giả tạo như thế từ khi nào vậy?”, Cổ Vân Vân hiểu ý của Trương Hoa, nhưng vẫn giả bộ như không biết: “Tại sao cậu lại nói thế?”

“Rõ ràng cậu không thích ăn thịt gà, đi ăn hàng không bao giờ gọi; bố mẹ cậu có thể hạn chế cậu nhiều việc nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hạn chế cậu việc tiêu tiền; rõ ràng cậu thích thời trang nhưng hôm nay lại ăn mặc thế này. Còn nữa, cậu từng nói với tôi, mặc dù bố mẹ cậu không có thời gian đón giao thừa với cậu nhưng năm nào cũng ăn cơm tất niên ở nhà, hơn nữa trong bữa cơm tất niên còn có mấy cậu, mợ, chị họ, anh họ, em họ... Còn nữa...”

Không để cho Trương Hoa kịp nói hết, Cổ Vân Vân đã ngắt lời: “Tôi làm như thế chẳng phải để gây ấn tượng với bố mẹ cậu sao?”

“Ấn tượng tốt từ sự giả tạo thì có ý nghĩa gì?”

“Ấn tượng tốt từ sự giả tạo vẫn tốt hơn không có ấn tượng tốt. Chí ít nó cho thấy tôi coi trọng ấn tượng của bố mẹ cậu đối với tôi!”

https://thuviensach.vn

“Ấn tượng tốt cần bản chất thực sự, là những thứ bên trong tâm hồn chứ không phải cái ngoài bề mặt!”

Cổ Vân Vân trầm ngâm một lúc, biết nói không lại Trương Hoa, cuối cùng đành nói: “Tôi làm những việc này còn không phải là vì cậu hay sao? Đâu phải cậu không hiểu dụng ý của tôi?”

Trương Hoa cao giọng: “Tôi không hiểu! Tôi chỉ biết cậu có làm những chuyện ấy cũng vô ích mà thôi, tôi đã nói rõ ràng với cậu từ lâu rồi!”

Cổ Vân Vân mặc kệ Trương Hoa, chỉ chăm chú lái xe. Trương Hoa cũng không nói gì thêm, trầm ngâm suốt cả quãng đường. Đến trước khu chung cư, Trương Hoa không nói gì mà xuống xe luôn. Cổ Vân Vân đột nhiên lên tiếng: “Tôi có thể lên nhà ngồi không?”

Trương Hoa hỏi vặn lại: “Cậu thấy có thích hợp không?”

Nói rồi mặc kệ Cổ Vân Vân và đi thẳng lên lầu.

Cổ Vân Vân dừng xe lại một lát, cuối cùng lái xe bỏ đi.

7.

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa khóc, cô không hiểu sao mình tự nhiên lại thành ra như vậy. Từ nhỏ đến lớn cô luôn được nuông chiều, muốn có gì gần như đều có thứ nấy.

Rồi cô lại nghĩ, thực ra Trương Hoa chỉ là một người đàn ông bình thường, tại sao cô lại thích anh ta đến thế? Kể từ khi học đại học đã có thiện cảm như vậy, mãi đến giờ vẫn không thể quên được. Đặc biệt là sau “lần đầu tiên” với Trương Hoa, cái ý nghĩ ấy càng mãnh liệt, càng khao khát có được người đàn ông này.

https://thuviensach.vn

Vì anh ta, cô thậm chí có thể trước mặt bố mẹ anh ta làm những việc mà cô không thích. Vốn tưởng những hành động ấy có thể cảm động được anh, nào ngờ chỉ đổi lại sự lạnh nhạt. Mặc dù rất khó chịu nhưng trong lòng Cổ Vân Vân vẫn không chịu thua, cô không nghĩ rằng có thứ gì bản thân mình muốn có mà không thể đạt được.

Đây có lẽ cũng là một nhược điểm của con người. Những cô gái có điều kiện càng tốt thì càng dễ bị những người đàn ông không để ý đến mình cuốn hút. Trong suy nghĩ của họ, họ chính là đối tượng để người khác cưng chiều và theo đuổi. Có lẽ vì điểm này mà họ thờ ơ với những người đang theo đuổi mình để hướng tầm mắt đến những người đàn ông mà mình không thể theo đuổi được.

Đối với Cổ Vân Vân mà nói, có lẽ vì lí do đó, một phần cũng là vì cô thực sự thích Trương Hoa, từ hồi học đại học, song chưa bao giờ cô có được anh.

Thực ra những điều này không chỉ là điểm yếu của phụ nữ mà đàn ông cũng như vậy. Đôi khi điên cuồng theo đuổi một người chưa chắc đã là vì yêu. Vì vậy chúng ta có thể gặp rất nhiều ví dụ, sau một thời gian dồn hết tâm sức theo đuổi và có được người mình muốn, họ thường nhanh chóng "đá" người đó.

8.

Lúc Trương Hoa vào nhà, Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh vẫn đang ăn cơm, vừa ăn vừa xem ti vi, lại còn bàn luận rất sôi nổi. Nhìn thấy Trương Hoa về, Trần Dĩnh hỏi: "Anh về thật à?"

Trương Hoa đáp: "Anh không muốn ở nhà!", rồi nói tiếp: "Chẳng phải anh đã bảo bọn em ra ngoài ăn sao? Sao lại ăn ở nhà thế?"

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh cười nói: “Nàng ta đã biết tiết kiệm rồi ạ, nói là ở nhà ăn cho tiết kiệm!”, Trần Dĩnh lừ mắt với Lưu Huệ Anh, nói: “Tớ đâu có nói là tiết kiệm tiền, chỉ nói ở nhà ăn vừa sạch vừa ngon chứ!”

Trương Hoa không hỏi vấn đề này nữa, mà cười cười hỏi: “Sao giờ vẫn còn đang ăn thế? Chẳng nhẽ ăn mất tiếng mà chưa xong à?”

Trần Dĩnh đáp: “Đâu có lâu đến thế, bọn em ra ngoài mua đồ mất nhiều thời gian lắm! Huệ Anh nói tuyết rơi dày nên không chịu ra khỏi cửa, thế nên đi một lần nhân thể mua luôn!”. Trần Dĩnh ngập ngừng một lát rồi nói thêm:“Hơn nữa bọn em muốn ăn uống thịnh soạn một chút nên nấu nướng mất khá nhiều thời gian!”

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Trong nhà có bia không?”

Trần Dĩnh nói: “Có đấy, lúc mua đồ em nhân tiện mua luôn một ít, loại trước đây anh hay uống đấy!”

“Thế anh ăn thêm một chút!” - Trương Hoa nói.

Lưu Huệ Anh cười: “Anh về nhà mà bố mẹ không cho ăn à?”

“Ở nhà chẳng có tâm trạng để ăn, chỉ ăn qua loa cho xong, vẫn chưa no!”

Trần Dĩnh nói: “Để em đi lấy bát đũa và bia cho anh!”

Trương Hoa xua tay: “Không cần đâu, để anh tự đi lấy!”

Trương Hoa vừa uống bia vừa xem phim truyền hình, sau đó nói: “Bộ phim này trước đây em từng xem rồi mà?”

https://thuviensach.vn

“Xem rồ̀i giờ xem lại mới thích, không cầ̀n ngày ngày mong ngóng, kịp lúc nào thì xem lúc đấ́y, không xem được cũng không sao!”

Lưu Huệ Anh ngồ̀i bên cạnh cười: “Xem ra hai người hiểu nhau quá nhỉ, ngay cả uố́ng bia loại gì, xem phim gì cũng đề̀u biế́t!”

Trầ̀n Dĩnh khẽ cố́c vào đầ̀u Lưu Huệ Anh, Lưu Huệ Anh giật nảy mình a lên một tiế́ng, sau đó nói: “Đừng đánh, tớ không nói nữa!”

Trương Hoa giả vờ như không nhìn thấ́y, cũng không nói gì.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 37

I.

Trương Hoa nằm bên phòng Nhã Vận nghe tiếng cười đùa của Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh ở phòng bên, trong lòng không khỏi chua xót: "Con gái ở với nhau đúng là khác hẳn!"

Ngày hôm sau, lúc Trương Hoa dậy, Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh đã dậy từ lâu, hai người đang bận rộn ở trong bếp. Ăn sáng xong, điện thoại của Trương Hoa đổ chuông, vừa nghe là Trương Hoa đã nhận ra ngay: "Chủ tịch Cổ, sao lại là ngài?"

Cổ Triết Đông cười nói: "Sao nghe giọng một cái là biết tôi rồi?"

Trương Hoa nói: "Người có giọng nói giống như chủ tịch không nhiều!"

Hai người nói chuyện dăm ba câu rồi cúp máy. Trương Hoa nói với Trần Dĩnh: "Sáng nay anh phải ra ngoài một chút!"

Trần Dĩnh hỏi: "Là bố của Cổ Vân Vân à?"

Trương Hoa ừ một tiếng rồi nói: "Có thể trưa anh không về, cứ ăn cơm đi, không phải đợi anh đâu!"

Trần Dĩnh cố hỏi thêm: "Có chuyện gì thế?"

"Anh cũng không biết, chỉ bảo anh đến công ty gặp ông ấy một chút!"

https://thuviensach.vn

Trên đường đi, Trương Hoa nghĩ mãi không biết rốt cuộc Cổ Triết Đông tìm anh có chuyện gì? Sau lần đầu tiên gặp mặt ở công ty Triết Đông, hai người chưa gặp lại nhau lần nào, sao đột nhiên ông ta lại gọi cho anh, bảo anh đến công ty gặp mặt? Trương Hoa lại nghĩ, không phải là vì chuyện của Cổ Vân Vân đấy chứ? Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, dù gì sớm muộn cũng sẽ biết thôi.

Lúc Trương Hoa đến nơi, rất nhiều nhân viên của công ty đều tỏ vẻ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Trương Hoa quay lại công ty kể từ sau khi nghỉ việc. Trương Hoa nhìn thấy họ vẫn niềm nở chào hỏi, sau đó đi thẳng lên văn phòng của Cổ Triết Đông.

2.

Cửa văn phòng đang mở, nhìn thấy Trương Hoa vừa đến cửa, Cổ Triết Đông đã đứng dậy mỉm cười: “Thật ngại quá, trời đang tuyết rơi mà lại bắt cậu đến đây!”

Trương Hoa bước vào, mỉm cười nói: “Chẳng phải chủ tịch cũng đang bận rộn hay sao!”

Cổ Triết Đông đợi Trương Hoa ngồi xuống mới nói: “Chỉ tại tôi sơ ý, chuyện cậu nghỉ việc đến hôm nay tôi mới biết!”

Trương Hoa nhìn Cổ Triết Đông, thầm nghĩ: “Cũng chẳng biết là thật hay là giả, có thể là biết từ lâu rồi!”

Cổ Triết Đông hỏi: “Dạo này cậu thế nào? Đã tìm công việc mới ở đâu chưa?”

Trương Hoa nói: “Tạm thời thì chưa, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian đã!”

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông gật gù: “Thế cũng tốt, nghỉ ngơi một thời gian để bình tĩnh nghĩ con đường sau này của mình!”

Trương Hoa chỉ cười, không nói gì. Anh biết Cổ Triết Đông tìm anh đến chắc chắn là có việc chứ không phải để nói chuyện phiếm. Cổ Triết Đông lúc này mới ngồi xuống đối diện Trương Hoa, sau đó hỏi: “Tại sao cậu lại nghỉ việc?”

“Tôi cảm thấy công việc này không thích hợp với mình!”

“Vì nguyên nhân này ư?”

Trương Hoa vẫn chỉ cười mà không nói. Cổ Triết Đông nói “Thôi được rồi, không bàn đến chuyện này nữa, dù sao quá khứ cũng qua đi rồi!”

Dừng lại một chút, Cổ Triết Đông liền nói tiếp: “Tôi đã điều tra về công việc trước đây của cậu, thực ra cậu có cái duyên nhất định với công việc này, nói một cách đơn giản hơn là cậu rất thích hợp với công việc kinh doanh!”

Trương Hoa cười nói: “Có lẽ là do vấn đề về tính cách, tôi không thích công việc này lắm thôi!”

Cổ Triết Đông đột nhiên nói: “Tôi biết cậu có hút thuốc, thường một ngày cậu hút bao nhiêu điếu?”

3.

Trương Hoa băn khoăn không hiểu tại sao Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi vấn đề này. Nhưng anh vẫn trả lời: “Chắc khoảng một bao ạ!”

“Cậu nghĩ có thể cai được không?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa thành thật đáp: “Chắ c là không!”

Cổ Triế t Đông lại hỏi: “Thế cậu có biế t tôi có hút thuố c hay không không?”

Trương Hoa nói: “Tôi cũng có biế t là chủ tịch không hút thuố c!”

Cổ Triế t Đông mỉm cười, sau đó nói: “Nói một cách chính xác là gầ n mười năm nay tôi không hút thuố c! Lúc bằ ng tuổi cậu, tôi hút không kém cậu đâu, lúc ấ y cũng nghĩ chắ c không thể bỏ thuố c, nhưng về sau sức khỏe có vấ n đề, bác sĩ khuyế n cáo không được hút thuố c nữa, vì vậy bây giờ cậu thấ y đấ y, tôi không hút thuố c nữa!”

Trương Hoa vẫn không hiểu tại sao đột nhiên Cổ Triế t Đông lại hỏi chuyện này, chỉ biế t trầ m ngâm. Cổ Triế t Đông lại hỏi: “Giả sử cho cậu đầ y đủ tự do, cậu muố n theo đuổi nghề gì? Hay nói cách khác, cậu muố n trở thành người như thế nào?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồ i thẳng thắ n nói: “Trước đây tôi từng có rấ t nhiề u lí tưởng, chỉ có điề u mong muố n nhấ t vẫn là có một cuộc số ng tự do và yên ổn!”

“Cậu có biế t lí tưởng lúc trẻ của tôi là gì không?”

Không đợi Trương Hoa trả lời, Cổ Triế t Đông nói luôn: “Là làm ca sĩ!”, nói rồ i bật cười, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Có phải rấ t không phù hợp với thân phận hiện tại của tôi không?”

Trương Hoa chỉ cười, sau đó nói: “Tôi có thể hiểu được!”

Cổ Triế t Đông nói tiế p: “Ừ, có lẽ cậu hiểu được, mỗi người khi còn trẻ đề u có lí tưởng, hay nói cách khác chính là giấ c mộng, nhưng những người có thể thực hiện ước mơ hồ i trẻ của mình cực kì ít!”

https://thuviensach.vn

“Quả đúng là như vậy!”

“Nế u giờ bảo tôi nói về lí tưởng của mình, tôi vẫn thích làm ca sĩ, mặc dù điề u này cực kì mâu thuẫn với cuộc số ng hiện tại của tôi”.

Ngừng một lát Cổ Triế t Đông lại tiế p tục trải lòng: “Trong cuộc số ng hiện tại, bên cạnh lí tưởng, còn có sự sinh tồ n cùng với vấ n đề thích nghi với xã hội, cũng giố ng như việc hút thuố c, trừ phi tôi không muố n mình khỏe mạnh, tôi có thể lựa chọn vẫn tiế p tục hút thuố c!”

4.

Nghe đế n đây Trương Hoa đã hiểu ra dụng ý của Cổ Triế t Đông. Có rấ t nhiề u người vì sự sinh tồ n mà lựa chọn những công việc mình không thích, lựa chọn phương thức số ng mình không muố n. Trong những môi trường không như ý này, đầ u tiên là phải giải quyế t vấ n đề thích nghi. Không thể bắ t cả xã hội phải thích nghi với cá nhân, chỉ có thể là cá nhân tìm cách thích nghi với xã hội.

Cổ Triế t Đông nhìn Trương Hoa đang trầ m ngâm, nói tiế p: “Con người đề u trưởng thành qua sự thử thách và rèn giũa. Mà con đường trưởng thành nhanh nhấ t chính là có thể giải quyế t vấ n đề một cách trực diện”, im lặng một lát, Cổ Triế t Đông nói tiế p: “Bao nhiêu năm nay, đã rấ t nhiề u lầ n tôi muố n thu mình lại, rấ t nhiề u lầ n nghĩ rằ ng có những vấ n đề không thể nào giải quyế t được, nhưng cuố i cùng tôi vẫn vượt qua được! Có lẽ chính vì điểm này mà tôi luôn trân trọng những nhân vật có thể đố i mặt với mọi khó khăn!”

Trương Hoa đã nghe ra dụng ý của Cổ Triế t Đông, ông ta đang ngầ m nói anh vì muố n né tránh vấ n đề nên mới lựa chọn nghỉ

https://thuviensach.vn

việc. Cổ Triết Đông lại nói tiếp: “Cá nhân tôi cảm thấy công việc là công việc, trong công việc không nên xen lẫn các yếu tố tình cảm, mặc dù tôi biết thanh niên các cậu đời sống tình cảm rất phong phú, nhưng tôi hi vọng cậu phân định rõ công việc và tình cảm.”

Trương Hoa thoáng nghĩ, tình cảm mà ông ta muốn nói đến là chuyện tình cảm của anh với Cổ Vân Vân hay là với Lục Đào? Hoặc cũng có thể là cả hai. Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Cổ Triết Đông, ánh mắt hiện lên sự khâm phục. Trong lòng anh, Cổ Triết Đông lúc này không chỉ là một thương nhân mà còn là một nhà lí luận. Ông luôn biết cách dùng những lời lẽ, từ ngữ đơn giản, có lí để nói ra những vấn đề khó hiểu.

Bằng những câu chữ đơn giản ấy, trước tiên ông giải đáp vấn đề về sự sinh tồn và lí tưởng, tiếp đó là đề cập đến chuyện anh vì lẩn tránh tình cảm mà nghỉ việc, cuối cùng là nói rõ anh cần phân định rạch ròi chuyện tình cảm và công việc.

5.

Cổ Triết Đông nói xong những chuyện này liền đứng dậy, ý muốn nói với Trương Hoa rằng cuộc nói chuyện đến đây chấm dứt. Trương Hoa cũng đứng lên. Cổ Triết Đông nói: “Câu cuối cùng, nếu cậu muốn quay lại, công ty luôn mở rộng cửa đón cậu, vậy thì tôi sẽ cảm thấy mình không nhìn nhầm người! Nếu cậu lựa chọn công việc khác, hi vọng cậu có thể hiểu được những lời tôi nói ngày hôm nay!”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, chỉ nói: “Vậy tôi xin cáo từ!”

Trương Hoa ra đến cổng, Cổ Triết Đông liền gọi lại, sau đó cười bảo: “À phải rồi, ngày mai là giao thừa rồi, tôi muốn nói chúc

https://thuviensach.vn

mừng năm mới trước với cậu!”

Trương Hoa cảm thấy hơi áy náy, sao mình không nghĩ ra nhỉ, mình đáng nhẽ phải nói câu này trước. Nghĩ vậy Trương Hoa liền nói: “Cám ơn ngài, cũng chúc chủ tịch năm mới vui vẻ!”

Ra khỏi văn phòng của Cổ Triết Đông, Trương Hoa vốn định về thẳng nhà nhưng ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gõ cửa văn phòng Phùng Lâm Hàn.

Phùng Lâm Hàn nhìn thấy Trương Hoa liền cười nói: “Cuối cùng cũng chịu đến thăm bọn tôi rồi hả?”

Trương Hoa cười cười, chìa điếu thuốc ra mời Phùng Lâm Hàn, mình cũng châm một điếu. Phùng Lâm Hàn nói: “Chủ tịch bảo cậu đến phải không?”

Trương Hoa mỉm cười, coi như thừa nhận, sau đó nói: “Người ở ngoại tỉnh hôm nay đều nghỉ cả rồi phải không? Tôi thấy hôm nay công ty vắng hẳn!”

Phùng Lâm Hàn đáp: “Người ngoại tỉnh hôm nay được nghỉ rồi, chỉ có điều phần lớn đều không về nhà vì đường chưa thông!”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Trương Hoa nói: “Sắp trưa rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!”, Phùng Lâm Hàn vui vẻ nhận lời: “Ok, thực ra hôm nay cũng không có việc gì!”

Trương Hoa nói: “Hay là gọi thêm cả những người khác cùng đi cho vui!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Có cần gọi thêm Cổ Vân Vân không?”

Trương Hoa vội nói: “Đừng gọi cô ấy!”

https://thuviensach.vn

Phùng Lâm Hàn cười: “Đùa thôi, hôm nay cô ấ y không đế n công ty!”

6.

Trương Hoa cùng Phùng Lâm Hàn và mấ y giám đố c khu vực ngoại ô cùng nhau đi ăn. Trong lúc ăn, các giám đố c ngoại ô vẫn có thói quen gọi Trương Hoa là “giám đố c Trương”. Có người nói: “Anh vê` công ty làm đi, có nhiê`u ông chủ vẫn nhớ đế n anh đấ y!”

Trương Hoa chỉ cười rô`i bảo: “Tôi thì có gì mà nhớ, chẳng qua chỉ là vật trưng bày thôi mà, có làm được gì đâu!”. Bọn họ liê`n nói: “Anh mà là vật trưng bày thì chúng tôi cũng là vật trưng bày hế t!”

Thực ra trong lòng Phùng Lâm Hàn biế t rõ, anh ta biế t lâ`n này Cổ Triế t Đông gọi Trương Hoa đế n chắ c chắ n là vì muố n kéo Trương Hoa vê` công ty làm. Nhưng hiện giờ anh ta cũng rấ t mơ hô`, rố t cuộc Trương Hoa có quan hệ như thế nào với nhà họ Cổ? Trương Hoa và Cổ Vân Vân có quan hệ gì? Nhưng cho dù thế nào thì cũng tuyệt đố i không thể đắ c tội với Trương Hoa, không biế t lúc nào anh ta sẽ quay lại công ty làm việc nữa?

Bữa cơm này rấ t vui vẻ, khiế n cho Trương Hoa tìm lại được cảm giác trước đây. Đợi bọn họ vê` công ty hế t rô`i, Trương Hoa lững thững đi dạo, trong lòng thầ`m nghĩ: Xem ra mọi thứ đê`u không thay đổi nhiê`u, thái độ của họ với anh vẫn không khác gì so với trước đây.

Vê` đế n nhà, Trầ`n Dĩnh và Lưu Huệ Anh đang xem ti vi. Trầ`n Dĩnh nhìn thấ y anh liê`n hỏi: “Bố Cổ Vân Vân tìm anh có việc gì thế?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chỉ là nói chuyện phiế m thôi!”

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh biế´t không đời nào có chuyện Cổ Triế´t Đông tìm Trương Hoa để nói chuyện phiế´m, nhưng cô cũng ngại không dám hỏi tiế´p, rõ ràng Trương Hoa không có ý muố´n nói cho cô biế´t. Thế´ nên Trâ`n Dĩnh cứ băn khoăn mãi không biế´t bố´ Cổ Vân Vân gọi Trương Hoa đế´n có việc gì?

Buổi chiề`u, Trương Hoa đang ngồ`i chơi điện tử trong phòng thì Lí Dương Uy gọi điện đế´n, nói ngày mai sẽ về` nhà đón tế´t, bảo tố´i nay tụ tập ăn uố´ng một bữa. Trương Hoa nói: "Ok, cậu chọn địa điểm đi!", ngẫm nghĩ một lát, Trương Hoa lại nói luôn: "Hay là qua nhà tôi luôn đi!"

Trương Hoa nghĩ, dù sao lâ`n trước đế´n lâ´y đồ` Lí Dương Uy đã biế´t Trâ`n Dĩnh đang ở đây rồ`i, hơn nữa anh cũng chẳng cầ`n phải giấ´u giế´m Lí Dương Uy làm gì.

7.

Trương Hoa tắ´t máy tính, ra phòng khách nói với Trâ`n Dĩnh: "Anh phải ra ngoài mua ít đồ`, tố´i nay Dương Uy qua đây ăn cơm!"

Trâ`n Dĩnh nói: "Anh â´y biế´t em ở đây có sao không?"

Trương Hoa đáp: "Lâ`n trước về` lâ´y đồ` chẳng phải cậu ta đã biế´t em ở đây rồ`i đâ´y thôi!"

Trương Hoa chuẩn bị đi thì Trâ`n Dĩnh nói: "Em cùng đi với anh nhé!"

"Tuyế´t vẫn đang rơi, em ở nhà thì hơn!"

"Ra ngoài đi lại một chút thì tố´t hơn!" - Sau đó kéo tay Lưu Huệ Anh: "Chúng ta cùng đi đi!", nhưng Lưu Huệ Anh nói: "Tôi lười đi

https://thuviensach.vn

lắ´m, hai người đi với nhau đi!”

Trương Hoa và Trâ`n Dĩnh đang mua rau ở chợ, lúc ngẩng đâ`u lên, Trương Hoa nhìn thâ´y cô gái đứng bên cạnh, liê`n ngạc nhiên thô´t lên: “Ngô Tĩnh?”

Ngô Tĩnh nghe thâ´y tiê´ng gọi liê`n ngoảnh đâ`u lại nhìn: “Là anh à?”

Trâ`n Dĩnh đứng bên thâ´y Trương Hoa gọi tên cô gái lạ liê`n nghĩ trước đây chưa từng nghe Trương Hoa nói có quen cô gái nào tên Ngô Tĩnh cả, cô ta là ai nhỉ? Anh â´y quen khi nào? Nhưng lại không tiện nói chen vào, đành phải yên lặng đứng bên cạnh, giả bộ mải mua rau, vừa mua vừa lắ´ng tai nghe xem họ nói chuyện gì.

Trương Hoa hỏi: “Em không vê` quê ăn tê´t à?”

“Đường bị chặn cả rô`i, em không vê` được!”

“Cậu ta đâu?”

Ngô Tĩnh im lặng một lát mới nói: “Bọn em chia tay rô`i!”

“Sao nhanh vậy?”

“Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, cả hai đê`u biê´t rõ điê`u đó!”

Trương Hoa lại hỏi: “Ngày mai chỉ có mình em thôi à?”

“Không sao, một mình càng yên tĩnh!”

Trâ`n Dĩnh đứng bên cạnh lúc này không nén được nữa liê`n nói: “Trương Hoa, chúng ta mau đi thôi, vê` nhà còn phải nâ´u nướng nữa!”

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh lúc này mới phát hiện ra cô gái bụng to đứng bên cạnh Trương Hoa hóa ra là đi cùng anh, thế mà cô cứ tưởng là một người đến mua rau chứ không có quan hệ gì với Trương Hoa.

8.

Ngô Tĩnh nhìn Trần Dĩnh, hỏi Trương Hoa: "Đây là?", rồi không đợi Trương Hoa kịp trả lời, cô đã đoán: "Lẽ nào là...", không cần nghe hết câu, Trương Hoa và Trần Dĩnh đều hiểu ý Ngô Tĩnh muốn nói.

Trương Hoa cười cười coi như thừa nhận. Trong lòng Trần Dĩnh rất khó chịu, thầm nghĩ, sao cô ta lại biết nhiều như vậy? Ngay cả chuyện mình là vợ trước cô ta cũng biết. Trương Hoa với cô gái này rốt cuộc là quan hệ gì?

Ngô Tĩnh cười rồi quay sang nói với Trần Dĩnh: "Thật ngại quá, đã làm phiền hai người! Tôi phải đi rồi!"

Ngô Tĩnh giờ mới biết vợ cũ của Trương Hoa đã mang bầu mấy tháng rồi, trước đây chỉ biết hai người đã ly hôn.

Trương Hoa và Trần Dĩnh mua thức ăn xong, trên đường về nhà, Trần Dĩnh cứ im lặng chẳng nói tiếng nào, Trương Hoa cũng chẳng quan tâm cô có nói chuyện hay không. Về đến trước tòa chung cư, Trương Hoa liền hỏi: "Sao thế, tự nhiên không nói năng gì?"

Cuối cùng Trần Dĩnh không nhịn được hỏi: "Cô gái ấy là ai vậy? Sao anh quen với cô ấy?"

Trương Hoa nói: "Cô ấy là bạn gái của một giám đốc ngoại ô của công ty điện tử Triết Đông, anh giám đốc ấy mời anh đi ăn, dẫn

https://thuviensach.vn

theo cả bạn gái đi cùng nên quen!”

Trương Hoa chỉ nói như vậy với Trần Dĩnh, anh không muốn nói rõ sự tình cho Trần Dĩnh biết.

Trần Dĩnh nghe xong, vẻ mặt đã nhẹ nhõm hơn hẳn, khẽ nói: “Hóa ra là như vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, cố ý nói: “Thế em tưởng là gì? Em không nghĩ giữa bọn anh đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Mặt Trần Dĩnh đỏ bừng, sau đó nói: “Đâu có, em quan tâm đến quan hệ giữa hai người làm cái gì!”, nói rồi liền sải bước đi lên tầng trước.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 38

I.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh đi phía trước nhưng không đuổi theo. Lí Dương Uy gọi điện đến, nói sẽ dẫn Kỉ Oanh sang, hỏi có tiện không. Trương Hoa nói không sao, cùng đến thì càng vui. Lí Dương Uy hỏi: "Trần Dĩnh còn ở đấy không?"

Trương Hoa hỏi vặn lại: "Cậu nói xem?"

Lí Dương Uy cười hi hi, nói: "Tôi biết rồi, thế thì không gọi Cổ Vân Vân nữa, Kỉ Oanh vốn định gọi cả Cổ Vân Vân nữa!"

Trương Hoa cúp điện thoại rồi mới lên tầng, Trần Dĩnh đi rất chậm, chưa đến tầng năm đã đuổi kịp cô rồi. Sau khi vào phòng, Trần Dĩnh cầm thức ăn vào trong bếp. Lưu Huệ Anh đang ngồi xem ti vi, cười nói với Trương Hoa: "Để thể hiện sự tôn trọng với hai chủ nhân, tôi xin phép không vào bếp giúp đỡ nhé!"

Trương Hoa cười nói: "Không cần đâu!"

Trần Dĩnh đứng rửa rau còn Trương Hoa thái rau. Đột nhiên Trần Dĩnh hờ hững hỏi: "Tại sao cô ấy biết chúng ta ly hôn rồi?"

Trương Hoa ban đầu còn chưa hiểu ý của Trần Dĩnh, nhưng ngay sau đó hiểu ra Trần Dĩnh đang hỏi đến Ngô Tĩnh. Trương Hoa liền nói: "Gần như cả công ty đều biết anh đã ly hôn rồi, bạn trai cô ấy là giám đốc ngoại ô của công ty, sao lại không biết chứ?"

Trần Dĩnh nói: "Hóa ra là vậy!"

https://thuviensach.vn

“Sao em vẫn còn nghĩ đến chuyện này thế?”

“Đâu có, chỉ thấy tò mò thôi!”

Lúc Lí Dương Uy và Kỉ Oanh đến, Trương Hoa vừa mới bắt đầu xào rau. Lưu Huệ Anh là người ra mở cửa, Lí Dương Uy vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên thốt lên: “Ơ, sao lại có thêm một cô gái thế này?”

Kỉ Oanh đứng bên bẹo anh, sau đó nói: “Anh nói cái gì thế hả?”

Lưu Huệ Anh cười đáp: “Em là bạn của Trần Dĩnh, tết này không về nên qua đây ở với cô ấy cho vui!”

Lí Dương Uy liền nói: “Thế thì tốt, anh còn tưởng là lại đổi sang cô khác!”

Kỉ Oanh nói với Lưu Huệ Anh: “Em đừng để bụng, bọn họ chơi với nhau thường xuyên đùa cợt kiểu đấy lắm!”

2.

Lí Dương Uy đi thẳng vào bếp, sau đó đuổi Trần Dĩnh ra ngoài: “Phụ nữ bọn em ra hết ngoài đợi đi, để anh giúp Trương Hoa làm bếp cho!”

Trương Hoa cười bảo: “Cậu muốn vào ăn vụng chứ gì?”

Kỉ Oanh đã từng gặp Trần Dĩnh, nhưng không hề biết chuyện của Trần Dĩnh. Bạn học của Trương Hoa đều biết anh đã ly hôn, nhưng người biết được nguyên nhân thực sự chỉ có Cổ Vân Vân và Lí Dương Uy. Mặc dù Lí Dương Uy và Cổ Vân Vân đều có quan hệ thân thiết với Kỉ Oanh nhưng cả hai đều không kể chuyện này cho cô nghe.

https://thuviensach.vn

Chính vì vậy mà ấ n tượng của Kỉ Oanh vê` Trâ`n Dĩnh không hê` xấ u, hơn nữa bản năng của phụ nữ khiế n cho Kỉ Oanh cảm thấ y đô`ng cảm với bà bâ`u, Kỉ Oanh thậm chí còn hỏi thăm sức khỏe của Trâ`n Dĩnh. Ba người ngô`i trong phòng vừa xem ti vi vừa nói chuyện, còn hai người đàn ông thì lúi húi ở trong bế p.

Trương Hoa hỏi Lí Dương Uy: “Hai người đón tế t thế nào? Cùng vê` nhà cậu hay là cùng vê` nhà cô ấ y?”

“Ai vê` nhà nấ y!”

“Không phải chứ? Lâ`n trước đột nhiên hủy bỏ hôn lễ, không định nhanh chóng bù vào à?”

“Tôi không muố n kế t hôn gấ p gáp quá, tố t nhấ t cứ cho đôi bên có thêm thời gian tìm hiểu để thích ứng với nhau!”

Trương Hoa gật đâ`u: “Cũng phải!”

“Thế còn cậu thì sao? Cứ dây dưa không tiế n cũng chẳng lùi như thế này mãi à?”

Trương Hoa cười bảo: “Dây dưa gì đâu, bởi vì tuyế t rơi nhiề u quá không vê` được, tôi không thể để cô ấ y đón tế t trong căn nhà trọ kia một mình mà thôi! Sau tế t là cô ấ y sẽ vê` nhà!”

Lí Dương Uy cười tinh quái: “Cũng chẳng biế t là có ý gì không nữa!”

Trương Hoa không buô`n đoái hoài đế n ý mỉa mai của Lí Dương Uy, chỉ bảo: “Cậu ra ngoài dọn bàn đi, sắ p xong rô`i đây!”

Đợi bày xong món ăn, Trương Hoa nói: “Tố i mai là giao thừa, hôm nay chúng ta đón trước, mọi người uố ng tí rượu nhé!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh vội nói: “Em không uống được đâu!”

Lí Dương Uy gật đầu: “Ok, em là ngoại lệ, những người khác thì không!”

3.

Trên đường về, Kỉ Oanh nói với Lí Dương Uy: “Em thấy Trần Dĩnh cũng được lắm, hơn nữa xem ra hiện tại mối quan hệ của Trương Hoa và Trần Dĩnh vẫn rất thân mật, tại sao họ lại ly hôn nhỉ?”

“Những chuyện thế này người ngoài như chúng ta làm sao mà hiểu rõi?”

“Em thấy khó hiểu quá!”

“Thế thì đừng nghĩ nữa!”

Một lát sau Lí Dương Uy nói: “Em không giận anh không đón tết cùng em chứ?”

“Thực ra em vẫn mong có thể cùng nhau đón tết, ở nhà ai không quan trọng!”

“Đợi qua tết anh sẽ đến nhà thăm em, đều ở cùng một huyện, cũng chẳng phải xa xôi lắm!”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh ngồi trên ghế, cười nói: “Thật không ngờ em lại uống khá thế!”

Trần Dĩnh nói: “Huệ Anh là đứa uống khá nhất trong bọn em đấy! Chỉ có điều thường ngày không uống mà thôi!”

https://thuviensach.vn

“Như thế́ là tố́t đấ́y, càng biế́t uố́ng càng không dễ bị chuố́c say!”

Lưu Huệ Anh cười như mế́u, sau đó nói: “Thực ra đã mấ́y năm rồ̀i em không uố́ng đấ́y!”

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì, liề̀n hỏi: “Nghe Trầ̀n Dĩnh nói em có bạn trai rồ̀i, hơn nữa lại trong thành phố́, có đúng không?”

Lưu Huệ Anh nghe đế́n đây thì chỉ cười mà không nói gì.

Trương Hoa vố́n định hỏi tại sao không đón tế́t cùng bạn trai nhưng thấ́y Lưu Huệ Anh không nói gì nên không tiện hỏi tiế́p. Thực ra Trương Hoa vừa hỏi là Trầ̀n Dĩnh đã hiểu ý anh rồ̀i. Cô còn nhớ lầ̀n trước Trương Hoa có nói với mình: Tại sao cuố́i tuầ̀n Huệ Anh không đi với bạn trai mà lại đi với cô?

Trầ̀n Dĩnh thấ́y Trương Hoa không hỏi được gì, lòng thầ̀m nhủ: Chờ cơ hội khác vậy!

4.

Ngày hôm sau, cuố́i cùng tuyế́t cũng ngừng rơi. Buổi sáng, Trương Hoa dẫn Trầ̀n Dĩnh và Huệ Anh cùng đi siêu thị mua đồ̀, mua rấ́t nhiề̀u đồ̀ ăn, đồ̀ uố́ng. Trầ̀n Dĩnh còn mua một ít đồ̀ trang trí ngày tế́t, thậm chí còn mua cả một đôi câu đố́i. Bởi vì trong siêu thị có rau củ nên họ không phải đi chợ nữa.

Ba người ăn trưa ở ngoài. Chiề̀u về̀ đế́n nhà, Trương Hoa nói: “Anh phải về̀ nhà bố́ mẹ rồ̀i, đêm giao thừa hai người đành tự chuẩn bị vậy nhé!”

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa ra cửa, Trần Dĩnh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra được.

Trương Hoa đi rồi, Lưu Huệ Anh mới nói: "Có phải cậu muốn hỏi tối nay anh ấy có về không chứ gì?"

Trần Dĩnh đỏ bừng mặt, nói: "Tớ đâu có định hỏi cái đó, hơn nữa xa như thế, lại là đêm giao thừa, sao có thể quay về chứ?"

Trần Dĩnh nói dối mẹ ở trong điện thoại là có Trương Hoa và Lưu Huệ Anh cùng ăn cơm giao thừa, rất vui vẻ, bảo mẹ không cần lo lắng. Đến khi tiếng pháo giao thừa vang lên, hai người mới cảm thấy hụt hẫng.

Trần Dĩnh buồn rầu nói: "Biết sớm thế này sáng nay đã mua ít pháo để đốt rồi!"

Lưu Huệ Anh tính tình vui vẻ hơn, lập tức lấy lại tâm trạng, cười nói: "Bộ dạng này của cậu thì đốt được pháo à?", sau đó nói thêm: "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta chuẩn bị ăn cơm đi, dù gì còn có em bé ăn cùng chúng ta mà, cứ coi như là có ba người cùng ăn cơm giao thừa đi!"

Trần Dĩnh đưa tay lên xoa xoa bụng mình, khẽ cười nói: "Đúng thế, đây là cái tết đầu tiên của em bé mà!"

Vốn định nói thêm: "Đáng tiếc là bố nó lại không ở bên cạnh", nhưng cuối cùng vẫn cố kiềm chế không nói.

5.

Ra khỏi cửa, Trương Hoa bắt taxi về nhà, lòng thầm nhủ tết nhất rồi, cần gì phải tính toán tiêu hết bao nhiêu. Trên đường đi

https://thuviensach.vn

anh hỏi lái xe: “Bác tài, các anh giao thừa mà cũng không nghỉ à?”

Người lái xe cười đáp: “Chẳng còn cách nào, một lát nữa cũng phải vê` nhà ăn cơm giao thừa thôi!”

Trương Hoa lại hỏi: “Tô´i các anh có chạy xe không?”

“Có chứ, ăn xong giao thừa lại đi tiê´p! Tô´i nay chă´c chă´n làm ăn được!”

Trương Hoa gật đâ`u nói: “Đúng thê´, rấ´t nhiê`u thanh niên muô´n ra ngoài chơi mà!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiê´m. Lúc gâ`n đê´n nhà, Trương Hoa hỏi: “Nê´u tô´i nay tôi muô´n từ nhà vê` thành phô´, anh có đi không?”

“Anh cứ gọi điện cho tôi, đây là sô´ của tôi!”

Cho Trương Hoa sô´ điện thoại xong, lái xe nói: “Cũng may hôm nay không có tuyê´t rơi, nê´u không tô´i nay tôi cũng chẳng muô´n chạy xe đâu!”

Trương Hoa vừa vào đê´n sân đã thâ´y Nhã Vận đang giúp bô´ treo câu đô´i. Thâ´y Trương Hoa vào, Nhã Vận vội nói: “Anh cả, mau nhìn xem đã thẳng chưa?”

“Không sao đâu, có em giúp thì có dán lệch cũng là chuyện bình thường!”

Nhã Vận bực bội nói: “Sao ngày tê´t ngày nhâ´t mà anh cũng chẳng chịu nói mâ´y lời tử tê´ với em hả?”

Trương Hoa lại gâ`n nói: “Em tránh sang một bên, để anh dán cho!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận liề̀n nói: “Thôi bỏ đi, em vào bế́p giúp mẹ nấ́u nướng vậy!”

Trương Hoa và bố́ dán câu đố́i, đột nhiên bố́ Trương Hoa hỏi: “Chắ́c Trầ̀n Dĩnh không về̀ nhà đúng không?”

Trương Hoa khựng người, vội nói: “Sao bố́ biế́t?”

“Anh tưởng tôi cũng không quan tâm đế́n thời sự như mẹ anh ấ́y hả? Năm nay có rấ́t nhiề̀u người không thể về̀ nhà!”

Bố́ Trương Hoa nhìn con trai, rồ̀i nói: “Bố́ không nói với mẹ con chuyện này, thấ́y hôm trước con vội vàng về̀ thành phố́ là bố́ biế́t ngay Trầ̀n Dĩnh đang ở chỗ con rồ̀i!”

6.

Trương Hoa lúc này mới hay bố́ mình từ trước đế́n giờ ít nói nhưng thực ra suy nghĩ rấ́t kín kẽ. Anh cũng chẳng buồ̀n giấ́u nữa: “Đúng là cô ấ́y đang ở chỗ con, ra tế́t đường xá thông rồ̀i cô ấ́y sẽ về̀ nhà!”.

Im lặng một lát, bố́ Trương Hoa nói tiế́p: “Thế́ tố́i nay chỉ có mình nó thôi à?”.

“Còn cả một người bạn học của cô ấ́y nữa!”

“Thế́ thì tố́t!” - Nói rồ̀i không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, vang lên tiế́ng pháo nổ đì đùng, Nhã Vận từ trong bế́p đi ra, nói: “Anh, chúng ta cũng đố́t pháo đi, bố́ mua nhiề̀u pháo lắ́m!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa dẫn Nhã Vận ra ngoài đốt pháo, đột nhiên nhớ đến Trần Dĩnh và thầm nhủ: “Chắc giờ này hai người họ nhớ nhà lắm đây!”

Nhã Vận nói: “Anh cả, anh còn ngây ra đó làm gì?”

“Không có gì!”

Đến tận lúc ăn cơm, Trương Hoa vẫn nhớ đến Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh. Rồi đột nhiên anh lại nghĩ đến Ngô Tĩnh, không biết có phải cô cũng đón giao thừa một mình không? Rồi lại tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ sao mình lắm chuyện vậy, có biết bao nhiêu người không thể về nhà đón tết.

Cũng may là có Nhã Vận chứ nếu không bữa cơm giao thừa chắc là ngột ngạt lắm. Bố Trương Hoa vốn dĩ ít nói chuyện, Trương Hoa cũng không hay nói, mẹ anh dường như cũng có tâm sự gì đó. Trương Hoa đành uống rượu với bố, ăn xong cơm, Trương Hoa nghĩ: Có lẽ đây là một bữa cơm giao thừa ngắn nhất, tẻ nhạt nhất của mình.

Đợi mẹ thu dọn bếp núc xong, cả nhà ngồi trong phòng khách một lát, Trương Hoa liền nói: “Tối nay con phải về thành phố!

Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay là giao thừa, còn về thành phố làm gì?”

Bố Trương Hoa nói: “Thanh niên mà, chắc là lại tụ tập gì đây! Nghe nói đám thanh niên trong thành phố thường thích ra ngoài chơi, cứ để nó đi đi!”

Nhã Vận thích thú nói: “Em cũng muốn đi!”

Trương Hoa gạt đi: “Em con gái đi theo làm gì?”

https://thuviensach.vn

7.

Lúc Trương Hoa vê`, Trâ`n Dĩnh nhìn thâ´y anh thì mừng lă´m, vội đứng dậy khỏi ghê´ sô pha, hô` hởi hỏi: “Anh vê` rô`i à?”

Trương Hoa ừ một tiê´ng đáp lời. Trâ`n Dĩnh hỏi tiê´p: “Tay anh câ`m gì thê´?”

“Pháo đâ´y, ở nhà mua nhiê`u quá nên anh mang một ít lên đây!”

Sau đó hỏi: “Hai người ăn uô´ng thê´ nào rô`i?”

“Nhiê`u món lă´m, bọn em ăn no căng rô`i!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Không phải giao thừa anh cũng không ăn no, chuẩn bị vê` đây ăn thêm đâ´y chứ?”

Trương Hoa phì cười: “Nê´u em chịu uô´ng rượu với anh, anh cũng có thể ăn thêm đâ´y!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thôi bỏ đi, xem chương trình tê´t còn hay hơn!”

Trương Hoa ngô`i trên ghê´ cùng xem ti vi với họ, thâ`m nghĩ: “Thực ra vê` nhà cũng chẳng có việc gì, chỉ là ngô`i xem ti vi cùng với hai người họ thôi, thê´ mà tại sao anh cứ muô´n vê`?”

Nhìn Lưu Huệ Anh nói nói cười cười với Trâ`n Dĩnh, Trương Hoa mới tìm được lí do, đó là đón giao thừa cùng với đứa bé. Dù gì tô´i nay cũng râ´t đặc biệt, cùng con mình đón tê´t cũng là điê`u đương nhiên.

Lúc này Cổ Vân Vân đang trên đường lái xe đê´n nhà Trương Hoa. Cô biê´t có râ´t nhiê`u nhân viên vì tuyê´t rơi nên không thể vê` nhà, cô thâ`m nghĩ, không biê´t Trâ`n Dĩnh đã vê` nhà chưa? Rô`i

https://thuviensach.vn

lại nghĩ, chắc cô ta phải đi từ sớm rồi chứ đâu có để gần tết mới về.

Cổ Vân Vân vốn định đến nhà Trương Hoa ăn giao thừa thật, nhưng cuối cùng lại thôi, một phần vì sợ Trương Hoa không vui khiến cho không khí thêm gượng gạo, phần vì bố mẹ cô chắc chắn cũng không đồng ý.

Giờ đã qua giờ cơm giao thừa, bố mẹ cô đã đi chúc tết các nhân viên của công ty, cô đã được tự do rồi. Hơn nữa giờ đến nhà Trương Hoa, Trương Hoa cũng không nói được gì.

8.

Cổ Vân Vân không gọi điện trước, muốn đột nhiên xuất hiện để tạo sự bất ngờ. Nhưng đâu ngờ Trương Hoa không có ở nhà, hơn nữa anh lại về thành phố rồi. Cổ Vân Vân biết Trương Hoa không giống như đám thanh niên thích ra ngoài chơi vào đêm giao thừa, cô bỗng cảm thấy có điều gì không lành.

Nhưng đã đến rồi nên Cổ Vân Vân cũng không tiện đi luôn, đành phải ngồi lại một lúc, nhưng rõ ràng đầu óc để đi đâu đâu. Cuối cùng Cổ Vân Vân nói: “Thưa hai bác, cháu không làm phiền hai bác nữa, cháu về thành phố trước đây ạ!”

Nhã Vận liền nói: “Có phải chị đi tìm anh cả không, em cũng đi với chị! Dù sao ngày mai anh cả cũng vẫn phải về nhà ăn cơm, em sẽ cùng anh ấy về!”

Bố Trương Hoa nói: “Con đừng đi, buổi tối ra ngoài không an toàn!”

https://thuviensach.vn

“Con đi chung với chị Vân mà, con đi tìm anh cả, sao lại không an toàn chứ?”

Bố Trương Hoa đoán Cổ Vân Vân sẽ đến tìm Trương Hoa, như thế chắc chắn sẽ đụng mặt Trần Dĩnh. Ông không muốn Nhã Vận cũng tham gia vào chuyện này nên nói: “Đừng đi, ở nhà với bố mẹ!”

Nhã Vận bắt đầu bám riết lấy mẹ xin ra ngoài, nói sáng mai sẽ về cùng với anh cả. Mẹ Trương Hoa không biết những chuyện này, nghĩ bụng trẻ con ham chơi nên bảo con gái cứ đi đi. Trên đường đi, Nhã Vận nói với Cổ Vân Vân: “Ra ngoài chơi vẫn thích hơn, ở nhà chán lắm, em cũng chẳng thích xem chương trình chào xuân!”

Cổ Vân Vân đột nhiên nói: “Nếu như chị bảo anh cả em hiện giờ đang ở với Trần Dĩnh, em có tin không?”

Nhã Vận nói: “Sao có thể, chị ấy chắc đã về quê từ sớm rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Em cứ chờ đấy sẽ biết!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 39

I.

Trương Hoa vừa hút thuốc vừa ngồi xem ti vi với Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh đột nhiên nói: “Anh đừng hút nhiều thế, em với Trần Dĩnh thì không sao, nhưng ở đây còn có em bé nữa mà!”. Trương Hoa lập tức dụi tắt điếu thuốc. Trần Dĩnh nói: “Đừng nghe cô ấy nói bậy, anh cứ hút đi, không sao đâu!”, nhưng Trương Hoa vẫn cố không hút.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, kèm theo đó là tiếng Nhã Vận: “Anh cả, là em này, mau mở cửa ra!”

Trần Dĩnh vội nói: “Sao Nhã Vận lại đến đây?”

Trương Hoa thầm nghĩ: “Sao đột nhiên Nhã Vận lại đến đây?”, rồi anh lập tức nghĩ đến Cổ Vân Vân. Trương Hoa vốn định bảo Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh vào trong phòng nhưng sau lại thay đổi chủ ý, bảo Trần Dĩnh: “Bọn em cứ ngồi đó, anh ra ngoài mở cửa!”

Trương Hoa vừa mở cửa Nhã Vận chạy ùa vào nhà, thấy Trần Dĩnh đúng là đang ở cùng anh cả, ngoài ra còn có Lưu Huệ Anh, Nhã Vận đầu tiên hơi sững người, đến khi Trần Dĩnh đứng dậy, mỉm cười nói: “Nhã Vận, em cũng qua đây à?”

Nhã Vận liền nói: “Sao chị vẫn ở đây?”

Câu hỏi này khiến Trần Dĩnh không biết trả lời thế nào. Trương Hoa đứng ngoài cửa, nhìn Cổ Vân Vân đứng phía sau. Cổ Vân

https://thuviensach.vn

Vân cười nói: “Ban nãy tôi qua nhà cậu, Nhã Vận muố´n ra ngoài tìm cậu nên tôi dẫn nó qua đây!”.

Trương Hoa lạnh nhạt nói: “Vậy là cậu đưa Nhã Vận qua đây phải không, giờ đưa đế´n đây là được rồ`i, trong phòng có nhiề`u người, không tiện lắ´m!”

Trầ`n Dĩnh đứng trong phòng nói vọng ra: “Chị Vân đế´n rồ`i thì vào ngồ`i cùng đi!”

2.

Cổ Vân Vân không đế´m xỉa đế´n lời Trương Hoa nói mà đi thẳng vào trong nhà. Nhã Vận nói với Trầ`n Dĩnh: “Bây giờ chị đâu phải là chủ nhà, dựa vào đâu mà mời chị Vân như thế´?”

Câu nói này đã ngay lập tức chọc tức Trầ`n Dĩnh. Nế´u như câu đó là do Cổ Vân Vân hay người khác nói ra, có lẽ sẽ không gây phản ứng tâm lý quá mạnh với Trầ`n Dĩnh, nhưng người nói ra lại là Nhã Vận, một người cực kì trong sáng mà Trầ`n Dĩnh vô cùng yêu mế´n thì khác hẳn.

Bao nhiêu năm nay, đây là lầ`n đầ`u tiên Trầ`n Dĩnh phải đón giao thừa ở ngoài, hơn nữa, cô đang trong tâm trạng cực kì cô đơn, tâm lý vố´n đã khó chịu, hụt hẫng. Vừa nãy nghe thấ´y tiế´ng gõ cửa, và khi Nhã Vận đi vào, Trầ`n Dĩnh còn rấ´t vui, cô cảm thấ´y càng đông người sẽ càng vui.

Nhưng lại thấ´y Cổ Vân Vân đi theo sau, trong lòng cô cảm thấ´y hụt hẫng, nhưng lại không muố´n thấ´t lễ nên khi Trương Hoa thẳng thừng đuổi Cổ Vân Vân vềầ`, cô mới lên tiế´ng gọi Cổ Vân Vân lại.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ đột nhiên Nhã Vận lại nói ra câu đó, hơn nữa cách gọi "chị Vân" lại vô cùng thân thiết. Câu này của Nhã Vận khiến cho Trần Dĩnh chỉ biết đứng ngây ra không nói được lời nào.

Nhã Vận lại tiếp tục: "Anh, hai người đã ly hôn rồi, còn giữ chị ta ở nhà làm gì?"

Lưu Huệ Anh thấy không khí căng thẳng liền đứng dậy cười nói với Nhã Vận: "Nhã Vận, có phải ngay cả chị cũng không được hoan nghênh không hả?"

"Chị Huệ Anh, em không nói chị!"

Lưu Huệ Anh vội đến gần cười bảo: "Nhã Vận, hôm nay là giao thừa, mọi người nên vui vẻ mới phải!"

"Nhưng mà có chị ta ở đây, em không vui nổi!"

Trương Hoa không nói gì với Nhã Vận, chỉ nhìn Cổ Vân Vân, sầm mặt nói: "Cậu chắc là vui lắm nhỉ, nếu như không có chuyện gì thì mời cậu về cho!"

3.

Cổ Vân Vân nói: "Cậu nổi cáu với tôi cái gì hả? Tôi chỉ đưa Nhã Vận đến đây thôi!"

Trương Hoa nói: "Tôi không nổi cáu với cậu, hôm nay là giao thừa nên tôi cũng chẳng muốn nổi nóng làm gì, giờ tôi nói cho cậu biết, ở đây có quá nhiều người rồi, mời cậu về cho!

Cổ Vân Vân đến trước mặt Trần Dĩnh, nói: "Xem ra cô đúng là có bài đối phó với đàn ông, cho dù là già hay trẻ cô đều có kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm nhỉ, tôi chỉ biết khâm phục cô thôi!", nói rồi quay ngoắt người bỏ đi.

Nhã Vận cũng chạy theo ra ngoài, miệng gọi: "Chị Vân, đợi em với! Em đi với chị!"

Trương Hoa đột nhiên gắt lên: "Nhã Vận, em đứng lại, không được đi đâu hết!"

Nhã Vận nghe thấy thế liền đứng khựng lại. Cô biết mặc dù giọng của anh trai không to nhưng rất quyết đoán.

Mặc dù thường ngày Trương Hoa đều nhường nhịn Nhã Vận, nhưng trong lòng Nhã Vận vẫn hơi sợ anh trai, đặc biệt là những lúc Trương Hoa nghiêm túc. Chỉ cần không phải chuyện gì quan trọng, cho dù cô có những nhẽo thế nào cũng được, nhưng một khi là chuyện quan trọng, hoặc những khi mình làm sai, anh cả nói gì Nhã Vận đều phải nghe.

Trần Dĩnh vẫn đứng ngây ra đó, Lưu Huệ Anh liền kéo cô ngồi xuống, Trần Dĩnh ngồi xuống ghế, lặng lẽ rớt nước mắt. Trương Hoa thấy Trần Dĩnh khóc cũng không nói gì, quát Nhã Vận đang đứng ở ngoài cửa: "Đóng cửa lại!"

Nhã Vận đóng cửa lại rồi đi vào trong nhà, Trương Hoa rút một điếu thuốc ra hút. Nhã Vận nhìn anh trai mặt mày nghiêm nghị liền đứng trơ ra không biết làm gì. Trương Hoa rít thuốc liên hồi, sau đó đi thẳng vào phòng, miệng nói: "Em vào trong với anh!"

Nhã Vận biết là anh cả đang bảo mình, liền cung cúc đi vào theo.

4.

https://thuviensach.vn

Thấy Trương Hoa và Nhã Vận vào phòng rồi, Lưu Huệ Anh liền rút giấy ăn trên bàn đưa cho Trần Dĩnh, nói: “Trẻ con nói không suy nghĩ, không có ý gì đâu, cậu đừng để bụng!”.

Trần Dĩnh lấy khăn giấy lau nước mắt. Lưu Huệ Anh nói tiếp: “Còn về cô gái kia càng không cần phải so đo làm gì, tết nhất rồi, chúng ta đừng nhắc đến mấy chuyện không vui!”

Trần Dĩnh khẽ nói: “Huệ Anh, hay là tối nay chúng ta về chỗ cậu đi!”

Lưu Huệ Anh gạt đi: “Đừng nói bậy, giờ mà về chỗ tớ thì sáng mai đồ ăn cũng chẳng có mà ăn đâu! Mới sáng sớm mùng một đã đi mua đồ ăn à?”.

“Nhã Vận nói cũng phải, thực ra tớ không nên ở đây, hơn nữa...”

Im lặng một lát, Trần Dĩnh mới nói: “Hơn nữa đúng là tớ có lỗi với gia đình anh ấy, nhìn thấy Nhã Vận là tớ thấy hổ thẹn lắm!”

Nói rồi Trần Dĩnh lại khóc. Lưu Huệ Anh nói: “Thôi đừng nghĩ đến chuyện này nữa, đợi Trương Hoa ra rồi nói chuyện sau!”

Nhã Vận đứng bên giường nhìn anh trai ngồi im lìm hút thuốc, cảm giác có gì đó không ổn. Một lúc lâu sau Nhã Vận mới khẽ hỏi: “Anh, anh không vui à?”

Lúc này Trương Hoa mới ngẩng đầu nhìn Nhã Vận, nói: “Em bê cái ghế ở bàn máy tính qua đây ngồi!”

Nhã Vận lập tức bê cái ghế ở bàn máy tính ra rồi ngồi xuống. Trương Hoa không nói vào vấn đề chính mà chỉ than thở: “Thời gian trôi qua nhanh thật, từ nhỏ chúng ta thường nói cứ qua đêm giao thừa là lại lớn thêm một tuổi, nói cách khác, qua tối nay em đã tròn mười tám rồi!”, Nhã Vận không biết anh định nói gì, chỉ biết ậm ừ.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói tiếp: “Mười tám tuổi, có thể coi là người lớn được rồi! Anh không thể đối xử với em như trẻ con được nữa, sau này anh nên học cách tôn trọng ý kiến của em trong những việc quan trọng!”

5.

Nhã Vận nghe anh cả nói vậy thấy hơi bối rối, vội nói: “Anh, sao anh lại nói thế, em mãi mãi là em gái anh, ở trước mặt anh em vẫn là trẻ con mà!”

Trương Hoa nhìn Nhã Vận, mỉm cười nói: “Đôi lúc em rất thích làm loạn, nhõng nhẽo, nhưng anh biết em rất hiền hậu, vì vậy trong lòng anh em mãi mãi là cô em gái đáng yêu!”. Nhã Vận thấy anh trai mỉm cười, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hơn: “Đương nhiên rồi, em vốn dĩ rất đáng yêu mà!”

Trương Hoa nói tiếp: “Tạm thời không nói trước đây Trần Dĩnh từng là chị dâu của em, cũng không nói đến việc cô ấy đúng hay sai, cứ gạt hết những chuyện này sang một bên, chỉ đơn giản coi chị ấy như một cô gái ở tỉnh ngoài mà chúng ta quen biết thôi, tuyết lớn cản đường chị ấy về nhà, hơn nữa chị ấy đang mang bầu, ngoài chị Huệ Anh ra chẳng còn ai thân thích, em cảm thấy có nên giữ chị ấy ở lại đây đón tết không?”

Nhã Vận cúi đầu, im lặng. Trương Hoa tiếp tục nói: “Mặc dù bây giờ em không còn ít tuổi nữa, nhưng có rất nhiều chuyện chưa chắc em đã phân biệt được rõ đúng sai, chưa chắc đã biết rõ được bản chất của sự việc! Mà cho dù có phân biệt được, biết rõ được bản chất của sự việc, nhưng con người phải học cách độ lượng, phải mở rộng tấm lòng thì cuộc sống mới có giá trị, càng được mọi người yêu mến!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận cúi đầu khẽ nói: “Em biết sai rồi ạ!”, nói rồi ngẩng đầu nhìn anh cả, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Nhưng mà trong lòng em khó chịu lắm, tại sao chị ta lại đối xử với anh như thế!”, Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, chỉ hỏi Nhã Vận: “Em cảm thấy thường ngày anh giải quyết mọi việc đúng nhiều hơn hay sai nhiều hơn?”

6.

Nhã Vận nói: “Đương nhiên là đúng nhiều hơn rồi, à không, nên nói là về cơ bản anh cả đã làm thì ít khi sai, mẹ thường nói anh từ nhỏ đã khiến bố mẹ rất yên tâm! Làm chuyện gì cũng suy nghĩ kĩ càng, không làm bừa, vì vậy mẹ mới thường xuyên mắng em hay nói bừa làm bừa!”

“Nếu đã như vậy, em nên tin tưởng anh mới đúng!”

“Anh cả, có phải anh muốn phục hôn với chị ta không?”

“Anh chỉ có thể nói với em như thế này, giờ anh chỉ coi chị ấy là bạn bè. Còn nữa, dù sao chị ấy cũng là mẹ trẻ con rồi, sự thực này không thể phủ nhận!”

“Em biết rồi!”

“Qua mấy tiếng đồng hồ là em đã trở thành người lớn theo ý nghĩa truyền thống rồi, anh tin em sẽ có thái độ điềm tĩnh khi xử lí những tình huống giống như em vừa gặp!”

Dù sao, Trương Hoa cũng xuất thân từ bộ phận nhân sự, khi xử lí những chuyện như thế này, anh biết cách không nổi giận hay trực tiếp phê bình. Mà như vậy Nhã Vận cũng dễ dàng tiếp thu những điều anh dạy bảo hơn.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa nghe xong những điều anh cả nói, trong lòng Nhã Vận nảy sinh hai nhận thức: Một, bản thân mình đã là người lớn, hai, mình rất hiền hậu. Đương nhiên Nhã Vận rất vui vì hai nhận thức trên, cảm thấy từ nay về sau, làm việc gì cũng phải tương xứng với hai điểm này.

Vì vậy sau khi trầm ngâm một lúc, Nhã Vận liền đi ra ngoài phòng khách, chủ động xin lỗi Trần Dĩnh đang ngồi trên ghế. Câu nói này khiến Trần Dĩnh đang hoang mang sực tỉnh, vội vàng đứng dậy nói: "Không sao, không sao! Nhã Vận, em ngồi xuống đây! Trên bàn có đồ ăn đấy, để chị đi rót nước cho em!"

7.

Nhã Vận vẫn không chịu nói chuyện với Trần Dĩnh, chỉ nói chuyện với Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh cũng cố gắng hết sức để cân bằng không khí trong phòng, vì vậy cô ý nói đùa rất nhiều với Nhã Vận. Trong phòng gần như chỉ có tiếng nói chuyện của Lưu Huệ Anh với Nhã Vận, Trương Hoa và Trần Dĩnh hầu như im lặng.

Trần Dĩnh đột nhiên móc tiền trong túi ra, sau đó đưa cho Nhã Vận, nói: "Đây coi như chị dâu, à không, coi như chị lì xì cho em!", Nhã Vận không lấy mà nói thẳng: "Em không cần!", khiến cho tay Trần Dĩnh không biết nên rụt lại hay tiếp tục đưa ra.

Lưu Huệ Anh nhìn thấy liền cười nói: "Trong nhà chỉ có mình em là bé, bọn chị lì xì em là phải rồi, chị Huệ Anh cũng lì xì cho em này!", nói rồi liền rút tiền trong túi ra. Nhưng Nhã Vận đều không nhận.

Trương Hoa đến gần, bảo Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh cất tiền đi: "Nhã Vận năm nay mười tám tuổi rồi, cứ coi như đây là lần

https://thuviensach.vn

cuố i cùng được nhận tiề n lì xì, nhưng anh sẽ đại diện cho hai em thể hiện thành ý!”

Trương Hoa vừa chìa tiề n ra, Nhã Vận đã chìa tay lấ y, nói: “Tiề n của anh thì em nhận!”, Lưu Huệ Anh cười: “Thế mà chị còn tưởng cô nhóc này không thích tiề n cơ đấ y!”

Khi tiế ng chuông báo hiệu năm mới chuẩn bị gióng lên, Trương Hoa đứng dậy nói với ba người: “Anh ra ngoài đố t pháo đây!”. Nhã Vận hào hứng đứng bật dậy: “Hay quá!”, rồ i lại hỏi: “Anh cũng mua pháo à?”. Trương Hoa nói: “Không, lấ y trộm ở nhà đấ y, về nhà đứng có nói đấ y nhé!”

Nhã Vận đi theo sau anh trai, vừa đi vừa nói: “Hóa ra anh cũng biế t ăn trộm à!”

Trầ n Dĩnh và Lưu Huệ Anh cũng đóng cửa đi ra ngoài, Trầ n Dĩnh thì thầ m vào tai Lưu Huệ Anh: “Tiế ng pháo bên ngoài to quá, đế n nói chuyện cũng chẳng nghe thấ y rõ nữa!”

8.

Sau khi quay lại, Nhã Vận hào hứng nói: “Năm mới bắ t đầ u rồ i, em đã mười tám tuổi rồ i!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Có cầ n uố ng rượu chúc mừng không?”

Ai dè nói đùa mà Trương Hoa tưởng thật, vội nói: “Hay là chúng ta ăn thêm chút gì, uố ng thêm chút rượu đi!”

Nhã Vận lập tức đồ ng ý: “Ok, ok! ở nhà mẹ chẳng bao giờ cho em uố ng, em đã muố n nế m thử mùi bia rượu từ lâu rồ i!”. Thế là

https://thuviensach.vn

mọi người cùng nhau đi hâm lại đô` ăn, chẳng buô`n xem phâ`n kê´t của chương trình chào xuân nữa!

Trương Hoa rót đâ`y cô´c rượu cho Lưu Huệ Anh, sau đó cũng rót cho Nhã Vận một chút, nói: “Hôm nay ngày đặc biệt nên mới cho em uô´ng một chút, nhưng không được uô´ng nhiê`u!”, Trâ`n Dĩnh vẫn uô´ng nước ngọt.

Lưu Huệ Anh nói: “Bữa cơm này gọi là gì đây? Bữa giao thừa hay là bữa đâ`u tiên của năm mới?”

Trương Hoa nói: “Coi như là bữa đâ`u tiên của năm mới đi, chă´c là ít có ai ăn sớm như chúng ta!”

Thực ra cả bô´n người cũng chẳng ăn được gì, chỉ là ngô`i uô´ng rượu và nói chuyện phiê´m. Nhưng cái hoàn cảnh đặc biệt này khiê´n cho cả bô´n cùng hào hứng, ai nâ´y đê`u có cảm nhận riêng. Nhã Vận cảm thâ´y râ´t thú vị, kích thích. Lưu Huệ Anh cảm nhận không gian chìm trong không khí năm mới. Trương Hoa biê´t sáng ra sẽ phải cùng Nhã Vận vê` ăn bữa cơm đâ`u tiên với bô´ mẹ, vì vậy bây giờ cứ coi như là ăn trước với Trâ`n Dĩnh và Lưu Huệ Anh.

Trâ`n Dĩnh nghĩ, mặc dù Trương Hoa không ăn cơm giao thừa với hai mẹ con, nhưng hiện giờ cũng coi như cùng ăn bữa đâ`u tiên với hai mẹ con rô`i. Nghĩ đê´n đây, Trâ`n Dĩnh lại đưa tay lên xoa xoa bụng, thâ`m nhủ: Không biê´t đứa bé có cảm nhận được không.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 40

I.

Đê´n khi đi ngủ mới nảy sinh một vâ´n đề` nan giải, bô´n người có hai chiê´c giường. Vâ´n đề` này ngay cả Cổ Vân Vân cũng chưa nghĩ đê´n, nê´u như cô ta nghĩ đê´n có lẽ sẽ không để Nhã Vận ở lại đây.

Lưu Huệ Anh nói với Nhã Vận: “Giờ chỉ có hai phương án, thứ nhâ´t là em ngủ với anh trai, chị với chị dâu em ngủ chung; thứ hai là em ngủ với chị; chỉ có điề`u phương án nào cũng có điề`u kiện là chị dâu em buộc phải ngủ ở giường to!”

Nhã Vận nói: “Em không ngủ với anh cả đâu, nhưng nê´u em ngủ với chị, hai người họ sẽ ngủ với nhau!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Nê´u thê´ em ngủ với chị dâu em, còn chị ngủ với anh trai em, như thê´ chă´c là không sao chứ gì?”

Nhã Vận vội nói: “Như thê´ càng không ổn, sao chị có thể ngủ cùng anh trai em được?”

Lưu Huệ Anh liề`n nói: “Thê´ thì chẳng phải ổn cả rồ`i ư, muộn rồ`i, chúng ta đi ngủ thôi!”

Nhã Vận đành phải theo Lưu Huệ Anh vào ngủ.

Trâ`n Dĩnh liê´c nhìn Trương Hoa, sau đó cũng vào trong phòng. Một lúc lâu sau vẫn không thâ´y Trương Hoa vào phòng, Trâ`n Dĩnh

https://thuviensach.vn

lại đi ra, thấy Trương Hoa vẫn ngồi xem ti vi, liền đến bên khẽ hỏi: “Anh còn chưa đi ngủ à?”

“Em ngủ đi, anh có ngủ hay không cũng không sao!”

“Sao lại không ngủ, sớm mai anh đã phải về nhà rồi, không ngủ mai sẽ mệt đó!”

“Coi như anh thức đón năm mới đi, thức từ giao thừa cho đến khi mặt trời mọc!”

Trần Dĩnh đứng ngây ra một lúc rồi đột nhiên đưa tay kéo Trương Hoa, nói: “Không được, nhất định phải ngủ, nếu không ngày đầu tiên của năm mới đã ủ rũ không có tinh thần đâu!”

2.

Lưu Huệ Anh nằm trên giường, khẽ hỏi: “Em ngủ chưa?”

Nhã Vận đáp: “Em chưa!”

“Chị cũng thế, đây là lần đầu tiên chị đón tết ở ngoài, nhớ bố mẹ quá!”

“Chắc chắn rồi, nếu như bảo em ăn tết ở bên ngoài, chắc em sẽ khóc đến chết mất!”

“Mới đầu năm, đừng có nói mấy lời xúi quẩy!”

Nhã Vận im lặng một lát rồi nói: “Hay là ngày mai chị qua nhà em đón tết đi!”

“Thế sao được, chị dâu em còn ở đây, hơn nữa bố mẹ em cũng không biết chị ấy không về nhà!”

https://thuviensach.vn

“Chị ấ y không phải chị dâu của em!”

“Cho dù giờ không phải thì ít nhấ t trước đây cũng đã từng là chị dâu của em!”

Im lặng một lát, Lưu Huệ Anh hỏi tiế p: “Em thật sự hận chị dâu thế sao?

“Em cảm thấ y bị chị ta lừa gạt, trước đây, em luôn tin tưởng chị ta, cứ nghĩ rằ ng chị ta là người chị dâu tố t nhấ t trên đời, thế mà chị ta lại đố i xử với anh trai em như vậy!”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồ i hỏi: “Nhã Vận, em đã bao giờ thích một bạn nam nào chưa?”

Nhã Vận mặt đỏ bừng, cũng may là tắ t đèn rồ i nên Lưu Huệ Anh không nhìn thấ y, Nhã Vận khẽ nói: “Em từng thích một người, nhưng chỉ là em thầ m thích thôi!”

Lưu Huệ Anh nói tiế p: “Chuyện ấ y rấ t bình thường, giả sử một ngày nào đó em bị một người đàn ông lừa, có phải em sẽ càng thận trọng trong lầ n yêu tiế p theo? Hay nói cách khác, em có hi vọng người khác sẽ tha thứ cho em về quá khứ mù quáng trước đây của mình không?”

“Em không biế t, em chưa từng nghĩ đế n vấ n đề này!”

“Em chưa từng nghĩ đế n là bởi vì em chưa bao giờ gặp phải hoàn cảnh đó. Chị dâu em đúng là từng sai lầ m, chị từng rấ t giận chị ấ y, nhưng chị biế t, chị ấ y chẳng qua vì muố n có được hạnh phúc cho riêng mình, nhưng vận may và kế t quả luôn có sự khác biệt, còn chị thì luôn tin chị ấ y là kẻ bị hại!”

https://thuviensach.vn

3.

Nhã Vận liề̀n nói: “Em nghe chị Vân bảo chị ấ́y không phải là người bị hại, là chị ấ́y chủ động nảy sinh quan hệ bấ́t chính với người đàn ông kia, hơn nữa sau khi kế́t hôn với anh trai em rồ̀i vẫn duy trì mố́i quan hệ ấ́y cho đế́n tận lúc ly hôn!”

“Có thể sự lí giải của em là đúng, ngay cả chị cũng không thể phản bác điề̀u này, nhưng có một điểm chị dám khẳng định với em, chị dâu em không phải kẻ hư hỏng. Chị với chị ấ́y chơi với nhau từ bé, chị quá hiểu chị ấ́y!”

Lưu Huệ Anh dừng lại một lát rồ̀i nói tiế́p: “Thực ra mố́i quan hệ của chị với Trầ̀n Dĩnh đã vượt quá cả tình chị em, chị chỉ hi vọng chị ấ́y có thể số́ng hạnh phúc hơn, hơn nữa chị cũng tin rằ̀ng trải qua những chuyện này, Trầ̀n Dĩnh sẽ càng biế́t trân trọng mọi thứ hơn!”

Nhã Vận trầ̀m ngâm hồ̀i lâu, Lưu Huệ Anh buồ̀n rầ̀u nói: “Giả sử một ngày nào đó em sai lầ̀m, chắ́c chắ́n em cũng hi vọng tìm lại được hạnh phúc, hi vọng người khác có thể tha thứ cho mình!”

Nhã Vận ngạc nhiên hỏi: “Chị Huệ Anh, chị làm sao vậy, sao em thấ́y chị có vẻ đau lòng?”

Lưu Huệ Anh liề̀n nói: “Không có gì, chỉ là cảm thương cho số́ phận của chị dâu em mà thôi!”

“Đừng có nhắ́c mãi chị dâu em thế́ này, chị dâu thế́ kia nữa, em nói rồ̀i, chị ấ́y đã không còn là chị dâu của em nữa!”

“Thôi được rồ̀i, không nhắ́c thì không nhắ́c, thôi ngủ sớm đi!”

https://thuviensach.vn

Bên này Trần Dĩnh và Trương Hoa đang nằm bên nhau, hai người chẳng ai nói câu nào. Trong phòng đèn vẫn sáng, Trần Dĩnh bảo không tắt, nói để đèn sáng đón năm mới thì tốt hơn.

Mặc dù cả hai đều nhắm mắt nhưng vẫn không sao ngủ được. Trong lòng Trần Dĩnh cảm thấy ấm áp, như thể có Trương Hoa đang đón năm mới với hai mẹ con, hơn nữa lại còn ngủ chung với nhau. Nghĩ như vậy, Trần Dĩnh chợt cảm thấy Nhã Vận đến đây như thể đã giúp cô một việc lớn. Thế là Trần Dĩnh liền mở mắt ngoảnh lại nhìn Trương Hoa, nào ngờ bắt gặp Trương Hoa cũng đang nhìn mình, cô vội vàng nhắm mắt lại, ngoảnh đầu giả bộ ngủ.

4.

Buổi sáng, Trương Hoa dậy rất sớm, sau đó sang gõ cửa gọi Nhã Vận dậy. Trần Dĩnh cũng dậy theo, Trương Hoa dặn dò qua loa vài câu rồi cùng Nhã Vận về nhà.

Trên đường về, Trương Hoa dặn Nhã Vận không được nói cho mẹ biết Trần Dĩnh đang ở với anh. Rồi còn bảo Nhã Vận sau hôm nay có khi anh sẽ ít về nhà, bảo Nhã Vận mấy ngày tết cùng bố mẹ đi chúc tết họ hàng, nếu họ hàng có hỏi thì cứ bảo anh có việc bận.

Nhã Vận gật đầu bảo sẽ không nói gì với mẹ đâu. Sau đó Nhã Vận nói: “Hay là em đến chỗ anh chơi nhé, em ở nhà chán lắm, ở đây náo nhiệt hơn!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không được, em cứ ở nhà với bố mẹ thì hơn!”

Mùng một Trương Hoa ở nhà, không quay lại thành phố. Đến mùng hai, ăn xong bữa sáng là Trương Hoa bảo phải về thành phố.

https://thuviensach.vn

Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay chuẩn bị đế´n nhà cậu ăn cơm, con không đi cùng à?”

“Con không đi đâu, trước tê´t xin nghỉ việc vẫn chưa tìm được việc mới, giờ cầ`n phải chuẩn bị một chút, vì vậy tê´t này con sẽ ở lại thành phô´, không có việc gì con sẽ không vê` đâu!”

Bô´ Trương Hoa nói: “Thê´ cũng được, dù gì đã qua năm mới rô`i, có ăn cơm hay không cũng không quan trọng, công việc mới là chuyện phải làm! Để bô´ mẹ với Nhã Vận đi là được rô`i!”

Trương Hoa vê` đế´n nhà thì không thấ´y Trầ`n Dĩnh và Lưu Huệ Anh đâu, anh vội gọi điện hỏi xem họ đang ở đâu. Trầ`n Dĩnh nói đang ra bế´n xe với Lưu Huệ Anh để xem xe đã thông chưa, nế´u xe thông rô`i thì sẽ vê` nhà sớm. Trương Hoa liề`n hỏi: “Thê´ xe đã thông chưa?”

Trầ`n Dĩnh cười nói: “Còn chưa biế´t, bọn em chưa đế´n nơi!”

5.

Trương Hoa ở nhà đợi Trầ`n Dĩnh và Lưu Huệ Anh vê`, mấ´y lầ`n định gọi điện hỏi xem rố´t cuộc có vé chưa, nhưng lấ´y điện thoại ra rô`i lại đặt xuố´ng, đế´n quá trưa mới thấ´y hai người họ vê` nhà. Nhìn thấ´y hai người, Trương Hoa liề`n hỏi: “Mua được vé chưa?”

Trầ`n Dĩnh nói: “Đã có một sô´ xe hoạt động rô`i, nhân viên bán vé nói nế´u không có gì bấ´t thường, xe vê` nhà em ngày mai sẽ bắ´t đầ`u hoạt động, nhưng không chắ´c chắ´n, vì vậy hôm nay không bán vé của ngày mai!”

Trương Hoa lại hỏi: “Thê´ hai người định thê´ nào?”

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh nói: “Tô´i nay thu dọn đô` đạc, sáng mai ra bê´n xe, mua được vé thì vê` thẳng nhà!”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh, hỏi: “Còn em thì sao? Cũng vê` à?”

Lưu Huệ Anh liê`n đáp: “Em cũng muô´n vê`, nhưng mẹ em bảo em đừng vê`, bởi vì mùng tám phải đi làm rô`i, vê` nhà chỉ ở được có ba ngày, mẹ em sợ em chạy qua chạy lại mệt!”

Buổi tô´i lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh hỏi Trâ`n Dĩnh: “Cậu thật sự không quay lại nữa à?”

Trâ`n Dĩnh cười: “Đương nhiên là sẽ quay lại, đợi khi nào con tớ lớn có thể tớ sẽ dẫn nó lên đây chơi!”

Trương Hoa ngô`i bên cạnh im lìm không nói gì.

Lưu Huệ Anh nói: “Thỉnh thoảng tớ cũng muô´n vê`, ở đây mệt mỏi lă´m!”

Trâ`n Dĩnh nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Cậu sao thê´? Đang yên đang lành sao tự nhiên thở vă´n than dài vậy, đừng nghĩ ngợi lung tung, cô´ mà trân trọng những người xung quanh!”

Ăn cơm xong, Lưu Huệ Anh giúp Trâ`n Dĩnh thu dọn, Trương Hoa ngô`i trong phòng khách hút thuô´c. Thu dọn xong Trâ`n Dĩnh ra ngoài nói: “Em dọn dẹp đô` đạc xong hê´t rô`i, ngày mai em chỉ mang theo ít đô` dùng hàng ngày, vài ngày nữa phiê`n anh gửi những thứ còn lại vê` giúp em nhé!”

Trương Hoa chỉ ậm ừ đáp lời, không nói gì nhiê`u.

https://thuviensach.vn

6.

Buổi tô´i nă`m trên giường, cuô´i cùng Trâ`n Dĩnh không nhịn được liê`n hỏi Lưu Huệ Anh: “Cậu với bạn trai rô´t cuộc có chuyện gì thê´? Tớ cứ muô´n hỏi nhưng chưa hỏi được, mai vê` nhà rô`i, tớ thâ´y không yên tâm!”

“Không có gì, sao đột nhiên cậu hỏi thê´?”

“Ngoài cái hô`i hai người mới yêu ra, tớ có gặp mâ´y lâ`n, vê` sau thì không gặp anh â´y nữa, hơn nữa cuô´i tuâ`n cậu cũng toàn đi với tớ, còn nói không có chuyện gì!”

Lưu Huệ Anh trâ`m ngâm. Trâ`n Dĩnh nhìn cô, lại nói: “Mặc dù chỉ gặp có mâ´y lâ`n nhưng tớ thâ´y anh â´y cũng không tô`i, trông có vẻ râ´t thật thà, trung thực!”

Lưu Huệ Anh trâ`m ngâm một lát rô`i đột nhiên hỏi: “Cậu có biê´t vì sao mâ´y năm nay tớ không uô´ng rượu không?”

“Tại sao?”

Lưu Huệ Anh nghĩ ngợi râ´t lâu, sau mới nói: “Hô`i đâ`u tớ chẳng có cảm giác gì với anh ta cả. Trong một lâ`n tụ tập tớ uô´ng nhiê`u, anh ta đã đưa tớ vê`, sau đó trong lúc tớ say mèm không biê´t gì, anh ta đã cưỡng ép tớ...”

“Sau hôm đó, anh ta liên tục xin tớ tha lỗi, còn nói thực lòng yêu tớ. Đó là lâ`n đâ`u tiên của tớ, tớ cũng đành thử châ´p nhận anh ta, bă´t đâ`u hẹn hò. Vê` sau cảm thâ´y anh ta cũng râ´t tô´t, trong thời gian yêu tớ, anh ta gâ`n như không ngủ qua đêm ở chỗ tớ!”

Lưu Huệ Anh từ từ nhă´m mă´t lại, dường như đang nhớ lại một vài chuyện quá khứ, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Cả cậu và bô´ mẹ tớ

https://thuviensach.vn

đê`u không biê´t chuyện này. Tớ đã từng phá thai. Khi tớ nói với anh ta tớ có bâ`u, muô´n kê´t hôn, anh ta mới nói với tớ, anh ta đã có bạn gái rô`i, đang chuẩn bị cưới", nói xong, hai hàng nước mă´t của Lưu Huệ Anh lăn ra.

7.

Trâ`n Dĩnh nghe xong, vô cùng kinh ngạc. Trong mă´t cô, Lưu Huệ Anh luôn là người kiên cường, vui vẻ, dường như chẳng có chuyện gì có thể khiê´n cô buô`n phiê`n. Giờ mới biê´t trong lòng Lưu Huệ Anh luôn câ´t giâ´u một nỗi đau như vậy, chẳng muô´n nói với ai, thà giữ cho riêng mình.

Trâ`n Dĩnh ôm lâ´y Lưu Huệ Anh đang rơi nước mă´t, khẽ nói: "Bao nhiêu lâu nay chă´c là cậu đau khổ lă´m!", cuô´i cùng thì Lưu Huệ Anh cũng bật khóc thành tiê´ng, nước mă´t trào ra như mưa, Trâ`n Dĩnh không nói gì nữa, chỉ ôm ghì lâ´y Lưu Huệ Anh.

Râ´t lâu sau, Lưu Huệ Anh mới lau nước mă´t, khẽ nói: "Cậu thì không chă´c?"

Trâ`n Dĩnh thở dài, sau đó nói: "Nhớ lại lúc còn học câ´p ba, chúng ta vui biê´t bao nhiêu, vô lo vô nghĩ, ngoài học ra thì chỉ biê´t có mơ mộng, ai cũng mơ mộng gặp được chàng bạch mã hoàng tử của riêng mình, cũng cứ nghĩ ră`ng chàng trai â´y sẽ xuâ´t hiện".

Lưu Huệ Anh cũng nói: "Đúng thê´, thật muô´n mãi mãi dừng lại ở thời trung học, như vậy chúng ta sẽ không buô`n phiê`n nhiê`u như thê´ này, cũng không phải nă`m một mình trên giường và nhớ đê´n những chuyện đau lòng!"

"Thê´ cậu còn liên lạc với anh ta không?"

https://thuviensach.vn

“Anh ta đã lấy vợ rồi, đầu năm, tớ không còn liên lạc, cũng không còn nhớ đến anh ta nữa. Mặc dù tớ đã không còn tin tưởng vào đàn ông, nhưng tớ cảm thấy Trương Hoa là một người đàn ông tốt, cậu không nên từ bỏ!”

Trần Dĩnh buồn bã nói: “Có thể đây là số mệnh, nhà Phật nói có báo ứng nhân quả, có phải kiếp trước tớ đã làm gì sai trái không?”

“Nếu đúng là như vậy, chắc là tớ cũng sai lầm như cậu!”

8.

Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh dậy từ sớm. Trần Dĩnh bảo với Lưu Huệ Anh đừng đánh thức Trương Hoa làm gì, nhưng hai người vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Trương Hoa ngồi trong phòng khách rồi.

Trần Dĩnh nói: “Sao anh dậy sớm thế?”

“Em về nhà, anh cũng phải đi tiễn chứ?”

Đến bến xe, họ mới biết hành khách rất đông, người xếp hàng mua vé như rồng rắn lên mây.

Trương Hoa bảo Lưu Huệ Anh và Trần Dĩnh ngồi chờ, còn mình thì xếp hàng mua vé. Trần Dĩnh móc tiền trong túi ra đưa cho Trương Hoa, Trương Hoa nhìn cô không nói gì rồi bỏ đi xếp hàng.

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Dĩnh, đột nhiên cười: “Đừng có nhăn mày nhíu mặt như thế nữa, sắp về đến nhà rồi, phải vui lên chứ!”

Trần Dĩnh nói: “Có đôi khi tớ thật sự nghĩ không ra, tại sao cậu có thể kiên cường như thế!”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh khẽ nói: “Đau khổ cũng vậy mà vui vẻ cũng thế́, dù sao vẫn phải sống tiế́p mà!”

Hai người ngồi chờ rất lâu mới thấy Trương Hoa quay lại. Trần Dĩnh nói: “Có mua được vé không?”

Trương Hoa nói: “Mua được rồi, nhưng mà hơi muộn, ba giờ chiều, chắc phải hơn mười một giờ tối mới đế́n nơi!”

“Không sao đâu, mua được là tốt rồi! Để tối bảo bố em đi đón!”

“Giờ vẫn còn sớm, chúng ta về nhà trước đi, ăn cơm trưa xong rồi qua đây!”

Ba người lại về nhà. Ăn cơm trưa xong, Trương Hoa thu dọn lại căn hộ. Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa cười bảo: “Giờ thì đưa vé cho em được rồi chứ, em không đòi có phải anh định không đưa không hả?”

“Không cần đưa cho em, để anh giữ là được rồi!” - Anh hơi ngập ngừng, rồi khẽ nói: “Vì anh mua hai vé!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 41

I.

Trước khi lên xe, Trần Dĩnh vòng tay ôm lấy Lưu Huệ Anh, thì thầm vào tai cô: “Sau này khi nào buồn nhớ nói cho tớ biết, đừng giữ trong lòng một mình nhé!”

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Về đến nơi nhớ gọi cho tớ, đợi khi nào cậu sinh em bé tớ sẽ về thăm cậu! Tớ sẽ làm mẹ nuôi của nó!”

Đợi hai người rời nhau ra, Trương Hoa mới nói: “Mấy ngày tới đừng về nhà trọ, cứ ở chỗ anh đi, dù sao đồ dùng cũng đầy đủ hơn!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Thế đâu có được, ngộ nhỡ tối mai anh về làm bậy thì em làm thế nào?”

Trần Dĩnh đánh Lưu Huệ Anh một cái rồi nói: “Chỉ nói bừa, tự chăm sóc bản thân, bọn tớ đi đây!”

Trên xe, Trần Dĩnh gọi điện cho mẹ, nói đang trên đường về nhà, bảo không cần bố đi đón vì có Trương Hoa cùng về, đến lúc ấy hai người sẽ về thẳng nhà.

Bởi đường vẫn chưa thông hẳn, đáng nhẽ hơn mười một giờ là về đến nhà nhưng kết quả là phải hơn một giờ sáng mới đến nơi. Lúc xuống xe, Trương Hoa nói: “Ngồi lâu thế em có mệt không?”

Trần Dĩnh lắc đầu: “Cũng không mệt lắm!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Anh đưa em đế´n cổng nhà chứ không vào đâu, tìm một cái nhà nghỉ ngủ tạm, sáng mai anh vê`!”

“Thế´ đâu có được, đế´n nơi rô`i sao có thể không vào?”

“Đã ly hôn rô`i còn đế´n, anh thâ´y ngại lă´m!”

Trâ`n Dĩnh ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: “Đâu phải lỗi tại anh, em sẽ nói sự thực cho mẹ biế´t!”

Trương Hoa vội vàng nói: “Em tuyệt đô´i đừng nói, nê´u thế´ sau này em càng khó sô´ng!”

Trâ`n Dĩnh nhìn Trương Hoa hô`i lâu, sau mới nói: “Tại sao anh luôn nghĩ cho em thế´?”

2.

Trương Hoa hướng mă´t nhìn xa xăm, dửng dưng nói: “Anh chỉ không muô´n đứa bé sinh ra trong một không khí không tô´t!”

Trâ`n Dĩnh đứng ngây ra hô`i lâu, hai mă´t ươn ướt, sau đó khẽ nói: “Trương Hoa, em thực sự cám ơn anh, em...”

“Đừng nói nữa, đã muộn lă´m rô`i, vê` nhà sớm đi!”

Khi taxi đỗ lại trước cổng nhà, Trương Hoa xách đô` cho Trâ`n Dĩnh xuô´ng, sau đó bảo lái xe chờ một chút.

Gia đình Trâ`n Dĩnh cũng ở ngoại ô như gia đình Trương Hoa, là một ngôi nhà tự xây, có một cái sân nhỏ, cửa cổng vẫn mở, trong nhà vẫn còn sáng đèn.

Trương Hoa nói: “Chă´c bô´ mẹ đang chờ em đâ´y, em mau vào đi, anh bảo lái xe chở luôn vào thành phô´, sáng mai sẽ đi sớm cho

https://thuviensach.vn

tiện!”

Trâ`n Dĩnh vội kéo Trương Hoa lại, nói tô´i rô`i không thể để anh đi được, sau đó nói với lái xe: “Anh đi trước đi, anh â´y không vê` thành phô´ đâu ạ!”

Lúc này bô´ mẹ Trâ`n Dĩnh đã nghe thâ´y tiê´ng xe taxi ở bên ngoài liê`n chạy ra, mẹ Trâ`n Dĩnh đứng trong sân gọi: “Dĩnh vê` rô`i đâ´y à?”

Trâ`n Dĩnh đáp: “Mẹ à, là con đây!”

Bô´ Trâ`n Dĩnh đi ra, nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh đang kéo tay Trương Hoa liê`n hỏi: “Chuyện gì thê´?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Anh â´y đòi ra khách sạn thành phô´ ngủ!”

Bô´ Trâ`n Dĩnh nói: “Đã đê´n đây rô`i sao lại ở bên ngoài, muộn thê´ này rô`i đừng làm â`m làng xóm lên nữa, mau vào phòng đi!”

Vào trong phòng khách, mẹ Trâ`n Dĩnh nói: “Hai đứa chă´c mệt rô`i, ngô`i xuô´ng đi, mẹ đi hâm nóng đô` ăn!”

Trương Hoa liê`n nói: “Chúng con trên đường đi đã ăn rô`i, không đói đâu ạ!”

Bô´ Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Không đói cũng phải ăn, mẹ bay hâ`m canh gà mâ´t bao nhiêu thời gian!”

Trâ`n Dĩnh cũng nói: “Dạ vâng, con thích nhâ´t là canh gà mẹ hâ`m!”

3.

https://thuviensach.vn

Mẹ Trâ`n Dĩnh cứ ngô`i bên cạnh cho đê´n khi hai người ăn xong liê`n thu dọn bát đũa rô`i nói với Trâ`n Dĩnh: “Bô´ mẹ đi ngủ trước đây, nước nóng đã chuẩn bị xong rô`i, đi tă´m rô`i ngủ sớm đi, ngủ thê´ nào hai đứa tự să´p xê´p!”

Ngoài phòng của bô´ mẹ và phòng của Trâ`n Dĩnh ra còn một căn phòng dự bị để lúc nhỡ có khách khứa đê´n chơi. Năm ngoái đưa Trâ`n Dĩnh vê` đây hai người ngủ chung một phòng, nhưng năm nay thì khác, vì vậy Trương Hoa nói sẽ ở trong phòng dành cho khách.

Trâ`n Dĩnh ngô`i trong phòng Trương Hoa râ´t lâu, Trương Hoa nói: “Em còn chưa đi ngủ à?”

“Anh định sáng mai là đi à?”

“Ừ, anh thâ´y giờ ở đây cứ ngài ngại thê´ nào â´y!”

“Có thể ở lại với em một ngày không?”

“Có chuyện gì à?”

- Ngày mai anh sẽ biê´t!

Sáng hôm sau, ăn cơm xong, Trâ`n Dĩnh liê`n kéo Trương Hoa vào thành phô´, sau đó nói với mẹ: “Trưa nay bọn con không ăn cơm đâu!”, bởi vì thành phô´ không rộng nên ngoại ô cách trung tâm không xa lă´m.

Đê´n trung tâm thành phô´, Trương Hoa hỏi: “Tại sao lại vào trung tâm thành phô´ thê´?”

Trâ`n Dĩnh cười nói: “Năm ngoái anh vê` đây em chưa dẫn anh đê´n nơi em từng sô´ng, năm nay dẫn anh đi thăm thú cho biê´t!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh dẫn Trương Hoa đến rất nhiều nơi, trường mẫu giáo, trường tiểu học, hiệu sách cô thường đi, những nơi cô cùng Lưu Huệ Anh hay đến... sau đó dẫn Trương Hoa đi ăn một số món cô thích nhất, một số cửa hàng ăn cô hay đến nhất...

4.

Đi một vòng, tự nhiên trong lòng Trương Hoa cảm thấy rất kì quặc, dường như anh càng thêm hiểu Trần Dĩnh, đột nhiên lại nhớ đến câu "Thật muốn cùng em đi hết những năm tháng cuộc đời". Trương Hoa cũng không biết tại sao đột nhiên lại nghĩ đến câu này nữa.

Đến chiều thì hành trình này kết thúc. Trần Dĩnh hỏi Trương Hoa: "Anh có mệt không?"

"Em còn không mệt thì anh mệt cái gì?"

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ nói: "Thực ra chuyện tiếp theo mới là nguyên nhân em giữ anh lại ngày hôm nay!"

Trương Hoa liền hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Anh cứ theo em thì biết!"

Trần Dĩnh dẫn Trương Hoa vào khu thương mại, sau đó đi thẳng đến quầy bán quần áo trẻ con. Trần Dĩnh nói: "Em muốn anh mua cho con một bộ quần áo!". Trương Hoa cảm thấy rất kì quặc, liền nói: "Em giữ anh lại một ngày là vì chuyện này ư?"

Trần Dĩnh nói: "Em muốn con sinh ra là được mặc quần áo của bố nó mua cho, như thế nó sẽ cảm nhận được tình cảm của bố!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không biết nói gì. Trần Dĩnh kéo anh đi vào bên trong, nói: “Anh nhất định phải đáp ứng yêu cầu này của em!”

Trần Dĩnh nói mua một bộ là được rồi, nhưng Trương Hoa mua liền mấy bộ, nói để còn thay đổi. Ngoài ra còn mua mấy con búp bê. Trần Dĩnh nói: “Còn chưa biết là con trai hay con gái, anh mua mấy con búp bê cho con gái chơi làm gì?”

Trương Hoa liền nói: “Anh thích con gái!”

Đến khi hai người về nhà mới phát hiện trong nhà rất đông người. Trương Hoa năm ngoái có đến, vẫn mơ hồ nhớ được là cậu, mợ của Trần Dĩnh, còn có cả mấy anh họ, em họ của cô ấy.

5.

Họ nhìn thấy Trần Dĩnh và Trương Hoa về liền chạy ra chào hỏi, mợ của Trần Dĩnh còn nói đùa: “Sao mà vội thế, giờ đã bắt đầu chuẩn bị đồ cho trẻ sơ sinh rồi à?”

Trương Hoa bối rối chào hỏi mọi người, sau đó theo Trần Dĩnh đi vào phòng cô.

Trương Hoa liền hỏi: “Sao mà đông thế này?”

Trần Dĩnh liền nói: “Chắc là mẹ em gọi điện nói với họ là em về rồi! Còn nữa, người trong nhà đều không biết chuyện em đã ly hôn, bố mẹ em cảm thấy kết hôn chưa đầy năm đã ly hôn là chuyện đáng xấu hổ, vì vậy tạm thời không công khai chuyện này!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Dĩnh lại nói tiếp: “Em hi vọng anh hiểu cho em!”

Trương Hoa liền nói: “Ừ, anh biết rồi!”

https://thuviensach.vn

“Lâ`n này em chỉ nói với người thân là vê` nhà chờ sinh con thôi!”

“Thê´ sinh con xong thì giải thích thê´ nào nữa?”

“Đê´n đâu hay đê´n đó thôi! Đê´n lúc â´y hãy tính, hiện giờ chỉ hi vọng con mình sinh ra khỏe mạnh!”

Buổi tô´i, Trương Hoa ngô`i uô´ng rượu với các cậu, các anh em họ của Trâ`n Dĩnh. Sau bữa cơm, họ ngô`i thêm một lát thì lục tục ra vê`, nhưng có hai cô em họ thì nhâ´t định không chịu đi, nói phải ở lại chơi với chị họ. Chính vì vậy, Trương Hoa đành phải ngủ chung với Trâ`n Dĩnh. Nă`m trên giường, Trương Hoa cười như mê´u: “Sao chúng ta toàn bị ép phải ngủ chung thê´ này?”

Trâ`n Dĩnh hỏi: “Ngày mai anh sẽ đê´n nhà cậu thật à?”

Trương Hoa nói: “Đương nhiên là không rô`i, ngày mai anh sẽ vê`!”

“Thê´ tại sao lúc uô´ng rượu anh lại nhận lời ngày mai đi?”

“Anh nhận lời rô`i à? Sao anh không nhớ nhỉ?”

6.

Sáng hôm sau, Trương Hoa vẫn kiên quyê´t vê`, Trâ`n Dĩnh biê´t không thể giữ anh liê`n tiễn anh ra bê´n xe. Hai em họ của Trâ`n Dĩnh cũng đi theo, còn nói sau này nê´u có thời gian nhâ´t định sẽ đê´n chỗ anh chị chơi vài ngày.

Chẳng hê` khó khăn để mua vé xe quay vê`, đê´n nơi là mua được vé ngay. Trương Hoa nói: “Vẫn có thể vê` kịp bữa tô´i!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Chă´c Huệ Anh vẫn ở chỗ của anh nhỉ!”

https://thuviensach.vn

“Anh chưa hỏi, có ở hay không cũng chẳng sao, tê´t nhâ´t mà một mình ở nhà trọ lạnh lẽo lă´m, ở chỗ anh tâm trạng ít nhâ´t cũng đỡ hơn!”

Lúc Trương Hoa chuẩn bị lên xe, Trâ`n Dĩnh đi sau lưng anh, khẽ nói: “Giả sử sau này Huệ Anh có chuyện gì, em hi vọng anh có thể giúp đỡ cô â´y một chút. Em chỉ có một người bạn thân đó thôi, hi vọng cô â´y sẽ vui vẻ!”

“Anh biê´t rô`i!” - Trương Hoa nói rô`i trâ`m ngâm một lát: “Thôi anh lên xe đây!”

Trâ`n Dĩnh ừ một tiê´ng, rô`i lại gọi anh lại, nói: “Cám ơn anh đã tiễn em vê` đây!”

Trương Hoa cười cười không nói gì thêm. Trâ`n Dĩnh nhìn Trương Hoa, đột nhiên nói: “Còn nữa, em sẽ cho con mang họ Trương!”

Trương Hoa dừng lại một lát, nói với Trâ`n Dĩnh: “Em nhớ giữ sức khỏe!”, sau đó chào hai em họ rô`i lên xe.

Trên đường vê`, Trương Hoa suy nghĩ râ´t nhiê`u, đặc biệt anh nhớ đê´n những nơi mà Trâ`n Dĩnh dẫn anh đê´n ngày hôm qua, trong lòng cũng có chút lưu luyê´n. Trong lòng anh thực ra cũng muô´n ở lại thêm vài ngày, thậm chí muô´n cùng đi chơi với cô, đi thăm thú nhiê`u nơi hơn nữa, nhưng một ý nghĩ khác lại bảo anh không nên tiê´p tục ở đây nữa, phải nhanh chóng vê` nhà. Đây cũng chính là điểm mâu thuẫn trong tâm lý con người.

7.

Trên suô´t chặng đường đi, Trương Hoa cứ chìm đă´m trong những suy nghĩ và tâm trạng phức tạp, càng đi xa khỏi nhà Trâ`n

https://thuviensach.vn

Dĩnh, tâm trạng anh càng thêm hụt hẫng. Nhưng cảm giác hụt hẫng này dần dần tan đi khi anh đến nơi.

Nhìn không khí tấp nập quen thuộc ở thành phố, cảm giác hụt hẫng ấy từ từ bị nhấn chìm, chẳng mấy chốc anh đã điều chỉnh được tâm trạng của mình cho phù hợp với nhịp sống ở thành phố này. Vì vậy mới nói thời gian và không gian là những nhân tố quan trọng để thay đổi tâm lý và tình cảm của con người.

Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều, anh quyết định bắt taxi về nhà, muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới ra ngoài ăn cơm. Trương Hoa về đến nhà thấy Lưu Huệ Anh vẫn chưa đi, hơn nữa lại đang nấu cơm. Nhìn thấy Trương Hoa về, ban đầu cô hơi ngạc nhiên, sau đó nói: "Sao anh về mà không nói trước một tiếng thế?"

Trương Hoa liền nói: "Dù sao em có ở đây hay không cũng chẳng thành vấn đề, vì vậy anh không gọi cho em nữa!"

"Sao lại bảo em có ở hay không không thành vấn đề, nếu biết anh về thì hôm nay em đã về chỗ em rồi!"

Trương Hoa nhìn cô cười: "Sợ anh làm gì em à? Hay là sợ em sẽ làm gì anh?"

Lưu Huệ Anh còn đang bận nấu nướng, chẳng buồn ngoảnh đầu lại nói: "Không ngờ mồm miệng anh cũng lém lỉnh gớm!"

Lưu Huệ Anh ở đây mấy hôm, Trương Hoa cũng đã quen với tính cách của cô, vì vậy anh nói chuyện với cô rất thoải mái.

Một lát sau, Lưu Huệ Anh nói: "Mau đi dọn bàn, em sắp làm xong cơm rồi!"

https://thuviensach.vn

Đợi bày thức ăn xong, Trương Hoa cười nói: “Đây là lần đầu tiên anh ăn đồ người khác nấu ở nhà của mình đấy!”

8.

Trương Hoa hỏi Lưu Huệ Anh có muốn uống chút rượu không, Lưu Huệ Anh nói không muốn uống nên Trương Hoa cũng không ép. Trương Hoa vừa uống vừa nghĩ, tại sao Trần Dĩnh lúc tiễn anh ra bến xe còn đặc biệt dặn dò, hi vọng anh sẽ để ý đến Lưu Huệ Anh nhỉ? Lại còn nói mong cô ấy được vui vẻ? Nhìn vẻ bề ngoài thì thấy Lưu Huệ Anh lúc nào cũng rất vui vẻ, chẳng nhẽ trong lòng cô lại không được vui?

Trương Hoa lại nghĩ đến chuyện, tại sao suốt đợt tết mà không thấy Lưu Huệ Anh liên lạc với bạn trai? Hơn nữa Trần Dĩnh cũng từng nói bạn trai cô là người thành phố này, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa quyết định không nghĩ thêm nữa, cũng không định hỏi Lưu Huệ Anh những chuyện này. Mỗi người đều có những bí mật riêng ở trong lòng, bản thân anh cũng vậy. Hơn nữa có những bí mật không muốn người ngoài chạm đến.

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa, đột nhiên cười nói: “Anh đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?”. Trương Hoa bừng tỉnh, cũng cười đáp: “Không có gì!”

Lưu Huệ Anh vẫn cười: “Đừng nghĩ bậy nhé, nghe nói khi đàn ông chuyên tâm nghĩ chuyện gì đó về phụ nữ thường không phải chuyện tử tế gì!”

Trương Hoa phì cười, không nói gì. Hồi lâu sau mới lên tiếng: “Có những người vẻ bề ngoài vui vẻ nhưng trong nội tâm chưa chắc

https://thuviensach.vn

đã vui vẻ; có những người vẻ bề ngoài khiến cho người khác cảm thấy cuộc sống rất khổ cực, nhưng nội tâm chưa chắc đã cảm thấy khổ....”

Dừng lại một lát, Trương Hoa lại tiếp tục: “Thực ra tiêu chuẩn của vui vẻ và hạnh phúc có sự khác biệt ở mỗi cá nhân, có những người ngày ngày đặt chân đến những nhà hàng, khách sạn sang trọng nhưng chưa chắc đã thấy vui vẻ, có những người ngày ngày chỉ gặm bánh mì thôi nhưng họ vẫn cảm thấy vui vẻ!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa một lát rồi hỏi: “Tại sao anh lại nói những chuyện này?”

Trương Hoa nhoẻn miệng cười: “Anh chỉ đột nhiên nghĩ đến nên giả bộ than thở chút thôi!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 42

I.

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa: “Anh có tin vào số mệnh không?”

“Cái gọi là số mệnh chỉ là một cách nói để tự an ủi mình thôi, rất nhiều người trong lúc đau khổ và buồn bã đều thích nói đấy là số mệnh, hoặc nói vận mệnh đã an bài như thế, đây là một dạng tâm lý tiêu cực của hành vi coi thường bản thân”.

Lưu Huệ Anh lại hỏi: “Thế còn báo ứng nhân - quả?”

“Nhà Phật thường đưa quy luật báo ứng nhân - quả vào thế giới hư vô quá khứ, đây là một sai lầm. Trên đời này chắc chắn có tồn tại báo ứng nhân - quả, nhưng cái “nhân” ở đây không phải là do kiếp trước hư vô hay cái thế giới mơ hồ tạo thành mà là do những hành vi thực tế của mình gây ra, nói đơn giản một chút là, có tội thì phải vào tù, hành vi phạm tội là “nhân”, còn vào tù là “quả”. Tuyệt đối không được nghĩ rằng kiếp này mình vào tù là do kiếp trước làm gì đó sai trái.

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “ Giả sử có một cô gái suy nghĩ rất đơn giản bị đàn ông lừa, đó cũng là những hành vi sai lầm của chính bản thân cô ta ư?”

“Đương nhiên, tất cả mọi người đều muốn viện cớ cho bản thân, đặc biệt là các cô gái rất hay làm như vậy. Lúc nào cũng nghĩ bản thân mình bị tổn thương là do đàn ông lừa dối, sai lầm không

https://thuviensach.vn

phải do mình. Nhưng em thử nghĩ xem, nếu không phải những nhận thức trong tư tưởng của mình sai lầm thì mình có bị đàn ông lừa hay không?"

"Nếu trên thực tế đúng là bởi vì tư tưởng của cô gái ấy quá thuần khiết, dễ dàng tin tưởng vào đàn ông, hoặc nói cách khác ban đầu người đàn ông ấy ngụy trang rất kĩ, vậy đó có phải là lỗi của cô gái không?"

2.

Trương Hoa nói: "Ý của anh là, sự nảy sinh của sai lầm chắc chắn là tồn tại tính hai mặt, chẳng có điều luật nào quy định do nguyên nhân suy nghĩ quá đơn giản nên có thể thoát tội, nói đơn giản hơn, bản thân của việc suy nghĩ đơn giản đã là một sai lầm. Trong quá trình trưởng thành, con người buộc phải học cách làm cho tư tưởng của mình chín chắn, giả sử trong lúc có suy nghĩ đơn giản mà bị lừa thì bản thân người đó phải gánh vác toàn bộ hậu quả".

"Xem ra anh nói rất có lí!"

"Anh chỉ cảm thấy khi có bất cứ sự sai lầm nào xuất hiện, bắt buộc phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, chỉ có như vậy mới không xuất hiện sai lầm lần thứ hai. Nếu thích đem sai lầm đổ lên đầu người khác, hoặc tưởng tượng sai lầm chính là bởi vận mệnh an bài, vậy thì mãi mãi không thể nhận thức được sai lầm của mình, càng không thể tránh được việc lại mắc cùng một sai lầm đó lần thứ hai".

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu cười với Trương Hoa: "Thật không ngờ anh lại có thể nói ra những triết lí cao siêu như thế này!"

https://thuviensach.vn

“Triết lí này rất đơn giản, thực ra tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có điều chẳng ai chịu đối mặt mà thôi!” - Im lặng một lát, Trương Hoa tiếp tục nói: “Chính bởi vì mọi người không chịu đối mặt với sai lầm ở quá khứ nên mới có chuyện nhiều người không dám làm những việc mình nên làm!”

“Câu này em không hiểu là có ý gì?”

“Lấy một ví dụ đơn giản nhé, giả sử có một nhóm người đi trên đường vào đêm khuya, kết quả không cẩn thận bị rơi xuống một cái cống ngầm không có nắp đậy, thế là một số người cho rằng không thể đi lại trên đường vào ban đêm, bởi vì sẽ xuất hiện những sự cố. Còn một số người khác sẽ phân tích xem vì sao mình rơi xuống cống, cuối cùng đưa ra kết luận nên chú ý những gì khi phải đi ra ngoài vào ban đêm”.

3.

Trương Hoa nói xong liền nhìn Lưu Huệ Anh hỏi: “Em muốn là người ở nhóm đầu hay là nhóm sau?”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái triết lí này kì thực rất đơn giản, đáng tiếc là trước đây em chưa từng nghĩ đến, nếu như là trước buổi tối hôm nay, em sẽ thuộc nhóm thứ nhất, chỉ có điều giờ em muốn làm nhóm người thứ hai”.

Trương Hoa bê cốc rượu lên hướng về phía Lưu Huệ Anh, nói: “Thông minh lắm, có thể hiểu ngay được! “, nói rồi liền uống cạn li rượu. Lưu Huệ Anh liền nói: “Đáng tiếc là em sợ phạm phải sai lầm lần thứ hai, nếu không đã uống với anh một trận rồi!”

“Tại sao lại sợ phạm sai lầm lần hai?”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh cười nói: “Không phải vô duyên vô cớ mà anh nói những chuyện này với em phải không, mặc dù em không dám chắc anh có biết những chuyện trước đây của em hay không, nhưng em không nghĩ, một người thông minh như anh lại không phát giác ra điều gì!”

Trương Hoa cười cười rồi nói: “Chúng ta đều là người phàm, người phàm cũng nên học cách hồ đồ một chút thì tốt, có những chuyện có thể biết, có những chuyện không biết thì tốt hơn!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nói: “Cám ơn anh!”

“Cám ơn gì chứ? Anh còn phải cám ơn em vì em đã cho anh có cơ hội giả bộ triết lí chứ!”

Lưu Huệ Anh nghĩ một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Thế anh cảm thấy sai lầm của Trần Dĩnh nên gánh hậu quả thế nào? Hay nói cách khác, cô ấy nên làm sao để trở thành nhóm người thứ hai?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói: “Trước đó anh đã nói, anh là người phàm, người phàm thường có thể giúp người khác giải quyết vấn đề của họ nhưng lại không thể giải quyết vấn đề của bản thân!”

4.

Lưu Huệ Anh không hỏi gì thêm. Ăn cơm xong, hai người ít nhiều cũng cảm thấy bối rối, dù sao cũng là cô nam quả nữ. Trương Hoa xem ti vi một lúc liền nói với Lưu Huệ Anh là anh về phòng, sau đó đóng cửa chơi điện tử trong phòng. Đến khuya, Lưu Huệ Anh tắm xong liền vào giường của Nhã Vận ngủ, lúc ấy Trương Hoa mới ra ngoài đi tắm.

https://thuviensach.vn

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa nói ra khu thương mại đi dạo một chút. Lưu Huệ Anh liề̀n nói: “Em cũng đi bây giờ đây, dù sao cũng phải về̀ chỗ em ở thôi, không thể làm phiề̀n anh mãi được!”

Trương Hoa không giữ Lưu Huệ Anh lại, tiễn Lưu Huệ Anh ra bế́n xe buýt, Trương Hoa nói: “Sau này có chuyện gì, em có thể liên lạc với anh bấ́t cứ lúc nào!”

Lưu Huệ Anh về̀ đế́n chỗ ở của mình liề̀n gọi cho Trầ̀n Dĩnh, hai người nói chuyện phiế́m một lúc, sau đó Trầ̀n Dĩnh hỏi Lưu Huệ Anh vẫn ở nhà Trương Hoa chứ? Lưu Huệ Anh nói cô đã về̀ chỗ mình rồ̀i. Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồ̀i hỏi: “Cậu thật sự không quay lại đây sao?”

“Đương nhiên là không rồ̀i!”

“Như vậy có nghĩa là cậu sẽ đánh mấ́t Trương Hoa đấ́y!”

“Không phải của mình thì có ép buộc cũng không được!”

Lưu Huệ Anh cười: “Trương Hoa là một người đàn ông tố́t, nế́u cậu không thèm thì để tớ vậy!”

“Không phải cậu thích anh ấ́y rồ̀i đấ́y chứ?”

“Tớ chỉ đùa với cậu thôi, làm gì mà lo lắ́ng thế́?”

“Ai lo lắ́ng chứ, sớm muộn anh ấ́y cũng là của người khác thôi! - Trầ̀n Dĩnh vội phản bác”.

Lưu Huệ Anh giả vờ nghiêm túc nói: “Nế́u cậu không lo lắ́ng, vậy tớ chỉ có thể thành thật nói với cậu, tố́i qua bọn tớ uố́ng rượu say nên đã ngủ với nhau rồ̀i!”

https://thuviensach.vn

Trầ̀n Dĩnh ở đầ̀u dây bên kia trầ̀m ngâm rấ́t lâu mới lên tiế́ng: “Sao cậu có thể làm như vậy?”

Lưu Huệ Anh cười ha hả, sau đó nói: “Còn nói là không lo, chỉ nói có thế́ đã lừa được cậu rồ̀i!”

5.

Ban ngày Trương Hoa đi dạo ở rấ́t nhiề̀u cửa hàng đồ̀ điện, bản thân anh cũng không hiểu mục đích của mình là gì? Đây đúng là một kiểu tâm lý hế́t sức kì quái!

Giờ đúng là đã đế́n lúc Trương Hoa cầ̀n phải cân nhắ́c đế́n chuyện đi làm lại. Những lời nói lầ̀n trước của Cổ Triế́t Đông thực sự đang phát huy tác dụng với Trương Hoa, chủ yế́u là vì sự sinh tồ̀n. Đố́i với Trương Hoa hiện nay mà nói tìm một công việc không phải chuyện khó khăn, nhưng tìm một công việc có thể phát huy tiề̀m năng và có chế́ độ đãi ngộ tố́t thì hơi khó khăn. Nế́u không phải vì Cổ Vân Vân, Trương Hoa chắ́c chắ́n đã đồ̀ng ý quay lại công ty điện tử Triế́t Đông.

Trong lúc Trương Hoa đang do dự chưa quyế́t định, anh cảm thấ́y dường như đi dạo ở các khu bán đồ̀ điện tử sẽ tìm được đáp án. Thực ra anh biế́t rõ không thể tìm được đáp án, nhưng anh vẫn cứ đế́n. Tâm lý con người rấ́t kì lạ, thỉnh thoảng gặp phải vấ́n đề̀ khó giải quyế́t thường hi vọng tìm được đáp án dựa trên những hành động mà bản thân biế́t rõ không thể mang lại đáp án.

Đang là kỳ nghỉ tế́t nên khu thương mại khá vắ́ng vẻ. Những nhân viên bán hàng của công ty điện tử Triế́t Đông nhìn thấ́y Trương Hoa đề̀u nhiệt tình chào hỏi, có một số́ người vẫn quen miệng gọi anh là “giám đố́c Trương”. Trương Hoa cũng nói chuyện

https://thuviensach.vn

phiê´m với họ vài câu, đê´n trưa, anh ra ngoài ăn rô`i đi dạo thêm vài cửa hàng nữa, khi nhìn đô`ng hô` cũng đã đê´n bô´n giờ chiê`u.

Sau đó anh đi chợ mua ít thức ăn. Buổi tô´i vừa ăn cơm vừa xem ti vi, Trương Hoa cảm thâ´y căn phòng lạnh ngă´t. Ăn cơm xong, xem ti vi một lúc, thâ´y chán, anh liê`n bật máy chơi điện tử. Chơi môt lát thâ´y chán lại lên giường đi ngủ sớm.

6.

Trương Hoa nă`m một lúc rô`i lại dậy ra phòng khách lâ´y gạt tàn mang vào đặt đâ`u giường, sau đó hút thuô´c liên tục. Trương Hoa trước đây không có thói quen hút thuô´c trên giường, đây có thể coi là lâ`n đâ`u tiên. Thực ra râ´t nhiê`u thói quen của con người được hình thành dâ`n dâ`n do sự tác động khách quan.

Trương Hoa nghĩ, xét từ góc độ đãi ngộ, phát triển hay thu nhập thì quay vê` công ty Triê´t Đông chă´c chă´n tô´t hơn theo đuổi công việc nhân sự. Nhưng vê` công ty Triê´t Đông lại phải đô´i mặt với hai vâ´n đê`: Một là tiê´p tục làm việc với Cổ Vân Vân, hai là có thể sẽ phải cạnh tranh với công ty điện tử Kinh Thao cũng đô`ng nghĩa với việc phải nghe đê´n cái tên Lục Đào bâ´t cứ lúc nào.

Đây là hai chuyện mà anh không muô´n xảy ra. Đương nhiên còn có một phương án khác có thể đảm bảo chê´ độ đãi ngộ và sự phát triển sau này, đô`ng thời có thể giải quyê´t hai vâ´n đê` trên, đó là lựa chọn một công ty kinh doanh khác. Nhưng Trương Hoa lại không có đủ tự tin vào bản thân, anh mới làm việc ở Triê´t Đông một thời gian ngă´n, các công ty khác chưa chă´c đã thừa nhận khả năng của anh.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vốn dĩ có thể không cân nhắc đến vấn đề tài chính, tiếp tục lựa chọn những công việc ổn định và đơn giản, nhưng cứ nghĩ đến con là anh cảm thấy chuyện ấy cực kì quan trọng. Cho dù nói thế nào, đứa con trong bụng Trần Dĩnh cũng là con của anh, anh luôn hi vọng có thể tạo cho nó một môi trường trưởng thành tốt nhất.

Anh thậm chí còn thầm nghĩ, đợi khi nào có điều kiện kinh tế ổn định, anh sẽ đón nó về ở với mình. Trương Hoa thầm nghĩ, Trần Dĩnh sớm muộn gì cũng tái hôn, nếu như vậy, anh tuyệt đối không muốn đứa trẻ lớn lên bên cạnh bố dượng.

7.

Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, Trương Hoa quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này nữa, về nhà ở mấy hôm, dù sao anh cũng đi từ hôm mùng hai đến giờ.

Buổi trưa trong nhà vẫn có một vài họ hàng thân thích. Ăn cơm trưa xong, lúc buổi chiều sau khi khách về rồi, nhân lúc mẹ và Nhã Vận không có ở bên cạnh, bố Trương Hoa hỏi: “Con bé về nhà chưa?”

Trương Hoa biết bố đang hỏi đến Trần Dĩnh liền nói: “Về hôm mùng ba rồi ạ!”

“Con có đưa nó về không?”

“Có ạ!”

“Hôm nay con mới về nhà, ở lại nhà nó hai ngày à?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra bố mình suy nghĩ rất kín kẽ: “Không ạ, con chỉ ở một ngày, hôm qua con đi dạo quanh trung tâm thành phố ạ!”

Bố Trương Hoa vốn định hỏi gì thêm nhưng thấy mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đi vào bèn không hỏi nữa. Nhã Vận chạy đến kéo tay Trương Hoa: “Anh cả, vào phòng với em một lát!”

Mẹ Trương Hoa cười: “Cái con bé này, đã học sinh lớp mười hai rồi mà còn bám riết lấy anh trai như trẻ con ấy!”

Nhã Vận kéo Trương Hoa vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Có phải anh nên cho em một vài phần thưởng không?”

“Tại sao phải thưởng cho em?”

“Thì em đâu có nói với bố mẹ chuyện chị ta đón tết ở chỗ anh, có phải anh cũng nên thưởng cho em cái gì không hả?”

“Thôi được rồi, anh dẫn em đi siêu thị, muốn mua gì thì tự chọn lấy!”

“Anh cả đúng là tốt thật!”

Sau khi ra ngoài, Nhã Vận nói với mẹ: “Con với anh cả đi siêu thị đây!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Chuẩn bị đòi anh mua đồ ăn cho con chứ gì?”

Nhã Vận làm mặt xấu rồi kéo Trương Hoa ra khỏi nhà.

8.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ hỏi: “Chuyện công việc thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Con chưa quyế t định được chọn công việc ổn định hay chọn việc có thu nhập cao!”

“Chúng ta không cầ n giàu có, chỉ cầ n ổn định là được rồ i, như thế mẹ cũng khỏi phải lo lắ ng cho con!”

“Công việc gì không quan trọng, quan trọng là bản thân cảm thấ y vui vẻ”.

Nhã Vận nói: “Anh lấ y chị Vân đi, như thế thì khỏi phải lo chuyện tiề n bạc!”

Mẹ Trương Hoa liề n nói: “Cái con bé này chỉ biế t nói lăng nhăng, cứ như thể thấ y nhà nó giàu nên mới lấ y nó làm vợ ấ y!”

Nói rồ i mẹ Trương Hoa thở dài, sau đó nói: “Phải nói là con bé Vân ấ y cũng không tồ i, nhưng cũng thấ y mâu thuẫn lắ m, dù gì gia đình ta cũng là gia đình bình dân, kế t thông gia với nhà người ta cũng mong hai bên có thể qua lại, nhưng kế t thông gia với nhà giàu như thế chỉ sợ muố n đi lại cũng khó!”

Trương Hoa liề n nói: “Sau này nhà ta đừng bàn những chuyện này nữa, mấ y năm tới con sẽ không nghĩ tới chuyện kế t hôn đâu!”

Mẹ Trương Hoa cũng không nói chuyện này nữa, hồ i lâu sau bà đột nhiên bâng quơ nói: “Tính ra thì còn khoảng hai tháng nữa là đẻ, cũng không biế t là con trai hay con gái nữa!”

Hai bố con Trương Hoa không nói gì, Nhã Vận liề n tiế p lời: “Đáng nhẽ ra con được làm cô rồ i, trong nhà sẽ có thêm một đứa trẻ con để chơi, nhưng giờ chỉ có thể tiế p tục chờ đợi thôi!”

Nghe Nhã Vận nói thế , Trương Hoa liề n nói: “Ai bảo em giờ không thể làm cô? Cho dù thế nào em cũng vẫn là cô!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận lắc đầu: “Cho dù là cô thật thì cũng khác rồi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đúng thế, cứ mong sớm được bế cháu nội, thế mà giờ không được ở bên cạnh”

Một lát sau, mẹ Trương Hoa nhìn anh nói: “Đợi khi nào đứa bé lớn một chút, con phải nghĩ cách đòi lại đứa bé, đàn bà tái hôn rồi, con riêng sẽ bị bắt nạt đấy!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 43

I.

Cổ Vân Vân một mình đến quán ăn mà đám bạn học thường xuyên tụ tập, liên tục uống rượu. Ngày hôm nay đã là lần thứ năm bố mẹ cô gọi cô đến để bàn chuyện cưới xin với Mạnh Phàm Khải rồi.

Cuối cùng, Cổ Vân Vân không thể không vâng lời bố mẹ. Mặc dù trước mặt bố mẹ cô đã nhiều lần nhấn mạnh rằng mình thích Trương Hoa, nhưng bố mẹ cô đã phân tích lợi hại cho cô nghe. Một mặt, tập đoàn Triết Đông đang gặp phải khủng hoảng về kinh tế, cần đến sự trợ giúp của tập đoàn Hoa Thiên; mặt khác, Trương Hoa xét về xuất thân hay tình trạng hiện tại đều không xứng với cô.

Cổ Triết Đông nói thẳng: "Mặc dù Trương Hoa có năng lực nhất định nhưng hoàn toàn không đủ khả năng lấy con làm vợ. Bố có thể chấp nhận một nhân viên như thế chứ tuyệt đối không chấp nhận một người con rể như thế!"

Mẹ Cổ Vân Vân cũng ngon ngọt khuyên bảo Cổ Vân Vân, một mặt hi vọng con gái sau này sẽ sống hạnh phúc, mặc khác cũng phải nghĩ cho lợi ích của công ty.

Sau nhiều lần nghe bố mẹ khuyên bảo, lại uất ức trước sự vô tình của Trương Hoa, cuối cùng Cổ Vân Vân đã đồng ý yêu cầu của bố mẹ. Nhưng đồng ý rồi cô lại cảm thấy vô cùng bất lực và hụt hẫng, nên buổi tối một mình lái xe ra con phố quen thuộc để uống rượu.

https://thuviensach.vn

2.

Uố́ng mãi, uố́ng mãi, cuố́i cùng Cổ Vân Vân bắ́t đầ̀u căm hận vì sinh ra trong một gia đình như thế́, từ nhỏ đế́n lớn trông thì tưởng vẻ vang, nhưng luôn bị các bạn xung quanh xa lánh. Những bạn học ấ́y thỉnh thoảng tìm cách làm thân với cô chẳng qua cũng là vì điề̀u kiện kinh tế́ nhà Cổ Vân Vân có thể móc tiề̀n túi thanh toán thay cho họ, đưa họ vào những nơi bình thường họ không dám vào.

Nhưng từ trước đế́n nay chưa có một ai thật sự hiểu cô, coi cô như một người bạn chân chính. Ngoài Kỉ Oanh ra, nhưng Kỉ Oanh cũng chỉ là một người bạn bình thường, vẫn chưa thân đế́n mức độ tâm giao tri kỉ. Bản thân Cổ Vân Vân cũng muố́n được yêu thương cho tử tế́, nhưng cuố́i cùng đề̀u phát hiện ra những người đàn ông ấ́y nế́u không sợ hãi xuấ́t thân của cô, thì cũng là giả bộ thanh cao trước mặt cô, xét cho cùng đề̀u là vì tự ti mà thôi.

Từ trước tới giờ chỉ có Trương Hoa, cô biế́t Trương Hoa không phải tự ti, cũng không phải giả bộ thanh cao, mà chỉ đơn thuầ̀n là không thích. Chính thái độ không thích ấ́y của anh khiế́n cho cô càng thích anh. Vố́n cứ tưởng anh ly hôn rồ̀i, mình sẽ có cơ hội, nhưng hế́t lầ̀n này đế́n lầ̀n khác chỉ toàn là thấ́t vọng.

Cổ Vân Vân vừa ngẫm nghĩ vừa uố́ng rượu. Giờ thì cuố́i cùng cô cũng hiểu tại sao nhiề̀u người thích mượn rượu để làm tê dại cảm xúc mỗi khi cảm thấ́y hụt hẫng và đau khổ. Chủ quán đế́n khuyên giải cô, bảo cô uố́ng ít thôi. Cô ngẩng đầ̀u nhìn chủ quán, mắ́t như nhòe đi, nói: “Sợ tôi không có tiề̀n trả chứ gì? Tôi đầ̀y tiề̀n!”, nói rồ̀i liề̀n móc cả nắ́m tiề̀n trong túi ra ném cho chủ quán, nói: “Chỗ này đã đủ chưa?”

Trương Hoa về̀ nhà bố́ mẹ một hôm, hôm sau lại vào trung tâm thành phố́ ngay, anh sợ mẹ anh sẽ lại nhắ́c đế́n chuyện của mình.

https://thuviensach.vn

Hơn mười hai giờ đêm đang nằm trên giường, hút thuốc và nghĩ ngợi viển vông thì nhận được điện thoại của chủ quán nơi Cổ Vân Vân đang uống rượu, hỏi anh có phải Trương Hoa không? Trương Hoa nói: "Đúng rồi!"

3.

Chủ quán nói: "Có một cô gái đang uống say mèm ở chỗ tôi, còn lái xe đến nữa, lúc cô ấy say có lè nhè nhắc đến tên anh, chúng tôi chẳng còn cách nào khác, đành lấy điện thoại trên người cô ấy để lấy số gọi cho anh".

Trương Hoa vốn không muốn đến, định bảo chủ quán gọi thẳng cho bố mẹ Cổ Vân Vân nhưng cuối cùng, sau một hồi ngẫm nghĩ, anh vẫn đi. Khó khăn lắm Trương Hoa mới lôi được Cổ Vân Vân đã say mèm lên xe. Lúc lái xe trên đường anh cứ do dự mãi, nên đưa cô về nhà hay là dẫn cô về nhà mình.

Nhìn đồng hồ đã hơn một giờ đêm, lại sợ đưa Cổ Vân Vân về nhà sẽ không biết phải giải thích với người nhà cô ra sao, cuối cùng đành phải lái xe về chỗ mình. Lúc đến nơi mới phát hiện Cổ Vân Vân đã nôn đầy ra ghế sau. Trương Hoa vội vàng lấy giấy ăn trên xe lau đi nhưng chẳng thể lau sạch được. Trương Hoa thầm nhủ: Để cô ta ngày mai tự xử lí vậy!

Trương Hoa lại vật vã lôi Cổ Vân Vân ra khỏi xe và đưa lên tầng năm. Trương Hoa cởi áo khoác ngoài đã bị lấm bẩn của Cổ Vân Vân ra, ném sang một bên rồi dìu cô vào nằm trong giường của Nhã Vận, thầm nghĩ: Rốt cuộc là vì chuyện gì mà uống đến mức này?

Cổ Vân Vân nằm xuống giường là nằm im ngay, một lúc sau mới thấy động đậy, Trương Hoa nhìn là biết Cổ Vân Vân sắp nôn

https://thuviensach.vn

liề̀n vội vàng đỡ cô dậy, nhưng muộn rồ̀i, Cổ Vân Vân đã nôn ra rồ̀i. Ngay cả người Trương Hoa và giường của Nhã Vận đề̀u bị bẩn.

Trương Hoa thả tay ra, Cổ Vân Vân lại nằ̀m xuố́ng giường. Trương Hoa nhìn đố́ng "bùng nhùng" trên người mình và trên giường của Nhã Vận, tức đế́n mức muố́n tặng cho Cổ Vân Vân vài cái bạt tai, nhưng cô lúc này hoàn toàn không biế́t gì, có tức cũng chẳng làm được gì.

4.

Cổ Vân Vân lại nôn thêm mấ́y lầ̀n nữa, lầ̀n này thì giường của Nhã Vận càng thêm thê thảm. Trương Hoa thầ̀m nhủ, thật muố́n bế́ cô ta vào nhà vệ sinh cho ngủ ở đấ́y, tha hồ̀ mà nôn ọe!

Cổ Vân Vân đột nhiên khẽ gọi Trương Hoa. Trương Hoa tưởng là cô đã tỉnh, ậm ừ lại gầ̀n nhìn mới hay hóa ra Cổ Vân Vân đang lảm nhảm trong cơn say. Cổ Vân Vân còn nói trong cơn mê man: "Thực ra tôi rấ́t ghét sinh ra trong cái gia đình giàu có đấ́y!"

Nói rồ̀i lại chìm vào giấ́c ngủ. Trương Hoa chờ thêm một lúc, thấ́y cô chẳng có động tĩnh gì liề̀n về̀ phòng đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, Trương Hoa tỉnh dậy là sang ngay phòng bên xem Cổ Vân Vân thế́ nào, thấ́y cô vẫn còn đang ngủ say, Trương Hoa liề̀n mang đố́ng quầ̀n áo mà Cổ Vân Vân nôn ra đi giặt.

Cổ Vân Vân ngủ mãi cho đế́n trưa mới tỉnh. Trong cơn ngái ngủ, cô không biế́t là mình đang ở đâu, đế́n khi nhìn rõ đố́ng "lùng bùng" bên cạnh cô mới giật nảy mình, vội vàng xuố́ng giường, xuố́ng khỏi giường mới hay toàn thân gầ̀n như chẳng còn chút sức lực nào.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đang ngô`i trong phòng khách, nghe thấ´y tiế´ng động vội chạy vào trong phòng. Cổ Vân Vân nhìn thấ´y Trương Hoa liê`n hỏi: “Sao tôi lại ở đây?”

Trương Hoa đáp: “Cậu nhìn tác phẩm trên giường của cậu đi! Chă´c sẽ nhớ được chuyện tô´i qua đấ´y!”

Lúc này Cổ Vân Vân mới từ từ nhớ lại, hóa ra là do tô´i qua uô´ng say quá. Nhưng cô nghĩ mãi không ra tại sao mình lại chạy đế´n nhà Trương Hoa?

Trương Hoa biế´t Cổ Vân Vân đang thă´c mă´c chuyện gì, liê`n nói: “Chủ quán â´y lấ´y sô´ của tôi từ máy của cậu rô`i gọi cho tôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu để cho tôi nă`m trên đô´ng bản thỉu này cả đêm à?”

Trương Hoa không buô`n đoái hoài, vừa đi vừa nói: “Mau đi tă´m đi, tôi dám khẳng định trên người cậu chỗ nào cũng có mùi kinh dị đấ´y!”

5.

Cổ Vân Vân vô´n không định mặc quâ`n áo của Trâ`n Dĩnh để lại, nhưng không mặc cũng chẳng còn cách nào khác. Lúc nhìn thấ´y Cổ Vân Vân mặc quâ`n áo của Trâ`n Dĩnh từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong lòng Trương Hoa bỗng có một cảm giác râ´t kì lạ.

Cổ Vân Vân phàn nàn: “Quâ`n áo này châ´t lượng tô`i quá, thật không ngờ cô ta toàn mặc mấ´y thứ này!”, câu nói này khiế´n Trương Hoa cảm thấ´y không thoải mái, lạnh lùng đáp: “Nế´u cảm thấ´y bấ´t mãn thì mặc lại đô´ng quâ`n áo bẩn của cậu â´y!”

https://thuviensach.vn

“Tôi đã làm bẩn giường của Nhã Vận, hay là tôi mua lại bộ chăn ga khác cho nó nhé!”

Trương Hoa nói: “Nế u cậu thành tâm thì cứ giặt sạch ga giường cho nó là được!”, rồ i lại nói: “Thôi bỏ đi, chắ c cậu cũng chưa giặt đồ bao giờ, có giặt cũng không sạch!”

Trương Hoa vào phòng Nhã Vận lôi hế t đố ng chăn ga gố i bẩn ra, sau đó nói với Cổ Vân Vân: “Cậu mặc tạm quầ n áo của Trầ n Dĩnh về đi, mấ y hôm nữa thì mang quầ n áo của cô ấ y lại đây cho tôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu bảo tôi mặc thế này ra cửa á?”

“Có hai cách, cậu chọn lấ y một, hoặc là mặc quầ n áo của cô ấ y về, hoặc là mặc quầ n áo bẩn của cậu về!”

“Chẳng nhẽ tôi không thể ở lại đây một ngày sao? Đợi khi nào quầ n áo của tôi giặt sạch sẽ, phơi khô thì tôi về?”

Trương Hoa thẳng thừng: “Không được!”

Cổ Vân Vân nói: “Thế thì cũng phải cho tôi ăn gì rồ i mới đi chứ, giờ toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành vào bế p nấ u cho Cổ Vân Vân bát mì. Cổ Vân Vân vừa ăn vừa nói: “Đây là bữa sáng rẻ nhấ t tôi từng ăn, nhưng dù sao cũng cám ơn cậu!”

6.

Cuố i cùng Trương Hoa cũng không nhịn được, liề n hỏi: “Tố i qua tại sao lại uố ng say thế?”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân ngẩng lên, mỉm cười: “Cuố i cùng cậu cũng chịu quan tâm đế n tôi rồ i à? Tôi còn tưởng cậu chẳng quan tâm gì đế n tôi chứ?”

“Đừng nghĩ nhiề u, tôi chỉ cảm thấ y tò mò thôi!”

Cổ Vân Vân vừa ăn vừa kể chuyện bố mẹ bắ t mình phải lấ y Mạnh Phàm Khải cho Trương Hoa nghe, đồ ng thời còn nói chuyện công ty gặp vấ n đề về tài chính cho Trương Hoa biế t.

Trương Hoa nghe xong không nói gì nhiề u, chỉ ậm ừ: “Hóa ra là thế !”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu không ngạc nhiên chút nào sao?”

“Tôi chỉ hơi khó hiểu tại sao công ty lại gặp khủng hoảng ngay khi cậu chuẩn bị cưới Mạnh Phàm Khải? Tại sao nhấ t định phải có sự giúp đỡ của tập đoàn Hoa Thiên mới có thể giải quyế t được vấ n đề ?”

“Cậu nghi ngờ bố mẹ tôi bịa ra chuyện ấ y để lừa tôi cưới Mạnh Phàm Khải phải không?”

“Tôi chỉ thấ y hơi kì quặc thôi, đương nhiên có thể đó là sự thật, một sự trùng hợp chăng?”

“Lầ n đầ u tiên bố mẹ tôi nói với tôi chuyện này, tôi cũng hoài nghi, vì vậy đã âm thầ m điề u tra công ty bấ t động sản, hiện nay đúng là có tồ n tại nguy cơ về vố n, hơn nữa một số nhân viên đã có biểu hiện lo lắ ng bấ t ổn, bởi vì mấ y dự án đầ u tư bấ t động sản đề u gặp vấ n đề , cộng thêm với thị trường bấ t động sản chung tổng thể không tố t cho lắ m... Sự bấ t ổn này đã lan rộng đế n các ngành khác trong tập đoàn, bao gồ m cả công ty điện tử Triế t Đông.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Nói như vậy có nghĩa là cậu lấy Mạnh Phàm Khải là để giúp bố cậu vượt qua khó khăn này?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Không chỉ vì nguyên nhân này, bố mẹ tôi cho rằng Mạnh Phàm Khải là một đối tượng lí tưởng!”

7.

Trương Hoa châm một điếu thuốc, hút vài hơi rồi cười: “Tôi vốn tưởng bố cậu không phải là người thường trên mọi phương diện, giờ xem ra trong một số vấn đề ông ấy cũng chỉ là người thường thôi”.

“Tại sao cậu lại nói thế?”

Trương Hoa không đáp, chỉ hỏi: “Cậu có hi vọng lấy Mạnh Phàm Khải không?”

“Đương nhiên là không rồi!”

“Vậy thì không cần lấy anh ta đâu, ít nhất cũng không cần lấy anh ta trong tình huống này!”

“Cậu nói đơn giản nhỉ, đâu phải cậu có thể quyết định được!”

Trương Hoa cười cười không nói gì mà đi thẳng vào nhà vệ sinh giặt ga gối, sau đó ngoảnh đầu lại nói: “Khi nào cậu đi thì nhớ đem đống quần áo bẩn của cậu về. Còn nữa, đừng quên mang trả quần áo của Trần Dĩnh nhé!”

Đợi Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa quyết định sẽ tìm Cổ Triết Đông nói chuyện một lần. Tâm trạng rối rắm, anh không rõ tìm ông ta nói chuyện để hợp lí hóa việc quay trở lại công ty hay là chỉ đơn

https://thuviensach.vn

giản muố´n giúp Cổ Vân Vân, hoặc cũng có thể là thể muố´n hiện sự xuấ´t sắ´c của mình trước Cổ Triế´t Đông lần này.

Cho dù là vì nguyên nhân gì, Trương Hoa đề`u biế´t nói chuyện với Cổ Triế´t Đông không phải chuyện đơn giản, phải có sự chuẩn bị chu đáo từ trước, thậm chí đế´n tố´i, Trương Hoa còn ngồ`i chỉnh đố´n lại dòng suy nghĩ của mình trước bàn máy tính.

8.

Sáng hôm sau, Trương Hoa lấ´y điện thoại ra, do dự rấ´t lâu. Hồ`i năm ngoái Cổ Triế´t Đông có dùng di động của ông ta để gọi cho Trương Hoa, Trương Hoa cũng đã lưu số´ điện thoại này lại. Mặc dù tố´i qua anh cứ muố´n hẹn gặp Cổ Triế´t Đông nói chuyện, nhưng đế´n khi thật sự cầ`n phải tìm ông ta, Trương Hoa lại thấ´y căng thẳng.

Cuố´i cùng anh nhắ´m mắ´t lại, ấ´n phím gọi. Rấ´t nhiề`u người khác cũng như vậy, trong một số´ việc không dám bước bước đầ`u tiên. Thực ra một khi đã bước bước đầ`u tiên rồ`i thì phía sau chẳng còn gì đáng sợ nữa. Cũng giố´ng như Trương Hoa lúc này, nế´u không dám ấ´n số´ gọi, cuộc đời anh có khi lại chuyển sang một hướng khác.

Đương nhiên chúng ta không thể biế´t trong một số´ chuyện, đặt chân bước một bước đầ`u tiên là đúng hay sai, là thành công hay thấ´t bại. Nhưng cho dù thế´ nào, không bước bước đầ`u tiên làm sao biế´t được kế´t quả?

Cổ Triế´t Đông nhận được điện thoại của Trương Hoa, ban đầ`u thấ´y hơi ngạc nhiên, sau cười nói: “Thật không ngờ cậu lại gọi vào di động cá nhân của tôi!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không hề vòng vo mà nói thẳng luôn: “Chủ tịch Cổ có rảnh không ạ? Tôi muốn xin mười phút của ngài để nói chuyện một lát!”

“Nói chuyện về vấn đề nào?”

Trương Hoa không ngờ Cổ Triết Đông lại hỏi câu này trong điện thoại, dù sao những chuyện anh muốn nói không thể nói vắn tắt bằng mấy câu qua điện thoại, nhưng không trả lời thì không được. Nghĩ một lát, Trương Hoa nói: “Tôi muốn bàn về việc giải quyết nguy cơ kinh tế của công ty quan trọng hay giải quyết nguy cơ về nhân công quan trọng?”

Cổ Triết Đông nghe xong, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cậu không cần đến công ty đâu, một tiếng nữa tôi sẽ chờ cậu ở quán cà phê!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 44

I.

Trương Hoa đến quán cà phê trước Cổ Triết Đông, anh cũng biết tuyệt đối không thể để Cổ Triết Đông phải chờ mình. Lúc bước vào, nhân viên phục vụ hỏi anh đi mấy người, cần chỗ ngồi như thế nào. Trương Hoa nói: "Tôi đang đợi người!"

Nhân viên phục vụ lại hỏi: "Có phải chờ chủ tịch Cổ không ạ?"

Trương Hoa nghĩ thầm chắc Cổ Triết Đông thường xuyên đến quán cà phê này, hôm nay đã gọi điện đặt chỗ trước rồi. Sau khi Trương Hoa khẳng định là đúng, nhân viên phục vụ liền dẫn anh đến một phòng riêng.

Trương Hoa vốn định hút thuốc nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn. Đợi khoảng hai mươi phút sau mới thấy Cổ Triết Đông đến. Nhìn thấy Cổ Triết Đông, Trương Hoa căng thẳng đứng dậy chào. Cổ Triết Đông cười nói: "Ngồi đi!"

Ngồi xuống ghế, Cổ Triết Đông nói thẳng: "Hôm nay cậu đến có phải vì chuyện của Vân Vân và Mạnh Phàm Khải không?", câu hỏi này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trương Hoa, anh không rõ tại sao Cổ Triết Đông lại biết trước như thế, hơn nữa lại còn hỏi thẳng thừng như vậy, khiến cho Trương Hoa bỗng chốc rối hết cả mạch suy nghĩ đã chuẩn bị từ tối qua.

Thế này mới biết những lời thoại chuẩn bị sẵn từ trước đôi khi cũng chẳng có tác dụng, chỉ dùng trong lời thoại phim ảnh thôi, bởi vì

https://thuviensach.vn

trong hiện thực, đô´i phương thường không phô´i hợp với lời thoại của bạn, dễ dàng đưa ra những câu nói làm rô´i loạn mọi thứ bạn đã chuẩn bị từ trước.

Trương Hoa nghĩ: Dù sao cũng đê´n đây rô`i, cũng chẳng cầ`n nghĩ ngợi nhiề`u. Thê´ là anh thẳng thắ´n đáp: “Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng!”

Cổ Triê´t Đông nói: “Không tô`i, râ´t thẳng thắ´n!”

Trương Hoa nghĩ một lát rô`i hỏi: “Tôi không rõ tại sao chủ tịch Cổ lại biê´t lầ`n này tôi hẹn ngài ra đây là vì chuyện của Vân Vân?”

2.

Cổ Triê´t Đông nói: “Vâ´n đề` này tôi có thể trả lời cậu, con gái tôi suô´t cả đêm không vê` nhà, nê´u tôi không biê´t chuyện này thì thật thiê´u trách nhiệm, vì vậy sáng hôm qua trước khi ra khỏi nhà, tôi đã dặn dò bà giúp việc kĩ lưỡng, vê` sau nghe bà giúp việc nói, lúc vê` nhà con bé mặc quầ`n áo của người khác, quầ`n áo mang vê` nhà nô`ng nặc mùi rượu và dính đầ`y vê´t nôn, hay nói cách khác, tô´i hôm trước nó đã đi uô´ng rượu say mèm. Vô´n dĩ tô´i qua tôi vẫn chưa dám chă´c con bé đi với ai, nhưng hôm nay cậu gọi cho tôi, khiê´n tôi xác định được tô´i hôm trước con bé đã qua đêm ở chỗ cậu!”

Trương Hoa nghe xong không hê` thán phục khả năng phân tích của Cổ Triê´t Đông, mà trong lòng chợt nhớ lại chuyện lầ`n trước mình uô´ng say, Cổ Vân Vân đã ngủ ở nhà mình, không biê´t lầ`n â´y ông ta có biê´t không?

Trương Hoa nói: “Khả năng phân tích của chủ tịch Cổ quả là đáng khâm phục, chỉ có điề`u vẫn có chút kì lạ, tại sao ngài không hỏi

https://thuviensach.vn

chuyện tô´i hôm trước tôi và Vân Vân ở cùng nhau?”

Cổ Triê´t Đông bình thản đáp: “Hôm nay tôi đê´n đây chủ yê´u là để nghe cậu nói, ban nãy coi như là tôi đã trả lời câu hỏi của cậu rô`i!”

Trương Hoa gật đâ`u: “Thôi được rô`i, trước khi nói tôi cần thanh minh hai điểm: Thứ nhâ´t, tôi và Vân Vân không có quan hệ gì đặc biệt cả; thứ hai, tôi không phải vì thích Vân Vân nên mới tìm ngài đê´n bàn bạc chuyện kê´t hôn của cô â´y với Mạnh Phàm Khải!”

Cổ Triê´t Đông gật đâ`u đáp: “Hai điểm này cậu không cần thanh minh, tôi biê´t râ´t rõ!”

“Vậy thì tô´t rô`i, hôm nay tôi chủ yê´u muô´n nói đê´n cách nhìn nhận của mình trên hai phương diện, một là tình cảm, một là công việc.”

3.

Cổ Triê´t Đông cười nói: “Không sao, tôi đã mời cậu ra quán cà phê có nghĩa là tôi có đủ thời gian để nghe cậu trình bày! Tôi biê´t cậu có hút thuô´c, nê´u muô´n cậu có thể hút, có thể điê`u này sẽ có lợi cho việc trình bày của cậu!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát, cuô´i cùng châm một điê´u thuô´c lên. Mặc dù hút thuô´c trước mặt Cổ Triê´t Đông có chút ngại ngâ`n nhưng đích thực là việc này đã mang lại niê`m tin cho Trương Hoa.

Trương Hoa trâ`m ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tôi râ´t thích một câu nói: Vòng tuâ`n hoàn nhân quả, điê`u này có chút gì đó giô´ng như quy luật bảo toàn năng lượng trong vật lí vậy, tôi coi đó là cuộc sô´ng hàng ngày, nói một cách cụ thể thì khi anh thu được

https://thuviensach.vn

những lợi ích không cân đô´i, chă´c chă´n sẽ xuâ´t hiện những tệ nạn không cân đô´i.”

“Cậu có thể nói cụ thể hơn không?”

“Vậy tôi xin nói thẳng, nê´u tập đoàn Hoa Thiên giúp Triê´t Đông giải quyê´t vâ´n đê` vô´n hiện nay sẽ chỉ có hai kê´t quả: Một là có được sự báo đáp vô´n tương ứng, một là viện trợ không hoàn lại. Kiểu giúp đỡ không hoàn lại này rất có thể sẽ kèm theo điê`u kiện, nê´u như cái điê`u kiện kèm theo này không phải là lợi ích cho đôi bên vê` mặt kinh tê´, rất có thể sau này sẽ là những sai lâ`m”.

“Cậu đang ám chỉ cuộc hôn nhân của Vân Vân?”

Trương Hoa gật đâ`u nói: “Đúng thê´, hiện nay điê`u kiện kèm theo giữa đôi bên chính là điê`u này, một khi sau này họ cảm thâ´y cái điê`u kiện kèm theo này không đạt được mục tiêu tâm lý như họ dự đoán trước đó, vậy thì cuộc hôn nhân nửa vời của Vân Vân sẽ trở thành “quả” trong cuộc giao dịch, trao đổi này của các ngài, mà hành động dùng Vân Vân để đánh đổi chính là “nhân””.

4.

Cổ Triê´t Đông nói: “Mặc dù cậu nói hơi phức tạp nhưng tôi vẫn có thể hiểu được”. Trương Hoa nói: “Tôi tin chủ tịch Cổ có thể hiểu được, tôi không giô´ng như ngài, luôn biê´t dùng những lời lẽ đơn giản để thể hiện những triê´t lí cao siêu!”

Trương Hoa lại nói: “Đô´i với chủ tịch Cổ và tập đoàn Triê´t Đông mà nói thì đây là hỗ trợ không hoàn lại, nhưng theo cách lí giải căn cứ trên định luật bảo toàn năng lượng tôi đã nói thì đây chính là lợi ích không cân đô´i, rất có thể Vân Vân sẽ là người phải gánh vác mặt trái của lợi ích này!”

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Ý của cậu là cho dù Vân Vân có lấy Mạnh Phàm Khải thì cũng không thể vì chuyện này?”

Trương Hoa gật đầu: “Đúng thế, ý của tôi đúng là như vậy, chỉ có điều tôi phải dùng cả một mớ lí lẽ dài dòng mà vẫn không thể biểu đạt rõ ý!”

Cổ Triết Đông ậm ừ rồi nói: “Đây có lẽ là phương diện đầu tiên mà hôm nay cậu muốn nói đến phải không!”

“Đúng thế, sau đây muốn nói tiếp đến cách nhìn nhận của mình về khó khăn về kinh tế trong doanh nghiệp và nguy cơ về nhân công”.

“Ừ, đây cũng là vấn đề trọng tâm tôi muốn nghe ngày hôm nay!”

“Đây chẳng qua chỉ là cách nhìn nhận đơn giản của bản thân tôi. Khi doanh nghiệp gặp khó khăn về kinh tế có thể sử dụng nhiều cách để giải quyết, thậm chí các nhân viên của doanh nghiệp cũng có thể tham gia; nhưng nếu phát sinh nguy cơ về tâm lý của nhân viên thì chẳng hề dễ dàng giải quyết, vì vậy tôi cho rằng xử lí nguy cơ nhân công còn quan trọng hơn nhiều so với nguy cơ kinh tế, đặc biệt là những công ty lớn mạnh, nguy cơ nhân công một khi đã lan ra thì lan rất nhanh, muốn giải quyết cũng hết sức khó khăn.”

“Vậy theo cậu, cách nào là tốt nhất để giải quyết nguy cơ nhân công?”

“Khích lệ, đào tạo, nhưng không phải là kiểu đào tạo như trước đây tôi từng tiếp xúc”.

5.

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông lại hỏi: “Thế theo cậu phải đào tạo như thế nào mới có hiệu quả?”

“Phải có tính định hướng và thực tiễn, việc đào tạo này bao gồm cả tâm lý và năng lực làm việc!”

“Cụ thể thêm một chút!”

“Tôi cũng từng được sắp xếp tham gia vài buổi đào tạo ở Triết Đông, kiểu đào tạo này chỉ theo đuổi hiệu quả trước mắt, không có tính thực tiễn. Nếu là các nhân viên cũ, có thể họ nghe ở đó nhưng ra khỏi cửa là quên ngay. Nếu là nhân viên mới, họ không nắm bắt được công việc, ngày ngày chỉ nghĩ làm sao để trở thành một người thành công; vì vậy hồi đầu tôi thường nói với các nhân viên rằng: Đừng xem mấy loại sách khích lên, không có lợi cho bản thân đâu, muốn có được thành công phải xem xem các nhân viên gạo cội quanh mình đã làm như thế nào, thế mới gọi là định vị chuẩn xác bản thân mình.

“Cũng có lí, nhưng vẫn chưa nói vào trọng tâm! Phải làm thế nào để bồi dưỡng tâm lý nhân viên, xử lí nguy cơ nhân công trong doanh nghiệp?”

Trương Hoa thành thật đáp: “Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, chỉ cảm thấy nên bắt tay từ vấn đề trách nhiệm và sự tham dự của nhân viên, để họ cảm thấy bản thân có mối gắn kết chặt chẽ với doanh nghiệp, nhưng không thể là những đạo lí, lí thuyết suông, bởi con người trong xã hội này đều vô cùng thực dụng!”

Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi: “Khả năng viết lách của cậu thế nào?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên nhưng cũng vẫn thành thật đáp: “Cũng tạm được ạ!”

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông liền nói: “Nghe cách cậu biểu đạt bằng ngôn ngữ, chắc chắn là phải có chút năng khiếu về viết lách!”

6.

Cổ Triết Đông nói: “Chắc là cậu đã nói hết rồi phải không?”

“Vâng, đại khái là thế!”

“Cậu có muốn biết tôi có cách nhìn nhận ra sao về hai phương diện cậu vừa nói trên không?”

Trương Hoa im lặng.

“Cậu có tính quyết đoán và nhìn nhận sự việc một cách sâu sắc. Điểm này rất tốt, nhưng chính như cậu đã nói, về mặt nhận thức vẫn rất đơn giản, cũng có thể nói là khá phiến diện; như vấn đề đầu tiên, theo quy luật bảo toàn năng lượng của cậu, khi một cô gái rất thích một chàng trai, vậy thì ngược lại, chàng trai này cũng phải cực kì thích cô gái này mới phù hợp với định luật này. Nhưng trên thực tế không phải như vậy. Còn về vấn đề thứ hai, tạm thời tôi không muốn bàn bạc quá sâu với cậu, sau này cậu sẽ hiểu cách đào tạo khích lệ hay đào tạo sách vở cũng có cái lợi riêng của nó, quan trọng là sử dụng thế nào, ai đang sử dụng!”

Trương Hoa thấy trán rịn mồ hôi, chút tự tin lúc trước nhanh chóng bị đè bẹp. Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa cười: “Chỉ có điều tâm ý cậu muốn biểu đạt ngày hôm nay tôi đã hiểu, còn một điểm quan trọng nữa, hôm nay sở dĩ tôi đến đây chủ yếu không phải để lắng nghe quan điểm của cậu, mà là để chứng kiến lòng dũng cảm của cậu, bởi những thanh niên dám gọi điện cho tôi không nhiều!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói một tiếng cám ơn, lúc này ngoài hai từ ấy ra, anh không biết phải nói điều gì. Cổ Triết Đông rút từ trong túi mang theo một kẹp tài liệu và một cái đĩa đưa cho Trương Hoa, sau đó nói: "Cậu về nhà xem cái đĩa này đi, sau đó học thuộc tài liệu này, hai ngày sau đến tìm tôi!"

7.

Dạo này ở nhà Trần Dĩnh chẳng vui vẻ chút nào. Lúc mới về còn thấy thoải mái một chút, nhưng mấy ngày trôi qua, mẹ cô càng lúc càng nói nhiều, nếu không hỏi vì sao cô ly hôn thì cũng hỏi có phải Trương Hoa có người khác rồi không, có lúc còn mắng Trương Hoa là đồ vô lương tâm, dù sao cũng là con của mình, về nhà đã bao nhiêu ngày rồi cũng không gọi lấy một cú điện thoại...

Bữa tối hôm nay, mẹ Trần Dĩnh lại cằn nhằn về Trương Hoa, Trần Dĩnh cuối cùng không nhịn được nữa liền nói: "Mẹ đừng nói Trương Hoa nữa, không phải lỗi của anh ấy!". Mẹ Trần Dĩnh ngây người nhìn bố cô, nói: "Kiếp trước rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Bằng này tuổi rồi mà còn bị mất mặt như thế!"

Rồi bà lại tiếp tục ca cẩm: "Ly hôn đã mất mặt lắm rồi, chỉ sợ họ hàng, bạn bè nói này nói nọ, nếu như còn có lỗi với nhà người ta nữa, vậy thì sau này tôi chẳng dám vác mặt ra khỏi cửa nữa!"

Bố Trần Dĩnh thở dài: "Giờ nói những chuyện này thì có ích lợi gì, chưa đầy hai tháng nữa là nó sinh rồi!"

Những ngày sau đó, không khí gia đình càng thêm ngột ngạt, mẹ Trần Dĩnh thỉnh thoảng lại ngọt nhạt hỏi cô xem rốt cuộc là có chuyện gì? Nhưng chỉ cần bà nhắc đến vấn đề này là Trần Dĩnh không trả lời. Bố Trần Dĩnh nói: "Thôi bỏ đi, đừng hỏi nữa,

https://thuviensach.vn

quan trọng nhất với nó bây giờ là lạc quan, chuyện đã thế này rồi còn làm được gì nữa chứ!”

8.

Buổi tối, Trần Dĩnh gọi điện cho Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh nghe giọng của Trần Dĩnh liền hỏi: “Sao thế? Lại khóc à?”, Trần Dĩnh nghẹn ngào nói: “Tớ không chịu nổi nữa, tớ muốn vào thành phố thuê một phòng trọ nhỏ, nhưng lại sợ tốn tiền!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Ở với bố mẹ thì làm sao?”

“Có nói cũng không rõ ràng được, nói chung là ở nhà rất áp lực, tớ thà ở một mình bên ngoài còn hơn!”

“Đừng nghĩ bậy, giờ cậu ở một mình bên ngoài nguy hiểm lắm! Nói gì thì nói đấy cũng là bố mẹ mình mà!”

Trần Dĩnh lại không kìm được nước mắt: “Đôi khi tớ chỉ muốn tránh đi thật xa, dẫn theo đứa bé đến một thành phố không ai biết đến!”

“Sao cậu lại nghĩ thế, chẳng phải còn có tớ sao? Nếu thực sự không được tớ sẽ nghỉ việc về với cậu!”

“Thỉnh thoảng, cậu nói chuyện với tớ là tớ thấy hài lòng lắm rồi!”

“Trương Hoa có liên lạc với cậu không?”

“Không!”

Lưu Huệ Anh lại hỏi: “Vậy cậu có liên lạc với anh ấy không?”

“Cũng không”.

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh thở dài: “Có lúc tớ thật chẳng hiểu hai người thế nào nữa, trong lòng rõ ràng vẫn nhớ đến nhau, thế mà lại nhất định không chịu liên lạc với nhau!”

“Tớ rất nhiều lần muốn gọi cho anh ấy nhưng không dám!”

“Có gì mà không dám chứ, anh ấy là bố của đứa bé mà, chỉ dựa vào điểm này thôi cậu cũng có thể thường xuyên liên lạc với anh ấy rồi! Đâu phải là yêu cầu anh ấy làm chuyện gì khác chứ?”

“Bản thân anh ấy không cần đứa con này, nếu như dùng nguyên nhân này để liên lạc với anh ấy, có thể anh ấy sẽ càng bực mình!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 45

I.

Đê´n giờ, Trâ`n Dĩnh mới biê´t suy nghĩ trước đây của mình â´u trĩ đê´n nhường nào, hô`i đâ`u vì nông nổi giữ lại đứa bé, tưởng rằ`ng vê` nhà, vê` bên cạnh bô´ mẹ, mọi chuyện sẽ dâ`n dâ`n được tháo gỡ, cũng sẽ được an ủi.

Hô`i đó cô chỉ nghĩ giữ lại đứa bé là sẽ có một tia hi vọng, giờ mới biê´t tia hi vọng này đã đem lại áp lực và đau khổ lớn đê´n nhường nào. Ở bên bô´ mẹ, tâm lý nặng nê` bức bách â´y khiê´n cho bản thân cô không thể nào thoải mái được. Mặc dù một thân một mình ở thành phô´ nơi Trương Hoa sô´ng, nhưng bên cạnh còn có đô`ng nghiệp, chẳng ai biê´t chuyện cô ly hôn, cuộc sô´ng tuy khổ nhưng nhẹ nhõm.

Trâ`n Dĩnh hiểu tâm trạng của bô´ mẹ, cũng hiểu được tâm lý buô`n bã và thâ´t vọng của họ. Bao nhiêu năm nay bô´ mẹ cô đã gửi gă´m bao nhiêu hi vọng vào cô, hi vọng duy nhâ´t của họ là sau này cô sô´ng hạnh phúc và vui vẻ, nhưng ai ngờ cuô´i cùng kê´t quả lại như thê´ này.

Trâ`n Dĩnh thâ`m nghĩ, có thể trách ai được, mọi chuyện đê`u là do cô gây ra mà, đáng tiê´c là thời gian chẳng thể quay ngược trở lại. Hi vọng duy nhâ´t bây giờ của Trâ`n Dĩnh là đứa bé trong bụng, cho dù xảy ra chuyện gì, nhâ´t định phải sinh nó ra khỏe mạnh.

Cô biê´t chă´c chă´n còn phải gánh chịu thêm càng nhiê`u áp lực, hiện giờ bô´ mẹ cô chỉ biê´t cô đã ly hôn, một khi họ hàng, bạn bè

https://thuviensach.vn

biết tin, áp lực sẽ còn lớn hơn nhiều.

Bố mẹ Trần Dĩnh cũng quyết định không hỏi Trần Dĩnh nguyên nhân ly hôn nữa, cho dù thế nào cô cũng là con gái của họ, cho dù thế nào đứa bé cô sinh ra cũng là cháu ngoại của họ, vì vậy hiện nay phải cố gắng để cô tĩnh dưỡng chờ ngày sinh nở.

Mặc dù là vậy nhưng đôi bên vẫn nảy sinh những cảm giác và tâm lý phức tạp, thứ tâm lý phức tạp này khiến cho Trần Dĩnh không thể nào thoải mái và nhẹ nhõm thực sự.

2.

Bởi vì ở nhà gần như luôn trong trạng thái cô đơn, Trần Dĩnh càng thường xuyên nhớ đến Trương Hoa, đặc biệt là khi chẳng bao lâu nữa sẽ sinh con. Người ta sinh con đều có chồng ở bên cạnh, nhưng con mình sinh ra chẳng biết đến khi nào mới gặp được bố.

Cũng may trong khoảng thời gian cô đơn này còn có Lưu Huệ Anh, thỉnh thoảng buổi tối vẫn có thể gọi điện nói chuyện. Nhưng Trần Dĩnh cũng không dám gọi nhiều, sợ tốn tiền. Có lẽ Lưu Huệ Anh biết điều đó nên thường xuyên chủ động gọi cho Trần Dĩnh. Trần Dĩnh sau khi về quê, để tiết kiệm tiền đã chuyển sang dùng sim bản địa, nhưng thường ngày vẫn lắp sim cũ vào, lòng thầm hi vọng, biết đâu Trương Hoa lại liên lạc với cô mà không gọi được.

Thực ra cô chỉ cần gửi một cái tin nhắn bảo Trương Hoa rằng cô đã đổi số là có thể nhẹ nhàng giải quyết vấn đề, nhưng cô lại không chịu làm thế. Tâm lý này cũng giống như tâm lý của Trương Hoa, rõ ràng rất muốn nhưng lại không chịu liên lạc với Trần Dĩnh, ngay cả tin nhắn cũng không gửi, nhưng trong lòng luôn hi vọng cô liên lạc trước với mình.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không rõ bản thân mình gắn kết với Trần Dĩnh hay với đứa bé trong bụng cô, cứ đến tối là lại nằm trên giường hút thuốc, nghĩ ngợi vẩn vơ. Đã nhiều lần cầm điện thoại lên định gọi nhưng cuối cùng lại đặt xuống. Thậm chí còn nghĩ, đợi khi nào Trần Dĩnh chuẩn bị sinh sẽ về chỗ cô để nhìn đứa bé ra đời.

Nhưng tối nay lúc về nhà, anh chẳng còn thời gian nghĩ đến những chuyện này nữa, bởi vì Cổ Triết Đông đã đưa cho anh một xấp tài liệu và một cái đĩa, bảo anh phải xem thật kĩ, sau đó làm rõ mục đích Cổ Triết Đông đưa cho anh những thứ này là gì?

3.

Dù sao Trương Hoa cũng từng chịu trách nhiệm đào tạo một thời gian bên Triết Đông, vừa xem qua là biết ngay đây là tài liệu về kinh doanh bất động sản. Trương Hoa nghĩ, nếu Cổ Triết Đông chỉ yêu cầu anh học thuộc thì đâu cần phải đưa cái đĩa cho anh, nếu đã đưa kèm theo đĩa chắc chắn là có hàm ý sâu xa.

Sau khi xem xong đĩa, Trương Hoa liền trầm ngâm suy nghĩ. Nội dung cái đĩa là băng thu hình buổi đào tạo khích lệ kinh doanh rất dễ mua được trên thị trường. Lúc ở công ty điện tử Triết Đông, công ty đã sắp xếp cho Trương Hoa đi dự mấy tiết như thế này rồi. Lần đầu tiên đi Trương Hoa cảm thấy rất khâm phục khả năng diễn thuyết và sự nhiệt tình của những người đó.

Sau mấy lần tham dự, anh phát hiện nội dung đều na ná như nhau, lặp lại rất nhiều nên bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Về sau có dịp tiếp xúc với thị trường ngoại ô, gặp gỡ các nhà đại lý anh mới biết mấy bài đào tạo kiểu này chẳng có chút tác dụng gì, không thể áp dụng vào thực tiễn. Đương nhiên Trương Hoa cũng không phủ

https://thuviensach.vn

nhận một điểm, đó là sự nhiệt tình cũng có tác dụng nhất định, nhưng không phải là tất cả.

Trương Hoa xem xong cái đĩa cứ suy nghĩ mãi, tại sao Cổ Triết Đông lại đưa cả tài liệu và cái đĩa này cho mình? Cuối cùng anh chợt hiểu ra, mục đích thật sự của Cổ Triết Đông không phải bảo anh học thuộc lòng mà dựa trên phương thức đào tạo đó để trình bày tài liệu này ra, thậm chí phải trình bày một cách độc đáo hơn. Học thuộc lòng không hề khó đối với Trương Hoa, khó là ở chỗ làm thế nào để kết hợp động tác cơ thể, thể hiện tình cảm qua ngôn ngữ.

Hai ngày sau, Trương Hoa chủ động gọi cho Cổ Triết Đông, nói đã thuộc lòng nội dung tài liệu. Cổ Triết Đông bảo Trương Hoa đến thẳng công ty bất động sản gặp ông ta.

4.

Trương Hoa được dẫn vào văn phòng của Cổ Triết Đông. Văn phòng này phải to gấp đôi văn phòng của ông ta ở công ty điện máy. Ngoài Cổ Triết Đông ra còn có hai người nữa, một người khoảng sáu mươi tuổi, người còn lại khoảng bốn mươi. Người khách lớn tuổi ăn mặc rất thoải mái, đang ngồi hút thuốc. Trương Hoa thầm nghĩ, dám hút thuốc trong văn phòng của Cổ Triết Đông chắc không phải là người bình thường.

Người đàn ông bốn mươi tuổi mặc vét, thắt cà vạt, trông rất đường hoàng và đạo mạo. Trương Hoa vốn tưởng chỉ có một mình Cổ Triết Đông, giờ lại có thêm hai người nữa, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Cổ Triết Đông ngồi im, chỉ lên tiếng bảo: “Vào đi!”

https://thuviensach.vn

Hai người kia cũng ngô`i im không có động tĩnh gì. Trương Hoa bước vào, đứng ở giữa văn phòng rộng lớn chứ không ngô`i.

Cổ Triê´t Đông cười bảo: “Đã học thuộc tài liệu rô`i à?”

“Đúng thê´, vê` cơ bản tôi đã thuộc rô`i!”

Mặc dù trí nhớ của Trương Hoa râ´t tô´t, anh thậm chí dám khẳng định có thể không nói sai một từ so với tài liệu được giao, nhưng lúc này vẫn nên khiêm tô´n một chút!

Cổ Triê´t Đông gật đâ`u nói: “Vậy thì nói cho chúng tôi nghe đi!”

Trương Hoa nhìn hai người lạ kia, Cổ Triê´t Đông biê´t ý, nói: “Hai vị này không phải là người ngoài, cậu cứ coi họ là đô´i tượng để thuyê´t giảng đi!”

Người đàn ông lớn tuổi nhìn Trương Hoa, cười thân thiện, nụ cười â´y khiê´n cho Trương Hoa bớt căng thẳng đôi chút, trong lòng cảm thâ´y ông ta râ´t dễ mê´n.

Trương Hoa lâ´y lại bình tĩnh, chậm rãi cân bă`ng tâm trạng, sau đó bă´t đâ`u diễn giảng. Lúc mới bă´t đâ`u, Trương Hoa hơi căng thẳng, nhưng sau vài phút, anh đã lâ´y lại được cảm giác. Đặc biệt là mỗi khi chạm phải ánh mă´t của người đàn ông lớn tuổi, ông ta luôn mỉm cười gật đâ`u với anh, giô´ng như là đang khích lệ anh vậy.

Dâ`n dâ`n, Trương Hoa hoàn toàn thả lỏng mình, nhập tâm hoàn toàn vào ngôn ngữ cơ thể, cũng thêm vào cả cảm xúc của mình, có thể nói là đã tìm lại được cảm giác khi đào tạo các nhân viên kinh doanh ở công ty điện tử Triê´t Đông trước đây.

5.

https://thuviensach.vn

Sau khi Trương Hoa nói xong, con người anh vẫn như chìm trong cảm xúc chưa thoát ra ngay được, Cổ Triết Đông nhìn hai người kia, người đàn ông lớn tuổi hơn gật đầu với Cổ Triết Đông. Người đàn ông trung niên hỏi Trương Hoa: "Trước đây cậu từng đảm nhiệm vai trò giáo viên huấn luyện?"

"Không ạ!"

Cổ Triết Đông trả lời thay cho Trương Hoa: "Theo như tôi biết thì cậu ta đã hỗ trợ đào tạo cho nhân viên kinh doanh ở bên công ty điện tử!"

Người đàn ông trung niên gật đầu nói: "Chẳng trách!"

Cổ Triết Đông hỏi người đàn ông đó: "Thiên Phàm, anh thấy sao?"

Người đàn ông đó đáp: "Nếu như từng là cán bộ đào tạo chuyên nghiệp thì biểu hiện ngày hôm nay là bình thường, nếu trước đây chưa làm về mảng này thì biểu hiện hôm nay có thể chấp nhận được!"

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông lớn tuổi: "Ông Hoa thấy sao?"

Người đàn ông được Cổ Triết Đông kính trọng gọi là "ông Hoa" khẽ mỉm cười, sau đó nói: "Cũng khó nói, chuyện này phải xem trước đó các người đã nói thế nào? Có phải cậu ta biết rõ hôm nay đến đây để làm gì không?".

Cổ Triết Đông vội nói: "Ông Hoa nói đúng lắm!", sau đó nói với Trương Hoa: "Cậu ra phòng khách đợi tôi một lát!"

Trương Hoa đáp lời rồi đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài anh không biết phòng khách ở đâu nên phải hỏi lễ tân.

https://thuviensach.vn

Sau khi Trương Hoa ra ngoài, Cổ Triết Đông mới nói với hai người kia: “Cậu ta là bạn học của Vân Vân, bởi vì Vân Vân thích cậu ta nên mới đặc biệt tìm hiểu về cậu ta!”

Ông Hoa hỏi thẳng: “Phán đoán của anh về cậu ta thế nào?”

“Có năng lực, nhưng cần phải được định hướng!”

Người đàn ông trung tuổi hỏi: “Ngoài những cái này, ngài có phán đoán thế nào về chuyện của Vân Vân?”

“Hoàn cảnh của cậu ta khá phức tạp, thích hợp làm nhân viên nhưng không thích hợp làm con rể của tôi!”

Ông Hoa liền nói: “Tôi hiểu ý của anh rồi, quay trở lại chuyện ngày hôm nay, trước đó anh đã nói thế nào với cậu ta?”

Cổ Triết Đông liền nói: “Tôi đưa tài liệu và đĩa cho cậu ta, bảo cậu ta học thuộc lòng!”

6.

Ông Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Nói như vậy có nghĩa là anh chỉ giao cho cậu ta nhiệm vụ học thuộc lòng chứ không phải diễn thuyết ngay tại trận như thế này à?”

“Có thể nói là vậy!”

Ông Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy kết quả của tôi là, có khả năng!”

Mặc dù ông Hoa chỉ nói “Có khả năng” nhưng đánh giá này là quá đủ với Cổ Triết Đông rồi. Cổ Triết Đông mỉm cười nói: “Nếu ông Hoa đã nói vậy, tôi cũng thấy yên tâm rồi!”

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông trung tuổi: “Thiên Phàm, anh còn gì muốn hỏi không?”, người kia nói: “Ông Hoa đã nhận xét như vậy rồi tôi cũng chẳng còn gì để nói, chỉ có một vấn đề là, sau này ngài định sắp xếp công việc của cậu ta thế nào?”

Cổ Triết Đông đột nhiên mỉm cười đầy bí ẩn: “Giờ tôi mới phát hiện, con người đôi khi cũng cần phải làm thử những chuyện trước đây chưa từng làm!”

“Nếu chủ tịch Cổ đã có kế hoạch cả rồi thì tôi cũng không dám hỏi thêm, chỉ biết phụ trách nhiệm vụ ngài giao cho thôi!”

Lúc Trương Hoa về đến nhà, trong lòng cảm thấy có một cảm giác khó nói thành lời, bản thân anh không rõ tại sao mình lại làm theo sự sắp đặt của Cổ Triết Đông như vậy, chẳng nhẽ trong lòng anh vẫn mong muốn được quay lại tập đoàn Triết Đông? Hay cũng có thể anh đang khao khát được thử sức với một công việc có tính cạnh tranh và đãi ngộ cao như thế? Hay là từ trước đến giờ anh luôn không chịu khuất phục trước bất cứ thử thách nào?

Cho dù là thế nào, tất cả mọi thứ đều có kết quả. Cổ Triết Đông cho gọi Trương Hoa quay lại văn phòng của ông ta chỉ để nói một câu: “Ngày mai cậu sang bên này làm việc, chuyện công việc cứ tìm giám đốc Hàn, làm thủ tục vào công ty cứ gặp ông Hoa!”

Trương Hoa vẫn không hiểu rõ vị trí của hai người này trong công ty, nhưng ít nhất anh cũng biết người đàn ông trung niên tên là Hàn Thiên Phàm.

Buổi tối nằm trên giường, Trương Hoa liền nhớ lại câu nói của Cổ Triết Đông, ông ta thậm chí còn không có ý hỏi ý kiến của anh, cứ như thể chuyện đến tập đoàn Triết Đông làm việc không do anh quyết định, mọi chuyện đều do một tay ông ta sắp xếp. Trương Hoa tự cười nhạo mình đầy bất lực, còn có cách nào khác đâu, nếu

https://thuviensach.vn

mình không muô´n quay lại công ty thì đâu cầ`n phải hoàn thành nhiệm vụ ông ta đã giao? Ngay từ ban đầ`u mình đã đặt mình vào thê´ bị động rồ`i!

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 46

I.

Cuố́i cùng Trương Hoa quyế́t định không nghĩ đế́n những chuyện này nữa, dù gì mọi thứ đề̀u đã định rồ̀i, là tố́t hay xấ́u, là đúng hay sai cũng chỉ có đi tiế́p mới biế́t được. Kế́t quả sẽ chỉ có hai kiểu, một kiểu là phát triển theo hướng tố́t đẹp, kiểu khác là phát triển theo hướng xấ́u đi. Bản thân anh vố́n chỉ là một người bình thường, có xấ́u đi nữa thì cũng xấ́u được đế́n mức nào? Ít nhấ́t vẫn còn một điểm khiế́n mình có thể yên tâm được là làm việc ở tổng công ty sẽ không phải đế́n công ty điện tử Triế́t Đông làm việc, cũng sẽ không phải ngày ngày nhìn mặt Cổ Vân Vân.

Lúc đã tương đố́i thảnh thơi, Trương Hoa bắ́t đầ̀u nghĩ đế́n Trầ̀n Dĩnh, không biế́t hiện giờ cô thế́ nào rồ̀i, tình hình đứa bé ra sao? Đặc biệt là tố́i hôm nay, Trương Hoa vô cùng muố́n liên lạc với cô. Có lẽ con người đề̀u như thế́, khi một số́ chuyện được giải quyế́t, tâm trạng sẽ thấ́y nhẹ nhõm hơn, một khi tâm trạng nhẹ nhõm hơn người ta thường muố́n liên lạc với người thân thiế́t với mình.

Thời gian trước, Trương Hoa đang ở trong tâm trạng rố́i loạn, vì anh nghỉ việc cũng đã lâu, lại không xác định được sẽ làm việc gì, nhấ́t là khi biế́t chắng còn bao lâu nữa mình sẽ có con, khát vọng có điề̀u kiện kinh tế́ trở nên mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân khiế́n cho anh do dự mãi về̀ chuyện tìm công việc mới.

Bây giờ tấ́t cả mọi việc đề̀u đã có kế́t quả, những việc còn lại chỉ là nỗ lực để làm cho tố́t công việc mới, mặc dù trước mắ́t anh vẫn

https://thuviensach.vn

chưa rõ mình sẽ làm gì ở tập đoàn Triết Đông, nhưng anh tin bản thân mình nhất định sẽ làm tốt. Trương Hoa luôn tin tưởng một điều, những chuyện người khác làm được, bản thân anh cũng có thể làm được, trừ phi là những chuyện anh không muốn hoặc không xứng để làm mà thôi.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Trương Hoa cũng gọi cho Trần Dĩnh. Trần Dĩnh đang nằm trên giường, nhìn thấy màn hình hiển thị tên Trương Hoa ngạc nhiên vô cùng, trái tim chợt trở nên ấm áp. Mặc dù luôn hi vọng Trương Hoa sẽ gọi nhưng cô vẫn không dám tin Trương Hoa sẽ gọi cho mình.

2.

Trần Dĩnh vội vàng nghe máy, nhưng nhất thời không biết mở miệng ra làm sao. Trương Hoa lên tiếng trước: "Dạo này em có khỏe không?", nghe câu này mà Trần Dĩnh bỗng thấy chua xót. Tuy nhiên cô vẫn cố nén xót xa, mỉm cười đáp: "Em vẫn ổn, đã kiểm tra một lần rồi, con vẫn khỏe mạnh bình thường!"

"Thế thì tốt rồi!"

Trần Dĩnh đột nhiên khẽ nói: "Anh có thể để một phút nữa gọi lại không? Gọi vào số mới của em!"

Trương Hoa ngạc nhiên: "Tại sao?"

Trần Dĩnh nói vẻ ngại ngùng: "Số điện thoại này là của bên đó, nghe điện thoại cũng phải mất tiền!"

Trương Hoa gật đầu: "Ok!" rồi cúp máy.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nhắn cho Trương Hoa số điện thoại mới của mình. Nhìn số điện thoại mới này, Trương Hoa chợt thấy có cảm giác rất khó nói thành lời. Anh nghĩ chẳng nhẽ hiện giờ cô đang thiếu tiền? Nếu không sao ngay cả tiền nghe điện thoại cũng phải suy tính như thế?

Đợi Trương Hoa gọi lại, Trần Dĩnh liền nói: "Thật ngại quá, lại làm phiền anh rồi!"

Trương Hoa liền nói: "Sau này số điện thoại bên này em đừng dùng nữa, đổi qua đổi lại phiền phức lắm!".

"Ừ, em cũng đang chuẩn bị ngưng sử dụng, đợi hết tiền là bỏ luôn!"

Thực ra Trần Dĩnh giữ lại số điện thoại này là để chờ Trương Hoa gọi điện đến, nếu Trương Hoa đã biết số mới của cô rồi, cô đâu cần phải giữ lại số cũ làm gì.

Sau khi hỏi thăm tình hình của đứa bé, Trương Hoa lại hỏi: "Em hiện giờ đang thiếu tiền ư?"

Trần Dĩnh vội nói: "Không ạ!"

"Thế sao phải lăn tăn tiền điện thoại?"

"Em chỉ nghĩ tiết kiệm được ít nào hay ít nấy!"

Một lát sau, Trương Hoa nói: "Anh tạm thời quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc!"

Trần Dĩnh trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Cổ Vân Vân bảo anh quay lại à?"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Bố cô ấy tìm anh, hi vọng anh quay lại làm việc!”

Nói rồi Trương Hoa cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, đột nhiên có cảm giác bản thân mình cũng thật giả tạo, mặc dù đúng là trước đây Cổ Triết Đông có tìm đến anh, nhưng lần này thực ra là do anh chủ động.

3.

Trần Dĩnh chỉ khẽ nói: “Thế thì tốt quá, dù sao bên đó chế độ đãi ngộ cũng tốt!”

Trương Hoa ậm ừ đáp lời rồi cả hai lại chẳng biết nói gì nhưng lại không muốn cúp máy.

Trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng Trần Dĩnh cũng tìm được chủ đề: “Em đã nghĩ ra tên cho con rồi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Đặt tên là gì?”

Trần Dĩnh nói: “Trương Tỉnh, tên ở nhà là Tỉnh Tỉnh, cho dù là con trai hay con gái đều có thể dùng được”.

“Sao em lại lấy cái tên này, cảm giác cứ kì kì sao ấy!”

“Em thấy cũng được mà!”

“Sau này chuyện hộ khẩu của con thì giải quyết thế nào?”

“Bố em nói nhờ người quen là giải quyết được thôi, ông đã liên hệ với người ta rồi!”

Trương Hoa nói thế thì tốt quá rồi lại trầm ngâm hồi lâu: “Nếu không có chuyện gì thì anh cúp máy đây!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh khẽ nói: “Anh cúp đi!”

Nói xong, cả hai đều im lặng chờ người kia cúp máy trước.

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Anh cúp máy đây!”

Trần Dĩnh ậm ừ xong Trương Hoa mới cúp máy.

Trần Dĩnh cúp điện thoại rồi thấy vừa buồn vừa vui. Buồn vì Trương Hoa đã quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc, điều này đồng nghĩa với việc ngày ngày anh sẽ phải tiếp xúc với Cổ Vân Vân. Vui vì cuối cùng Trương Hoa cũng chịu liên lạc với cô, hơn nữa nghe anh nói có vẻ anh rất quan tâm đến con. Đối với Trần Dĩnh mà nói, đó mới là điểm mấu chốt, nếu ngay cả đứa bé mà Trương Hoa cũng không quan tâm, vậy thì cô thật sự mất đi tất cả rồi!

Trần Dĩnh vốn nghĩ Trương Hoa sau lần này sẽ thường xuyên liên lạc với mình, sẽ thường xuyên hỏi thăm tình hình của con, nhưng đáng tiếc là một thời gian dài sau đó, Trương Hoa không liên lạc với cô.

Kể từ ngày Trương Hoa vào làm việc ở tập đoàn Triết Đông, anh luôn ở trong trạng thái bận rộn và căng thẳng, ngay cả buổi tối về nhà cũng phải bỏ bao tâm sức và thời gian vào làm việc. Hàn Thiên Phàm là giám đốc bộ phận đào tạo của tập đoàn, công việc hiện giờ của Trương Hoa là làm quen với tất cả những gì mà một giáo viên đào tạo cần phải làm và tìm hiểu về các tài liệu đào tạo của các ngành nghề của các công ty con thuộc tập đoàn. Bên cạnh đó, Cổ Triết Đông còn yêu cầu Trương Hoa phải học hỏi việc đào tạo khích lệ tâm lý nhân viên mà Trương Hoa hoàn toàn không thích.

4.

https://thuviensach.vn

Ngày nào cũng có cả tập tài liệu cần nghiên cứu, anh còn phải luyện cả ngôn từ, giọng điệu, cử chỉ trong quá trình thuyết giảng. Hơn nữa, Hàn Thiên Phàm còn bắt anh viết tổng kết đào tạo định kì, tập viết tài liệu đào tạo...

Hơn một tháng trời, Trương Hoa ngày nào cũng làm việc trong môi trường như vậy, ngoài ra, anh còn phải đi công tác với Hàn Thiên Phàm. Đầu tiên là quan sát phương thức đào tạo của Hàn Thiên Phàm hoặc những người khác, dần dần anh ta yêu cầu Trương Hoa tập làm người hướng dẫn. Chính bởi thế mà Trương Hoa gần như chẳng có thời gian rảnh rỗi để liên hệ với Trần Dĩnh, thỉnh thoảng mới nhớ đến nhưng anh cũng mệt đến mức không muốn gọi điện thoại nữa.

Quá nhiều người bởi không gian và thời gian, cùng với môi trường xung quanh khiến cho mọi thứ trở nên mờ nhạt. Trương Hoa hiện nay có thể coi là thế. Nhưng Trần Dĩnh thì khác, cùng với ngày sinh đang cận kề, khao khát nhận được điện thoại của Trương Hoa càng lúc càng mãnh liệt.

Mặc dù thời gian dự sinh sắp đến, nhưng không khí trong nhà chẳng có chút hào hứng, vui vẻ nào, đây mới chính là điểm khiến Trần Dĩnh buồn bã và hụt hẫng nhất. Mặc dù một số người thân trong nhà bắt đầu biếu thứ này thứ kia, còn chúc cô sinh nở thuận lợi, nhưng tất cả những thứ ấy đều không khiến Trần Dĩnh và bố mẹ cô cảm thấy vui lên, ngược lại còn khiến họ cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng.

Bởi vì những người họ hàng thân thích đều hỏi lúc sinh bố đứa bé có đến không? Có nhiều người còn nói, nhất định phải bảo bố nó đến để nhìn tận mắt sinh đẻ khổ sở thế nào, như vậy mới càng biết thương vợ. Những lời này đối với Trần Dĩnh mà nói chẳng khác gì một con dao nhọn chọc thẳng vào tim cô.

https://thuviensach.vn

5.

Nhưng Trương Hoa hoàn toàn chìm đắm trong công việc, anh không ngờ công việc đào tạo lại phức tạp như thế, hơn nữa lại vô cùng gian khổ. Trong mắt anh hiện giờ chỉ có một mục tiêu duy nhất là làm tốt mọi việc trước mắt, hơn nữa còn phải làm tốt nhất có thể. Đúng như Cổ Triết Đông trước đây từng nói, sinh tồn và lí tưởng mãi mãi mâu thuẫn với nhau, rất ít người có thể kết hợp sinh tồn với lí tưởng một cách hoàn mỹ.

Hôm nay Hàn Thiên Phàm gọi Trương Hoa vào văn phòng, hỏi anh: "Hơn một tháng nay cậu thấy thế nào? Có tự tin đào tạo một mình không?"

"Có được hay không tôi chưa bao giờ suy tính, tôi chỉ cố làm cho tốt mọi việc cấp trên giao phó thôi!"

Hàn Thiên Phàm gật đầu nói: "Tốt lắm, ít nhất dạo này cậu đã học được sự phục tùng và chấp hành! Cậu dành hai ngày để hoàn chỉnh nội dung đào tạo, bắt đầu từ công ty điện tử Triết Đông trước, như thế tương đối đơn giản, dù sao mọi người cũng quen biết nhau cả rồi, dễ phối hợp, hành trình là từ trung tâm ra ngoại ô, cứ hai khu vực ngoại ô tập hợp lại đào tạo chung, mỗi đợt đào tạo trong hai ngày!"

Trương Hoa gật đầu: "Vâng, thưa sếp!"

Hàn Thiên Phàm nói tiếp: "Cậu ngồi xuống đã, tôi sẽ nói rõ với cậu một số điều cần lưu ý trong quá trình đào tạo!"

Đợi Trương Hoa ngồi xuống rồi, Hàn Thiên Phàm liền nói: "Về việc kiểm soát không khí lớp học và ngôn ngữ cơ thể thì không phải nói thêm nữa, điều này bản thân cậu phải tự mò mẫm và làm

https://thuviensach.vn

quen lâ´y, chủ yê´u là muô´n bàn với cậu vê` chuyện chỉnh lí nội dung đào tạo!”

“Vâng, vê` điểm này tôi cũng sợ mình không nă´m chă´c!”

“Lâ`n trước tôi bảo cậu làm quen với các tài liệu đào tạo của các công ty con thuộc tập đoàn không phải là để cậu vận dụng nó trong quá trình đào tạo, chỉ muô´n cậu đúc kê´t những tinh hoa trong đó, nhâ´t định phải nhớ kĩ điểm này, cậu là giáo viên đào tạo đại diện cho tổng công ty, khác với các giáo viên đào tạo của các công ty con, trọng điểm của họ là đào tạo vê` sản phẩm và kĩ năng nghiệp vụ, còn cậu là khích lệ tinh thâ`n và ý chí của họ.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rô`i nói: “Chủ yê´u là chú trọng tâm lý nhân công phải không ạ?”

6.

Hàn Thiên Phàm nói: “Đúng thê´, nhưng cũng không đúng hoàn toàn! Nói đúng là bởi vì nê´u cậu quá chú trọng vào đào tạo sản phẩm và kĩ năng nghiệp vụ, không chỉ lặp lại nội dung đào tạo của các giáo viên huâ´n luyện ở các công ty con mà còn làm lộ nhược điểm của cậu ra. Không hoàn toàn đúng là bởi vì cách đào tạo không có phương diện nghiệp vụ sẽ không có hiệu quả nhiê`u, nhưng việc đào tạo nghiệp vụ của cậu nhâ´t định phải chi tiê´t, rõ ràng. Muô´n làm điê`u đó phải tiê´n hành chỉnh lí cẩn thận tài liệu đào tạo của các công ty con, làm nổi bật những tình tiê´t trọng điểm!”

Hàn Thiên Phàm lại bổ sung thêm: “Nhâ´t định phải học được cách đứng trên độ cao chiê´n lược để đào tạo!”

Trương Hoa trâ`m ngâm hô`i lâu: “Tô´i nay vê` tôi sẽ suy nghĩ sự khác biệt giữa hai vâ´n đê` này!”

https://thuviensach.vn

Hai vợ chồng Cổ Triết Đông cuối cùng không ép Cổ Vân Vân lấy Mạnh Phàm Khải nữa. Không phải khó khăn về tài chính vì của công ty đã được giải quyết, cũng không phải là vì bất mãn với Mạnh Phàm Khải, càng không phải là kết quả của cuộc nói chuyện giữa Trương Hoa và Cổ Triết Đông, chỉ là vì Cổ Triết Đông phát hiện ra rằng, quả thực bản thân mình đã đem cuộc hôn nhân của con gái mình gắn với lợi ích kinh tế.

Hồi đầu vì con gái cứ một mực không chịu đi xem mắt, không chịu gặp gỡ đối phương, lại lo giữa con gái và Trương Hoa xảy ra chuyện gì, vừa hay điều kiện của Mạnh Phàm Khải rất tốt, khiến cho vợ chồng Cổ Triết Đông rất hài lòng, đồng thời công ty lại đang gặp khó khăn, vì vậy hai người đã bàn nhau dùng cách này để ép con gái lấy Mạnh Phàm Khải.

Cuối cùng Cổ Triết Đông mới phát hiện, cho dù có ép con gái đồng ý, sau này cũng chưa chắc đã được hạnh phúc. Về mặt tài chính không nhất định phải có sự giúp đỡ của tập đoàn Hoa Thiên mới có thể vượt qua khó khăn, nhưng giả sử nếu không để tập đoàn Hoa Thiên giúp đỡ, sẽ thất tín với con gái, chắc chắn cô sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân gán ghép này. Nếu thật sự nhận sự giúp đỡ của Hoa Thiên thế thì có khác gì mang hôn nhân ra trao đổi. Hai vợ chồng Cổ Triết Đông không khỏi lo lắng cho cuộc hôn nhân này, vì vậy cuối cùng cũng đành thôi, vì vậy không nói chuyện này với con gái nữa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 47

I.

Cổ Vân Vân luôn nghĩ rằng chính Trương Hoa đã giúp cô giải quyết chuyện cưới xin với Mạnh Phàm Khải, bởi vì cô đã biết chuyện Trương Hoa vào làm ở bộ phận đào tạo của tổng công ty từ lâu. Cô nhầm tưởng rằng đây là một sự giao dịch giữa Trương Hoa và bố cô, không ép cô lấy Mạnh Phàm Khải, đổi lại Trương Hoa sẽ vào công ty làm.

Chính bởi hiểu lầm này mà Cổ Vân Vân cảm thấy Trương Hoa có thể sẽ thích mình, vì vậy cô thường ngoan ngoãn đến công ty làm, đồng thời hi vọng một ngày nào đó Trương Hoa sẽ đến thăm mình. Cổ Vân Vân rất muốn tìm anh nhưng lại sợ anh không vui, hơn nữa cũng biết dạo này Trương Hoa cực kì bận rộn, cực kì mệt mỏi.

Lúc Trương Hoa đến công ty điện tử Triết Đông, Phùng Lâm Hàn vừa cười vừa trêu anh: "Lần này cậu đến đây là khác hoàn toàn nhé, là đại diện của tổng công ty đến tiến hành đào tạo nâng cao cho nhân viên, tôi thay mặt công ty thể hiện lòng biết ơn đến cậu!"

Trương Hoa vẫn như trước đây, ném cho Phùng Lâm Hàn một điếu thuốc theo thói quen rồi nói: "Giám đốc Phùng đừng đùa nữa, tôi vẫn phải nhờ vào sự giúp đỡ nhiệt tình của anh đấy!"

"Chuyện này không thành vấn đề, nhân viên bộ phận đào tạo cùng với các nhân viên khác sẽ hoàn toàn tuân theo sự chỉ đạo của cậu, cần ai cứ trực tiếp gọi!"

https://thuviensach.vn

Hai người nói chuyện một lát, sau khi xác định thời gian đào tạo, Phùng Lâm Hàn nói với Trương Hoa: “Tố´i nay đừng đi đâu, tôi gọi thêm vài anh em cùng đi ăn một bữa!”

Trương Hoa cười bảo: “Không cầ`n phiề`n phức thề´ đâu, tố´i nay tôi có việc rồ`i!”

“Có việc cũng không được, cậu đại diện cho tổng công ty xuố´ng đây, công ty con có chiêu đãi cũng là chuyện bình thường!”

Cổ Vân Vân ăn cơm trưa ở ngoài rồ`i về` công ty, biế´t tin Trương Hoa đế´n công ty. Nhưng thấ´y anh cứ ở lì trong văn phòng của Phùng Lâm Hàn không chịu ra nên cũng không tiện vào. Khó khăn lắ´m mới đợi được đế´n lúc Trương Hoa ra, lại thấ´y anh kéo mấ´y người ở bộ phận đào tạo vào phòng họp.

2.

Hế´t giờ làm việc rồ`i mà bọn họ vẫn ở trong phòng họp chưa ra. Nế´u là bình thường Cổ Vân Vân đã về` từ lâu, nhưng hôm nay cô vẫn ngồ`i lại văn phòng chờ đợi.

Lại thêm một lúc nữa, các nhân viên khác của công ty gầ`n như đề`u về` hế´t rồ`i, Cổ Vân Vân liề`n ra khỏi văn phòng, vừa hay nhìn thấ´y Phùng Lâm Hàn cũng từ trong văn phòng đi ra, nhìn thấ´y Cổ Vân Vân liề`n hỏi: “Sao hôm nay Vân Vân còn chưa về` thế´?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không vội, đợi lát nữa rồ`i đi!”

Phùng Lâm Hàn ngẫm nghĩ rồ`i cười bảo: “Tôi biế´t rồ`i, có phải bởi vì “ai đó vẫn còn ở công ty không?”“

Cổ Vân Vân nói: “Chú Phùng thật biế´t đùa!”

https://thuviensach.vn

“Công ty ta phải chiêu đãi “ai đó”, lãnh đạo như cô chắ´c cũng nên đi cùng chứ nhỉ?”

Phùng Lâm Hàn chẳng qua chỉ là nói đùa cho vui chứ anh ta thừa biế´t Cổ Vân Vân không bao giờ tham gia vào những buổi tiệc tùng như thế´ này. Nhưng Phùng Lâm Hàn không ngờ là Cổ Vân Vân nhận lời ngay: “Được thôi, tố´i nay tôi đang chán không biế´t đi đâu ăn đây!”

Chuyện này khiế´n Phùng Lâm Hàn hoàn toàn bấ´t ngờ, nế´u “đại tiểu thư” này mà đi cùng chắ´c chắ´n mọi người sẽ không thể thoải mái vui chơi, ăn cơm cũng phải dè dặt chứ đừng nói là nói chuyện, uố´ng rượu... Nhưng giờ đã cưỡi trên lưng hổ rồ`i, xuố´ng làm sao được?

Phùng Lâm Hàn đành phải cười trừ, nói: “Nế´u đại tiểu thư cũng tham dự, vậy thì phí chiêu đãi phải nâng cao rồ`i!”

Cổ Vân Vân vui vẻ đáp: “Không thành vấ´n đề`, chi phí cứ để tôi kí duyệt!”

Mấ´y người ở bộ phận đào tạo cùng lên xe của Phùng Lâm Hàn. Phùng Lâm Hàn nói với Trương Hoa: “Cậu ngồ`i xe của Cổ Vân Vân đi!”

Trương Hoa lên xe liề`n nói: “Sao cậu cũng đi theo thế´?”

“Sao tôi không thể đi cùng?”

“Cậu mà đi bọn họ đế´n ăn cơm cũng ngại!”

“Tôi không quan tâm!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Sao vẫn chưa mang quầ`n áo của cô ấ´y đế´n cho tôi?”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân khó chịu nói: “Có mấy cái áo thôi mà cũng phải nhớ kĩ thế à, cùng lắm sau này tôi mua vài cái chất lượng tốt tặng cho cô ta là được chứ gì!”

“Có lẽ cậu chỉ dùng thương hiệu hoặc giá cả cao thấp để tính toán giá trị của sản phẩm, nhưng không phải tất cả mọi người đều như cậu!”

“Cứ coi như tôi thực dụng đi, thế là được chứ gì, ngày mai tôi mang cho cậu!”

3.

Phùng Lâm Hàn và mấy người trong bộ phận đào tạo vốn lo Cổ Vân Vân đến sẽ khiến cho không khí trở nên ngột ngạt, ai ngờ Cổ Vân Vân còn chủ động hơn cả bọn họ. Lúc uống rượu cô còn nói: “Mấy người sao mà uống từ tốn thế hả?”, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt dưới sự khuấy động của Cổ Vân Vân.

Phùng Lâm Hàn nói đùa: “Sớm biết thế này, trước đây mỗi dịp chiêu đãi quan trọng nhất định phải kéo Vân Vân đi cùng, không chỉ được ăn thịnh soạn mà uống cũng rượu ngon!”

Trương Hoa thấy Cổ Vân Vân uống nhiều thế, không nén được nói: “Cậu uống ít thôi, đừng có say nữa đấy!”

Cổ Vân Vân cười: “Chẳng phải tửu lượng là do uống rượu nhiều liên tục mà tốt lên sao?”, sau đó lại nói đùa: “Đương nhiên là tôi sẽ không uống say nữa!”, tất cả những lời nói này trong con mắt người khác lại trở thành những lời nói đầy tình tứ.

Ăn cơm xong ra ngoài, Phùng Lâm Hàn đã lái xe dẫn mấy người kia đi rồi, Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa về nhà. Trương Hoa

https://thuviensach.vn

nói: “Cậu uố´ng nhiê`u rô`i, để tôi lái xe cho!”

Cổ Vân Vân phản bác: “Chẳng phải cậu cũng uố´ng rượu sao”, nói như vậy nhưng vẫn đưa chìa khóa cho Trương Hoa.

Con người đê`u như vậy, cứ nghĩ rằ`ng mình uố´ng rượu xong lái xe sẽ không sao, nhưng lúc nào cũng lo lắ´ng người ta uố´ng rượu xong lái xe chở mình sẽ gây ra tai nạn. Trương Hoa vừa đi vừa lái: “Thật khâm phục các người, giám đố´c Phùng cũng vậy, toàn lái xe sau khi uố´ng rượu!”

Đế´n chung cư, Cổ Vân Vân nói: “Nế´u đã lo tôi lái xe sau khi uố´ng rượu, vậy cho tôi lên ngô`i một lát, tỉnh rượu rô`i tôi sẽ đi!”

Không đợi Trương Hoa kịp trả lời, Cổ Vân Vân đã xuố´ng xe và đi thẳng lên lâ`u. Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành lẽo đẽo theo sau.

Cổ Vân Vân vào nhà một cái là chạy ngay vào phòng Nhã Vận bật đèn lên xem cái giường, sau đó nói: “Cậu giặt sạch sẽ cả rô`i à?”

Trương Hoa không nói năng gì mà đi bật bình đun nước.

4.

Cổ Vân Vân đi ra khỏi phòng Nhã Vận rô`i vào phòng Trương Hoa, bật đèn lên, thấ´y trên tường có dán một bức tranh chữ, xung quanh là các bức tranh duy mỹ, ở giữa có hai chữ nghệ thuật, nhìn kĩ mới nhận ra là hai chữ “Trương Tỉnh”. Cổ Vân Vân liê`n lẩm bẩm đọc hai chữ “Trương Tỉnh”, hai chữ này có nghĩa gì nhỉ? Là nhắ´c nhở bản thân phải luôn luôn tỉnh táo, hay là một cái tên?

https://thuviensach.vn

Trương Hoa ở phòng khách nghe thấy liền đi vào nói: “Sao cậu lại tự tiện vào phòng của người khác thế?”

Cổ Vân Vân chỉ vào hai chữ trên tường, hỏi: “Có nghĩa gì thế?”

“Chẳng có nghĩa gì cả, viết chơi thôi, mau ra ngoài uống chút trà rồi còn về cho sớm!”

Khó khăn lắm mới đuổi được Cổ Vân Vân đi, Trương Hoa liền đi tắm rồi lên giường đi ngủ. Nằm ở trên giường, nhìn hai chữ ấy, trong lòng Trương Hoa lại thấy có chút ấm áp, khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười rồi lẩm bẩm: “Hi vọng là con gái!”

Trước đây, Trương Hoa thường cảm thấy chuyện có con rất mơ hồ, nhưng tối hôm ấy, sau khi Trần Dĩnh nói sẽ đặt tên con là Trương Tỉnh, Trương Hoa liền cảm thấy đứa bé như được cụ thể hóa ở trong lòng, như đã tồn tại thực sự ở bên cạnh anh. Trước đây nghĩ đến đứa bé, đầu tiên anh sẽ nghĩ đến cái bụng của Trần Dĩnh, giờ nghĩ đến đứa bé, Trương Hoa lại nghĩ đến cái tên Trương Tỉnh, thậm chí nghĩ đến tên trước sau đó mới xác định cái tên này đã trở thành tên của con mình.

Có lần đi trên phố nhìn thấy một người viết chữ nghệ thuật, đột nhiên anh nhớ đến tên con, thế là đã bỏ tiền thuê viết rồi đem về dán lên tường.

Trong lòng anh, anh luôn hi vọng là con gái, nên trong đầu anh từ lâu đã tưởng tượng ra cái tên này là của con gái, dường như cứ nhìn thấy cái tên này là anh lại như nhìn thấy con gái mình. Trương Hoa phát hiện ra kể từ sau khi treo hai chữ này lên, cho dù ban ngày có mệt mỏi, bực bội đến đâu, chỉ cần về nhà nằm lên giường, nhìn thấy nó là mọi thứ đều như tan biến hết.

https://thuviensach.vn

5.

Trương Hoa nhẩm tính ngày, hình như khoảng mười ngày nữa là sinh rồ̀i. Lúc này anh mới chợt nhớ ra đã lâu lắ́m rồ̀i không liên lạc với Trần Dĩnh. Dạo này anh hầu như không vêà nhà, nhưng cũng có gọi điện cho mẹ vài lần. Mỗi lần gọi vêà mẹ anh đêà u hỏi chuyện đứa bé, hỏi anh đã liên lạc gì với nhà bên đó chưa, tình hình đứa trẻ hiện nay ra sao?

Trương Hoa nghĩ, dù gì cũng là cháu nội, chắ́c chắ́n bố́ mẹ rấ́t quan tâm. Trương Hoa nhẩm tính thời gian, nghĩ xem đế́n lúc ấy liệu có bớt chút thời gian đi thăm nom được không. Sau khi xem lại lịch làm việc thì vào khoảng thời gian ấy anh đang phải tham gia đào tạo ở ngoại ô. Đây là đợt đào tạo liên hoàn, đợi đợt đào tạo này kế́t thúc cũng phải hơn hai mươi ngày, đế́n lúc ấy Trần Dĩnh đã sinh được mười mấ́y ngày rồ̀i.

Cuốí cùng Trương Hoa nghĩ, chẳng còn cách nào khác, nếú đã lựa chọn công việc này thì chỉ có thể như vậy. Nếú cô ấy sinh chắ́c chắ́n sẽ gọi điện cho mình, đợi qua đợt bận rộn này sẽ đi thăm đứa bé.

Bởi vì Phùng Lâm Hàn và mọi người trong bộ phận đào tạo đêà u hiểu lầm quan hệ của Cổ Vân Vân và Trương Hoa nên trong suố́t quá trình đào tạo ở khu trung tâm thành phố́, họ hế́t sức hợp tác. Điêà u này khiế́n cho hiệu quả đào tạo tương đốí tố́t, ngay cả Cổ Vân Vân cũng đế́n hội trường nghe.

Khi Cổ Vân Vân nhìn thấ́y một Trương Hoa đâà y biểu cảm, nhiệt tình và linh hoạt trong ngôn ngữ cơ thể, cô cảm thấ́y anh vô cùng xuấ́t sắ́c. Cổ Vân Vân không ngờ Trương Hoa cũng có tài trên phương diện này, một Trương Hoa có vẻ bàng quang, dửng dưng với tấ́t cả mọi thứ của trước đây dường như đã trở thành một Trương

https://thuviensach.vn

Hoa đầy nhiệt tình và năng nổ, hơn nữa đây là lần đầu tiên Cổ Vân Vân nhìn thấy Trương Hoa mặc vét. Một Trương Hoa như thế này lại càng trở nên lôi cuốn.

6.

Tối hôm kết thúc khóa đào tạo ở trung tâm thành phố, Phùng Lâm Hàn và mọi người trong bộ phận đào tạo lại chiêu đãi Trương Hoa. Phùng Lâm Hàn nói: "Kể từ ngày mai, mấy người các cậu sẽ phải bắt đầu đi về các tỉnh, tôi xin chúc các cậu thành công!", sau đó dặn dò phòng đào tạo: "Phải hết sức phối hợp với thầy Trương nhé!"

Mấy người họ nói: "Vâng, chắc chắn chúng tôi sẽ phối hợp ăn ý!"

Thế là Trương Hoa từ "giám đốc Trương" trở thành "thầy Trương".

Tối nằm trên giường, Trương Hoa không khỏi tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ, con người thật kì lạ, luôn bị ép buộc đến một vị trí đặc biệt vào những hoàn cảnh đặc biệt. Trước đây chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vào làm việc ở bộ phận kinh doanh của một công ty kinh doanh, càng không bao giờ nghĩ mình sẽ đứng trên bục giảng để đào tạo nhân lực. Thế mà thoáng một cái, mọi chuyện đã đang diễn ra ngay trước mắt.

Ngẩng đầu nhìn hai chữ trên tường, lòng thầm nhủ: Chắc không đến mười ngày nữa là ra đời rồi. Rồi anh lại nghĩ, tại sao Trần Dĩnh không bao giờ chủ động gọi điện thông báo cho anh tình hình đứa bé nhỉ? Dù sao đi nữa anh cũng là bố đứa trẻ mà.

https://thuviensach.vn

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa đang chuẩn bị xuất phát ở công ty điện tử Triết Đông thì Hàn Thiên Phàm gọi điện đến nói: “Tôi đã nghe báo cáo rồi, hiệu quả đào tạo rất tốt, chỉ có điều ngoại ô không giống như trong thành phố, dù sao trong thành phố cũng đều là nhân viên của mình, có tố chất hơn, nhân viên ngoại ô tố chất không đồng đều, nhất định phải biết cách kiểm soát có hiệu quả trong quá trình đào tạo!”

Trương Hoa nói sẽ chú ý những điểm này

Bởi vì lần này là khóa đào tạo toàn tỉnh nên công ty đã điều hẳn một ô tô và một lái xe đến. Trước khi xuất phát, Trương Hoa gọi điện cho mẹ, nói phải đi công tác gần hai mươi ngày. Sau khi nói vài câu, mẹ anh lại hỏi: “Tình hình bên đó thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Con không liên lạc!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Chắc là còn khoảng mười ngày nữa là sinh rồi, sao vẫn không chịu liên lạc thế?”

“Gần đây con bận quá chẳng có thời gian!”

“Chẳng nhẽ bận đến mức không có thời gian để gọi điện thoại à?”

“Thôi được rồi, hai ngày nữa con nhất định sẽ gọi, xe chuẩn bị xuất phát rồi, đến lúc ấy con sẽ liên lạc với mẹ sau!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 48

I.

Cùng với ngày sinh càng lúc càng đế´n gâ`n, tâm trạng Trâ`n Dĩnh càng nặng nê` hơn. Họ hàng thân thích vẫn thường xuyên hỏi: Bô´ đứa bé sao còn chưa vê`? Những chuyện này với Trâ`n Dĩnh chẳng có gì đáng nói, đáng nói là Trương Hoa vẫn chưa gọi điện cho cô.

Cô hoàn toàn không biế´t lúc này Trương Hoa đang tâ´t tả cho đợt đào tạo trước kì nghỉ lễ mùng một tháng năm, hàng ngày anh bận tô´i mă´t tô´i mũi từ sáng cho đế´n tô´i, lúc nghỉ ngơi cũng phải chuẩn bị tài liệu, còn phải tham gia tiệc rượu chiêu đãi của các nhà phân phô´i. Gâ`n như lúc nào cũng đi cùng với mâ´y người ở bộ phận đào tạo, tô´i đế´n cũng ở cùng phòng với một người trong sô´ đó.

Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân thực sự khiế´n cho Trương Hoa không có thời gian gọi điện thoại. Cho dù thê´ nào thì tìm một nơi, bớt một chút thời gian gọi điện cũng vẫn được, chỉ có điề`u Trương Hoa cảm thâ´y gọi cho Trâ`n Dĩnh không giô´ng như gọi cho người khác, câ`n phải gọi trong lúc yên tĩnh, trong một môi trường yên tĩnh, còn phải có sự chuẩn bị trước. Không giô´ng như gọi cho bạn bè, muô´n gọi lúc nào là gọi lúc đâ´y, muô´n nói gì là nói đâ´y... đáng tiê´c là anh không có lúc nào và không tìm được chỗ nào yên tĩnh để gọi.

Có thể trong tiề`m thức của anh vẫn có suy nghĩ, đế´n lúc â´y nhâ´t định Trâ`n Dĩnh sẽ gọi điện cho anh. Nào ngờ Trâ`n Dĩnh cũng

https://thuviensach.vn

cứ ở nhà chờ điện thoại của anh, cũng bởi vì suy nghĩ quá nhiề̀u nên cô không dám chủ động gọi cho anh.

Trầ̀n Dĩnh không dám mong Trương Hoa sẽ về̀ thăm mình hoặc ở bên cạnh lúc mình sinh nở, nhưng cô vẫn mong Trương Hoa có thể nói chuyện với cô trước lúc sinh nở, cho dù chỉ là vu vơ vài câu cũng coi như là một sự động viên lớn đố́i với cô. Đáng tiế́c cho đế́n tận lúc đau bụng phải vào viện cô cũng không nhận được điện thoại của Trương Hoa.

Trong phòng chờ sinh, lúc Trầ̀n Dĩnh đau quá rồ̀i, thậm chí vừa khóc vừa bò lế́t dưới giường, mẹ Trầ̀n Dĩnh ở bên động viên con gái, bố́ cô chẳng giúp được gì, chỉ biế́t nhìn con mà trong lòng không khỏi xót xa.

2.

Cuố́i cùng cũng được đẩy vào phòng đẻ, lúc này đã là hơn mười một giờ tố́i. Bố́ và mẹ Trầ̀n Dĩnh không được theo vào, Trầ̀n Dĩnh đưa điện thoại cho bố́, sợ nhỡ Trương Hoa gọi điện đế́n. Trong phòng đẻ, trong thời gian chờ đợi dài đằ̀ng đẵng, Trầ̀n Dĩnh đau đế́n mức không thể không hét lên, chẳng còn giữ được hình ảnh dịu dàng thường ngày. Thực ra lúc này cô chẳng còn hơi sức mà để tâm đế́n hình ảnh, thậm chí lúc đau quá cô còn gọi bác sĩ, muố́n bác sĩ mổ để lấ́y đứa bé ra. Bác sĩ nói bây giờ đã không còn kịp nữa.

Hồ̀i đầ̀u Trầ̀n Dĩnh cũng cân nhắ́c đế́n chuyện mổ đẻ, bởi vì sẽ ít đau hơn. Nhưng sau khi tư vấ́n, giá cả cũng xấ́p xỉ giá đẻ thường, cuố́i cùng cô vẫn chọn đẻ thường.

Trầ̀n Dĩnh nằ̀m trên giường, toàn thân ướt đẫm, ngay cả tóc cũng ướt nhẹp, trên giường có cái gì nắ́m được là cô nắ́m thật chặt.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Trần Dĩnh cảm thấy hụt hẫng nhất, cuối cùng cũng có một cô y tá lại gần, Trần Dĩnh như người chết đuối vớ được cọc, chộp ngay lấy tay cô y tá, nói thật sự đau quá rồi. Cô y tá an ủi bảo cô chẳng bao lâu nữa đứa bé sẽ ra đời. Đây có thể coi là lời động viên tốt nhất cho Trần Dĩnh lúc này.

Mãi cho đến hơn một giờ, cùng với tiếng khóc ré lên, đứa bé ra đời. Bác sĩ ôm sinh mệnh nhỏ trong tay, nói với Trần Dĩnh: "Một cô công chúa xinh đẹp!" rồi bế đến cho Trần Dĩnh xem. Nhìn sinh linh bé nhỏ còn chưa được tắm rửa, khóe mắt Trần Dĩnh chợt ươn ướt, lòng thầm nhủ: "Tỉnh Tỉnh, cuối cùng mẹ cũng nhìn thấy con rồi, bố con cứ luôn hi vọng con là con gái. Giờ chắc bố con sẽ vui lắm đấy!"

Cái tên "Tỉnh Tỉnh" này Trần Dĩnh đã thầm gọi vô số lần, gần như mỗi tối nằm xuống giường đều gọi và sau đó thì thầm nói chuyện với đứa bé trong bụng.

Đáng tiếc là khi Trần Dĩnh và đứa bé được đẩy vào phòng nghỉ, cô cũng vẫn chưa nhận được điện thoại của Trương Hoa. Nhìn mẹ bận rộn với đứa bé, Trần Dĩnh thầm nghĩ, may mà có mẹ ở bên, nếu không cô chẳng biết phải làm sao.

3.

Lưu Huệ Anh vốn định về chăm sóc Trần Dĩnh nhưng bởi vì công ty có việc không thể đi được. Sáng hôm sau Trần Dĩnh gọi điện chia sẻ niềm vui với Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh vui lắm, nói cuối cùng cũng được làm mẹ nuôi rồi, còn nói con gái càng tốt, con trai nghịch ngợm lắm, Lưu Huệ Anh còn bảo đợi đầy tháng sẽ về thăm mẹ con cô.

https://thuviensach.vn

Sau đó lại hỏi Trần Dĩnh đã nói cho Trương Hoa biết chưa?. Trần Dĩnh bảo chưa nói. Cuối cùng Lưu Huệ Anh nói, nếu cậu không muốn nói thì để tớ nói cho anh ấy biết. Trần Dĩnh bảo không cần, cô sẽ tự nói với anh.

Sau khi sinh, Trần Dĩnh ở lại thêm hai ngày trong bệnh viện rồi xin xuất viện, ở lại bệnh viện thêm ngày nào là tốn thêm tiền ngày ấy. Dưới sự nài ép của mẹ, cuối cùng Trần Dĩnh quyết định ở lại thêm một ngày. Ba ngày này, ngày nào Trần Dĩnh cũng muốn gọi cho Trương Hoa, nói với anh con đã ra đời rồi, hơn nữa lại là con gái.

Nhưng Trần Dĩnh cũng âm thầm mong ngóng Trương Hoa gọi điện đến, thế nên cô đã chờ đợi trong hụt hẫng suốt ba ngày liền. Bạn bè, người thân đều lần lượt đến thăm cô rồi, nhưng ai cũng hỏi câu hỏi đó: “Bố đứa bé sao còn chưa về?”

Trần Dĩnh thậm chí còn không mong bạn bè, họ hàng đến thăm, giờ cô chỉ muốn yên lặng chờ đợi, yên lặng ở bên con. Nhưng có những chuyện không thể né tránh, đặc biệt là sau khi về nhà, không chỉ họ hàng mà ngay cả hàng xóm, láng giềng cũng thường xuyên qua thăm.

Dần dần Trần Dĩnh cảm thấy không thể chịu nổi với những thắc mắc của họ. Đặc biệt là trong tình trạng trước mắt, Trần Dĩnh vô cùng nhạy cảm với những lời lẽ của mọi người xung quanh, có thể chỉ một vài lời nói vô tình của người khác cũng khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

4.

Cứ tối đến là đứa bé không chịu ngủ yên. Đêm khuya, sáng sớm cứ khóc suốt, nhưng ban ngày lại ngủ ngon lành. Trần Dĩnh không

https://thuviensach.vn

thấy mệt vì chuyện này, cô chủ yếu mệt mỏi vì tâm lý.

Thỉnh thoảng ban ngày nhìn con ngủ, Trần Dĩnh lại lẩm bẩm: "Tỉnh Tỉnh, con thật biết hành hạ mẹ!" sau đó lại nghĩ đến Trương Hoa rồi thở dài.

Trần Dĩnh lúc này mới thấy hối hận, tại sao cứ phải chờ điện thoại của anh? Tại sao mình không thể gọi cho anh trước? Dù gì anh cũng là bố của đứa bé, nói với anh cũng là chuyện bình thường, cũng đâu phải cầu xin hay nài ép cái gì, chỉ là báo cho anh biết con gái đã ra đời thôi.

Thế nhưng giờ đã qua bao nhiêu ngày rồi, nếu giờ mới gọi có bị anh mắng không? Liệu có bị căn vặn tại sao sinh con ngần ấy ngày mời gọi cho anh không?

Thực ra, không chỉ có Trần Dĩnh hối hận. Trương Hoa cũng đang hối hận vì tại sao không sớm bớt chút thời gian gọi cho Trần Dĩnh. Trước đó Trần Dĩnh đã nói cho anh biết thời gian dự sinh rồi, giờ đã qua thời gian dự sinh ngần ấy ngày, chắc cô đã sinh lâu rồi, giờ mới gọi, biết mở miệng ra sao?

Trong thời gian đào tạo, anh cứ nghĩ Trần Dĩnh sẽ liên lạc với mình. Cho dù trước khi sinh không liên lạc thì sau khi sinh cũng sẽ liên lạc với anh ngay. Kết quả là hết ngày này đến ngày khác qua đi, khiến cho anh không dám gọi điện hỏi han nữa. Hơn nữa giờ anh sợ nhất là nhận được điện thoại của mẹ, bởi anh không biết phải giải thích làm sao với mẹ về việc anh không gọi điện cho Trần Dĩnh nữa. Dùng lí do bận chắc chắn không được, có bận thế nào cũng không thể không có vài phút để gọi điện thoại.

Lúc này Trương Hoa đã về thành phố, khóa đào tạo toàn tỉnh đã kết thúc. Buổi tối ngồi trong phòng khách, Trương Hoa nhẩm tính thời gian, nếu như sinh đúng dự kiến thì đứa bé đã ra đời được

https://thuviensach.vn

khoảng mười ngày rồi, cũng không biết là con trai hay con gái, cũng không biết Trần Dĩnh có sinh nở thuận lợi hay không.

5.

Mẹ Trương Hoa lại gọi điện đến. Mấy ngày nay gần như ngày nào cũng nhận được điện thoại của mẹ. Trương Hoa thấy điện thoại reo, lòng sợ nhưng không thể không nghe. Mẹ anh lại hỏi: "Con vẫn chưa liên lạc à?"

"Hôm nay khóa đào tạo mới kết thúc, con vừa mới về thành phố, còn chưa kịp gọi!"

"Đừng có lấy cớ nữa, nói thế nào thì nói nó cũng là con mình, quan hệ huyết thống đâu có thể đoạn tuyệt được? Tối nay con lập tức gọi cho nó, biết kết quả rồi thì báo với mẹ!"

Trương Hoa cúp điện thoại, đi đi lại lại trong phòng khách không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đành cắn răng gọi điện.

Trần Dĩnh nhiều khi cũng thầm tức Trương Hoa, thậm chí nghĩ, cho dù anh có gọi điện đến cũng sẽ không nghe. Nhưng nghe thấy điện thoại đổ chuông là cô liền ôm con đang khóc, chộp ngay lấy cái điện thoại. Nhìn thấy là số của Trương Hoa, cô vội ấn phím nghe. Đầu tiên là Trương Hoa nghe thấy tiếng khóc của con, trong lòng chợt thấy ấm áp vô cùng. Anh thầm nghĩ chắc chắn là tiếng khóc của đứa bé, anh bỗng thấy mình ở rất gần con.

Nghe điện thoại rồi, hai người lại chẳng biết nói chyện gì với nhau, cũng không biết mở miệng thế nào. Trương Hoa chỉ lắng tai nghe tiếng con khóc, hồi lâu sau mới hỏi: "Đấy là tiếng con khóc à?"

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh ậm ừ, Trương Hoa hỏi tiê´p: “Em sinh nở thuận lợi chứ?”

Trâ`n Dĩnh nhớ lại chuyện bao ngày nay, không khỏi rớt nước mă´t. Trương Hoa ở đâ`u dây bên kia dường như cũng nhận ra Trâ`n Dĩnh đang khóc, vội im lặng không nói gì.

Đứa bé vẫn đang khóc, Trâ`n Dĩnh vừa câ`m điện thoại vừa dỗ con, vừa cô´ nén nước mă´t. Một lúc lâu sau, cuô´i cùng đứa bé cũng thôi không khóc, Trâ`n Dĩnh mới chậm rãi nói: “Cũng coi như là thuận lợi!”

“Dạo này anh đi công tác suô´t, đi đào tạo ở toàn tỉnh, hôm nay mới vê` đê´n thành phô´”. Đây coi như là lí do giải thích cho việc Trương Hoa không gọi điện, mặc dù lí do có vẻ gượng gạo nhưng Trương Hoa cũng chỉ biê´t lâ´y cái lí do đó mà thôi.

6.

Trâ`n Dĩnh lại ậm ừ. Trương Hoa khẽ hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Là con gái, dài 51cm, nặng ba cân hai, sức khỏe bình thường”.

“Thê´ sức khỏe của em thê´ nào rô`i?”

“Em vẫn ổn!”

Đứa bé nă`m trong lòng Trâ`n Dĩnh lại khóc, Trương Hoa vội nói: “Tô´i nào nó cũng quâ´y khóc như thê´ sao?”

“Cũng không phải quâ´y khóc suô´t mà cứ từng cơn, từng cơn anh ạ!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lại không biết phải nói gì. Trần Dĩnh nói: “Em phải dỗ con, không có chuyện gì thì em cúp máy trước đây!”

Trương Hoa bảo ừ, trước khi cúp máy còn khẽ nói: “Khi nào có thời gian anh sẽ về thăm con!”

Cúp điện thoại xong, Trương Hoa liền gọi cho mẹ báo tình hình. Mẹ nói: “Con gái cũng tốt!”, rồi nói thêm: “Mẹ với bố con muốn đi thăm nó quá!”, nói rồi liền thở dài.

Hôm sau Trương Hoa đi làm. Hàn Thiên Phàm nói dạo này anh vất vả quá. Trương Hoa cười nói không có gì, so với hồi đầu thì bây giờ đã nắm vững tài liệu và quen thuộc với công việc nên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hàn Thiên Phàm nói: “Đúng thế, thực ra đến khi đã quen rồi thì cũng thấy đỡ mệt hơn!”, sau đó bảo Trương Hoa: “Cậu nghỉ ngơi vài ngày đi, sau đó sẽ tiếp tục chuẩn bị cho đợt đào tạo động viên nhân viên trước mùng một tháng năm, chúng ta sẽ phải tập trung nhân viên của mấy công ty con lại để tiến hành đào tạo động viên đấy!”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng ạ!”, Hàn Thiên Phàm nói: “Mấy bộ phận đào tạo đó cậu chủ yếu phụ trách việc điều chỉnh tâm lý nhân viên, hai hôm tới về nhà chuẩn bị tài liệu về mặt này, còn về kiến thức sản phẩm, kĩ năng bán hàng, khích lệ gì đó sẽ do các giáo viên đào tạo khác đảm nhiệm!”

Buổi chiều, Trương Hoa ngồi trong văn phòng nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng quyết định ra ngoài một chuyến, sau đó đến ngân hàng chuyển tiền vào trong thẻ của Trần Dĩnh. Anh đã ghi lại tài khoản của Trần Dĩnh rồi, lòng thầm nhủ hiện giờ chắc cô đang rất cần tiền, mới sinh con, nếu thiếu tiền thì không hay. Trương Hoa gửi tiền xong lại không báo với Trần Dĩnh, nghĩ rằng sớm muộn gì cô cũng biết.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 49

I.

Cuô´i cùng Trâ`n Dĩnh vẫn quyê´t định chuyển nhà ra ngoài ở. Bô´ mẹ cô không nói gì, nhưng thực châ´t là vì không chịu được áp lực do hàng xóm, họ hàng mang lại. Đứa bé ra đời đã ngâ`n â´y ngày, thê´ mà bô´ nó vẫn chưa vê` thăm, chẳng trách mà người ta xì xâ`m bàn tán.

Khi Trâ`n Dĩnh nói ra quyê´t định này với bô´ mẹ, mẹ cô nói: "Con bé mới sinh chưa được hai mươi ngày, con một mình ra ngoài làm sao được?"

Trâ`n Dĩnh cười gượng gạo: "Kiểu gì cũng sô´ng được mà, cứ ở nhà thê´ này cũng không được, chuyển ra ngoài ở ít nhâ´t có thể nói con đưa con bé vê` rô`i!"

Mẹ Trâ`n Dĩnh thở dài: "Chuyển ra ngoài ở sẽ khổ cho đứa bé, không chuyển ra ngoài thì tâm trạng bức bô´i, như thê´ cũng chẳng có lợi cho con bé!", sau đó nói: "Hay là mẹ đê´n ở với con để cùng chăm sóc con bé!"

"Thê´ sao được, bô´ ở nhà cũng câ`n mẹ chăm sóc mà, bao nhiêu ngày nay con đã dâ`n quen với việc chăm sóc nó rô`i, chỉ câ`n vài tháng, đợi nó lớn hơn một chút là không sao!"

Mẹ Trâ`n Dĩnh nói: "Thê´ thì đợi chứng sinh và hộ khẩu cho con bé làm xong rô`i hãy đi!"

https://thuviensach.vn

Vì chuyện cho con mang họ Trương mà Trần Dĩnh và bố mẹ cô đã tranh cãi mãi. Bố mẹ cô kiên quyết bắt cô phải cho đứa bé mang họ Trần, nhưng Trần Dĩnh một mực đòi để cho con mang họ Trương. Sau một hồi tranh cãi, cuối cùng bố mẹ cô đành phải nghe theo ý cô.

Cuối cùng là bàn bạc chuyện chuyển đến đâu ở? Trần Dĩnh vốn định chuyển vào trung tâm thành phố ở, tìm một gian phòng nhỏ là được, như thế cũng gần nhà, nhưng về sau lại nghĩ trung tâm thành phố cách nhà gần quá, ngộ nhỡ có người quen bắt gặp thì hỏng việc. Cuối cùng Trần Dĩnh quyết định chọn một thành phố khác, nằm giữa nhà mình và nhà Trương Hoa. Từ hai nơi này đến chỗ cô ở đều mất bốn, năm tiếng đồng hồ.

Mẹ Trần Dĩnh hỏi: "Vậy con còn đủ tiền tiêu không?". Thực ra lúc sinh con, Trần Dĩnh gần như đã rút gần hết tiền ra rồi, cô không muốn động đến tiền tiết kiệm của bố mẹ, đi làm bao nhiêu năm trời mà chưa đưa được cho bố mẹ đồng nào, hơn nữa bố mẹ cô tuổi tác đã cao, cho dù thế nào cũng không thể lấy tiền của họ.

Mặc dù đã rút gần hết tiền trong thẻ nhưng Trần Dĩnh vẫn nói với mẹ là còn tiền, bảo mẹ không phải lo. Tối đó, Trần Dĩnh đành phải cầu cứu Lưu Huệ Anh. Cô không muốn tìm Trương Hoa, không muốn để Trương Hoa nghĩ rằng cô lợi dụng đứa con để mưu cầu cái gì từ anh. Hơn nữa ngay từ đầu Trương Hoa đã không muốn giữ lại đứa bé này, giờ năn nỉ sẽ càng khiến anh khó chịu.

Lưu Huệ Anh lúc đầu không đồng ý chuyện Trần Dĩnh chuyển ra khỏi nhà, nói như vậy quá nguy hiểm, một mình bế đứa bé còn non nớt như vậy ra ngoài, ngộ nhỡ có chuyện gì thì làm thế nào? Nhưng nghe thấy Trần Dĩnh nói ở nhà người ta bàn ra tán vào, tâm

https://thuviensach.vn

trạng ngột ngạt thì không nói gì nữa, cuố i cùng bảo ngày mai sẽ gửi tiề n cho Trầ n Dĩnh, đợi mùng một tháng năm sẽ về thăm cô.

Hôm sau Trầ n Dĩnh ra khỏi nhà từ sáng sớm, giao con cho bà ngoại trông coi. Cô phải vào trong thành phố tìm một căn phòng trước chứ không thể vừa ôm con vừa đi tìm nhà được.

Lúc Trầ n Dĩnh về đế n nhà đã muộn lắ m rồ i, con bé quấ y khóc om sòm. Bởi vì đang trong thời kì ăn sữa, con bé nhấ t định không chịu ăn sữa bột, thà chịu đói cũng không ăn. Trầ n Dĩnh, vội vàng bế nó vào trong phòng. Nhìn con vừa rít sữa vừa thiêm thiế p ngủ, Trầ n Dĩnh nghĩ chắ c nó khóc nhiề u mệt rồ i. Trầ n Dĩnh lau nước mắ t trên mặt con mà trong lòng không khỏi xót xa.

Mẹ Trầ n Dĩnh vào hỏi: “Đã tìm được nhà chưa?”

“Con tìm được rồ i, đã giao tiề n đặt cọc rồ i!”

Mẹ Trầ n Dĩnh không nói gì, ngồ i xuố ng bên giường thở dài. Trầ n Dĩnh nhìn mẹ, cố gượng cười: “Bên đó môi trường cũng được, đợi mấ y tháng nữa con sẽ tìm việc ở bên đó.”

2.

Trước khi đi, Trầ n Dĩnh đế n ngân hàng rút tiề n, sau khi kiểm tra tài khoản mới phát hiện ngoài khoản tiề n Lưu Huệ Anh gửi vào, trước đó mấ y hôm cũng có một khoản tiề n được chuyển vào tài khoản của cô. Trầ n Dĩnh đầ u tiên ngây người, sau mới biế t là Trương Hoa gửi. Nhìn khoản tiề n hiện lên trên máy, mắ t Trầ n Dĩnh chợt nhòe đi.

Bố mẹ Trầ n Dĩnh đưa cô đế n nơi ở mới, là một ngôi nhà nhỏ, vì là nhà của nông dân, lại nằ m ở ngoại ô nên giá cả cũng không đắ t

https://thuviensach.vn

đỏ. Bố mẹ Trần Dĩnh không nỡ về, Trần Dĩnh đành phải thúc giục bố mẹ về ngay không có lỡ chuyến xe.

Sau khi tiễn bố mẹ về, Trần Dĩnh bế con ra ngoài mua đồ ăn. Buổi tối ăn cơm xong, Trần Dĩnh ru con ngủ. Cảm giác hụt hẫng và cô độc chợt ập đến. Cảm giác này không giống như lần thuê phòng trọ ở chỗ Trương Hoa. Lúc ấy ít nhất vẫn còn cảm thấy có nhiều người quen bên cạnh, hơn nữa Trương Hoa cũng ở trong cùng một thành phố với mình. Nhưng hiện giờ cô đang ở một thành phố hoàn toàn xa lạ, bên cạnh chẳng có một người quen, nếu nói có người hơi quen thì đó chính là vợ chồng chủ nhà.

Một số người sở dĩ kiên cường không phải bởi vì anh ta bẩm sinh đã kiên cường hơn người khác. Có những người sinh ra và lớn lên trong cảnh nghèo khó và túng thiếu cũng không phải bởi vì họ thích sinh ra và lớn lên trong môi trường như thế này.

Môi trường có thể cải tạo một con người, hiện thực cuộc sống càng có thể cải tạo con người. Khi bạn bị đẩy đến một tình trạng khó mà chịu đựng nổi, chỉ có hai kết quả. Một là lựa chọn cái chết để trốn tránh, nếu không muốn lựa chọn cái chết thì chỉ có một cách duy nhất là kiên cường sống tiếp, sau đó lăn lộn để tìm kiếm một khởi đầu mới, một hi vọng mới.

Trần Dĩnh hiện giờ đang ở trong một hoàn cảnh mà trước đây cô chưa từng nghĩ đến. Khi cô bị đẩy đến hoàn cảnh này, tất cả những gì cô làm tiếp sau đó chỉ là vì để có thể thích nghi với hoàn cảnh hiện tại. Huống hồ bên cạnh cô còn có một sinh mạng bé nhỏ, sinh mạng này đã trở thành toàn bộ hi vọng của cô, cũng là dũng khí để cô đối mặt với tất cả mọi thứ.

3.

https://thuviensach.vn

Vì vậy con đường tương lai dù có thế nào, Trần Dĩnh cũng thường nói với con gái rằng: “Tỉnh Tỉnh, con nhất định phải dũng cảm đi tiếp với mẹ!”

Mặc dù Trần Dĩnh biết đứa bé nằm trong tay cô vẫn chưa thể hiểu được, nhưng cô vẫn thường xuyên gọi tên con, thường xuyên nói chuyện với con.

Đợt nghỉ mùng một tháng năm, Lưu Huệ Anh đến thăm cô, thấy Trần Dĩnh thành thục thay tã cho con, dỗ con ngủ, sau đó đặt con xuống giường và bắt đầu nấu nướng... tất cả mọi việc diễn ra nhẹ nhàng như thể đã làm rất nhiều năm rồi.

Buổi tối, Trần Dĩnh đặt con vào nôi, còn mình thì ngủ với Lưu Huệ Anh trên chiếc giường có hơi chật chội. Lưu Huệ Anh nói: “Thật không thể tưởng tượng cậu lại thành thạo như thế!”

Trần Dĩnh cười chua xót: “Đợi khi nào cậu có con mà phải sống một mình cậu sẽ biết tại sao lại tớ lại thành thạo như thế!”

“Thỉnh thoảng tớ cũng nghi hoặc có phải đến lúc nào đó bản năng làm mẹ sẽ trỗi dậy không?”

Buổi tối, thỉnh thoảng Trần Dĩnh lại dậy, bởi vì con bé cứ ngọ nguậy một cái là cô tỉnh ngay. Thỉnh thoảng con bé còn quấy khóc, thế nên Trần Dĩnh phải bế ẵm nó dỗ dành một lát rồi mới đặt nó xuống được.

Lưu Huệ Anh vì thế mà chỉ ngủ được mơ màng, một lát lại tỉnh giấc. Sáng hôm sau, Lưu Huệ Anh dậy muộn hơn bình thường rất nhiều. Lúc này Trần Dĩnh đã thức dậy làm đồ ăn sáng, thấy Lưu Huệ Anh dậy liền nói: “Tối qua ồn quá nên cậu không ngủ được phải không?”

https://thuviensach.vn

“Thật khâm phục cậu, cảm giác cả đêm không ngủ mà sáng ra vẫn dậy sớm thế!”

Lưu Huệ Anh ngồi dậy rồi ra chỗ nôi của em bé, đưa tay vuốt má nó, miệng nói: “Bây giờ thì ngoan thế, mà cứ đến tối thì làm loạn!”

Trần Dĩnh nói: “Nó ngủ rất linh tinh, ban ngày ngủ nhiều, hơn nữa nhiều lúc cứ phải bế mới chịu ngủ!”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Chắc cậu vất vả lắm!”

Trần Dĩnh mỉm cười không nói gì.

4.

Lưu Huệ Anh nhìn đứa bé, nói: “Hay là tớ bế nó cho nó ngủ trên người!”. Trần Dĩnh nói: “Đừng bế nó vội, mới sáng bảnh mắt ra đã quấy rồi, nó mới ngủ có một lúc thôi!”

Lưu Huệ Anh ngại ngùng nói: “Thế mà tớ ngủ chẳng biết gì, ngủ cứ như chết ý!”

“Chắc là vì đêm qua bị nó quấy khóc không ngủ được, vì vậy sáng nay mới ngủ say thế”.

Lưu Huệ Anh lại khẽ vuốt má con bé, nói: “Dễ thương quá, nhưng nhìn cậu vất vả thế, sau này tớ lại sợ có con!”

Trần Dĩnh cười: “Sai rồi, đợi khi nào cậu có con, cậu sẽ thấy chẳng vất vả gì hết, đó là hạnh phúc đấy!”

Trần Dĩnh lại nói thêm: “Hạnh phúc làm mẹ!”

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nghỉ lễ đối với Trần Dĩnh mà nói có thể coi là những ngày vui, ít nhất thì cũng có Lưu Huệ Anh ở bên cạnh. Lưu Huệ Anh thường xuyên ôm em bé, nói: "Con nhóc hư đốn này, làm mẹ nuôi cũng như mày, tối không ngủ, đến sáng phải ngủ bù!", rồi lại nói: "Sau này mẹ nuôi phải đi làm mà cứ ngủ gật trong giờ làm thì về mẹ cho mày biết tay!"

Trần Dĩnh nói: "Với tình trạng hiện giờ của tớ mà đi làm e cũng không ổn, nếu gửi nó vào nhà trẻ chắc chắn cần đến tiền, nhưng không gửi thì không yên tâm đi làm! Vì vậy tớ đã nghĩ rất nhiều, chỉ có một cách, đó là thuê một cửa hàng bán đồ gì đó, như thế có thể vừa chăm nó vừa làm việc"

Lưu Huệ Anh hỏi: "Cậu định bán cái gì?"

Trần Dĩnh lắc đầu: "Tạm thời tớ vẫn chưa nghĩ ra!"

"Sau này cậu định bỏ nghề đấy à?"

Trần Dĩnh cười: "Giờ còn tâm tư nào mà nghĩ đến mấy chuyện đó, làm sao để cuộc sống của Tỉnh Tỉnh được tốt hơn mới là quan trọng!"

5.

Lưu Huệ Anh hỏi: "Cậu đã liên lạc với Trương Hoa chưa?

"Đợt trước anh ấy có gọi cho tớ rồi!"

"Thế anh ấy đã biết cậu chuyển đến đây chưa?"

"Không biết, cũng không thể để cho anh ấy biết".

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồ`i nói: “Cũng phải, anh â´y mà biê´t có lẽ sẽ lo lă´ng cho cuộc sô´ng của con bé mà đòi nó vê` nuôi mâ´t!”

“Đúng thê´, tớ không thể rời xa Tỉnh Tỉnh, nê´u kiện tụng ra tòa, anh â´y có thể dễ dàng đòi đứa bé lại, dù gì hiện giờ tớ cũng đang khó khăn mà!”

Ai dè vừa nhă´c đê´n Trương Hoa thì Trương Hoa gọi điện đê´n. Trâ`n Dĩnh thâ´y điện thoại đổ chuông liê`n nói với Lưu Huệ Anh: “Thiêng thê´, vừa nhă´c đã thâ´y anh â´y gọi điện này!”

Trương Hoa hỏi thăm tình hình đứa bé rồ`i nói: “Nó đã ngủ chưa?”

Trâ`n Dĩnh đáp: “Vừa mới bú xong nên lăn ra ngủ rồ`i!”

“Să´p hê´t nghỉ mùng một tháng năm rồ`i, vừa hay anh có chút thời gian rảnh rỗi nên đã xin nghỉ mâ´y ngày vê` thăm con rồ`i!”

Nghe Trương Hoa nói đê´n đây, Trâ`n Dĩnh nhâ´t thời không biê´t trả lời ra làm sao. Nê´u Trương Hoa đê´n chă´c chă´n sẽ biê´t cô không sô´ng ở nhà. Nhưng nê´u không cho anh đê´n cũng không biê´t ăn nói ra sao, càng không biê´t viện lí do gì.

Nghĩ một lát, Trâ`n Dĩnh nói: “Anh không câ`n qua đây đâu, để em mang con sang chỗ anh!”

“Như thê´ đâu có được, một mình em ôm con đi, phải ngô`i xe lâu như thê´, nhỡ có chuyện gì!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Chuyện này anh khỏi câ`n lo, Lưu Huệ Anh đang ở em, mùng một tháng năm cô â´y vê` đây chơi, ngày mai em sẽ vê` cùng cô â´y!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa vẫn không đồ`ng ý, cuố´i cùng Trâ`n Dĩnh đành nói: “Anhh đê´n nhà em cũng không tiện, hơn nữa còn ngại ngùng!”

Trương Hoa nghĩ cũng phải, cuố´i cùng đành đồ`ng ý để Trâ`n Dĩnh mang con lên thăm mình, nhưng luôn miệng dặn cô phải cẩn thận, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 50

I.

Lưu Huệ Anh thấy Trần Dĩnh cúp máy rồi liền nói: “Hai người hiện giờ rốt cuộc là quan hệ gì? Không cắt đứt được mà cũng chẳng nối lại được!”

Trần Dĩnh nói: “Dù gì anh ấy cũng là bố của Tỉnh Tỉnh, sao có thể cắt đứt liên lạc được?”

“Cậu thật sự không nghĩ đến chuyện phục hôn ư?”

“Không phải tớ không muốn, mà là tớ bất lực!”

“Nếu như cậu có ý định phục hôn, tại sao không cố gắng theo đuổi anh ấy?”

Trần Dĩnh cười như mếu: “Cậu cảm thấy hiện giờ theo đuổi anh ấy để phục hôn có ý nghĩa gì không?”

Đúng lúc ấy thì Tỉnh Tỉnh khóc. Trần Dĩnh vội vàng bế nó dậy dỗ dành, vừa dỗ vừa nói: “Nhà anh ấy đã biết chuyện này rồi, giờ đừng nói bản thân anh ấy không muốn, chắc chắn cả bố mẹ anh ấy cũng không đồng ý!”

“Thế cậu định cứ sống độc thân thế này mãi ư?”

“Giờ tớ làm gì còn tâm trí nào suy nghĩ đến chuyện đó. Chủ yếu là mong nuôi nấng Tỉnh Tỉnh khôn lớn thành người!”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh thở dài: “Biết sớm như thế thì đừng giữ nó lại, chỉ khổ cho nó thôi!”

Ngày hôm sau vốn dĩ Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh có thể đi từ sớm, nhưng vì không để cho Trương Hoa nghi ngờ, cô cố ý để đến trưa mới xuất phát. Trương Hoa đã đứng ở bến xe chờ từ sớm. Nhìn thấy Trần Dĩnh ôm con đi ra, Trương Hoa vội vàng tiến đến nói: “Để anh bế con cho!”

Trần Dĩnh đưa con cho Trương Hoa, Trương Hoa ôm lấy con liền hỏi: “Sao mà nhẹ thế?”

Trần Dĩnh cười: “Mới có hơn hai mươi ngày, có thể nặng đến đâu chứ?”

Trương Hoa ngắm kĩ khuôn mặt con, thầm nhủ: “Đây là con của mình ư? Cảm giác thật kì diệu”.

Lúc ở trên xe, con bé khóc mấy lần, giờ xuống xe rồi lại ngủ tít.

Trương Hoa ôm con, vừa nhìn mặt con vừa đi đường, đi một lát mới ngoảnh đầu lại nhìn Trần Dĩnh và Lưu Huệ Anh, nói: “Sao em mang nhiều đồ đạc thế?”

2.

Lưu Huệ Anh nói: “Không phải của em đâu, đều là đồ con bé nhà anh cần dùng đấy!”

Đến bên đường bắt xe, Lưu Huệ Anh liền đưa đồ trong tay cho Trần Dĩnh, nói: “Hai người đi trước đi!”

Trương Hoa liền bảo: “Cùng đi ăn đã rồi hãy về!”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Thôi, mấy hôm nay em bị con nhóc nhà anh quấy nhiễu không ngủ được, em phải về nhà nghỉ ngơi đây, nếu không mai đi làm lại ngủ gật thì chết!”

Lưu Huệ Anh cố ý nhiều lần dùng từ “con bé nhà anh”, “con nhóc nhà anh” để khiến cho Trương Hoa nảy sinh cảm giác gần gũi với mẹ con Trần Dĩnh.

Quả đúng như vậy, Trương Hoa vừa nghe thấy cụm từ này trong lòng đã vô cùng dễ chịu, sau đó dịu dàng nhìn đứa bé ngủ ngoan trong vòng tay mình. Trương Hoa nghe Lưu Huệ Anh nói vậy liền hỏi: “Mấy hôm nay bọn em ngủ chung à?”

Trần Dĩnh vội nói: “Cô ấy về rồi ngày nào cũng chạy sang đòi chen chúc trong một phòng với em!”

Lưu Huệ Anh cũng lập tức nhận ra mình lỡ miệng, liền nói: “Đúng thế, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, phải tranh thủ chơi với con nhóc nhà anh chứ!”, nói rồi Lưu Huệ Anh liền đẩy Trần Dĩnh lên xe và nói với Trương Hoa: “Hai người mau về nhà đi, em cũng phải về nhà sớm một chút!”

Trương Hoa ôm con ngồi vào xe, Trần Dĩnh nói: “Anh ôm thế con khó chịu đấy!”

Trương Hoa liền hỏi: “Thế phải ôm thế nào?”

Trần Dĩnh liền chỉnh lại tư thế ôm cho Trương Hoa, sau đó nói: “Phải ôm thế này này!”

Còn chưa về đến nhà con bé lại quấy khóc. Trương Hoa thấy thế luống cuống không biết phải làm sao, đành đưa con cho Trần Dĩnh, sau đó nói: “Sao nó khóc mãi thế?”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh liền nói: “Chắc là đói rồi, sắp về đến nhà rồi, đến nhà mẹ sẽ cho con ăn nhé!”

Trương Hoa liền bảo lái xe: “Bác tài, lái nhanh một chút đi!”

3.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh ngồi trên ghế cho con bú, nói: “Lúc trên xe em cũng cho con ăn thế này à?”

Trần Dĩnh đáp: “Đúng thế, nếu không thì cho ăn kiểu gì?”

Trương Hoa trước đây cũng thường nhìn thấy nhiều phụ nữ vạch áo lên cho con bú ở nơi công cộng, lúc ấy anh thường cảm thấy không thuận mắt, ngại không dám nhìn, nếu chẳng may nhìn thấy là Trương Hoa thấy ngại lắm.

Anh chưa bao giờ liên hệ Trần Dĩnh với hình ảnh này. Giờ nhìn thấy vẻ thành thạo của Trần Dĩnh, anh chợt thấy trong lòng có một cảm giác kì lạ khó nói thành lời. Nhưng tuyệt đối không phải là cảm giác phản cảm như trước đây anh từng nghĩ.

Trương Hoa nói: “Nhưng như thế này sẽ không có ai nhìn thấy chứ?”

Trần Dĩnh ngẩng đầu nhìn anh một lát mới hiểu ý của anh, cô mỉm cười nói: “Anh tưởng người khác cũng nghĩ linh tinh như anh chắc?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa cũng khiến cho Trương Hoa đỏ bừng mặt, thầm nghĩ, xem ra đúng là trước đây vì mình không đứng đắn nên mới ngại ngùng như thế. Thế là anh liền đứng dậy nói: “Anh đi nấu cơm nhé!”

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Trương Hoa cứ ôm con mãi, nó ngủ rồ`i vẫn cứ ôm nó xem ti vi. Trâ`n Dĩnh nói: “Nó ngủ rồ`i, anh đặt nó xuố´ng giường đi, ôm nó suố´t như thê´ sẽ mệt đâ´y!”

Trương Hoa nói: “Con nhẹ thê´ này, có gì đâu mà mệt!”

Trâ`n Dĩnh cười, thâ`m nghĩ: “Anh cứ ôm nó lâu ngày xem, sẽ biế´t mệt ngay!”

Bởi vì không có nôi nên buổi tố´i phải cho con ngủ trên giường, thê´ nên Trương Hoa ngủ bên phòng Nhã Vận, nhường lại phòng mình cho hai mẹ con Trâ`n Dĩnh.

Trâ`n Dĩnh bê´ con vào phòng liê`n nhìn thấ´y hai chữ “Trương Tỉnh” treo trên tường. Trương Hoa vào theo mới phát hiện quên không gỡ tờ giấ´y đó xuố´ng, vội nói: “Anh đi qua đường thấ´y một người viế´t thư pháp nên tiện thể nhờ ông ta viế´t cho đấ´y!

“Viế´t đẹp lắ´m, rấ´t đẹp!”

4.

Trương Hoa ngô`i bên giường, cứ ngắ´m nghía con ngủ rấ´t lâu mới chịu vê` phòng Nhã Vận. Anh tưởng rằ`ng con ngủ rồ`i chắ´c chắ´n đêm sẽ yên tĩnh. Nhưng đang mơ màng thì nghe thấ´y tiế´ng con khóc, sau đó là tiế´ng bước chân Trâ`n Dĩnh đi ra đi vào, cùng với tiế´ng dỗ con của cô.

Trương Hoa không đóng cửa phòng mà Trâ`n Dĩnh cũng để mở cửa phòng, vì vậy mọi âm thanh đê`u nghe thấ´y rõ. Một lát sau không gian lại im lặng, lúc Trương Hoa mơ mơ màng màng ngủ thiế´p đi thì lại nghe thấ´y tiế´ng khóc. Lâ`n này thì Trương Hoa ngô`i dậy đi sang xem sao.

https://thuviensach.vn

Đèn đâ`u giường đang bật, Trâ`n Dĩnh không ngô`i dậy mà nă`m bên cạnh khẽ vỗ vào người con bé, miệng khe khẽ hát ru. Thấ´y Trương Hoa vào, Trâ`n Dĩnh nói: "Ô`n quá anh không ngủ được à?"

Trâ`n Dĩnh nói: "Không sao, dù gì mai cũng không phải đi làm mà!"

Sau đó anh lại gâ`n, ôm con bé đang quấ´y khóc lên, nói: "Để anh dỗ nó cho!" nào ngờ con bé nă`m trong vòng tay Trương Hoa một lát thì ngủ ngoan. Trương Hoa bế´ con bé đi dong khắ´p phòng, Trâ`n Dĩnh nói: "Đặt nó xuố´ng rô`i anh vê` phòng ngủ đi!"

Trương Hoa đặt con vào giữa giường sau đó nă`m xuố´ng bên cạnh, nói: "Anh nă`m đây, đợi khi nào nó quấ´y anh sẽ dỗ nó!"

Trâ`n Dĩnh không nói gì, cũng nă`m xuố´ng. Cả hai người chẳng ai nói gì, đứa bé thì nă`m ngủ ngon lành.

Trâ`n Dĩnh vô cùng hố´i hận, thâ`m nghĩ nế´u không phải vì mình sai lâ`m thì bây giờ hạnh phúc biế´t bao. Nghĩ mãi nghĩ mãi, nước mắ´t cô lại trào ra.

Trương Hoa giờ mới phát hiện ra mình rấ´t quan tâm đế´n con gái. Trước đây từ "con gái" chỉ là một từ ngữ rấ´t mơ hô` đố´i với anh, nhưng giờ dây, khi sinh mệnh bé nhỏ ấ´y đang nă`m bên cạnh mình, đặc biệt là khi nó khóc, anh cảm thấ´y vô cùng xót xa, lòng thâ`m nghĩ nhỏ như vậy mà quấ´y khóc chắ´c mệt lắ´m.

5.

Trương Hoa tưởng rằ`ng nă`m bên cạnh con, chỉ cầ`n con khóc là biế´t ngay. Đúng là như vậy, mấ´y lâ`n đầ`u con quấ´y khóc, Trương Hoa gâ`n như đê`u tỉnh cùng lúc với Trâ`n Dĩnh để dỗ con. Nhưng

https://thuviensach.vn

vê` sau mới phát hiện sức chịu đựng của mình không tô´t đê´n thê´, ít nhâ´t có đê´n mâ´y lâ`n liê`n anh chỉ mơ màng tỉnh, thâ´y Trâ`n Dĩnh đang thay tã cho con, sau đó cho con bú. Trương Hoa nghĩ, không biê´t có phải còn râ´t nhiê`u lâ`n con khóc mà anh không biê´t để dậy hay không. Nghĩ đê´n đây, anh bă´t đâ`u cảm thâ´y khâm phục Trâ`n Dĩnh, suô´t cả đêm cô đê`u không ngủ hay là cô có thể cảm nhận được nhâ´t cử nhâ´t động của con?

Trương Hoa liê`n ngoảnh mặt sang nhìn Trâ`n Dĩnh. Lúc này Trâ`n Dĩnh đang mặc áo ngủ, cho con bú, đèn đâ`u giường vẫn bật, một sô´ chỗ chỉ có vợ chô`ng mới nhìn thâ´y lúc này, có thể thâ´y râ´t rõ, Trương Hoa bỗng nhiên cảm thâ´y rạo rực, nhưng ngay lập tức anh lại tự chửi mă´ng bản thân. Cũng may là Trâ`n Dĩnh không biê´t những chuyện này. Trâ`n Dĩnh nói: “Hay là anh vê` phòng ngủ đi, trước khi trời sáng con bé sẽ còn quâ´y khóc đâ´y, đê´n sáng sớm nó mới chịu ngủ yên được vài tiê´ng!”

Trương Hoa lă´c đâ`u: “Không sao đâu, cứ để cho con quâ´y!”

Buổi sáng, con bé quâ´y chán rô`i bă´t đâ`u ngủ, Trương Hoa cũng nă`m ngủ bên cạnh. Trương Hoa nói với Trâ`n Dĩnh: “Đêm qua mệt thê´, em ngủ một lát đi!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Vâng!”

Lúc Trương Hoa tỉnh lại trời đã sáng, nhìn thâ´y con bé vẫn còn nă`m bên cạnh ngủ ngon lành, Trương Hoa lại chăm chú ngă´m nhìn nó, sau đó đưa tay lên vuô´t má con. Con bé chợt nhoẻn miệng cười trong giâ´c mộng rô`i ngay lập tức trở lại bình thường. Mặc dù chỉ là một nụ cười râ´t khẽ nhưng cũng đủ khiê´n cho trái tim Trương Hoa cảm thâ´y vô cùng â´m áp.

https://thuviensach.vn

6.

Trương Hoa nghĩ không biết Trần Dĩnh đang làm cái gì? Anh vội ngồi dậy nhìn, thấy cô đang giặt quần áo ở trong nhà vệ sinh, vội đi vào nói: “Ban nãy con cười đấy!”

Trần Dĩnh vừa giặt vừa nói: “Thế à, chắc là đang có giấc mơ đẹp đấy!”

Trương Hoa nhìn thấy Trần Dĩnh giặt nhiều tã lót của con liền hỏi: “Sao một lần mà em giặt nhiều thế?”

Trần Dĩnh đáp: “Một ngày nó tè ướt tã rất nhiều lần, vì vậy em phải mua rất nhiều, phải chuẩn bị sẵn sàng tã lót sạch cho con!”

Trương Hoa không nén được hỏi: “Mua nhiều thế này chất lượng thế nào? Trẻ con không nên cho mặc quần áo kém chất lượng!”

Trần Dĩnh ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Cho dù em có tiết kiệm cũng sẽ không tiết kiệm đối với con!”

Trương Hoa nghe xong không nói gì nữa.

Trương Hoa vốn nghĩ Trần Dĩnh đem con đến đây có thể dẫn con ra ngoài chơi vài ngày, nhưng giờ mới phát hiện cho con ra ngoài là một chuyện rất phiền phức. Buổi tối con bé quấy khóc suốt, ban ngày người mình lại uể oải. Có lần anh với Trần Dĩnh dẫn con ra ngoài chơi còn phải mang rất nhiều tã lót với khăn giấy để lau chùi, thay tã cho con.

Điều quan trọng nữa là con bé đang trong thời gian bú mẹ, ngoài sữa mẹ ra thì không chịu ăn bất cứ loại sữa ngoài nào. Lúc ở trong công viên, con bé đói đến mức quấy khóc ầm lên, lại nhất thời

https://thuviensach.vn

không tìm được chỗ nào yên tĩnh không người, Trâ`n Dĩnh đành phải kiê´m tạm một cái ghê´ đá chỗ có ít người qua lại để ngô`i cho con bú. Trương Hoa nhìn thâ´y thỉnh thoảng có người qua lại thì chỉ muô´n cởi ngay áo khoác ngoài đậy lên người Trâ`n Dĩnh.

Thê´ nên Trương Hoa quyê´t định không ra ngoài nữa. Trâ`n Dĩnh vô´n không muô´n đi , đô´i với cô mà nói, chỉ câ`n Trương Hoa ở bên cạnh con là được rô`i. Hơn nữa ở nhà cũng yên tĩnh, chỉ có ba người.

Trương Hoa xin nghỉ ba ngày, chớp mă´t ba ngày đã hê´t. Trâ`n Dĩnh nói: “Ngày mai anh phải đi làm rô`i, hai mẹ con em ngày mai sẽ vê`, sáng mai sẽ cùng đi với anh, đi sớm vê` sớm, bây giờ mua vé cũng không khó khăn nên đi lúc nào cũng được.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 51

I.

Nói thực lòng, Trương Hoa không nỡ để con đi. Mặc dù nó thường xuyên quấy khóc, cũng rất rắc rối, nhưng dỗ cho nó ngủ, thay tã, tắm cho nó, nhìn nó thỉnh thoảng mỉm cười với mình anh thấy vô cùng hạnh phúc.

Chủ yếu là vì, nhìn bộ dạng nó lúc ngủ ngoan thực sự rất đáng yêu. Trương Hoa thích nhất là nhìn thấy con thỉnh thoảng nhoẻn miệng cười trong lúc ngủ, anh cảm thấy chẳng có nụ cười nào có thể đẹp như cái nhoẻn cười trong giấc mơ của con gái mình.

Chỉ có một điều khiến Trương Hoa cảm thấy ái ngại. Bởi vì mấy ngày nay anh với Trần Dĩnh đều ngủ chung với nhau, nói chung là có con nằm ở giữa nên đôi bên cũng chẳng cảm thấy gì. Hiện giờ đang là tháng năm, thời tiết ấm áp lên rồi, buổi tối đi ngủ mặc rất ít, Trần Dĩnh đi ngủ mặc áo khá mỏng, hơn nữa đêm nào cũng phải cho con bú liên tục.

Điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất khó chịu, mặc dù anh thường tự răn đe bản thân không được nghĩ bậy bạ, nhưng anh vẫn không nhịn được. Có lúc quay người lại, anh phải nghĩ đến một mớ công chuyện lộn xộn mới có thể dập tắt được cơn ham muốn bùng lên. Cũng may Trần Dĩnh không biết được suy nghĩ này của Trương Hoa.

Lúc buổi tối Trần Dĩnh đột nhiên nói ngày mai sẽ về, Trương Hoa bỗng thấy hụt hẫng, cảm thấy anh như đã quen với việc có con

https://thuviensach.vn

ở bên cạnh. Trương Hoa im lặng hồ`i lâu mới nhớ ra sắ´p đê´n đâ`y tháng con, liê`n hỏi Trâ`n Dĩnh hôm nào là đâ`y tháng con. Trâ`n Dĩnh nhẩm tính, nói còn hai ngày nữa. Trương Hoa liê`n nói: “Vậy thì để con bé đón đâ`y tháng ở đây đi!”

Thực ra đâu phải Trâ`n Dĩnh không muô´n, lúc con ra đời đã không có Trương Hoa ở bên, giờ có Trương Hoa ở bên cạnh lúc con đâ`y tháng cũng coi như là điê`u an ủi. Nghĩ vậy nên Trâ`n Dĩnh liê`n cúi đâ`u không nói, cũng coi như là đã nhận lời.

2.

Trâ`n Dĩnh bảo Trương Hoa qua bên giường Nhã Vận nă`m, nói con quâ´y khóc cả đêm như thê´, ngày mai anh đi làm lại mệt mỏi. Trương Hoa không nghe, nói cho dù có thể nào tinh thâ`n của anh cũng sẽ râ´t phâ´n khích. Buổi tô´i lúc con quâ´y, Trâ`n Dĩnh lại ôm con dỗ dành: “Tỉnh Tỉnh ngoan nào, không quâ´y để bô´ con ngủ chứ, ngày mai bô´ còn phải đi làm nữa!”

Trương Hoa nghe thâ´y vậy, trong lòng bỗng có cảm giác râ´t kì lạ, tâm trạng phức tạp đan xen cả cảm giác hạnh phúc khó tả.

Buổi sáng lúc Trương Hoa dậy, hai mẹ con Trâ`n Dĩnh đê`u đã tỉnh rô`i, Trương Hoa mặc quâ`n áo xong, Trâ`n Dĩnh nhìn anh hô`i lâu, Trương Hoa nói: “Sao cứ nhìn anh mãi thê´?”

“Trước đây chưa thâ´y anh ăn mặc nghiêm túc như thê´ này bao giờ!”

Trương Hoa cười: “Em thâ´y thê´ nào?”

Trâ`n Dĩnh tâ´m tă´c: “Râ´t phong độ!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa trong bộ vét lại gâ`n giường, ôm con lên nói: “Tỉnh Tỉnh, nhìn xem có phải bô´ râ´t đẹp trai không nào?”

Con bé mở to mă´t nhìn Trương Hoa, rô`i đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Trương Hoa cười bảo Trâ`n Dĩnh: “Em nhìn nó cười này, xem ra nó cũng biê´t là hôm nay bô´ nó râ´t đẹp trai đâ´y!”, nói rô`i anh lại ngoảnh sang nói với con: “Có đúng không Tỉnh Tỉnh?”

Trâ`n Dĩnh không nhịn được cười: “Làm gì có ông bô´ nào như anh, đi nói với con gái rằ`ng mình đẹp trai!”. Trương Hoa đi làm rô`i, Trâ`n Dĩnh ôm con nói: “Tỉnh Tỉnh, hôm nay bô´ râ´t đẹp trai, ngay cả mẹ trước đây cũng chưa từng thâ´y bô´ đẹp trai đê´n thê´!”

Hôm â´y, mẹ Trâ`n Dĩnh gọi điện cho cô, nói hai ngày nữa là đâ`y tháng Tỉnh Tỉnh, bảo cô mang con vê` nhà làm đâ`y tháng. Trâ`n Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rô`i nói cho mẹ biê´t cô đang ở chỗ Trương Hoa, còn nói Trương Hoa muô´n giữ con lại đón đâ`y tháng. Mẹ Trâ`n Dĩnh nghe xong vui lă´m, trong suy nghĩ của bà, Trương Hoa chịu cho hai mẹ con Trâ`n Dĩnh vê` nhà cho thâ´y râ´t có khả năng phục hôn.

Trong điện thoại, mẹ Trâ`n Dĩnh nói: “Thê´ thì tô´t quá, thái độ của nó với con bé thê´ nào?”

“Anh â´y râ´t thích, chỉ câ`n là việc của con gái thì việc gì cũng làm, mâ´y hôm nay ngay cả việc tă´m rửa, thay tã cho con toàn anh â´y làm hê´t đâ´y!”

Mẹ Trâ`n Dĩnh luôn miệng nói thê´ thì tô´t quá. Sau đó lại bảo: “Nê´u nó đã thích thì ở thêm vài ngày đi”.

https://thuviensach.vn

Rồi lại bảo, nếu như nó giữ con ở lại thì cứ ở lại, như thế thì đỡ phải một mình nuôi con nhỏ ở ngoài, bố mẹ cũng đỡ lo!

Thấy mẹ rất vui khi nghe thấy cô bảo đang ở chỗ Trương Hoa, Trần Dĩnh chợt nghĩ, nếu nói với bố mẹ rằng mình sẽ tiếp tục ở đây, có khi bố mẹ sẽ không phải lo lắng cho mình, tâm trạng có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Trần Dĩnh liền nói: "Vâng ạ, giờ anh ấy đang ở một mình, hơn nữa cũng rất mong được ở bên cạnh con gái, tạm thời con sẽ ở bên này ạ!"

Nói chuyện với con gái xong, tâm trạng nặng nề của bố mẹ Trần Dĩnh mấy tháng nay cuối cùng cũng nhẹ bớt.

Buổi tối, Trương Hoa và Trần Dĩnh vừa ăn cơm xong thì mẹ anh gọi điện thoại đến. Trương Hoa nhìn điện thoại rồi nói với Trần Dĩnh: "Là mẹ anh!"

Sau đó chạy vào phòng Nhã Vận, đóng cửa lại mới nghe điện thoại. Anh sợ đột nhiên con khóc thì không biết giải thích với mẹ anh ra sao.

Trương Hoa đã do dự suốt mấy ngày hôm trước, không biết có nên nói cho mẹ anh biết chuyện đứa bé đang ở đây hay không. Cuối cùng anh quyết định không để mẹ biết. Nhấn phím nghe, mẹ anh ở đầu dây bên kia nói: "Mẹ nhẩm tính rồi, chắc mấy ngày tới sẽ đầy tháng con bé, lần trước con cũng không nói rõ là sinh ngày nào. Tối nay con thử gọi điển hỏi rõ ngày sinh của nó, bao gồm cả giờ sinh nữa nhé."

Trương Hoa giả bộ không biết, nói: "Dạ được ạ! Tối nay con sẽ gọi cho mẹ!"

https://thuviensach.vn

Mẹ Trương Hoa liề̀n nói: “Đế́n ngày đầ̀y tháng nó nhớ phải gọi điện qua bên đó đấ́y, trước khi sinh mẹ đã bảo con phải liên lạc mà con không chịu nghe, dù gì cũng là cố́t nhục của mình!”

Trương Hoa luôn mồ̀m vâng dạ.

3.

Trương Hoa đi ra ngoài, Trầ̀n Dĩnh hỏi: “Mẹ nói gì thế́?”

Trương Hoa liề̀n nói: “Mẹ hỏi ngày giờ sinh cụ thể của con, còn bảo anh gọi điện về̀ hỏi han ngày đầ̀y tháng của con bé!”. Trầ̀n Dĩnh nghe xong thầ̀m nghĩ: Mẹ Trương Hoa vẫn quan tâm đế́n đứa bé, trong lòng cô chợt thấ́y ấ́m áp. Cô hiện giờ không hề̀ hi vọng có được sự quan tâm của người nhà anh. Trong mắ́t cô hiện giờ, đứa bé mới là quan trọng nhấ́t, người khác có thể quan tâm đế́n đứa bé là cô thấ́y còn vui hơn cả bản thân mình được quan tâm.

Một lúc sau, Trương Hoa gọi về̀ cho mẹ, nói cho mẹ biế́t ngày giờ sinh cụ thể của con gái, còn nói tên của con gái trên giấ́y khai sinh là “Trương Tỉnh”. Mẹ Trương Hoa bảo: “Thế́ thì tố́t, dù gì cũng là cố́t nhục của nhà họ Trương chúng ta!”

Rồ̀i bà lại bảo đợi khi nào rảnh sẽ đi tìm thầ̀y bói số́ mệnh cho con bé. Trương Hoa thầ̀m nghĩ: Sao mẹ lại tin vào mấ́y thứ này nhỉ? Nhưng anh cũng có thể thông cảm được, cứ coi như đây là một cách quan tâm của người lớn đi. Mẹ Trương Hoa trước khi cúp máy còn bảo Trương Hoa: “Đầ̀y tháng nhớ gọi điện đấ́y!”

Hôm đầ̀y tháng, Lưu Huệ Anh cũng qua chơi, còn có phong bao lì xì đỏ, nói là thành ý của mẹ nuôi. Trầ̀n Dĩnh nhìn bao lì xì, chợt nhớ đế́n số́ tiề̀n Trương Hoa từng gửi cho cô trước đấ́y, trong lòng

https://thuviensach.vn

thâ`m nghĩ vẫn còn chưa kịp cảm ơn anh, đợi khi nào có thời gian nhâ´t định sẽ nói.

Hê´t giờ làm, Trương Hoa mua một cái bánh ga tô thật to vê` nhà. Trâ`n Dĩnh nói: “Con đã ăn được bánh ga tô đâu, anh mua vê` làm gì?”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Chă´c là mua cho bản thân đâ´y mà, mượn cớ là mua đâ`y tháng con!”

Trương Hoa ngại ngùng cười: “Anh chỉ thâ´y có cái bánh ga tô có khi sẽ thâ´y có không khí hơn thôi mà!”

Buổi tô´i, Trương Hoa uô´ng một chút bia, Lưu Huệ Anh cũng uô´ng cùng, nói chúc mừng đâ`y tháng con gái nuôi nên nhâ´t định phải uô´ng một chút. Trương Hoa kê` miệng cô´c bia vào miệng con gái nói: “Tỉnh Tỉnh, con cũng uô´ng một chút nhé!”

Trâ`n Dĩnh vội vàng bê´ con lùi lại sau, nói: “Đừng có đùa, anh định biê´n con gái thành con ma men đâ´y à?”

Lưu Huệ Anh ngô`i bên cạnh bật cười.

4.

Ăn cơm xong, Trương Hoa că´m ba mươi cây nê´n nhỏ quanh bánh ga tô, sau đó châm nê´n lên, nói mỗi cây nê´n tượng trưng cho một ngày. Lưu Huệ Anh nói: “Có lẽ có mỗi mình anh làm đâ`y tháng con như thê´ này, coi như là tạo ra một tiê`n lệ mới!”

Lưu Huệ Anh lại nói: “Con bé chưa thổi được nê´n, vậy thì bô´ mẹ thổi thay nhé!”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh rô`i, Trương Hoa mới đột nhiên nhớ ra: “Anh quên mâ´t, đâ`y tháng thì phải chụp ảnh cho con chứ!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Ban ngày em đã bê´ Tỉnh Tỉnh ra ngoài chụp ảnh rô`i!”

Buổi tô´i, Trương Hoa nă`m trên giường nhìn Trâ`n Dĩnh ngô`i dựa lưng vào thành giường cho con bú, chợt suy nghĩ â´y lại ập đê´n. Đặc biệt là sau khi uô´ng bia, lòng ham muô´n â´y lại càng mạnh mẽ. Trương Hoa không nén được nói: “Buổi tô´i đê´n em có thể mặc nhiê`u quâ`n áo một chút không”, nói rô`i anh cảm thâ´y mặt mình nóng bừng.

Trâ`n Dĩnh mới đâ`u không hiểu ý của Trương Hoa, nhưng nhìn vẻ mặt của anh cùng với nửa thân dưới của anh, lại cúi đâ`u nhìn bộ dạng của mình cô mới chợt hiểu ra ý anh. Bởi vì mới sinh con nên cô không để ý đê´n những chuyện này, cũng không nghĩ đê´n tâm trạng của Trương Hoa lúc ngủ cạnh mình.

Nghĩ đê´n đây, Trâ`n Dĩnh chợt đỏ bừng mặt, mới nhận ra tô´i đê´n trước mặt anh, mình chẳng hê` che đậy gì. Lại nghĩ Trương Hoa vẫn còn trẻ thê´, lại ở một mình, có nhu câ`u cũng là chuyện thường tình.

Đợi con ngủ say rô`i, cô đặt con sang một bên, lại gâ`n ôm Trương Hoa. Trương Hoa bị cái ôm đột ngột của cô làm giật nảy mình. Anh vội nói: “Không được, giờ em vẫn chưa được!”

Trâ`n Dĩnh khẽ nói: “Đô` ngô´c, đâu phải là không thể dùng cách khác!”

Buổi sáng thức dậy, Trương Hoa không dám mở mă´t ra nhìn Trâ`n Dĩnh, nghĩ đê´n cảnh tượng hôm qua Trâ`n Dĩnh giúp mình giải tỏa là anh lại thâ´y vô cùng ngại ngùng. Mãi sau anh mới mặc

https://thuviensach.vn

quần áo chỉnh tề rồi ra ôm con, nói với con: “Bố́ đi làm đây!”, mặc dù biế́t con không hiểu nhưng anh cứ thấy nói ra những điề̀u này sẽ khiế́n mình có thêm sức mạnh.

5.

Mấy hôm nay Trương Hoa tỏ ra rất tích cực, phấn chấn, các đồng nghiệp đề̀u ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế́ hả?”

Trương Hoa chỉ cười toe toét. Hôm nay lúc đi làm, anh lại nghĩ: Có nên giữ hai mẹ con Trần Dĩnh lại không, ít nhất như thế́ anh cũng có thể ở bên con.

Hế́t giờ làm, một người chưa bao giờ mua hoa như anh lại chạy ra chợ hoa tươi mua một ít hoa tươi, nhân tiện mua một cái lọ thủy tinh, định về nhà bày trong phòng khách cho thoang thoảng hương thơm.

Nhưng về đế́n nhà anh không thấy Trần Dĩnh đâu, chỉ thấy một mảnh giấy để trên bàn trong phòng khách, trên đó viế́t: “Em đưa con về đây, cám ơn anh đã đón đầy tháng với hai mẹ con em, cám ơn anh đã cho con cảm nhận được tình cha ấm áp bao nhiêu ngày qua. Sau này em sẽ nói cho con biế́t nó có một người bố́ rất tài giỏi, rất đẹp trai. À phải rồi, cám ơn anh đã gửi số tiề̀n ấy vào tài khoản cho em, em sẽ nhận thay con. Bên cạnh mảnh giấy là giấy biên nhận ảnh chụp đầy tháng của con, anh đế́n cửa hàng đó lấy anh nhé!”

Đọc những dòng này, lòng Trương Hoa chợt chùng xuố́ng, tâm trạng hào hứng lúc trước trở nên hụt hẫng và trố́ng rỗng. Anh ném hoa tươi sang một bên chẳng buồ̀n cắ́m vào lọ, sau đó ngồ̀i trên ghế́ hút thuố́c lá.

https://thuviensach.vn

Hút thuốc một lúc, Trương Hoa liền ấn số điện thoại cửa hàng chụp ảnh hỏi họ đã đóng cửa chưa. Cửa hàng nói giờ vẫn chưa đóng cửa, phải chín giờ tối mới đóng cửa anh vội vàng cầm giấy biên nhận ra ngoài.

Tối đến, Trương Hoa cảm thấy cả căn phòng như trống rỗng. Lúc ăn cơm, ăn được mấy miếng là anh đã thấy không thể nuốt nổi, ti vi cũng không muốn xem, điện tử cũng chẳng muốn chơi, leo lên giường định ngủ sớm mà trong lòng trống rỗng vô cùng. Nhìn mấy bức ảnh đầy tháng của con, lại nhìn cái giường trống vắng của mình, anh thầm nghĩ: Nếu có con ở bên cạnh thì tốt biết mấy!

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 52

I.

Trâ`n Dĩnh viê´t xong mảnh giâ´y để lại, ôm con nhìn lại căn nhà mình ở mâ´y ngày, không nén được bật khóc. Đương nhiên cô hi vọng có thể ở lại đây, thậm chí hi vọng có thể cùng con mãi mãi ở lại đây. Nhưng cô biê´t, nơi này không thuộc vê` mình, nê´u như cứ ở lại như thê´ này không biê´t cô có còn dũng khí để ra đi không.

Cuô´i cùng Trâ`n Dĩnh vẫn quyê´t tâm, một tay ôm con, một tay xách đô` ra đi. Khoảnh khă´c khóa cánh cửa lại, Trâ`n Dĩnh không nén được lại nhìn vào trong. Cô biê´t một khi khóa cửa lại đô`ng nghĩa với việc cô chẳng còn cơ hội bước chân vào, bởi vì chìa khóa đã để ở bên trong rô`i.

Trên xe trở vê`, Trâ`n Dĩnh tự nhủ, không bao giờ còn có thể quay trở lại bên Trương Hoa được nữa. Cô thực sự sợ bản thân mình có tâm lý quá ỷ lại vào anh, sợ sự quan tâm của Trương Hoa với con, thậm chí với mình. Cô sợ nê´u cô cứ tiê´p tục ở bên cạnh anh, cô sẽ chẳng còn dũng khí để ra đi.

Vì vậy cô quyê´t định ra đi trước khi những điê`u này xảy ra, mang con ra đi, quay trở lại với cuộc sô´ng trước kia của mình. Cho dù có khổ đê´n thê´ nào cũng còn tô´t hơn là dựa dẫm vào Trương Hoa.

Chỉ có điê`u Trâ`n Dĩnh không ngờ, lâ`n này nê´u không lựa chọn ra đi thì có thể cô sẽ không câ`n phải ra đi. Cho dù Trương Hoa

https://thuviensach.vn

có thật sự chấp nhận cô hay không, nhưng ít nhất anh đã chấp nhận đứa bé, điều này cho thấy Trương Hoa đang thử chấp nhận những thứ khác. Đáng tiếc là Trần Dĩnh không nghĩ nhiều như thế, cũng không nghĩ xa đến thế.

Vì vậy mới nói trong cuộc đời mỗi người có rất nhiều chuyện hoàn mỹ không xuất hiện không phải vì nó không thể xuất hiện, mà là rất nhiều người đã lựa chọn từ bỏ nó trước. Đúng vào lúc quan trọng nhất, con người dễ lựa chọn từ bỏ, lựa chọn từ bỏ hi vọng, lựa chọn một con đường khác mà bản thân cho rằng nó đúng đắn.

2.

Còn nữa, con người thường khó mà vượt qua được tâm lý và thể diện của bản thân. Có một số chuyện, nếu có thể vượt qua cái gọi là sĩ diện, cuối cùng có thể giành được thứ "thể diện" càng hoàn mỹ hơn. Đáng tiếc là quá nhiều người vì sợ mất thể diện để đến nỗi gặp phải toàn chuyện mất thể diện.

Đương nhiên những chuyện này đối với Trần Dĩnh hiện nay đã chẳng còn ý nghĩa thực tế nữa, bởi vì cô đang dẫn con đến một thành phố hoàn toàn xa lạ. Hơn nữa để bố mẹ có thể yên tâm về mình, cô đã nói dối rằng mình vẫn ở chỗ Trương Hoa.

Trong khi đó Trương Hoa lại tưởng cô quay về nhà bố mẹ đẻ nên cũng thấy an tâm. Trong khi Trương Hoa và bố mẹ Trần Dĩnh đều an tâm về cuộc sống của hai mẹ con cô, Trần Dĩnh lại không thể không cân nhắc đến những bước tiếp theo nên đi như thế nào, nên làm thế nào để cho con gái không phải chịu khổ.

Mặc dù trong tài khoản vẫn còn số tiền mà Trương Hoa gửi vào, nhưng chẳng ai có thể lường trước có chuyện gì xảy ra, có thể con bị

https://thuviensach.vn

ô´m một lâ`n sẽ tiêu hê´t sô´ tiê`n â´y. Trâ`n Dĩnh lâ`n đâ`u tiên phải thực sự đô´i mặt với vâ´n đê` sinh tô`n.

Lâ`n trước Trâ`n Dĩnh có nói với Lưu Huệ Anh muô´n mở một cửa hàng bán thứ gì đó không phải là nói bừa, cô thực sự có ý tưởng này. Nhưng bán cái gì cô nghĩ mãi không ra. Có thể từ sâu thẳm trong lòng, cô vẫn còn chút cao ngạo. Chính cái tâm lý này khiê´n cho cô không thể lựa chọn bán những thứ mà trong mă´t cô nó không đủ "cao quý"

Hôm nay bê´ con từ bệnh viện đi ra, nhìn thâ´y bên cạnh bệnh viện có một cửa hàng hoa tươi, trong lòng cô đột nhiên nảy ra một ý. Có thể trong lòng Trâ`n Dĩnh, hoa tươi có thể coi là một sản phẩm lãng mạn, hơn nữa nê´u bán hoa thì ngày nào cũng có thể ngửi thâ´y hương hoa.

3.

Khi Trâ`n Dĩnh ra đi, Trương Hoa hụt hẫng mâ´t một thời gian, nhưng sau đó nhanh chóng trở lại quỹ đạo của mình. Một mặt vì hiện nay anh đang theo đuổi công việc đào tạo, một công việc câ`n phải có sự nhiệt tình; mặt khác Trương Hoa biê´t bă´t buộc phải tích lũy kinh tê´ để xây dựng tương lai tô´t đẹp cho con.

Ngoài ra, Trương Hoa cũng phát hiện ra râ´t nhiê`u các nội dung đào tạo cùng các kiê´n thức kinh doanh, ngành nghê` không thuộc tập đoàn Triê´t Đông, râ´t nhiê`u nội dung bài giảng không hướng đê´n các nhân viên bán hàng. Chính vì vậy, Trương Hoa cứ thă´c mă´c, cũng đã hỏi Hàn Thiên Phàm nhiê`u lâ`n nhưng Hàn Thiên Phàm chỉ cười mà không đáp, bảo anh cứ làm theo yêu câ`u là được rô`i.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh đó, sô´ lâ`n mà Trương Hoa phải tham dự các khóa đào tạo câ´p cao ngày càng nhiê`u. Lâ`n nào Hàn Thiên Phàm cũng yêu câ`u anh phải chỉnh lí râ´t nhiê`u tài liệu. Các nội dung đào tạo phải đi nghe cũng muôn màu muôn vẻ, đủ chủng loại phức tạp. Mặc dù việc đào tạo cho các công ty con của Trương Hoa không nhiê`u, nhưng ngày nào cũng ở trong trạng thái căng thẳng, những tài liệu hàng ngày phải chỉnh lí thực sự quá nhiê`u.

Cứ cách một thời gian là Trương Hoa lại phải diễn thuyê´t trước mặt Cổ Triê´t Đông và ông Hoa vê` một nội dung nào đó mà họ đặt ra sẵn, trong quá trình đó còn có kèm theo các câu hỏi. Thỉnh thoảng Hàn Thiên Phàm cũng tham gia nghe, thỉnh thoảng thì chỉ có Cổ Triê´t Đông và ông Hoa.

Trương Hoa không thể hiểu nổi những yêu câ`u này của họ. Anh nhiê`u lâ`n muô´n hỏi Cổ Triê´t Đông rô´t cuộc mục đích công việc của mình là gì, nhưng cuô´i cùng lại thôi, lòng thâ`m nghĩ cứ làm theo yêu câ`u là được rô`i, sớm muộn gì Cổ Triê´t Đông cũng sẽ tìm anh nói chuyện, nói cho anh biê´t rô´t cuộc anh phải làm gì.

Sự thực đã chứng minh những suy đoán của Trương Hoa là đúng. Một ngày của mâ´y tháng sau, Cổ Triê´t Đông cuô´i cùng cũng cho gọi Trương Hoa đê´n văn phòng. Trong văn phòng rộng lớn chỉ có hai người bọn họ và ông Hoa.

4.

Cổ Triê´t Đông bảo Trương Hoa ngô`i xuô´ng, sau đó hỏi: “Cậu đang râ´t băn khoăn phải không?”. Trương Hoa thành thực trả lời: “Quả thực là có hơi khó hiểu!”

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông không bàn đến vấn đề này mà nói đến những chuyện không liên quan.

Cổ Triết Đông nói: “Tôi khởi nghiệp từ kinh doanh, còn nhớ trước đây tôi đã nói với cậu giấc mơ ngày xưa của mình là làm ca sĩ, sau khi gia nhập vào nghề kinh doanh, lí tưởng của tôi không phải trở thành cao thủ kinh doanh, cũng không phải trở thành nhân viên quản lý kinh doanh mà là một giáo viên đào tạo. Lần đầu tiên tham gia khóa đào tạo kinh doanh, tôi đã bị sự nhiệt tình của các giáo viên hướng dẫn làm cho cảm động, lúc ấy tôi vô cùng ngưỡng mộ họ, cảm thấy họ giống như những tướng quân ở trên bục cao, bên dưới đều là những binh sĩ, họ đã dùng sự nhiệt tình và sự phấn chấn của mình để kích thích ý chí và sự dũng cảm chiến đấu của các chiến sĩ.”

Trương Hoa yên lặng lắng nghe, anh biết Cổ Triết Đông không bao giờ nói chuyện tào lao, cho dù nghe thì tưởng là chuyện chẳng có liên quan nhưng cuối cùng cũng vẫn có trọng điểm. Cổ Triết Đông hỏi Trương Hoa: “Cậu có biết Hitle khiến cho người khác bái phục ở điểm nào không?”

“Khả năng diễn thuyết ạ!” - Trương Hoa đáp.

“Chính xác, nghe nói chỉ cần nghe ông ta diễn thuyết, người ta sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với ông ta, chuyện này nghe có vẻ hơi cường điệu, nhưng cũng cho thấy một điều, một bài diễn thuyết tốt có thể thay đổi tâm lý và phương hướng tư duy của con người, hay nói cách khác, một nhà diễn thuyết tốt có thể gây ảnh hưởng đến giá trị quan của người khác”.

“Có lẽ là vậy!”

“Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn!”

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vì vậy lúc ấy tôi cứ muốn trở thành một người như thế, muốn thông qua sức mạnh của ngôn ngữ trên vũ đài để gây ảnh hưởng đến người khác, nhưng thực tế sinh tồn đã đẩy tôi đến vị trí như ngày nay!”

Cổ Triết Đông nói đến đây đột nhiên đứng dậy, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Cậu có biết một người ôm lòng nhiệt tình có thể mang lại cái gì cho người khác không?”, lúc này Cổ Triết Đông dường như đột nhiên trở nên vô cùng khích động, không đợi Trương Hoa kịp trả lời đã tự nói: “Có thể mang đến cho người khác niềm tin, sự tín nhiệm và sức mạnh!”

5.

Cổ Triết Đông lại nói: “Nếu như trên nền tảng của sự nhiệt tình được cộng thêm cả ngôn từ chuẩn xác và hướng dẫn chính xác, ngoài việc mang lại niềm tin, sự tín nhiệm và sức mạnh cho người khác còn có thể định hướng cho cuộc đời họ giúp họ xác định được con đường đi đúng đắn.”

Cổ Triết Đông nói đến đây, dường như cũng cảm thấy bản thân mình có hơi quá khích, liền chậm rãi ngồi xuống. Trương Hoa thầm nghĩ, đáng tiếc là ông ấy không theo đuổi sự nghiệp đào tạo, nếu không ông ấy chắc chắn sẽ là một giáo viên hạng nhất.

Cổ Triết Đông biết lúc này Trương Hoa vẫn chưa hiểu được ý đồ thật sự mà mình muốn biểu đạt. Một lát sau, Cổ Triết Đông mới nói tiếp: “Tôi biết bản thân mình không thể theo đuổi nghề nghiệp này, cũng giống như không thể theo đuổi nghiệp ca hát. Nhưng tôi cứ mong muốn có người thay tôi làm việc này; hay nói một cách cụ thể là thông qua sự đào tạo của tôi để giúp tôi làm việc này, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của tôi.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Trương Hoa đã hiểu ra mọi chuyện, mục đích cuố´i cùng của Cổ Triế´t Đông không phải là bồ`i dưỡng anh trở thành một giáo viên đào tạo cho công ty điện máy Triế´t Đông mà là bồ`i dưỡng anh thành một giáo viên đào tạo tổng hợp, cũng chính là giáo viên đào tạo thoát li với các nghiệp vụ cụ thể của doanh nghiệp, thậm chí là vượt qua cả lí thuyế´t truyề`n thố´ng. Bởi vì qua cách nói của ông â´y, ông â´y muố´n thông qua đào tạo để gây ảnh hưởng đế´n một lớp người về` cách cư xử, sinh tồ`n và giá trị trực quan.

Trương Hoa liề`n hỏi thẳng: “Tại sao lại chọn tôi?”

Khi Trương Hoa hỏi câu này, Cổ Triế´t Đông biế´t rằ`ng Trương Hoa đã hiểu ra ý của mình, ông ta hài lòng gật đầ`u: “Cậu có thể hiểu được là tố´t rồ`i, còn về` vì sao lại chọn cậu, đương nhiên là có nguyên nhân của nó!”

Trương Hoa không nói gì, anh biế´t ông ta sẽ tiế´p tục nói. Cổ Triế´t Đông nói: “Những người cùng tôi gây dựng cơ nghiệp phầ`n lớn đề`u không có trình độ văn hóa cao”, sau đó Cổ Triế´t Đông nhìn Trương Hoa cười: “Bao gồ`m cả tôi cũng thế´, Hàn Thiên Phàm cũng vậy!”, dạo này Trương Hoa cũng biế´t được nhiề`u chuyện, biế´t Hàn Thiên Phàm là một trong những người đã sát cánh với Cổ Triế´t Đông từ thuở hàn vi.

6.

Cổ Triế´t Đông lại nói: “Về` sau, những thanh niên gia nhập vào bộ phận đào tạo mặc dù tố´ chấ´t văn hóa tương đố´i cao nhưng trong số´ đó, tìm được người có hình tượng và tố´ chấ´t tổng hợp rấ´t khó. Đương nhiên, điề`u quan trọng nhấ´t chính là phẩm chấ´t nội tại, một người có phẩm chấ´t bình thường thì làm sao có thể ảnh hưởng người khác? Thay đổi người khác?”

https://thuviensach.vn

Đế n lúc này thì Trương Hoa hoàn toàn hiểu được ý đồ̀ của Cổ Triế t Đông. Đương nhiên nghe những điề u â y, Trương Hoa thâ y hơi dễ chịu, ít nhấ t Cổ Triế t Đông đã thừa nhận anh có phẩm chấ t. Còn về̀ việc Cổ Triế t Đông làm thế nào để khẳng định phẩm chấ t của anh thì Trương Hoa không muố n nghĩ nhiề u.

Nhưng Trương Hoa vẫn còn một thắ c mắ c, đó là làm thế nào để thực hiện suy nghĩ của ông ta, lại phải làm thế nào để hoàn thành tâm nguyện của ông ta? Cổ Triế t Đông nhìn Trương Hoa, đại khái đoán được trong đầ u anh đang nghĩ gì liề n cười bảo: "Hôm nay tôi tìm cậu đế n đây chỉ là cho cậu hiểu tại sao dạo này tôi lại cho cậu tiế p xúc với nhiề u kiế n thức, bảo cậu chỉnh lí nhiề u tài liệu như thế. Còn về̀ chuyện sau này phải làm thế nào, cậu không cầ n nghĩ nhiề u, chỉ cầ n làm tố t yêu cầ u là được rồ̀i!"

"Tôi hiểu rồ̀i ạ!"

Cổ Triế t Đông tiế p tục nói: "Đương nhiên đố i với tôi mà nói, bên cạnh việc hoàn thành tâm nguyện chắ c chắ n còn phải cân nhắ c đế n chuyện lợi ích kinh tế. Đố i với cậu, bên cạnh việc giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, cậu sẽ bước chân vào con đường thành công được người khác ngưỡng mộ. Hoặc nói một cách cụ thể, cậu sẽ có được sự thành công và công việc mà người khác ngưỡng mộ!"

Chỉ vài câu nói đơn giản là có thể hoàn toàn xóa bỏ được những thắ c mắ c của Trương Hoa. Nế u Cổ Triế t Đông chỉ nói chuyện trên phương diện cá nhân thì chắ c chắ n sẽ gây băn khoăn cho Trương Hoa. Dù sao Cổ Triế t Đông cũng là người làm kinh doanh. Nhưng Cổ Triế t Đông đã nhắ c đế n lợi ích kinh tế, cũng coi như đã râ t thẳng thắ n công khai lợi ích của đôi bên.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 53

I.

Sô´ tiê`n mà Trương Hoa gửi cho Trâ`n Dĩnh không phải là ít, nhưng Trâ`n Dĩnh vẫn không dám sử dụng bừa bãi, mãi đê´n khi xác định sẽ mở cửa hàng hoa tươi cô mới sử dụng đê´n sô´ tiê`n này.

Cô bă´t đâ`u bê´ con ra ngoài tìm địa điểm, những địa điểm đẹp một chút cô không dám thuê, bởi vì tiê`n thuê mặt bă`ng tương đô´i cao. Chạy mâ´t mâ´y ngày trời, cuô´i cùng Trâ`n Dĩnh cũng tìm được một địa điểm tương đô´i vừa ý. Vừa ý không phải là vị trí mà là vì tiê`n thuê khá rẻ, con phô´ này hơi khuâ´t, người qua lại không nhiê`u. Trâ`n Dĩnh cuô´i cùng vẫn quyê´t định sẽ thuê chỗ này.

Thuê mặt bă`ng rô`i mới hay chuyện mở cửa hàng chẳng hê` dễ dàng như mình tưởng tượng, phải làm râ´t nhiê`u thủ tục. Sau khi hoàn tâ´t thủ tục, lại phải sơn sửa và bài trí lại bên trong cửa hàng, còn phải tìm nguô`n nhập hàng. Bởi vì không có kinh nghiệm nên cô phải chịu thiệt không ít vê` mặt giá cả.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trâ`n Dĩnh mới phát hiện thực châ´t mình quá non nớt, bởi vì cô không hiểu rõ vê` hoa tươi, ngoài ra còn phải phô´i hợp thê´ nào, gói ghém ra sao cho đẹp... cô đê`u không biê´t, thậm chí thỉnh thoảng có người đê´n cửa hàng, cô còn không biê´t nói thê´ nào với họ.

Thê´ là Trâ`n Dĩnh lại ôm con lên mạng tìm hiểu. Cô không nhớ đã bao lâu không lên mạng rô`i. Ở trên mạng, cô tìm đọc một khô´i

https://thuviensach.vn

lượng lớn các tài liệu có liên quan đê´n hoa tươi, có rất nhiều thông tin cô còn phải học thuộc lòng.

Dẫn theo con vào quán internet rất bất tiện, cuối cùng cô đã nghĩ ra một cách copy hết tất cả tài liệu vào hòm thư điện tử của mình, sau đó đi tìm cửa hàng in để in ra, rồi mang về nhà đọc. Những tài liệu cần học thuộc cô thường học vào buổi tối ở nhà, còn ban ngày vừa trông cửa hàng vừa tìm hiểu thực tiễn.

Bởi vì không có ai dạy nên tiến độ công việc diễn ra rất chậm chạp. Có lẽ khả năng của con người đều vì bị bức ép mà nảy sinh, ít nhất thì Trần Dĩnh cũng thấy ngạc nhiên vì bản thân mình có thể kiên trì làm một việc như thế này.

2.

Nhưng sự kiên trì này chẳng thể đem lại lợi ích thực tế cho Trần Dĩnh, một mặt vì người ở đây không mấy lãng mạn, mặt khác hoa tươi không bảo quản được lâu. Nếu trong thời gian ngắn không bán hết hoa sẽ trở thành rác. Thế nên Trần Dĩnh dần dần mới rút ra được kinh nghiệm là một lần không nên nhập quá nhiều, và nên nhập những loại nào. Mặc dù kinh nghiệm thì cũng tích lũy được chút ít nhưng thực tế buôn bán vẫn bị lỗ.

Nhiều lúc Trần Dĩnh ôm con đến cửa hàng mà ngưỡng mộ cặp vợ chồng bán đồ ăn vặt ở đối diện. Bọn họ khoảng ngoài ba mươi, từ dưới quê lên, mặc dù ngày nào cũng mệt nhưng dường như họ rất vui vẻ.

Bọn họ có một đứa con trai bốn, năm tuổi, theo lí mà nói trẻ con đến tuổi này nên cho đi mẫu giáo rồi. Trần Dĩnh thường bế con sang bên đó ăn cơm, cũng từng hỏi về chuyện này nhưng hai vợ

https://thuviensach.vn

chô`ng họ đê`u bảo: “Trẻ con dưới quê chúng tôi đê`u không câ`n đi mẫu giáo, đợi lớn hơn một chút thì cho đi học tiểu học, giờ cứ để nó ở nhà cho vui!”

Nhiê`u lúc Trâ`n Dĩnh cảm thâ´y cuộc sô´ng của họ râ´t bình yên, êm ả. Suy nghĩ duy nhâ´t của họ là sau này có thể cho con học đại học, được giỏi giang hơn người. Câu nói này khiê´n cho Trâ`n Dĩnh vô cùng khó chịu. Bô´ mẹ cô trước đây cũng luôn có suy nghĩ â´y, hi vọng cô tô´t nghiệp đại học xong sẽ tìm được một công việc tô´t, có thể sô´ng hạnh phúc. Giờ nghĩ lại những ngày sô´ng bên Trương Hoa thực sự quá hạnh phúc.

Nhiê`u lúc ôm con trong tay, nhìn gia đình họ cô lại không khỏi rớt nước mă´t. Mặc dù họ không giàu có nhưng ít nhâ´t cả nhà ba người còn đoàn tụ bên nhau.

Nhưng đó vẫn không phải là điê`u quan trọng nhâ´t, quan trọng nhâ´t là việc buôn bán ngày càng lỗ nghiêm trọng. Trâ`n Dĩnh không dám rút toàn bộ tiê`n trong tài khoản ra, phải giữ lại một phâ`n, quyê´t không động vào. Giữ sô´ tiê`n này là để đê` phòng nhỡ con gái có ô´m đau đột xuâ´t còn có cái dùng đê´n.

3.

Nhưng bây giờ xem ra không động đê´n cũng không được. Buổi tô´i Trâ`n Dĩnh ngô`i trong nhà do dự không quyê´t định được. Cô chưa bao giờ gặp phải hoàn cảnh này, nê´u không muô´n đóng cửa cửa hàng hoa tươi lại thì sẽ phải dùng đê´n khoản tiê`n kia. Nê´u như đóng cửa hàng lại, tương lai biê´t sô´ng thê´ nào? Nê´u rút tiê`n ra mà bị lỗ hê´t thì sau này phải làm sao?

https://thuviensach.vn

Lúc này cô không muố´n mở miệng nói với bố´ mẹ, cũng không muố´n cầ`u cứu Lưu Huệ Anh, tiề`n lầ`n trước vay cô còn chưa trả. Đương nhiên cô càng không muố´n nhờ đế´n Trương Hoa, sợ anh sẽ đòi con lại.

Con bé đột nhiên òa khóc, Trầ`n Dĩnh vừa dỗ con vừa khóc. Giờ cô thật sự rơi vào hoàn cảnh cô độc, không nơi nương tựa. Cô thậm chí còn không biế´t mình có thể gắ´ng gượng được bao lâu. Nhìn con mà lòng Trầ`n Dĩnh đau như cắ´t. Bản thân mình chịu khổ một chút cũng không sao, nhưng cô không đành lòng nhìn con cũng phải chịu khổ chung với mình. Thời tiế´t ngày càng nóng nực, không khí trong phòng cũng đang tăng dầ`n, liệu Tỉnh Tỉnh có thể chịu đựng được không khí nóng nực này không?

Đương nhiên cô có thể lựa chọn con đường gửi con cho Trương Hoa, nhưng cô luôn thầ`m nhủ cho dù có khổ sở thế´ nào cũng không thể làm như vậy. Nế´u đưa con cho Trương Hoa thật, chẳng phải cô sẽ chẳng còn gì sao?

Ngày hôm sau, Trầ`n Dĩnh quyế´t định sẽ dùng số´ tiề`n đó, cho dù thế´ nào cũng không thể đóng cửa cửa hàng hoa, đây là hi vọng duy nhấ´t trước mắ´t của cô. Lúc Trầ`n Dĩnh ra ngân hàng rút nố´t món tiề`n này, cô lại phát hiện trong tài khoản của mình có thêm một khoản tiề`n nữa.

Nhìn khoản tiề`n này, mắ´t Trầ`n Dĩnh lại ươn ướt. Cô biế´t mình đã nợ Trương Hoa quá nhiề`u, chắ´c cả đời này cũng không thể trả nổi. Mà khoản tiề`n này của Trương Hoa cũng coi như đã cứu vớt cuộc đời Trầ`n Dĩnh, nế´u không cô thật không biế´t sau này có thể xảy ra chuyện gì?

Việc buôn bán vẫn không tố´t, thu chi không thể cân bằ`ng chứ đừng nói là có lời lãi. Nhìn thấ´y khoản tiề`n trong tài khoản vơi

https://thuviensach.vn

dần, Trần Dĩnh lại lần nữa cảm nhận được sự tàn khốc của việc sinh tồn.

Dạo này cô không chỉ hạn chế chi tiêu của mình đến mức thấp nhất, ngay cả chi tiêu cho con cũng bị thu hẹp, không dám mua nhiều đồ cho con nữa, mua quần áo cho con cũng phải mua lớn hơn một size cỡ, sợ con lớn nhanh lại phải mua đồ mới. Thậm chí ngay cả đồ chơi cho con cô cũng không dám mua.

4.

Thỉnh thoảng, chủ các cửa hàng khác cũng qua cửa hàng cô nói chuyện, hỏi cô tại sao chưa từng thấy bố đứa bé đến đây, Trần Dĩnh đều trầm ngâm không nói. Những người ấy chắc cũng biết Trần Dĩnh có điều khó nói nên sau này không nhắc đến nữa.

Đúng lúc Trần Dĩnh đang lần nữa cảm thấy tuyệt vọng thì một sự tình cờ đã giúp cô. Có một sinh viên đại học đam mê nhiếp ảnh một lần tình cờ đi ngang qua con phố này, nhìn thấy Trần Dĩnh ngồi bên trong cửa hàng cho con bú, anh này liền đưa máy ảnh lên chụp lại, đương nhiên bản thân Trần Dĩnh cũng không hề biết chuyện này.

Người này đã đưa tấm ảnh này lên diễn đàn trong trường, đăng kèm một vài lời lẽ văn hoa, gọi Trần Dĩnh bằng cái tên "Bà mẹ hoa tươi", đồng thời viết tên con phố này trên bài viết.

Bởi hình ảnh trẻ trung xinh đẹp của Trần Dĩnh trên diễn đàn, cộng thêm với dòng tít nổi bật "Cuộc sinh tồn của bà mẹ trẻ đơn thân" đã thu hút không ít các sinh viên vào xem. Dần dần bài viết này lại được chia sẻ bởi một số học sinh cấp ba trong khu vực, chẳng bao lâu sau, trong các trường cấp ba ở thành phố này đều

https://thuviensach.vn

biết đến một người có tên là “Bà mẹ hoa tươi”, dần dà ngay cả các học sinh cấp hai cũng biết đến.

Thế là có rất nhiều học sinh sẵn sàng đi cả chặng đường xa để đến đây mua hoa cho Trần Dĩnh, thậm chí có rất nhiều nam sinh tặng hoa tươi cho nữ sinh còn nói: “Hoa này mua ở chỗ Bà mẹ hoa tươi” đấy. Dường như cụm từ này đã tăng thêm rất nhiều yếu tố lãng mạn.

Bản thân Trần Dĩnh cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, tại sao dạo này lại có nhiều học sinh đến chỗ cô mua hoa tươi đến thế? Thậm chí có một vài học sinh vừa vào đã gọi cô là Bà mẹ hoa tươi. Nhưng cho dù thế nào, việc buôn bán của Trần Dĩnh cũng coi như được cải thiện đôi chút.

Nhưng dù sao học sinh vẫn chỉ là học sinh, sức mua vẫn có hạn, hơn nữa lại toàn mua những loại hoa rẻ tiền, mà cũng không phải quá nhiều. Nhưng những điều này đối với Trần Dĩnh mà nói đã khiến cô hài lòng lắm rồi, đó cũng là một sự cổ vũ vô hình dành cho sự cố gắng của cô. Mặc dù lợi nhuận không nhiều nhưng cũng coi như là có chút lời lãi.

Điều đáng tiếc là tình hình này chẳng kéo dài được lâu, bởi vì sự nhiệt tình của học trò thường đến nhanh, qua nhanh, dần dà chúng cũng không còn tích cực đi cả quãng đường xa đến đây mua hoa nữa, việc kinh doanh của cửa hàng Trần Dĩnh lại trượt dốc.

5.

Lúc này Trương Hoa đang kinh ngạc trước vỏ bọc kế hoạch của Cổ Triết Đông. Đương nhiên nó có liên quan đến hình tượng, năng lực và tâm sức mà Trương Hoa đã bỏ ra trong thời gian qua.

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông đã tận dụng mạng lưới các mối quan hệ của mình để tổ chức các buổi đào tạo với các chủ đề khác nhau ở các doanh nghiệp, công ty, thậm chí cả cơ quan nhà nước, hơn nữa lại thu phí rất thấp.

Cổ Triết Đông yêu cầu Trương Hoa không được đi theo con đường cũ, không được giáo điều hóa các bài giảng, trước khi giảng dạy cần phải nghĩ cho kĩ rốt cuộc mình sẽ mang đến cho người ta cái gì, rốt cuộc có thể giúp đỡ cho họ cái gì?

Trước mỗi buổi đào tạo đều tổ chức một buổi thảo luận giữa tất cả các nhân viên có kinh nghiệm liên quan, bỏ ra một lượng lớn thời gian chỉnh sửa những tài liệu đào tạo, sau đó mô phỏng quá trình đào tạo, khiến Trương Hoa cảm thấy thành thạo đến mức hài lòng với bản thân thì thôi.

Kết quả, từ khi bắt đầu kế hoạch vỏ bọc, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Trương Hoa giống như một ngôi sao mới xuất hiện trong ngành đào tạo của thành phố này, tốc độ nhanh đến mức chóng mặt. Trong khi đó Trương Hoa lại trẻ, diện mạo điển trai nên nhận được sự săn đón của rất nhiều nhân viên nữ.

Chỉ có bản thân Trương Hoa là biết rõ, anh có thể làm được những chuyện này không phải do năng lực của bản thân nổi trội mà là vì con người Cổ Triết Đông thực sự quá xuất chúng, ông ta đã hoàn thành một việc mà mình không có cơ hội làm nhờ vào một người khác.

Thỉnh thoảng, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy mình như một người máy, tất cả mọi trình tự đều được lập trình sẵn, bản thân anh chỉ cần thực hiện theo lập trình là xong.

https://thuviensach.vn

6.

Mặc dù nhiề̀u khi Trương Hoa cảm thấ́y rấ́t bấ́t lực, nhưng lại không thể không đi tiế́p, dù sao công việc này cũng mang lại cho anh nguồ̀n thu nhập cao, đồ̀ng thời cũng mang lại danh tiế́ng cho anh.

Còn một điểm nữa, trong tiề̀m thức của Trương Hoa cũng bắ́t đầ̀u thích thú cái cảm giác đứng trên bục cao cùng với ánh hào quang đằ̀ng sau bục giảng. Mặc dù bản thân anh biế́t tấ́t cả đề̀u là công lao của Cổ Triế́t Đông, nhưng những người ngồ̀i bên dưới nghe anh diễn giảng đề̀u không nghĩ như vậy, bọn họ chỉ biế́t Trương Hoa chứ không biế́t đế́n Cổ Triế́t Đông. Bọn họ ngạc nhiên và khâm phục vị huấ́n luyện trẻ tuổi, đầ̀y nhiệt huyế́t, giàu kinh nghiệm và có kiế́n thức sâu rộng này.

Cổ Vân Vân cũng nghĩ như thế́. Tấ́t cả những buổi đào tạo của Trương Hoa, cô không bỏ sót buổi nào, đương nhiên không phải cô đi nghe để đúc rút kinh nghiệm hay học hỏi, chỉ đơn giản là để ngắ́m nhìn Trương Hoa mà thôi.

Cổ Vân Vân thậm chí còn thầ̀m khâm phục con mắ́t của mình, chẳng trách từ hồ̀i đại học cô đã thích anh rồ̀i, Trương Hoa quả nhiên nổi bật. Cổ Vân Vân lúc này càng thêm kiên định một niề̀m tin, đó chính là lấ́y Trương Hoa. Sau mỗi buổi đào tạo, khi rấ́t nhiề̀u nhân viên nữ đang vây lấ́y Trương Hoa, cô liề̀n lao đế́n kéo tay Trương Hoa đi.

Để thoát khỏi tình cảnh này, lầ̀n nào Trương Hoa cũng để mặc cho Cổ Vân Vân lôi đi. Lúc ấ́y thường có người hỏi: “Cô gái kia là ai thế́?”, người nào biế́t sẽ nói: “Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Triế́t Đông đấ́y”, những cô gái khác đề̀u than thở vẻ ghen tị: “Xuấ́t thân tố́t đúng là khác biệt hẳn!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 54

I.

Không phải Cổ Triết Đông không biết chuyện con gái cứ bám dính lấy Trương Hoa, nhưng ông không hề ngăn cản. Ông cũng có chút ngạc nhiên đối với Trương Hoa.

Mặc dù người điều khiển chính đứng đằng sau toàn bộ chuyện này là Cổ Triết Đông, nhưng người thực sự phát huy trên bục giảng lại chính là Trương Hoa. Cho dù công việc của ông có chuẩn bị hoàn mỹ đến trăm phần trăm, nhưng nếu năng lực của Trương Hoa không đạt đến yêu cầu thì cũng vô dụng.

Lần trước Cổ Triết Đông tìm gặp Trương Hoa nói chuyện một phần là nói thật lòng mình, mặt khác cũng có ý đồ riêng. Lời thật lòng là bản thân ông cũng từng muốn làm một giáo viên huấn luyện ưu tú. Hơn nữa thông qua những hiểu biết của ông về Trương Hoa, ông cảm thấy khá hài lòng về nhân cách của Trương Hoa.

Nhưng ý đồ riêng là, ông không hoàn toàn muốn lợi dụng Trương Hoa để giúp mình hoàn thành tâm nguyện, chỉ là muốn thử nghiệm trước với Trương Hoa về khả năng đào tạo thị trường, nhằm chuẩn bị sẵn cho việc tiến quân vào ngành đào tạo.

Nhưng Cổ Triết Đông không ngờ Trương Hoa lại biểu hiện tốt hơn cả sức tưởng tượng của ông. Cũng chính vì lẽ đó, Cổ Triết Đông đã nhìn thấy thị trường tiềm năng khổng lồ trong tương lai.

https://thuviensach.vn

Hô`i đâ`u trong lòng ông luôn không tán thành việc con gái qua lại với Trương Hoa, chủ yế´u là vì cân nhă´c đế´n hai vâ´n đề`: Một là xuâ´t thân của Trương Hoa, hai là Trương Hoa từng kế´t hôn rô`i.

Giờ Cổ Triế´t Đông bỗng nhìn thâ´y hình ảnh của mình lúc trẻ trong con người Trương Hoa, cả quá trình từng bước phát huy tiề`m năng đạt đế´n tô´i đa do sự tác động của các nhân tô´ bên ngoài, từng bước đặt chân lên con đường thành công.

Cổ Triế´t Đông lại nhớ lại xuâ´t thân của mình, thậm chí còn nghèo hơn Trương Hoa, cũng không có trình độ văn hóa cao như Trương Hoa. Nhưng hơn mười năm trở lại đây, bản thân ông đã từng bước đặt chân lên đỉnh cao của sự thành đạt. Vì vậy Cổ Triế´t Đông cũng bă´t đâ`u thay đổi tư duy, có thể chính bởi vì bản thân đã thành công nên ông mới luôn cho rằ`ng con gái mình nhâ´t định phải được gả cho con cái của một gia đình thành công mà quên mâ´t rằ`ng mình cũng từng lớn lên trong một gia đình bình dân.

2.

Nhưng Cổ Triế´t Đông vẫn không thể yên tâm với cuộc hôn nhân trước của Trương Hoa. Ông nghĩ, nế´u Trương Hoa chưa từng kế´t hôn thì tô´t biế´t mâ´y, như vậy chỉ cầ`n một sô´ biện pháp là có thể đường đường chính chính biế´n Trương Hoa thành con rể của mình.

Có thể thâ´y con gái ông vẫn kiên quyế´t không chịu từ bỏ Trương Hoa, cuô´i cùng Cổ Triế´t Đông nghĩ, thôi không nên can thiệp sâu hơn, cứ để thuận theo tự nhiên. Đáng tiế´c là Cổ Triế´t Đông không tìm hiểu sâu hơn về` tình hình của Trầ`n Dĩnh, nế´u ông biế´t được Trầ`n Dĩnh sau khi ly hôn đã có bầ`u, hơn nữa hiện giờ đã sinh cho Trương Hoa một đứa con gái, có thể ông sẽ thay đổi thái độ.

https://thuviensach.vn

Cổ Triết Đông bắt đầu lên kế hoạch ra sách cho Trương Hoa. Ông biết Trương Hoa lúc này chẳng có thời gian để viết, nhưng chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là chỉ cần sách đứng tên anh là được. Còn về nội dung sách bản chất chỉ là sự sao chép, chắp chỗ này, ghép chỗ kia, hay hay dở phần lớn phải xem ai chép có "nghề" hơn. Chỉ cần có lí thì lúc nào cũng cảm thấy có lí.

Trương Hoa vẫn chỉ có thể bị động chấp nhận. Khi những cuốn sách được người khác biên soạn ra, gắn tên anh và bán ra thị trường, trong lòng Trương Hoa có một cảm giác khó diễn tả thành lời, cứ như anh đang đi ăn cắp thành quả của người khác vậy.

Mỗi khóa huấn luyện ít thì vài trăm người, nhiều thì cả nghìn người, sau mỗi lần Trương Hoa hùng hồn trên bục giảng, gần như mỗi người đều mua một cuốn sách của anh. Nhìn thấy rất nhiều người xin anh kí tên lên cuốn sách, trong lòng Trương Hoa vô cùng phức tạp. Anh cũng bắt đầu nghi ngờ trong những cuốn sách đào tạo có bán trên thị trường rốt cuộc có bao nhiêu cuốn là do chính bản thân tác giả viết ra?

3.

Cổ Triết Đông bắt đầu xây dựng một đội ngũ đào tạo độc lập vây quanh Trương Hoa, hoàn toàn thoát li khỏi bộ phận đào tạo của công ty. Nhiệm vụ chủ yếu của đội ngũ này là phục vụ những buổi đào tạo của Trương Hoa, bao gồm những công việc lặt vặt như: Thu thập, chỉnh lí tài liệu, bán vé vào học và các công việc trước và sau khóa đào tạo.

Bên cạnh đó, Cổ Triết Đông bắt đầu hướng tầm mắt ra thị trường bên ngoài tỉnh, cũng bắt đầu lên kế hoạch để đưa sách của mình tiến quân chính thức vào thị trường sách báo. Lấy nền móng

https://thuviensach.vn

là đào tạo thị trường trong tỉnh để vươn xa ra các tỉnh khác, việc tiêu thụ sách sẽ do hai bộ phận đào tạo tại chỗ và thị trường sách đảm nhiệm.

Vê` chuyện bán sách không phải vấ´n đề` lớn, bởi sách đã do Trương Hoa đứng tên, lại có một đội ngũ. Nhưng đào tạo thị trường thì khác, dù sao Trương Hoa cũng chẳng thể phân thân, vì vậy Cổ Triế´t Đông đành phải tạm thời đi chậm lại, bắ´t đầ`u lên kế´ hoạch xây dựng một đội ngũ đào tạo có năng lực mạnh, lấ´y Trương Hoa làm trọng tâm. Công việc đào tạo thành viên của đội ngũ đào tạo này sẽ được giao phó cho Trương Hoa.

Bên cạnh đó, để Trương Hoa có thể nhanh chóng "nhập vai", khiế´n cho Trương Hoa nhanh chóng tìm được cảm giác của người thành đạt, Cổ Triế´t Đông đã chuẩn bị cho Trương Hoa một chiế´c xe riêng. Trương Hoa lúc này chấ´p nhận mọi thứ dưới hai tầ`ng mâu thuẫn.

Trong khi đó Cổ Vân Vân rấ´t ít khi đế´n công ty điện tử Triế´t Đông, gầ`n như ngày nào cũng bám riế´t lấ´y Trương Hoa, đặc biệt là sau khi Trương Hoa được cấ´p xe, cô gầ`n như gạt xe riêng của mình sang một bên, đi lại đề`u bă`ng xe của Trương Hoa.

Cổ Vân Vân từng nhìn thấ´y ảnh con gái của Trương Hoa ở trên xe của anh. Dường như Trương Hoa lúc nào cũng mang theo bức ảnh ở bên mình. Lúc Cổ Vân Vân xem trộm thấ´y, trong lòng cô vô cùng đố´ kị, mặc dù đứa bé trên bức ảnh rấ´t đáng yêu, nhưng trong con mắ´t của Cổ Vân Vân, nó lại là một ổ dịch đáng ghét.

4.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân đột nhiên nảy ra một suy nghĩ cực đoan, đó là nghĩ cách có con với Trương Hoa. Đáng tiếc là Cổ Vân Vân đã nhiều lần thử mà không thành công, không phải là Trương Hoa không có nhu cầu về sinh lí, mà là vì Trương Hoa không bao giờ cho Cổ Vân Vân có cơ hội.

Trong lòng Trương Hoa vẫn giữ vững quan điểm như vậy, đó là tuyệt đối không để xảy ra chuyện đó với Cổ Vân Vân lần nữa. Con người thật kì lạ, nếu như Cổ Vân Vân không thể hiện khao khát sở hữu Trương Hoa đến thế, hay nói cách khác, sau khi xảy ra quan hệ xác thịt, đôi bên không yêu cầu nhau phải gánh vác trách nhiệm thì có thể khi nhu cầu sinh lí quá mãnh liệt, Trương Hoa có khi lại sẽ lên giường với Cổ Vân Vân.

Nhưng hiện giờ Trương Hoa biết rất rõ tâm lý của Cổ Vân Vân, nếu một khi đã phá vỡ phòng tuyến đó, anh hoàn toàn không thể lẩn tránh được nữa. Vì vậy mới nói khi không mang hôn nhân ra làm mục đích, đàn ông đều thích chơi bời nếu không gặp phải những rắc rối kia.

Rõ ràng Cổ Vân Vân là một rắc rối kiểu này. Sự rắc rối này không phải là do Cổ Vân Vân quá yêu Trương Hoa, mà bởi vì Cổ Vân Vân là con gái của Cổ Triết Đông, trừ phi anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ lấy Cổ Vân Vân làm vợ.

Nhưng tất cả những chuyện này lại hình thành nên một sự giày vò lớn trong lòng Cổ Vân Vân. Càng không đạt được cô càng muốn giành lấy. Thực ra đàn bà nếu có thể là chính mình sẽ càng thu hút đàn ông hơn. Một khi đàn bà vì đàn ông mà đánh mất bản thân, cô ta cũng sẽ đánh mất sức hút vốn có đối với đàn ông.

Cổ Vân Vân vốn dĩ là một cô gái không tồi, mặc dù xuất thân giàu có nhưng phẩm chất và tính cách cũng không đến nỗi nào.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng hiện nay tâm tư của cô đều đổ hết lên người Trương Hoa, càng khiến cho Trương Hoa không cảm thấy bị hấp dẫn, thậm chí đó còn là một áp lực vô hình đè nặng lên vai Trương Hoa.

Nếu nói rằng là Trương Hoa chưa từng động lòng dù chỉ một chút nào đối với Cổ Vân Vân thì là nói dối; nhưng cho dù từng có chút thiện cảm tốt với cô nhưng đến giờ đều bị những hành vi của Cổ Vân Vân hiện giờ làm tan biến hết.

5.

Đang là mùa hạ, phòng trọ của Trần Dĩnh rất ngột ngạt, nóng nực, mặc dù cái quạt điện chạy hết công suất ngày đêm nhưng con bé vẫn cả đêm không ngủ được. Cửa hàng hoa ban sáng cũng còn bán được tàm tạm, nhưng đến chiều, ánh mặt trời chiếu thẳng vào trong cửa hàng nên Trần Dĩnh phải đóng cửa đến tối mới mở, không khí trong cửa hàng cũng vô cùng ngột ngạt.

Việc buôn bán mặc dù không tốt lắm nhưng dù sao cũng đỡ hơn dạo trước, thỉnh thoảng lại có một vài học sinh chạy đến mua hoa. Nhưng chuyện buôn bán nhiều lắm cũng chỉ duy trì cân bằng thu chi, điều đó có nghĩa là chi tiêu, sinh hoạt phí của cô và con gái hoàn toàn là rút từ thẻ ra. Đây là điều mà Trần Dĩnh sợ hãi nhất. Tỉnh Tỉnh vẫn phải định kì đi kiểm tra, tiêm một một số loại vac xin bắt buộc.

Trần Dĩnh không biết đã rơi biết bao nhiêu nước mắt, cuối cùng cảm thấy nước mắt đã khô cạn rồi. Mẹ cô vẫn thường xuyên gọi điện đến, cô không thể không giữ lại số điện thoại ngày trước còn sử dụng khi ở công ty. Mặc dù dùng số điện thoại này, lúc mẹ cô gọi đến sẽ phải trả thêm một khoản chi phí ngoại tỉnh, nhưng cô chỉ

https://thuviensach.vn

có thể dùng tạm, bởi cô sợ mẹ biết mình không ở chung với Trương Hoa thành ra lại lo lắng.

Cũng may Trương Hoa vẫn định kì gửi tiền vào trong tài khoản của cô. Nếu như không có số tiền ấy của Trương Hoa, Trần Dĩnh chắc chẳng thể trả nổi tiền thuê cửa hàng và tiền nhà trọ. Vốn dĩ số tiền này có thể đủ bảo đảm tiền chi phí sinh hoạt và thuê nhà cho hai mẹ con, nhưng Trần Dĩnh không dám bỏ cửa hàng hoa, đối với cô mà nói, giữ lại cửa hàng là giữ lại chút hi vọng, giữ lại một tia hi vọng khi bản thân không còn có ai giúp đỡ.

Trong lòng Trần Dĩnh thực sự không muốn nhận tiền của Trương Hoa, nhưng cô không thể không nhận. Trương Hoa ngoài việc gửi tiền định kì ra thì không liên lạc gì với cô. Mặc dù trong lòng Trần Dĩnh rất lo sợ một ngày nào đó Trương Hoa sẽ liên lạc với mình, nhưng trong tiềm thức cô vẫn hi vọng anh sẽ gọi đến.

6.

Có lúc nằm mơ tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang ôm chặt lấy con, cứ như thể sắp bị mất con đến nơi. Nhiều lúc Trần Dĩnh ôm lấy con, thì thầm: "Tỉnh Tỉnh kiên cường quá, biết không làm mẹ phải lo lắng, vì vậy không ốm đau gì hết!". Chỉ có điều Trần Dĩnh không biết con gái lúc này đang ở trong mấy tháng đầu đời, cũng là đang trong giai đoạn có sức đề kháng tương đối tốt, thêm vài tháng nữa thì chẳng ai biết sẽ thế nào.

Chẳng phải Trần Dĩnh chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi thành phố này. Cô từng nghĩ sẽ âm thầm quay trở lại thành phố nơi cô từng làm việc, dù gì ở đấy cũng còn có Lưu Huệ Anh, có Trương Hoa, có người nhà Trương Hoa. Đương nhiên còn có cả mối tình ngu dại một thời, Trần Dĩnh không khỏi nghĩ đến Lục Đào,

https://thuviensach.vn

nghĩ đế´n người đã từng mang lại giấ´c mơ nhưng thực chấ´t lại là kẻ đã đẩy cô xuố´ng vực thẳm.

Nghĩ đế´n đây, Trầ`n Dĩnh lại thấ´y đau đớn. Nhìn con nằ`m bên mà Trầ`n Dĩnh thấ´y xót xa. Cô bế´ con lên, nói: “Tỉnh Tỉnh, mẹ có lỗi với con, sai lầ`m của mẹ đáng nhẽ phải để mình mẹ gánh chịu, thế´ mà giờ con lại đang phải chịu tội chung với mẹ. Nế´u con thực sự không ở bên mẹ, mẹ cũng không biế´t mẹ lấ´y đâu ra dũng khí để mà số´ng tiế´p”.

Căn phòng nóng nực đế´n mức toàn thân Tỉnh Tỉnh đề`u lấ´m tấ´m mồ` hôi, con bé cũng không sao ngủ ngon được, không khí càng lúc càng nóng, Trầ`n Dĩnh biế´t vẫn chưa đế´n lúc nóng nhấ´t. Nhìn con gái không thể nào ngủ ngon, Trầ`n Dĩnh cũng không biế´t hai mẹ con cô có thể chố´ng chọi được với mùa hè khắ´c nghiệt này không.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 55

I.

Việc đào tạo đã mở rộng ra ngoại tỉnh. Hai thanh niên trẻ là Nghiêm Lộ và Đăng Quang Phi bắt đầu theo học Trương Hoa. Nghiêm Lộ, xấp xỉ tuổi Trương Hoa, Đăng Quang Phi nhỏ hơn vài tuổi, mới tốt nghiệp hơn hai năm.

Nghiêm Lộ sau khi tốt nghiệp vẫn làm việc ở bộ phận nhân sự, cũng gần giống như Trương Hoa lúc đầu. Một lần vô tình anh bị công ty cử đi nghe giảng về đào tạo kinh doanh, ban đầu còn không chịu, nào ngờ lại bị giáo viên đào tạo lôi cuốn, sau đó trực tiếp gia nhập nghề kinh doanh, nhưng trong lòng luôn mong ước được trở thành một giáo viên đào tạo. Đăng Quang Phi ngay từ hồi học đại học đã đam mê công việc này, sau khi tốt nghiệp đã vào làm ở một công ty đào tạo người.

Đợt trước, Cổ Triết Đông đã tổ chức một đợt tuyển dụng lớn để tìm người vào đội đào tạo này, hai người họ có thể coi là hai người may mắn nhất trong số những người ứng tuyển. Vào sau Trương Hoa nên họ đều gọi Trương Hoa là "Anh Hoa".

Sự nhiệt tình và đam mê của họ khiến cho Trương Hoa cũng hơi kinh ngạc, trong khi bản thân anh thường chỉ đặt chân lên bục giảng mới bắt đầu cảm thấy nhiệt huyết chứ thường ngày rất trầm lắng, đặc biệt rất thích một mình ngồi yên tĩnh suy nghĩ. Nhưng hai người họ thì khác hẳn, dường như lúc nào cũng bừng bừng sức trẻ, sự nhiệt tình.

https://thuviensach.vn

Nhiề̀u khi Trương Hoa nghĩ, có khi hai người họ chỉ trừ lúc ngủ ra thôi chứ lúc nào cũng tràn trề̀ sức số́ng, thế́ mà tại sao họ vẫn không thành công? Về̀ sau anh rút ra kế́t luận, có thể chính là vì quá cố́ chấ́p, quá chìm đắ́m trong đó nên khiế́n cho họ không có nhiề̀u thời gian hơn để bình tĩnh suy xét những thứ đằ̀ng sau đào tạo.

Chỉ có điề̀u có bọn họ ở bên cạnh, Trương Hoa cảm thấ́y rấ́t hài lòng, một mặt bọn họ đề̀u có khả năng nhấ́t định trong việc diễn giảng trên bục giảng, đặc biệt không bao giờ tỏ ra ngại việc, thỉnh thoảng có thể bảo họ lên bục giảng thay mình, đặc biệt là Nghiêm Lộ, anh đã có kinh nghiệm thực tiễn nhiề̀u năm. Mặc khác, bọn họ làm việc rấ́t tích cực, cũng luôn tự giác với những công việc bên ngoài, hơn nữa sẵn sàng làm thêm giờ, làm việc đế́n sáng mà vẫn tích cực, lại không bị ảnh hưởng đế́n công việc của ngày hôm sau. Trương Hoa nghĩ, có thể do họ vẫn còn độc thân.

2.

Thành phố́ lầ̀n này họ đế́n đào tạo chỉ cách nhà của Trầ̀n Dĩnh có hai, ba tiế́ng đồ̀ng hồ̀. Ban ngày và buổi tố́i đề̀u có lịch dạy. Buổi tố́i sau khi kế́t thúc, Nghiêm Lộ và Đăng Quang Phi ngồ̀i ở phòng của Trương Hoa rấ́t lâu. Hai người họ lúc nào cũng hào hứng nói chuyện, Trương Hoa chỉ ngồ̀i bên cạnh, thỉnh thoảng chêm vào vài câu, còn lại đề̀u im lặng.

Đợi bọn họ đi rồ̀i, Trương Hoa mới ngả lưng xuố́ng giường, bắ́t đầ̀u nghĩ xem Trầ̀n Dĩnh đang làm gì ở nhà? Lúc trước một phầ̀n vì bận, một phầ̀n vì xa nên không nghĩ ngợi nhiề̀u, giờ chỉ cách nhà cô có hai, ba tiế́ng, cảm giác gầ̀n hơn nhiề̀u. Hơn nữa anh cũng thấ́y nhớ con gái.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa hiện giờ đã không cần động tay làm việc nữa, tất cả mọi việc đều có người khác lo. Trước đó đã có người sắp xếp mọi việc, nếu ở gần anh tự lái xe đi từ sáng. Nếu thành phố xa hơn một chút anh đi từ hôm trước. Hơn nữa giờ anh ở riêng một phòng trong khách sạn, cũng chẳng cần phải chen chúc với ai.

Theo như tiền lệ, sáng mai anh sẽ lái xe về trước, những việc lặt vặt còn lại giao cho người khác làm. Nhưng lúc này Trương Hoa lại nghĩ sáng mai sẽ đi thăm con, đã mấy tháng nay rồi, chắc là nó đáng yêu lắm. Nghĩ đến đây, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy vô cùng phấn khởi, hi vọng trời mau mau sáng.

Ngày hôm sau Trương Hoa dậy rất sớm, sau đó gõ cửa phòng Nghiêm Lộ và Đăng Quang Phi, hai người này ở chung một phòng, cả hai đều chưa dậy, thấy Trương Hoa vào vội vàng mặc quần áo. Trương Hoa nói: “Không phải vội dậy thế đâu, tôi chỉ đến bảo hai cậu một tiếng, hôm nay tôi có chút việc phải đi trước, hai người giúp họ xử lí nốt những công việc còn lại nhé!”

Trương Hoa không gọi điện cho Trần Dĩnh, thậm chí anh đang nghĩ nếu cô nhìn thấy anh đột nhiên lái xe đến, không biết vẻ mặt cô sẽ thế nào nhỉ? Rồi còn con gái nữa? Anh không kiềm chế được vừa lái xe vừa lấy ảnh con ra ngắm. Trương Hoa không hề lo lắng cho cuộc sống của hai mẹ con Trần Dĩnh trước mắt, bởi vì số tiền anh gửi vào thẻ của cô cũng khá nhiều, đủ đảm bảo cho cuộc sống của cả hai.

3.

Lúc Trương Hoa đến nhà Trần Dĩnh mới chỉ quá bữa sáng một lát. Anh vừa dừng xe, hàng xóm nhìn thấy đều nghi hoặc hỏi không biết là ai đến nhà họ Trần?

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa xuố´ng xe, có người đã nhận ra anh, liề`n nói với người đứng bên cạnh: “Đâ´y chẳng phải là con rể nhà họ Trâ`n hay sao?”. Người kia nhìn kĩ rồ`i nói: “Đúng thê´, sao lại lái xe vê` nhỉ? Ăn mặc cứ như người trên ti vi â´y!”

Bô´ mẹ Trâ`n Dĩnh vừa ăn sáng xong, đang ngồ`i trong phòng khách nói chuyện phiê´m. Bởi vì cửa phòng khách và cổng đề`u mở nên nhìn thoáng qua là thâ´y xe của Trương Hoa. Mẹ Trâ`n Dĩnh nói: “Là xe của ai thê´? Sao lại đỗ trước cổng nhà mình thê´ kia?”

Bô´ Trâ`n Dĩnh cũng ngạc nhiên không kém, cả hai liề`n chạy ra xem. Vừa ra đê´n sân họ đã nhìn thâ´y Trương Hoa bước xuố´ng xe.

Trương Hoa nhìn thâ´y bô´ mẹ Trâ`n Dĩnh đi ra liề`n lại gâ`n. Mẹ Trâ`n Dĩnh nhìn thâ´y Trương Hoa liề`n nói: “Hoa à, sao con lại vê` đây?”

Trương Hoa đáp: “Con có chút việc ở gâ`n đây, tiện thể qua thăm nhà ạ!”

Bô´ mẹ Trâ`n Dĩnh nhìn cách ăn mặc của Trương Hoa, sau đó lại nhìn ra cái xe đỗ bên ngoài, nhâ´t thời không rõ chuyện gì. Im lặng hồ`i lâu, mẹ Trâ`n Dĩnh mới nói: “Mau vào phòng đi!”

Đợi Trương Hoa ngồ`i xuố´ng rồ`i, mẹ Trâ`n Dĩnh liề`n rót trà cho Trương Hoa. Trương Hoa nhìn quanh, thâ`m nghĩ sao không thâ´y Trâ`n Dĩnh? Liề`n hỏi bô´ Trâ`n Dĩnh: “Hai mẹ con Trâ`n Dĩnh đi đâu rồ`i ạ?”. Câu hỏi này khiê´n cho bô´ Trâ`n Dĩnh và mẹ cô đang rót trà chợt khựng lại.

Mẹ Trâ`n Dĩnh ngẩng đâ`u lên hỏi: “Con Dĩnh nó không ở chỗ con à?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cảm thấy có chuyện không ổn, liền hỏi han cụ thể tình hình, cuối cùng mới hiểu ra Trần Dĩnh vì muốn để bố mẹ yên lòng nên vẫn nói dối là đang ở nhà anh.

Mẹ Trần Dĩnh lo đến toát mồ hôi: "Con ranh này rốt cuộc đang ở đâu? Mang đứa bé như thế ra ngoài nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Bố Trần Dĩnh có vẻ bình tĩnh hơn, nói: "Liệu nó có đang ở chỗ thuê lần trước không?"

Trương Hoa vội hỏi: "Chỗ nào ạ?"

Bố Trần Dĩnh liền kể cho Trương Hoa nghe chuyện Trần Dĩnh chuyển ra ngoài trước dịp nghỉ lễ mùng một tháng năm. Lúc này Trương Hoa mới biết, lần trước không phải Trần Dĩnh từ nhà đến chỗ anh, chẳng trách Lưu Huệ Anh nói bị Tỉnh Tỉnh quấy nhiễu không ngủ được.

4.

Trương Hoa chẳng buồn uống trà mà đi thẳng ra khỏi nhà, nói với bố mẹ Trần Dĩnh: "Bố mẹ yên tâm, con sẽ tìm được cô ấy!", rồi bảo họ tạm thời đừng gọi cho Trần Dĩnh, sợ Trần Dĩnh biết sẽ đổi chỗ ở khác. Rồi còn dặn họ yên tâm, tìm được Trần Dĩnh rồi sẽ báo ngay cho họ.

Trương Hoa lái xe như bay trên đường, lòng chỉ hi vọng Trần Dĩnh vẫn còn ở chỗ nhà trọ đó. Bởi vì sợ Trần Dĩnh xảy ra chuyện gì nên bố mẹ cô đã ghi lại địa chỉ cụ thể nơi thuê trọ trước đây của cô rồi.

https://thuviensach.vn

Để tìm một địa điểm khá heo hút ở trong một thành phố xa lạ thật chẳng phải chuyện dễ dàng. Chặng đường hơn bốn tiếng đồng hồ mà Trương Hoa chỉ đi hết có ba tiếng đã đến nơi. Nhưng để tìm được chỗ Trần Dĩnh ở phải mất thêm hai tiếng nữa, chỉ có thể dựa vào địa chỉ trong tay, liên tục hỏi thăm người ven đường. Lúc tìm được đến nơi đã là hơn hai giờ chiều.

Trương Hoa hỏi chủ nhà: "Có phải có một phụ nữ trẻ nuôi con mọn đang ở đây không ạ?"

Chủ nhà nói có, sau đó hỏi Trương Hoa là ai? Tìm cô có việc gì? Trương Hoa liền nói: "Tôi là bố của cháu bé, xin hỏi họ có nhà không ạ?"

Chủ nhà nhìn Trương Hoa một hồi, có lẽ thấy Trương Hoa không có vẻ gì là người xấu liền nói: "Cô ấy bế con ra cửa hàng rồi!"

Trương Hoa lại hỏi: "Cửa hàng ạ? Cửa hàng gì thế?"

Chủ nhà liền bảo: "Cậu đi ra ngoài, nhìn lên tường bên ngoài cánh cổng này thì biết!"

Lúc quay người đi, Trương Hoa thấp thoáng nghe thấy chủ nhà nói với vợ: "Hồi đầu ruồng bỏ mẹ con người ta, giờ mới đi tìm, đàn ông cái kiểu gì thế không biết?"

Trương Hoa biết chủ nhà hiểu lầm mình, nhìn bộ dạng này của anh chắc họ nghĩ anh là con cái nhà giàu, chơi bời lăng nhăng ở ngoài. Nhưng Trương Hoa chẳng hơi đâu mà giải thích, anh chạy như bay ra ngoài cổng, nhìn lên trên bức tường thấy có dán những mảnh giấy nhỏ, trên đó có viết: Nếu có nhu cầu mua hoa tươi hãy đến cửa hàng hoa tươi ở đường xx....

https://thuviensach.vn

Trên giấy không có số điện thoại, chỉ viết thời gian bán hàng là từ tám giờ sáng đến tám giờ tối. Trương Hoa nhìn cái là nhận ra ngay nét chữ của Trần Dĩnh, vội xé tờ quảng cáo xuống, rồi đi tìm cửa hàng của Trần Dĩnh theo địa chỉ.

5.

Thực ra cửa hàng hoa tươi của Trần Dĩnh cách nhà cô không xa, đi bộ chỉ nửa tiếng là đến nơi, lái xe thì càng nhanh. Nhưng vì Trương Hoa không thuộc đường, thế nên đến khi tìm được cửa hàng của Trần Dĩnh đã là ba rưỡi rồi.

Trương Hoa ngồi trong xe, liếc mắt là có thể nhìn thấy tấm biển cũ kĩ đề dòng chữ "Cửa hàng hoa tươi Tỉnh Tỉnh". Xét từ góc độ kinh doanh, nếu đặt tên cửa hàng hoa tươi như thế thật chẳng lí tưởng chút nào, thậm chí còn cảm thấy cái tên này rất khó nghe. Nhưng giờ trong mắt anh, cái tên này lại vô cùng ấm áp, dù gì đó cũng là tên con gái anh.

Anh nhìn vào trong cửa hàng, thấy Trần Dĩnh đang ôm con, lúc này ánh nắng mặt trời đang chiếu vào cửa hàng.

Trương Hoa đỗ xe trước quầy bán hoa tươi, không buồn rút chìa khóa mà xuống luôn khỏi xe. Dù sao Trương Hoa cũng từng làm kinh doanh, giờ do yêu cầu công việc khiến cho anh phải tiếp xúc với rất nhiều kiến thức về kinh doanh, chỉ liếc sơ qua là anh đã biết ngay cửa hàng hoa của Trần Dĩnh buôn bán không có lời lãi gì, trừ phi mặt trời mọc từ đằng tây.

Trần Dĩnh đang ngồi ôm con trong cửa hàng, nhìn thấy có chiếc xe hơi đỗ lại, tưởng có khách đến mua hoa, trong lòng thậm

https://thuviensach.vn

chí hơi ngạc nhiên, ở chỗ này mà cũng có người lái xe đế´n mua hoa tươi ư?

Khi nhìn thấ´y Trương Hoa từ trên xe bước xuố´ng, cô sững người, ôm con đứng ngây ra bấ´t động. Trương Hoa sải bước đế´n gầ`n, lúc này mới nhìn rõ Trầ`n Dĩnh và con. Trầ`n Dĩnh ăn mặc rấ´t giản dị, điề`u này không hề` quan trọng với Trương Hoa, bởi vì trong lòng anh luôn thích những cô gái giản dị.

Nhưng sắ´c mặt Trầ`n Dĩnh rấ´t kém, liế´c qua là biế´t thiế´u ngủ. Hơn nữa làn da cũng kém sắ´c, cảm giác như đã suố´t một thời gian dài không được nghỉ ngơi đầ`y đủ, lại không đủ dinh dưỡng. Trương Hoa lại nhìn con gái nằ`m trong vòng tay cô, lúc này nó đang ngủ ngon lành, nhưng trông cũng có vẻ không ổn lắ´m. Mặc dù Trương Hoa cũng không rõ cụ thể là không ổn chỗ nào.

Trầ`n Dĩnh ôm con đứng ngây ra nhìn Trương Hoa, Trương Hoa cũng nhìn Trầ`n Dĩnh, cả hai đề`u không nói năng gì. Hồ`i lâu sau, Trầ`n Dĩnh cố´ nặn ra một câu: “Sao anh lại đế´n đây?”

Trương Hoa không trả lời mà nói: “Đóng cửa hàng vào rồ`i đi theo anh!”, sau đó nói tiế´p: “Đưa con cho anh trước đã!”. Trầ`n Dĩnh đưa con cho Trương Hoa. Trương Hoa bế´ con đi ra ngoài rồ`i bảo: “Anh chờ em trên xe nhé!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 56

I.

Trâ`n Dĩnh đứng ngây ra nhìn Trương Hoa ôm con lên xe, hô`i lâu sau mới đi thu dọn cửa hàng, vừa thu dọn vừa nghĩ, sao Trương Hoa lại biế´t mình ở đây nhỉ? Ngay cả bố´ mẹ cô cũng không biế´t, làm sao anh â´y biế´t được? Tỉnh Tỉnh phải chịu khổ với mình, liệu anh â´y có nổi cáu không nhỉ? Liệu anh â´y có mang con đi không? Rô`i cô lại nghĩ, sao anh â´y lại lái xe đế´n đây? Xe này của ai thế´?

Thu dọn rô`i đóng cửa cửa hàng hoa lại, Trâ`n Dĩnh vừa vào trong xe vừa nghĩ ngợi vẩn vơ. Vào đế´n trong xe, một cảm giác dễ chịu bao trùm lâ´y cô. Trên xe có bật điê`u hoa, cô nhìn sang Tỉnh Tỉnh, thâ´y mô` hôi trên người con bé đã khô hế´t, con bé ngủ có vẻ say hơn.

Trương Hoa đưa con cho Trâ`n Dĩnh, sau đó nói: “Em để con ở trong cửa hàng nóng như thế´ à?”. Trâ`n Dĩnh không đáp, cô cũng không biế´t trả lời sao, chỉ biế´t im lặng đón lâ´y con, cúi đâ`u không nói gì.

Trương Hoa khởi động xe, sau đó hỏi: “Đường gâ`n nhâ´t vê` nhà em là đường nào?”. Dưới sự chỉ dẫn của Trâ`n Dĩnh, cả ba chẳng mâ´y chố´c đã vê` đế´n nơi. Trương Hoa thâ`m nhủ: Hóa ra gâ`n thế´ này, thế´ mà anh đi mâ´t cả tiế´ng đô`ng hô`.

Trương Hoa bế´ con chờ Trâ`n Dĩnh mở cửa, mặt con bé lại rịn mô` hôi. Trâ`n Dĩnh vừa mở cửa ra, Trương Hoa đã cảm nhận hơi nóng từ trong nhà phả vào người. Nhìn vào bên trong, căn phòng

https://thuviensach.vn

không lớn lắ´m, không khí cũng không tô´t, Trương Hoa vào trong phòng với Trâ`n Dĩnh được một lúc đã thâ´y đứa bé đâ`m đìa mô` hôi. Mặc dù Trâ`n Dĩnh đã bật quạt lên nhưng quạt chẳng ăn thua gì.

Trương Hoa không chịu được nữa đành lớn tiê´ng nói: "Em ở trong cái xó quái quỷ gì thê´ này? Em định cho con chê´t nóng à?". Đứa bé nă`m trong lòng Trương Hoa òa khóc, có lẽ là do Trương Hoa đột nhiên quát lớn khiê´n nó giật mình. Trương Hoa vội vàng dỗ con.

Trâ`n Dĩnh luôn dè dặt là bởi vì cô lo Trương Hoa nổi cáu. Nào ngờ Trương Hoa nổi cáu thật, thê´ nên cô chỉ biê´t cúi đâ`u không nói gì. Trương Hoa nhìn con khóc ngă`n ngặt trong lòng, nén giọng nói: "Có hai lựa chọn, em liệu mà chọn. Một là lập tức bê´ con theo anh. Hai là em ở lại nơi này, anh bê´ con đi! Em tự chọn lâ´y!"

Trâ`n Dĩnh khẽ nói: "Nhưng mà còn bao nhiêu đô` thê´ này...". Trương Hoa nói: "Mâ´y thứ đô` vớ vẩn này có tác dụng gì? Mau đi thu dọn những thứ dùng được, những thứ khác bỏ hê´t lại đây!". Trâ`n Dĩnh khẽ đáp: "Nhưng mà cửa hàng hoa tươi..."

Trương Hoa gạt đi: "Đừng nhă´c nữa, cái cửa hàng hoa â´y giờ bỏ đi còn đỡ tô´n tiê`n, tiê´p tục mở chỉ có đường lỗ vô´n thôi! Thôi đủ rô`i, em chớ lă`ng nhă`ng nữa, con bé nóng không chịu được rô`i, anh bê´ nó vào xe đây!"

2.

Trương Hoa nói xong liê`n không đê´m xỉa đê´n Trâ`n Dĩnh mà bê´ thẳng con ra xe. Trương Hoa vào trong xe liê`n gọi cho mẹ Trâ`n Dĩnh, nói sẽ dẫn mẹ con cô vê` nhà ngay, bảo bà chớ lo. Lúc này mẹ Trâ`n Dĩnh mới yên tâm được.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh biết giờ có nói gì cũng không có tác dụng, thế nên chỉ âm thầm thu dọn một vài đồ dùng cần thiết. Thu dọn xong, cô lại ngồi bên giường, âm thầm rơi lệ. Cuối cùng Trần Dĩnh gạt nước mắt đi gặp chủ nhà, giao trả chìa khóa cho ông ta rồi chào từ biệt.

Ông chủ hỏi: "Cô không thuê nhà nữa à?". Trần Dĩnh nói: "Dạ thôi ạ!". Chủ nhà liền nói: "Vẫn còn một thời gian nữa mới hết hạn thuê nhà, tôi cứ để nhà đấy, nếu hết thời gian mà cô không quay lại, tôi sẽ bỏ hết đồ đạc của cô nhé!"

Trên đường về, Trương Hoa mặt mày sa sầm, im lìm không nói gì, Trần Dĩnh cũng không dám lên tiếng, chỉ im lặng ôm con ngồi phía sau. Trương Hoa không lái nhanh như ban sáng nữa. Tỉnh Tỉnh ngủ ngon lành trong vòng tay của Trần Dĩnh. Trần Dĩnh nhắm mắt ngồi ở ghế sau, chợt có cảm giác rất buồn ngủ.

Đã lâu lắm rồi cô chưa cảm thấy thư thái thế này. Bao nhiêu lâu nay, các sợi thần kinh của cô luôn căng như dây đàn, mặc dù cứ sợ Trương Hoa sẽ xuất hiện, nhưng khi Trương Hoa thực sự đến bên cô, cô lại thấy nhẹ nhõm và an toàn.

Trần Dĩnh lúc này đã cảm nhận được sự thay đổi của Trương Hoa, mặc dù không nói ra được anh thay đổi ở đâu, nhưng cảm thấy anh không giống với Trương Hoa trước đây, giọng điệu anh nói chuyện cùng với cử chỉ đều khác hẳn với trước đây. Cuối cùng, Trần Dĩnh đã tìm được một từ để miêu tả Trương Hoa hiện nay, đó chính là "Lãnh đạo".

Cảm giác của Trần Dĩnh không sai, hiện giờ Trương Hoa đúng là đã thay đổi. Những thay đổi này dần dần hình thành cùng với cảm giác kiêu hãnh khi đứng trên bục giảng, luôn cho rằng quan điểm của bản thân là tuyệt đối chính xác.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa khi xây dựng đội ngũ mới, anh chính là trung tâm, và cách anh nói chuyện với mọi người cũng có ý vị như dặn dò, nhắc nhở. Điều này khiến Trương Hoa hiện giờ nhiều lúc thích ra lệnh cho người khác phải làm gì chứ không phải bàn bạc với người ta nữa. Vì vậy có thể nói, hành vi và thói quen của con người có thể dần dần thay đổi thông qua sự tác động của những nhân tố bên ngoài.

3.

Lúc ra khỏi đường cao tốc trời đã tối rồi. Vừa vào đến thành phố, Trương Hoa liền đỗ lại tại một nhà hàng ở bên đường. Trần Dĩnh im lìm suốt giờ mới lên tiếng: "Sao anh lại đỗ lại đây?"

Trương Hoa nói: "Để đi tìm em mà ngay cả cơm trưa anh cũng chưa được ăn, mau xuống xe đi, chúng ta vào ăn cơm đã!"

Trần Dĩnh cùng xuống xe với Trương Hoa, sau đó bế con vào nhà hàng. Trương Hoa gọi món xong liền trả thực đơn cho nhân viên phục vụ và bảo: "Bảo đầu bếp nhanh lên một chút!", hoàn toàn không có ý hỏi han xem Trần Dĩnh muốn ăn món gì, nếu là trước đây Trương Hoa sẽ hỏi Trần Dĩnh muốn ăn cái gì.

Nhưng Trần Dĩnh chẳng hề để ý đến chuyện này, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Nếu cô để ý đến điều này, có lẽ cô sẽ biết rõ hơn Trương Hoa đã thay đổi như thế nào. Đó chính là anh đang dần dần coi mình là trung tâm, hơn nữa nói chuyện với người khác thường bằng giọng điệu dặn dò, nhắc nhở.

Về đến nhà, Trương Hoa vội vàng đi tắm cho con. Tắm xong liền ôm con nói: "Tỉnh Tỉnh, có nhớ bố không? Có phải dạo này sống không tốt không? Giờ thì tốt rồi, ở bên cạnh bố thì không cần phải lo lắng nữa rồi!"

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nhìn thái độ của Trương Hoa đối với con, cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút. Cho dù thế nào thì tình cảm của anh dành cho con vẫn không thay đổi. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Dĩnh, nói: "Mau đi tắm rửa đi! Nhìn bộ dạng của em cứ như một tuần rồi không tắm rửa ấy!"

Buổi tối, Trương Hoa không ngủ chung với Trần Dĩnh, anh ngủ trên giường của Nhã Vận. Trong phòng có bật điều hòa, Trần Dĩnh nhìn con ngủ ngoan bên mình, nhớ lại những ngày tháng hai mẹ con bôn ba bên ngoài mà không khỏi rơi lệ, nhưng lại chẳng thể hiểu nổi vì sao mình lại khóc, càng không nói rõ được cảm xúc của mình lúc này như thế nào.

Buổi sáng, Trương Hoa vào phòng thay quần áo, thấy Trần Dĩnh đang đùa với con. Trương Hoa bước vào, mắt Tỉnh Tỉnh liếc sang nhìn anh. Trương Hoa lại gần hôn con. Thay quần áo xong, anh lại đến ôm con, chơi với con một lát rồi đặt nó lên giường, nói: "Thôi bố phải đi làm rồi, tối bố về chơi với con nhé".

4.

Trương Hoa lấy từ trong túi ra một tấm thẻ tín dụng, đặt lên giường rồi nói với Trần Dĩnh: "Đây là thẻ phụ của anh, tí nữa em đi mua cho con ít quần áo và đồ chơi, sau này em cứ cầm lấy mà dùng!"

Trần Dĩnh chỉ khẽ vâng. Lúc sắp ra khỏi phòng, Trương Hoa mới ngoảnh đầu lại nói với Trần Dĩnh: "Nếu em còn mang con đi nữa, để anh tìm được anh sẽ chỉ dẫn con về đây thôi đấy!", nói rồi không đợi Trần Dĩnh kịp trả lời đã đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh thầm nghĩ, chẳng nhẽ cứ để em và con ở đây mãi sao? Thế́ này rốt cuộc là thứ quan hệ gì? Nhưng lúc này cũng chẳng còn cách nào khác, cô thầm nghĩ: Tạm thời cứ như vậy đi, dù gì con cũng đỡ khổ.

Chắc tại dạo này khổ sở quen rồi, lúc đưa con đi khu thương mại, mặc dù có thẻ tín dụng của Trương Hoa trong tay nhưng Trần Dĩnh vẫn không dám dùng tiền bừa bãi. Cô mua một ít quần áo cho con xong lại mua thêm mấy món đồ chơi. Vốn định mua cho mình ít quần áo mùa hè nhưng cuối cùng ngẫm nghĩ sao lại thôi.

Trương Hoa đi làm về thấy Trần Dĩnh đang ở trong bếp nấu nướng. Trần Dĩnh đặt con ngủ trên ghế sô pha trong phòng khách để có thể trông con. Trương Hoa thay quần áo xong liền chạy lại ôm con dậy chơi.

Ăn cơm xong, Trương Hoa đột nhiên nói với Trần Dĩnh: “Em đưa hóa đơn mua hàng ban sáng đây anh xem nào!”

Trần Dĩnh thầm nghĩ: “Xem hóa đơn làm gì? Sợ mình tiêu nhiều quá chăng?”, nhưng Trần Dĩnh vẫn đưa cho Trương Hoa xem, lòng thầm nhủ may mà chưa vứt đi.

Trương Hoa xem rồi liền nói: “Sao em, lại mua quần áo rẻ tiền cho con mặc thế này? Còn nữa, đồ chơi còn dùng lâu dài, sao không mua loại cao cấp ấy?”

Thấy Trần Dĩnh ngồi bên không nói gì, Trương Hoa liền bảo: “Thôi bỏ đi, đợi vài ngày nữa có thời gian rảnh anh sẽ dẫn nó ra ngoài mua cái khác; còn nữa, ngày mai anh phải đi đào tạo ở thành phố khác, ngày kia mới về. Trong hai ngày ấy em không cần chuẩn bị cơm tối cho anh đâu!”. Trần Dĩnh gật đầu vâng dạ.

https://thuviensach.vn

5.

Buổi tối không có Trương Hoa ở nhà, Trầ̀n Dĩnh lại cảm thấ́y rấ́t hụt hẫng, mặc dù bật ti vi nhưng vẫn thấ́y nhà cửa im ắ́ng. Mặc dù dạo này Trương Hoa nói chuyện với cô đề̀u như ra lệnh nhưng có anh ở nhà cô vẫn cảm thấ́y nhẹ nhõm và an toàn.

Trương Hoa cứ về̀ đế́n nhà là lại ôm con, hơn nữa rấ́t thích tắ́m cho con, giúp con thay quầ̀n áo, những hành động ấ́y khiế́n Trầ̀n Dĩnh cảm thấ́y rấ́t ấ́m áp.

Cho dù thái độ của Trương Hoa dành cho cô chẳng ra sao, nhưng Trầ̀n Dĩnh vẫn mong ngóng Trương Hoa ngày ngày về̀ nhà sớm, có thể ở bên cạnh hai mẹ con cô mỗi tối. Đáng tiế́c là cả tối nay anh không về̀, trong nhà chỉ còn mỗi hai mẹ con.

Bởi vì nhiề̀u lớp đào tạo, hơn nữa các lớp đào tạo đề̀u ở thành phố́ khác, nế́u là các thành phố́ ở xa thì chắ́c chắ́n phải ngủ ở ngoài một ngày, thậm chí có lúc phải ở ngoài hai ngày. Những thành phố́ ở gầ̀n hơn, lái xe về̀ đế́n nhà cũng đã muộn lắ́m rồ̀i.

Mặc dù trong thời gian đó có vài ngày được ở trong thành phố́ không phải đi xa nhưng cũng không phải ngày nào anh cũng về̀ nhà ăn cơm. Nhiề̀u lúc anh ăn uố́ng ở ngoài xong mới về̀ nhà.

Trầ̀n Dĩnh mặc dù không hài lòng với những chuyện này, nhưng không bao giờ dám nói gì. Đôi khi Trầ̀n Dĩnh cảm thấ́y mình ở đây giố́ng hệt như một ô sin, một người chăm trẻ không hơn không kém. Nhiệm vụ của cô là chăm đứa bé, còn về̀ những chuyện có liên quan đế́n "chủ nhân", cô không được phép hỏi.

Trương Hoa phầ̀n lớn đề̀u ngủ bên giường của Nhã Vận, thỉnh thoảng cũng sang ngủ chung với hai mẹ con, nhưng Trầ̀n Dĩnh biế́t

https://thuviensach.vn

Trương Hoa chỉ vì muố́n trông con mà thôi. Thỉnh thoảng Trương Hoa sang phòng, Trầ̀n Dĩnh lại bấ́t chợt nhớ đế́n cái đêm trước khi cô rời đi.

Trong lòng Trầ̀n Dĩnh thậm chí có hi vọng Trương Hoa sẽ đột nhiên khao khát, sẽ có nhu cầ̀u. Nhưng ngay lập tức cô lại gạt bỏ cái suy nghĩ ấ́y đi. Có thể sự thay đổi của Trương Hoa khiế́n cho cô cảm thấ́y anh càng lúc càng xa cô, xa đế́n mức khó nắ́m bắ́t. Ngoài thái độ đố́i với con không hề̀ thay đổi, còn lại dường như mọi thói quen và hành vi của anh đề̀u thay đổi rấ́t lớn.

Thế́ nhưng khi ngủ chung với hai mẹ con, Trương Hoa lại không có biểu hiện gì là khao khát chuyện ấ́y, ngay cả khi đi uố́ng rượu ở bên ngoài về̀ cũng vậy. Thỉnh thoảng Trầ̀n Dĩnh thậm chí nghĩ, có phải Trương Hoa đã có người khác ở ngoài rồ̀i?

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 57

I.

Những bữa tiệc mà hiện giờ Trương Hoa tham dự hoàn toàn khác với những bữa tiệc rượu khi còn làm ở bên công ty điện tử Triết Đông. Trước đây mời anh ăn uống đều là những ông chủ khu vực ngoại ô, những người đi cùng toàn là bạn bè hoặc quản lí cửa hàng của ông chủ đó, tố chất của họ thường không cao.

Giờ thì khác hẳn, về cơ bản đều là ông chủ các doanh nghiệp hoặc các cán bộ quản lý cấp cao; tố chất và trình độ của họ rõ ràng hơn hẳn những ông chủ ở ngoại ô kia.

Những ông chủ này khi đi ăn thường nói với Trương Hoa: "Những thanh niên vừa có kinh nghiệm quản lý lại vừa có kiến thức kinh doanh phong phú như thầy Trương đây quả là hiếm có, làm giáo viên đào tạo thì phí hoài quá!", thậm chí còn cười bảo: "Nếu như không phải vì chủ tịch Cổ, tôi thật muốn giành anh về làm cho tôi đấy!"

Những lời ca tụng ấy có lẽ chính là nguyên nhân chính khiến cho Trương Hoa dần dần sinh ra kiêu ngạo, lại cộng thêm với sự tán dương của những người làm nghề đào tạo, rất nhiều nhân viên mua sách xin anh kí tên... Những điều ấy đã khiến Trương Hoa rất khó dùng lí trí để điều chỉnh tâm lý hiện tại của mình.

Vì vậy mới nói, trẻ có thế mạnh của tuổi trẻ, nhưng tuổi trẻ mãi mãi tồn tại nhược điểm chí mạng của tuổi trẻ. Ngoài ra, một con đường thành công ổn định mới là một con đường bền vững, một con

https://thuviensach.vn

đường thành công bột phát hoặc thông qua những thủ đoạn không mấy hay ho thường có tuổi thọ không dài, trừ phi người trong cuộc có thể nhanh chóng lĩnh hội được nguy cơ tiềm tàng, từ đó ứng biến có hiệu quả. Còn về tương lai của Trương Hoa ra sao còn phải xem nhận thức của bản thân anh đến đâu. Nhưng hiện giờ Trương Hoa chắc chắn chưa nhận thức được những chuyện này, anh vẫn còn đang đắm chìm trong tâm lý nóng lòng tiến đến thành công.

Trước đây anh thích đi xe buýt, nhưng giờ anh đã có thói quen lái xe ra ngoài. Giờ thì anh đã hiểu tâm lý của Cổ Vân Vân vì sao không thích đi xe buýt, dù sao cảm giác tự mình lái xe cũng khác hẳn với đi xe buýt. Trương Hoa mấy lần về nhà bố mẹ nhưng đều lái xe về ăn bữa cơm rồi đi ngay, thậm chí có lần còn chẳng ở lại ăn cơm.

Nhã Vận đã nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học. Hôm cô nhận được giấy báo đã vui mừng gọi cho Trương Hoa. Nhưng Trương Hoa tỏ ra không mấy hào hứng trong điện thoại, chỉ hỏi Nhã Vận đã tìm hiểu kĩ chưa, tình hình trường học thế nào, trình độ giáo viên chuyên ngành ra sao, học phí bao nhiêu?

Những chuyện này khiến Nhã Vận vô cùng không vui. Trương Hoa lại về nhà, đưa cho Nhã Vận một cái phong bao lì xì đỏ, nói là phần thưởng cho cô đỗ đại học. Nhã Vận không nhận mà tức giận nói: “Em không cần tiền của anh, em chỉ hi vọng anh cũng vui chung với em, dù sao em cũng đỗ đại học rồi!”

2.

Lúc này Trương Hoa mới hiểu ra tâm trạng của em, nghĩ lại thấy hồi đầu, lúc cầm tờ giấy báo trúng tuyển trên tay, anh đã phấn khởi đến mấy đêm liền không ngủ nổi, hoàn toàn chẳng cân nhắc đến chuyện chọn trường nào, càng không nghĩ đến chuyện lựa chọn

https://thuviensach.vn

ngành học nào. Bố mẹ anh và Nhã Vận cũng vui lây với anh. Tại sao giờ khi nghe thấy Nhã Vận thông báo nhận được giấy trúng tuyển, anh lại nghĩ đến nhiều vấn đề thế? Bản thân anh dần trở nên lý trí chăng? Hay anh đang trở thành một con người quá thực dụng?

Thế là Trương Hoa vội vàng xin lỗi em gái, bảo sẽ chung vui với em. Thấy Nhã Vận vẫn còn đang giận, Trương Hoa liền nói với mẹ: "Con cho em nó ra ngoài ăn, kể cho nó nghe mấy chuyện hồi học đại học!", sau đó lại gần dỗ dành Nhã Vận: "Thôi đừng giận nữa, anh sẽ dẫn em ra ngoài ăn, kể cho em mấy chuyện rất thú vị hồi học đại học!". Nhã Vận nghe thấy mới hơi nguôi ngoai.

Trương Hoa dẫn Nhã Vận vào một nhà hàng ở trong thành phố. Trẻ con đúng là trẻ con, sau bữa ăn, tâm trạng Nhã Vận lại vui vẻ trở lại. Nhất là sau khi nghe anh kể mấy chuyện thú vị hồi học đại học, Nhã Vận háo hức muốn được đi học ngay.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Trương Hoa hỏi Nhã Vận chiều nay muốn vào thành phố chơi hay về nhà. Thực ra Trương Hoa biết thừa Nhã Vận đến đây rồi nhất định sẽ đòi ở lại chơi. Nhã Vận đáp: "Đương nhiên là phải đi chơi rồi!"

Trương Hoa liền nói: "Chiều nay anh không thể đi với em được, anh phải về công ty có chút việc. Em một mình phải cẩn thận một chút!", sau đó lấy cái lì xì đỏ ra: "Giờ thì chịu nhận rồi chứ hả?". Nhã Vận đón lấy cái lì xì, nói: "Nể anh có thành ý, em đành phải nhận vậy, vừa hay trưa nay phải dùng đến!"

"Chắc là chiều nay anh không thể đưa em về, em nhớ về nhà sớm đấy!"

Nhã Vận gật đầu: "Muộn cũng chẳng sao, cùng lắm em về nhà anh ngủ là được chứ gì!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lập tức nói: “Không được!”. Trần Dĩnh đang ở chỗ anh. Bố mẹ anh và Nhã Vận đều không biết chuyện này, Trương Hoa cũng không muốn để Nhã Vận biết.

Nhã Vận lại tỏ vẻ không vui: “Tại sao không được?”

Trương Hoa nói: “Đã nói không được là không được! Ngoan, chiều nhớ về nhà sớm đấy!”

Nhã Vận liền tỏ vẻ vui vẻ, áp sát vào người anh: “Thôi được, em sẽ về nhà sớm! Giờ thì mua cho em một cái kem chứ hả?”

3.

Trương Hoa cũng đến bó tay với cô em gái, đành để mặc cho Nhã Vận kéo mình đi mua kem. Mua kem xong, Trương Hoa nói: “Giờ thì được rồi chứ hả?”

Nhã Vận vừa ăn vừa nói: “Anh đi đi, em không giữ đâu!”

Trương Hoa nhìn thấy em gái như vậy chỉ biết cười như mếu, thực sự bất lực với cô em gái, dặn dò Nhã Vận về sớm rồi lái xe về công ty.

Đáng tiếc là Trương Hoa không nhận ra nụ cười tinh quái của Nhã Vận. Nếu anh phát hiện ra chìa khóa nhà của mình đã bị Nhã Vận ban nãy lén lấy trộm trong lúc níu tay anh thì chắc Trương Hoa chỉ còn biết cười nhăn nhó. Bởi vì Trương Hoa không để chung chìa khóa nhà với chìa khóa xe, mà chìa khóa xe thì anh luôn cầm trên tay.

Nhã Vận nhìn chiếc chìa khóa lấy trộm của anh, thầm cười bảo: “Để xem anh còn nói không được không? Giờ anh có muốn vào nhà

https://thuviensach.vn

cũng không được!”

Chiề̀u hôm ấy, sau khi đi dạo được kha khá rồ̀i, Nhã Vận thầ̀m nghĩ: Phải về̀ nhà anh sớm thôi, nế́u không anh ấy đi làm về̀ lại không vào được nhà thật, dù sao mình cũng đã đế́n rồ̀i, anh ấy đâu thể đuổi mình đi được?

Nhã Vận vố́n định ngồ̀i xe buýt nhưng thấ́y tiề̀n anh trai cho cũng khá nhiề̀u, hơn nữa thời tiế́t lại nóng nực, thầ̀m nghĩ dù sao cũng là tiề̀n của anh, thôi thì cứ thả phanh một lầ̀n, thế́ là liề̀n vẫy taxi về̀.

Trầ̀n Dĩnh vừa mới đi chợ về̀. Cô càng lúc càng cảm thấ́y mình giố́ng như một ô sin, chăm con, nấ́u nướng, thu dọn nhà cửa, giặt giũ, thỉnh thoảng cho con ra ngoài đi dạo, nhưng thời tiế́t nóng nực nên rấ́t ít khi ra ngoài.

Trương Hoa rấ́t ít khi ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng lại nhắ́n tin bảo tố́i không về̀ ăn cơm, thậm chí đôi khi còn chẳng nhắ́n tin, cũng không biế́t khi nào thì anh mới về̀, vì vậy thức ăn thường xuyên bị bỏ phí.

Đặt đồ̀ ăn vào trong bế́p rồ̀i, Trầ̀n Dĩnh liề̀n bế́ con ngồ̀i nghỉ trên ghế́ sô pha. Trầ̀n Dĩnh không dám đặt con trên ghế́ sô pha, bởi vì mùa hè mặc ít quầ̀n áo, con bé dễ dàng lật người, sợ không cẩn thận nó sẽ ngã xuố́ng đấ́t. Cô đang chuẩn bị đặt con vào giường để đi nấ́u nướng thì nghe thấ́y tiế́ng chìa khóa lách cách mở cửa.

4.

Trầ̀n Dĩnh còn tưởng là Trương Hoa hôm nay về̀ sớm, trong lòng mừng thầ̀m, không ngờ người về̀ lại là Nhã Vận. Trầ̀n Dĩnh

https://thuviensach.vn

bế con đứng ngây ra không biết làm sao. Nhã Vận cũng ngạc nhiên không kém, nhưng lập tức phản ứng ngay, bụng thầm nghĩ: Chẳng trách mà anh cả không cho mình đến đây, hóa ra là có Trần Dĩnh và con chị ta ở đây.

Cả hai đều kinh ngạc, Nhã Vận lập tức hỏi: "Sao chị lại ở đây?" Trần Dĩnh không biết phải trả lời ra làm sao. Nhã Vận nhìn thấy đứa bé trong tay Trần Dĩnh, tỏ vẻ rất hào hứng, vội đóng cửa lại rồi chạy đến oa lên: "Oa, em bé!"

Đối với Nhã Vận lúc này, Trần Dĩnh có ở đây hay không không còn quan trọng nữa. Quan trọng là nhìn thấy con của anh trai. Lúc ở nhà Nhã Vận cũng thường nói với bố mẹ về em bé, mẹ Trương Hoa thường xuyên thở dài nói: "Đáng tiếc là đứa bé lớn thế rồi mà vẫn chưa được gặp mặt!", Nhã Vận có lần nói với mẹ: "Hay là để con đi xem sao, dù gì cũng nghỉ hè rồi!", nhưng mẹ cô không đồng ý.

Lúc này bỗng nhiên em bé xuất hiện ngay trước mặt, đương nhiên Nhã Vận mừng lắm. Nhã Vận nói với Trần Dĩnh: "Cho em ôm nó cái!", Trần Dĩnh đưa con cho Nhã Vận. Con bé lúc này mắt vẫn nhắm nghiền say ngủ, có lẽ bởi vì vừa phải theo Trần Dĩnh ra ngoài đi dạo nên rất mệt.

Nhã Vận ôm Tỉnh Tỉnh, miệng nói: "Dễ thương quá, rất giống anh cả!". Câu nói "rất giống anh cả" vốn dĩ phải khiến Trần Dĩnh cảm thấy vui, nhưng lúc này nghe lại như có một ý gì khác, cảm thấy trong câu nói đó có những hồi ức không thể xóa nhòa về sự nghi ngờ đối với thân phận của đứa bé trước đây.

Nhã Vận chỉ buột miệng nói ra chứ không nghĩ ngợi gì, hơn nữa đứa bé quả thực rất giống Trương Hoa. Thường thì con trai giống mẹ, con gái giống bố. Nhã Vận ôm Tỉnh Tỉnh, nói: "Cưng à, đừng ngủ nữa, mau mở mắt ra nhìn cô đi nào!"

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh thấy Nhã Vận thích em bé, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều, liền bảo: “Em giúp chị bế cháu, chị đi nấu cơm nhé!”

Nhã Vận liền nói: “Chị đi đi, để em ôm cháu cho!”, lúc này Nhã Vận chỉ mải mê với em bé, chẳng buồn hỏi xem tại sao Trần Dĩnh và em bé lại ở đây.

5.

Buổi chiều hết giờ làm, Trương Hoa mới phát hiện ra là chìa khóa bị mất, nhưng anh không thể nào ngờ người lấy mất chìa khóa lại là em gái mình, anh còn chạy ra xe tìm kiếm một lúc lâu, cứ tưởng lúc lái xe chìa khóa rơi ra ngoài. Nhưng tìm mãi mà không thấy, cuối cùng Trương Hoa đành bỏ cuộc, thầm nghĩ có thể bất cẩn đánh rơi ở đâu đó rồi. Dù gì ngoài chùm chìa khóa Trần Dĩnh cầm thì ở nhà vẫn còn một chùm chìa khóa dự bị nữa.

Đáng nhẽ ra buổi tối vẫn còn phải dự tiệc tùng nhưng Trương Hoa không đi, anh sợ về nhà muộn Trần Dĩnh đã ngủ rồi, đến lúc ấy gọi cửa sẽ không tiện. Trên đường lái xe về, Trương Hoa thầm nghĩ, dạo này không có thời gian ở với con, không đi công tác thì cũng về nhà rất muộn. Hơn nữa dạo này Trương Hoa vì muốn tránh Trần Dĩnh nên toàn ngủ bên giường của Nhã Vận.

Đối với Trần Dĩnh, tâm lý của Trương Hoa rất phức tạp. Lần trước khi phát hiện cô mang con đến ở một nơi không khí rất tồi, anh cực kì bực tức, cũng rất xót con, vì vậy mới đầu anh thường xuyên ngủ chung với hai mẹ con Trần Dĩnh trên một cái giường là để ở bên cạnh con. Sau một thời gian thấy sức khỏe của con đã tốt lên, hơn nữa vẫn đáng yêu như thế, trong lòng anh cũng thấy dễ chịu

https://thuviensach.vn

hơn nhiề̀u, nỗi tức giận với Trầ̀n Dĩnh cũng không còn nhiề̀u như trước nữa.

Khi cơn giận nguôi ngoai bớt Trương Hoa mới phát hiện ra, lúc trước vì giận dữ nên anh đã quên mấ́t một việc là thời gian qua, Trầ̀n Dĩnh cũng chịu không ít khổ cực. Cứ nhìn cô phải mấ́t rấ́t nhiề̀u thời gian mới từ từ hồ̀i phục lại khí sắ́c là biế́t rồ̀i.

Sau khi cảm nhận được điề̀u này, anh phát hiện ra tâm sinh lý của mình mỗi khi ngủ cùng với hai mẹ con Trầ̀n Dĩnh cũng có sự khác biệt. Chủ yế́u là anh không biế́t Trầ̀n Dĩnh vô tình hay cố́ ý, chỉ cầ̀n anh ngủ chung với hai mẹ con là cô thường xuyên có một số́ hành vi khiế́n cho anh nảy sinh ham muố́n. Trương Hoa sợ sẽ gặp phải tình cảnh đáng xấ́u hổ như cái đêm trước khi Trầ̀n Dĩnh bế́ con đi nên sau đó toàn ngủ trên giường của Nhã Vận.

Đỗ xe rồ̀i lên lầ̀u, Trương Hoa nghĩ: Hôm nay khó khăn lắ́m mới vềà nhà sớm, tố́i nay có thể chơi cùng con rồ̀i. Nế́u được, lát nữa sẽ bế́ con ra ngoài đi dạo, nhân tiện đi mua ít đồà cho con.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 58

I.

Lúc Trương Hoa gõ cửa, Nhã Vận đang chơi đùa với em bé. Cuố´i cùng Tỉnh Tỉnh cũng chịu thức, mở đôi mă´t ngái ngủ ra nhìn Nhã Vận. Nhã Vận nghe thâ´y tiế´ng gõ cửa lập tức nói: Chă´c chă´n là anh cả vê` rô`i!

Trâ`n Dĩnh đang nâ´u nướng ở trong bê´p liê`n nói: “Anh â´y có chìa khóa mà, sao lại gõ cửa thê´?”

Nhã Vận liê`n nói: “Đáng tiế´c là giờ anh â´y không có!”, nói rô`i liê`n chạy ra mở cửa.

Trương Hoa nhìn thâ´y Nhã Vận đang ôm con gái của mình liê`n sững người, rô`i lập tức nhíu mày hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhã Vận tỏ vẻ không vui: “Tại sao em không thể ở đây? Còn nữa, tại sao em bé ở đây mà anh không nói với em?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rô`i nói: “Em lâ´y chìa khóa phải không?”

“Cái gì mà em lâ´y? Anh đánh rơi trên xe, em chỉ giúp anh nhặt lại thôi!”

Trương Hoa biế´t không cãi lại được cô em bướng bỉnh này đành thôi.

Trương Hoa nói: “Đưa chìa khóa đây cho anh!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận một tay ôm em bé, một tay móc chùm chìa khóa trong túi ra đưa cho anh cả, nói: “Trả thì trả, giúp anh nhặt lại mà anh còn quát!”

Trần Dĩnh ở trong bếp nghe thấy hai anh em nói chuyện, cuối cùng mới biết vì sao Nhã Vận đột nhiên đến đây.

Trần Dĩnh lại thấy nhẹ nhõm trước sự xuất hiện của Nhã Vận. Dù người nhà Trương Hoa sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện đứa bé đang ở đây, đằng nào cũng biết chi bằng biết sớm một chút còn hơn. Hơn nữa, Trần Dĩnh cũng thầm mong người nhà Trương Hoa có thể đến thăm Tỉnh Tỉnh. Trong lòng cô có cảm giác con gái mình hiện nay cứ như thể không được phép “đưa ra ánh sáng”. Đáng lí ra trẻ con nên nhận được sự yêu thương, chăm sóc của người lớn, thế mà giờ cô toàn phải để con ở nhà.

Ngoài Trương Hoa, thỉnh thoảng có Lưu Huệ Anh thì chẳng còn có người quen nào từng được gặp con bé. Trần Dĩnh cảm thấy như thế là không công bằng với Tỉnh Tỉnh. Bây giờ cô có thể không quan tâm đến thái độ của người ngoài đối với mình, nhưng cô hi vọng mọi người sẽ đối xử tốt với con cô, có thể coi trọng sự tồn tại của nó. Có lẽ đấy chính là tâm lý chung của người làm cha mẹ, nếu có người khen ngợi con cái mình, họ thậm chí còn vui hơn chính bản thân mình được khen ngợi.

Đương nhiên Trần Dĩnh cũng có tâm lý khá mâu thuẫn, đó là sợ bố mẹ Trương Hoa biết cháu đang ở đây sẽ nghĩ cách đòi lại cháu. Nhưng hiện giờ cô quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này, chuyện gì phải đến sớm muộn cũng đến, có nghĩ cũng vô ích.

2.

https://thuviensach.vn

Lấy lại chùm chìa khóa rồi, Trương Hoa vốn định nổi đóa lên với Nhã Vận nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, dù gì bây giờ Nhã Vận cũng biết rồi, tránh để bố mẹ biết được, anh phải nghĩ cách bịt miệng Nhã Vận lại. Về chuyện có nên cho bố mẹ biết cháu nội đang ở đây hay không, Trương Hoa cực kì băn khoăn. Trong lòng anh chắc chắn cũng rất mong để bố mẹ nhìn thấy con gái mình, nhưng thực sự anh cũng hơi lo, liệu bố mẹ có nghĩ cách đòi đứa bé lại rồi đón nó về nhà chăm không?

Trương Hoa cũng không rõ tại sao lại lo lắng chuyện này, về lí mà nói thì bố mẹ anh có đón con gái anh về nuôi cũng là chuyện bình thường. Nhưng Trương Hoa biết một khi bố mẹ đón Tỉnh Tỉnh về nuôi, điều đó có nghĩa Trần Dĩnh sẽ phải rời xa Tỉnh Tỉnh, cũng sẽ rời xa nơi này.

Trương Hoa không biết rõ tại sao anh không muốn chuyện này sẽ xảy ra, cũng càng không rõ tại sao trong tiềm thức anh lại hi vọng Trần Dĩnh ở lại bên mình, còn hi vọng Trần Dĩnh sẽ ở luôn đây cùng với con.

Anh biết chắc chắn Nhã Vận chưa nói với bố mẹ chuyện này, bởi nếu Nhã Vận nói rồi bố mẹ anh đã gọi cho anh từ sớm, thậm chí đã đến đây rồi cũng nên. Trương Hoa cố đè lửa giận, bình tĩnh lại rồi nói với em gái: “Em có biết bế cháu không dậy? Đưa anh bế cho!”

Nhã Vận đưa em bé cho Trương Hoa, nói: “Con bé mới ngủ dậy, đáng yêu quá, bảo nó gọi em một tiếng cô đi!”

Trương Hoa nói: “Mới mấy tháng, làm gì đã biết gọi cô?”, sau đó ngồi xuống ghế sô pha. Nhã Vận cũng ngồi xuống bên cạnh, tay vuốt má em bé.

Trương Hoa hỏi: “Em vẫn chưa nói với bố mẹ chứ?”

https://thuviensach.vn

“Em chỉ mải chơi với con bé, quên mất không gọi cho bố mẹ rồi!” - Rồi lại nói thêm: “Em gọi ngay đây!”

Trương Hoa vội nói: “Anh không có ý đó, ý anh là bảo em tạm thời đừng nói cho bố mẹ biết.

Nhã Vận tròn mắt ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Nói tóm lại là giờ tạm thời đừng nói cho bố mẹ biết!”

Giờ thì Nhã Vận mới biết hóa ra anh cả không nổi giận với mình là bởi vì sợ bố mẹ biết chuyện. Nhưng Nhã Vận lại nghĩ mãi không ra, tại sao Trương Hoa lại không muốn cho bố mẹ biết em bé đang ở đây?

Trương Hoa nói: “Đợi ăn cơm xong anh sẽ đưa em về nhà, nhớ là đợt này đừng có nói với bố mẹ con bé đang ở đây đấy!”

Nhã Vận thắc mắc: “Tại sao lại đưa em về nhà? Em không về đâu, em muốn ở đây chơi với em bé cơ!”

3.

Trước điều kiện mà em gái đưa ra, Trương Hoa đành phải để cho Nhã Vận ở đây chơi. Điều kiện Nhã Vận đưa ra là: Cô sẽ không nói chuyện này cho bố mẹ biết, nhưng anh phải để cô ở đây chơi với em bé.

Buổi tối, Nhã Vận nói với Trương Hoa phải ra ngoài mua quần áo, bảo cô không mang quần áo đến, rồi còn bảo: “Dù gì cũng là tiền anh cho, không mua phí hoài!”. Trương Hoa vốn cũng định ra ngoài nên dẫn theo em gái, Trần Dĩnh và con cùng đi mua sắm. Lúc ngồi trên xe và lúc vào khu mua sắm, Nhã Vận cứ giành ôm em

https://thuviensach.vn

bé, lúc vào khu thương mại rô`i còn ôm Tỉnh Tỉnh chạy lung tung, để mặc Trương Hoa và Trâ`n Dĩnh lại phía sau. Trương Hoa nói với Trâ`n Dĩnh: “Em cũng mua ít quâ`n áo đi, ngày nào cũng thâ´y em mặc mâ´y thứ này, phát ngâ´y lên rô`i!”

Buổi tô´i Nhã Vận đòi ngủ chung với em bé, ý này vừa hay đúng với ý của Trương Hoa, thê´ nên anh ngủ trên giường Nhã Vận, để Nhã Vận ngủ chung với Trâ`n Dĩnh và em bé. Nào ngờ nửa đêm Trương Hoa bị em gái gọi dậy, bảo: “Anh qua bên kia ngủ đi, em chỉ thích con bé lúc ban ngày thôi, không thích nó lúc ban đêm, quâ´y khóc ô`n ào chê´t, chẳng thể nào ngủ được!”

Trương Hoa bó tay với cô em gái, đành nói: “Anh toàn ngủ bên này mà!”, Nhã Vận liê`n bảo: “Chớ có nói nhiê`u, mau qua bên kia đi, em buô`n ngủ chê´t đi được!”, rô`i lại bảo: “Giờ có em bé rô`i, chẳng phải lo hai người sẽ xảy ra chuyện gì nữa!”

Lúc Trương Hoa vào phòng, Trâ`n Dĩnh vẫn đang dỗ con. Một lát sau Tỉnh Tỉnh nín khóc. Trâ`n Dĩnh nói: “Có lẽ nó vẫn lạ Nhã Vận, vì vậy lúc Nhã Vận ngủ bên cạnh nó cứ khóc suô´t!”

Trương Hoa liê`n nói: “Biê´t rô`i, mau đi ngủ đi, khuya lă´m rô`i!”

Nă`m xuô´ng rô`i Trương Hoa lại không sao ngủ được, thỉnh thoảng lại ngoảnh đâ`u lại nhìn con đang nă`m ngủ ngon lành bên cạnh, thâ`m nghĩ: Nó mới bé thê´ này mà đã biê´t lạ rô`i ư? Nhưng trong lòng anh vẫn cảm thâ´y râ´t â´m áp, bởi vì con gái có thể ngủ ngoan bên cạnh mình.

Những ngày sau đó, Trương Hoa vẫn râ´t ít khi vê` nhà ăn cơm, thỉnh thoảng còn ở bên ngoài. Nhã Vận hỏi Trâ`n Dĩnh: “Anh cả toàn như thê´ à?”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh đáp: “Ừ, anh ấy bận suốt mà!”

Nhã Vận ngày nào cũng giành ôm em bé, cũng thích thay quần áo, tắm cho em bé, cảm thấy những công việc ấy rất thú vị. Nhưng Tỉnh Tỉnh cứ quấy khóc là Nhã Vận trả lại cho Trần Dĩnh ngay, buổi tối càng không chịu ngủ cùng với em bé, nói sợ nó quấy khóc ồn ào. Trần Dĩnh nghĩ, có lẽ đây là sự khác biệt giữa người ngoài và bố mẹ đối với con cái. Người ngoài thường thích ôm những đứa bé ngoan ngoãn, dễ thương nhưng không thích những đứa bé quấy khóc, chỉ có bố mẹ mới lúc nào cũng yêu thương con mình.

4.

Bởi vì dạo này Tỉnh Tỉnh toàn được Nhã Vận ôm nên Trần Dĩnh lại có nhiều thời gian rảnh rỗi. Trước đây cô phải dốc toàn bộ tâm trí cho con, nhưng giờ có thời gian rảnh, cô bắt đầu suy nghĩ đến chuyện của bản thân.

Bây giờ mọi thứ cô đều phải phụ thuộc vào Trương Hoa, mặc dù bởi vì con còn nhỏ nên có thể chấp nhận những chuyện này, nhưng sau này thì sao? Chẳng nhẽ mình cứ sống mãi ở chỗ Trương Hoa như thế này ư? Đến khi con lớn rồi thì phải làm sao? Ngộ nhỡ có một ngày nào đó anh bắt hai mẹ con phải xa nhau thì làm thế nào?

Trần Dĩnh biết giả sử mình cứ không có thu nhập kinh tế thì mãi mãi sẽ là kẻ bị động, thậm chí đến cuối cùng còn không thể giữ nổi con bên mình.

Nhưng với tình trạng hiện giờ, cô làm sao có thể đi làm đây? Nếu cô đi làm, con biết giao cho ai trông nom? Trương Hoa chắc chắn sẽ đưa con cho bố mẹ anh chăm sóc. Nếu như vậy, sau này cô sẽ

https://thuviensach.vn

càng bị động. Giờ con vẫn còn đang bú mẹ, nế́u muố́n đi làm phải cai sữa cho con đã.

Nhã Vận không hề biế́t Trầ̀n Dĩnh đang suy nghĩ những chuyện này. Nhã Vận hiện giờ đã không còn ghét Trầ̀n Dĩnh như trước, có lẽ vì một bà mẹ có con nhỏ thường dễ nhận được sự tha thứ và đồ̀ng cảm của người khác. Đương nhiên điề̀u quan trọng hơn là, Trầ̀n Dĩnh là mẹ của con gái anh trai cô. Mà dạo này Nhã Vận phát hiện ra so với dạo trước, Trầ̀n Dĩnh giờ càng chu đáo, ít nói và làm mọi việc một cách chững chạc hơn, cho dù là lúc ở nhà hay lúc cho con đi mua sắ́m với mình. Nhã Vận thầ̀m nghĩ, chẳng nhẽ phụ nữ làm mẹ rồ̀i đề̀u trở nên trưởng thành hơn?

Trầ̀n Dĩnh luôn nói chuyện rấ́t dè dặt với Nhã Vận. Đố́i với Trầ̀n Dĩnh mà nói, mặc dù Nhã Vận rấ́t ít khi nói chuyện với mình, cũng không thân thiế́t như trước đây, nhưng ít nhấ́t Nhã Vận đã không còn hận mình nữa, như vậy là đủ lắ́m rồ̀i.

5.

Đợi con ngủ rồ̀i, Trầ̀n Dĩnh xích lại gầ̀n Trương Hoa, khẽ gọi: "Trương Hoa". Lúc này Trương Hoa vẫn chưa ngủ, nhìn thấ́y Trầ̀n Dĩnh ghé sát gầ̀n mình, tự nhiên thấ́y căng thẳng vô cùng. Anh sợ Trầ̀n Dĩnh sẽ đột nhiên ôm chầ̀m lấ́y mình như lầ̀n trước, chỉ có điề̀u anh cũng thầ̀m mong chờ cô ôm anh.

Trương Hoa vội nói: "Đừng lại gầ̀n, Nhã Vận đang ở phòng bên cạnh!"

Trầ̀n Dĩnh nghe vậy mới biế́t Trương Hoa hiểu lầ̀m ý của mình, cô bỗng đỏ bừng mặt, nói: "Em chỉ muố́n nói với anh một chuyện này chứ không có ý gì khác cả!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa thấy Trần Dĩnh nói như vậy liền nhẹ nhõm hơn hẳn, nhưng cũng hơi thất vọng, liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Dĩnh nói: “Em muốn đi làm!”

Trương Hoa nghe xong liền ngoảnh đầu lại nhìn cô một lát, sau đó nói: “Em đi làm, con thì sao?”

“Có thể gửi con vào nhà trẻ, chuyện đưa đón em sẽ lo!”

“Bây giờ không thiếu tiền tiêu, đi làm làm cái gì? Em chỉ cần ở nhà chăm con là được rồi!”

“Nhưng giờ em cứ ở đây mãi cũng không phải là cách hay!”

“Muốn đi làm thì đợi con lớn hãy hay!”- Trương Hoa thẳng thừng nói.

Trần Dĩnh đang định nói thêm điều gì nhưng Trương Hoa đã bảo: “Vấn đề này không bàn nữa!” rồi ngoảnh đầu nhắm mắt ngủ.

Bị Trương Hoa thẳng thừng từ chối, Trần Dĩnh đêm đó trằn trọc mãi không ngủ được, nhưng hiện giờ cô cũng chẳng biết giải quyết thế nào những vấn đề này. Cô không thể ôm con bỏ đi như lần trước, một mặt vì lo con phải chịu khổ, mặt khác cũng lo lắng cho sự sinh tồn của cả hai mẹ con.

Lúc này Trần Dĩnh mới hiểu tiền bạc mặc dù không phải là tất cả nhưng đúng là không thể thiếu cho sự sinh tồn. Giữa vợ chồng với nhau, ai là người có thu nhập cao hơn, lời nói của người ấy có trọng lượng hơn. Trần Dĩnh với Trương Hoa đã chẳng còn là vợ chồng, bản thân cô muốn có con ở bên cạnh thì nhất định phải chấp nhận sự hỗ trợ kinh tế từ Trương Hoa. Điều này khiến Trần Dĩnh cảm thấy vô cùng bất lực và đau lòng.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh bắt đầu nhớ đến một Trương Hoa có thu nhập không cao nhưng hiền lành, thích cuộc sống yên tĩnh, cảm thấy Trương Hoa hiện giờ luôn mang đến cho người khác một sự áp lực.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 59

I.

Nhã Vận ở nhà Trương Hoa mấy ngày mới về nhà, dù sao Nhã Vận cũng còn trẻ con, ở bên cạnh em bé vài ngày, hết cảm giác mới mẻ rồi. Lúc đưa Nhã Vận về nhà, Trương Hoa luôn miệng dặn dò Nhã Vận không được nói chuyện này với bố mẹ. Nhã Vận đồng ý, nhưng đưa ra điều kiện Trương Hoa phải để cho cô có thể đến thăm em bé bất cứ lúc nào.

Kể từ khi đưa ra yêu cầu đi làm nhưng bị Trương Hoa từ chối thẳng thừng, Trần Dĩnh luôn u uất không vui, mặc dù Trương Hoa ở nhà nhưng cô cũng rất ít nói, lúc nào cũng buồn rầu ủ rũ. Trương Hoa đã quen với việc cứ về đến nhà là Trần Dĩnh lại nói với mình đủ thứ chuyện, đột nhiên Trần Dĩnh trở nên như thế này khiến anh cảm thấy không quen, có cảm giác căn nhà lạnh ngắt, không vui vẻ như bình thường, mặc dù vẫn ở bên cạnh con gái nhưng cái cảm giác ấy khác hoàn toàn.

Trương Hoa cũng luôn suy nghĩ, tại sao mình lại giữ Trần Dĩnh ở đây? Chẳng nhẽ chỉ là bởi vì con? Đương nhiên Trương Hoa cũng thừa nhận Tỉnh Tỉnh chính là nguyên nhân chính, có con ở bên cạnh anh cảm thấy yên ổn, đặc biệt là bây giờ anh không cần phải lo lắng về điều kiện kinh tế nên anh càng mong có con bên cạnh, như thế sẽ có thể tạo ra môi trường tốt nhất cho con.

Giờ con vẫn còn nhỏ, Trần Dĩnh nuôi con là chuyện đương nhiên, vì vậy giữ Trần Dĩnh ở lại đây là chuyện không phải bàn cãi. Nhưng

https://thuviensach.vn

trong lòng Trương Hoa biết rõ không phải hoàn toàn là vì nguyên nhân này.

Kể từ lúc Trần Dĩnh ủ rũ không nói năng gì, tâm trạng nặng nề, bản thân anh cũng cảm thấy không vui. Lúc này Trương Hoa mới phát hiện mình giữ Trần Dĩnh lại đây còn là bởi vì anh ở một mình nên cảm thấy quá cô đơn. Mặc dù công việc hiện nay rất vẻ vang, được nhiều người săn đón, cũng thường xuyên tiệc tùng, tiếp đón nhưng khoảng thời gian không có Trần Dĩnh ở đây, tối đến về đến nhà là anh cảm thấy vô cùng cô quạnh và trống trải.

Cho dù con người có thay đổi đến thế nào thì một số thứ thuộc về bản chất vẫn không thể thay đổi hoàn toàn. Trương Hoa cũng như vậy. Trương Hoa hiện giờ có lẽ đã quen với sự xa hoa nhưng khi một mình ở nhà, anh vẫn khao khát có thể hưởng thụ cái không gian yên tĩnh thuộc về riêng mình và mong có thể có người cùng mình chia sẻ sự thành công và vui vẻ ấy.

2.

Khoảng thời gian ấy, Trương Hoa thường xuyên nghĩ đến Trần Dĩnh và con. Thậm chí anh còn nghĩ, nếu Trần Dĩnh không phạm phải sai lầm ấy thì gia đình anh bây giờ đã hạnh phúc biết bao, cô có thể ở nhà an tâm nuôi con, một mình anh lăn lộn ở bên ngoài là đủ, cho dù công việc có áp lực, có căng thẳng đến đâu, chỉ cần về đến nhà là có thể chìm vào cái thế giới hạnh phúc của ba người.

Có lẽ chính bởi điểm này mà Trương Hoa mới muốn giữ Trần Dĩnh và con ở lại bên mình. Như thế, mỗi khi về nhà sẽ không phải sợ hãi cái không khí cô độc không lời ấy nữa. Nhưng đột nhiên Trần Dĩnh lại nói muốn đi làm khiến anh hơi khó chấp nhận, vấn đề này anh cũng chưa từng nghĩ đến. Anh hiện giờ luôn tự cho rằng

https://thuviensach.vn

mình hoàn toàn có khả năng gánh vác mọi khoản chi tiêu của hai mẹ con cô.

Nhưng dạo này Trần Dĩnh cứ ủ rũ không vui, Trương Hoa không thể không cân nhắc lại vấn đề này. Trương Hoa không biết là vì không muốn nhìn thấy Trần Dĩnh buồn hay là anh cũng đang thật sự suy nghĩ cho cuộc sống của cô sau này?

Cho dù là vì nguyên nhân nào, Trương Hoa cũng bắt đầu ý thức được rằng suy nghĩ của mình hơi ích kỉ, Trần Dĩnh đã ly hôn với mình rồi, tương lai cô cũng phải có cuộc sống của riêng mình, nếu cứ được mình nuôi thế này, sau này cô sẽ càng khó rời xa mình hơn. Vì vậy, vì cuộc sống sau này của cô, nên để cô đi làm.

Nghĩ đến những chuyện này Trương Hoa mới phát hiện thực ra bản thân anh đã sớm nghĩ thông suốt những vấn đề này rồi, chỉ có điều trong tiềm thức anh vẫn không chịu nghĩ đến. Trương Hoa tự hỏi, chẳng nhẽ mình đang cố ý giữ Trần Dĩnh ở bên mình, muốn cô phải phụ thuộc vào bản thân anh? Rồi Trương Hoa lại nghĩ: "Nếu là như vậy, mục đích anh giữ cô bên mình là gì?"

Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định để Trần Dĩnh đi làm, thực sự anh không muốn nhìn thấy Trần Dĩnh cứ âu sầu như thế này mãi. Nhưng Trương Hoa cũng không muốn Trần Dĩnh đến công ty làm, anh thực sự không hiểu tại sao mình lại nghĩ vậy, có thể trong tiềm thức anh vẫn chưa thể bỏ qua chuyện cô với Lục Đào. Anh thầm nghĩ: Nếu bảo cô mở một cửa hàng nhỏ thì sẽ khác để cô đến một công ty nào đó làm việc, như thế cũng không cần lo lắng cô sẽ quen biết quá nhiều người.

3.

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Hoa vào phòng, Trần Dĩnh đang nằm nghiêng, khẽ vỗ vào người Tỉnh Tỉnh ru ngủ. Lúc Trương Hoa vào Trần Dĩnh biết nhưng cô không ngoảnh đầu lại, thầm nghĩ: "Muộn thế này rồi anh ấy còn qua đây làm gì?"

Nhìn thấy bộ dạng đó của Trần Dĩnh, Trương Hoa đột nhiên thấy chua xót trong lòng. Anh ngồi bên giường, khẽ gọi: "Trần Dĩnh", Trần Dĩnh cũng chỉ khẽ ậm ừ, nhưng vẫn không ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Trương Hoa nói: "Anh đã nghĩ kĩ rồi, anh đồng ý cho em ra ngoài làm việc!"

Trần Dĩnh liền ngồi bật dậy, hỏi: "Thật không?"

Trương Hoa gật gật đầu. Trần Dĩnh đột nhiên ôm chầm lấy Trương Hoa, nói: "Thế thì hay quá!", nói rồi vội vàng thu tay lại, mặt đỏ bừng.

Trương Hoa nói: "Nhưng anh có hai điều kiện!"

Trần Dĩnh liền hỏi: "Điều kiện gì?"

"Đợi con lớn hơn một chút, đến khi nó được sáu tháng rồi em hãy đi làm! Còn nữa, anh cảm thấy em không đến công ty nào làm thì tốt hơn, cứ tự mở một cửa hàng, như thế đỡ phải đi làm thuê cho người khác!"

Trần Dĩnh không nghĩ ngợi nhiều như vậy, đối với cô mà nói, cho dù là đi làm ở công ty hay tự mở cửa hàng, ít nhất vẫn còn tốt hơn là phải phụ thuộc hoàn toàn vào Trương Hoa như thế này.

Trần Dĩnh nói: "Nhưng chỉ còn hai tháng nữa là con được sáu tháng rồi!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Bởi vì con còn quá nhỏ, anh hi vọng thời gian này em có thể ở nhà chăm con, sau khi con được sáu tháng, anh sẽ mở cửa hàng ngay cho em!”

Trần Dĩnh nghĩ hai tháng cũng không phải quá dài, ít nhất Trương Hoa đã đồng ý rồi, sau này không cần phụ thuộc hoàn toàn vào anh nữa. Cô lại hỏi: “Thế thì mở cửa hàng gì?”

Trương Hoa liền nói: “Mở cửa hàng hoa tươi đi, ít nhất em cũng có chút kinh nghiệm rồi!”, Trần Dĩnh nhủ thầm: Như thế cũng tốt.

Tâm trạng của Trần Dĩnh nhờ vậy mà vui vẻ hơn. Trần Dĩnh khẽ nói: “Tối nay anh ngủ ở đây đi, em muốn nói với anh chút chuyện!”

Trương Hoa nhìn cô, thầm nghĩ lại là chuyện gì nữa? Trần Dĩnh thấy Trương Hoa nhìn mình, hiểu nhầm Trương Hoa đang nghĩ chuyện khác, mặt đỏ bừng lên, nói: “Em chỉ muốn nói chuyện của con thôi, không có ý khác đâu!”

Trương Hoa nằm xuống một bên, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Dĩnh nói: “Em muốn để bố mẹ gặp con!”

Trương Hoa nói: “Tại sao?”

“Nó là cháu nội của ông bà, không cho ông bà gặp cháu nội là không công bằng với con, cũng không công bằng với ông bà.”

4.

Nếu như là mấy ngày trước có lẽ Trần Dĩnh đã không dám nói với Trương Hoa những chuyện này. Mặc dù suy nghĩ này luôn hiện hữu trong đầu cô, nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy Trương Hoa bây

https://thuviensach.vn

giờ không giống như Trương Hoa trước đây, có rất nhiều ý kiến cô chỉ giữ trong lòng mà không dám nói ra.

Tối nay Trần Dĩnh đã thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của Trương Hoa trước đây, đột nhiên cô lại cảm thấy ấm áp và thân thuộc, vì vậy mới quyết định nói với anh chuyện này.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: "Em không sợ thái độ của bố mẹ với em à?", nói điều này rồi Trương Hoa mới ý thức được rằng mình không muốn để bố mẹ gặp cháu là vì sợ thái độ của bố mẹ với Trần Dĩnh không tốt, dù sao Tỉnh Tỉnh cũng đang ở cùng với Trần Dĩnh.

Trần Dĩnh mỉm cười bảo: "Chỉ cần bố mẹ quý cháu là được rồi, còn về thái độ của bố mẹ với em thế nào không quan trọng!"

Trương Hoa ậm ừ, Trần Dĩnh liền hỏi: "Nói như vậy là anh đồng ý rồi?"

Trương Hoa nói: "Không phải là đồng ý, chỉ cảm thấy cũng có lí!"

Trần Dĩnh nói tiếp: "Em không muốn con mãi mãi bị ở trong bóng tối như thế này, em hi vọng nó được người lớn coi trọng". Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: "Vấn đề này anh sẽ cân nhắc, bởi vì anh lo đến lúc ấy bố mẹ sẽ một mực đòi nuôi Tỉnh Tỉnh!", Trần Dĩnh liền nói: "Chắc là không đâu, dù sao con ở bên cạnh chúng ta sẽ tốt hơn mà, cách một thế hệ là phương pháp giáo dục đã khác nhau rồi!"

Trương Hoa ngẫm nghĩ thấy cũng phải, cuối cùng nói: "Thôi được rồi, mấy hôm nữa chúng ta sẽ đưa con về nhà!"

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh cảm thấy Trương Hoa hôm nay rất khác, anh lại là Trương Hoa quen thuộc trước đây. Cái cảm giác này đã biến mất từ lâu nay bỗng nhiên tìm lại được khiến Trần Dĩnh phấn khởi đến mức bước qua người con, ôm chầm lấy Trương Hoa mà nói: "Em cám ơn anh!"

Trương Hoa vội nói: "Em đang làm gì thế hả?"

Trần Dĩnh nói: "Không có gì cả, em chỉ đột nhiên muốn ôm anh thôi!", Trần Dĩnh nới lỏng tay, cứ nằm ở bên ôm lấy Trương Hoa như vậy. Thấy Trần Dĩnh vui vẻ trở lại, Trương Hoa cũng thầm cảm thấy trong lòng có gì khang khác, hơn nữa lại được cô ôm như thế này, anh lại cảm nhận thấy sự khác lạ.

Trương Hoa quay người lại, đang chuẩn bị vòng tay ôm Trần Dĩnh thì con tỉnh. Hai người vội vàng rời nhau ra, sau đó cả hai đều bối rối nhìn nhau, Trần Dĩnh ôm con, cúi đầu nói: "Em nằm bên này đây!"

5.

Hôm dẫn con về nhà, Trương Hoa xin nghỉ một ngày. Tối hôm trước anh gọi cho bố mẹ, nói đã đón con lên đây, ngày mai sẽ đưa nó về nhà thăm ông bà. Bố mẹ Trương Hoa phấn khởi lắm, mẹ Trương Hoa còn dặn: "Ngày mai về sơm sớm nhé, mẹ sốt ruột lắm rồi!"

Chỉ có Nhã Vận nghe tin này là tỏ ra hết sức bình thản. Mẹ Trương Hoa còn ngạc nhiên nói: "Con nhóc này cứ mong được nhìn thấy cháu, sao giờ lại tỏ ra không vui thế?"

Nhã Vận nói: "Đến mai là sẽ nhìn thấy, giờ có hào hứng cũng chẳng được gì!"

https://thuviensach.vn

Mẹ Trương Hoa nói: “Con ranh này thật lắ m lí lẽ!”

Sáng hôm sau Trương Hoa lái xe đưa mẹ con Trầ n Dĩnh vềˋ nhà. Trên đường đi Trầ n Dĩnh vừa lo lắ ng vừa hào hứng. Trương Hoa rấ t hiểu tâm trạng của cô, bèn bảo: “Ngoài bố mẹ và Nhã Vận ra, chẳng có bấ t cứ ai biế t chuyện của em đâu, hàng xóm láng giềˋng cũng không ai biế t hế t!”.

Trầ n Dĩnh nghe thấ y vậy mới thấ y nhẹ nhõm hơn, cũng thấ y vô cùng cảm kích Trương Hoa. Người ta có câu “Chớ vạch áo cho người xem lưng”, vì vậy bố mẹ Trương Hoa quyế t không nói chuyện này lộ ra ngoài, đồˋng thời còn dặn dò Nhã Vận không được nói chuyện này ra.

Lúc Trương Hoa và Trầ n Dĩnh vềˋ đế n nhà đã gầˋn trưa rồˋi. Vềˋ đế n nơi mới phát hiện ra có rấ t nhiềˋu họ hàng thân thích. Trương Hoa nghĩ chắ c chắ n mẹ anh đã gọi điện cho họ hàng từ trước, nói hôm nay đưa cháu vềˋ nhà. Mặc dù hai người hơi bấ t ngờ nhưng cũng hiểu được tâm lý của người già. Đặc biệt là Trầ n Dĩnh, cô mừng lắ m, ít nhấ t điềˋu này cho thấ y người nhà Trương Hoa rấ t coi trọng đứa bé.

Mẹ Trương Hoa đã đứng chờ ở ngoài cổng từ sớm, Trầ n Dĩnh vừa ôm con xuố ng xe là bà đã đón lấ y, sau đó chăm chú ngắ m nghía Tỉnh Tỉnh rồˋi nói chuyện với họ hàng là con bé giố ng bố chỗ nào, giố ng mẹ điểm nào... Bố Trương Hoa mặc dù không nói gì, cũng không ôm cháu nhưng cứ đứng bên cạnh nhìn cháu.

Vào nhà rồˋi, mẹ Trương Hoa chuẩn bị đi nấ u cơm liềˋn đưa cháu cho những người khác. Thấ y bao nhiêu người cứ tranh nhau bế cháu, Trầ n Dĩnh thấ y vui lắ m. Bởi vì cứ hế t người này đế n người kia truyềˋn tay bế bé nên Trầ n Dĩnh lại đứng không chẳng có việc gì làm. Điềˋu đáng ngạc nhiên là từ lúc vềˋ đế n nhà bố mẹ

https://thuviensach.vn

Trương Hoa, Tỉnh Tỉnh không hề quấy khóc, mặc dù có biết bao nhiêu người lạ xung quanh.

Trương Hoa ghé vào tai Trần Dĩnh thì thầm: “Xem ra tại lúc có bầu em ở đây lâu nên con cũng quen với nơi này, chẳng quấy khóc gì cả!”. Trần Dĩnh nhìn anh không nói gì, nhưng trong lòng thì vô cùng hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 60

I.

Có thể là bởi vì có đứa bé, hoặc cũng có thể là vì họ hàng nên thái độ của mẹ Trương Hoa đô´i với Trâ`n Dĩnh cũng không đê´n nỗi tô`i. Nhã Vận vô´n đã ở cùng với Trâ`n Dĩnh mâ´y hôm nên thái độ cũng tô´t hơn đôi chút.

Có lẽ trong nhà, người vẫn giữ nguyên thái độ đô´i với Trâ`n Dĩnh từ trước đê´n giờ không thay đổi chính là bô´ Trương Hoa. Từ trước tê´t khi bô´ Trương Hoa hỏi Trương Hoa Trâ`n Dĩnh có vê` được nhà không, Trương Hoa đã biê´t thái độ của bô´ đô´i với Trâ`n Dĩnh không gay gă´t như mẹ anh. Trương Hoa không hiểu rõ tại sao bô´ lại là người bình tĩnh nhâ´t như vậy, thâ`m nhủ: Bô´ có cách nhìn nhận thoáng hơn trong những chuyện này ư? Hay là bô´ nhìn thâ´y nhiê`u vâ´n đê` hơn thê´ và có cái nhìn lí tính hơn?

Buổi tô´i, khi phâ`n lớn họ hàng đã ra vê`, chỉ còn lại vài người thân thích ở lại. Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa muô´n giữ cháu ở đây chơi nhưng Trương Hoa nói không tiện, vê` thành phô´ vẫn tô´t hơn. Lại bảo: “Dù gì bây giờ con cũng có xe riêng rô`i, có thể cho cháu vê` nhà chơi bâ´t cứ lúc nào!”

Trên đường vê` nhà, Trâ`n Dĩnh râ´t vui, cứ trêu đùa Tỉnh Tỉnh suô´t. Cô còn bảo: “Tỉnh Tỉnh thật là sướng, hôm nay được nhận bao nhiêu là lì xì nhé!”. Trâ`n Dĩnh cảm thâ´y cuô´i cùng con gái cũng được mọi người công nhận, mặt khác, thái độ của bô´ mẹ Trương Hoa đô´i với cô cũng không đê´n nỗi tệ như cô tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, vốn cứ lo mẹ anh có thái độ không hay với Trần Dĩnh, nhưng giờ xem ra mọi thứ đều thuận lợi. Trương Hoa thầm nhủ: Có lẽ là bởi vì đứa bé. Lúc trước Trương Hoa cứ lo không muốn để bố mẹ biết Trần Dĩnh ở đây, nhưng giờ thấy thái độ của bố mẹ, anh nghĩ có lẽ mình đã lo thừa.

Những ngày sau đó, Trần Dĩnh vui vẻ hơn nhiều, có lúc Trương Hoa tối không ở nhà, Trần Dĩnh còn bế con sang nhà Lưu Huệ Anh. Bây giờ cô mới thực sự cảm nhận được cảm giác làm mẹ, thậm chí còn có cảm giác là một người vợ, người mẹ hạnh phúc.

Mặc dù Trương Hoa và Trần Dĩnh đã không còn là vợ chồng nhưng vẫn sống chung với nhau. Điều quan trọng hơn cả là Trương Hoa đối xử với con rất tốt. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy hụt hẫng và hối tiếc là hai mẹ con vẫn phải dùng tiền của Trương Hoa. Trần Dĩnh thầm nghĩ, nếu bây giờ có thể một mình nuôi dưỡng con thì tốt biết mấy. Cứ dùng tiền của Trương Hoa mãi, Trần Dĩnh cảm thấy ngại ngần và vô cùng hoang mang.

2.

Trương Hoa vẫn bận rộn, nhưng cho dù có bận thế nào thì cách vài hôm anh lại bỏ chút thời gian dẫn Trần Dĩnh và con gái về thăm nhà. Càng về nhà nhiều lần, mẹ anh càng có tình cảm sâu sắc với Tỉnh Tỉnh, hơn nữa còn nhiều lần nói riêng với Trương Hoa: "Để con bé ở nhà mẹ nuôi cho!", Trương Hoa nói nó vẫn còn nhỏ, lại chưa cai sữa, cứ để Trần Dĩnh nuôi thì tốt hơn.

Trương Hoa phát hiện càng về nhà nhiều thái độ của mẹ đối với Trần Dĩnh càng tốt hơn. Bản thân anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại rất quan tâm đến thái độ của mẹ đối với Trần Dĩnh. Trương Hoa biết trong nhà anh, mọi việc đều do mẹ quyết định,

https://thuviensach.vn

mặc dù thường ngày mẹ anh hay nói thẳng, có phần ghê gớm, thậm chí trong nhà mẹ anh nói một là một, hai là hai, nhưng anh biết mẹ anh cũng rất dễ mềm lòng.

Mẹ anh chiều chuộng hai anh em từ nhỏ. Vì chuyện này mà ông bà nội anh hồi còn sống vẫn hay mắng mẹ, bảo mẹ anh chiều con quá sẽ khiến con cái sinh hư. Sau này hai anh em Trương Hoa lớn lên, mẹ anh vẫn thường xuyên nhắc đến chuyện này, sau đó còn kiêu hãnh nói: "Con cái do mẹ nuôi nấng cuối cùng cũng không khiến mẹ mất mặt!"

Trương Hoa biết thái độ của mẹ đối với Trần Dĩnh sẽ quyết định tất cả, ý kiến của bà sẽ ảnh hưởng đến bố và Nhã Vận. Trong việc giải quyết các vấn đề khác cũng như vậy. Hôm nay dẫn hai mẹ con Trần Dĩnh về nhà, nhân lúc mẹ đang ôm cháu, Trương Hoa ghé sát vào tai mẹ thì thầm: "Trần Dĩnh đang định đi làm!"

Mẹ Trương Hoa nghe xong cũng thấy đó là chuyện bình thường, chung quy sau này cô cũng phải sống cuộc sống của mình. Trương Hoa nói: "Bởi vì con bé vẫn đang ở với cô ấy nên con nghĩ sau khi cô ấy đi làm vẫn tiếp tục ở chỗ con, đợi sau này tình hình của cô ấy ổn hơn sẽ chuyển ra ngoài!"

Mẹ Trương Hoa ôm cháu trong tay, nói: "Chuyện của hai anh chị tôi chẳng hơi đâu mà quản lí, nhưng chuyện của cháu tôi tôi phải quản. Nếu là như vậy, nó đi làm rồi thì cứ để cháu ở đây tôi chăm, khi nào nó có thời gian thì về thăm con!"

Trương Hoa vô cùng khó xử, đây cũng là vấn đề mà trước đây anh lo lắng nhất. Một mặt anh sợ Trần Dĩnh không đồng ý, mặt khác anh cũng hi vọng con gái có thể ở bên anh mỗi ngày. Nếu để mẹ anh nuôi cháu, bản thân anh cũng phải về đây mới gặp được con. Điều quan trọng hơn là, ngộ nhỡ đến lúc ấy mẹ anh trực tiếp đòi

https://thuviensach.vn

quyê`n nuôi dưỡng Tỉnh Tỉnh thì chuyện này với Trâ`n Dĩnh đúng là khó mà châ´p nhận được. Nê´u Trâ`n Dĩnh biê´t anh đô`ng ý để mẹ anh nuôi Tỉnh Tỉnh, cô lại dẫn con âm thâ`m bỏ trô´n thì sao?

3.

Trương Hoa không bàn với mẹ vê` vâ´n đê` này nữa, bởi từ giờ đê´n lúc Tỉnh Tỉnh được nửa năm cũng còn một tháng nữa, có thể từ từ cân nhă´c vâ´n đê` này.

Trâ`n Dĩnh không biê´t hai mẹ con Trương Hoa đã bàn bạc chuyện này, cô cũng bă´t đâ`u bă´t tay chuẩn bị cho việc mở cửa hàng. Trâ`n Dĩnh bă´t đâ`u lên mạng bă`ng máy tính ở nhà, tìm hiểu những kiê´n thức vê` hoa tươi và những kiê´n thức vê` chuyện mở cửa hàng, thậm chí còn bê´ con đi tham gia các lớp dạy că´m hoa. Bên cạnh đó, Trâ`n Dĩnh cũng bă´t đâ`u tìm kiê´m nơi gửi trẻ, xem xem nơi nào tô´t, đợi Trương Hoa vê` nhà còn bàn bạc, hỏi xem anh cảm thâ´y nhà trẻ nào tô´t hơn.

Lâ`n này Trâ`n Dĩnh hỏi Trương Hoa, Trương Hoa nói: “Em thâ´y sao nê´u để mẹ chăm cháu?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Chẳng phải anh đã đô`ng ý để con ở bên cạnh chúng ta hay sao?”

“Anh chỉ đột nhiên cảm thâ´y, một khi mở cửa hàng, thời gian của em sẽ không cô´ định, ngộ nhỡ làm ăn tô´t sẽ phải vê` râ´t muộn, như thê´ chi bă`ng cứ để mẹ chăm cháu, chúng ta sẽ thường xuyên đi thăm con!”

Trâ`n Dĩnh lă´c đâ`u: “Không được, em không thể để con rời xa em được!”. Trương Hoa thâ´y Trâ`n Dĩnh đột nhiên không vui liê`n

https://thuviensach.vn

nói: “Anh chỉ nghĩ vậy thôi, vì vậy mới nói với em chứ có nói nhất định sẽ giao con cho mẹ nuôi đâu!”

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa nói: “Những chuyện khác em đều có thể nhận lời anh, nhưng chuyện này thì không. Cho dù thế nào em cũng không thể để con rời xa em!”. Trương Hoa biết Trần Dĩnh đang lo lắng cái gì, bèn nói: “Ok, con sẽ ở bên cạnh chúng ta!”

Trần Dĩnh nghe xong lại vui vẻ trở lại, sau đó đưa cho Trương Hoa xem tài liệu về các nhà trẻ cô tìm được.

Trương Hoa nghĩ: Xem ra cách duy nhất chỉ có thể thuyết phục mẹ. Trương Hoa đã nói chuyện với mẹ nhiều lần, cuối cùng bảo: “Nếu không để con bé ở bên cạnh Trần Dĩnh, rất có thể cô ấy sẽ bế con bỏ đi, như thế con bé sẽ phải chịu khổ chung với mẹ!”. Đương nhiên Trương Hoa cũng phải thêm vào vài câu nịnh nọt, bảo mẹ là người rộng lượng, thương người... Cuối cùng mẹ Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành nói: “Thôi được rồi, anh chị muốn nuôi thì nuôi, nếu tôi phát hiện anh chị vì công việc mà không chăm sóc cháu tôi tử tế, tôi sẽ lập tức đón nó về!”

4.

Giải quyết xong chuyện này, Trương Hoa thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cũng bắt đầu bỏ thời gian đi tìm địa điểm mở cửa hàng. Trần Dĩnh bắt đầu cai sữa cho con, điều này khiến cả mẹ cả con đều khổ. Con bé không chịu ăn sữa ngoài, thà nhịn đói chứ không ăn, có lúc khóc ngằn ngặt khiến cho Trương Hoa xót hết cả ruột.

Trương Hoa ôm con dỗ dành, không nỡ nhìn con thế này liền nói: “Hay là tạm thời đừng cai sữa nữa, cứ để nó tiếp tục bú đi! Con khóc thế này, nhỡ ốm đi sao!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh lắc đầu: “Không được, muốn cai thì phải cai cho dứt khoát. Trước sau gì cũng phải cai, bây giờ phải dằn lòng cai luôn một lần thôi!”

Trương Hoa cũng chẳng còn cách nào khác, bản thân anh lại không hiểu về mấy chuyện này. Hôm sau ở văn phòng anh liền vào mạng tìm hiểu những kiến thức về cai sữa cho trẻ. Đọc xong những cái này anh mới biết trong thời gian cai sữa cho con, nếu có sự phối hợp của bố là tốt nhất: Trước khi con ngủ có thể để bố dỗ con ngủ, hạn chế sự phụ thuộc của con vào mẹ. Ngoài ra, Trương Hoa cũng phát hiện, trong thời gian cai sữa cho con, Trần Dĩnh cũng rất khổ sở.

Mấy hôm sau, Trương Hoa đều cố gắng về nhà rất sớm, thỉnh thoảng đi công tác, chỉ cần không quá xa, tối nào anh cũng lái xe về nhà. Dưới sự giúp đỡ của Trương Hoa, mặc dù con bé rất khổ sở nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi cai sữa.

Trương Hoa dường như cũng quen với việc dỗ con ngủ. Tối nay Trương Hoa vừa dỗ con ngủ xong, Trần Dĩnh liền nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa nói: “Tỉnh Tỉnh là con gái anh, đương nhiên anh không muốn nhìn thấy nó khổ sở!”

Trần Dĩnh nói: “Sao anh biết mấy chuyện này?”

Trương Hoa nói: “Anh đọc trên mạng!”

Gần một tuần, Trần Dĩnh mặc dù vất vả nhưng cũng thấy ấm lòng, không chỉ bởi vì Trương Hoa đối xử tốt với con mà còn vì mấy hôm nay Trương Hoa đều rất dịu dàng với cô. Thứ tình cảm này khiến cô thường xuyên có cảm giác như hai người chưa từng ly

https://thuviensach.vn

hôn. Nghĩ đến đây Trần Dĩnh lại càng căm hận sai lầm của mình do tuổi trẻ bồng bột gây ra.

Nếu cô và Trương Hoa vẫn chưa ly hôn, có lẽ cô có thể giao con cho mẹ anh chăm sóc, bởi vì như thế cô cũng chẳng phải lo Tỉnh Tỉnh sẽ phải rời xa mình. Nhưng hiện giờ thì không thể như vậy, cô lúc nào cũng phải lo lắng Tỉnh Tỉnh sẽ rời xa mình.

5.

Trần Dĩnh đôi khi thầm nghĩ tại sao mình lại muốn ra ngoài kiếm tiền như vậy? Cuối cùng đáp án là "Sợ mất con", bởi vì hiện giờ cô không có điều kiện kinh tế, lại không có nguồn thu nhập nào, rất dễ mất con. Để giữ con ở bên mình mãi mãi, cô nhất định phải có nguồn kinh tế, không thể lệ thuộc vào Trương Hoa.

Nhưng Trần Dĩnh cũng biết lần này mở cửa hàng hoa hoàn toàn nhờ vào tiền của Trương Hoa. Chính bởi điểm này mà Trần Dĩnh quyết tâm nhất định phải buôn bán cho tốt, đợi khi nào kiếm được tiền cô sẽ trả lại tiền đầu tư cho Trương Hoa. Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy cân bằng đôi chút.

Chính bởi điểm này, trước đợt nghỉ Quốc khánh, Lưu Huệ Anh có hẹn cô ra ngoài chơi nhưng cô không nhận lời, nói là phải tranh thủ thời gian bổ sung kiến thức để mở cửa hàng hoa. Nghĩ bụng chỉ còn mấy ngày nữa là con đầy nửa tuổi, Trần Dĩnh lại thấy rất phấn khởi.

Chuyện nhà trẻ cũng đã xác định rồi, chuyện còn lại là gửi đến nhà trẻ nào mà thôi. Thực ra Trần Dĩnh có một câu hỏi cứ muốn hỏi Trương Hoa, đó là thuê cửa hàng ở đâu? Nhưng dù sao cũng là

https://thuviensach.vn

tiền do Trương Hoa hoa bỏ ra, vì vậy cô lại ngại không dám hỏi, cứ đợi Trương Hoa nói đến vấn đề này trước.

Trần Dĩnh đang ôm con nghĩ về vấn đề này thì đột nhiên Trương Hoa gọi điện cho cô, bảo cô bế con xuống lầu ngay. Trần Dĩnh hỏi có chuyện gì, Trương Hoa nói tối nay sẽ cho hai mẹ con ra ngoài đi dạo. Trần Dĩnh nói: “Em mua thức ăn tối rồi, đang chuẩn bị nấu cơm, ăn cơm xong rồi hãy đi!”, Trương Hoa nói: “Thức ăn cứ để đấy, ngày mai làm cũng không hỏng được!”

Trần Dĩnh liền ôm con vào xe, luôn miệng hỏi Trương Hoa đi đâu? Trương Hoa nói: “Đến nơi rồi em khắc biết!”. Trương Hoa dừng xe lại ở một dãy phố cách nhà không xa nhưng cũng có thể coi là khá tấp nập, sau đó nói với Trần Dĩnh: “Chỉ có thể đỗ xe ở đây thôi, chúng ta đi bộ vào vậy, gần lắm!”

Trên phố vô cùng náo nhiệt, hầu hết toàn là thanh niên. Trần Dĩnh ôm con vừa đi vừa nhìn hai bên đường, đột nhiên phát hiện có một cửa hàng ở trước mặt, trên cao treo một tấm biển có ánh đèn nhấp nháy rất bắt mắt: “Cửa hàng hoa, tặng phẩm Tỉnh Tỉnh”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 61

I.

Nhìn thấy cửa hàng, Trần Dĩnh vô cùng phấn khởi. Toàn bộ cửa hàng đã được tu sửa hoàn thiện, ngay cả sản phẩm bên trong cũng được chuẩn bị đầy đủ. Ngoài hoa tươi còn có bánh gato, đồ chơi... Có một cô gái đang sắp xếp những sản phẩm này, vừa thấy Trương Hoa bước vào vội chạy đến nói: "Chào thầy Trương!"

Trương Hoa nói với Trần Dĩnh: "Cô ấy tên là Đổng Mộng Mộng, trước đây từng tham gia lớp đào tạo của anh, cũng từng làm việc ở cửa hàng hoa mấy năm, tương đối giàu kinh nghiệm, vì vậy anh nhờ cô ấy đến giúp đỡ em!"

Đổng Mộng Mộng nhìn Trần Dĩnh nói: "Đây chắc là chị dâu phải không ạ?", sau đó nhìn đứa bé trong tay Trần Dĩnh, nói: "Ôi em bé dễ thương quá!".

Trương Hoa không giải thích gì khi thấy Đổng Mộng Mộng gọi Trần Dĩnh là "chị dâu", anh một mình đi vào bên trong xem xét.

Một vài câu nói của Đổng Mộng Mộng khiến cho Trần Dĩnh nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với cô. Một mặt cô rất vui vì Đổng Mộng Mộng khen con mình, mặt khác cảm thấy rất dễ chịu với cách xưng hô của cô ấy, lại cộng với việc Trương Hoa không lên tiếng phủ nhận khiến Trần Dĩnh mừng thầm trong lòng.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh vội nói với Đồng Mộng Mộng: “Chắc mấy hôm nay em vất vả lắm hả? Khổ thân em quá!”

Đồng Mộng Mộng đáp: “Không vất vả đâu chị, có thể giúp thầy Trương em mừng còn không kịp ấy chứ, cứ coi như đây là tiền học phí đi!”

Ra khỏi cửa hàng, Trần Dĩnh cứ luôn miệng bảo Đồng Mộng Mộng đóng cửa về nhà sớm, ngày mai cô sẽ đến sắp xếp cùng. Trương Hoa dẫn hai mẹ con đi ăn rồi mới về nhà.

Tối, Trương Hoa dỗ con ngủ, Trần Dĩnh ngồi bên giường nói: “Chắc là tốn không ít tiền anh nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Anh chưa tính toán kĩ!”

Trần Dĩnh liền nói: “Sao anh không tính toán cho kĩ? Những việc này đều phải làm báo cáo tài vụ, nếu không làm sao mà biết lời lãi thế nào?”

Trương Hoa nói: “Anh quên mất em xuất thân là tài vụ! Thế thì cứ coi như không mất tiền đầu tư đi, từ ngày mai em tiếp quản rồi hãy bắt đầu tính toán. Anh đã mở một tài khoản riêng, gửi vào đó một ít tiền vốn lưu động ban đầu cần có, còn về nguồn hàng, anh đã giúp em liên hệ rồi. Đầu tiên em cứ nhập vào theo nguồn này, sau này nếu tìm được nguồn hàng khác tốt hơn thì điều chỉnh sau!”

2.

Trương Hoa đặt con đã ngủ say lên giường, Trần Dĩnh đột nhiên chạy đến ôm chầm lấy Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh, thật sự rất cám ơn anh!”, nói rồi khóe mắt bỗng ươn ướt. Bởi vì hai người đã

https://thuviensach.vn

tắm nên đều mặc quần áo ngủ. Trương Hoa vội nói: “Em làm cái gì thế hả?”

Trần Dĩnh không nói gì, chỉ ôm siết lấy Trương Hoa. Trương Hoa cảm thấy “cái đó” đang lớn dần và chạm vào người Trần Dĩnh, anh bèn tự mắng mình là đồ vô dụng, cứ chạm đến người Trần Dĩnh là không thể kiềm chế bản thân, thậm chí có lúc nhìn thấy Trần Dĩnh mặc đồ ngủ, anh đều nảy sinh ham muốn.

Có lẽ Trần Dĩnh cũng cảm nhận được điều này, mặt cô đỏ lựng lên, cuối cùng kéo Trương Hoa vào giường, khẽ nói: “Tối nay anh ngủ ở đây đi!”

Sau khi chọn được ngày khai trương, Trần Dĩnh muốn tổ chức một cách lặng lẽ. Trương Hoa cũng đồng ý với quan điểm này, nói không nên quá phô trương. Đổng Mộng Mộng quả là có kinh nghiệm, việc bán hàng do cô phụ trách. Thế nên Trần Dĩnh cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, có thể tập trung tâm sức cho chuyện tài vụ và nhập hàng.

Hôm khai trương, cửa hàng không tấp nập lắm, nhưng đối với Trần Dĩnh, như vậy đủ để cô thấy hài lòng rồi, rõ ràng là khấm khá hơn nhiều so với cửa hàng cô tự mở trước đây. Dần dần, việc buôn bán càng lúc càng tốt lên, một mình Đổng Mộng Mộng không quán xuyến hết được, cần phải có Trần Dĩnh giúp đỡ.

Vì ban ngày còn phải phụ bán hàng với Đổng Mộng Mộng, Trần Dĩnh thường mang hóa đơn, giấy tờ về nhà làm buổi tối. Nếu Trương Hoa có ở nhà, phần lớn, con đều là do Trương Hoa trông, Trần Dĩnh bận rộn tính toán sổ sách. Có lúc cô vừa làm vừa nói với Trương Hoa: “Thật không ngờ không cần quảng cáo mà làm ăn lại tốt thế này!”, Trương Hoa chỉ cười, sau đó nhìn Trần Dĩnh nói: “Vì kiếm tiền mà chẳng thèm ngó ngàng đến con nữa rồi!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh lúc này mới sực nhớ ra gần đây tối nào Trương Hoa cũng trông con, thế là cô liền rời khỏi màn hình máy tính, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Em xin lỗi, anh vất vả quá!”

Trương Hoa vội nói: “Sau này đừng có cảm kích một cái là ôm anh có được không? Nếu muốn ôm cũng đừng chờ đến lúc cả hai đều tắm rửa xong rồi!”

3.

Trần Dĩnh đỏ mặt nói: “Ai định ôm anh chứ?”, nói rồi cô lại quay trở lại trước bàn máy tính làm việc. Dạo này tối nào Trần Dĩnh làm xong sổ sách, nói chuyện với Trương Hoa dăm ba câu xong là cô lại không kiềm chế được mình ôm lấy anh. Còn Trương Hoa cũng khó mà kiềm chế được bản thân, về cơ bản hai người lại sống như kiểu vợ chồng. Trần Dĩnh vừa làm sổ sách vừa nghĩ đến những chuyện này, mặt lại bắt đầu đỏ lên, nhủ thầm trong bụng: “Chẳng nhẽ dạo này mình toàn cố ý dụ dỗ Trương Hoa?”

Cho dù là đàn ông hay đàn bà, bộ dạng lúc chăm chú làm việc lúc nào cũng vô cùng hấp dẫn. Vì vậy dạo này Trương Hoa có cảm giác là lạ đối với Trần Dĩnh. Mặc dù anh biết Trần Dĩnh làm nghề tài vụ, nhưng anh chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy, giờ nhìn thấy Trần Dĩnh mang việc về nhà làm, cũng coi như Trương Hoa có cơ hội được nhìn thấy một mặt khác ở con người Trần Dĩnh.

Trần Dĩnh cũng thường xuyên nói chuyện với Trương Hoa về công việc tài vụ, mà những kiến thức Trương Hoa không hiểu biết này lại nảy sinh một sức hút đối với anh từ trong tiềm thức. Trương Hoa trước đây cứ nghĩ Trần Dĩnh rất đơn thuần, còn có vẻ ngốc nghếch, vì vậy anh thường nghĩ một cô gái như Trần Dĩnh liệu có khi nào để xảy ra sai sót trong khi làm việc?

https://thuviensach.vn

Nhưng anh lúc â´y râ´t thích cô gái như vậy, cảm thâ´y con gái không cần quá thông minh, thỉnh thoảng để xảy ra sai lầm mới đáng yêu. Giờ Trương Hoa mới phát hiện phán đoán của mình là sai lầm, trong công việc, Trần Dĩnh có năng lực tô´t, lại râ´t tỉ mỉ, cẩn thận.

Khi phát hiện ra những điều này, thái độ của Trương Hoa đô´i với Trần Dĩnh có chút thay đổi. Trong suy nghĩ truyền thô´ng của Trương Hoa, đàn bà là phải dựa vào đàn ông, một khi đàn bà có năng lực quá, đàn ông sẽ khó mà kiểm soát cô ta; nói cách khác, có một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh sẽ cảm thâ´y không an toàn.

Nhìn thâ´y việc buôn bán của Trần Dĩnh càng ngày càng tô´t lên, Trương Hoa thậm chí có hơi hô´i hận, để cô mở cửa hàng chẳng nhẽ là sai lầm của anh? Lúc này Trương Hoa râ´t sợ quy mô cửa hàng của Trần Dĩnh sẽ mở rộng hơn. Trương Hoa cũng cảm thâ´y kì lạ, tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy? Sau đó anh mới biê´t, Trần Dĩnh hiện giờ đang khiê´n cho anh mâ´t dần cảm giác tự tin như trước đây. Trương Hoa thậm chí còn nghĩ, nê´u hai năm trước mà gặp Trần Dĩnh như bây giờ, liệu anh có cưới cô không?

4.

Sáng nào Trần Dĩnh cũng đưa con đê´n nhà trẻ rồi đê´n cửa hàng, bởi vì ở cửa hàng có Đổng Mộng Mộng nên buổi chiều cô có thể về sớm đón con. Nhưng dạo này sau khi việc làm ăn tô´t lên, buổi tô´i Trần Dĩnh cũng râ´t bận. Trần Dĩnh nghĩ hay là thuê một người giúp việc về nhà, như thê´ không cần phải gửi con ở nhà trẻ nữa, mà buổi tô´i Trương Hoa cũng không cần phải vâ´t vả trông con.

https://thuviensach.vn

Đổng Mộng Mộng thường gọi Trần Dĩnh là chị dâu, Trần Dĩnh cũng đã quen với cách xưng hô này, thậm chí cách xưng hô này còn khiến cô sinh ra ảo giác là cô và Trương Hoa thực tế vẫn là vợ chồng. Ngoài ra Trần Dĩnh cũng phát hiện bản thân càng ngày càng quấn quýt Trương Hoa, cô thầm nhủ chẳng nhẽ bởi vì dạo này thường xuyên ngủ chung? Nghĩ đến đây Trần Dĩnh mới phát hiện cô muốn tìm người giúp việc còn là vì có giúp việc rồi, cô và Trương Hoa bắt buộc phải ngủ cùng với nhau.

Việc buôn bán ở cửa hàng thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng của Trần Dĩnh. Có lẽ chính vì điểm này nên Trần Dĩnh mới cảm thấy có thuê một người giúp việc cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền. Vì vậy Trần Dĩnh không bàn bạc với Trương Hoa mà tự ý thuê một người giúp việc. Về chuyện tìm giúp việc, quan điểm của Trần Dĩnh là tìm một phụ nữ trung niên.

Trần Dĩnh cũng không biết tại sao nhất định phải chọn phụ nữ trung niên, theo lí mà nói một cô giúp việc trẻ trung sẽ khiến cho căn nhà náo nhiệt hơn, thường ngày cũng sẽ có nhiều chuyện để nói hơn. Trần Dĩnh nhủ thầm, chẳng nhẽ bởi vì cô thường xuyên nghe người khác nói chồng với cô giúp việc dễ nảy sinh quan hệ? Nhưng Trần Dĩnh ngay lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, tìm phụ nữ trung niên là vì họ có kinh nghiệm hơn.

Trương Hoa về nhà mới phát hiện ra có người lạ, thậm chí cái giường của Nhã Vận cũng đã được thay bằng một cái giường to hơn. Người giúp việc họ Trương, cùng họ với Trương Hoa, cũng không biết có phải Trần Dĩnh cố ý hay không. Trước mặt người giúp việc, Trương Hoa tỏ ra rất bình tĩnh, rất lịch sự gọi là "chị Trương".

Nhưng tối đến, sau khi chị Trương ôm Tỉnh Tỉnh về phòng, Trương Hoa ở trong phòng liền nổi cáu với Trần Dĩnh: "Tìm người giúp việc tại sao không bàn trước với anh?"

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh liền bảo: “Em thấy đây là chuyện nhỏ, vì vậy không bàn với anh!”

Trương Hoa nói: “Đây là chuyện nhỏ à? Trong nhà đột nhiên có thêm một người mà là chuyện nhỏ à?”

5.

Thấy Trương Hoa đột nhiên nổi giận, Trần Dĩnh vội vàng đến bên, kéo anh ngồi xuống giường: “Đừng giận nữa mà, em làm thế chẳng phải vì lo cho con với chúng ta sao? Công việc của anh bận rộn như thế, có tối còn không về, có tối muộn lắm mới về. Còn em tối về còn phải tính toán sổ sách, chẳng có nhiều thời gian chăm con, hơn nữa gần đây chuyện buôn bán cũng rất tốt, buổi tối một mình Mộng Mộng không làm xuể, cần có em giúp đỡ, như thế em không thể đón con đúng giờ được”.

Trần Dĩnh nói cũng có lí, nhưng Trương Hoa vẫn thấy bực mình, cũng chẳng rõ bực mình vì cái gì. Trương Hoa vốn định nói: “Biết sớm thế này đã không cho em mở cửa hàng, chỉ ở nhà trông con thôi. Nhưng giờ nói ra những điều này có tác dụng gì chứ?”

Trần Dĩnh thấy Trương Hoa bực bội, đột nhiên cảm thấy trông anh rất giống trẻ con, không khỏi phì cười. Trần Dĩnh ngồi xuống bên cạnh, nói: “Thôi được rồi, đừng giận nữa mà!”, sau đó cô nhẹ nhàng ôm lấy Trương Hoa, khẽ nói: “Anh không thấy hôm nay trong phòng chỉ có hai ta thôi sao?”

Trương Hoa định nói gì thêm nhưng thấy bộ dạng này của Trần Dĩnh, anh lại chẳng nói được gì nữa. Anh cảm thấy gần đây mình toàn bị Trần Dĩnh dắt mũi, đặc biệt là lúc anh không vui, chỉ cần Trần Dĩnh đến gần ôm anh một cái là anh lại đầu hàng trước cô.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa cảm thấy như thế này không tốt, trong chuyện giải quyết vấn đề, anh từ người chủ động dần trở thành kẻ bị động.

Cũng chính vì điểm này mà Trương Hoa càng hối hận đã để Trần Dĩnh mở cửa hàng. Biết sớm thế này chi bằng cứ cho cô đi làm, ít nhất nếu đi làm, tiền lương không cao, cuộc sống cũng tương đối ổn định. Trương Hoa thậm chí nghĩ thầm có nên tiếp tục âm thầm giúp đỡ Trần Dĩnh buôn bán nữa không. Bởi vì anh không nói, cũng không muốn nói với Trần Dĩnh rằng cửa hàng hoa bán chạy như thế là nhờ anh âm thầm giúp đỡ.

Trương Hoa đã âm thầm giúp đỡ cửa hàng, chỉ vì anh muốn khiến Trần Dĩnh tìm lại sự tự tin của mình trong quá trình mở cửa hàng. Nhưng anh không ngờ công việc làm ăn của Trần Dĩnh càng tốt lên, tâm trạng của anh càng thêm hụt hẫng. Bởi vì bây giờ không thể giống như trước kia, mọi việc của Trần Dĩnh đều phải dựa vào anh, mọi chuyện đều do anh quyết định.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 62

I.

Thấy cửa hàng của Trần Dĩnh đã khai trương mấy ngày mà tình hình buôn bán vẫn chưa ổn lắm, Trương Hoa liền ý thức được mình cần phải ra tay giúp đỡ. Thế là anh âm thầm in rất nhiều tờ quảng cáo, một phần thuê người phát quanh khu vực cửa hàng của Trần Dĩnh, một phần anh kẹp vào các tài liệu đào tạo rồi phát cho các học viên trong lớp.

Ngoài ra, hiện giờ Trương Hoa cũng đã biết tận dụng những mối quan hệ, thông qua những mối quan hệ này, Trương Hoa hi vọng bọn họ có thể âm thầm chiếu cố việc làm ăn của Trần Dĩnh. Trương Hoa hiện giờ coi như đã học được cách tận dụng các mối quan hệ cùng với một số phương pháp quảng bá. Anh rất tự đắc, bởi chuyện làm ăn của Trần Dĩnh có tốt đẹp là nhờ vào mình. Đáng tiếc anh đâu có ngờ, sau khi có kinh tế rồi, Trần Dĩnh đã không còn là Trần Dĩnh chỉ biết phụ thuộc vào anh như trước kia.

Nhìn Trần Dĩnh nằm bên cạnh mình, Trương Hoa đột nhiên thấy lo lắng, đó là liệu Trần Dĩnh có mang con ra ngoài sống không? Bởi vì hiện giờ Trần Dĩnh đã có đủ khả năng để đưa con và người giúp việc ra ngoài thuê nhà ở rồi. Nghĩ đến đây, cuối cùng Trương Hoa cũng hiểu tại sao rõ ràng lúc đó mình rất tức giận nhưng lại không dám nổi đóa lên với Trần Dĩnh. Nhưng bên cạnh đó anh cũng không thể hiểu được tại sao mình lại lo Trần Dĩnh đưa con ra ngoài ở.

https://thuviensach.vn

Nhưng Trương Hoa cũng còn một việc chưa biết, đó là Trần Dĩnh đã biết chuyện anh âm thầm giúp cô từ lâu rồi. Trương Hoa tưởng rằng mình âm thầm làm những việc đó thì Trần Dĩnh sẽ không biết, nhưng rõ ràng anh đã quên mất rằng khách hàng có thể sẽ mang những tờ rơi quảng cáo ấy đến cửa hàng. Bởi vì trên tờ rơi có in địa chỉ cửa hàng, một số khách hàng thường lười ghi lại địa chỉ nên trực tiếp mang theo tờ rơi đến.

Trần Dĩnh nhìn thấy những tờ rơi mà một số khách hàng để lại cửa hàng là hiểu ra vấn đề ngay. Bản thân cô chưa từng in tờ rơi quảng cáo, chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là Trương Hoa đã âm thầm làm những việc này. Nói cách khác, anh đã âm thầm giúp cô quản cáo về cửa hàng. Cuối cùng thì Trần Dĩnh cũng hiểu tại sao việc buôn bán của cửa hàng lại đột nhiên tốt lên.

2.

Sau khi biết những chuyện này, Trần Dĩnh không nói với Trương Hoa, nhưng trong lòng vô cùng cảm động, điều này khiến cô nghĩ rằng Trương Hoa vẫn còn yêu mình. Chính vì điểm này mà thời gian gần đây, Trần Dĩnh càng ngày càng quấn quýt với Trương Hoa, tối nào cũng nghĩ cách để giữ anh ngủ lại phòng mình, thậm chí còn nghĩ thuê người giúp việc về sẽ khiến cả hai có thể ngủ riêng với nhau.

Bản thân Trần Dĩnh cũng giống như Trương Hoa, thích cuộc sống và công việc yên ổn, môi trường hiện nay không phải là thứ mà cô thích, ngày nào cũng bận rộn, có lúc tối mịt mà cửa hàng vẫn còn đông khách nên phải đóng cửa muộn. Trong lòng cô luôn thầm mong mỗi ngày có thể đóng cửa cửa hàng sớm để về nhà, có nhiều thời gian hơn để chơi với con.

https://thuviensach.vn

Bây giờ người gọi điện đế´n đặt hàng càng lúc càng nhiề`u, có một sô´ người trả tiề`n rô`i yêu cầ`u gửi hàng đế´n địa chỉ. Trước đây còn có thể bảo Đổng Mộng Mộng ra ngoài đi giao hàng, nhưng hiện giờ cửa hàng bận rộn, Đổng Mộng Mộng ra ngoài rô`i một mình Trầ`n Dĩnh không thể xoay kịp.

Cuô´i cùng Trầ`n Dĩnh quyế´t định sẽ thuê thêm hai cô bán hàng nữa, một mặt là để giúp mình bán hàng, mặt khác là để thuận lợi cho việc giao hàng. Do Đổng Mộng Mộng đã làm trong nghề` này nhiề`u năm, quen biế´t không ít người làm trong nghề` này nên chẳng mấ´y chô´c đã tìm được người về` cho Trầ`n Dĩnh. Thế´ là Đổng Mộng Mộng trở thành quản lý của cửa hàng, Trầ`n Dĩnh cũng rảnh rang hơn, chủ yế´u chỉ phụ trách việc tính toán sổ sách và tìm nguồ`n hàng, lúc nào bận quá mới phải phụ bán hàng với các nhân viên.

Đổng Mộng Mộng và hai nhân viên mới đề`u là những cô gái trẻ tuổi. Trầ`n Dĩnh mặc dù đã làm mẹ nhưng cũng vẫn còn trẻ. Hơn nữa hình ảnh của cả bô´n người đề`u tương đô´i â´n tượng khiế´n cho khách hàng quen ngày càng nhiề`u, hơn nữa những nhân viên này còn kéo đế´n một sô´ khách quen của họ trước đây.

Đáng nhẽ ra việc làm ăn phát đạt phải là chuyện đáng mừng, nhưng trong lòng Trương Hoa cứ cảm thấ´y còn tồ`n tại một mô´i nguy. Trước đây chỉ cầ`n anh về` đế´n nhà là Trầ`n Dĩnh đã ở nhà rô`i, giờ về` đế´n nhà mà trong nhà chỉ có chị Trương và Tỉnh Tỉnh, Trầ`n Dĩnh vẫn còn đang ở cửa hàng.

Thỉnh thoảng Trương Hoa lại lái xe đi đón Trầ`n Dĩnh, tuy nhiên, anh không vào ngay cửa hàng mà đứng từ xa quan sát. Trong cửa hàng thường xuyên có đàn ông ra vào, cười đùa với bọn Trầ`n Dĩnh. Cảnh tượng này khiế´n cho tâm trạng Trương Hoa đột nhiên trở nên căng thẳng. Trương Hoa không rõ tại sao bản thân mình lại nhạy cảm

https://thuviensach.vn

với những cảnh tượng này đê´n thê´. Hơn nữa hai người đã ly hôn, tại sao anh vẫn còn có tâm lý này?

Bên cạnh đó, Trâ`n Dĩnh tuyển thêm nhân viên mà không bàn bạc với Trương Hoa cũng khiê´n cho anh cảm thâ´y bâ´t mãn, nhưng lại không tiện nói thẳng với Trâ`n Dĩnh. Trong con mă´t anh, Trâ`n Dĩnh hiện nay đúng là đã thay đổi, cô đã biê´t cách làm thê´ nào để phát triển việc kinh doanh, biê´t làm thê´ nào để mở rộng việc giao hàng tận nhà... Tâ´t cả những chuyện này đê`u khiê´n Trương Hoa cảm thâ´y Trâ`n Dĩnh hiện giờ râ´t xa lạ.

3.

Còn có một tâm lý đáng sợ nữa, mặc dù Trương Hoa không chịu thừa nhận nhưng thực sự nó vẫn đang tô`n tại trong lòng anh. Đó là Trâ`n Dĩnh hiện giờ râ´t thu hút đàn ông, liệu cô có ngoại tình lâ`n nữa không? Mặc dù cái suy nghĩ này chỉ lướt qua trong đâ`u nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiê´n Trương Hoa khó mà thoát khỏi ám ảnh này.

Không biê´t đây có phải là một dạng ám ảnh tâm lý hay không. Có râ´t nhiê`u người luôn có những ám ảnh trong lòng, nê´u không tự giải quyê´t được ám ảnh này thì chỉ có thể giương mă´t nhìn nó càng ngày càng to ra, càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đương nhiên, nê´u là Trương Hoa của hai năm trước, chă´c chă´n sẽ không tô`n tại sự ám ảnh tâm lý này. Nê´u đây có thể coi là một ám ảnh tâm lý thì cái ám ảnh này do chính Trâ`n Dĩnh tạo ra cho anh. Mặc dù hiện giờ Trâ`n Dĩnh đã dô´c hê´t toàn bộ tâm tư cho Trương Hoa và con, nhưng đô´i với Trương Hoa mà nói, Trâ`n Dĩnh hiện giờ khiê´n cho người khác không yên tâm chút nào.

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh vào trong xe, nhìn thấy dường như Trương Hoa có tâm sự gì liền hỏi: “Anh sao thế? Hôm nay không vui à?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi thôi!”

“Sau này anh không cần đến đón em đâu, công việc của anh cũng mệt mỏi lắm rồi, về nhà thì nghỉ ngơi sớm đi, em đi xe buýt về cũng được rồi!”

“Trong cửa hàng đã có đến ba nhân viên rồi, em cũng có thể về nhà nghỉ sớm mà!”

Trần Dĩnh cười: “Em cũng muốn về sớm chơi với con, dạo này không biết có phải là vì cuối năm hay không mà việc buôn bán khá khẩm lắm, cứ muốn về mà không thể về được!”

“Sớm biết vất vả thế này anh đã không cho em mở cửa hàng rồi!”

“Để một mình anh đi làm nuôi hai mẹ con em mệt biết mấy, như bây giờ em cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, ít nhất có thể kiếm thêm chút tiền cho con, như thế sau này khỏi cần lo cuộc sống tương lai của con”.

Đáng lí ra những câu này của Trần Dĩnh nghe rất ngọt ngào tình cảm vợ chồng, nhưng Trương Hoa lại cứ cảm thấy Trần Dĩnh hiện nay cố gắng kiếm tiền là để một ngày nào đó rời xa anh mà không phải lo lắng cho cuộc sống của hai mẹ con sau này.

4.

Trong khi chưa nắm chắc về Trần Dĩnh, thái độ của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân cũng có sự thay đổi. Trương Hoa không nói

https://thuviensach.vn

cho Cổ Vân Vân biết chuyện anh đưa mẹ con Trần Dĩnh về ở cùng. Cổ Vân Vân không giống như lúc trước, chỉ cần trong thành phố có lớp đào tạo nào là chạy đến nghe giảng. Nhưng nếu trong thành phố có lớp đào tạo, lần nào tan lớp ra ngoài Trương Hoa cũng nhìn thấy Cổ Vân Vân.

Thỉnh thoảng Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân buổi tối anh còn phải tiếp khách, thỉnh thoảng cũng đi ăn riêng với cô. Mặc dù Trương Hoa không thừa nhận bản thân mình giả tạo, nhưng xét về thái độ đối với Cổ Vân Vân, Trương Hoa không thể không thừa nhận mình đang giả tạo. Cổ Vân Vân là con gái của Cổ Triết Đông, nếu có quan hệ thân thiết với cô ta quả thực sẽ có lợi rất nhiều cho con đường tiến thân của Trương Hoa.

Trương Hoa biết, khi tiếp xúc với những nhân viên quản lý cấp cao hoặc các cán bộ doanh nghiệp, anh công khai thân phận là giáo viên đào tạo nhưng thực sự hữu ích hơn cả là cái danh con rể tương lai của Cổ Triết Đông. Chính nhờ cái danh phận ấy mà anh cảm thấy những người này càng chiếu cố cho anh hơn.

Cổ Vân Vân đáng nhẽ ra có thể nhận thức được những điều này, đáng tiếc là người đang say sưa trong tình yêu thường dễ bị bịt mắt. Vì vậy Cổ Vân Vân luôn cho rằng đó là thực lực thật sự của Trương Hoa, cũng luôn tự hào về khả năng của anh.

Cô sưu tập tất cả các sách báo có viết tên Trương Hoa để trong phòng, mặc dù chẳng bao giờ xem nhưng cứ cảm thấy nhìn thấy chúng là như nhìn thấy Trương Hoa. Trương Hoa thường nói với cô, những sách ấy không phải là của anh viết, là cả một đội ngũ viết, nhưng Cổ Vân Vân nói: “Tôi tin cậu có thể viết ra những thứ này, chỉ có điều cậu không có thời gian mà thôi!”

https://thuviensach.vn

Trước đây Trương Hoa cứ nghĩ Trần Dĩnh cần phải có sự bảo vệ, che chở của mình mới có thể sống tiếp, hay nói cách khác, trong tình cảm anh dành cho Trần Dĩnh còn có chút thương hại, sợ rằng Trần Dĩnh rời khỏi mình rồi sẽ không thể sống tốt.

Hiện giờ Trương Hoa vẫn không yên tâm về Trần Dĩnh, nhưng sự không yên tâm trước đây là lo cô không được sống sung sướng, giờ anh không yên tâm là vì lo cô có thể rời xa mình bất cứ lúc nào, có thể sống một cách độc lập. Ngoài những chuyện này ra, Trương Hoa còn lo lắng liệu Trần Dĩnh có lại lần nữa ngoại tình với một gã đàn ông khác?

5.

Có một mẫu người trong công việc thường thích chọn việc khó để đối mặt, nhưng trong tình cảm, khi đối mặt với vấn đề khó lại chọn đi đường vòng. Trương Hoa rõ ràng là mẫu người này. Trong công việc anh không bao giờ chịu khuất phục, nhưng trong tình cảm thường thích xử lí mọi chuyện một cách tiêu cực. Trong con mắt của anh, lựa chọn thứ tình cảm đơn giản mãi mãi là chính xác.

Vì vậy lần đầu tiên Trương Hoa bắt đầu cân nhắc đến mối quan hệ của mình và Cổ Vân Vân. Trong mắt anh, ít nhất Cổ Vân Vân cũng si tình với mình, giả sử lấy Cổ Vân Vân, cô ấy chắc chắn sẽ không đi làm tiếp, sẽ là một phụ nữ ngoan ngoãn ở nhà. Đương nhiên, còn một điểm hết sức quan trọng nữa, lúc quan hệ với anh, Cổ Vân Vân thực sự là gái trinh. Nhưng thân phận của Cổ Vân Vân không thể không khiến Trương Hoa phải dè dặt. Cái thân phận này vừa có lợi mà cũng vừa có hại, nó có thể giúp anh đạt được thành công trong sự nghiệp, cũng có thể hủy hoại sự nghiệp của anh.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đang lái xe đưa Cổ Vân Vân về nhà thì Cổ Vân Vân đột nhiên nói: “Tôi phát hiện dạo này cậu đi chung với tôi nhiều hơn!”. Trương Hoa nói: “Ai bảo cậu suốt ngày vứt xe ở nhà, tôi đành phải đưa cậu về nhà chứ sao!”

Cổ Vân Vân nói: “Dù thế nào tôi cũng cảm thấy rất vui, đặc biệt là tối nay cậu còn chủ động mời tôi ăn cơm!”

Trương Hoa nói: “Chẳng còn cách nào khác, hôm nay dạy xong tôi thấy đói mềm người, lại không muốn đi dự tiệc”. Cổ Vân Vân đột nhiên sát lại gần Trương Hoa: “Hay là tối nay tôi không về nhà có được không?”

Trương Hoa trừng mắt: “Đừng đùa, tôi đang lái xe đấy!”

Lúc đưa Cổ Vân Vân đến dưới lầu, Cổ Vân Vân vẫn còn luôn miệng nói: “Đã lâu lắm rồi tôi không đến nhà cậu, còn sớm thế này, cho tôi đến nhà cậu ngồi một lát có được không?”

Cổ Vân Vân còn dùng dằng mãi mới chịu xuống xe về nhà.

Trên đường về nhà, Trương Hoa cũng bắt đầu thấy lo lắng, anh biết Cổ Vân Vân mà đến nhà anh là sẽ biết anh đang sống chung với hai mẹ con Trần Dĩnh. Ngộ nhỡ một hôm nào đó Cổ Vân Vân đột nhiên tự ý chạy đến nhà mình thì sao?

Trần Dĩnh nằm trên giường, đột nhiên nói: “Dạo này có phải anh có tâm sự gì không?”

“Làm gì có tâm sự gì?”

“Em thấy hình như anh có chuyện gì đó giấu trong lòng”.

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô: “Tại sao em lại nghĩ thế?”

https://thuviensach.vn

“Trực giác của phụ nữ”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 63

I.

Buổi tối Trần Dĩnh về nhà trước, trong cửa hàng chỉ còn lại Đổng Mộng Mộng và hai cô nhân viên. Thu dọn xong, ba người không đi ngay mà ngồi nghỉ ngơi một lát. Một cô gái nói: "Hôm nay đắt hàng thật, mệt bã cả người!", một cô khác nói: "Đắt hàng thì tốt chứ sao, chỉ sợ không bán được thôi!"

Đổng Mộng Mộng nói: "Tiểu Nhã nói đúng lắm, nhân viên chúng ta chỉ mong bán được hàng, như thế tiền lương mới cao!"

Tiểu Nhã nói: "Sao em thấy dạo này hình như chị dâu có tâm sự gì đó?", hai cô nhân viên mới cũng gọi Trần Dĩnh là "chị dâu" như Đổng Mộng Mộng. Cô gái kia nói: "Rốt cuộc chị dâu với thầy Trương có quan hệ gì?"

Tiểu Nhã nói: "Đã có con với nhau rồi, cậu còn hỏi là quan hệ gì nữa à?"

"Nhưng chúng ta đều biết thầy Trương còn độc thân mà, hơn nữa trước đây sau khi tan lớp đều đi cùng với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Triết Đông mà!" - Nói xong dường như ngộ ra điều gì liền nói: - "Chẳng nhẽ chị dâu là người tình của thầy Trương?"

Đổng Mộng Mộng lập tức cắt ngang: "Tiểu Lộ, chúng ta là người làm thuê, đừng tùy tiện suy đoán chuyện riêng tư của chủ!"

"Chị Mộng, em chỉ thấy chị dâu rất tốt bụng, nếu đúng là như vậy em thấy khổ thân chị dâu lắm!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhã nói: “Đúng thế, thiên kim tiểu thư ngoài cái tốt số ra thì có cái gì chứ?”, đây có lẽ là tâm lý chung của số đông, vừa ngưỡng mộ những cô gái có xuất thân tốt, vừa khinh bỉ họ. Hoặc giả đây chính là cái gọi là “ghen ăn tức ở”.

Tiểu Lộ nói: “Em thấy chị dâu không biết cách lấy lòng đàn ông, ngày nào cũng đến cửa hàng từ sớm, đến khuya mới về nhà, làm gì có thời gian đi với thầy Trương?”

Tiểu Nhã nói: “Cậu nói đúng, chị dâu hơi hướng nội, hay là chúng ta giúp chị ấy đi!”

Đổng Mộng Mộng nói: “Đừng bàn chuyện này nữa, muộn lắm rồi, lại mệt nữa, về nhà nghỉ sớm thôi!”

2.

Dạo này chỉ cần cửa hàng không quá bận là Trần Dĩnh đều cố gắng về sớm. Nhưng cô cũng phát hiện Trương Hoa càng ngày càng về nhà muộn, những ngày ngủ ở ngoài cũng nhiều hơn.

Còn có một chuyện nữa càng khiến Trần Dĩnh thêm u uất. Kể từ ngày mời chị Trương về trông con, cô và Trương Hoa đã lâu lắm không thân mật với nhau. Lúc trước chưa thuê chị Trương về giúp việc, buổi tối cô thường cố ý giữ anh ngủ lại cùng phòng, Trương Hoa lúc ấy dường như rất dễ bị kích thích. Bởi vì có con ngủ bên cạnh, hai người cũng cảm thấy có thêm chút đầm ấm và ngọt ngào. Điều chủ yếu nữa là, có con nằm bên cạnh, hai người còn có chút tâm lý kích thích.

Trần Dĩnh còn nhớ có lần hai người vừa yêu nhau xong, đang ôm siết lấy anh, sau đó ngoảnh đầu lại nhìn con, phát hiện thấy con bé đã tỉnh từ khi nào, đang mở to đôi mắt long lanh nhìn cô và

https://thuviensach.vn

Trương Hoa. Trần Dĩnh vội vàng đẩy Trương Hoa ra, sau đó bảo: "Con đang nhìn chúng ta kìa!"

Mặc dù biết con vẫn chưa biết gì, nhưng nhớ lại lần ấy là Trần Dĩnh lại thấy ái ngại. Nhưng chính vì điểm đó mà giữa cô và Trương Hoa có thêm chút "gia vị" trước đây chưa từng có. Vốn cứ nghĩ để con ngủ chung với chị Trương rồi thì, mình với Trương Hoa có thể ngủ riêng sẽ càng thêm gắn kết, nhưng sự thực thì đời sống gối chăn ngày càng lạnh nhạt.

Đáng tiếc là Trần Dĩnh không hề hay biết, Trương Hoa thuộc dạng đàn ông bị động, đặc biệt là trong mối quan hệ ly hôn như hiện nay, anh càng không muốn chủ động. Trước đây đều là Trần Dĩnh chủ động đến ôm anh, giờ hai người nghiễm nhiên ngủ chung một giường, Trần Dĩnh lại đã trở lại bình thường, cứ tưởng rằng Trương Hoa sẽ chủ động.

Trần Dĩnh nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa giữ mình ở lại chỉ là vì con? Bên cạnh đó, với trực giác của phụ nữ, nhìn thấy những biểu hiện gần đây của Trương Hoa, cô luôn lo lắng Trương Hoa sẽ thích người phụ nữ khác ở bên ngoài.

3.

Trần Dĩnh ôm Tỉnh Tỉnh đùa: "Tỉnh Tỉnh, sao có vẻ không vui thế con? Có phải nhớ bố không?"

Chị Trương ngồi bên cạnh liền nói: "Sao dạo này cậu nhà toàn về rất muộn?"

Trần Dĩnh nói: "Dạo này anh ấy rất bận!"

Chị Trương định nói gì thêm nhưng lại thôi.

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh thâ´y vậy liê`n nói: “Chị Trương muô´n nói gì cứ nói đi!”

“Dĩnh à, chị lớn tuổi hơn em, có thể chị nói đúng, mà cũng có thể không. Chị cảm thâ´y giữa vợ chô`ng với nhau nên có thêm nhiê`u thời gian bên nhau, còn nữa, nên dành thời gian chơi với con cái, nê´u không tình cảm sẽ nhạt dâ`n đâ´y!”

Ban đâ`u chị Trương thường gọi Trâ`n Dĩnh là “Cô Dĩnh”, nhưng Trâ`n Dĩnh nhiê`u lâ`n thuyê´t phục, cuô´i cùng chị Trương đã đổi sang xưng hô chị em với Trâ`n Dĩnh, sau khi quen rô`i bỗng thâ´y có cảm giác thân thiê´t hơn.

Trâ`n Dĩnh hiểu ý của chị Trương, mỉm cười bảo: “Chẳng còn cách nào khác cả, cả em và anh â´y đê`u bận rộn!”

“Thực ra thời gian có thể cô´ gă´ng tranh thủ, công việc đúng là quan trọng, nhưng giữa vợ chô`ng với nhau, thể hiện tình cảm cũng cực kì quan trọng”. Chị Trương không hê` biê´t Trương Hoa và Trâ`n Dĩnh đã ly hôn rô`i.

Trâ`n Dĩnh gật đâ`u: “Chị nói đúng lă´m, xem ra em chưa làm tô´t việc này!”

Chị Trương im lặng một lát rô`i nói tiê´p: “Có chuyện này chị không biê´t có nên nói cho em biê´t hay không!”

Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Có chuyện gì chị cứ nói thẳng ra đi!”

Chị Trương do dự một lát rô`i nói: “Mâ´y hôm trước lúc giặt quâ`n áo cho cậu Trương, tôi phát hiện trên áo cậu â´y có mâ´y sợi tóc dài, là tóc uô´n!”

Trâ`n Dĩnh nghe xong liê`n hiểu ý của chị Trương, bản thân cô chưa từng uô´n tóc.

https://thuviensach.vn

Chị Trương thấy Trần Dĩnh trầm ngâm liền nói: “Có thể là do chị nghĩ nhiều thôi!”

Trần Dĩnh nói: “Em biết rồi! Hay là tối nay chị ngủ một mình đi, để Tỉnh Tỉnh ngủ với em!”

4.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, chị Trương đã đi ngủ rồi, vào đến phòng liền nhìn thấy Tỉnh Tỉnh đang ngủ trên giường. Trần Dĩnh vẫn chưa ngủ, nhìn thấy anh liền cười bảo: “Về muộn thế chắc là anh mệt lắm nhỉ, mau đi tắm đi!”

Trương Hoa đi tắm xong vào phòng ngay, thấy con đã ngủ say liền ôm lấy nó nói: “Lâu lắm không ngủ với bố rồi! Có nhớ bố không nào?”

Trần Dĩnh cười bảo: “Con ngủ say rồi, anh định đánh thức nó dậy đấy à?”

Trương Hoa leo lên giường, ngồi dựa lưng vào thành giường, tay vẫn ôm con. Trần Dĩnh nói: “Hay là chúng ta cùng nghỉ một ngày đi!”

“Có chuyện gì à?”

“Đã lâu lắm rồi chúng ta không đưa con đi chơi, chúng ta cho nó ra ngoài chơi một hôm có được không?”

“Nhưng dạo này công việc của anh đang rất bận, hơn nữa cửa hàng cũng đang bận như thế!”

Trần Dĩnh nói: “Cho dù có bận hơn thế thì con vẫn là quan trọng nhất!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đặt con xuống rồi nói: “Thế để anh xem ngày nào có thời gian đã!”

Trần Dĩnh đột nhiên bước qua Tỉnh Tỉnh, nửa nằm nửa ngồi, khẽ dựa vào vai Trương Hoa. Trương Hoa sợ nhất là động tác này của Trần Dĩnh, nhưng trong lòng cũng rất chờ đợi. Trần Dĩnh khẽ gọi: “Trương Hoa”

“Có chuyện gì thế?”

Trần Dĩnh lắc đầu: “Không có chuyện gì, em chỉ muốn gọi thế thôi!”

“Không có chuyện gì thì đi ngủ sớm đi!”

Cuối cùng Trần Dĩnh vẫn vòng tay ra ôm lấy Trương Hoa, nói: “Thế tối nay em ngủ bên này nhé!”

Gần như tất cả đàn ông đều không thể từ chối sự dịu dàng và nhõng nhẽo của phụ nữ. Điều đáng tiếc là Trần Dĩnh không hề biết điều này. Cũng có thể Trần Dĩnh biết nhưng bởi tính cách khiến cô không chịu làm như thế.

Những điều chị Trương nói lúc tối thực sự khiến Trần Dĩnh cảm thấy lo lắng. Cô biết hiện giờ Trương Hoa chắc chắn có rất nhiều con gái xung quanh, một người đàn ông trẻ trung, vừa đẹp trai lại vừa có tài ăn nói rất dễ dàng thu hút sự hâm mộ của phái nữ.

5.

Lúc ăn cơm Cổ Vân Vân nói với Trương Hoa: “Tôi đã bảo bố tôi mua cho tôi một căn hộ riêng, ông ấy đã đồng ý rồi!”

Trương Hoa nói: “Tại sao phải mua một căn hộ riêng?”

https://thuviensach.vn

“Như thế thì khỏi phải ở nhà nữa, sẽ hoàn toàn được tự do!”

“Cậu có từng nghĩ đến chuyện dựa vào chính sức mình để mua nhà không?”

Cổ Vân Vân trừng mắt nhìn Trương Hoa: “Cậu muốn cười nhạo tôi không có khả năng tự mua nhà thì cứ nói thẳng ra!”

“Tôi không có ý đó, chỉ cảm thấy khả năng của mỗi người có thể chưa được phát hiện ngay từ đầu!” - Nói đến đây Trương Hoa liền nghĩ đến Trần Dĩnh. Cổ Vân Vân nói: “Dạo này ở nhà bố tôi thường khen ngợi cậu đấy, xem ra bố tôi rất coi trọng cậu!”

Trương Hoa cười cười: “Có lẽ bởi vì tôi có thể giúp ông ấy kiếm ra tiền!”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Sao cậu lại nghĩ vậy?”, im lặng một lát Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Nhưng bố tôi cũng hơi lo lắng về cậu!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Bố tôi lo lắng về tính cách của cậu, nói rằng ở trong đội ngũ cậu quá coi trọng cái tôi, mặc dù điểm này có lợi nhưng cũng có cái hại của nó!”

Trương Hoa chỉ cười nhạt, sau đó nói: “Thế sao?”

Cổ Vân Vân nhìn vẻ mặt của Trương Hoa có chút bất cần liền nói: “Bố tôi trải qua nhiều năm lăn lộn mới thành công nên nhìn nhận không thể nhầm được. Nếu đúng là như vậy, sau này cậu nên thay đổi!”

“Nếu như phán đoán và quan điểm của mình đúng, cần gì phải tiếp nhận quan điểm sai lầm của người khác?”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân nói: “Chỉ là đột nhiên tôi nhớ đế n lúc đang ăn cơm ở nhà bố tôi từng nói những chuyện này nên tôi mới nói với cậu. Nhưng bố tôi cũng bảo, lúc còn trẻ có phạm phải sai lầm thì mới trưởng thành được!”

6.

Trần Dĩnh nhắn tin cho Trương Hoa bảo tối sẽ về hơi muộn, mấy chị em ở cửa hàng rủ nhau đi ăn đêm sau khi đóng cửa hàng. Lúc nhận được tin nhắn, Trương Hoa đang ngồi ăn cùng với Cổ Vân Vân.

Cổ Vân Vân liền hỏi tin nhắn của ai, Trương Hoa nói là của nhân viên cấp dưới, hỏi chuyện công việc ngày mai. Cái tin nhắn này khiến cho Trương Hoa bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, cuối cùng anh đứng lên nói với Cổ Vân Vân: “Cậu tự bắt taxi về nhé, tôi phải đi bàn bạc chuyện ngày mai với họ đây!”

Trương Hoa về đến nhà, chị Trương cười nói: “Sao hôm nay cậu về sớm thế?”

Trương Hoa nói: “Hôm nay không bận lắm nên về sớm một chút!”, sau đó đón con từ tay chị Trương, nói: “Chị đi làm việc của chị đi, để tôi trông cháu cho!”, sau đó ôm con vào trong phòng.

Trương Hoa vừa chơi với con vừa nghĩ: Trần Dĩnh chưa bao giờ ra ngoài ăn đêm, tại sao đột nhiên hôm nay lại đi ăn đêm, hơn nữa lại đi cùng với mấy cô gái? Chẳng nhẽ là có chuyện gì? Có khi nào có khách hàng là đàn ông mời họ không nhỉ?

Vừa nghĩ ngợi vẩn vơ Trương Hoa vừa nhìn đồng hồ, cảm giác thời gian trôi qua thật chậm chạp. Trương Hoa bế con lên nói: “Tỉnh Tỉnh, có nhớ mẹ không? Nếu nhớ mẹ, để bố đi đón mẹ nhé!”

https://thuviensach.vn

Nhìn đô`ng hô` thâ´y cũng đã muộn, cuô´i cùng Trương Hoa vẫn ôm con ra ngoài. Chị Trương vẫn đang xem ti vi ở ngoài phòng khách, thâ´y Trương Hoa ra liê`n nói: “Muộn thê´ này cô Dĩnh còn chưa vê`, sao hôm nay vê` muộn thê´ nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Cô â´y đi ăn đêm với mâ´y chị em ở cửa hàng, để tôi đi đón cô â´y!”, nói rô`i liê`n đưa con cho chị Trương.

Lúc Trâ`n Dĩnh đang ngô`i ăn với ba người kia, Trương Hoa gọi điện đê´n hỏi cô đang ở đâu, anh sẽ đê´n đón cô. Trâ`n Dĩnh nói: “Anh ngủ trước đi, em ăn xong sẽ vê` ngay!”

Trương Hoa nói: “Anh đã lái xe đi rô`i!”

Trâ`n Dĩnh vừa đặt điện thoại xuô´ng, Tiểu Nhã đã cười: “Chị dâu, em đã nói chă´c chă´n thâ`y Trương sẽ lo lă´ng mà!”

Tiểu Lộ cũng hùa theo: “Đúng thê´, chị dâu nên khiê´n cho anh â´y cảm thâ´y lo lă´ng. Đương nhiên rô`i, em nghĩ đô´i với đàn ông, vừa phải để họ thâ´y lo lă´ng, vừa phải để họ học cách chủ động”. Đổng Mộng Mộng cười mă´ng: “Nói như vậy là Tiểu Lộ đã từng phải đô´i phó với không ít đàn ông nhỉ?”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 64

I.

Lúc Trương Hoa bước vào, bố´n người họ đang vừa ăn đồ` nướng vừa uố´ng bia. Đổng Mộng Mộng nhìn thấ´y Trương Hoa vào liề`n vội vàng đứng dậy: “Thầ`y Trương, mau qua đây ngồ`i!”, rồ`i gọi phục vụ mang thêm cái bát với đôi đũa.

Trương Hoa ngồ`i xuố´ng rồ`i, nhìn thấ´y mặt Trầ`n Dĩnh hơi đỏ liề`n nhíu mày hỏi: “Em chưa bao giờ uố´ng bia, sao tự nhiên hôm nay lại uố´ng thế´?”

Trầ`n Dĩnh cười bảo: “Chẳng còn cách nào khác, mấ´y con ranh này cứ ép em uố´ng, nhưng uố´ng cũng chưa nhiề`u!”

Tiểu Lộ nói: “Thầ`y Trương quản lý nghiêm thế´, xem ra chị dâu ở nhà phải chịu đàn áp suố´t thôi!”

Tiểu Nhã ngồ`i bên cũng hùa vào: “Đúng đấ´y! Người ta nói: Có áp bức sẽ có phản kháng. Chị dâu, đừng sợ thầ`y Trương, chúng ta uố´ng thêm đi!”

Đổng Mộng Mộng cười mắ´ng Tiểu Nhã: “Nói bậy gì thế´ hả? Lại còn lôi cả áp bức với phản kháng ra đây nữa!”. Tiểu Lộ cười: “Chị dâu không uố´ng cũng được! Nhưng thầ`y Trương phải làm hai việc!”

Trương Hoa hỏi: “Sao lại ra điề`u kiện với tôi thế´?”

Tiểu Lộ cười: “Vố´n dĩ hôm nay là chúng em mời chị dâu ăn cơm, nế´u thầ`y Trương đã đế´n, vậy xin hãy thanh toán giúp bọn làm

https://thuviensach.vn

thuê chúng em vậy!”

Trương Hoa hỏi: “Điều kiện là thế này á?”

Tiểu Lộ nói: “Còn nữa, đó là mời rượu cả ba bọn em, chỉ có điều thầy phải uống gấp đôi!”, sau đó cô nhìn sang Đổng Mộng Mộng và Tiểu Nhã nói: “Thực ra bọn em cũng vất vả lắm, thầy Trương có mời bọn em cũng là điều nên làm mà! Có đúng không?”

Tiểu Nhã vội vàng hưởng ứng: “Đúng thế, nên thay chị dâu mời bọn em!”, lúc này Trương Hoa mới biết hai cô này không phải dễ đối phó, hơn nữa anh trước nay cũng rất ít khi đùa với con gái, nên không biết cách đối phó với bọn họ.

Trần Dĩnh liền nói: “Không được, lát nữa anh ấy còn phải lái xe, không được uống!”

Trương Hoa gạt đi: “Không sao đâu, đã đến đây rồi thì phải uống với các em một chút!”

Tiểu Lộ nói: “Đúng là thầy giáo có khác, quả không tầm thường!”

2.

Ăn xong đi ra, Trần Dĩnh nói: “Đừng lái xe về nữa, chúng ta bắt taxi đi!”

Trương Hoa nói: “Không sao đâu!”, sau đó nói với ba người kia: “Lên xe đi, anh chở bọn em về!”

Tiểu Lộ lập tức ngồi vào xe nói: “Bọn em tin tưởng thầy Trương!”

https://thuviensach.vn

Thấy ba người bọn họ đều vào xe rồi, Trần Dĩnh chẳng còn cách nào khác phải vào xe theo. Đưa ba người họ về chỗ trọ rồi, trên đường về nhà, Trần Dĩnh nói: “Anh thường xuyên lái xe sau khi uống bia rượu ư?”

Trương Hoa đáp: “Cũng không thường xuyên, thỉnh thoảng tiếp khách cũng phải thế, chẳng còn cách nào khác!”

“Sau này đừng như thế, em thật sự rất lo!”

Tắm xong lên giường, Trương Hoa nhìn mặt Trần Dĩnh vẫn đỏ liền hỏi: “Rốt cuộc em đã uống bao nhiêu hả? Sao đến giờ mà mặt vẫn còn đỏ thế kia?”

Trần Dĩnh nói: “Em không uống nhiều, chắc tại không biết uống nên mới như thế!”

Trương Hoa nằm xuống giường, đột nhiên nói: “Đừng có học thói hư của họ là được!”

Trần Dĩnh nằm sát lại gần, nói: “Sao anh lại nói thế, chẳng nhẽ họ lại hư hỏng ư?”

“Anh làm kinh doanh lâu như thế, biết rất nhiều cô gái biết uống rượu bia, hơn nữa cuộc sống về đêm vô cùng phong phú”.

Trần Dĩnh dựa vào người Trương Hoa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi: “Chẳng nhẽ anh thường xuyên đi uống với những cô gái ấy?”

Trương Hoa nói: “Không, chỉ biết mà thôi!”

“Thế làm sao anh biết cuộc sống về đêm của họ rất phong phú?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa biết nói ra câu này là tự kéo mình vào rắc rối, liền nói: “Đâu phải cứ phải đi cùng họ mới biết?”

“Thôi được rồi, em tin những gì anh nói!”

Trương Hoa nói xong cũng cảm thấy kì quái, tại sao mình phải giải thích những chuyện này với Trần Dĩnh? Tại sao phải sợ cô ấy hiểu lầm?

Trần Dĩnh lại ôm lấy Trương Hoa, sau đó nói: “Anh nói xem, em uống rượu xong trông có xinh không?”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, nói: “Xem ra kể từ sau khi mở cửa hàng, em quả nhiên đã thay đổi!”

“Như thế không tốt à?”

“Anh chỉ thấy không quen thôi!”

3.

Ngày hôm sau, Trương Hoa có buổi đào tạo ở trong thành phố. Sau buổi đào tạo, vẫn có rất nhiều cô gái mua sách đến xin chữ kí của Trương Hoa. Trương Hoa vừa cảm thấy bất lực lại vừa cảm thấy khó chịu với những việc này.

Trương Hoa đang ngồi cắm cúi kí tên thì đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Giúp em kí tên với!”, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trần Dĩnh. Trương Hoa nhìn quanh, sau đó cố đè chặt giọng xuống, nói: “Sao em lại đến đây?”

Trần Dĩnh cười đáp: “Đến nghe giảng!”

Phía sau có người hối thúc: “Kí tên xong chưa?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Em đứng sang một bên chờ anh!”

Trương Hoa xong việc liề̀n ra chỗ Trầ̀n Dĩnh đứng chờ: “Em ra ngoài trước đợi anh, anh nói với bọn họ vài câu rồ̀i sẽ ra ngay!”

Trầ̀n Dĩnh hỏi: “Tại sao phải ra ngoài trước? Em muố́n cùng ra với anh!”

Trương Hoa thấ́y Trầ̀n Dĩnh như vậy cũng chẳng còn cách nào khác, liề̀n nói với các nhân viên khác: “Tôi có việc phải đi trước đây, phiề̀n mọi người ở lại dọn dẹp nhé!”, sau đó dẫn Trầ̀n Dĩnh ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài, Trương Hoa rấ́t lo một việc, đó là sợ Cổ Vân Vân đang đợi anh ở ngoài. Ra đế́n bên ngoài, cuố́i cùng cũng thở phào, Cổ Vân Vân không có ở đây.

Trương Hoa nói: “Em đợi anh một lát, anh đi lấ́y xe!”

Trương Hoa vừa ngồ̀i vào xe thì Cổ Vân Vân gọi điện đế́n, nói hôm nay cô đi cùng Kỉ Oanh, bảo Trương Hoa tố́i nay cùng đi, cô sẽ gọi thêm Lí Dương Uy cùng đi ăn. Sau đó nói: “Cuố́i cùng thì Kỉ Oanh và Dương Uy đã quyế́t định mùa xuân năm nay sẽ cưới!”

Lúc này Trương Hoa mới sực nhớ ra lâu lắ́m rồ̀i không liên lạc gì với Lí Dương Uy, hình như là kể từ sau khi anh làm giáo viên hướng dẫn đã mấ́t liên lạc với rấ́t nhiề̀u bạn bè trước đây, cũng không hiểu là anh không liên lạc với họ hay là họ không liên lạc với anh nữa.

Cổ Vân Vân thúc giục trong điện thoại: “Mau nói đi chứ! Cậu nói xem tố́i nay ăn ở đâu nào?”. Trương Hoa nói: “Tố́i nay tôi không có thời gian đi ăn đâu, bên này vẫn còn nhiề̀u việc phải làm!”

https://thuviensach.vn

4.

Nhìn thấy Trần Dĩnh vào xe, Trương Hoa liền nói: “Em có quay lại cửa hàng không? Nếu không chúng ta về nhà luôn!”

Trần Dĩnh nói: “Không về cửa hàng, cũng không về nhà!”

Trương Hoa liền hỏi: “Có chuyện gì khác sao?”

“Chẳng có chuyện gì khác cả, em chỉ muốn đi ra ngoài ăn với anh thôi! Em đã chọn địa điểm rồi, anh cứ đi theo là ok!”

Trên đường đi, Trần Dĩnh hào hứng nói: “Em chưa bao giờ nhìn thấy anh trên bục giảng, cuối cùng thì cũng được nhìn thấy rồi. Không ngờ lúc ở trên bục giảng anh lại nhiệt tình như thế, hơn nữa...” Trần Dĩnh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Cực kì đẹp trai!”

Trương Hoa và Trần Dĩnh vừa bước vào nhà hàng, anh biết ngay nhà hàng này chuyên phục vụ các cặp tình nhân, cách bài trí vô cùng lãng mạn. Trương Hoa đưa mắt nhìn quanh, Trần Dĩnh kéo tay anh nói: “Đừng nhìn nữa, mau vào đi!”

Gọi món xong, Trần Dĩnh nói: “Thế nào? Địa điểm em chọn cũng không tồi chứ hả?”

Trương Hoa gật gù: “Anh thấy là mấy con bé ở cửa hàng em chọn thì có!”

Trần Dĩnh vô cùng kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Trương Hoa liền nói: “Dù gì anh cũng ở với em bao nhiêu lâu, còn không biết cái gu của em sao?”

Trần Dĩnh tỏ vẻ không vui: “Chê gu của em tồi chứ gì?”

https://thuviensach.vn

“Đây không phải vấn đề tối hay không, chỉ là hứng thú có sự khác biệt, người như anh thường không thích những nơi như thế này!”

“Đúng thế, em cũng không thích những nơi thế này, hơn nữa cũng không biết rõ về nơi này nên lúc sáng đã lén đến đây xem trước, sợ tối nay đến lại mất mặt!”

Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Vậy chúng ta đổi sang nơi khác đi!”

Trần Dĩnh nói: “Đã đến đây rồi còn đi đâu nữa, cứ coi như để trải nghiệm một môi trường mới đi!”

Không khí mới mẻ này đúng là mang đến cho hai người một cảm giác khác lạ, đặc biệt là khi xung quanh có rất nhiều các cặp tình nhân đang đi qua đi lại. Trần Dĩnh khẽ thở dài nói: “Đột nhiên em cảm thấy chúng ta hoàn toàn chưa từng có giai đoạn tìm hiểu và hẹn hò nhau!”

Trương Hoa không nói gì nhưng anh hiểu hết ý Trần Dĩnh muốn nói.

5.

Hai người ăn cơm xong đi ra khỏi nhà hàng, Trần Dĩnh nhìn đồng hồ rồi nói: “Em chẳng muốn về nhà sớm chút nào!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Lên xe đi! Anh dẫn em đến một nơi!”. Trần Dĩnh nhìn ra ngoài cửa kính, hỏi: “Anh định về nhà bố mẹ đấy à?”

Trương Hoa liền nói: “Không, đến nơi em sẽ biết!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đỗ xe lại, sau đó tắ t đèn xe. Trầ n Dĩnh nhìn bố n bề tố i đen cảm thấ y hơi sờ sợ, liề n hỏi: “Đây là nơi nào?”

Trương Hoa xuố ng xe trước, sau đó qua mở cửa xe cho Trầ n Dĩnh, nói: “Em xuố ng đây đi!”

Trầ n Dĩnh xuố ng xe rồ i cứ bám chặt tay Trương Hoa, vừa đi vừa nói: “Tố i thế này, rố t cuộc là nơi nào thế? Hay là về đi, em sợ lắ m!”

Trương Hoa liề n bật đèn xe lên. Qua ánh đèn xe, Trầ n Dĩnh nhìn thấ y trước mặt là một khoảng đấ t trồ ng rau, nhìn tiế p ra xa thấ y thấ p thoáng một cánh đồ ng lớn cùng một vài hộ dân, còn có cả những dãy núi nhấ p nhô.

Trương Hoa ngồ i xuố ng, Trầ n Dĩnh cũng đành ngồ i xuố ng với anh, chẳng buồ n để ý xem có bẩn hay không nữa. Trương Hoa châm một điế u thuố c, sau đó nói: “Hồ i còn học cấ p hai, anh cùng với mấ y thằ ng bạn thường xuyên đế n đây!”

Trầ n Dĩnh liề n hỏi: “Bọn anh không sợ tố i sao?”

Trương Hoa nói: “Lúc ấ y cảm thấ y rấ t kích thích, làm gì biế t sợ!”

“Bọn anh đế n đây làm gì?”

“Đế n ăn trộm rau, sau đó mang về trường dùng bế p điện nấ u ăn!”

“Hóa ra anh cũng làm cả những chuyện này cơ à?”

Trương Hoa nói: “Giờ nghĩ lại thấ y rau ấ y nấ u thật khó ăn, nhưng lúc ấ y bọn anh cứ tranh nhau ăn, cảm thấ y rấ t ngon miệng,

https://thuviensach.vn

cũng rất thú vị! Giờ nghĩ lại thấy có lỗi với những người nông dân đó quá!"

Trần Dĩnh dựa vào người Trương Hoa, sau đó nói: "Bọn họ sẽ tha thứ cho các anh thôi, dù sao lúc ấy bọn anh còn nhỏ mà!"

Trần Dĩnh dựa vào người Trương Hoa, tưởng tượng lại cảnh bọn Trương Hoa đi ăn trộm rau, dần dần bỗng thấy bớt sợ hơn.

Trần Dĩnh thốt lên: "Yên tĩnh quá, cảm giác như chỉ còn hai chúng ta vậy! Sau này già rồi em cũng muốn sống ở một nơi như thế này, có thể sống một cuộc sống bình dị!"

6.

Hai người ngồi trên bãi cỏ rất lâu mới quay về thành phố. Xe vừa vào thành phố, Trần Dĩnh đã nói: "Chỉ cách nhau có một quãng đường chẳng bao xa, thế mà cảm giác hoàn toàn khác biệt!"

Trương Hoa nói: "Thực ra cuộc đời người cũng như vậy, có phồn hoa, có yên tĩnh, trong sự phồn hoa sẽ mất đi rất nhiều sự yên tĩnh, nhưng trong sự yên tĩnh lại sẽ nhớ nhung sự phồn hoa"

"Chẳng nhẽ không thể lựa chọn cả hai sao?"

- Đây chính là "cá" và "bàn tay gấu"(Trung Quốc có câu tục ngữ: Không thể có cả "cá" và "bàn tay gấu". Tức là chỉ có thể lựa chọn một trong hai mà thôi!)

Trần Dĩnh gật gù: "Cũng phải, khi người ta đạt được một cái gì đó, cùng lúc người ta cũng mất đi một cái gì khác, cũng giống như em hiện giờ, mặc dù làm ăn tương đối tốt nhưng lại mất đi rất nhiều thời gian dành cho con!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Từ khi nào em trở nên nhanh chóng nhận thức được vâ´n đê` thê´?”

Trâ`n Dĩnh bùi ngùi: “Nhận thức được thì có tác dụng gì, chẳng phải vẫn bâ´t lực hay sao? Anh luôn đi đào tạo người khác, nói cho người ta râ´t nhiê`u đạo lí, nhưng bản thân anh có thể nhảy ra khỏi những vâ´n đê` đạo lí â´y không?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa liê´c Trâ`n Dĩnh, sau đó nói: “Xem ra anh quả thực phải nhìn nhận lại em!”

Trâ`n Dĩnh liê`n mỉm cười: “Em chỉ nói bừa thôi, chẳng phải anh vẫn nói em ngô´c sao, cứ coi đó là mâ´y lời ngô´c nghê´ch đi!”

Trương Hoa nói: “Dám thừa nhận mình là ngô´c chính là thông minh đâ´y! Đáng tiê´c là râ´t nhiê`u người lại không chịu thừa nhận mình ngô´c!”

“Nói thê´ nào thì nói em vẫn thích anh coi em là ngô´c!”

Vê` đê´n nhà, chị Trương đang bê´ Tỉnh Tỉnh đợi hai người. Trâ`n Dĩnh nói: “Chị Trương còn chưa ngủ à? Sau này nê´u bọn em vê` muộn chị cứ ngủ trước đi nhé!”

Chị Trương cười nói: “Không sao, thực ra tôi cũng không ngủ được!”

Trâ`n Dĩnh liê`n dặn: “Thê´ thì chị đợi một lát, đợi em tă´m xong em sẽ bê´ Tỉnh Tỉnh sang ngủ cùng với bọn em!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 65

I.

Trương Hoa tắm xong vào phòng thấy Trần Dĩnh đang ngồi dựa lưng vào thành giường, Tỉnh Tỉnh đang nằm ngủ trong lòng cô. Trương Hoa nằm xuống nói: “Dương Uy sắp lấy vợ rồi!”

Trần Dĩnh liền nói: “Thế sao, anh ấy nói với anh thế à?”

“Không, nghe người khác nói, cũng hôm nay anh mới biết đấy chứ!” - Sau đó thở dài nói: “cũng chẳng biết là vì bận hay vì thế nào mà lâu lắm rồi không liên lạc với cậu ta!”

Trần Dĩnh liền bảo: “Hay là ngày mai anh bảo anh ấy với Kỉ Oanh qua nhà mình ăn cơm, trước tết năm ngoái chúng ta cũng cùng ăn cơm với nhau, sau hôm ấy chưa gặp lại lần nào!”

Trương Hoa nói: “Thôi cứ ăn ở ngoài cho lành, ăn ở nhà rắc rối lắm!”

“Ở bên ngoài làm sao thoải mái bằng ở nhà! Ngày mai hết giờ làm anh đi đón họ, em sẽ về sớm chuẩn bị với chị Trương”.

“Hay là em gọi cả Lưu Huệ Anh cùng đến, cũng lâu lắm rồi không thấy cô ấy đến, càng đông càng vui!”

Sáng ngày hôm sau, Trần Dĩnh trước khi ra ngoài đã dặn chị Trương buổi chiều chuẩn bị nhiều đồ ăn, bảo tối có mấy bạn học đến chơi. Có lẽ bởi trong nhà vẫn thường vắng vẻ nên chị Trương

https://thuviensach.vn

nghe thấy vậy thì vui lắm, còn nói với Trần Dĩnh: “Em cứ yên tâm, chị sẽ chuẩn bị chu đáo!”

Buổi sáng Trương Hoa gọi cho Lí Dương Uy, Lí Dương Uy nghe điện thoại liền nói: “Thằng ranh, cuối cùng cũng chịu gọi cho tôi rồi hả? Còn tưởng cậu mất tích rồi chứ!”

Cảm giác quen thuộc, giọng nói quen thuộc bỗng chốc khiến Trương Hoa thấy ấm áp trong lòng, thậm chí hơi cảm động. Lúc này anh mới phát hiện ra bởi vì chút thành công của mình mà anh xa cách với rất nhiều người bạn vốn thân thiết với mình.

Trương Hoa chỉ cười bảo: “Sợ làm phiền cuộc sống ngọt ngào của hai người nên mới không dám gọi đấy chứ!”, hai người nói chuyện phiếm dăm ba câu, Trương Hoa liền bảo: “Tối nay cậu với Kỉ Oanh qua nhà tôi ăn cơm đi, chiều hết giờ làm tôi sẽ qua đón hai người!”

Lí Dương Uy liền nói: “Thế cơ à, tôi cũng được hưởng thụ một lần đãi ngộ đặc biệt à?”

Trương Hoa do dự một lát rồi bảo: “Có cả Trần Dĩnh nữa!”

“Cô ấy cũng ở đấy à? Thế còn đứa bé thì sao?”

“Cũng ở nhà tôi luôn!”

“Thế thì tốt, đợt trước cậu bảo tôi là sinh con gái, tôi cứ mong nhìn thấy mặt con cưng của cậu!”

2.

Nhã Vận vừa được nghỉ đông về đến nhà đã làm nũng đòi mẹ phải cho đi thăm em bé. Mẹ Trương Hoa nói: “Cũng được, cũng lâu

https://thuviensach.vn

lă´m rô`i mẹ chưa nhìn thâ´y con bé, không biê´t anh trai con với Trâ`n Dĩnh bận cái gì mà lâu thê´ không cho con bé vê` thăm nhà!”

Lúc Nhã Vận gõ cửa, chị Trương vừa đi mua rau vê` được một lúc. Chị Trương mở cửa, cả hai người đê`u kinh ngạc. Chị Trương thâ´y Nhã Vận có vẻ ít tuổi, không giô´ng là bạn học của Trương Hoa với Trâ`n Dĩnh liê`n hỏi: “Cháu tìm ai?”

Nhã Vận càng ngạc nhiên hơn, hỏi lại: “Cô là ai? Sao lại ở trong nhà của anh trai cháu thê´ này?”, chị Trương lúc này mới nghe ra, bảo: “Chă´c cô là em gái của cậu Trương phải không, tôi là người giúp việc được chị dâu của cô thuê vê` làm việc!”

Nhã Vận thâ`m nghĩ: “Sao thuê người giúp việc mà anh cả không nói gì với mẹ nhỉ?”

Chị Trương liê`n nói: “Mời cô chủ vào nhà!”

Nhã Vận lâ`n đâ`u tiên được gọi là “cô chủ”, có vẻ ngại ngùng nói: “Cứ gọi cháu là Nhã Vận được rô`i!”. Nhìn thâ´y em bé đang bò trên nê`n đâ´t, Nhã Vận vội vã cởi dép ra, đi dép lê vào trong, ôm em bé lên nói: “Oa, đã lớn bă`ng này rô`i cơ à, còn biê´t bò rô`i đâ´y!”

Chị Trương nói: “Đúng thê´, giờ nó không thích bị người khác ôm đâu, chỉ thích nă`m trên nê`n đâ´t thôi!”

Nhã Vận nói: “Chẳng trách nê`n nhà sạch sẽ thê´, trước đây anh cả toàn đi dép vào trong phòng, chă´c bây giờ chỉ có thể đi dép lê trong nhà thôi!”

Chị Trương cười: “Đúng thê´, anh trai cô vì con bé mà thay đổi râ´t nhiê`u thói quen, nghe nói trước đây ở nhà hút thuô´c dữ lă´m, giờ vê` đê´n nhà là tuyệt đô´i không hút! Cô ngô`i chơi với Tỉnh Tỉnh

https://thuviensach.vn

nhé, tôi đi chuẩn bị cơm tôi! Hôm nay anh trai cô có mời bạn học cùng đế´n ăn cơm!”

3.

Tỉnh Tỉnh không chịu để Nhã Vận bế´, cứ nhấ´t định đòi nằ`m xuố´ng đấ´t để bò chơi, Nhã Vận đành phải ngồ`i dưới đấ´t cùng con bé, đế´n khi Tỉnh Tỉnh bò đi xa lại chạy đế´n ôm con bé lại, sau đó nói: “Sao mà nghịch như con trai thế´ hả? Cháu phải nhớ cháu là con gái, phải ngoan ngoãn!”, đáng tiế´c là Tỉnh Tỉnh chẳng đoái hoài đế´n những lời Nhã Vận nói, vẫn cứ bò đi khắ´p nhà. Chị Trương làm bế´p nghe thấ´y vậy liề`n nhoẻn miệng cười.

Lưu Huệ Anh đế´n trước tiên. Lúc Nhã Vận ra mở cửa, Lưu Huệ Anh liề`n nói: “Nhã Vận cũng đế´n hả em? Nghỉ rồ`i à?”

Nhã Vận nói: “Em nghỉ rồ`i, ngày mai mới về` nhà!”

Lưu Huệ Anh nhìn thấ´y chị Trương một mình trong nhà bế´p liề`n cười bảo: “Xem ra có cái ăn nên chị là người đế´n sớm nhấ´t rồ`i!” sau đó chạy vào bế´p nói: “Chị Trương, có cầ`n em giúp một tay không?”

Lưu Huệ Anh đã đế´n đây mấ´y lầ`n nên khá thân thiế´t với chị Trương.

Chị Trương nói: “Không cầ`n đâu, một mình tôi là được rồ`i!”

“Vậy thì để vị khách này đi nghỉ ngơi vậy, đợi khi nào Trầ`n Dĩnh về` thì vào giúp chị!” - Lưu Huệ Anh cười nói.

Lưu Huệ Anh đế´n trước mặt Tỉnh Tỉnh, bế´ phố´c con bé lên, nói: “Quỷ con, đừng có bò lung tung, để mẹ nuôi ôm cái nào!”

https://thuviensach.vn

Nhã Vận liề̀n hỏi: “Giờ chị ấ́y đang làm gì?”

Lưu Huệ Anh biế́t Nhã Vận đang hỏi về̀ Trầ̀n Dĩnh: “Em không biế́t à?”

Nhã Vận nói: “Anh cả em chỉ nói với mẹ là giờ chị ấ́y đang đi làm, nhưng không nói là làm ở công ty nào, cụ thể làm cái gì!”

Lưu Huệ Anh cười tinh quái: “Có phải anh trai em cảm thấ́y lép vế́ so với chị dâu em nên cố́ ý không nói ra chị ấ́y đang làm gì không hả?

“Chị nói cái gì thế́, em chẳng hiểu gì cả?”

“Chỉ có thể nói vậy thôi, chị dâu em hiện giờ có khi còn giàu có hơn cả anh trai em đấ́y!”

Nhã Vận càng thêm tò mò, vội hỏi chị ấ́y đang làm gì. Lưu Huệ Anh cười nhưng không nói. Nhã Vận cứ hỏi riế́t, cuố́i cùng Lưu Huệ Anh đành nói: “Đợi khi nào Trầ̀n Dĩnh về̀, em tự đi mà hỏi!”

4.

Lúc Trầ̀n Dĩnh về̀ đế́n nhà, trong tay cô xách theo một ít bia với đồ̀ uố́ng, vừa nhìn thấ́y Nhã Vận đã vô cùng ngạc nhiên: “Em được nghỉ rồ̀i à? Sao đế́n mà không báo trước để anh em đi đón?”

Nhã Vận nhìn thấ́y Trầ̀n Dĩnh bây giờ khác hẳn lúc mới dẫn con về̀ nhà, mặc quầ̀n áo theo phong cách công sở, dáng vẻ đảm đang, nhanh nhẹn, toàn thân toát lên một vẻ quyế́n rũ của người phụ nữ trưởng thành. Nhã Vận chợt không biế́t đố́i mặt thế́ nào với một Trầ̀n Dĩnh hiện giờ.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là bởi vì Nhã Vận không nghĩ rằng Trần Dĩnh sẽ thay đổi như vậy, trong lòng Nhã Vận, cho dù chị dâu trước đây có như thế nào vẫn là người chị dâu có bầu sau khi ly hôn, hoặc là một người mẹ đơn thân, trông có vẻ rất đơn giản, dịu dàng, thậm chí còn có chút u uất.

Nhã Vận liền nói: "Hôm qua em về đến nhà, vì vậy hôm nay qua thăm em bé!"

Trần Dĩnh nói: "Tỉnh Tỉnh gặp được cô chắc là vui lắm đấy! Em ngồi với chị Huệ Anh một lát đi, chị đi giúp chị Trương một tay!"

Nhã Vận đến bên cạnh Lưu Huệ Anh, thì thầm: "Rốt cuộc chị ấy đang làm cái gì?"

Lưu Huệ Anh bật cười: "Không nói cho em biết đâu!"

Nhìn chị Trương lúi húi ở trong bếp, Lưu Huệ Anh chợt nhớ ra cái gì, liền thì thầm nói: "Chị giúp việc không biết chuyện anh trai em và chị dâu đã ly hôn. Tối nay em phải nhớ kĩ, cần gọi là chị dâu thì cứ gọi là chị dâu, nếu không bà giúp việc biết thì không hay đâu!"

"Thôi được rồi, coi như là vì em bé vậy!" - Kì thực lúc vừa mới nhìn thấy Trần Dĩnh, suýt chút nữa Nhã Vận đã gọi cô là chị dâu. Bản thân Nhã Vận cũng không hiểu tại sao mình lại có tâm lý này, cũng có thể do nhìn thấy hình ảnh hiện nay của Trần Dĩnh khiến cho Nhã Vận có tâm lý khác lạ.

5.

Trương Hoa còn chưa gõ cửa, Nhã Vận đã nghe thấy tiếng cười nói của anh với Lí Dương Uy rồi. Nhã Vận đứng bật dậy nói: "Anh cả

https://thuviensach.vn

vê` rô`i! Để em ra mở cửa!”

Nhã Vận liê`n mở cửa ra, Trương Hoa chưa đê´n bên cửa, nhìn thâ´y Nhã Vận đã ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhã Vận nói vẻ không vui: “Có một lúc thôi mà đê´n mâ´y người hỏi như thê´, chẳng nhẽ em không thể đê´n đây sao?”

“Ai bảo em không thể đê´n, chỉ có điê`u em cứ xuâ´t quỷ nhập thâ`n, khiê´n cho người khác ngạc nhiên thôi!”

Lí Dương Uy đứng đă`ng sau mỉm cười nói: “Đại học có thú vị không em? Đã bă´t đâ`u yêu ai chưa?“, Kỉ Oanh đứng bên cạnh đánh anh một cái nói: “Anh nói lăng nhăng gì thê´, Nhã Vận vẫn còn nhỏ mà!”

Nhã Vận liê`n nói: “Chỉ có chị Oanh là tô´t bụng, anh Dương Uy chỉ biê´t bă´t nạt người khác thôi!”

Thực ra Nhã Vận cũng đã biê´t bọn họ từ lâu rô`i, trước đây hô`i còn học đại học, Trương Hoa thỉnh thoảng lại dẫn Nhã Vận đi tụ tập cùng lớp. Lí Dương Uy giả bộ than thở: “Thời gian trôi qua thật là nhanh, hô`i học đại học Nhã Vận vẫn chỉ là một cô nhóc, thê´ mà chớp mă´t đã thành sinh viên đại học rô`i!”, sau đó vỗ vai Trương Hoa bảo: “Xem ra chúng ta già thật rô`i!”

Trương Hoa nói: “Thôi đừng than thở nữa, mau vào trong đi!”

Trương Hoa cũng xách vê` cả bia và đô` uô´ng. Lưu Huệ Anh liê`n nói: “Xem ra hai người này không bàn bạc trước với nhau rô`i, cả hai đê`u mua bia với đô` uô´ng vê` này, ngay cả nhãn hiệu cũng giô´ng nhau luôn!”

Kỉ Oanh vừa vào trong đã ôm em bé nói: “Giô´ng Trương Hoa quá đi mâ´t!”

https://thuviensach.vn

Lí Dương Uy nói: “Cái thă`ng này thật chẳng đáng mặt bạn bè, con gái đã biế´t bò rô`i mới cho chúng ta biế´t mặt!”, nói rô`i liê`n móc trong túi ra một bao lì xì đỏ, nhét vào trong áo của em bé, nói: “Chút quà mọn, đừng chê ít nhé!”, Trương Hoa nói: “Cậu mà nói vậy lâ`n sau tôi không cho cậu đặt chân vào đây nữa đâu đâ´y!”

Tỉnh Tỉnh được Kỉ Oanh ôm, mă´t đảo quanh nhìn mâ´y khuôn mặt lạ hoă´c, nhưng không hê` khóc. Nhưng yên được một lúc là con bé lại vùng ra khỏi tay Kỉ Oanh. Kỉ Oanh đành phải đặt nó xuô´ng đâ´t. Nhã Vận nói: “Các anh chị ngô`i chơi đi, để em trông nó cho!”

6.

Lúc ăn cơm, chị Trương không ngô`i vào mâm, nói là bê´ em bé ra ngoài chơi. Nhưng mọi người nhâ´t định bảo chị ngô`i ăn cùng, nói chị vâ´t vả cả buổi rô`i. Trâ`n Dĩnh nói: “Kệ Tỉnh Tỉnh, cứ để nó bò quanh nhà, cho nó bò mệt tô´i nó mới chịu đi ngủ sớm!”

Trâ`n Dĩnh rót bia cho mọi người, chị Trương nói không biế´t uô´ng, Trâ`n Dĩnh liê`n rót nước ngọt cho chị. Trâ`n Dĩnh câ`m cô´c bia vô´n rót cho chị Trương đặt trước mặt mình, nói: “Cô´c này để em uô´ng vậy!”

Lưu Huệ Anh liê`n hỏi: “Cậu học uô´ng từ bao giờ thê´?”

Trương Hoa nói: “Bị mâ´y con ranh trong cửa hàng của cô â´y làm hư đâ´y!”

Lưu Huệ Anh cười: “Xem ra làm bà chủ cũng đâu có dễ dàng, còn phải học cách uô´ng bia rượu đâ´y”

Lưu Huệ Anh nói: “Trâ`n Dĩnh làm bà chủ rô`i à? Sao Trương Hoa không nói gì với bọn tôi thê´?

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh cười: “Cái gì mà bà chủ, chỉ là mở một cửa hàng nhỏ thôi mà!”, sau đó nhìn sang Nhã Vận nói: “Nhã Vận, em có muố́n uố́ng chút bia không?”

Nhã Vận cầm cố́c lên nói: “Chị rót cho em một ít đi, dù gì cũng là sinh viên đại học rồ̀i!”

Trương Hoa nói: “Không được, vẫn là trẻ con, không được uố́ng!”. Nhã Vận liề̀n buột miệng: “Chị dâu bảo là uố́ng được, tại sao em không được uố́ng?”

Câu nói này của Nhã Vận khiế́n cả Trần Dĩnh và Trương Hoa đề̀u ngạc nhiên. Trần Dĩnh trong lòng hơi phấ́n khởi, vội nói: “Lên đại học rồ̀i là trở thành người lớn, uố́ng một chút thôi không sao đâu!”, Trương Hoa cũng chẳng còn cách nào khác.

Lí Dương Uy, Kỉ Oanh và Lưu Huệ Anh mời chị Trương trước. Chị Trương được mời vô cùng ngạc nhiên, có lẽ không nghĩ rằ̀ng một người giúp việc như mình mà cũng được coi trọng như thế́. Trương Hoa nhìn thấ́y vậy đột nhiên cảm thấ́y vô cùng cảm động, dường như mình đang được quay trở lại cuộc số́ng đơn giản trước đây. Lúc ấ́y, trong lòng anh và các bạn học, địa vị của ai cũng như nhau, thậm chí bọn anh càng kính trọng những người lao động chấ́t phác, mộc mạc. Trương Hoa chợt phát hiện, sự cảm động này dường như đã mấ́t đi rấ́t lâu rồ̀i.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 66

I.

Mọi người đang uố´ng thì đột nhiên Tỉnh Tỉnh bò đế´n chân Trầ`n Dĩnh. Trầ`n Dĩnh ôm con lên, nói: "Đói rồ`i phải không?", sau đó gắ´p một ít thức ăn cho con ăn. Lí Dương Uy nói: "Giờ nó đã biế´t ăn thức ăn rồ`i à?"

Trầ`n Dĩnh nói: "Chỉ ăn được cái gì mề`m mề`m thôi anh ạ!"

Trương Hoa nói: "Thức ăn đã là gì, tôi còn cho nó uố´ng bia rồ`i cơ đấ´y!"

Trầ`n Dĩnh cười: "Mấ´y hôm trước anh ấ´y cứ một mực kề` cố´c bia vào miệng Tỉnh Tỉnh, kế´t quả là con bé uố´ng thật, cũng không hẳn là uố´ng, chỉ là liế´m liế´m tí xíu thôi!", sau đó nhìn sang Trương Hoa nói: "Sau này anh đừng cho con uố´ng bia nữa, nế´u không sau này nó sẽ bị anh đào tạo thành con ma men mấ´t!"

Nhã Vận đột nhiên nói: "Em nhìn thấ´y em bé có một cái răng rồ`i, nhỏ xíu, chỉ như cái chấ´m nhỏ!", sau đó đứng dậy đi đế´n bên Trầ`n Dĩnh, đưa tay vào miệng Tỉnh Tỉnh, nói: "Cưng à, cắ´n cô đi nào!"

Trương Hoa cầ`m cố´c lên nói: "Chị Trương, cám ơn chị thời gian qua đã vấ´t vả chăm sóc Tỉnh Tỉnh, thường ngày bận rộn quá, em cũng ít khi nói chuyện với chị, chị đừng để bụng nhé!"

Chị Trương vội nói: "Đấ´y là việc của người giúp việc chúng tôi mà, tôi chỉ lo chăm Tỉnh Tỉnh không tố´t sẽ khiế´n cô cậu phải lo lắ´ng

https://thuviensach.vn

thôi!”

Ăn cơm xong, mọi người ngô`i trong phòng khách nói chuyện phiê´m. Một lát sau, Lí Dương Uy và Kỉ Oanh chuẩn bị vê`, Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Để Trương Hoa tiễn hai người!”

Lí Dương Uy nói: “Cậu ta dám tiễn nhưng anh không dám ngô`i đâu!”

Trâ`n Dĩnh cười: “Anh â´y thường xuyên uô´ng bia rượu rô`i lái xe mà, chă´c là không sao đâu!”

Trâ`n Dĩnh chẳng qua cũng chỉ là nói xã giao thê´ thôi chứ trong lòng cũng râ´t lo Trương Hoa sẽ lái xe đưa Lí Dương Uy và Kỉ Oanh vê` thật.

Lí Dương Uy vẫn một mực bảo tự bă´t xe vê`, Trương Hoa nói: “Không tin tưởng tay lái của tôi thì tôi cũng không ép!”. Đợi họ vê` cả rô`i, Lưu Huệ Anh liê`n nói: “Hay là tô´i nay Nhã Vận vê` nhà chị ngủ đi, ở đây chă´c là không có chỗ ngủ rô`i!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Không câ`n đi xa thê´ đâu, thuê một phòng cho con bé ở nhà nghỉ bên cạnh cũng được mà!”, sau đó nói với Nhã Vận: “Trong nhà vẫn còn quâ`n áo của em, hay là em tă´m rửa đi rô`i hãy ra nhà nghỉ, chị sợ tă´m rửa ở nhà nghỉ không được sạch sẽ!”

Nhã Vận tă´m rửa xong, Trâ`n Dĩnh liê`n đưa Nhã Vận đi thuê phòng. Lưu Huệ Anh cũng xuô´ng nhà theo. Sau khi ra ngoài, Trâ`n Dĩnh nói với Lưu Huệ Anh: “Uô´ng chút bia đó không sao chứ?”

Lưu Huệ Anh nói: “Không sao đâu!”

Trâ`n Dĩnh liê`n bảo: “Vậy tớ đưa Nhã Vận đi thuê phòng, không tiễn cậu nữa nhé!”

https://thuviensach.vn

2.

Nhã Vận đi theo Trần Dĩnh vào trong nhà nghỉ, vừa mới vào trong đã không nén được hỏi: “Ở đây một đêm chắc tốn không ít tiền nhỉ?”

Trần Dĩnh cười: “Cũng không nhiều lắm!”

“Biết sớm thế này em đã đi về nhà ngủ với chị Lưu Huệ Anh rồi! Em còn tưởng là một cái phòng đơn giản thôi chứ!”

“Không sao đâu, dù sao cũng không phải ở trong thời gian dài!”

Trần Dĩnh ngồi trên ghế hỏi Nhã Vận đang ngồi trên giường: “Đi học đại học đã quen chưa?”

“Mọi thứ vẫn ổn ạ!”

Trần Dĩnh trầm ngâm một lát rồi lại hỏi: “Bố mẹ vẫn khỏe cả chứ?”

“Bố mẹ đều khỏe, nhưng mà nhớ em bé, nói là anh chị lâu lắm không cho cháu về nhà chơi!”

Trần Dĩnh nói: “Đều tại chị, dạo này chị bận quá, không có thời gian!”

Nhã Vận không nén được hỏi: “Chị đang làm gì thế?”

“Chị mở một cửa hàng hoa, ngày mai nếu không có việc gì em cứ qua đó chơi!”

Nhã Vận mau mắn đáp: “Vâng ạ!”

Trần Dĩnh lại nói: “Nếu ngày mai em dậy sớm thì về nhà ăn sáng, nếu mệt thì ngủ thêm một lúc, chị đã dặn lễ tân rồi, chỉ cần

https://thuviensach.vn

chưa bảo trả phòng thì em cứ tiếp tục ở lại đây!”

Trần Dĩnh ngồi thêm một lúc rồi đứng dậy nói: “Em ngủ sớm đi!”

Trần Dĩnh đi rồi, Nhã Vận liền bật ti vi lên xem, nhìn thấy trong phòng còn có cả máy tính, vốn định bật máy tính chơi nhưng nghĩ sao lại thôi. Lần đầu tiên ở trong nhà nghỉ, Nhã Vận thấy có chút mới mẻ, nằm trên giường xem ti vi mà mãi không ngủ được. Nhã Vận khẽ lẩm bẩm: “Có tiền vẫn hơn!”

3.

Kỉ Oanh nằm trên giường, đột nhiên quay người lại hỏi Lí Dương Uy: “Trương Hoa và Trần Dĩnh hiện nay là quan hệ gì vậy?”

Lí Dương Uy nói: “Có thể là quan hệ gì chứ? Quan hệ sống chung với nhau bởi vì sau khi ly hôn có con!”

Kỉ Oanh nói: “Có con rồi sao còn chưa phục hôn? Em thấy Trần Dĩnh cũng không tồi, tính tình cởi mở, lại hiền hòa, ăn cơm xong còn rửa bát cùng với người giúp việc!”

Lí Dương Uy nói: “Giày có vừa chân không chỉ có người đi mới biết, người ngoài nhìn làm sao biết được?”

Kỉ Oanh thở dài: “Chỉ có điều thái độ của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân có chút mơ hồ, hôm qua Cổ Vân Vân lúc đi cùng với em còn nói sắp mua nhà, để sau này cưới Trương Hoa sẽ dùng đến!”

Lí Dương Uy nói: “Bọn họ hoàn toàn không phù hợp, cho dù Trương Hoa không phục hôn thì cũng không thể chung sống với Cổ Vân Vân!”

https://thuviensach.vn

Kỉ Oanh nói: “Ai bảo không thể nào, có đôi khi em không thể hiểu nổi rốt cuộc Vân Vân đang muốn cái gì, thích cái gì? Có lẽ vì từ nhỏ cô ấy đã chẳng thiếu thứ gì, vì vậy mới không biết là đời này rốt cuộc mình đang theo đuổi cái gì nữa!”

Lí Dương Uy nói: “Anh dám nói, giả sử Trương Hoa và Cổ Vân Vân có quan hệ tình cảm từ hồi còn học đại học thì bọn họ đã tan từ lâu rồi!”

“Tại sao?”

“Cổ Vân Vân thích Trương Hoa là bởi vì cái cảm giác giành giật mãi mà không được. Cô ấy là một người có tính chiếm hữu rất lớn, giả sử cô ấy có người yêu hoặc có chồng rồi, nếu đối phương hoàn toàn nghe theo lời cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ mất hết hứng thú, thậm chí cảm thấy người đàn ông ấy chẳng có chút sức hút nào. Còn nếu đối phương không nghe lời cô ấy, chắc chắn cô ấy cũng không đồng ý!”

“Theo như anh nói cả đời này cô ấy không thể có bạn trai hoặc lấy chồng?”

“Anh không có ý đó, có thể chưa gặp được đối tượng thích hợp hoặc trong thời điểm hiện tại cô ấy chưa muốn đi tìm, vì vậy mới coi Trương Hoa là mục tiêu của mình, đáng tiếc Trương Hoa tuyệt đối không phải là đối tượng lí tưởng nhất của Cổ Vân Vân!”

“Em không thể hiểu hết lí lẽ của anh!” - Nói rồi liền vòng tay ôm lấy Lí Dương Uy, sau đó hỏi: “Thế đối tượng lựa chọn lí tưởng nhất của anh có phải là em không?”

Lí Dương Uy giả bộ thở dài: “Không phải là đối tượng lựa chọn lí tưởng cũng đâu còn cách nào khác, không thể lại hủy hôn lần hai được!”

https://thuviensach.vn

Kỉ Oanh tức tố́i nói: “Đồ̀ chim lợn, không được nói bậy!”

4.

Trương Hoa nằ̀m trên giường, ngắ́m khuôn mặt của Trầ̀n Dĩnh: “Em uố́ng bia một lầ̀n mà đã nghiện rồ̀i à?”

Trầ̀n Dĩnh nói: “Em đâu có thích uố́ng, chỉ có điề̀u bạn học của anh đế́n, em muố́n uố́ng với họ cho có không khí thôi!”

“Sao đột nhiên em lại muố́n anh mời bạn học đế́n nhà ăn cơm?”

“Cũng không có gì, chỉ cảm thấ́y con người ngoài việc kiế́m tiề̀n cũng nên thường xuyên tụ tập bạn bè, người thân. Còn nữa, người một nhà cũng nên dành thời gian ở bên nhau, cho dù công việc rấ́t bận rộn thì cũng nên bớt chút thời gian cùng nhau ra ngoài vui chơi!”

Trương Hoa lại nhìn Trầ̀n Dĩnh hồ̀i lâu. Trầ̀n Dĩnh nói: “Sao lại nhìn em như thế́? Mặt em uố́ng rượu xong trông khó coi lắ́m à?”

Trương Hoa lắ́c đầ̀u: “Không, chỉ có điề̀u em thay đổi khiế́n anh cảm thấ́y cứ là lạ!”

Trầ̀n Dĩnh liề̀n nằ̀m sát lại ôm Trương Hoa: “Thành phố́ này chính là nhà của anh, em chỉ muố́n xen vào một phầ̀n cuộc số́ng của anh thôi!”

Trương Hoa nghe xong liề̀n trầ̀m ngâm một lát rồ̀i nói: “Anh còn nhớ trước đây đi ngủ em không bao giờ ôm anh, tại sao mấ́y tháng gầ̀n đây cứ thích ôm anh ngủ thế́?”

“Như thế́ không tố́t sao?”

“Em thế́ này cứ khiế́n cho anh cảm thấ́y xa lạ!”

https://thuviensach.vn

“Xa lạ cũng tô´t mà, cứ coi như chúng ta vừa mới quen nhau!”

Thâ´y Trương Hoa không nói gì nữa, Trâ`n Dĩnh lại nói tiê´p: “Hay là chúng ta mua một căn nhà mới, căn nhà này hơi nhỏ, Nhã Vận đê´n lại không có chỗ ở”.

“Mặc dù hiện nay tiê`n lương của anh cũng tàm tạm, nhưng không hẳn là giàu có, em làm kinh doanh cũng không tô`i nhưng dù gì mới được có mâ´y tháng, muô´n mua nhà ở thành phô´ này không phải con sô´ nhỏ đâu!”

“Em đã nghĩ qua rô`i, từ giờ đê´n tê´t còn khoảng già nửa tháng nữa, trước tê´t nhân lúc chuyện buôn bán đang phâ´t, chúng ta sẽ mở thêm một cửa hàng nữa, như thê´ sẽ kiê´m được nhiê`u hơn. Dù gì tiê`n nhà cũng không phải trả hê´t trong một lâ`n, chỉ câ`n trả hê´t đợt đâ`u là được.

“Em có suy nghĩ này từ khi nào thê´?”

“Lúc buổi tô´i thâ´y Nhã Vận không có chỗ ngủ, em mới chợt nghĩ ra thôi!”

5.

Bởi vì lạ chỗ nên Nhã Vận không ngủ được, sáng dậy râ´t sớm. Lúc sang nhà Trương Hoa, Trương Hoa và Trâ`n Dĩnh vẫn còn chưa dậy, chỉ có chị Trương đang bận rộn ở trong bê´p.

Nhã Vận nói: “Chị Trương, em bé đâu rô`i?”

“Cháu vẫn đang ngủ trên giường â´y!”

Nhã Vận vào phòng râ´t lâu, cuô´i cùng cũng đánh thức được Tỉnh Tỉnh dậy, sau đó ôm con bé ra ngoài chơi, Trâ`n Dĩnh đi ra,

https://thuviensach.vn

thâ´y Nhã Vận đang ôm con liê`n nói: “Sao em dậy sớm thê´? Ngủ không ngon giâ´c à?”

Nhã Vận nói: “Cái giường râ´t dễ chịu, nhưng em không ngủ được!”

Đê´n lúc ăn sáng mà Trương Hoa vẫn chưa dậy. Nhã Vận vừa ăn vừa hỏi: “Sao anh â´y vẫn chưa dậy nhỉ?”

Trâ`n Dĩnh nói “Anh â´y không ăn sáng ở nhà nên thường dậy lúc chúng ta gâ`n ăn xong!”

Ăn sáng xong, Trâ`n Dĩnh hỏi Nhã Vận có muô´n đê´n cửa hàng hoa chơi không, Nhã Vận nói: “Em cũng muô´n đê´n xem sao!”

“Thê´ thì đi với chị!”

Đúng lúc â´y Trương Hoa dậy, nghe nói Nhã Vận muô´n đê´n cửa hàng hoa liê`n bảo: “Đợi anh rửa mặt xong sẽ đưa hai chị em đi!”

Ngô`i trong xe, Nhã Vận nói: “Em chưa bao giờ nghĩ anh cả sẽ được lái xe đi làm!”

Trương Hoa nói: “Em tưởng anh thích lă´m đâ´y hả? Gặp phải giơ tan tâ`m thì đi xe đạp còn nhanh hơn gâ´p vạn!”

Lúc đê´n cửa hàng, ba người kia đã mở cửa rô`i. Nhã Vận xuô´ng xe liê`n hỏi Trâ`n Dĩnh cửa hàng ở đâu, sau đó chạy thẳng vào trong cửa hàng. Trâ`n Dĩnh nói với Trương Hoa: “Anh đi cẩn thận nhé!”

Trương Hoa không lái xe đi ngay, ngẫm nghĩ một lát rô`i nói: “Nê´u em thực sự muô´n mở thêm cửa hàng, bây giờ chă´c anh không có thời gian giúp em đâu!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh nói: “Anh cứ lo việc của anh đi, em sẽ tự lo liệu những chuyện này!”

6.

Nhã Vận đứng trước cửa hàng lẩm bẩm: “Hóa ra cửa hàng hoa lấy tên của em bé!”

Trần Dĩnh đến gần nói: “Vào trong đi!”

Sau khi vào trong, Nhã Vận nhìn thấy cửa hàng rất to, hơn nữa bài trí cũng rất đẹp, ngoài hoa tươi còn có đồ chơi và bánh gato... Nhã Vận nói: “Không khí cũng không tồi, rất thơm, chắc là khách hàng đa phần là các cặp đôi nhỉ!”

Đổng Mộng Mộng nhìn thấy Trần Dĩnh vào liền nói: “Chị dâu đến đấy à?”, Tiểu Nhã và Tiểu Lộ cũng chào Trần Dĩnh là chị dâu. Nhã Vận thầm nghĩ: “Sao toàn gọi là chị dâu thế?”

Đổng Mộng Mộng thấy Nhã Vận liền hỏi: “Em gái đây là...?”

Trần Dĩnh nói: “Là cô của Tỉnh Tỉnh đấy!”

Đổng Mộng Mộng nói: “Hóa ra là em gái của thầy Trương à?”

Nhã Vận vốn chỉ định qua xem rồi đi ngay, kết quả lại thấy cửa hàng này cũng rất thú vị, hơn nữa ba cô bán hàng đều hay nói hay cười, thế nên cảm thấy cứ ở đây cũng được. Thỉnh thoảng Nhã Vận cũng giúp một tay. Thỉnh thoảng một trong ba người bọn họ phải ra ngoài đi giao hàng, Nhã Vận còn phải giúp mọi người tiếp khách, bán hàng. Tất cả những việc này khiến cho Nhã Vận cảm thấy vô cùng mới mẻ và thú vị.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, Nhã Vận không hiểu tại sao trong lòng mình lại nảy sinh cảm giác ghen tị. Trong suy nghĩ của cô, chỉ có mình được gọi Trần Dĩnh là chị dâu, thế mà cả ba cô này đều gọi Trần Dĩnh là chị dâu. Đây đúng là tâm lý của trẻ con. Trong thâm tâm của Nhã Vận, Trần Dĩnh là bà chủ cửa hàng, bọn Đổng Mộng Mộng là nhân viên, nếu chỉ mình Nhã Vận được phép gọi Trần Dĩnh là chị dâu thì rõ ràng mối quan hệ giữa cô và Trần Dĩnh có vẻ sẽ thân thiết hơn. Thế nhưng bây giờ ai cũng gọi như vậy, tự nhiên cảm giác thân thiết không còn.

Buổi chiều, Trần Dĩnh bảo Nhã Vận về sớm đi, nói ở đây mệt lắm nhưng Nhã Vận không chịu đi, nói muốn ở đây chơi. Đến chiều tối, Trần Dĩnh nói với Nhã Vận: “Giúp chị cả ngày rồi chắc là mệt lắm nhỉ!”

Nhã Vận lắc đầu: “Em không sao!”

“Đợi thêm chút nữa chúng ta về trước, tối nay không về nhà ăn cơm, chị dẫn em vào trung tâm đi dạo một lát nhé!”

Nhã Vận liền nói: “Hay là chúng ta về nhà bế Tỉnh Tỉnh cùng đi nhé!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 67

I.

Trâ`n Dĩnh nói với Nhã Vận: “Nhân lúc này không có khách, chị nói chút chuyện với bọn họ đã, sau đó chúng ta đi nhé!”

Trâ`n Dĩnh dẫn Nhã Vận ra ngô`i trên ghê´ sô pha dành cho khách, sau đó gọi Đổng Mộng Mộng và Tiểu Nhã, Tiểu Lộ lại nói chuyện.

Trâ`n Dĩnh nói: “Bây giờ gâ`n đê´n giờ cơm rô`i, lại không có khách, bọn em ngô`i xuô´ng đây cả đi, chị có chút chuyện muô´n nói với các em!”

Trâ`n Dĩnh hỏi Đổng Mộng Mộng: “Bây giờ nê´u muô´n tìm nhân viên thì có dễ tìm không?”

“Sắ´p đê´n tê´t rô`i, lúc này mà tìm thì hơi khó!”

Nói rô`i Đổng Mộng Mộng thâ´y lạ liê`n hỏi: “Chẳng nhẽ chị định thuê thêm người cho cửa hàng?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Chị định vài ngày tới sẽ mở thêm một cửa hàng nữa, đê´n lúc â´y để Mộng Mộng qua phụ trách bên đó!”

Đổng Mộng Mộng liê`n nói: “Mặc dù trước tê´t khó tìm, nhưng em sẽ nghĩ cách!”

“Nê´u tìm được người có năng lực, có kinh nghiệm thì lương cao một chút cũng được, không có thì tìm người có tiê`m năng mà không

https://thuviensach.vn

có kinh nghiệm cũng được, chúng ta sẽ từ từ đào tạo!”

Trần Dĩnh nói tiếp: “Nếu mở cửa hàng này thành công, sau tết chúng ta sẽ mở thêm vài ba cửa hàng con nữa, vì vậy Tiểu Nhã và Tiểu Lộ cũng phải chuẩn bị tinh thần nhé!”

Tiểu Nhã và Tiểu Lộ vừa nghe nói Đổng Mộng Mộng sẽ ra ngoài phụ trách riêng một cửa hàng, trong lòng hơi hụt hẫng, nghe Trần Dĩnh nói vậy lập tức phấn khởi hẳn. Trần Dĩnh nhìn họ, sau đó cười bảo: “Chỉ có điều chị phải nói trước, cho dù trong số các em là ai, nhất định phải làm được hai điều thì mới mở chi nhánh nhỏ mới!”

Tiểu Lộ lập tức hỏi: “Điều kiện gì ạ?”

Trần Dĩnh nói: “Thứ nhất, học cách tự quản lý một cửa hàng. Việc này không khó, chị dâu hồi đầu cũng không có kinh nghiệm. Thứ hai, mỗi người phải kiếm được hai người nữa đến, không có người mới đến thì muốn mở cửa hàng cũng khó!”

2.

Trần Dĩnh đi rồi, ba người bọn họ vô cùng phấn khởi, buổi tối làm việc cũng rất tích cực. Đối với bọn họ mà nói, có thể độc lập quản lý một cửa hàng là một giấc mơ bấy lâu nay.

Trên đường về nhà, Nhã Vận nói: “Để bọn họ tự quản lý cửa hàng liệu có xảy ra vấn đề tiền bạc không?”

Trần Dĩnh cười: “Chị xuất thân là dân tài vụ, chuyện này không cần phải lo lắng. Đối với con gái như họ, có thể tự quản lý một cửa hàng riêng là một sự thể hiện thân phận rồi, huống hồ còn có những nhân viên khác nữa, họ không dám làm bậy đâu!”

https://thuviensach.vn

Về đến nhà, Trần Dĩnh nói với chị Trương: “Tối nay chị ở nhà tự ăn gì nhé, chắc tối nay Trương Hoa cũng không về sớm đâu, em dẫn Tỉnh Tỉnh và Nhã Vận đi dạo một lát!”

Nào ngờ Trương Hoa về rất sớm, về nhà thấy chị Trương đang ăn cơm một mình. Trương Hoa trước đây về nhà rất ít khi nói chuyện với chị Trương, tối qua sau khi bọn Lí Dương Uy đến, thái độ của anh với chị Trương cũng thay đổi khá nhiều. Chị Trương vội đứng dậy nói: “Tôi không biết là cậu về sớm thế nên tôi đã ăn cơm trước!”, Trương Hoa nói: “Không sao đâu!”

Chị Trương nói: “Hay là tôi đi làm thêm thức ăn cho cậu nhé!”, Trương Hoa lắc đầu: “Thế này cũng được rồi!”

Trương Hoa đang ăn thì đột nhiên hỏi: “Tỉnh Tỉnh đâu rồi? Vẫn đang ngủ à?”

“Cô Dĩnh vừa về nhà đón cháu ra ngoài chơi rồi, nói là tối nay ra ngoài đi dạo, còn có cả Nhã Vận nữa!”

“Hóa ra là thế!”

Ăn xong cơm, Trương Hoa vào trong phòng trước, đột nhiên không có hai mẹ con Trần Dĩnh ở nhà, anh lại chẳng biết làm gì. Giả sử trước đây về nhà sớm, không có Trần Dĩnh ở nhà anh còn có thể bế Tỉnh Tỉnh chơi.

Trương Hoa bật máy tính lên mới phát hiện ra đã lâu lắm rồi anh không động đến máy tính, chỉ có Trần Dĩnh thỉnh thoảng về nhà dùng. Chơi điện tử một lúc mà vẫn không tìm lại được cảm giác như trước đây, Trương Hoa liền tắt máy.

Nằm trên giường, Trương Hoa tiện tay giở sách của Trần Dĩnh, mới phát hiện dạo này cô toàn đọc sách về quản lý, hơn nữa toàn là

https://thuviensach.vn

sách có ghi tên anh. Trương Hoa thật sự chẳng có chút hứng thú gì với những cuốn sách này.

Cuối cùng Trương Hoa vẫn gọi cho Trần Dĩnh, hỏi xem bọn họ đang ở đâu. Trần Dĩnh nói: "Bọn em đang đi dạo khu mua sắm!"

Trương Hoa nói: "Có cần anh đi đón không?"

Trần Dĩnh nói: "Không cần đâu, con nhóc Nhã Vận khỏe lắm, còn chẳng biết nó định đi đến khi nào!"

3.

Trương Hoa nằm trên giường, cảm giác mấy tiếng buổi tối sao mà dài đằng đẵng. Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng Trần Dĩnh mở cửa, trong lòng anh mới nhẹ nhõm đi phần nào. Trương Hoa không rõ tại sao khi không có mẹ con Trần Dĩnh ở nhà, anh lại đột nhiên cảm thấy trống trải và hụt hẫng đến thế. Chẳng nhẽ dạo này anh đã quen với việc về đến nhà là có thể gặp hai mẹ con Trần Dĩnh ư?

Trần Dĩnh ôm con vào phòng, sau đó đặt con xuống giường, nói: "Chắc là Tỉnh Tỉnh mệt lắm rồi, con bé ngủ luôn lúc ở trên xe rồi anh ạ!". Trần Dĩnh vươn vai một lát, nhìn Trương Hoa nói: "Mệt thật đấy! Cũng may lúc đi chơi có Nhã Vận ôm Tỉnh Tỉnh!"

Trương Hoa liền hỏi: "Nhã Vận đâu rồi?"

"Em đưa con bé qua nhà nghỉ rồi!"

"Sao muộn thế này mới về?"

Trần Dĩnh nói: "Muộn á?", sau đó nhìn lên đồng hồ: "Còn chưa đến mười một giờ mà, đâu đã muộn?"

https://thuviensach.vn

“Thế à, sao anh cảm thấy đã muộn lắm rồi!”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên ngồi sát lại gần Trương Hoa, nói: “Không phải tại không có em ở nhà nên anh bắt đầu thấy nhớ em đấy chứ?”

Trương Hoa nói: “Mặt em bắt đầu dày lên từ khi nào thế? Mau đi tắm đi!”

Trần Dĩnh cười toét rồi đứng dậy nói: “Thôi được rồi, em đi tắm!”, vừa định đi liền ngoảnh đầu lại nói: “Tỉnh Tỉnh thì làm thế nào bây giờ? Có nên tắm cho nó không?”

Trương Hoa nói: “Đã ngủ say rồi còn tắm kiểu gì?”

Trần Dĩnh tắm xong lên giường nói với Trương Hoa: “Ngày mai chúng ta lại lắp lại cái giường của Nhã Vận ngoài ban công vào trong nhà đi!”

“Để làm gì?”

“Nhã Vận không muốn ở ngoài khách sạn, nói rất tốn tiền, con bé nói sẽ ngủ chung với chị Trương!”

“Nó định ở đây lâu dài đấy à?”

Trần Dĩnh cười: “Nó định sẽ đến giúp cửa hàng của em trong đợt nghỉ tết này!”

Trương Hoa có vẻ ngạc nhiên: “Con nhóc này từ sáng tới tối chỉ biết có chơi, nó lại ngoan ngoãn đến cửa hàng giúp em chắc?”

“Uổng công anh ngày xưa làm ở bộ phận nhân sự, đối với những người khác nhau chúng ta phải có sách lược khác nhau chứ!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh thấy Trương Hoa nhìn mình liền vội vàng ôm lấy anh nói: “Em biết anh sẽ nói là em rất lạ cho mà xem, để giảm bớt cảm giác xa lạ, em sẽ lại gần anh thêm chút nữa!”

4.

Đổng Mộng Mộng quả nhiên nhanh chóng tìm được hai cô gái khác, thế là nhân lực trong cửa hàng vừa đủ, Trần Dĩnh cũng có thời gian bắt đầu tìm mặt bằng mới để mở cửa hàng. Trần Dĩnh bảo Đổng Mộng Mộng học cách tính toán sổ sách, hàng ngày cô sẽ đến kiểm tra. Còn về phương diện kinh doanh, Trần Dĩnh biết với Đổng Mộng Mộng không thành vấn đề.

Mấy ngày sau đó, Nhã Vận luôn đi cùng Trần Dĩnh, cùng đi tìm cửa hàng, bài trí cửa hàng và làm thủ tục kinh doanh. Những thứ này đối với Nhã Vận mà nói thì càng mới mẻ hơn, hơn nữa cũng thấy còn có thể học được rất nhiều kiến thức. Cửa hàng mới cách cửa hàng cũ không xa lắm, khoảng chừng ba bến xe buýt.

Bởi vì cùng một nguồn hàng, hơn nữa cách bài trí và sửa sang cửa hàng cũng không quá phức tạp nên cửa hàng mới chẳng mấy chốc đã hoàn thiện. Chiều nay, Đổng Mộng Mộng và hai nhân viên mới đang bài trí cửa hàng thì Trần Dĩnh dẫn Nhã Vận đến. Trần Dĩnh hỏi Đổng Mộng Mộng: “Ngày mai là khai trương rồi, đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Đổng Mộng Mộng nói: “Em đã chuẩn bị hết theo ý chị dâu rồi, từ hôm qua đến hôm nay đã cho người phát tờ rơi ở những khu vực xung quanh đây rồi, ngày mai sẽ tiếp tục phát tiếp. Ngoài ra em đã liên hệ với hai cô sinh viên đại học. Nếu như quá bận, cần có người đến đưa hàng thì sẽ gọi họ đến giúp, tiền công tính theo lộ trình!”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh gật gù: “Thế thì tốt. Chuyện buôn bán bên này giao cả cho em nhé, hi vọng em sẽ làm tốt! Nhiệm vụ của chị chỉ là tài vụ và hậu cần thôi!”

Đổng Mộng Mộng nói: “Chị dâu cứ yên tâm, ba đứa bọn em sẽ làm hết sức mình!”

“Tối nay chị không ăn cơm với bọn em được, hai hôm nay bọn em đều vất vả, tối nay em dẫn hai người họ đi ăn tối nhé, mang hóa đơn về thanh toán với cửa hàng!”

5.

Trên xe về nhà, Trần Dĩnh nói: “Mấy ngày qua có thu hoạch được cái gì không?”

Nhã Vận nói: “Cảm giác thu hoạch được rất nhiều, chẳng trách các sinh viên trong trường đại học cứ nghỉ tết hay nghỉ hè một cái là đi làm thuê. Như vậy đến khi bước ra ngoài xã hội sẽ không thấy lạ lẫm nữa!”

Trần Dĩnh nói: “Đi làm thuê có rất nhiều dạng. Có người đi làm thuê là để trải nghiệm cuộc sống, có người đi làm thuê là để kiếm tiền, nhưng không nhất định sẽ học được nhiều kiến thức. Chị hi vọng sau này em có thể học hỏi thêm được chút kiến thức hữu ích vào mỗi dịp nghỉ!”

Nhã Vận im lặng một lát rồi nói: “Trước đây em cứ cảm thấy chị chỉ có thể làm những công việc đơn giản một chút, thật không ngờ chị lại biết nhiều như thế!”

Trần Dĩnh mỉm cười: “Trong đời người có những con đường mà em không hề muốn đi, nhưng có lúc những hoàn cảnh phức tạp sẽ

https://thuviensach.vn

khiế́n em thay đổi phương hướng!”

Nhiề̀u lúc Nhã Vận vẫn quen gọi Trầ̀n Dĩnh là chị dâu, nhưng chỉ cầ̀n hai người đi với nhau là Nhã Vận lại không thể gọi như thế́. Trong lòng cô có một thứ tình cảm hế́t sức phức tạp với Trầ̀n Dĩnh lúc này, một mặt cô vẫn nhớ chuyện Trầ̀n Dĩnh phản bội anh trai mình, mặt khác vẫn âm thầ̀m khâm phục khả năng hiện tại của Trầ̀n Dĩnh. Còn nữa, Nhã Vận cũng bắ́t đầ̀u cảm thấ́y ngưỡng mộ vẻ lôi cuố́n rấ́t nữ tính và chững chạc đang toát ra từ con người Trầ̀n Dĩnh lúc này, thậm chí có lúc Nhã Vận còn âm thầ̀m bắ́t chước.

Trước đây Nhã Vận còn có chút phản cảm với chuyện anh trai và Trầ̀n Dĩnh ngủ chung với nhau, nhưng dầ̀n dầ̀n cũng thấ́y quen, đặc biệt là khi có cả Tỉnh Tỉnh ngủ chung với họ, có cảm giác rấ́t ấ́m cúng. Hơn nữa Nhã Vận phát hiện ra Trầ̀n Dĩnh hiện giờ có rấ́t nhiề̀u điề̀u thú vị, cho dù là về̀ cách nhìn nhận đố́i với vật chấ́t hay là cách lựa chọn địa điểm đi chơi, hoặc ngôn ngữ nói chuyện với mọi người hằ̀ng ngày, tấ́t cả dường như đã khác hẳn trước đây.

6.

Trương Hoa làm xong việc ở công ty cũng khá muộn, đang lái xe về̀ nhà thì đột nhiên nhớ ra Trầ̀n Dĩnh nói ngày mai sẽ khai trương cửa hàng thứ hai. Dạo này anh bận rộn suố́t nên không qua đó xem, chỉ biế́t qua loa địa chỉ thôi.

Trương Hoa chầ̀m chậm lái xe, sau đó nhìn hai bên đường, cuố́i cùng cũng tìm được cửa hàng. Trong cửa hàng vẫn còn có người đang làm việc, vì vậy đèn vẫn bật sáng trưng, trên tấ́m bảng hiệu là dòng chữ bắ́t mắ́t “Cửa hàng hoa tươi và tặng phẩm Tỉnh Tỉnh”, bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn “Cơ sở hai”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nhìn thấy vậy không khỏi phì cười, thầm nghĩ: "Chẳng nhẽ còn định mở cơ sở ba, cơ sở bốn sao?"

Trương Hoa dừng xe lại, sau đó đi vào trong, Đổng Mộng Mộng nhìn thấy Trương Hoa liền đến gần hỏi: "Thầy Trương, sao lại đến đây?"

Trương Hoa nói: "Tôi đi ngang qua đây nên ghé vào xem sao, muộn thế này rồi mà vẫn còn làm việc à?"

Đổng Mộng Mộng nói: "Chị dâu tin tưởng em như vậy, em không muốn để xảy ra sai sót gì, vì vậy mới kiểm tra kĩ lưỡng lại vài lần!"

Trương Hoa nói: "Mọi người vất vả quá!", nói rồi móc hai trăm tệ từ trong ví đưa cho Đổng Mộng Mộng: "Tối nay mấy chị em đi ăn đêm đi, đừng nói với chị dâu nhé, cô ấy xuất thân tài vụ, có cái gì cũng phải ghi vào sổ sách!"

Đổng Mộng Mộng nói không cần, bảo tiền ăn tối nay do cửa hàng thanh toán, Trương Hoa nói: "Cứ coi đây là chút thành ý của cá nhân tôi đi, cầm lấy đi! Không cầm là tôi không vui đấy!"

Trương Hoa hỏi han một số công việc chuẩn bị cho việc khai trương. Nghe Đổng Mộng Mộng nói xong, anh mới biết mình đã lo lắng là thừa. Trương Hoa bèn hỏi: "Những việc này đều là do cô sắp xếp à?"

Đổng Mộng Mộng nói: "Không phải, toàn là do chị dâu dặn dò em làm thôi!"

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 68

I.

Trương Hoa vê` đê´n nhà, Trâ`n Dĩnh vẫn chưa ngủ, Tỉnh Tỉnh nă`m bên cạnh đã ngủ say rô`i. Vì Nhã Vận ngủ chung phòng với chị Trương nên dạo này Trâ`n Dĩnh thường để cho con ngủ chung.

Trương Hoa nói: "Sao dạo này Tỉnh Tỉnh ngủ sớm thê´?"

Trâ`n Dĩnh cười: "Nhã Vận vê` đê´n nhà một cái là đùa nghịch tung trời với con bé, chă´c mệt quá nên nó mới đi ngủ sớm đâ´y!"

Trương Hoa tă´m xong lên giường, nhìn thâ´y con gái đang ngủ liê`n nói: "Đúng là con quỷ con, sáng nào cũng cứ năm, sáu giờ sáng là tỉnh dậy, bò lên người bô´ nghịch!"

Trâ`n Dĩnh cười: "Ai bảo anh là bô´ nó làm gì!"

Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh, nói: "Xem ra bây giờ đúng là anh câ`n phải có cái nhìn khác vê` em!"

"Sao anh lại nói thê´?"

"Lựa chọn địa chỉ cửa hàng tô´t, bài trí bă´t mă´t, cả phương thức tuyên truyê`n cũng râ´t độc đáo!"

"Em còn tưởng anh nói chuyện gì chứ, những chuyện này đê`u là em học ở anh đâ´y, muô´n nhìn bă`ng con mă´t khác thì anh phải tự nhìn mình đâ´y!"

https://thuviensach.vn

“Học anh á?”

“Chọn địa chỉ và cách bài trí của cơ sở một đề̀u là anh làm, em chỉ mô phỏng theo mà thôi, còn về̀ chuyện tuyên truyề̀n, em cũng học theo anh thôi!”

Trương Hoa nói: “Sao em biế́t là do anh in tờ rơi?”

“Anh làm lộ liễu như thế́, em đâu phải là con ngố́c mà không biế́t?”

“Xem ra anh mới là ngố́c!”

Trầ̀n Dĩnh nằ̀m sát lại Trương Hoa, ôm lấ́y anh nói: “Cửa hàng làm ăn phát đạt thực ra toàn là nhờ công lao của anh đấ́y!”

“Em không phải thực sự định tiế́p tục mở thêm các cơ sở đấ́y chứ?”

“Đợi sang năm xem tình hình sẽ tính tiế́p anh ạ! Cửa hàng mới đã mở rồ̀i, cửa hàng bên này cũng thêm một cô bán hàng nữa, nói chung cũng nhẹ nhàng hơn rồ̀i! Đợi anh rảnh rỗi thì đưa mẹ con em về̀ nhà bố́ mẹ một chuyế́n nhé! Sắ́p đế́n tế́t rồ̀i, anh cũng nhân tiện về̀ xem trong nhà còn thiế́u cái gì không?”

2.

Nghe nói Trương Hoa sẽ dẫn con về̀ thăm nhà, mẹ anh đã vội vàng đi chuẩn bị cơm chiề̀u từ sớm. Nhã Vận vừa ôm cháu xuố́ng xe, mẹ Trương Hoa đã chạy ngay ra đón, sau đó cười: “Mấ́y tháng không gặp mà đã nặng thế́ này rồ̀i, thêm vài tháng nữa chắ́c là không bế́ nổi nó mấ́t!”

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh xuô´ng xe, đê´n gâ`n chào mẹ. Mẹ Trương Hoa mải nhìn đứa cháu trong tay, cũng buột miệng đáp ừ. Trâ`n Dĩnh đi vào trong nhà cũng chào bô´ Trương Hoa là bô´. Bô´ Trương Hoa nhìn cô rô`i bảo: "Ngô`i xuô´ng đi, chuẩn bị ăn cơm rô`i!"

Bởi vì có trẻ con nên không khí trong nhà vui vẻ hẳn. Tỉnh Tỉnh cứ được bà bê´ suô´t, Trâ`n Dĩnh cũng không mâ´y ngại ngùng nữa. Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa nói nê´u không có việc gì tô´i nay cứ ngủ ở đây. Trương Hoa vẫn muô´n vê` thành phô´, nói có xe nên đi cũng nhanh thôi. Trâ`n Dĩnh nói: "Thôi cứ ở lại một tô´i đi, sáng mai vê` cũng được mà!"

Lúc Trâ`n Dĩnh tă´m cho con, Nhã Vận chạy vào giúp một tay. Mẹ Trương Hoa hỏi: "Giờ rô´t cuộc con đang nghĩ gì?"

"Con chẳng nghĩ gì cả!" - Trương Hoa đáp.

"Không nói gì mà cứ ở với nhau như thê´ sao?"

"Tỉnh Tỉnh còn nhỏ, Trâ`n Dĩnh hiện giờ vẫn chưa có chỗ ở mới, vì vậy chỉ có thể để cô â´y ở tạm chỗ con".

"Con với Vân Vân có còn đi lại không?"

"Ở cùng một công ty, mẹ nói có thể không qua lại không?"

"Giờ mẹ cũng chẳng hơi đâu quản lý chuyện của bọn con, nhưng đứa bé là cô´t nhục nhà họ Trương, không thể để nó chịu khổ!"

"Sao lại chịu khổ, nó có ở với ai cũng không phải chịu khổ!"

Mẹ Trương Hoa thở dài: "Sớm biê´t thê´ này thì câ`n gì để đứa bé lại, hai đứa chúng bay thì chẳng sao, nhưng con bé lớn rô`i sau này dễ bị người khác khinh thường!"

https://thuviensach.vn

“Mẹ chỉ lo lắ ng vớ vẩn, sao lại bị coi thường?”

“Nế u không phải không có mẹ thì sẽ là không có bố , sao lại không bị người ngoài coi thường chứ?”

3.

Mẹ Trương Hoa muố n Tỉnh Tỉnh ngủ chung nhưng Trầ n Dĩnh nói: “Tỉnh Tỉnh ban đêm vẫn hay quấ y khóc, hơn nữa sáng lại dậy sớm, thôi cứ để nó ngủ với con thì hơn!”

Trương Hoa vố n định để Nhã Vận ngủ chung với Trầ n Dĩnh, còn mình ngủ trên giường của em gái, nhưng thầ m nghĩ mẹ sớm đã biế t mình với Trầ n Dĩnh ngủ chung với nhau rồ i, vì vậy sau đó cũng đi theo Trầ n Dĩnh vào phòng.

Đợi họ vào phòng rồ i, mẹ Trương Hoa liề n kéo Nhã Vận vào phòng, hỏi Nhã Vận: “Bây giờ Trầ n Dĩnh đang làm gì? Sao mẹ thấ y nó khác hẳn ngày xưa thế ?”

Nhã Vận nói: “Chị ấ y mở hai cửa hàng hoa tươi, hơn nữa làm ăn cũng khá lắ m, nghe chị Huệ Anh nói, hiện giờ chị ấ y còn giàu hơn cả anh con!”

Mẹ Trương Hoa trầ m ngâm hồ i lâu, lẩm bẩm nói: “Nó lấ y đâu ra tiề n vố n mở cửa hàng nhỉ?”

Nhã Vận nói: “Con cũng hỏi nhỏ anh cả rồ i, anh ấ y nói chị ấ y vay tiề n mẹ đẻ!”

“Xem ra hiện giờ nó có thể tự nuôi Tỉnh Tỉnh mà không thành vấ n đề rồ i, nói cách khác, nó có thể rời xa anh con bấ t cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Nê´u đúng là như vậy, sau này chúng ta muô´n gặp Tỉnh Tỉnh e cũng khó!”

Nhã Vận nói: “Mâ´y hôm nay con ở bên cạnh giúp việc cho chị â´y, phát hiện chị â´y râ´t giỏi giang, con chủ yê´u là lo cho con bé thôi, khó khăn lă´m mới có đứa cháu gái, kê´t quả còn chưa biê´t liệu có giữ được nó ở bên cạnh không nữa!”

Nhã Vận đột nhiên nói: “Hay là bảo anh cả phục hôn với chị â´y là được chứ gì!”

Mẹ Trương Hoa nhìn Nhã Vận bă`ng ánh mă´t kì quái, sau đó nói: “Trước đây nó đô´i xử với anh trai con như thê´, con không hận nó nữa ư?”

Nhã Vận nói: “Đương nhiên là hận, nghĩ lại vẫn thâ´y khó chịu, chỉ vì bây giờ có em bé rô`i, hơn nữa dạo này con cảm thâ´y chị â´y đô´i xử với anh cả râ´t tô´t, chuyện gì cũng nghe theo anh â´y!”, Nhã Vận ngẫm nghĩ một lát rô`i nói thêm: “Hơn nữa anh cả cũng đã từng có quan hệ với chị Vân Vân, nghĩ như vậy con thâ´y trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút!”

4.

Mẹ Trương Hoa nói: “Hiện giờ nó thuận theo anh con là bởi vì trước đây nó có lỗi với anh con, nê´u sau này nó có thể an phận làm một người vợ tô´t, phục hôn vì đứa bé cũng không có gì đáng ngại, mẹ cũng không phải bảo thủ đê´n mức đó, chỉ sợ sau này nó lại phạm phải sai lâ`m như trước đây, hơn nữa hiện giờ nó đã làm bà chủ rô`i, ai biê´t sau này còn phải tiê´p xúc với những loại người nào?”

Nhã Vận nói: “Hiện giờ mô´i quan hệ của chị â´y với anh cả có khác gì vợ chô`ng đâu? Chẳng phải vẫn ngày ngày ở bên nhau đâ´y

https://thuviensach.vn

sao!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con còn bé, chưa hiểu những chuyện này đâu, hiện giờ vê` mặt luật pháp chúng nó không còn là vợ chô`ng, tuy là ở chung với nhau, song anh trai con có thể kê´t hôn với người khác bâ´t cứ lúc nào. Nhưng một khi đã phục hôn, tức là đã là vợ là chô`ng được luật pháp công nhận, chuyện sẽ phức tạp hơn nhiê`u!”

Nhã Vận nói: “Con cảm thâ´y con bé râ´t đáng yêu, nê´u chị â´y đem con đi tái giá với người khác, con bé chă´c chă´n sẽ không hạnh phúc!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Có ai bảo là không phải thê´ đâu! Lúc nó mang bâ`u, mẹ không biê´t chuyện của nó, nê´u biê´t sớm nói thê´ nào mẹ cũng không để nó giữ lại con bé, để đê´n giờ phải khó xử thê´ này! Nê´u như không phải vì con bé thì mẹ đã chẳng đô`ng ý chuyện anh con giữ nó lại ở chung trong nhà!”

Nhã Vận cười: “Hay là để anh cả phục hôn với chị â´y, sau đó ra ngoài tìm một người khác!”

Mẹ Trương Hoa trừng mă´t nói: “Cái con ranh này chỉ ăn nói lung tung, con tưởng vợ chô`ng là chuyện đùa cợt đâ´y à. Người xưa có câu tu luyện nghìn năm mới được nên kiê´p vợ chô`ng, trở thành vợ chô`ng của nhau là duyên phận, đôi bên đê`u phải trân trọng duyên phận â´y!”

Sau đó nhìn Nhã Vận nói: “Con cũng lớn rô`i, nhưng phải nhớ kĩ một điê`u, đừng có yêu đương vớ vẩn, chỉ có bản thân con phải chịu thiệt thòi thôi! Duyên phận dẫn đê´n hôn nhân tự nhiên sẽ đê´n, hô`i bô´ mẹ quen nhau, còn chưa biê´t cái gì là tình yêu, được người ta mai mô´i rô`i cưới nhau luôn, chẳng phải cũng sô´ng yên ổn cả đời sao!”

https://thuviensach.vn

5.

Sáng hôm sau, Trần Dĩnh nói với Nhã Vận: “Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết rồi, em ở nhà đi, không cần qua cửa hàng giúp chị nữa đâu!”

Nhã Vận cũng hết thấy mới mẻ rồi nên đồng ý ngay: “Ok!”

Trên đường về thành phố, Trần Dĩnh nói: “Hiện giờ có một chuyện đau đầu là cả hai cửa hàng có tổng cộng sáu nhân viên, chỉ có Tiểu Lộ và một nhân viên mới là người ở đây, trả thêm tiền lương cho họ là tết họ vẫn có thể đi làm bình thường. Nhưng những cô ở vùng khác, ngoài Đồng Mộng Mộng sẵn sàng ở lại, còn lại đều nói sẽ về nhà ăn tết!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Hay thôi cho nghỉ luôn đi!”

Trần Dĩnh nói: “Nếu cho nghỉ luôn sẽ tổn thất không ít cho chuyện kinh doanh!”

Trương Hoa nói: “Anh nhớ trước đây em đâu có quan trọng tiền bạc như thế, sao giờ tự nhiên thành ra yêu tiền vậy?”

Trần Dĩnh nói: “Muốn mua nhà, muốn con được sống tốt nên cảm thấy rất căng thẳng!”

Trương Hoa nói: “Cần gì phải vội vàng kiếm tiền như thế? Hơn nữa chuyện kiếm tiền cũng không phải một sớm một chiều”, nói xong Trương Hoa mới phát hiện ra trong lòng mình rất mâu thuẫn, một mặt hi vọng Trần Dĩnh làm ăn phát đạt, mặt khác lại không muốn Trần Dĩnh có thể kiếm ra quá nhiều tiền.

Trần Dĩnh nói: “Đúng vậy, chị Trương tết này cũng phải về nhà!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Thê´ thôi nghỉ đi, như thê´ em sẽ có nhiê`u thời gian chăm sóc Tỉnh Tỉnh hơn!”

Trâ`n Dĩnh ngẫm nghĩ rô`i đột nhiên nói: “Nê´u như anh đô`ng ý đưa hai mẹ con em vê` quê ăn tê´t em sẽ nghỉ!”

Trương Hoa nói: “Cửa hàng đâu phải của anh mở, sao em dám đưa ra điê`u kiện với anh?”

Trương Hoa dừng xe ở dưới tâ`ng, nói với Trâ`n Dĩnh: “Em bê´ con lên cho chị Trương trông, anh đợi em ở dưới này rô`i đưa em đê´n cửa hàng!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Anh đi trước đi, tă´c đường lă´m, em tự đi cũng được!”

6.

Lúc đê´n cơ sở hai, Trâ`n Dĩnh nói với Đổng Mộng Mộng: ”Nê´u tê´t này em muô´n vê` nhà thì không câ`n ở lại đâu, chị quyê´t định sẽ đóng cửa cả hai cửa hàng!”

Đổng Mộng Mộng nói: “Em không sao, ở nhà còn có anh cả, hơn nữa tê´t nhâ´t bán hàng sẽ chạy lă´m đâ´y!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Hay là thê´ này đi, hai cửa hàng thì mở cửa một, tính cả em là vừa đủ ba người đi làm bình thường!”

Đổng Mộng Mộng nói: “Như vậy cũng được ạ!”

“Em thâ´y mở cửa hàng nào thì hơn?”

“Cứ mở cửa hàng cũ thì hơn!”

https://thuviensach.vn

“Ok, vậy thì mở cửa hàng cũ, chuyện ở cửa hàng đợt tế´t này chị giao cả cho em, người giúp việc của Tỉnh Tỉnh phải vê` quê sớm, chị phải ở nhà trông Tỉnh Tỉnh, còn nữa, tế´t này chị cũng định đưa Tỉnh Tỉnh vê` nhà thăm bô´ mẹ nữa!”

Đổng Mộng Mộng nói: “Chị cứ yên tâm, chuyện cửa hàng chị không phải lo, em sẽ cô´ gă´ng làm tô´t!”

“Trong thời gian tế´t, em không cần mở cửa hàng theo thời gian quy định đâu, em có thể mở muộn và đóng cửa hàng sớm hơn thường lệ, nê´u không bận lă´m, ba người có thể luân phiên nhau trông coi”.

“Vâng ạ!”

Trần Dĩnh nói tiê´p: “Em xác định ngày phải vê` của ba cô kia, tô´t nhâ´t là cho họ nghỉ cùng lúc, sau đó vê` cửa hàng cũ làm việc, có chuyện gì thì cứ liên lạc với chị! Trước khi vê` nhà chị sẽ thường xuyên qua cửa hàng xem xét!”

Trần Dĩnh vê` đê´n nhà, thâ´y Trương Hoa đã vê`, Trần Dĩnh nói: “Sao hôm nay anh vê` sớm thê´?”

Trương Hoa nói: “Să´p đê´n tế´t rô`i, ai lại muô´n lên lớp chứ?”

Lúc ăn cơm, chị Trương nói với Trương Hoa: “Tôi đã nói với cô Dĩnh rô`i, tôi xa nhà cũng nửa năm trời, thê´ nên muô´n vê` sớm một chút!”

Trần Dĩnh nói: “Sáng nay chị Trương đã nói với em rô`i, ban ngày em cũng đi mua vé cho chị â´y rô`i!”

Chị Trương kinh ngạc nói: “Em mua vé xe cho chị rô`i à?”, sau đó nhìn Trần Dĩnh đầy cảm kích. Trần Dĩnh nói: “Dạo này chị phải chăm sóc Tỉnh Tỉnh rất vất vả, cho chị vê` sớm vài ngày cũng là chuyện nên làm mà!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 69

I.

Trâ`n Dĩnh đặt con đang ngủ xuô´ng bên cạnh, còn mình thì nă`m tựa vào người Trương Hoa: "Nê´u bây giờ đã không có việc gì thì anh xin nghỉ luôn đi!"

Trương Hoa hỏi: "Tại sao?"

Trâ`n Dĩnh nói: "Như thê´ chúng ta có thể ở nhà cả ngày với con rô`i!"

"Chuyện cửa hàng em không phải lo nữa sao?"

"Buổi sáng chị Trương bảo em là chuẩn bị vê`, em đã să´p xê´p ổn thỏa chuyện cửa hàng rô`i, mâ´y ngày tới có thời gian thì đảo qua một chút, không có thì thôi cũng không sao!"

"Em làm thuê cho chính mình, còn anh thì làm thuê cho người khác, đương nhiên không tự do như em rô`i!"

"Năm ngoái vì tuyê´t rơi quá dày nên em không vê` ăn tê´t với bô´ mẹ được, năm nay chă´c chă´n phải dẫn con vê` nhà ăn tê´t!"

Thực ra Trương Hoa muô´n giữ con ở lại nhà mình ăn tê´t, nhưng với tình trạng hiện giờ, anh lại không thể yêu câ`u Trâ`n Dĩnh ở lại. Mặc dù Trương Hoa với Trâ`n Dĩnh vẫn ở chung với nhau, người ngoài nhìn vào tưởng râ´t thân mật, thậm chí còn chẳng khác gì một cặp vợ chô`ng, nhưng hai người chưa bao giờ bàn đê´n chuyện phục hôn, cũng chẳng hê` đả động đê´n chuyện chia tay.

https://thuviensach.vn

Đây là một thứ quan hệ hết sức kì lạ, thậm chí ngay cả Trương Hoa và Trần Dĩnh cũng không hiểu nổi rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì. Đối với Trần Dĩnh mà nói, chắc chắn cô rất muốn phục hôn, chỉ có điều cô không thể nào mở miệng nhắc đến chuyện này, hơn nữa đến lúc này cô cũng không biết rõ trong lòng Trương Hoa đang nghĩ gì.

Lần trước chị Trương nói trên áo của Trương Hoa có một sợi tóc xoăn dài, người đầu tiên cô nghĩ đến là Cổ Vân Vân, cô cũng biết Trương Hoa chắc chắn vẫn còn qua lại với Cổ Vân Vân, nhưng cô không bao giờ nhắc đến cái tên Cổ Vân Vân ở trước mặt anh.

Trương Hoa cũng như vậy, anh cố ép mình không nhớ đến những chuyện trước đây của Trần Dĩnh nữa, đối với anh mà nói, vết thương của đối phương cũng chính là vết thương của mình, vì vậy đôi bên đều phải dè dặt, phải cố gắng để không động chạm vào nỗi đau sâu kín ấy.

2.

Trần Dĩnh tiễn chị Trương đi rồi liền ôm con về nhà. Vừa về nhà được một lúc thì Lưu Huệ Anh gọi điện đến. Lưu Huệ Anh hỏi Trần Dĩnh có về quê ăn tết không, Trần Dĩnh nói: "Tớ có!"

Lưu Huệ Anh nói: "Thế thì chúng ta cùng về nhé!"

Trần Dĩnh nói: "Nhưng mà...", cảm thấy khó mà nói rõ ràng với Lưu Huệ Anh trong điện thoại, Trần Dĩnh liền bảo: "Tối nay chúng ta cùng đi ăn đi!"

Buổi chiều Trần Dĩnh nhắn tin cho Trương Hoa, nói tối nay sẽ đi ăn cùng với Lưu Huệ Anh. Mấy hôm nay Trương Hoa ở công ty cũng chẳng có việc gì, đang nghĩ tối nay về nhà không có chị

https://thuviensach.vn

Trương, chỉ có mình với Trần Dĩnh và con gái. Giờ Trần Dĩnh lại bảo sẽ đi ăn với Lưu Huệ Anh, anh cảm thấy về nhà sớm cũng chẳng làm gì. Nghĩ rồi anh liền gọi cho Lí Dương Uy, bảo anh xin "nghỉ" với Kỉ Oanh, tối nay hai người cùng đi uống. Lí Dương Uy cười trong điện thoại: "Cái chuyện đi uống thế này thì xin nghỉ cái gì, tôi tự quyết là được rồi!"

Trương Hoa vừa uống vừa nói: "Đã định ngày cưới chưa?"

Lí Dương Uy nói: "Vốn định trước tết, nhưng giờ thì không kịp rồi, đành lùi đến sau tết vậy!"

"Chuyện vui thì thường lắm thủ tục mà!"

"Chủ yếu là vì hai bên không thống nhất về chuyện lựa chọn địa điểm tổ chức, bố mẹ tôi muốn tổ chức ở nhà tôi, nhưng nhà Kỉ Oanh lại thấy thế khá phiền phức, giờ ý kiến dần đi đến thống nhất rồi, sẽ tổ chức ở đây, tiện cho họ hàng cả đôi bên!

"Như thế cũng tốt, mấy đứa bạn học chúng ta đi cũng tiện!"

"Thế cậu với Trần Dĩnh sau này định thế nào?"

Trương Hoa cười: "Đến đâu hay đến đó, tạm thời chưa nghĩ xa đến vậy!"

"Không phải tôi nói cậu đâu, nhưng về chuyện này cậu nên dứt khoát. Một bên là Cổ Vân Vân vẫn luôn hi vọng nhưng chưa có được câu trả lời rõ ràng, một bên là Trần Dĩnh, cũng y như thế. Nếu quyết định phục hôn thì quyết định dứt khoát đi, cắt đứt hẳn với Cổ Vân Vân!"

3.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Tại sao cậu với Kỉ Oanh phải kéo dài đế´n hơn một năm mới kê´t hôn?”

“Để đô´i hai bên hiểu nhau kĩ hơn, thê´ nên mới thận trọng một chút!”

Trương Hoa liề`n nói: “Tôi cũng vậy thôi, ai có thể thật sự quả quyê´t trong chuyện hôn nhân chứ?”

Lí Dương Uy ngẫm nghĩ rồ`i gật gù: “Nói cũng phải!”

“Kỉ Oanh có nói với Cổ Vân Vân biê´t chuyện Trầ`n Dĩnh đang ở chỗ tôi không?”

“Không nói, chỉ có điề`u tôi cảm thâ´y Trầ`n Dĩnh mời tôi với Kỉ Oanh đế´n nhà ăn cơm, mục đích có thể là để Cổ Vân Vân biê´t cô â´y đang ở chỗ cậu đâ´y, bởi vì Trầ`n Dĩnh biê´t Kỉ Oanh và Cổ Vân Vân có quan hệ khá thân thiê´t mà!”

“Chuyện này tôi đã nghĩ đế´n từ lâu rồ`i. Kể từ sau khi mở cửa hàng, con người Trầ`n Dĩnh thay đổi hẳn, nói ra không sợ cậu chê cười chứ, bây giờ ở trước mặt cô â´y tôi cứ thâ´y mình râ´t bị động!”

“Lầ`n trước cùng ngồ`i ăn cơm là tôi đã cảm nhận thâ´y điề`u đó rồ`i, đâ´y cũng chẳng phải chuyện gì xâ´u xa, quan trọng là tâm lý của cậu kia”.

Trương Hoa trầ`m ngâm, anh hiểu ý của Lí Dương Uy.

Lí Dương Uy tiê´p tục nói: “Với cậu, tôi cứ nói thẳng, nê´u cậu cảm thâ´y bản thân có thể bình thản đô´i diện với quá khứ của cô â´y thì hãy phục hôn đi, nê´u vẫn bị ám ảnh thì tuyệt đô´i đừng phục hôn, như thê´ không tô´t cho cả hai!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa châm một điế´u thuô´c lên, mă´t nhìn ra xa xăm, sau đó nói: “Giờ tôi chẳng muô´n nghĩ đế´n những chuyện này. Có thể nói tôi đang ép bản thân mình coi nhẹ những chuyện này. Lúc ở bên cô â´y tôi đề`u cô´ gă´ng nghĩ đế´n những chuyện khác!”

Lí Dương Uy nói: “Điề`u đó chỉ có thể nói lên hai điề`u. Một là cậu vẫn yêu Trầ`n Dĩnh, hai là cậu vẫn không thể quên đi quá khứ. Nế´u đã như vậy tôi ủng hộ cậu do dự thêm một thời gian nữa, cứ bình tĩnh mà suy nghĩ cho kĩ càng!”

4.

Lưu Huệ Anh ở trong bế´p nói: “Thức ăn chín rồ`i, chúng ta có thể ăn cơm được rồ`i!”

Trầ`n Dĩnh nói: “Dẫn theo Tỉnh Tỉnh nên không giúp cậu một tay được!”

“Có mâ´y món đơn giản thôi, giúp đỡ cái gì, cậu cứ ngồ`i đó chờ ăn là được rồ`i!” - Lưu Huệ Anh nói rồ`i liề`n ngồ`i xuố´ng: - “Để tớ bế´ Tỉnh Tỉnh cho!”

Trầ`n Dĩnh nhìn Lưu Huệ Anh chơi với Tỉnh Tỉnh, đột nhiên nói: “Thực sự bây giờ tớ rấ´t mâu thuẫn, muô´n sớm dẫn Tỉnh Tỉnh về` nhà, nhưng lại sợ Trương Hoa không đi cùng tớ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Với mô´i quan hệ của hai người hiện giờ chă´c chă´n anh â´y không chịu đi đâu!”

“Vì vậy tớ mới do dự, sợ sau khi tớ về` nhà, Trương Hoa và Cổ Vân Vân lại có thêm nhiề`u cơ hội ở bên nhau!”

“Anh â´y với Cổ Vân Vân vẫn thường xuyên ở bên nhau à?”

https://thuviensach.vn

“Giác quan thứ sáu bảo tớ thê´, anh â´y vẫn thường xuyên liên lạc với cô ta”.

“Sao Trương Hoa lại như thê´, ở chung với cậu mà vẫn không dứt khoát với Cổ Vân Vân”.

“Vì vậy tớ mới chủ động xuâ´t kích”.

Lưu Huệ Anh gật gù: “Thảo nào tớ thâ´y dạo này cậu thay đổi râ´t nhiê`u!”

Trâ`n Dĩnh nhoẻn miệng cười: “Đây đê`u là kinh nghiệm có được từ việc mở cửa hàng đâ´y!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trâ`n Dĩnh vẻ khó hiểu. Trâ`n Dĩnh biê´t Lưu Huệ Anh không hiểu những điê`u này liê`n nói: “Trước đây tớ cứ nghĩ mở cửa hàng là ngô`i ở cửa hàng chờ khách đê´n, vê` sau mới biê´t muô´n làm ăn tô´t thì bă´t buộc phải đi tìm khách hàng, từ bán hàng bị động chuyển sang bán hàng chủ động. chuyện này cũng giô´ng như theo đuổi hạnh phúc, nê´u bị động chờ đợi hạnh phúc tìm đê´n cửa, có thể hạnh phúc sẽ đê´n, nhưng đa phâ`n chỉ là lướt qua mà thôi. Muô´n nă´m chă´c hạnh phúc, cậu bă´t buộc phải học cách chủ động xuâ´t kích!”

“Nhưng chủ động cũng chưa chă´c đã nă´m bă´t được hạnhh phúc!”

Trâ`n Dĩnh khẽ cười, sau đó nói: “Tớ đọc được một câu ở trong sách kinh doanh, â´n tượng râ´t sâu să´c: “Trên sân bóng, người ta phải nỗ lực chạy hơn chín mươi phút đô`ng hô` nhưng chưa chă´c đã đá được bóng vào lưới, nhưng nê´u không chạy, mãi mãi không có bóng vào lưới!”

https://thuviensach.vn

5.

Lưu Huệ Anh đột nhiên thở dài: “Thực ra cậu vẫn còn may mắ n chán, mặc dù lâ`n đâ`u tiên cậu gặp phải người không tô´t nhưng được ông trời thương tình để cho cậu gặp được một người đàn ông tô´t!”

Trâ`n Dĩnh hiểu ý Lưu Huệ Anh muô´n nói, cô trâ`m ngâm một lát rô`i hỏi: “Cậu vẫn chưa cân nhă´c đê´n chuyện riêng sao?”

“Không phải tớ không cân nhă´c mà là hiện giờ đàn ông trong cái xã hội này khiê´n cho tớ hoàn toàn không dám cân nhă´c!”

“Đừng có bi quan như thê´, vẫn còn nhiê`u đàn ông tô´t lă´m, chỉ có điê`u cậu không để ý mà thôi, không thể vì bị rắ´n că´n mà cảm thâ´y tâ´t cả mọi con rắ´n đê`u că´n người được!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Nê´u cậu nhường Trương Hoa cho tớ, tớ sẽ thử cân nhă´c đâ´y!”

Trâ`n Dĩnh cũng cười bảo: “Được thôi, chào mừng cậu tham gia vào cuộc cạnh tranh!”

Lưu Huệ Anh chăm chú nhìn Trâ`n Dĩnh một lát rô`i nói: “Trâ`n Dĩnh, tớ mừng thay cho cậu, cậu đã thay đổi rô`i, cũng hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của trước đây, tớ vô´n cứ lo lă´ng cậu suy nghĩ quá đơn giản, nhưng giờ nhìn lại thâ´y hình như tớ lo là thừa!”

Trâ`n Dĩnh mỉm cười khi nghe Lưu Huệ Anh nói: “Bây giờ tớ càng tin vào việc phục hôn của cậu với Trương Hoa!”

“Nhưng dạo này tớ thường có những dự cảm không lành, cứ cảm thâ´y mọi việc quá êm đê`m, êm đê`m đê´n mức khiê´n người ta thâ´y sợ!”

https://thuviensach.vn

“Như thế cũng dễ hiểu, ai chẳng lo sợ được, mất!”

“Giữa tớ và anh ấy có rất nhiều vấn đề chưa từng trao đổi với nhau, mà tớ biết những vấn đề này chính là tâm bệnh mãi mãi đối với cả đôi bên, nhưng cả hai đều chẳng ai muốn nhắc đến, thậm chí còn dè dặt sợ động chạm đến những vấn đề đó, đây thực chất chính là một vấn đề lớn nhất đằng sau sự bình yên kia.”

Trần Dĩnh lại nói: “Vấn đề mãi mãi là vấn đề, vấn đề chưa được giải quyết thì hạnh phúc chỉ là bong bóng. Về điểm này tớ rất thấm thía, thậm chí có thể nói là thật lòng thấy lo sợ, bởi vì tớ đã trải qua quá nhiều thứ hạnh phúc ảo tưởng rồi!”

6.

Trương Hoa và Lí Dương Uy hiện giờ không giống như trước đây, không còn uống rượu đến tận nửa đêm, thậm chí là sáng sớm nữa. Hai người giải tán từ rất sớm. Trương Hoa nói: “Tôi còn phải đưa cậu về nhà sớm, không có lần sau Kỉ Oanh lại không phê duyệt cho cậu nghỉ phép!”

Lí Dương Uy phì cười: “Tôi thấy cậu muốn về nhà sớm với Trần Dĩnh và con gái thì có!”

Trương Hoa lái xe đưa Lí Dương Uy về nhà, sau đó trên đường về liền gọi cho Trần Dĩnh, hỏi cô có còn ở nhà Lưu Huệ Anh không. Trần Dĩnh nói: “Em vẫn đang ở nhà Huệ Anh, chuẩn bị về đây!”

Trương Hoa nói: “Anh đang ở ngoài đường, để anh qua đón hai mẹ con!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa ôm con gái lên tầng, Trần Dĩnh đi theo sau. Trương Hoa nói: “Sao người Tỉnh Tỉnh lại bẩn thế này?”

“Nhà trọ của Huệ Anh không được sạch sẽ cho lắm, Tỉnh Tỉnh cứ đòi lăn lê dưới đất nên chẳng còn cách nào khác...”

Trước khi đi ngủ, Trương Hoa ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng nói: “Hay là để Tỉnh Tỉnh ở nhà anh đón giao thừa đi!”

Trần Dĩnh nói: “Nhưng mà năm ngoái em đã không ăn tết ở nhà bố mẹ rồi, năm nay mà còn không về nữa là hai năm liền không về đấy!”

“Mẹ anh muốn cùng Tỉnh Tỉnh đón giao thừa!”

Trần Dĩnh không nói gì, có lẽ đang cân nhắc vấn đề này. Trương Hoa xoay người lại nhìn Trần Dĩnh nói: “Như thế này có được không? Chúng ta về nhà em sớm, đến hôm giao thừa thì về đây, đợi qua mùng một, mùng hai chúng ta lại dẫn Tỉnh Tỉnh về nhà em ở vài ngày!”

Nghe Trương Hoa nói vậy, Trần Dĩnh vô cùng phấn khởi, cuối cùng Trương Hoa cũng đồng ý về nhà với cô. Hơn nữa nếu như thế cô có về nhà cũng không phải lo lắng ánh mắt của hàng xóm láng giềng. Điều quan trọng hơn là suốt dịp nghỉ tết Trương Hoa sẽ ở bên mẹ con cô.

Trần Dĩnh giả bộ miễn cưỡng nói: “Thế cũng được, khổ thân bố mẹ em lại phải đón giao thừa một mình rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Đêm giao thừa gọi điện nói chuyện lâu lâu một chút với bố mẹ là được mà!”

“Thôi được rồi, năm nay Lưu Huệ Anh cũng muốn về nhà sớm hai ngày, đến lúc ấy chúng ta gọi cô ấy cùng về luôn!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 70

I.

Chuyện Trương Hoa xin nghỉ sớm vài ngày Cổ Vân Vân cũng biết. Cổ Vân Vân hỏi anh tại sao xin nghỉ sớm, Trương Hoa nói có một người bạn ở tỉnh khác có chuyện, phải đến đó một chuyến. Cổ Vân Vân thấp thoáng cảm thấy Trương Hoa xin nghỉ sớm là vì chuyện có liên quan đến mẹ con Trần Dĩnh. Chuyện Trần Dĩnh ở trong nhà Trương Hoa cùng với việc cô mở cửa hàng hoa tươi ở trong thành phố, giả sử Cổ Vân Vân có hơi để tâm một chút là sẽ biết ngay.

Đáng tiếc là Cổ Vân Vân cứ cố ép bản thân không được nghĩ đến Trần Dĩnh. Gần mấy tháng nay, Trương Hoa chưa bao giờ cho cô đến nhà anh chơi, Cổ Vân Vân cảm thấy có gì đó không ổn, thỉnh thoảng cô cũng nghĩ có phải mẹ con Trần Dĩnh đang ở đó không?

Nhưng Cổ Vân Vân thà tự lừa dối mình, thà tin tưởng vào việc Trương Hoa bận chuyện gì khác chứ không muốn tin là vì nguyên nhân này, cô ép mình tin rằng Trương Hoa đang dần dần thay đổi thái độ với mình và bắt đầu thích mình.

Thỉnh thoảng, Cổ Vân Vân cũng có ý nghĩ một mình chạy đến nhà Trương Hoa, nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc dù cô thật sự rất muốn biết có phải hai mẹ con Trần Dĩnh đang ở đấy không. Nội tâm Cổ Vân Vân luôn có mâu thuẫn giằng xé.

https://thuviensach.vn

Trong tâm lý truyề̀n thố́ng của mẹ Trương Hoa, cháu gái đón giao thừa và mùng một cùng với gia đình là chuyện quan trọng nhấ́t, vì vậy mẹ Trương Hoa không nói gì về̀ chuyện Trương Hoa đưa mẹ con Trầ̀n Dĩnh về̀ quê Trầ̀n Dĩnh trước và mùng hai lại đưa mẹ con Trầ̀n Dĩnh về̀ quê.

Trong suố́t thời gian nghỉ tế́t, Trầ̀n Dĩnh cảm thấ́y rấ́t vui, cho dù là cô chỉ về̀ nhà bố́ mẹ vào trước tế́t rồ̀i đêm giao thừa và ngày mùng một tế́t ở nhà Trương Hoa, và những ngày tiế́p sau đó mới lại ở nhà mình... Trong lòng Trầ̀n Dĩnh thực sự vui vẻ, lầ̀n đầ̀u tiên cô cảm nhận được hạnh phúc làm vợ, mặc dù trong lòng cũng có thoáng bấ́t an, nhưng cô vẫn tự nhủ với mình rằ̀ng: Những cố́ gắ́ng của mình đã được báo đáp. Trầ̀n Dĩnh cô luôn tự dặn mình rằ̀ng, đời này cô phải đố́i xử tố́t với người đàn ông này.

2.

Trương Hoa vố́n định về̀ sớm nhưng Trầ̀n Dĩnh lấ́y lí do chờ Lưu Huệ Anh về̀ cùng một thể để kéo dài đế́n tận ngày mùng bảy mới về̀.

Trên đường về̀, Lưu Huệ Anh nói: “Đây là lầ̀n đầ̀u tiên được xe riêng chở về̀ nhà đón tế́t thế́ này đấ́y!”

Trầ̀n Dĩnh cười bảo: “Mau mau tìm một anh chàng có xe riêng đi, như thế́ năm nào cũng sẽ được hưởng chế́ độ “đãi ngộ” này!”

“Thôi miễn đi, đàn ông có tiề̀n không đáng tin!”

Trương Hoa đang lái xe, nghe thấ́y vậy liề̀n nói: “Cũng may anh chỉ là may mắ́n có xe để lái chứ không phải đàn ông có tiề̀n!”

https://thuviensach.vn

Lưu Huệ Anh phì cười: “Em đâu có nói anh, anh cho dù có tiề̀n cũng không hư hỏng!”

“Được ngồ̀i xe miễn phí nên nịnh nọt phải không?”

Cả Lưu Huệ Anh và Trầ̀n Dĩnh đề̀u bật cười.

Trương Hoa liề̀n hỏi: “Tỉnh Tỉnh đâu rồ̀i? Sao không nghe thấ́y tiế́ng nó thế́?”

Trầ̀n Dĩnh liề̀n nói: “Nó ngủ rồ̀i, mấ́y hôm nay ở nhà có nhiề̀u người chơi cùng nên chắ́c là mệt rồ̀i!”

Trương Hoa liề̀n nói: “Có thể cho chị Trương nghỉ việc được không, cứ gửi Tỉnh Tỉnh vào nhà trẻ cũng được!”

Trầ̀n Dĩnh ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Anh cảm thấ́y trong nhà có người ngoài cứ thế́ nào ấ́y!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Đúng thế́ đấ́y, một nhà ba người đầ̀m ấ́m biế́t bao nhiêu, lại thêm một người ngoài, buổi tố́i thật bấ́t tiện!”

Trầ̀n Dĩnh liề̀n đánh Lưu Huệ Anh một cái rồ̀i nói: “Trước khi về̀ chị Trương có hỏi em sau tế́t có phải quay lại không, em bảo chị ấ́y đợi điện thoại của em!”

Về̀ đế́n thành phố́ đã khá muộn, thế́ nên mấ́y người vào một nhà hàng ăn cơm. Lưu Huệ Anh tranh trả tiề̀n, nói là coi như trả lộ phí.

Sau khi về̀ đế́n nhà, sau nhiề̀u lầ̀n “thỉnh cầ̀u” của Trương Hoa, Trầ̀n Dĩnh đồ̀ng ý cho chị Trương nghỉ việc và gửi con đi nhà trẻ. Bên cạnh đó Trầ̀n Dĩnh cũng đưa ra điề̀u kiện, Trương Hoa

https://thuviensach.vn

cũng phải tham gia đưa đón con. Trương Hoa nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần anh rảnh nhất định sẽ đón con sau khi tan làm!”

3.

Ngày hôm sau, Trương Hoa lại đi làm bình thường, Trần Dĩnh bắt đầu lo chuyện xin cho Tỉnh Tỉnh đi nhà trẻ. Ban ngày mẹ Trương Hoa gọi điện cho con trai, nói nếu công việc không bận thì tối về nhà ăn cơm. Trương Hoa gọi điện cho Trần Dĩnh, bảo cô chuẩn bị một chút, anh sẽ về sớm để cùng về nhà bố mẹ ăn cơm.

Trên đường về nhà bố mẹ, Trương Hoa nói: “Hôn lễ của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh đã được định ngày, đúng vào mười sáu tháng này, hôm nay cậu ta mới gọi cho anh!”

Trần Dĩnh nói: “Tổ chức ở đâu thế?”

“Ở trong trung tâm thành phố, nhà hàng tổ chức tiệc cưới cách cửa hàng hoa của em không xa!”

Trần Dĩnh cười bảo: “Thế có mời em không?”

Trương Hoa nói: “Em với Lí Dương Uy và Kỉ Oanh chẳng có quan hệ gì, mời em đi làm gì?”

Trần Dĩnh nói: “Sao lại bảo không có quan hệ gì, dù gì em cũng cùng ăn cơm với họ mấy lần đấy!”

Trương Hoa nói: “Nói chung là em đi không thích hợp!”

Hai người bắt đầu trầm ngâm. Cả hai đều hiểu rõ, ngày hôm ấy nhất định sẽ có mặt Cổ Vân Vân, Trần Dĩnh mà đi chắc chắn sẽ chạm mặt Cổ Vân Vân, nhưng cả hai đều không ai muốn nói rõ chuyện này.

https://thuviensach.vn

Kể từ lúc ăn cơm ở nhà bố mẹ về, Trần Dĩnh trở nên lặng lẽ. Trong lòng cô luôn nghĩ đến chuyện ngày cưới của Kỉ Oanh và Lí Dương Uy. Với Trần Dĩnh mà nói, đây là cơ hội tốt nhất, một mặt để Cổ Vân Vân biết mình và Trương Hoa đang sống chung với nhau, mặt khác cũng có thể để bạn bè Trương Hoa biết những chuyện này. Bây giờ không có chị Trương ở đây, nếu cô đi chắc chắn sẽ phải dẫn theo con gái đi cùng, nếu là như vậy thì hiệu quả càng rõ ràng.

Nhưng Trần Dĩnh biết chuyện này bắt buộc phải có sự đồng ý của Trương Hoa. Còn cách lễ cưới của họ một tuần, việc Trần Dĩnh phải làm là làm sao để Trương Hoa đồng ý.

Trương Hoa thấy Trần Dĩnh không nói gì liền hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Trần Dĩnh nói: “Không nghĩ gì, chỉ đang cân nhắc làm thế nào để giảm bớt thời gian ở cửa hàng, dành nhiều thời gian chăm sóc con thôi!”

4.

Trương Hoa đang ở trong văn phòng thì Cổ Vân Vân đột nhiên bước vào. Trương Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Sao lại chạy đến đây thế?”

“Bên công ty điện tử vốn chẳng có việc gì, vì vậy tôi qua đây chơi thôi!”

Thấy Trương Hoa đang xem tài liệu, Cổ Vân Vân liền đến gần gấp tài liệu lại, nói: “Bây giờ không có việc gì, đừng xem nữa, đi ăn với tôi đi!”

https://thuviensach.vn

“Đừng có đùa, còn một tiế́ng nữa mới hế́t giờ làm cơ!”

“Thôi được rồ̀i, tôi đợi cậu!”

“Tại sao cứ nhấ́t định phải đi ăn cơm?”

“Suố́t cả dịp tế́t cậu không có ở nhà, tôi tìm cậu mà có được đâu, từ đợt ra tế́t đế́n giờ cậu cũng đã đi ăn với tôi lần nào đâu?”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Cậu ngồ̀i đợi trong văn phòng, tôi đi vệ sinh một lát!”

Trương Hoa biế́t không còn cách nào khác, tố́i nay đành phải đi ăn với Cổ Vân Vân, thế́ nên mượn cớ đi vào nhà vệ sinh để nhắ́n tin cho Trần Dĩnh, nói tố́i nay có việc, sẽ về̀ nhà hơi muộn, bảo cô tố́i không cầǹ đợi anh.

Trương Hoa vừa lái xe vừa hỏi: “Cậu lại không lái xe đế́n à?”

“Đằ̀ng nào cậu chẳng có xe, tôi cầǹ gì phải đi xe đế́n!”

“Vẫn đế́n chỗ cũ chứ?”

“Đương nhiên là chỗ cũ rồ̀i, ông chủ ở đấ́y đề̀u quen cả hai chúng ta!”

Trương Hoa uố́ng bia còn Cổ Vân Vân uố́ng rượu vang. Cổ Vân Vân nói: “Cậu định mừng bao nhiêu cho đám cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh?”

“Tôi là dân làm thuê nên cũng vừa phải thôi, đâu thể bì với cậu!”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ không vui: “Sau này không được nói những lời đó, hay là chúng ta đi chung một phong bì đi!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lắc đầu: “Như thế sao được, không thể làm bừa được!”

Cổ Vân Vân nói: “Thôi được, tôi không ép cậu, hôm ấy sẽ có nhiều bạn học cũ, chắc chắn sẽ vui lắm đấy!”

5.

Trần Dĩnh ở nhà ôm con chờ Trương Hoa, trong lòng cảm thấy căng thẳng vô cùng. Mặc dù cô luôn tự nhủ với mình rằng Trương Hoa về muộn là vì bận công việc, nhưng không hiểu sao cô cứ nghĩ Trương Hoa đang đi cùng với Cổ Vân Vân.

Hơn nữa dạo này cô cứ tự nhiên cảm thấy rất căng thẳng. Lúc này Trần Dĩnh lại càng nóng lòng muốn lợi dụng hôn lễ của Kỉ Oanh và Lí Dương Uy công khai chuyện của mình và Trương Hoa, để cho các bạn của Trương Hoa biết sự tồn tại của hai mẹ con cô. Đương nhiên chủ yếu là để Cổ Vân Vân biết chuyện.

Thấy Trương Hoa về, Trần Dĩnh cười bảo: “Mới đi làm mà đã bắt đầu bận rộn thế à?”

Trương Hoa chột dạ ậm ừ một tiếng, Trần Dĩnh nói tiếp: “Hai mẹ con em đều tắm rồi, anh mau đi tắm đi!”

Lúc Trương Hoa đi tắm, lần đầu tiên Trần Dĩnh mở điện thoại của Trương Hoa ra xem. Bởi vì Cổ Vân Vân không gọi điện cho Trương Hoa mà đi thẳng đến văn phòng anh nên trong điện thoại không có danh sách cuộc gọi của Cổ Vân Vân, điều này khiến Trần Dĩnh cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Trần Dĩnh lại giở đến phần danh bạ điện thoại, lúc xem đến số của Cổ Vân Vân, suýt chút nữa thì ấn phím xóa. Mở đến số

https://thuviensach.vn

điện thoại của Lí Dương Uy, Trần Dĩnh ngẫm nghĩ rồi lưu số của Lí Dương Uy vào trong máy của mình. Thấy Trương Hoa sắp tắm xong, Trần Dĩnh vội vàng cất điện thoại của anh vào chỗ cũ.

Trương Hoa vào phòng, nhìn vẻ mặt của Trần Dĩnh có vẻ kì lạ liền hỏi: “Em sao thế?”

Trần Dĩnh hơi chột dạ, vội nói: “Không có gì, em đang nghĩ chuyện cửa hàng thôi!”

Trương Hoa không nghĩ nhiều, ôm lấy con gái rồi hỏi Trần Dĩnh: “Em nói xem, lúc Tỉnh Tỉnh biết nói, nó sẽ gọi được bố trước hay là mẹ trước?”

“Con sẽ cùng lúc gọi cả hai!”

“Sao có thể cùng lúc được?”

“Thông thường trẻ con thường phát ra các âm “a a”, na ná như “bố” và “mẹ”, vì vậy cho dù con gọi cái gì em cũng đều coi là nó đang gọi bố, mẹ!”

6.

Đúng là Trần Dĩnh bỏ ít tâm trí vào cửa hàng hoa, trong mắt cô hiện giờ, chỉ cần cửa hàng vẫn kiếm ra lợi là được. Trong đợt nghỉ tết, Đổng Mộng Mộng quản lý cửa hàng rất tốt, vì vậy hiện giờ Trần Dĩnh đã giao toàn bộ cơ sở hai cho Đổng Mộng Mộng quản lý. Còn về cửa hàng cũ, cô bảo Tiểu Lộ tạm thời làm cửa hàng trưởng, đồng thời còn nói làm vậy là để chuẩn bị mở cửa hàng thứ ba, vì vậy nhất định phải cố gắng quản lý cho tốt.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Trâ`n Dĩnh cũng nói với Tiểu Nhã: Trong thời gian này phải phô´i hợp với Tiểu Lộ, một khi Tiểu Lộ ra quản lý cửa hàng rô`i thì cô sẽ là người thay thê´ Tiểu Lộ quản lý cửa hàng cũ. Chính bởi vì Trâ`n Dĩnh không đổ tâm sức lên cửa hàng hoa, coi như thả cho ba người họ tự làm nên đã khơi gợi được sự nhiệt tình trong công việc của bọn họ.

Trâ`n Dĩnh ban ngày không đê´n cửa hàng, cũng không gửi con đê´n nhà trẻ mà ở nhà chăm con. Trâ`n Dĩnh câ`m máy điện thoại lên, nhiê`u lâ`n mở sô´ của Lí Dương Uy ra nhưng rô`i lại đặt xuô´ng. Cuô´i cùng cô vẫn quyê´t định sẽ gọi.

Lí Dương Uy nghe điện và hỏi là ai. Trâ`n Dĩnh cười nói: “Em là Trâ`n Dĩnh đây!”

Lí Dương Uy hơi ngạc nhiên, vội nói: “Chào em, không ngờ là em gọi!”

Trâ`n Dĩnh vẫn cười bảo: “Nghe nói ngày cưới của anh đã â´n định, em chúc mừng anh với Kỉ Oanh trước nhé!”

Người să´p kê´t hôn thường râ´t vui vẻ, nghe thâ´y người ta chúc mừng lại càng vui hơn. Lí Dương Uy cười lớn nói: “Cám ơn, cám ơn!”

Trâ`n Dĩnh nói tiê´p: “Không biê´t em có tư cách đê´n dự đám cưới của anh chị không!”

Lí Dương Uy nói: “Đương nhiên là có, râ´t hoan nghênh em dẫn theo cả con gái đê´n tham dự. Trong buổi lễ có thêm một đứa trẻ con thì càng vui hơn!”

Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Cứ như vậy nhé, đừng đê´n lúc â´y lại không hoan nghênh em đâ´y!”

https://thuviensach.vn

Lí Dương Uy nói: “Sao lại không hoan nghênh, em đế´n được anh mừng còn không kịp â´y chứ. Còn vê` thời gian và địa điểm tổ chức tiệc cưới thì Trương Hoa biê´t đâ´y!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 71

I.

Lí Dương Uy cúp điện thoại rồ`i mới cảm thâ´y không ổn. Tô´i đó anh nói với Kỉ Oanh: “Lúc sáng Trâ`n Dĩnh gọi điện cho anh, muô´n tham dự hôn lễ của chúng ta!”

“Cô â´y mà đê´n chă´c chă´n sẽ đụng mặt Vân Vân, đừng tạo ra mâu thuẫn trong hôn lễ của chúng ta!”

“Đúng thê´, lúc â´y anh không nghĩ nhiê`u như thê´ nên đã lập tức đô`ng ý, còn bảo cô â´y mang theo cả con gái đê´n tham dự!”

“Nê´u cô â´y đã gọi cho anh thì chứng tỏ cô â´y biê´t chă´c anh sẽ đô`ng ý, đây đúng là một việc hê´t sức khó xử”.

“Anh thâ´y mục đích của Trâ`n Dĩnh chính là vì Cổ Vân Vân đâ´y”.

“Nê´u đã nhận lời rô`i thì không thể từ chô´i được nữa!” - Ngẫm nghĩ một lát, Kỉ Oanh nói tiê´p: “Có nên nói trước cho Cổ Vân Vân biê´t không?”

Lí Dương Uy nói: “Như thê´ không hay, thôi bỏ đi, đê´n lúc â´y để họ tự giải quyê´t vậy, nói chung sớm muộn gì cũng đụng mặt, dù sao cũng toàn là dân có học thức, cũng không đê´n mức làm loạn nên đâu, hơn nữa còn có Trương Hoa ở đâ´y nữa!”

Kỉ Oanh lă´c đâ`u: “Cũng đành vậy thôi, lúc să´p xê´p danh sách cho xê´p cô â´y với Vân Vân không ngô`i cùng một bàn là được. Hôm

https://thuviensach.vn

â´y sẽ có râ´t nhiê`u bạn học đê´n, cũng đê´n mâ´y bàn tiệc đâ´y, cô´ gă´ng tránh xa một chút!”

“Có lẽ như thê´ với Trương Hoa lại là chuyện tô´t, những chuyện phải lộ ra sớm muộn gì cũng lộ ra thôi, giờ cứ trô´n tránh thê´ này ai cũng khó chịu cả!”

“Cũng phải, nê´u đã không thể với Vân Vân thì nên để cô â´y từ bỏ cho sớm, cứ mơ mơ hô` hô` thê´ này, càng dây dưa càng khó!”

“Anh dám đảm bảo Trương Hoa cũng chưa biê´t Trâ`n Dĩnh đã gọi cho anh, nê´u Trương Hoa biê´t rô`i mà đô`ng ý để Trâ`n Dĩnh cùng đê´n chứng tỏ cậu ta đang nghiêng vê` ý phục hôn, nê´u không cho Trâ`n Dĩnh đê´n chứng tỏ cậu ta vẫn còn do dự, nói cách khác cậu ta vẫn chưa hoàn toàn dứt khoát với Cổ Vân Vân!”

“Em hi vọng Trương Hoa sớm để Vân Vân từ bỏ, nê´u không cuô´i cùng cô â´y sẽ càng đau lòng hơn!”

2.

Trâ`n Dĩnh đang nă`m trên giường nói chuyện phiê´m với Trương Hoa, đột nhiên hỏi: “Tiệc cưới của anh Dương Uy và Kỉ Oanh tổ chức ở đâu thê´?”

Trương Hoa không nghĩ gì buột miệng trả lời luôn: “Tại khách sạn Mãn Đình Phương”, nói rô`i thâ´y có gì đó không ổn liê`n hỏi: “Sao em lại hỏi chuyện này?”

Trâ`n Dĩnh buô`n râ`u nói: “Bây giờ cứ nghe thâ´y người này người kia tổ chức hôn lễ là em lại thâ´y nuô´i tiê´c, chỉ câ`n nghe thâ´y có ai nói tổ chức hôn lễ là em lại hỏi thăm địa chỉ!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa liề̀n nói: “Hồi đầu là do em không chịu tổ chức ở khách sạn đấy chứ, không thể trách anh được!”

Trần Dĩnh liề̀n nói: “Em không trách anh, chỉ thấy nuối tiế́c thôi!”

Trần Dĩnh lại nói: “Em thật sự rất muốn cùng con đi xem đám cưới, đáng tiế́c là anh không cho mẹ con em đi!”

Trương Hoa không nói gì, Trần Dĩnh nhìn anh, biế́t chắc chắn Trương Hoa không muốn để mình đi. Trần Dĩnh liề̀n nói: “Tại sao không cho các bạn học của anh gặp mặt con mình?”

“Gặp lúc nào chẳng được, đâu nhất thiế́t phải gặp trong lễ cưới?”

Trần Dĩnh dựa vào người Trương Hoa, khẽ nói: “Nhiề̀u lúc em thật sự cảm thấy có lỗi với con!”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi.

Buổi sáng, Trần Dĩnh đi đi lại lại trong phòng, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Trần Dĩnh nhìn Tỉnh Tỉnh nằ̀m ngủ trên giường liề̀n gọi điện cho Lưu Huệ Anh.

Lưu Huệ Anh đang làm việc, hỏi Trần Dĩnh: “Sao lại gọi điện cho tớ lúc này? Có chuyện gì à?”

Trần Dĩnh nói: “Hôm nay bạn học của Trương Hoa là Lí Dương Uy và Kỉ Oanh làm đám cưới, tớ đang do dự không biế́t có nên đi không!”

“Nế́u mời cậu thì cứ đi, có gì phải do dự?”

“Quan trọng là Trương Hoa không đồ̀ng ý cho tớ đi!”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Chắc chắn là bởi vì Cổ Vân Vân cũng đi, hơn nữa cũng nghĩ đến mối quan hệ của bọn tớ hiện nay!”

“Nếu sợ thái độ của Trương Hoa thì thôi đi, đừng gây ra thêm mâu thuẫn nữa!”

“Nhưng tớ lại không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, gần đây cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt!”

3.

Cuối cùng Lưu Huệ Anh nói ở trong điện thoại: Nếu nghĩ đây là việc cần làm thì cứ làm. Còn nếu sợ gây mâu thuẫn thì nên cân nhắc thêm một chút!

Trần Dĩnh cúp máy, nhìn cái phong bì bên cạnh Tỉnh Tỉnh mà vô cùng khó xử.

Trần Dĩnh đã lén chuẩn bị phong bì từ lâu, dùng danh nghĩa của mình với Trương Hoa, còn cả con gái nữa để chuẩn bị cái phong bì này. Cô vốn định đến thẳng cổng khách sạn chờ Trương Hoa hoặc vào trong trước, đến lúc ấy Trương Hoa sẽ không thể nói gì nữa. Nhưng cô cũng hơi lo lắng, sợ Trương Hoa không vui.

Nhưng Trần Dĩnh biết muốn Trương Hoa đồng ý cho cô đi là chuyện không thể. Nhìn thời gian lặng lẽ trôi đi, Trần Dĩnh càng cảm thấy sốt ruột.

Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa, nói có muốn cùng đến đám cưới không. Trương Hoa nói: “Tôi sẽ đến muộn một chút, cậu đi trước đi, biết đâu còn có thể giúp Kỉ Oanh việc gì!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa không hề muốn đi cùng với Cổ Vân Vân, hơn nữa anh cũng hơi lo lắng Cổ Vân Vân sẽ cố ý thể hiện rất thân mật với anh ở trước mặt bạn bè trong đám cưới hôm nay. Lúc này anh mới sực nhớ ra, đáng nhẽ ra anh phải bảo với Dương Uy đừng xếp anh với Cổ Vân Vân ở cùng một bàn tiệc.

Trương Hoa cứ dùng dằng mãi mới rời khỏi công ty. Trên đường đi, anh lái xe rất chậm, trong lòng đột nhiên thấy rất hụt hẫng, trong không khí náo nhiệt như thế, lại có biết bao nhiêu bạn học cũ, nên mang con gái theo mới phải.

Trong tiềm thức của Trương Hoa, con gái anh vừa xinh xắn vừa dễ thương, xét từ góc độ nào chắc chắn cũng sẽ là tiêu điểm của mọi người, thậm chí anh còn nghĩ, nếu đưa con gái đến, các bạn học cùng chắc chắn sẽ ngưỡng mộ mình, con gái cũng sẽ được mọi người khen ngợi và chiều chuộng.

Anh lại nhớ đến vẻ buồn bã của Trần Dĩnh sau nhiều lần bày tỏ ý muốn đi cùng mà bị anh từ chối thẳng thừng, trong lòng Trương Hoa chợt thấy có hơi không nỡ. Trên đường đến khách sạn có đi ngang qua cửa hàng hoa của Trần Dĩnh. Lúc đi ngang qua, Trương Hoa không kiềm chế được nhìn vào bên trong nhưng không thấy Trần Dĩnh đâu.

4.

Thực ra với sự sĩ diện của đàn ông, Trương Hoa rất muốn dẫn Trần Dĩnh và con gái cùng đến. Xét từ phương diện nào, Trần Dĩnh cũng sẽ khiến cho anh được nở mày nở mặt, hơn nữa các bạn học của anh không biết chuyện quá khứ của Trần Dĩnh. Còn con gái thì càng khỏi phải nói rồi, anh dám chắc nếu các bạn học của anh mà nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng ngưỡng mộ.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Trương Hoa cố ý lái xe rất chậm nhưng chỉ có một đường ngắn, cuối cùng cũng đến nơi. Xe dừng lại, Trương Hoa đỗ xe vào bãi một lát, lấy điếu thuốc ra hút rồi mới chậm rãi đi về phía cửa khách sạn.

Trương Hoa cúi đầu hút thuốc, trong đầu đang suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi mình, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Dĩnh đang đứng ở trước cửa khách sạn. Thấy Trần Dĩnh ôm con gái đứng ở đó, trong lòng Trương Hoa không biết là bất ngờ, vui hay là không vui nữa. Nói chung là tâm lý rất phức tạp.

Trương Hoa lại gần hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Trần Dĩnh cười đáp: “Lí Dương Uy mời em đến mà!”

“Sao đột nhiên cậu ta lại mời em?”

Trần Dĩnh không trả lời mà vội đáp: “Mau vào trong đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!”, sau đó cô đưa con cho Trương Hoa, nói: “Anh ôm con cho em với, em tê hết cả tay rồi!”

Trương Hoa đành phải đón lấy con gái, Trần Dĩnh liền quàng tay Trương Hoa kéo anh vào trong. Vừa vào đến đại sảnh đã nhìn thấy Kỉ Oanh và Lí Dương Uy đang đứng đón khách, bên cạnh còn có mấy người giúp đỡ, đa phần Trương Hoa đều biết.

Trần Dĩnh vẫn khoác tay Trương Hoa đi vào. Trương Hoa bế con gái nên đành phải theo ý cô. Nhìn thấy Trương Hoa đến, Lí Dương Uy liền nói: “Tôi bảo sao thằng ranh này đến muộn thế, hóa ra là về nhà đón con gái à!”

Những người đứng bên cạnh biết Trương Hoa liền nói: “Anh thật là có phúc, con gái vừa dễ thương vừa xinh xắn thế này, khiến

https://thuviensach.vn

chúng tôi phải ghen tị đây này!”, những người khác cũng tấm tắc: “Dễ thương quá!”, còn có người đến gần vuốt má Tỉnh Tỉnh.

5.

Nghe những điều này khiến cho sĩ diện của Trương Hoa được thỏa mãn, cảm giác bất mãn với Trần Dĩnh đột nhiên nhạt nhòa. Trương Hoa cười nói: “Trẻ con bây giờ đứa nào chẳng xinh xắn dễ thương!”

Trần Dĩnh lấy từ trong túi ra một cái phong bì đưa cho Lí Dương Uy: “Đây là chút thành ý của cả nhà ba người chúng em, chúc hai anh chị sớm sinh được một nhóc tì khỏe khoắn, dễ thương và xinh xắn!”

Lí Dương Uy cười nói: “Trần Dĩnh thật là biết ăn nói, đâu có giống như cái thằng ranh Trương Hoa này!”. Người đứng bên cạnh rút một điếu thuốc ra đưa cho Trương Hoa rồi nói: “Lên trên đi, hội trường tầng năm nhé!”

Trương Hoa vốn đã chuẩn bị phong bì rồi, nhưng bởi vì bế con gái nên không tiện móc ra. Giờ Trần Dĩnh đã nói là của cả nhà ba người rồi, anh càng không tiện đưa ra. Trần Dĩnh nói: “Thế chúng ta lên trên đi!”, sau đó kéo Trương Hoa vào thang máy.

Trong thang máy, Trần Dĩnh nói: “Dự đám cưới của người khác còn thấy hào hứng hơn cả cưới mình!”

Trương Hoa liền nói: “Vậy em đến khách sạn làm phục vụ đi, như thế có thể dự đám cưới quanh năm!”

Trần Dĩnh nói vẻ không vui: “Chẳng thú vị chút nào, anh không thể nói câu gì khiến người ta dễ chịu chút à!”

https://thuviensach.vn

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Dĩnh liền hỏi: “Sao thế? Không vui à?”

Trương Hoa nói: “Đâu có!”

Lúc này trong lòng Trương Hoa đang vô cùng thấp thỏm bất an, anh biết Cổ Vân Vân đang ở trên tầng năm, giờ anh mà ôm con gái, để Trần Dĩnh quàng tay bước vào, cảnh tượng ấy mà bị Cổ Vân Vân nhìn thấy sẽ thế nào?

Mặc dù bản thân anh chưa từng có biểu hiện hay hành vi gì quá thân mật với Cổ Vân Vân, cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, vốn dĩ chẳng cần phải lo lắng Cổ Vân Vân sẽ nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng không hiểu vì sao trong lòng anh vẫn không muốn Cổ Vân Vân sẽ nhìn thấy anh đi chung với Trần Dĩnh.

Nhưng bây giờ chẳng có cách nào khác cả, Trần Dĩnh cứ níu chặt lấy cánh tay anh không chịu buông. Bản thân anh cũng không thể đưa con gái cho cô được. Cuối cùng Trương Hoa nghĩ: Nếu đã đến rồi thì khỏi phải nghĩ nhiều làm gì, cứ lên trên rồi tính tiếp!

6.

Trong hội trường rất náo nhiệt, gần như mọi người đều đã tề tựu đông đủ. Trương Hoa và Trần Dĩnh bước vào mà không biết ngồi đâu. Người nhìn thấy Trương Hoa trước tiên là một bạn ngồi cùng bàn của Trương Hoa, bởi vì bàn tiệc này chỉ còn thiếu mỗi Trương Hoa và Trần Dĩnh thôi.

Người bạn đó vẫy tay với Trương Hoa, sau đó gọi: “Trương Hoa, qua đây này!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa và Trần Dĩnh đến đó rồi mới phát hiện ra bàn tiệc này về cơ bản đều là những người đã có vợ hoặc người yêu rồi. Bởi vì có mấy người là vợ của bạn mà Trương Hoa từng gặp, còn một hai người thì chưa gặp bao giờ, Trương Hoa nghĩ chắc là bạn gái của bạn.

Trương Hoa ôm con gái ngồi xuống, các bạn học liền thi nhau khen con gái Trương Hoa dễ thương. Có một người bạn cũng mang con đến, tuổi cũng xấp xỉ con gái Trương Hoa. Trần Dĩnh ngồi xuống liền nói với Trương Hoa: "Đưa em bế Tỉnh Tỉnh cho!"

Trần Dĩnh ngồi cùng với người phụ nữ mang con theo, hai người có rất nhiều vấn đề chung, bắt đầu nói chuyện về con cái. Các bạn khác đều biết thực ra Trương Hoa đã ly hôn, nhưng nhìn thấy Trương Hoa dẫn Trần Dĩnh và con gái đến nên nghĩ có lẽ hai người đã phục hôn rồi, vì vậy vẫn gọi Trần Dĩnh là "em dâu".

Trương Hoa vừa nói chuyện vừa nhìn quanh. Có người nói: "Lần này lớp ta có không ít bạn cũ đến, đến mấy bàn cơ đấy, nhưng chẳng hiểu cái thằng Dương Uy này sắp xếp kiểu gì, mấy bàn bọn mình cách nhau rõ xa, có một bàn của bọn con gái còn cách đây xa lắm!"

Trương Hoa nhìn theo tay chỉ của anh ta, phát hiện Cổ Vân Vân đang ngồi nói nói cười cười với đám bạn học. Bởi vì ngồi cách xa nên cô chưa phát hiện ra anh đã đến.

Trần Dĩnh ngồi nói chuyện với người phụ nữ kia nhưng vẫn để mắt đến hành động của Trương Hoa, cũng không kiềm chế được bản thân nhìn về phía cái bàn đằng xa ấy và nhìn thấy Cổ Vân Vân. Trần Dĩnh thấy Trương Hoa cứ nhìn cái bàn đó rất lâu, biết anh đang tìm kiếm Cổ Vân Vân nên trong lòng Trần Dĩnh bỗng thấy không vui.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 72

I.

Lúc đế´n, Cổ Vân Vân đã xem danh sách các bàn tiệc của bạn học cũ. Lúc nhìn thấ´y bàn tiệc của Trương Hoa, cô còn nhìn thấ´y tên của Trầ`n Dĩnh. Lúc ấ´y trong đầ`u cô hơi kinh ngạc, cứ lo sợ chuyện Trầ`n Dĩnh ở chung với Trương Hoa là có thật.

Bởi Kỉ Oanh và Lí Dương Uy bận tố´i mắ´t tố´i mũi ở bên dưới đại sảnh nên cô cũng không tiện hỏi họ. Cổ Vân Vân vố´n định xuố´ng lầ`u chờ Trương Hoa nhưng cuố´i cùng đành thôi, sợ lúc xuố´ng chờ Trương Hoa sẽ thấ´y Trương Hoa với Trầ`n Dĩnh cùng đế´n thật.

Thực ra Trương Hoa và Trầ`n Dĩnh vừa bước vào, Cổ Vân Vân đã nhìn thấ´y rồ`i, Trầ`n Dĩnh rõ ràng là đã chuẩn bị kĩ lưỡng trước khi đế´n, Trương Hoa ôm con gái, Trầ`n Dĩnh quàng tay anh, một gia đình cùng đế´n sao có thể không gây sự chú ý cơ chứ? Huố´ng hồ` Cổ Vân Vân vẫn luôn để ý chỗ cửa ra vào.

Trong lòng Cổ Vân Vân vô cùng bố´i rố´i, khi chính mắ´t nhìn thấ´y Trương Hoa và Trầ`n Dĩnh cùng bước vào, tâm trạng vô cùng phức tạp của cô chuyển sang bình tĩnh. Nhìn thấ´y những cảnh này rồ`i, cô cuố´i cùng đã có thể xác nhận được nghi vấ´n bấ´y lâu nay, cũng hiểu rõ được bước tiế´p theo nên làm gì. Cổ Vân Vân giả vờ như không nhìn thấ´y họ, mải mê cười nói với bạn bè.

Lúc mới bắ´t đầ`u hôn lễ, các bạn đề`u rấ´t an phận, về` cơ bản không đứng lên đi lại lộm nhộm. Nhưng buổi tiệc diễn ra được một lúc, những người quen bắ´t đầ`u đi chúc rượu nhau. Đám bạn học của

https://thuviensach.vn

Trương Hoa thì khỏi phải nói, bọn họ liên tục đế´n chúc rượu ở các bàn khác, những bạn học ở bàn khác cũng lại qua bàn họ chúc rượu.

Trương Hoa không biế´t là bởi vì có Trầ`n Dĩnh ở bên cạnh hay là vì nguyên nhân khác mà anh không rời khỏi bàn. Trầ`n Dĩnh nói với Trương Hoa: “Anh cũng đi qua các bàn khác với họ đi, bạn cũ khó khăn lắ´m mới có dịp tụ tập!”

Trương Hoa đi rồ`i, bàn này gầ`n như chỉ còn lại mấ´y người phụ nữ với nhau.

2.

Khi cả bọn ngồ`i trong bàn, gầ`n như chỉ toàn đàn ông nói chuyện với nhau, giờ còn lại mấ´y người phụ nữ, đề` tài nói chuyện trở nên thoải mái hơn nhiề`u. Có người nói với Trầ`n Dĩnh: “Trông chị rấ´t là sang, chị làm việc ở đâu thế´?”

Trầ`n Dĩnh cười cười đáp: “Trước tôi làm tài vụ, giờ nghỉ việc ở nhà, mở hai cửa hàng hoa nho nhỏ!”

Lại có người hỏi: “Tên cửa hàng là gì thế´?”

Trầ`n Dĩnh nói: “Cửa hàng hoa tươi và quà tặng Tỉnh Tỉnh”

Một người trong đám nói: “Không phải chứ, tôi từng đặt hoa và quà ở cửa hàng hoa này đấ´y, không ngờ là của chị mở à?”

Trầ`n Dĩnh cười nói: “Lầ`n sau cầ`n mua hoa tươi hay quà tặng gì cứ nói trực tiế´p với tôi nhé, tôi sẽ bảo nhân viên đưa hàng đế´n tận nơi!”

“Sao chị lại lấ´y tên là Tỉnh Tỉnh?”

https://thuviensach.vn

Trần Dĩnh mỉm cười, nhìn con gái đang chộp lấ̂y đôi đũa ở trên bàn: “Con gái tôi tên ở nhà là Tỉnh Tỉnh, vì vậy bố́ cháu đã lấ̂y cái tên này đặt cho cửa hàng đấ́y ạ!”

Mấ́y người kia ngưỡng mộ nói: “Hai người thật là hạnh phúc, Trương Hoa là giáo viên hướng dẫn, chị lại làm ăn khấ́m khá thế́, hai người còn có đứa con gái dễ thương thế́ này!”

Trần Dĩnh mỉm cười, đột nhiên cảm thấ́y mình và Trương Hoa rấ́t hạnh phúc, dường như cô quên đi rằ̀ng hai người đã ly hôn rồ̀i.

Con người chấ́c đều như vậy, lúc tụ tập thường dễ bị thu hút bởi những người được cho là thành đạt, cũng rấ́t thích nói chuyện với những người đó. Vì vậy khi Trương Hoa vềà bàn, anh cảm thấ́y rấ́t kì lạ vì thái độ của mấ́y người phụ nữ kia đố́i với Trần Dĩnh rấ́t tố́t, hơn nữa có chuyện gì cũng nói với Trần Dĩnh.

Trần Dĩnh đưa con gái cho Trương Hoa, nói: “Anh ôm Tỉnh Tỉnh hộ em, em đi vệ sinh một chút!”

Bàn của Trương Hoa cách không xa nhà vệ sinh. Trên đường ra nhà vệ sinh có đi qua mấ́y bàn tiệc của bạn học Trương Hoa, đặc biệt là phải đi qua bàn của Cổ Vân Vân.

Trương Hoa nhìn theo Trần Dĩnh, hi vọng cô sẽ đi vòng qua những bàn tiệc ấ́y, đặc biệt là bàn tiệc của Cổ Vân Vân. Mấ́y phụ nữ cùng bàn của Trương Hoa cười bảo: “Chị ấ́y chỉ đi vệ sinh mà anh cũng sợ bị người khác cướp mấ́t à?”

Trương Hoa ngoảnh đầ̀u lại cười ái ngại.

3.

https://thuviensach.vn

Những người phụ nữ ngô`i cùng bàn tiệc nói với Trương Hoa: “Anh chị thật là hạnh phúc!”, Trương Hoa vừa cười nói đô´i phó với họ, vừa thỉnh thoảng ngoảnh đâ`u theo Trâ`n Dĩnh. Không biê´t là Trâ`n Dĩnh không rõ bàn tiệc của bạn học Trương Hoa ở đâu hay là cô´ ý không né tránh mà dường như cứ có ý đi ngay cạnh mâ´y cái bàn â´y.

Có người ban nãy sang bàn chúc rượu lên tiê´ng gọi Trâ`n Dĩnh, nói đùa bảo: “Có phải em dâu qua mời rượu bọn anh không?”, Trâ`n Dĩnh cũng mỉm cười nói: “Có Trương Hoa đại diện là được rô`i, phụ nữ ai dám uô´ng với các anh!”

Nhưng bọn họ không đô`ng ý, nói: “Ban nãy Trương Hoa đã qua đây uô´ng rượu, nói em dâu mở chuỗi cửa hàng hoa tươi, cũng coi như là nữ trung hào kiệt rô`i, ít nhâ´t cũng phải uô´ng một li rô`i hãy đi chứ!”

Trâ`n Dĩnh đành phải mời họ một ly.

Trương Hoa nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh bị mâ´y bàn liên tiê´p chặn lại mời rượu, cũng không hiểu tại sao Trâ`n Dĩnh lại đột nhiên được bạn bè mình coi trọng thê´, chẳng nhẽ vì hôm nay dẫn con gái đê´n? Hay là bởi vì hôm nay Trâ`n Dĩnh ăn diện râ´t thu hút?

Một người phụ nữ ngô`i cùng bàn cười nói: “Anh đừng lo, chị â´y cũng coi như là một phụ nữ mạnh mẽ, vài ly â´y chă´c không thành vâ´n đê`!”

Trương Hoa chỉ biê´t cười gượng mà không biê´t nói gì. Nhìn thâ´y Trâ`n Dĩnh să´p đi đê´n bàn của Cổ Vân Vân, anh lại trở nên vô cùng căng thẳng. Trương Hoa tin chă´c Cổ Vân Vân đã chú ý đê´n Trâ`n Dĩnh từ lâu vì Trâ`n Dĩnh đã liên tục bị mời rượu ở mâ´y bàn tiệc đi, không thể nào Cổ Vân Vân không nhìn thâ´y.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa chỉ duy nhấ´t không đế´n bàn của Cổ Vân Vân mời rượu. Trong lòng anh thầ`m nghĩ, với tính cách của Cổ Vân Vân, chắ´c chắ´n cô sẽ chạy đế´n các bàn khác uố´ng rượu, thế´ nhưng hôm nay sao cứ ngồ`i yên tại chỗ thế´.

Trương Hoa nhìn thấ´y Trầ`n Dĩnh liên tục bị bạn mình mời rượu, trong đầ`u chợt hiện lên một ý nghĩ, đó là vì Cổ Vân Vân mặc dù xuấ´t thân đài các nhưng trong những buổi tụ tập kiểu này thường không được coi trọng, còn Trầ`n Dĩnh thì dường như dễ hòa nhập hơn.

4.

Cổ Vân Vân nhìn thấ´y Trầ`n Dĩnh bị các bạn học chặn lại mời rượu, trong lòng cảm thấ´y vô cùng khó chịu nhưng cứ giả bộ như không nhìn thấ´y. Thấ´y Trầ`n Dĩnh càng lúc càng đế´n gầ`n bàn mình, cô càng muố´n giả bộ như không nhìn thấ´y.

Nhưng đã có cô bạn học cùng Cổ Vân Vân để ý đế´n chuyện này. Thấ´y Trầ`n Dĩnh đế´n gầ`n liề`n nói với những người khác: “Đấ´y là vợ của ai thế´? Sao có cảm giác mấ´y bàn kia đề`u biế´t cô ấ´y thế´?”

Có người lên tiế´ng: “Chắ´c là đế´n cùng Trương Hoa đấ´y!”, lại có người khác nói: “Hình như tôi nghe nói Trương Hoa kế´t hôn chẳng bao lâu sau thì ly hôn rồ`i mà, thế´ thì cô này là vợ hay là bạn gái mới à?”

Một người khác nói: “Trên tay Trương Hoa còn ôm một đứa bé, xem tuổi tác của nó thì đây chắ´c là vợ cũ, có thể họ đã phục hôn rồ`i!”

https://thuviensach.vn

Phụ nữ có lẽ là như vậy, thích ngô`i tán chuyện phiế´m. Cổ Vân Vân là người biế´t rõ tình hình nhấ´t nhưng không thể nói chuyện gì. Nhưng đám bạn học cứ ngô`i bàn tán vê` Trâ`n Dĩnh, cứ giả bộ như không nhìn thấ´y cũng không được, nên cô đành ngẩng đâ`u nhìn vê` phía Trâ`n Dĩnh.

Lúc Cổ Vân Vân ngẩng đâ`u nhìn Trâ`n Dĩnh, Trâ`n Dĩnh cũng đang nhìn cô. Trâ`n Dĩnh mỉm cười, sau đó nói: "Chị Vân cũng ở đây à? Em với anh Trương Hoa ở bên kia, tí nữa có thời gian chị qua đó uố´ng rượu nhé, em đi vệ sinh trước đây!"

Trâ`n Dĩnh đi rô`i đám bạn học liê`n hỏi Cổ Vân Vân: "Cậu quen cô â´y à?", Cổ Vân Vân không nói gì. Có người nói: "A tôi nhớ ra rô`i, hô`i học đại học Vân Vân thâ`m thích Trương Hoa, không phải đang ghen đấ´y chứ?"

Người ngô`i bên cạnh vỗ vai Cổ Vân Vân nói; "Với thân thê´ của Vân Vân thì tìm ai chẳng được, Trương Hoa đã là cái gì!"

Cổ Vân Vân đứng dậy nói: "Tôi chuẩn bị đi chúc rượu các bàn đây, ai muố´n đi nào?"

5.

Lúc Trâ`n Dĩnh vê` bàn, Trương Hoa không nén được tò mò hỏi: "Em nói gì với Cổ Vân Vân thê´?", Trâ`n Dĩnh liê`n nói: "Chẳng nói gì cả, chỉ chào hỏi xã giao thôi!"

Lúc này mấ´y người đàn ông cùng bàn tiệc cũng đã vê` vị trí, vội nói: "Có thâ`m thì gì thì để vê` nhà nhé, giờ đang là lúc uố´ng rượu!", người ngô`i bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng thê´, em dâu đê´n các bàn khác uố´ng rượu mà ngô`i đây không uố´ng là không được!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa liề̀n nói: “Cô ấ́y không uố́ng được, để tôi uố́ng thay cô ấ́y!”, đám bạn học nói: “Không được, dù gì cũng phải uố́ng một chút!”

Trầ̀n Dĩnh cười nói: “Hôm nay là đám cưới bạn học các anh, chẳng mấ́y khi có dịp vui, em sẽ uố́ng với các anh một chút!”

“Đúng thế́, có uố́ng nhiề̀u cũng sẽ có Trương Hoa cõng em về̀ mà!”

Trương Hoa thấ́y Trầ̀n Dĩnh uố́ng mấ́y cố́c liề̀n, sợ cô uố́ng nhiề̀u quá liề̀n ghé vào tai cô thì thầ̀m: “Hay là chúng ta về̀ sớm đi, Tỉnh Tỉnh buồ̀n ngủ rồ̀i!”

Trầ̀n Dĩnh cũng biế́t mục đích mình đế́n đây đã đạt được liề̀n nói: “Ừ, cứ nghe lời anh đi!”

Trương Hoa ôm con gái đứng dậy nói với các bạn: “Mọi người cứ vui vẻ đi, tôi dẫn con gái theo nên không tiện lắ́m, chúng tôi phải về̀ sớm một chút!”

Trầ̀n Dĩnh cũng đứng dậy theo nói: “Có thời gian thì các anh đế́n nhà em chơi, em nhấ́t định sẽ uố́ng với các anh nhiề̀u hơn!”

Đám bạn học cũng không nài ép, liề̀n nói: “Nói được phải làm được đấ́y! Hôm nào bọn anh sẽ đế́n thật đấ́y!”

Trầ̀n Dĩnh liề̀n nói: “Hoan nghênh các anh!”

Trương Hoa đi rồ̀i còn ngoảnh đầ̀u nhìn lại, thấ́y Cổ Vân Vân đang uố́ng rượu với các bàn khác anh lại chợt thấ́y lo lắ́ng. Lí Dương Uy và Kỉ Oanh đang đứng ngoài cổng, bởi có một số́ khách đã ra về̀, hai người đang giúp họ hàng tiễn khách khứa.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đế´n bên cạnh Lí Dương Uy nói: “Có thời gian thì để ý đế´n Cổ Vân Vân một chút, đừng để cô â´y uô´ng nhiê`u!”

Lí Dương Uy vỗ vai anh nói: “Yên tâm đi, lát tôi bảo Kỉ Oanh nói với cô â´y!”

Trâ`n Dĩnh đứng bên cạnh nói vài lời chào hỏi xã giao với Kỉ Oanh.

6.

Sau khi lên xe, Trương Hoa hỏi: “Em không uô´ng nhiê`u quá đâ´y chứ?”

Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Vẫn ổn, em chỉ hơi chóng mặt thôi, có thể tại em vui quá nên cũng uô´ng hơi nhiê`u!”

Trương Hoa hôm nay không uô´ng nhiê`u, trước đây anh từng nói với Lí Dương Uy, đợi khi nào cưới anh ta sẽ uô´ng say bét nhè. Trương Hoa thâ`m nhủ, lẽ nào là bởi vì Trâ`n Dĩnh cũng có mặt?

Trương Hoa không rõ tại sao hiện giờ tâm trạng của mình lại trở nên râ´t bình thản, vô´n tưởng Trâ`n Dĩnh đột nhiên xuâ´t hiện, bản thân mình sẽ vô cùng tức giận. không hiểu tại sao trong lòng lại thâ´y nhẹ nhõm hơn. Biểu hiện của Trâ`n Dĩnh tô´i nay khiê´n anh râ´t bâ´t ngờ. Trâ`n Dĩnh bây giờ không chỉ thu hút ánh mă´t của người khác mà còn dễ dàng hòa nhập vào môi trường xung quanh.

Đê´n tận sau khi tă´m rửa và lên giường đi ngủ, trong đâ`u Trương Hoa vẫn hiện lên cảnh tượng Trâ`n Dĩnh và Cổ Vân Vân nói chuyện với nhau. Anh cũng đang phân tích những điểm khác biệt giữa họ, rõ ràng trong khả năng làm việc và xử lí các mô´i quan hệ xã hội, Trâ`n Dĩnh hơn hẳn Cổ Vân Vân.

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh xoa lưng dỗ con ngủ, thâ´y Trương Hoa không nói năng gì liê`n bảo: “Em đột nhiên đê´n đám cưới khiê´n anh không vui à?”

Trương Hoa nói: “Không có!”

“Thê´ sao anh chẳng nói gì với em cả!”

“Anh đang nghĩ tại sao bây giờ sô´ lâ`n em uô´ng rượu càng lúc càng nhiê`u!”

Trâ`n Dĩnh lại bước qua người con, nă`m sát bên cạnh Trương Hoa, nói: “Như thê´ có tô´t không, sau này nê´u phải uô´ng rượu nhâ´t định em sẽ đi cùng với anh, nê´u không có anh em tuyệt đô´i không uô´ng!”

Trương Hoa liê`n nói: “Có uô´ng hay không thì liên quan gì đê´n việc có anh đi cùng?”

“Đương nhiên là có rô`i, đi cùng với anh cho dù có uô´ng say cũng không sợ, nhưng lúc không có anh thì em không dám uô´ng đâu!”

Lúc nói đê´n việc này, trong đâ`u Trâ`n Dĩnh thoáng hiện lên hình ảnh của Lưu Huệ Anh.

Thâ´y Trương Hoa không nói gì, Trâ`n Dĩnh khẽ bảo: “Thực ra không có anh em cũng chẳng có tâm trạng để uô´ng rượu!”

Trâ`n Dĩnh nói rô`i liê`n vòng tay ôm Trương Hoa, bàn tay bă´t đâ`u “hoạt động”. Tay vừa “hoạt động”, mặt Trâ`n Dĩnh liê`n đỏ bừng, thâ`m nghĩ: “Chẳng nhẽ đàn bà uô´n rượu xong cũng giô´ng như đàn ông sao?”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 73

I.

Cổ Vân Vân rất muộn mới rời khỏi lễ đường, nếu không phải Kỉ Oanh ngăn lại chắc cô đã uống đến say mèm. Kỉ Oanh và Lí Dương Uy sợ Cổ Vân Vân tự lái xe về nên phải đợi đến khi đưa Cổ Vân Vân lên taxi rồi mới yên tâm.

Sau khi đẩy Cổ Vân Vân vào trong taxi, Kỉ Oanh nói: "Vân Vân, nghĩ thoáng ra một chút, thực ra Trương Hoa không thích hợp với cậu, chỉ có cậu cứ mãi suy nghĩ những chuyện này, đợi khi nào cậu thoát ra khỏi suy nghĩ này, cậu sẽ thấy điều tớ nói là đúng!"

Cổ Vân Vân đột nhiên bật cười, sau đó nói: "Tôi biết cậu ta càng không thích hợp với Trần Dĩnh hơn, bởi vì tôi biết chuyện giữa họ!"

Kỉ Oanh bất lực thở dài: "Về nhà sớm đi, ngủ một giấc, ngày mai sẽ suy nghĩ sau!"

Trưa ngày hôm sau tỉnh dậy, Cổ Vân Vân lại nhớ đến cảnh tượng Trần Dĩnh níu tay Trương Hoa đi vào hội trường. Cổ Vân Vân vốn dĩ có sẵn tâm lý oán hận, nhưng oán hận đáng lí ra phải dành cho Trương Hoa, dù gì chính vì những hành động mập mờ không rõ ràng của Trương Hoa mới gây ra chuyện ngày hôm nay, thế nhưng Cổ Vân Vân lại oán hận Trần Dĩnh.

Trong con mắt của Cổ Vân Vân, là Trần Dĩnh đã lợi dụng lòng tốt của Trương Hoa. Sau khi ngoại tình bị phát hiện, bị ép phải ly

https://thuviensach.vn

hôn nên đã cố tình để lại đứa bé để duy trì quan hệ với Trương Hoa, sau đó lợi dụng đứa bé để bám riết lấy Trương Hoa.

Buổi trưa, khi đã đến công ty mà Cổ Vân Vân vẫn nhớ những chuyện này. Ngồi trong văn phòng hồi lâu, cô đột nhiên đến phòng nhân sự tìm số điện thoại liên lạc với Trần Dĩnh trước đây, thử gọi thì thấy liên lạc được.

Trần Dĩnh đang ở cửa hàng hoa thì nhận được điện của Cổ Vân Vân. Buổi sáng sau khi đưa con gái đi nhà trẻ, Trần Dĩnh liền đến cửa hàng. Tiểu Lộ và Tiểu Nhã nói: "Hôm nay trông chị dâu có vẻ rất vui vẻ, có chuyện gì mà vui thế?"

Trần Dĩnh cười nói: "Chẳng có chuyện gì vui thì không được vui hay sao?"

Đối với nhân viên mà nói, bà chủ vui đương nhiên là chuyện tốt lành đối với nhân viên rồi.

Trần Dĩnh nghe điện xong hỏi là ai, Cổ Vân Vân lập tức trả lời: "Cổ Vân Vân đây!"

Trần Dĩnh dường như chẳng hề bất ngờ trước cuộc gọi của Cổ Vân Vân, cô bình thản hỏi: "Có chuyện gì thế chị?"

Cổ Vân Vân nói: "Chiều nay nếu có thời gian thì ra ngoài ngồi chút nhé!"

2.

Trần Dĩnh nói với nhân viên phục vụ: "Cũng cho tôi một ly cà phê, cám ơn!"

https://thuviensach.vn

Nhân viên phục vụ đi rồ̀i, Trần Dĩnh liền hỏi: “Chị gọi tôi ra đây có việc gì không?”

Cổ Vân Vân liền nói: “Cô với Trương Hoa đang ở chung với nhau ư?”

Trần Dĩnh cười cười nói: “Chắ́c chị cũng đã nhìn ra rồ̀i, Trương Hoa cứ muố́n có con gái ở bên cạnh, tôi là mẹ của cháu, chắ́c chắ́n phải ở cạnh cháu thôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Hạnh phúc này không thuộc về̀ cô, vì cô không có đủ tư cách!”

Trần Dĩnh nói: “Tôi hiểu ý của chị, tôi đã từng sai lầ̀m, tôi không muố́n trố́n tránh, nhưng giờ tôi đang cố́ gắ́ng để nắ́m bắ́t được hạnh phúc xứng đáng với mình, cũng cố́ gắ́ng để làm tấ́t cả những gì mình nên làm!”

“Cố́ gắ́ng chưa chắ́c đã có kế́t quả!” - Cổ Vân Vân nói.

“Tôi hiểu điề̀u đó, nhưng cho dù thế́ nào cũng phải cố́ gắ́ng mới biế́t kế́t quả được!”

Cổ Vân Vân nhìn Trần Dĩnh, đột nhiên chậm rãi nhả từng chữ: “Tôi có thể khẳng định với cô rằ̀ng, sự cố́ gắ́ng của cô sẽ không có kế́t quả đâu!”

Trần Dĩnh nghe xong, trong đầ̀u chợt nảy ra một linh cảm không lành, gầ̀n đây, linh cảm này thường xuyên xuấ́t hiện, Trần Dĩnh không hiểu tại sao lại như vậy. Giờ thì cô biế́t sự bấ́t an này chủ yế́u là vì Cổ Vân Vân. Hồ̀i đầ̀u chính vì Cổ Vân Vân đột nhiên nói chuyện của cô với gia đình Trương Hoa khiế́n cho hạnh phúc của cô phút chố́c trở thành bọt xà phòng.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân nhìn Trần Dĩnh nói tiếp: “Bởi vì cả tôi và cô đều biết rõ tâm bệnh của Trương Hoa là gì, nhược điểm của anh ấy ở đâu!”. Trần Dĩnh đương nhiên biết tâm bệnh của Trương Hoa ở đâu, cũng biết nhược điểm của anh là gì. Chính vì vậy cô mới luôn dè dặt, không muốn động đến những sợi dây thần kinh nhạy cảm của Trương Hoa, càng hi vọng thông qua những nỗ lực của mình để xóa bỏ những ám ảnh trong đầu anh.

3.

Trần Dĩnh gần như nói bằng giọng nài nỉ đối với Cổ Vân Vân: “Vân Vân, tôi biết là chị rất thích Trương Hoa, cho dù tôi có không thể phục hôn với anh ấy tôi vẫn muốn nói một câu, chị với Trương Hoa không hợp nhau đâu, tính cách, thói quen và quan điểm sống của hai người đều khác nhau!”.

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Thích hợp hay không tôi tự biết, con người đều có thể thay đổi, vì người mình thích mà thay đổi thì càng dễ dàng! Trương Hoa đã từ từ thay đổi cách sống, tôi cũng sẽ vì anh ấy mà thay đổi!”

Trần Dĩnh liền nói: “Sự thay đổi của Trương Hoa chỉ mang tính nhất thời, sớm muộn gì anh ấy cũng quay trở lại bản chất cũ. Trong thâm tâm, anh ấy mãi mãi yêu cuộc sống bình yên!”

“Đừng có nói như thể cô hiểu Trương Hoa hoàn toàn vậy, đừng quên tôi quen biết anh ấy từ hồi học đại học, còn lâu hơn cả cô đấy!”

“Hiểu một người không liên quan gì đến chuyện quen biết người ta sớm hay muộn. Muốn tìm hiểu một người cần phải dùng trái tim để cảm nhận!”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Ít nhất tôi cũng biết Trương Hoa là một người đàn ông truyền thống, hơn nữa lần đầu tiên của tôi cũng trao cho anh ấy rồi!”.

Trần Dĩnh không hề hay biết Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã có quan hệ xác thịt với nhau, mặc dù hoài nghi họ từng có quan hệ với nhau, nhưng cô thà tin rằng giữa họ chưa xảy ra chuyện gì, thà tin tưởng vào Trương Hoa còn hơn. Lúc này chính miệng Cổ Vân Vân đã chứng minh điều này, trong lòng Trần Dĩnh bỗng đau đớn khó tả.

Trong lòng cô, cô cứ cho rằng thân xác của Trương Hoa chỉ thuộc về mình, giờ đột nhiên có người nói cũng có được cơ thể ấy, cảm giác ấy hụt hẫng khó mà diễn tả thành lời.

Con người có lẽ đều như thế, khi thích một người đều muốn người ấy chỉ duy nhất và nguyên vẹn thuộc về bản thân mình, nhưng lại dễ dàng bỏ quên mất việc mình liệu có vẹn nguyên, và chỉ thuộc về đối phương hay không.

4.

Trần Dĩnh ngồi ngây ra đó, không nhớ nổi Cổ Vân Vân đã đi lúc nào. Trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của Cổ Vân Vân: “Sự cố gắng của cô chắc chắn không có kết quả đâu” và “Lần đầu tiên của tôi cũng trao cho anh ấy rồi”.

Trần Dĩnh chậm rãi ra quầy thanh toán, nhân viên phục vụ nói có người đã thanh toán rồi. Trần Dĩnh đang chuẩn bị đi thì nhân viên phục vụ lại nói: “Cô gái ấy lúc thanh toán có để lại lời nhắn, nói rằng trước khi cô rời khỏi thành phố này nhớ mời cà phê cô ấy!”

Đáng tiếc là nhân viên phục vụ không hiểu rõ hàm ý câu nói này của Cổ Vân Vân, còn tưởng Trần Dĩnh là người vùng khác đến đây

https://thuviensach.vn

chơi. Lúc Trần Dĩnh về đến cửa hàng, cô nói với Tiểu Lộ mình có chút việc, phải về nhà trước. Trần Dĩnh vừa đi thì Tiểu Nhã nói với Tiểu Lộ: "Ban sáng chị dâu còn vui vẻ thế, sao đến chiều đã ủ rũ thế rồi?"

Trần Dĩnh đi thẳng về nhà, sau đó nằm dài ra giường. Dạo này Trần Dĩnh cứ tưởng bản thân đang dần tìm lại được tự tin, thậm chí tối qua trong hôn lễ của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, cô còn nhìn thấy ánh sáng hi vọng về tương lai giữa mình và Trương Hoa.

Nhưng giờ sự tự tin này lại đang từ từ biến mất, nhớ lại vẻ tự tin của Cổ Vân Vân và sự căng thẳng của Trương Hoa, Trần Dĩnh biết rõ rằng thứ hạnh phúc này muốn mất đi thì dễ lắm, chỉ cần nỗi ám ảnh vẫn còn giày vò Trương Hoa, chắc chắn mọi thứ sẽ thay đổi.

Trần Dĩnh bỗng thấy căm hận sai lầm của mình trong quá khứ, cô chưa bao giờ căm hận nó như bây giờ, lòng thầm nghĩ nếu thời gian quay ngược trở lại lúc mới tốt nghiệp thì tốt biết bao, nếu có thể quay ngược thời gian, cho dù có phải chịu đau khổ mấy chục năm ròng cô cũng chấp nhận.

Nằm trên giường mà nước mắt Trần Dĩnh cứ trào ra, lúc đưa tay lên gạt nước mắt, cô mới phát hiện ra đã lâu lắm rồi mình không rơi lệ, cho dù là lúc một mình chăm sóc con vất vả như vậy cô cũng hiếm khi khóc. Cô vốn cứ tưởng mình đã đủ kiên cường, giờ mới phát hiện ra có thể sự kiên cường chỉ là cái vỏ bọc bất đắc dĩ.

5.

Trần Dĩnh cứ nằm lì như thế mấy tiếng đồng hồ không động đậy, đột nhiên điện thoại đổ chuông khiến cô giật mình bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ bộn bề.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói trong điện thoại: “Anh sắ p vê` đê´n nhà rô`i, nê´u em còn ở cửa hàng thì để anh đi đón Tỉnh Tỉnh!”. Lúc này Trâ`n Dĩnh mới nhớ ra lúc chiê`u quên không đón con vê`. Trâ`n Dĩnh cười gượng nói: “Thê´ anh đi đón con đi, em cũng sắ p vê` nhà rô`i, em đợi anh ở dưới tâ`ng, sau đó đi chợ mua rau vê` nâ´u cơm!”

Trương Hoa ôm con gái xuô´ng xe, nói với Trâ`n Dĩnh: “Lâ`n sau đón Tỉnh Tỉnh phải đỗ xe ở nhà trước, ban nãy đặt con trong lòng, lái xe còn chậm hơn cả tô´c độ của xe đạp!”

Trâ`n Dĩnh đón lâ´y con, nói: “Đi thôi, chúng ta đi chợ nào!”

Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh, đột nhiên hỏi: “Mă´t em sao thê´? Tô´i qua uô´ng nhiê`u quá nên hôm nay mă´t vẫn còn đỏ à?”

Trâ`n Dĩnh cười nói: “Làm gì có chuyện, ban nãy chẳng may bị con gì bay vào mă´t thôi!”

Trương Hoa ghé lại gâ`n nói: “Thê´ để anh xem xem có còn trong mă´t không!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Không sao rô`i, chúng ta mau đi thôi”

Trâ`n Dĩnh nâ´u nướng ở trong bê´p một mình, bảo Trương Hoa ở ngoài trông con và đợi ăn cơm là được. Từ lúc ăn cơm cho đê´n lúc tă´m xong lên giường đi ngủ, Trương Hoa cứ cảm thâ´y Trâ`n Dĩnh hôm nay có vẻ là lạ.

Trương Hoa ôm Tỉnh Tỉnh trong lòng, để mặc cho con bé nhảy nhót trên đùi, sau đó ngoảnh đâ`u sang nhìn Trâ`n Dĩnh đang nă`m trên giường hỏi: “Hôm nay em sao thê´? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Trâ`n Dĩnh từ từ lại gâ`n ôm chặt lâ´y Trương Hoa, cứ như thể đang lo lă´ng anh sẽ đột nhiên biê´n mâ´t. Trương Hoa nói: “Sao

https://thuviensach.vn

thê´?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Chúng ta đi du lịch một lâ`n đi! Đi chơi một thời gian, cho con đi cùng!”

6.

Trương Hoa bảo: “Không có việc gì sao tự nhiên đi du lịch làm gì?”

“Lớn bă`ng ngâ`n này rô`i mà em chưa từng được đi du lịch, cứ coi như là để đê`n bù cho đợt kê´t hôn chúng ta không đi tuâ`n trăng mật, hơn nữa dẫn con đi theo để cho con cùng ngă´m phong cảnh!”

“Kể ra thì anh cũng chưa từng đi du lịch, nhưng hiện giờ đột nhiên đi du lịch cứ cảm thâ´y kì kì thê´ nào â´y, có ai lại đi du lịch vào thời điểm này đâu?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Đi du lịch mà đông quá thì chán chê´t, giờ ít người, càng yên tĩnh!”

Trương Hoa nhìn Trâ`n Dĩnh ôm chặt lâ´y mình, nói: “Không phải em đang có tâm sự gì đâ´y chứ? Nê´u không sao đột nhiên muô´n đi du lịch?”

Trâ`n Dĩnh ủ rũ nói: “Lúc đang hạnh phúc thì cô´ gă´ng mà nă´m bă´t hạnh phúc, như thê´ đê´n khi hạnh phúc mâ´t đi sẽ ít nuô´i tiê´c hơn!”

Thâ´y Trương Hoa không nói gì, Trâ`n Dĩnh liê`n nói: “Đô`ng ý với em đi, cứ coi như em năn nỉ anh một lâ`n vậy!”

“Thê´ em muô´n đi bao lâu?”

https://thuviensach.vn

“Một tháng đi!” - Rô`i lại khẽ bảo: “Nê´u phát hiện có thành phô´ nào tô´t, không vê` đây nữa cũng được!”

“Đừng để đê´n lúc chúng ta vê` cửa hàng của em đã làm ăn thua lỗ, còn công việc của anh cũng mâ´t luôn!”

“Cho dù là như thê´ cũng chẳng sao, cùng lă´m anh tiê´p tục làm công việc nhân sự của mình, còn em tiê´p tục làm tài vụ!”

Trương Hoa nói: “Mặc dù hiện giờ công việc không bận lă´m, nhưng tạm thời anh không thể hứa trước với em, để xem anh có thể xin nghỉ được không rô`i tính tiê´p!”

“Anh có thể nói vậy là em mừng rô`i, chỉ có điê`u em vẫn hi vọng anh có thể xin nghỉ được!”

Nói rô`i Trâ`n Dĩnh lại siê´t chặt vòng tay ôm Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Tỉnh Tỉnh còn chưa ngủ mà em đã muô´n rô`i sao?”

Trâ`n Dĩnh nhớ lại chuyện hôm qua, mặt đỏ bừng nói: “Muô´n cái gì, em chỉ muô´n ôm anh thôi!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 74

I.

Sau khi hôn lễ của Lí Dương Uy kết thúc, Trương Hoa luôn trong tâm trạng lo lắng Cổ Vân Vân sẽ đột nhiên đến tìm mình, ai dè mấy ngày liền mọi chuyện đều yên ả trôi qua. Cổ Vân Vân vẫn không liên lạc gì với anh, Trương Hoa cũng dần cảm thấy nhẹ nhõm.

Sự xuất hiện đột ngột của Trần Dĩnh trong đám cưới khiến Trương Hoa có cảm giác được giải thoát. Trần Dĩnh và con gái luôn ở bên anh, hơn nữa xuất hiện với hình ảnh cả nhà ba người hạnh phúc khiến tâm lý Trương Hoa bắt đầu lung lay. Ngoài ra, một người phụ nữ ngày càng trở nên thú vị thường dễ dàng lôi cuốn đàn ông hơn, huống hồ đấy lại là người phụ nữ mà mình yêu.

Lúc Trần Dĩnh đưa ra yêu cầu muốn đi du lịch, trong lòng Trương Hoa cũng rất tán đồng. Một mặt anh muốn nhân cơ hội này để trốn tránh Cổ Vân Vân, mặt khác anh cũng muốn đi riêng với Trần Dĩnh một thời gian để từ từ cân nhắc chặng đường tiếp theo nên đi thế nào.

Bởi vì qua tết chưa lâu, các doanh nghiệp đều đang bận rộn với việc tuyển nhân viên, thị trường đào tạo cũng không bận rộn lắm, chuyện Trương Hoa xin nghỉ nhanh chóng được phê duyệt. Tuy nhiên cần phải xử lí xong toàn bộ công việc trước khi nghỉ, hay nói cách khác là vẫn phải làm việc thêm vài ngày nữa.

https://thuviensach.vn

Buổi tối, Trương Hoa nói chuyện công ty đã cho phép anh nghỉ một tháng cho Trần Dĩnh nghe, Trần Dĩnh vui lắm. Trương Hoa lại nói: "Nhưng mà anh vẫn phải đi làm thêm vài ngày nữa, bởi vì nghỉ một tháng nên phải hoàn thành xong công việc đang dang dở mới được!"

Trần Dĩnh nói: "Mấy hôm tới anh cứ yên tâm làm việc, chuyện du lịch cứ để em liên hệ!"

Trong lòng Trần Dĩnh thực sự hi vọng đi du lịch sớm ngày nào thì tốt ngày nấy. Mối lo ngại mà Cổ Vân Vân đem đến, cô không thể nào xua đi được. Cô hi vọng qua chuyến du lịch lần này sẽ có cơ hội ở bên Trương Hoa nhiều hơn, càng hi vọng sau chuyến du lịch có thể khiến Trương Hoa chấp nhận lại mình.

Thậm chí trong lòng Trần Dĩnh còn muốn nhân cơ hội này để thuyết phục Trương Hoa, hai người dẫn con gái rời khỏi thành phố này, đến một thành phố khác sống vài năm, đợi vài năm sau thì quay về, có lẽ mọi chuyện sẽ thay đổi.

2.

Chuyện Trương Hoa xin nghỉ một tháng nhanh chóng đến tai Cổ Vân Vân. Kì thực một số thông tin của Trương Hoa ở công ty Cổ Vân Vân đều nhanh chóng nắm được. Cổ Vân Vân biết rõ Trương Hoa xin nghỉ có liên quan đến Trần Dĩnh, chỉ có điều không biết mục đích xin nghỉ là gì.

Phùng Lâm Hàn cầm tài liệu đi vào văn phòng của Cổ Vân Vân, thấy Cổ Vân Vân đang nghĩ ngợi liền cười bảo: "Vân Vân, nghĩ cái gì mà thất thần thế?"

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn Phùng Lâm Hàn nói: “Không có gì, chú Phùng có việc gì thế?”

Phùng Lâm Hàn đưa tấm thiệp cho Cổ Vân Vân, nói: “Một bữa tiệc tối không thể đắc tội cũng không thể vắng mặt, gần như tất cả các nhân vật chủ chốt trong ngành điện tử đều có mặt!”

Cổ Vân Vân mở thiệp mời ra, xem qua sau đó cười nói: “Lại là treo đầu dê bán thịt chó rồi, kì thực vẫn là phải tốn tiền mà!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng còn cách nào khác, viết rõ trên đó là mời chúng ta, còn có hai thiệp mời để trống tên nữa!”

Thông thường với chức vụ của Cổ Vân Vân trong công ty thì cô không có tư cách tham gia những buổi tiệc như thế này. Nhưng xuất thân của cô khiến cho người khác phải coi trọng, vì vậy trên thiệp mời có ghi rõ tên của cô và Phùng Lâm Hàn.

Cổ Vân Vân nói: “Số người được mời càng đông thì chi phí càng nhiều!”, Phùng Lâm Hàn cười như mếu: “Ai bảo công ty ta đứng đầu trong việc tiêu thụ cơ, cây to dễ bị gió quật đổ là thế mà!”

Cổ Vân Vân đột nhiên nhớ ra điều gì liền hỏi hai cái thiệp để trống tên thì Phùng Lâm Hàn định sắp xếp ai đi. Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng phải tôi đến để bàn bạc với cháu hay sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Như thế này đi, chú sắp xếp một người, người kia để cháu!”

3.

Buổi chiều Trương Hoa nhận được thông báo của bộ phận hành chính, tối nay phải đi dự một buổi tiệc quan trọng. Trương Hoa

https://thuviensach.vn

mang thông báo vào phòng hành chính, nói: “Ngày mai tôi bắt đầu nghỉ rồi, sao tối nay còn phải tham gia tiệc tùng?”

Nhân viên hành chính nói: “Bữa tiệc này vô cùng quan trọng, cấp trên thông báo bắt buộc phải tham gia, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh không được đến muộn!”

Trương Hoa cầm thông báo về văn phòng, nhìn rõ địa chỉ và thời gian tổ chức có ghi trên đó. Cuối cùng anh đành gọi cho Trần Dĩnh, nói: “Tối nay anh phải tham gia một buổi tiệc quan trọng, sẽ về nhà muộn một chút!”

Trần Dĩnh nói: “Thế anh đi đi, em đang ở văn phòng du lịch, tối về em sẽ nói rõ tình hình với anh!”

Trương Hoa nói: “Ok, ngày mai là anh chính thức được nghỉ rồi!”, Trần Dĩnh gật gù: “Thế thì tốt quá!”

Trương Hoa lái xe đến địa chỉ được thông báo, Cổ Vân Vân đang đứng ở cổng khách sạn chờ anh. Trương Hoa nhìn thấy Cổ Vân Vân liền nói: “Cậu cũng đến tham gia à?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Mặc dù viết tên của tôi nhưng tôi đến là đại diện cho bố tôi, nếu không tôi làm gì có tư cách!”

Trương Hoa nói: “Thế sao lại bắt tôi đến đây?”

Cổ Vân Vân nói: “Thân phận của cậu hiện giờ cần phải làm quen với nhiều nhân vật quan trọng!”

Trương Hoa định nói gì nhưng Cổ Vân Vân đã kéo anh vào trong, nói: “Đừng lề mề ở đây nữa, mau vào trong thôi!”

Một căn phòng có sức chứa hơn mười bàn tiệc vô cùng náo nhiệt, Cổ Vân Vân nói: “Giám đốc Phùng cũng có mặt, chỉ có điều không

https://thuviensach.vn

ngô`i cùng bàn với chúng ta, chă´c là cô´ ý să´p xê´p riêng lẻ như thê´!”

Trương Hoa nhìn theo tay chỉ của Cổ Vân Vân thâ´y Phùng Lâm Hàn và trợ lí của anh ta, bèn lại gâ`n chào hỏi.

Phùng Lâm Hàn nhìn thâ´y Trương Hoa, cười bảo: “Cậu đê´n râ´t thích hợp, Vân Vân quả là có con mă´t!”

Thâ´y Phùng Lâm Hàn nói vậy, Trương Hoa biê´t là Cổ Vân Vân cô´ ý să´p xê´p để anh đê´n. Trương Hoa nói chuyện phiê´m với Phùng Lâm Hàn vài câu rô`i quay vê` bàn của mình.

4.

Trương Hoa buộc phải thừa nhận trong những trường hợp này, Cổ Vân Vân râ´t được chú ý. Gâ`n như tâ´t cả những người trong bàn tiệc đê`u biê´t cô, có người gọi cô là “Cô Vân”, có người còn gọi là “Vân công chúa”, thỉnh thoảng còn có người ở bàn khác đi ngang qua chào hỏi cô.

Trương Hoa chợt nhớ lại sự khác biệt giữa Trâ`n Dĩnh và Cổ Vân Vân trong đám cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, lòng thâ`m nghĩ, xem ra những người khác nhau lại thích hợp trong những tình huô´ng khác nhau.

Trên bàn tiệc đột nhiên có người nói với Trương Hoa: “A, tôi nhớ ra rô`i, anh chính là thâ`y giáo Trương Hoa đúng không?”

Cổ Vân Vân nói: “Đúng thê´, anh â´y là hiện nay đang giúp đỡ bô´ tôi một sô´ việc của công ty!”

https://thuviensach.vn

Người kia liề`n nói: “Chẳng trách! Ban nãy tôi đang nghĩ công chúa Cổ hiế´m khi xuấ´t hiện ở những chố´n thế´ này đâu thể dẫn theo một trợ lí tầ`m thường chứ?”

Những người lúc đầ`u không đế´m xỉa gì đế´n Trương Hoa cũng bắ´t đầ`u chú ý tới anh, tiện miệng hỏi han này nọ, điề`u này khiế´n Trương Hoa đang cảm thấ´y ái ngại bỗng trở nên dễ chịu hơn hẳn.

Cổ Vân Vân cười nói: “Hi vọng các anh đi trước sẽ ủng hộ cậu â´y trong công việc đào tạo!”

Có người lên tiế´ng: “Đương nhiên rồ`i, thầ`y Trương giờ có khác gì một ngôi sao sáng, chỉ có điề`u trước giờ tôi chưa được gặp mà thôi!”

Trương Hoa không mấ´y chú ý đế´n buổi tiệc, cũng không rời bàn tiệc đi lại. Thực ra có rời khỏi bàn tiệc anh cũng chẳng quen ai, vì vậy Trương Hoa chỉ bị động uố´ng với mọi người, trong lòng chỉ mong bữa tiệc sớm kế´t thúc để về` nhà cho sớm.

Trong khi đó Cổ Vân Vân cứ một mực kéo anh đứng dậy, nói đế´n mấ´y bàn của đồ`ng nghiệp trong ngành mời rượu, uố´ng xong sớm thì về` sớm. Đây đúng là ý muố´n của Trương Hoa, vì vậy anh liề`n đứng dậy đi với Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân nói với những người khác trong bàn: “Chúng tôi đi mời rượu một vòng rồ`i về` uố´ng với mọi người nhé!”

5.

Trương Hoa nhìn thấ´y Lục Đào, người mà anh không thể quên nhưng cũng không muố´n nghĩ đế´n. Giờ Trương Hoa mới cảm thấ´y đứng dậy đi mời rượu với Cổ Vân Vân đúng là một sai lầ`m.

https://thuviensach.vn

Lục Đào đã nhìn thấy Trương Hoa, trước tiên là hơi ngẩn ra nhưng lập tức đứng lên đến bên cạnh Trương Hoa, nâng cốc lên nói: “Không ngờ thầy giáo Trương cũng đến!”, rồi ghé sát tai Trương Hoa nói: “Hi vọng ân oán của chúng ta sẽ như một vụ làm ăn, đàn bà mà, thiếu gì, rời xa cô ta rồi cậu càng thành công hơn, Cổ tiểu thư mới là người có thể giúp đỡ cậu!”

Trương Hoa không nói gì nhưng bàn tay cầm ly rượu hơi run lên, anh không thể kiềm chế được suy nghĩ muốn hất ngay cốc rượu vào mặt Lục Đào. Chỉ có điều Trương Hoa vẫn phải nín nhịn. Cổ Vân Vân nhìn thấy cảnh tượng này liền vội vàng đến gần: “Tổng giám đốc Lục cũng ở đây à? Tôi mời ngài một ly!”

Lục Đào chạm cốc với Cổ Vân Vân, sau đó cười nói: “Hi vọng Cổ tiểu thư sau này sẽ nương tình, công ty cô chèn ép khiến công ty tôi chẳng còn thị trường nữa rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Tổng giám đốc Lục lại nói đùa rồi, công ty ngài mà không có thị trường thì các công ty khác chắc sụp mất!”

Lục Đào có lẽ cũng uống khá nhiều, nhìn thấy Trương Hoa không nói gì, vẻ mặt hơi không bình thường liền ghé vào tai anh thì thầm: “Nghĩ thoáng ra một chút, đàn ông luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu! Hơn nữa Trần Dĩnh ngoài cái vẻ bề ngoài cũng được ra thì kĩ năng giường chiếu cũng tầm thường, cô mà nắm lấy Cổ tiểu thư!”

Sau đó lại vỗ vai Trương Hoa nói: “Có thời gian thì tôi mời cậu đi uống rượu!” nói rồi liền ngồi vào chỗ của mình. Ly rượu trên tay Trương Hoa rơi xuống đất vỡ tan, những người xung quanh đều ngoảnh đầu lại nhìn. Cổ Vân Vân vội nói: “Thật ngại quá, tại tôi va phải cậu!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa quay người đi thẳng ra ngoài. Cổ Vân Vân vội chạy về bàn lấ́y túi của mình, sau đó nói với những người khác: “Thật ngại quá, chúng tôi có chút việc phải đi trước, có thời gian sẽ đế́n thăm các anh sau!”, nói rồ̀i liề̀n lao như bay ra ngoài theo Trương Hoa.

6.

Trương Hoa đứng ở cửa khách sạn, châm một điế́u thuố́c lên, sau đó ngẩng đầ̀u nhìn bầ̀u trời. Thấ́y Trương Hoa không nói năng gì, Cổ Vân Vân liề̀n nói: “Tôi thật sự không biế́t hắ́n ta cũng đế́n, sớm biế́t vậy tôi đã không để cậu đi!”

Trương Hoa ngây người nhìn trời hồ̀i lâu rồ̀i đột nhiên nói: “Lúc nhỏ ở ngoại ô, tố́i nào cũng nhìn thấ́y bầ̀u trời đầ̀y sao, giờ thì khó mà thấ́y được, có thể bầ̀u trời trong thành phố́ bị ô nhiễm nghiêm trọng quá rồ̀i!”

Cổ Vân Vân không hiểu sao Trương Hoa lại đột nhiên nói những chuyện này. Trương Hoa nói tiế́p: “Bầ̀u trời sao mãi mãi vẫn như thế́, nhưng những người ở trong những môi trường khác nhau lại có con mắ́t nhìn khác nhau, mặc dù trên thực tế́ bầ̀u trời sao vẫn sáng như vậy, nhưng đứng ở đây thực sự mới thấ́y bầ̀u không khí ở thành phố́ đã bị ô nhiễm quá nặng!”

Lúc này Trương Hoa mới ngoảnh đầ̀u lại nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Cho dù cậu vô tình hay cố́ ý, tôi đã không còn so đo chuyện này nữa, bởi vì nó khiế́n tôi hiểu rõ, ám ảnh mãi mãi là ám ảnh, cũng giố́ng như lớp bụi bay trong không khí, ở trong lớp bụi ấ́y cậu sẽ không nhìn thấ́y nó, nhưng khi có ánh mặt trời chiế́u vào, cậu sẽ thấ́y nó hiển hiện rõ trước mắ́t”.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân không nói gì, thực ra thì cô cũng không biết nói gì, Trương Hoa tiếp tục nói: “Cậu có thể đi uống cùng tôi không?”

Cổ Vân Vân nói: “Thế thì để xe ở đây đi!”, Trương Hoa nói: “Thế cũng được, như vậy sẽ thoải mái uống!”

Tại một quán ăn vỉa hè náo nhiệt, Trương Hoa nhìn con phố đông đúc, đã lâu lắm rồi không đến, cũng thấy nhơ nhớ. Trương Hoa uống rất nhanh và nhiều, Cổ Vân Vân không hề khuyên ngăn anh, thỉnh thoảng cũng uống với anh vài chén.

Điện thoại trong túi Trương Hoa rung lên một hồi. Trương Hoa lấy ra xem, là tin nhắn của Trần Dĩnh, hỏi anh khi nào thì về, nói chuyện đi du lịch đã được quyết định rồi. Trương Hoa đọc xong tin nhắn liền tắt máy và đút vào túi quần, sau đó hỏi Cổ Vân Vân: “Trong phòng khách sạn có cho uống rượu không?”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu muốn đến khách sạn uống rượu ư?”

Trương Hoa nói: “Tối nay tôi không muốn về, vào khách sạn uống có thể nằm đó ngủ luôn, dù gì cũng xin nghỉ một tháng rồi, đủ cho tôi nghỉ ngơi!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 75

I.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa đe´n áo khoác ngoài cũng không buo`n cởi đã lăn ngay ra giường, cũng the´y hơi tội tội. Lúc này Trương Hoa đã nôn ọe he´t ro`i, đây là la`n thứ hai trong ma´y năm nay cô nhìn the´y Trương Hoa uo´ng đe´n mức a´y. Lúc ở quán nướng đã uo´ng không ít, ve` đe´n khách sạn lại càng uo´ng nhie`u hơn. Cô vo´n không muo´n chọc tức Trương Hoa đe´n the´. Đo´i với Trương Hoa, cô vo´n đã bie´t ră`ng loại đàn ông như Trương Hoa là không thể ép buộc.

Nhưng trong tiệc cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, nhìn the´y Trương Hoa dẫn Trâ`n Dĩnh và con gái đe´n cùng, cô thực sự không sao chịu đựng nổi. Cổ Vân Vân bie´t ne´u như còn không chủ động, Trương Hoa sớm muộn gì cũng phục hôn với Trâ`n Dĩnh.

Cổ Vân Vân cởi tâ´t cùng với áo khoác ngoài của Trương Hoa ra, sau đó nă`m xuo´ng bên cạnh anh ngủ. Nhưng Cổ Vân Vân không sao ngủ nổi, cô không rõ lúc này cô yêu Trương Hoa hơn hay hận Trâ`n Dĩnh hơn. Hoặc cũng có thể cô không thể chịu nổi cảnh tượng Trương Hoa và Trâ`n Dĩnh ở bên nhau hạnh phúc.

Buổi sáng, Cổ Vân Vân tỉnh lại the´y Trương Hoa vẫn đang say ngủ. Cổ Vân Vân ngoảnh đâ`u lại nhìn Trương Hoa nă`m bên cạnh, chỉ trong một đêm mà anh trông già đi nhie`u, râu mọc lởm chởm. Cổ Vân Vân đưa tay lên vuo´t ve khuôn mặt anh, thâ`m nghĩ: Ở bên em anh sẽ không đau khổ như vậy đâu!

https://thuviensach.vn

Điện thoại trên đầu giường chợt rung lên. Cổ Vân Vân biết là điện thoại của mình bởi điện thoại của Trương Hoa đã tắt máy từ hôm qua rồi, Cổ Vân Vân cầm lên xem, là điện thoại của Trần Dĩnh, lần trước gọi cho Trần Dĩnh xong Cổ Vân Vân đã lưu lại.

Cổ Vân Vân không nghe ngay mà điều chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng, sau đó nhìn màn hình liên tục chớp tắt, một lúc sau thì tối đi. Cổ Vân Vân biết chắc chắn Trần Dĩnh sẽ còn gọi lại, quả nhiên một lát sau màn hình lại sáng lên. Đợi đến khi màn hình tắt rồi sáng, sáng rồi tắt rất nhiều lần, Cổ Vân Vân mới chịu nghe máy.

2.

Buổi tối Trần Dĩnh nhắn tin cho Trương Hoa xong mà không thấy tin nhắn của Trương Hoa trả lời, cũng không thấy anh về nhà, cuối cùng không nén được liền gọi cho anh, lúc đó mới phát hiện anh đã tắt máy. Trần Dĩnh biết Trương Hoa hiếm khi tắt máy, có thể nói anh mở máy gần như hai tư giờ một ngày, trong trí nhớ của cô chỉ có một lần duy nhất anh tắt máy là lần gặp thất bại khi mới vào công ty điện tử Triết Đông.

Trần Dĩnh bắt đầu nghĩ ngợi vẩn vơ, lo lắng Trương Hoa xảy ra chuyện gì. Thế là cứ cách một lúc cô lại gọi, nhưng máy vẫn cứ tắt. Linh tính xấu trong lòng Trần Dĩnh càng ngày càng mạnh, lúc thì cô lo lắng Trương Hoa gặp chuyện gì, thì lúc lo Trương Hoa và Cổ Vân Vân đang ở bên nhau, suốt cả đêm cô gần như không ngủ.

Đến tận sáng mà vẫn không gọi được cho Trương Hoa, cuối cùng không thể nén được nữa, Trần Dĩnh mới gọi cho Cổ Vân Vân. Lúc Trần Dĩnh gọi điện cô vừa hi vọng có Trương Hoa ở bên cạnh Cổ Vân Vân, như thế ít nhất có thể cho thấy Trương Hoa không xảy ra

https://thuviensach.vn

chuyện gì, nhưng trong thâm tâm cô lại không muố´n Trương Hoa ở bên cạnh Cổ Vân Vân.

Nhưng gọi cho Cổ Vân Vân mà mãi không thấ´y nghe, Trầ`n Dĩnh đành phải tiế´p tục gọi, cho đế´n cuộc gọi thứ năm, Cổ Vân Vân mới nghe máy, hỏi ai đấ´y bằ`ng giọng ngái ngủ. Trầ`n Dĩnh nghe là biế´t rõ ràng Cổ Vân Vân mới tỉnh.

Trầ`n Dĩnh nói: "Tôi là Trầ`n Dĩnh, tôi muố´n hỏi một chút, Trương Hoa có ở chỗ chị không?"

Cổ Vân Vân vẫn cố´ ý giả bộ như mới tỉnh ngủ, nói: "Anh ấ´y đang ở bên cạnh tôi, nhưng còn chưa tỉnh!"

Trầ`n Dĩnh nghe xong, tay siế´t chặt điện thoại không nói gì, trong đầ`u trố´ng rỗng, không biế´t phải nói thế´ nào nữa. Cổ Vân Vân nói: "Tố´i qua anh ấ´y uố´ng hơi nhiề`u. À phải rồ`i, trong số´ những người ngồ`i đó còn có cả Lục Đào nữa!"

Trầ`n Dĩnh nghe vậy thấ´y tim đau nhói như bị ai đâm vào, cô ngồ`i ngây ra hồ`i lâu không nói gì. Cổ Vân Vân nói: "Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi hơi mệt, muố´n ngủ thêm chút nữa!"

Trầ`n Dĩnh đương nhiên biế´t Cổ Vân Vân nói mệt ở đây có nghĩa là gì.

Trầ`n Dĩnh trầ`m ngâm hồ`i lâu mới nói: "Khi nào anh ấ´y tỉnh có thể bảo anh ấ´y về` nhà được không?"

Cổ Vân Vân nói: "Khi nào anh ấ´y tỉnh tôi sẽ hỏi giúp cô!"

3.

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân mặc dù cứ mong muố´n lại lầ`n nữa có được Trương Hoa, nhưng nhìn dáng vẻ say ngủ của Trương Hoa, cô lại không muố´n là lúc này. Cô biế´t nế´u muố´n có được Trương Hoa bắ´t buộc phải đợi lúc anh â´y tỉnh táo, cho dù là bản thân cô quyế´n rũ cũng phải để cho Trương Hoa chủ động. Điề`u quan trọng hơn nữa là, Trầ`n Dĩnh hiện giờ chắ´c chắ´n đã hiểu lầ`m giữa cô và Trương Hoa đã gầ`n gũi với nhau thêm lầ`n nữa.

Lúc tỉnh lại, Trương Hoa thấ´y đầ`u đau như búa bổ. Cổ Vân Vân thấ´y Trương Hoa đã tỉnh liề`n cười bảo: "Cuố´i cùng cũng tỉnh rồ`i hả?". Trương Hoa nhìn thấ´y Cổ Vân Vân nằ`m bên cạnh, lập tức lấ´y tay sờ lên người mình: Cũng may, ngoài áo khoác ra thì quầ`n áo trên người vẫn còn nguyên.

Trương Hoa nói: "Tố´i qua chẳng phải cậu đã đi trước rồ`i hay sao?"

Cổ Vân Vân nói: "Đi rồ`i nhưng thấ´y không yên tâm nên quay lại!"

"Thế´ cậu vào bằ`ng cách nào?"

Cổ Vân Vân cười nói: "Tôi bảo chồ`ng tôi ở trong phòng uố´ng nhiề`u quá, thế´ nên nhân viên phục vụ mở cửa cho tôi ngay!"

"Bây giờ là mấ´y giờ rồ`i?"

"Đã gầ`n trưa rồ`i!"

"Sao cậu còn chưa đi làm?"

"Cậu còn chưa tỉnh sao tôi có thể yên tâm bỏ đi được?"

Trương Hoa ngồ`i dậy, sau đó mặc áo và đi vào nhà vệ sinh. Ra khỏi nhà vệ sinh, anh nói với Cổ Vân Vân: "Tôi phải trả phòng bây

https://thuviensach.vn

giờ, cậu còn không mau đi đi!”

Cổ Vân Vân nói: “Đương nhiên là phải đi rồi!”

Nói rồi liền ngồi dậy. Lúc này, Cổ Vân Vân mặc rất ít quần áo trên người, hơn nữa lúc mặc lại rất chậm chạp, sau đó ngoảnh đầu cười với Trương Hoa: “Thân hình của tôi có phải rất tuyệt không?”

Trương Hoa cũng phải thầm thừa nhận thân hình của Cổ Vân Vân rất tuyệt, ít nhất là đẹp hơn so với Trần Dĩnh. Nhưng thật kì lạ, mỗi khi nhìn thấy Trần Dĩnh ăn mặc mỏng manh anh rất dễ nảy sinh ham muốn, nhưng với Cổ Vân Vân thì khó mà có ham muốn ấy. Trương Hoa nói: “Đừng có lề mề nữa, mau mặc quần áo vào, đi đánh răng rửa mặt đi, sắp qua mười hai giờ rồi, sẽ phải trả tiền thêm nửa ngày nữa đấy!”

Sau khi ra ngoài, hai người đến khách sạn hôm trước dự tiệc để lấy xe. Trương Hoa vừa đến khách sạn này đã nhớ đến Lục Đào. Cổ Vân Vân liền hỏi: “Giờ cậu đi đâu?”

Trương Hoa nói: “Về nhà!”

Cổ Vân Vân hỏi lại: “Về nhà á?”

“Kiểu gì cũng phải về, chuyện cần giải quyết thì nên giải quyết cho sớm!”

4.

Trần Dĩnh cứ ngồi ngây ra bên giường, cho đến khi nghe thấy tiếng con khóc mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Cô bế con dậy dỗ dành rồi vội vàng pha sữa cho con.

https://thuviensach.vn

Lúc đang cho Tỉnh Tỉnh ăn thì Trương Hoa vê`. Trâ`n Dĩnh nhìn thâ´y anh vào nhà cô gượng cười rô`i bảo: “Anh vê` rô`i à?”

Trương Hoa ngô`i ở bên kia giường, râ´t lâu sau mới nói: “Trâ`n Dĩnh, chúng ta ở riêng đi!”

Trâ`n Dĩnh cười thê lương: “Bởi vì Cổ Vân Vân phải không?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rô`i nói: “Anh từng tưởng anh có thể dâ`n dâ`n quên đi những chuyện trước kia, cũng cô´ gă´ng để xóa nhòa những chuyện này, thậm chí ngay cả cái tên Lục Đào anh cũng không muô´n nhớ đê´n, càng không muô´n nhă´c đê´n. Nhưng cuô´i cùng anh phát hiện ra mình sai rô`i, sự ám ảnh này ăn sâu vào trong tim anh, giô´ng như một cái gai vậy, khi không chạm vào nó thì cứ tưởng nó không tô`n tại, nhưng chỉ hơi chạm nhẹ vào là lập tức cảm thâ´y đau đớn!”

Bàn tay câ`m bình sữa của Trâ`n Dĩnh khựng lại, nước mă´t từ từ trào ra. Một lát sau, cô mới khẽ nói: “Anh không thể tha thứ cho em một lâ`n ư?”

Trương Hoa nói: “Anh cũng hi vọng là mình sẽ quên được, nhưng giờ nghĩ đê´n việc em với gã đó duy trì quan hệ với nhau gâ`n một năm trời ở khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc, nói thực lòng anh thậm chí thâ´y hơi sợ không dám nghĩ trước đó hai người đã duy trì mô´i quan hệ này được mâ´y năm rô`i?”

Trâ`n Dĩnh đặt bình sữa xuô´ng, ngô`i xuô´ng bên cạnh Trương Hoa, nói: “Trước đây em chưa bao giờ từng hi vọng anh có thể tha thứ cho em, nhưng dạo này em thật sự râ´t sợ mâ´t anh, hi vọng anh thương con mà tha thứ cho những sai lâ`m trước đây của em, em đảm bảo cả đời này sẽ đô´i tô´t với anh!”

https://thuviensach.vn

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Dĩnh chậm rãi vòng tay ôm Trương Hoa, nước mắt trào ra nói: “Em không muốn Tỉnh Tỉnh mất cha, anh cũng vẫn còn yêu em, có đúng không?”

Trương Hoa đẩy Trần Dĩnh ra đứng lên nói: “Em có biết bây giờ nhìn thấy em anh sẽ nghĩ đến cái gì không? Nghĩ đến cảnh em lên giường với Lục Đào!”

5.

Trần Dĩnh biết tất cả mọi thứ đã kết thúc, khi mà Trương Hoa nói ra câu đó, tất cả đã kết thúc. Cô cứ ngồi ngây ra giường, cũng không biết Trương Hoa đã đi từ bao giờ, chỉ nhớ trước khi đi Trương Hoa đã thu dọn ít quần áo và đồ dùng cá nhân, sau đó để lại một câu: “Em với Tỉnh Tỉnh cứ ở lại đây, anh đến ở nhờ nhà bạn một thời gian!”

Trần Dĩnh nghĩ, nếu biết sớm như vậy cần gì phải mang cho cô quá nhiều hi vọng như thế? Nếu sau khi ly hôn không sống chung với nhau thì cũng đâu có buồn bã đến như thế này. Bây giờ bản thân cô cứ nghĩ hai người đã khôi phục lại quan hệ vợ chồng, khôi phục lại gia đình ba người hạnh phúc, thậm chí hôm qua cô còn nộp tiền du lịch rồi, cũng cứ tin rằng sau chuyến du lịch này nhất định sẽ có được kết quả như cô mong đợi.

Thế mà chỉ trong một đêm, tất cả đã thay đổi, thay đổi đến mức khiến cô không kịp trở tay. Trần Dĩnh nhớ lại câu nói của Cổ Vân Vân: “Sự cố gắng của cô sẽ không có kết quả đâu”, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao cô ta lại dám khẳng định như thế.

Trần Dĩnh nhìn con gái đang bò trên giường, ôm lấy con nói: “Tỉnh Tỉnh, mẹ phải mang con rời khỏi nơi này rồi, bởi vì cuối cùng

https://thuviensach.vn

bố vẫn quyết định bỏ mẹ!”

Trương Hoa ra khỏi nhà, đến một cái nhà nghỉ gần nhà. Vào phòng, nằm xuống giường, Trương Hoa nhớ lại tối qua quả thực đã uống quá nhiều, hiện giờ toàn thân anh vẫn mềm nhũn. Vừa nằm xuống, mở máy lên, phát hiện ra có mấy chục cuộc gọi nhỡ, đều là của Trần Dĩnh gọi đến, nhìn thời gian và tần suất gọi, chắc cả đêm qua cô không ngủ.

6.

Lúc chiều tối, Cổ Vân Vân gọi điện đến hỏi anh đang ở đâu. Trương Hoa nói đang ở bên ngoài. Cổ Vân Vân rủ tối cùng đi ăn, Trương Hoa bảo anh hơi mệt, muốn ở một mình. Cổ Vân Vân im lặng một lát rồi khẽ hỏi: “Tối nay cậu ngủ ở đâu?”

Trương Hoa nói: “Đợt tới tôi sẽ ở bên ngoài, vừa đúng lúc đang được nghỉ phép, tranh thủ nghỉ ngơi!”

Cổ Vân Vân nói: “Căn hộ bố tôi mua cho tôi đã lấy được chìa khóa rồi, hơn nữa bên trong cũng lắp đặt đầy đủ tiện nghi rồi, hay là cậu qua đó ở đi!”

Trương Hoa nói: “Mấy ngày tới tôi muốn yên tĩnh một mình, qua vài hôm nữa tôi sẽ liên lạc với cậu!”

Trương Hoa cứ nằm lì trên giường đến tận đêm khuya mới ra ngoài đi ăn. Trương Hoa biết ở gần nhà có một chuỗi cửa hàng ăn, hơn nữa lại mở cửa hai tư giờ.

Trương Hoa đang ngồi ăn thì nhìn thấy cô gái đang thu dọn bàn ở bên cạnh, vội gọi: “Ngô Tĩnh!”

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh ngoảnh đâ`u lại nhìn thâ´y Trương Hoa, cũng hơi ngạc nhiên liê`n tiê´n đê´n nói: “Sao lại là anh? Muộn thê´ này rô`i mới đi ăn à?”

“Hôm nay có chút việc nên mới đi ăn muộn thê´ này, em làm ở đây rô`i à?”

Ngô Tĩnh nói: “Đâu có, em chỉ làm thêm từ 0 giờ đê´n tám giờ sáng thôi!”

Trương Hoa nói: “Đi làm thêm buổi tô´i mà ban ngày vẫn còn sức làm việc ư”

Ngô Tĩnh liê`n nói: “Chỉ làm vào thứ sáu với thứ bảy thôi, bởi vì nghỉ hai ngày nên cuô´i tuâ`n có thể ngủ bù mà!”

Trương Hoa nói: “Như thê´ chẳng phải râ´t vâ´t vả sao?”

Ngô Tĩnh cười: “Nghỉ ở nhà cũng không có việc gì, hơn nữa cũng có thể tăng thêm thu nhập!”, rô`i nói thêm: “Em đi làm việc đây, khi nào rảnh sẽ nói chuyện với anh sau!”

Lúc Trương Hoa vê`, Ngô Tĩnh vẫn còn đang bận. Trương Hoa đứng từ xa chào tạm biệt: “Ngô Tĩnh, anh đi trước nhé!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đâ`u nhìn theo anh, nói: “Ok!”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 76

I.

Trần Dĩnh nằm trên giường, đồng hồ đã chỉ sang 0 giờ nhưng cô vẫn chưa ngủ được. Nhìn con gái nằm ngủ say bên cạnh, lại nhìn lên bức họa viết chữ "Tỉnh Tỉnh" treo trên tường... Ở đây trước kia chỉ có đồ của cô và Trương Hoa, giờ có thêm đồ của con gái nữa, cũng có thêm hồi ức về một người phụ nữ khác.

Bây giờ nhìn đến bất cứ góc nào trong căn phòng này đều phảng phất có dấu tích của con gái và Trương Hoa. Trần Dĩnh nằm trên giường, trong lòng thầm mong Trương Hoa có thể đột ngột xuất hiện, hoặc giống như trước đây, thỉnh thoảng anh về rất muộn, cô tỉnh lại đã thấy anh nằm bên cạnh mình rồi, nhưng Trần Dĩnh biết lần này là không thể.

Có lẽ vì đêm qua gần như không ngủ nên Trần Dĩnh từ từ thiếp đi trong sự mệt mỏi. Buổi sáng, bị tiếng khóc của con đánh thức, cô lại vội vàng ngồi dậy pha sữa cho con.

Trần Dĩnh đưa con đến nhà trẻ rồi bắt đầu đến trung tâm môi giới nhà cửa. Năm ngoái cô đã bàn chuyện mua nhà với Trương Hoa, giờ cô biết chuyện ấy là không thể, hiện nay việc quan trọng nhất phải làm là cố gắng làm ăn cho tốt, cố hết sức để cho con gái có một tương lai hạnh phúc hơn.

Trần Dĩnh đã từng nghĩ đến chuyện rời khỏi thành phố này, nhưng lí trí bảo cô hiện giờ không thể làm như thế. Cho dù thế nào

https://thuviensach.vn

cửa hàng hoa tươi cũng là nguồn cung cấp kinh tế để cô duy trì cuộc sống, ngoài ra, đổi môi trường sống cũng không có lợi cho sự trưởng thành của con gái.

Trần Dĩnh nói với người môi giới, căn hộ nhỏ một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải có không khí tốt, hơn nữa phải thật nhanh, tốt nhất là trong hai ngày tới. Đương nhiên Trần Dĩnh cũng yêu cầu địa chỉ căn hộ phải ở gần với cửa hàng hoa tươi của cô. Có lẽ trong tiềm thức của cô, gần cửa hàng hoa cũng có nghĩa là ở gần Trương Hoa một chút.

Ra khỏi văn phòng nhà đất, Trần Dĩnh đi thẳng đến cửa hàng hoa, cô quyết định tiếp theo sẽ dốc toàn bộ sức lực cho chuyện buôn bán. Con gái là toàn bộ hi vọng của cô, phải có sổ vốn kha khá mới có thể yên tâm về tương lai của con.

2.

Sau khi đi ăn đêm xong về nhà nghỉ, Trương Hoa ngủ li bì đến tận chiều hôm sau mới tỉnh. Ra khỏi nhà nghỉ, đi ăn uống xong, anh châm điếu thuốc rít vài hơi rồi đi lang thang trên đường.

Trương Hoa cảm thấy thật khôi hài, xin nghỉ cả tháng trời mà lại chẳng có việc gì để làm. Vốn dĩ nghĩ cho dù không đi du lịch thì cũng được ở nhà chơi với con gái, hoặc dẫn con gái ra ngoài đi dạo, nhưng hiện giờ đến nhà anh cũng chẳn buồn về.

Bây giờ mới là ngày nghỉ thứ hai, vẫn còn cả một quãng thời gian dài đằng đẵng phía sau. Nhìn dòng người tấp nập qua lại, Trương Hoa cảm thấy họ đều hạnh phúc hơn mình, ít nhất họ cũng có việc để mà làm, ít nhất như thế cuộc sống của họ cũng đầy ắp. Trước đây mỗi khi tâm trạng hụt hẫng không vui, anh thường tìm Lí Dương

https://thuviensach.vn

Uy uố́ng rượu, giờ cậu ta kế́t hôn rồ̀i, không thể cứ làm phiề̀n thế́ được.

Trương Hoa lại nghĩ đế́n Trầ̀n Dĩnh, bản thân anh cũng không hiểu rõ yêu cô hay hận cô nữa. Chỉ có một điề̀u anh có thể khẳng định đó là không thể chấ́p nhận chuyện cô có quan hệ với người đàn ông khác. Hồ̀i đầ̀u nhìn thấ́y cô và Lục Đào vào khách sạn, phản ứng đầ̀u tiên của anh là nghĩ ngay đế́n chuyện ly hôn, giờ phản ứng đầ̀u tiên của anh vẫn là chia tay.

Bao lâu nay anh luôn nghĩ sẽ quên đi những chuyện quá khứ, cũng cố́ gắ́ng để né tránh những chuyện này. Dạo này có Trầ̀n Dĩnh và con gái ở bên cạnh quả thực anh gầ̀n như đã quên chuyện quá khứ, cũng đã nhìn thấ́y bóng dáng của một tương lai hạnh phúc.

Trương Hoa thậm chí còn thầ̀m nhủ với mình, trước đây chưa thực sự yêu và tìm hiểu Trầ̀n Dĩnh, quá trình tìm hiểu giờ mới thực sự bắ́t đầ̀u. Nhưng khoảnh khắ́c nhìn thấ́y Lục Đào, anh mới phát hiện mình không thể nào gạt bỏ chuyện này, cho rằ̀ng đã quên hế́t chuyện xưa chỉ là tự lừa gạt mình.

3.

Trương Hoa đang đi lang thang, đột nhiên ngẩng đầ̀u lên mới biế́t mình đã đế́n nơi Ngô Tĩnh ở trong vô thức. Trương Hoa thầ̀m nghĩ, không biế́t cô ấ́y có còn ở đây không?

Nế́u như không phải tố́i hôm trước đi ăn tình cờ gặp Ngô Tĩnh, có lẽ anh đã quên cô gái này rồ̀i. Hồ̀i đầ̀u mới quen anh thấ́y cô rấ́t giố́ng Trầ̀n Dĩnh, về̀ sau mới phát hiện cô và Trầ̀n Dĩnh khác biệt quá lớn, cô điề̀m đạm, thông minh, lí tính và thực tế́ hơn Trầ̀n

https://thuviensach.vn

Dĩnh nhiều, hay nói cách khác, đây là mẫu con gái lí trí, cô biết cái gì đáng để làm, cái gì không đáng để làm.

Trương Hoa không thích mẫu con gái như thế này, ít nhất cũng không chọn mẫu con gái này làm vợ. Nhưng Trương Hoa biết, mẫu con gái như thế này đáng để trở thành một người bạn tâm sự, cô ấy có thể cho anh những lời khuyên có giá trị, sẽ an ủi anh được phần nào khi anh đang mông lung không tìm thấy lối ra.

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi đến số của Ngô Tĩnh. Có lẽ trong lòng Trương Hoa lúc này thực sự rất trống trải, hụt hẫng, rất muốn tìm ai đó để nói chuyện. Ngô Tĩnh nhận được điện thoại của Trương Hoa thì ngạc nhiên lắm, sau đó hỏi anh có việc gì? Trương Hoa nói: "Em vẫn ở chỗ cũ chứ? Nếu tiện thì tối nay đi đâu đó ngồi một lát đi!"

Ngô Tĩnh nói: "Em đang ở nhà nấu cơm, nếu anh ở gần đây có thể lên nhà em ngồi, em ở phòng 305."

Lúc Trương Hoa gõ cửa, Ngô Tĩnh từ trong bếp chạy ra mở cửa, sau đó nói: "Mau vào đi, em đang bận trong bếp một chút!"

Trương Hoa vào nhà rồi, Ngô Tĩnh lại vội vàng chạy vào bếp.

Trương Hoa nhìn căn phòng, nhà bếp nối liền với phòng khách. Trương Hoa cười nói: "Còn nhớ trước đây em không cho anh lên cơ mà, sao giờ lại cho anh vào nhà thế?"

Ngô Tĩnh ở trong bếp cười, nói vọng ra: "Trước đây có đồ đạc của anh ấy ở đây, chắc chắn không thể cho anh lên rồi!", Trương Hoa biết Ngô Tĩnh đang nhắc đến Lưu Vân Đông.

4.

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh bày biện thức ăn lên một cái bàn nhỏ, hỏi Trương Hoa đang ngô`i trên giường: “Anh ăn cơm chưa?”. Trương Hoa nói: “Anh ăn rô`i!”

Ngô Tĩnh cười bảo: “Nê´u anh chưa ăn em cũng không thể bảo anh ăn cùng được, vì em chỉ chuẩn bị đô` ăn cho một người mà!”

Trương Hoa lă´c đâ`u: “Đúng là thực dụng quá!”

Trương Hoa phát hiện nói chuyện với Ngô Tĩnh thực sự râ´t nhẹ nhõm. Ngô Tĩnh vừa ăn vừa nói: “Hình như anh có tâm sự thì phải?”

“Sao em lại nói vậy?”

“Tô´i qua lúc anh ăn nhìn vẻ mặt anh có vẻ không bình thường, hơn nữa nê´u không phải vì buô`n chán hay hụt hẫng thì anh chạy đê´n chỗ em làm gì?”

Trương Hoa cũng ngô`i xuô´ng cạnh cái bàn nhỏ, nói: “Em quả thật râ´t thông minh!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đáng tiê´c trong cái xã hội này, người thông minh thường không thành công!”

“Tại sao?”

“Người thông minh thường dô`n tâm sức lên những việc không cô`n phải thông minh, hơn nữa người thông minh thường nghĩ râ´t nhiê`u, làm việc phải tính toán thiệt hơn!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rô`i gật gù: “Cũng phải!”

Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Mới đâ`u Trương Hoa cũng không hiểu Ngô Tĩnh hỏi cái gì, sau mới hiểu ra liê`n nói: “Là con gái!”

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh nói: “Tế t năm ngoái nhìn thấ y bụng vợ anh đã to lắ m rồ i, tính ra giờ chắ c sắ p một tuổi rồ i đấ y nhỉ!”

Trương Hoa nói: “Còn chưa đầ y hai tháng là tròn một tuổi!”

Ngô Tĩnh lại nói: “Nế u như em đoán không nhầ m thì vợ cũ và con gái đang ở nhà anh?”

Trương Hoa có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Sao em biế t?”

Ngô Tĩnh nói: “Mặc dù em và Lưu Vân Đông đã chia tay nhưng thỉnh thoảng vẫn cùng ăn cơm, em biế t anh với cô Vân chưa có tiế n triển gì nhiề u, vì vậy cảm thấ y chắ c vợ cũ của anh vẫn còn ở đây. Nế u họ vẫn đang ở đây chắ c chắ n sẽ ở trong nhà anh!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh: “Có thể em còn thông minh hơn cả tưởng tượng của anh!”

5.

Hai người trầ m ngâm hồ i lâu, Ngô Tĩnh đột nhiên nói; “Em từng suy nghĩ chuyện vì sao anh ly hôn!”

Trương Hoa cười: “Tự nhiên đi nghĩ chuyện đó làm gì?”, Ngô Tĩnh cũng cười: “Vì vậy mới nói người thông minh thường thích bỏ thời gian vào những việc không cầ n thiế t mà!”

Trương Hoa cười: “Em quả thật rấ t thực tế , thẳng thắ n thừa nhận mình thông minh!”

Ngô Tĩnh nói: “Để người khác nhận ra sự thông minh của mình không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo đâu!”

“Em phân tích thế nào rồ i?”

https://thuviensach.vn

“Hai người đã có con gái với nhau rồi, chứng tỏ chuyện vợ chồng không phải vấn đề, cũng không có chuyện một trong hai người có trở ngại về sinh lí. Hôm ở chợ em đã gặp vợ cũ của anh rồi, không thể nói là cực kì xinh đẹp nhưng cũng phải đưa vào dạng xinh đẹp, hay nói cách khác không thể có chuyện một trong hai bên bất mãn về diện mạo của đối phương. Xét từ cử chỉ, hành vi của hai người cũng không thể tồn tại vấn đề về tính cách. Quan trọng hơn nữa là, xét từ việc cùng nhau đi chợ và cảm giác của đôi bên, em thấy cả hai vẫn còn tình cảm với nhau.”

Trương Hoa nói: “Nói như vậy có nghĩa là giữa bọn anh không tồn tại vấn đề gì rồi!”

“Cuối cùng em nghĩ đến một chuyện, đó là một trong hai bên có hành vi phản bội, mặc dù nhìn diện mạo, cả hai đều không giống người sẽ làm chuyện này, nhưng em chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân đó mà thôi!”

Trương Hoa phát hiện càng nói chuyện với Ngô Tĩnh càng dễ dàng nhìn thẳng vào vấn đề, bởi vì người thông minh đi với nhau thường không muốn giấu giếm điều gì. Trương Hoa hỏi thẳng: “Thế em cảm thấy là ai có vấn đề?”

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Em chưa tiếp xúc với vợ cũ của anh, nhưng em có qua lại với anh một thời gian, xét từ cách đối đãi của anh với cô Vân kia em thấy, khả năng ngoại tình của anh không lớn, hơn nữa có thể nhận ra anh có tư tưởng khá truyền thống, vì vậy cuối cùng em đưa ra kết luận, vợ cũ của anh từng ngoại tình, theo như tư tưởng truyền thống của anh chắc chắn anh không thể chấp nhận nổi điều này.

Ngô Tĩnh lại bổ sung thêm một câu: “Thậm chí em cảm thấy anh tiếp cận em có thể là bởi vì em có chỗ nào đó giống như vợ cũ của

https://thuviensach.vn

anh!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh thừa nhận, hồi đầu anh cảm thấy một số cử chỉ của em rất giống cô ấy!”

6.

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Em dám nói hai ngày nay anh không ở nhà!”

Trương Hoa nói: “Đáng nhẽ anh nên cảm thấy kinh ngạc với khả năng phán đoán của em, nhưng hiện giờ anh không còn thấy kinh ngạc với bất cứ phán đoán nào của em nữa!”

Ngô Tĩnh bật cười: “Nếu như anh ở với vợ cũ và con gái, sao có thể một giờ sáng chạy ra ngoài ăn một mình, mà cho dù có thể ra ngoài ăn giờ đó thì cũng không phải là bộ dạng và vẻ mặt đó được!”

“Em nên đổi sang việc khác đi!”

“Thám tử tư?”

“Đúng là anh nghĩ vậy đấy!”

Ngô Tĩnh tiếp tục cười bảo: “Có phải hiện giờ anh không biết nên làm thế nào để xử lí mối quan hệ giữa anh và vợ cũ không?”

Trương Hoa nói: “Đúng là như thế, giả sử anh với cô ấy chưa có con với nhau, mọi chuyện có thể thay đổi rất dễ dàng. Nhưng bây giờ dù gì cũng có con rồi, cũng muốn vì con mà xây dựng một gia đình hoàn chỉnh, muốn quên đi những chuyện ấy nhưng phát hiện anh không làm được!”

Ngô Tĩnh nói: “Như thế chứng tỏ anh đã thừa nhận những suy đoán của em về vợ cũ của anh là chính xác?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa gật gù: “Anh chưa từng phủ nhận mà!”

“Mỗi người đê`u cần phải nhìn thẳng vào nội tâm của mình, nê´u có thể bỏ qua tâ´t cả những gì nên bỏ qua thì cứ làm theo cái suy nghĩ â´y, nhưng nê´u thực sự không bỏ qua được thì nên học cách từ bỏ!”

“Có thể từ bỏ hay không không phải nói một hai câu là giải quyê´t được”.

“Hiện giờ có hai điểm khiê´n anh không thể bỏ qua. Một là quá khứ của vợ anh, hai là con gái anh. Đương nhiên em không biê´t tình cảm của anh dành cho vợ cũ có đê´n mức có thể hay không thể từ bỏ. Đó chính là điểm anh cần phải cân nhắ´c cho chính xác, sau đó thử so xem điểm nào mới là điểm quan trọng nhâ´t khiê´n anh không thể bỏ qua”.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 77

I.

Trương Hoa nói: “Nê´u như cả hai điểm cùng không thể bỏ qua thì sao?”. Ngô Tĩnh nói: “Vậy chỉ có một cách, đó là trở thành bạn bè với vợ cũ, như vậy sẽ không làm tổn thương đứa bé, nhưng tiê`n đê` để làm được điê`u này là, không còn tình yêu cũng không còn hận thù với vợ cũ. Cái yêu và hận mà em nói đê´n chính là trong tình cảm nam nữ đâ´y!”

“Cuô´i cùng anh đã hiểu tại sao em và Lưu Vân Đông đã chia tay rô`i mà vẫn còn thường xuyên đi ăn cơm với nhau!”

“Đúng là như thê´, em với anh â´y bây giờ là kiểu quan hệ bạn bè như thê´ này. Sau khi chia tay em mới biê´t đôi bên duy trì mô´i quan hệ với nhau là vì cả hai cùng cảm thâ´y cô đơn khi xa quê. Vì vậy đã không còn hận thù và tình yêu, vì vậy thích hợp để làm bạn bè hơn”.

“Nê´u như anh giô´ng em thì có lẽ đã không có nhiê`u buô`n phiê`n như thê´ này”.

Ngô Tĩnh cười: “Điê`u â´y chứng minh rã`ng anh vẫn còn yêu vợ cũ, chính vì như vậy mới không thể bỏ qua quá khứ của cô â´y. Nê´u đã như vậy hãy học cách từ bỏ, hoặc là thử lãng quên, chẳng có cách nào ngoài hai cách â´y đâu!”

Thâ´y Trương Hoa không nói gì, Ngô Tĩnh tiê´p tục: “Đương nhiên, người ngoài nói thường dễ dàng, người trong cuộc mới thâ´y

https://thuviensach.vn

không dễ như là nói, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, có rất nhiều người biết rõ theo lẽ thường sẽ phải lựa chọn như thế này, nhưng trên thực tế rất nhiều người lại có sự lựa chọn đi lệch với quỹ đạo thông thường."

"Thế em nghĩ bước tiếp theo anh nên làm gì?"

"Hiện giờ anh rời khỏi nhà là một kiểu tránh né, nói thật lòng em khinh thường những người đàn ông như thế. Đương nhiên có thể anh từng bị tổn thương nặng, nhưng cho dù thế nào, đàn ông nên đối mặt với nhiều vấn đề hơn phụ nữ!" - Ngô Tĩnh dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu: - "Em khuyên anh thử làm bạn với vợ cũ, như thế tiện cho việc dễ dàng nhìn nhận rõ ràng về đối phương!"

2.

Trương Hoa và Ngô Tĩnh cùng nhau ra ngoài, bởi vì Ngô Tĩnh phải đi làm ca đêm. Nhìn Ngô Tĩnh đi rồi, cuối cùng Trương Hoa cũng hiểu tại sao Lưu Vân Đông lại lựa chọn từ bỏ Ngô Tĩnh để thỏa sức chơi đùa ở bên ngoài. Bất cứ một người đàn ông nào khi đối mặt với một cô gái như vậy đều cảm thấy áp lực. Kiểu con gái như vậy sinh ra đã thích hợp để làm bạn, nhưng không thích hợp để làm người yêu hay vợ.

Trương Hoa trở về khách sạn, cứ nghĩ mãi về những gì Ngô Tĩnh nói. Anh hiểu ý mà Ngô Tĩnh muốn nói, hoặc là tha thứ cho quá khứ Trần Dĩnh, hoặc là làm bạn bè. Nhưng lãng quên quá khứ của Trần Dĩnh là chuyện không thể, trở thành bạn bè cũng khó mà làm được.

Cũng có thể đúng như Ngô Tĩnh nói, yêu và hận đều không còn thì mới có thể trở thành bạn bè. Bây giờ anh vẫn còn hận Trần Dĩnh

https://thuviensach.vn

thì làm sao làm bạn cho được? Trương Hoa lại nghĩ: Tại sao trong lòng anh vẫn cứ hận cô như vậy?

Mặc dù Trương Hoa một mực phủ nhận nhưng cuối cùng không thể không thừa nhận, bản thân anh vẫn còn yêu Trần Dĩnh, chính vì tình yêu này chưa bao giờ nguôi nên nỗi hận kia vẫn còn đến tận giờ.

Cuối cùng nghĩ đến Ngô Tĩnh nói rằng mình đang tránh né, có lẽ đúng là anh đang tìm cách tránh né vấn đề này thật. Nhớ lại Ngô Tĩnh nói khinh thường những người đàn ông như vậy, Trương Hoa chợt thấy đỏ mặt, chẳng nhẽ mình thật sự không dám đối mặt với những vấn đề này, chẳng nhẽ mình còn không bằng đàn bà?

Cho dù Trần Dĩnh đúng hay là sai, đàn bà suy cho cùng cũng là đàn bà, cũng không thể bỏ mặc mà không đoái hoài được. Cuối cùng Trương Hoa cũng quyết tâm ở lại thêm một tối rồi về nhà, cần đối mặt với việc gì sẽ đối mặt với việc ấy. Nếu đã không thể quên những chuyện trong quá khứ của Trần Dĩnh thì thử làm bạn bè, cố gắng cho con gái một tình yêu thương trọn vẹn.

3.

Trương Hoa trả phòng rồi về nhà nhưng không thấy hai mẹ con Trần Dĩnh. Anh ở nhà từ sáng đến hơn ba giờ chiều vẫn không thấy Trần Dĩnh và con gái về, lòng thầm nghĩ, chắc Trần Dĩnh gửi con đến nhà trẻ rồi.

Trương Hoa đến nhà trẻ quả nhiên nhìn thấy con gái, con gái nhìn thấy anh cũng toét miệng cười. Trương Hoa liền đón con về nhà. Trên đường về, Tỉnh Tỉnh luôn tay luôn chân nghịch ngợm, bàn tay nhỏ tóm chặt lấy ngón tay của bố, cứ trêu một cái là toét miệng

https://thuviensach.vn

cười. Trương Hoa nghĩ, có phải mấy ngày không gặp nên con gái thấy bố cũng vui mừng không nhỉ?

Trương Hoa đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi Trần Dĩnh sẽ đem con gái rời khỏi thành phố này. Mặc dù anh không thể nào bỏ qua chuyện quá khứ của Trần Dĩnh, nhưng lại không muốn cô dẫn con gái đi khỏi thành phố này. Chỉ cần còn ở lại thành phố này thì không cần phải lo lắng cuộc sống tương lai của con. Một khi rời khỏi đây, anh không dám chắc tương lai của con sẽ thế nào.

Trương Hoa bế con ra chợ, có một vài người quen biết chào hỏi anh: "Lâu lắm mới thấy anh đi chợ, chớp mắt mà con gái đã lớn bằng này rồi cơ à?"

Trương Hoa mỉm cười nói: "Hôm nay cuối tuần được nghỉ nên tôi bế cháu ra ngoài đi dạo!"

Trương Hoa đang nấu cơm thì Trần Dĩnh gọi điện đến, giọng nói hốt hoảng: "Có phải anh đón Tỉnh Tỉnh không?"

Trương Hoa nói: "Ừ". Trần Dĩnh vẫn sốt ruột nói: "Sao anh đón Tỉnh Tỉnh mà không nói với em một tiếng. Em đã nói với anh là con gái không thể giao cho anh rồi mà!"

Trương Hoa biết Trần Dĩnh đang hiểu lầm mình, liền nói: "Cả anh và Tỉnh Tỉnh đều đang ở nhà!", lúc này Trần Dĩnh mới hơi bình tĩnh lại, nói: "Em về ngay đây!" rồi cúp điện thoại luôn.

Trần Dĩnh về đến nhà thì Trương Hoa đã nấu nướng xong, con gái đang bò nghịch trên đất. Trương Hoa nói: "Cơm chín rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi!"

Lúc ăn cơm, hai người im lặng không nói gì. Đợi Tỉnh Tỉnh bò đến gần, Trần Dĩnh liền ôm con lên, sau đó cho con mút thử một

https://thuviensach.vn

miế ng rau. Hồ i lâu sau Trầ n Dĩnh mới nói: “Trương Hoa, hi vọng anh đừng tranh giành con với em!”

Trương Hoa nói: “Anh đâu có nói sẽ tranh con với em!”

4.

Trầ n Dĩnh lại nói: “Hôm nay văn phòng nhà đấ t đã thông báo cho em, nhà đã tìm được rồ i, ngày mai em đi xem nhà, nế u thích hợp em và Tỉnh Tỉnh sẽ dọn đi!”

Trương Hoa nghe thấ y vậy liề n thở phào, ít nhấ t điề u ấ y chứng tỏ Trầ n Dĩnh sẽ không rời khỏi thành phố này. Trương Hoa nói: “Nhà cách đây có xa không? Hay là anh đi cùng với em xem thử không khí thế nào nhé! Tỉnh Tỉnh mỗi ngày mỗi lớn, môi trường kém quá sẽ không có lợi cho sự phát triển của con!”

Thấ y Trương Hoa nói vậy, trong lòng Trầ n Dĩnh chợt hụt hẫng vô cùng. Cô không biế t Trương Hoa đột nhiên về nhà là vì lí do gì, trong lòng cô cũng thấ y hơi hơi hi vọng, hi vọng sau hai ngày Trương Hoa thay đổi suy nghĩ, sẽ giữ mẹ con cô ở lại.

Trầ n Dĩnh nói: “Em tự đi là được rồ i!”

“Anh vẫn muố n môi trường tố t một chút, nế u như hơi đắ t anh sẽ chịu một nửa chi phí, dù sao Tỉnh Tỉnh cũng là con gái anh!”

“Không cầ n đâu, em có thể chi trả được, cho dù thế nào em cũng không để Tỉnh Tỉnh phải khổ đâu!”

“Thế thì tố t, anh cũng sẽ cố hế t sức để làm tố t vai trò của một người cha”.

https://thuviensach.vn

Trâ`n Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rô`i nói: “Đáng nhẽ ra em nên gửi tiê`n vô´n mở cửa hàng trả anh, nhưng hiện giờ đang trong giai đoạn phát triển, đợi ổn định hơn em sẽ gửi trả anh!”

“Không câ`n trả anh đâu, cứ coi như là tiê`n nuôi Tỉnh Tỉnh đi”.

Trâ`n Dĩnh không khỏi cảm thâ´y buô`n bã, hai người nói chuyện chia tay bă`ng sự bình tĩnh nhâ´t. Trâ`n Dĩnh vô´n mong muô´n có cơ hội trao đổi thẳng thă´n và chân thành với Trương Hoa một lâ`n để đôi bên hiểu được suy nghĩ của nhau, nhưng chưa bao giờ có cơ hội.

Trương Hoa lại nói: “Nê´u như môi trường không tô´t thì em đừng vội dọn đi, dù sao phòng Nhã Vận vẫn còn trô´ng, anh ngủ bên đó cũng được!”

Trâ`n Dĩnh nói: “Chuyển đi sớm thì tô´t hơn, còn ở chung với nhau sẽ càng bô´i rô´i!”

5.

Trương Hoa quay trở lại công ty, xin hủy đợt nghỉ phép, Cổ Vân Vân nhanh chóng hay tin. Cô biê´t suy đoán của mình không sai, chuyện Trương Hoa xin nghỉ là có liên quan đê´n Trâ`n Dĩnh, bây giờ mới nghỉ ba ngày đã xin hủy, điê`u đó chứng tỏ kê´ hoạch giữa họ đã bị hủy.

Lúc Trương Hoa chuẩn bị hê´t giờ làm thì Cổ Vân Vân đê´n. Vừa vào phòng anh đã cười bảo: “Cậu đi làm lại luôn à?”

Trương Hoa ngẩng đâ`u nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nói: “Ở nhà cũng chẳng có việc gì, đi làm cũng không có việc gì, chi bă`ng cứ đê´n điểm danh kiê´m tiê`n còn hơn!”

https://thuviensach.vn

Cổ Vân Vân phì cười, sau đó nói: “Bố tối mà nghe thấy là cho cậu nghỉ việc ngay đấy!”

“Cậu đến có việc gì thế?”

“Nếu như cậu đã ngồi không kiếm tiền của bố tôi, vậy thì có mời tôi đi ăn cũng là chuyện nên làm mà!”

“Được thôi, sống dưới mái nhà thì không thể không cúi đầu!”

Thực ra Trương Hoa cũng chẳng muốn về nhà sớm, đúng như Trần Dĩnh đã nói, hai người đã nói chuyện một cách bình tĩnh nhất rồi, giờ có ở chung với nhau cũng chỉ càng thêm bối rối. Hai người đều giả vờ khách sáo với nhau, nhưng đối bên đều biết sự khách sáo ấy chẳng qua chỉ là giả tạo, phần nhiều là sự hụt hẫng và bất lực.

Trương Hoa với Cổ Vân Vân ăn xong lại ra quán trà ngồi đến khuya. Cổ Vân Vân không muốn đến quán trà nhưng vẫn đi cùng Trương Hoa. Thấy đã muộn lắm rồi mà Trương Hoa vẫn chưa có ý ra về, Cổ Vân Vân liền hỏi: “Cô ấy vẫn ở trong nhà cậu à?”

Trương Hoa ậm ừ đáp. Cổ Vân Vân nói: “Thế tối nay cậu vẫn ở khách sạn à?”

“Tôi đã ở khách sạn mấy ngày rồi, hai hôm nay không muốn tốn thêm tiền nữa đâu!”

“Thế để tôi thuê phòng cho cậu là được chứ gì!”

Trương Hoa nói: “Nếu như ở khách sạn mà còn phải để người khác trả tiền cho thì sống thật uổng phí!”

“Thế tối nay cậu vẫn về nhà sao?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là vê` chứ, chuyện gì câ`n đô´i mặt thì vẫn phải đô´i mặt!”

“Cô â´y không định chuyển đi sao?”

“Có, chă´c khoảng một vài ngày nữa”.

6.

Chiê`u ngày hôm sau, Trâ`n Dĩnh gọi điện cho Trương Hoa nói cô đã chuyển đi rô`i, chìa khóa để ở trong nhà. Trương Hoa nói: “Có câ`n anh vê` giúp không?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Không câ`n đâu, em tìm một công ty vận chuyển rô`i, xe đã đỗ ở bên ngoài!”

Tô´i Trương Hoa vê` đê´n nhà, cảm thâ´y trong nhà trô´ng đi nhiê`u, tâ´t cả đô` đạc của hai mẹ con Trâ`n Dĩnh đê`u đã chuyển đi. Trước kia lúc Trâ`n Dĩnh chuyển ra ngoài còn để lại đây ít quâ`n áo, nhưng lâ`n này cô đã đem đi toàn bộ, chẳng để lại thứ gì. Ngay cả những bức ảnh của con gái đê`u mang đi hê´t, chỉ để lại bức tranh chữ có đê` tên con gái ở trên tường.

Trước đây khi Trâ`n Dĩnh chuyển đi, mỗi lâ`n vê` nhà nhìn thâ´y quâ`n áo của Trâ`n Dĩnh để lại anh dường như vẫn tìm thâ´y chút dâ´u vê´t của cô. Nhưng giờ Trâ`n Dĩnh đã dọn hê´t tâ´t cả đô` đạc đi rô`i, dường như đã mang đi hê´t tâ´t cả những kí ức vê` hai mẹ con ra khỏi căn nhà này.

Trương Hoa ngô`i trong phòng khách, đột nhiên cảm thâ´y trong lòng trô´ng rỗng. Mặc dù biê´t sớm muộn gì Trâ`n Dĩnh cũng sẽ chuyển đi, nhưng khi cô thật sự đi rô`i anh mới thâ´y hụt hẫng đê´n nhường nào. Trương Hoa vô´n định gọi điện hỏi Trâ`n Dĩnh nơi ở

https://thuviensach.vn

mới ở đâu, thậm chí muố´n đế´n xem ngay trong tố´i nay nhưng cuố´i cùng lại thôi.

Sáng ngày hôm sau đi làm, Trương Hoa cố´ tình lái xe đi qua chỗ cửa hàng hoa của Trầ`n Dĩnh, nhìn vào bên trong xem có cô hay không, chỉ thấ´y Tiểu Lộ và Tiểu Nhã đang bận rộn. Trước khi hế´t giờ làm Cổ Vân Vân gọi điện rủ anh ra ngoài ăn cơm, Trương Hoa nói tố´i nay có việc bận. Lúc về`, Trương Hoa lại đi vòng qua cửa hàng hoa nhưng vẫn không thấ´y bóng dáng Trầ`n Dĩnh.

Phải đế´n chiề`u hôm thứ ba mới nhìn thấ´y Trầ`n Dĩnh ở trong cửa hàng, Trương Hoa lúc này mới yên tâm. Ba ngày nay, Trương Hoa nhiề`u lầ`n định gọi cho Trầ`n Dĩnh hỏi xem tình hình con gái ra sao nhưng mỗi lầ`n nhấ´c điện thoại lên rồ`i lại đặt điện thoại xuố´ng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 78

I.

Trương Hoa đi chơi với các đồ`ng nghiệp đế´n muộn mới vê` nhà. Vào phòng một cái là nă`m lăn ra giường, nhìn căn phòng lạnh ngă´t đột nhiên nhớ đế´n câu: "Sự cô đơn sau khi phô`n hoa qua đi mới thật là thâ´m thía". Đây có lẽ cũng là lí do Trương Hoa không muô´n ra ngoài tiệc tùng, tan làm là vê` thẳng nhà, như vậy sẽ dễ dàng thích nghi với sự yên tĩnh và cô đơn hơn.

Trương Hoa lại nhìn bức tranh chữ trên tường, lại bă´t đâ`u nhớ con gái. Gâ`n hai tuâ`n rô`i không được gặp con gái, không biế´t nó thê´ nào rô`i. Trương Hoa ngoảnh đâ`u lại nhìn bên cạnh mình, thật hi vọng có con gái nă`m bên cạnh.

Trâ`n Dĩnh đang ngô`i đă`ng sau quâ`y thu ngân tính toán, chợt nghe thâ´y tiế´ng Tiểu Lộ chào "thâ`y Trương" liê`n ngẩng đâ`u, thâ´y Trương Hoa đang bước vào. Trâ`n Dĩnh nhìn đô`ng hô`, lúc này là hơn hai giờ chiê`u, thâ`m nghĩ sao Trương Hoa lại xuâ´t hiện vào lúc này?

Trương Hoa đế´n trước mặt Trâ`n Dĩnh. Trâ`n Dĩnh liê`n nói: "Sao anh lại đế´n đây?"

"Anh định chiê`u nay đưa Tỉnh Tỉnh đi chơi!"

Trâ`n Dĩnh im lặng một lát rô`i nói: "Em đang bận, phải hơn năm giờ mới đi được!"

https://thuviensach.vn

Trương Hoa liề̀n nói: “Vậy anh đợi em!”, nói rồ̀i liề̀n đi ra. Trầ̀n Dĩnh nhìn theo Trương Hoa, trong lòng tự hỏi tại sao mình lại như vậy, cứ thầ̀m mong anh đế́n thăm con gái, đế́n khi anh đế́n thật lại từ chố́i. Trầ̀n Dĩnh tự nhiên thấ́y hận Trương Hoa, thầ̀m nhủ: Chẳng nhẽ không thể nói dăm ba câu năn nỉ sao? Nói thêm vài câu là cô sẽ lập tức đế́n nhà trẻ đón Tỉnh Tỉnh mà!

Trầ̀n Dĩnh cũng không biế́t Trương Hoa đi đâu, có quay lại nữa không? Nghĩ vẩn vơ một lúc, đột nhiên lại tự hỏi không biế́t có phải anh và Cổ Vân Vân đang đi với nhau không? Mải nghĩ vẩn vơ nên tính toán loạn hế́t cả lên.

Đế́n năm rưỡi chiề̀u, Trầ̀n Dĩnh thấ́y Trương Hoa vẫn chưa xuấ́t hiện, thường ngày Trầ̀n Dĩnh đã về̀ từ sớm rồ̀i, bởi vì còn phải đón con gái về̀ nhà. Lúc này cô thầ̀m nhủ, đợi thêm năm phút nữa mà Trương Hoa vẫn không đế́n thì mình sẽ đi. Nhưng cứ như vậy hế́t lầ̀n này đế́n lầ̀n khác, mãi đế́n tận sáu giờ chiề̀u, Trầ̀n Dĩnh biế́t không đi cũng không được.

2.

Trầ̀n Dĩnh đi ra, nhìn quanh một lượt phát hiện xe của Trương Hoa đang đỗ cách đó không xa. Trầ̀n Dĩnh liề̀n đế́n gầ̀n, Trương Hoa đã kéo cửa sổ xuố́ng hút thuố́c. Thấ́y Trầ̀n Dĩnh đế́n gầ̀n anh liề̀n đẩy cửa xe ra, nói: “Chẳng phải bảo hơn năm giờ là có thể đi rồ̀i sao, sao dây dưa đế́n tận sáu giờ vậy?”

Trầ̀n Dĩnh thật muố́n mắ́ng cho Trương Hoa mấ́y câu, sao không chạy vào trong cửa hàng hỏi xem tình hình thế́ nào? Trầ̀n Dĩnh vừa ngồ̀i vào trong xe đã nói: “Anh hút hế́t bao nhiêu thuố́c rồ̀i? Mở cửa xe mà mùi vẫn còn nồ̀ng nặc như thế́ này?”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa nói: “Từ hai giờ đế´n sáu giờ, không hút thuô´c thì làm sao mà chịu nổi!”

“Anh không biế´t đi đâu đó một lúc à?”

“Chẳng có việc gì cả, chi bă`ng ngô`i trong xe cho lành!”

Trâ`n Dĩnh không biế´t nói gì hơn, cảm thâ´y vừa tức vừa buô`n cười. Cô vội nói: “Mau đi thôi, chưa bao giờ em đón Tỉnh Tỉnh muộn thế´ này, con bé chă´c sô´t ruột lă´m!”

Sô´ng chung đã lâu nên con gái cũng có tình cảm với Trương Hoa, giờ gâ`n hai tuâ`n không gặp, vừa nhìn thâ´y Trương Hoa con bé đã tỏ vẻ vui mừng lă´m, ngô`i trong lòng Trương Hoa mà cứ cười khanh khách. Trâ`n Dĩnh nhìn cảnh tượng này chợt thâ´y xót xa trong lòng.

Trương Hoa ngoảnh đâ`u lại nhìn Trâ`n Dĩnh, khẽ nói: “Anh có thể qua thăm nơi ở mới của em không?”

Trâ`n Dĩnh vô´n định từ chô´i, đợi Trương Hoa nói vài lâ`n mới đô`ng ý nhưng nghĩ thâ`m với tính cách của anh thì không nên, cô liê`n nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trâ`n Dĩnh đi lên trước, Trương Hoa ôm con gái đi phía sau, nói: “Tô´i em không mua đô` vê` nâ´u ăn à?”

Trâ`n Dĩnh nói: “Bởi vì sợ không có thời gian nên em thường mua một lâ`n thật nhiê`u đô` để tủ lạnh!”

Vào phòng, Trâ`n Dĩnh nói: “Anh trông con một lát, em đi chuẩn bị cơm tô´i!”. Trương Hoa ôm con nhìn quanh căn hộ, sau đó nói với Trâ`n Dĩnh: “Môi trường cũng được đâ´y!”, rô`i nhân lúc Trâ`n Dĩnh đang làm cơm trong phòng, anh đã lén lâ´y mâ´y bức ảnh chụp con gái ở trong ngăn kéo.

https://thuviensach.vn

3.

Trần Dĩnh bày biện thức ăn xong liền nói: "Trong nhà không có bia đâu!", Trương Hoa nói: "Không sao, ăn cơm thôi là được rồi! Tối qua anh cũng uống hơi nhiều!"

Trần Dĩnh nói: "Xem ra không có em với Tỉnh Tỉnh anh vẫn sống tốt nhỉ!"

Trương Hoa thầm cười khổ, vốn định nói đây là lần đầu tiên anh uống rượu bên ngoài kể từ khi hai mẹ con chuyển ra ngoài ở, hơn nữa lại đi cùng với đồng nghiệp, nhưng cuối cùng lại thôi không nói. Trần Dĩnh ôm con gái, nói: "Để em ôm con cho anh ăn uống thoải mái, em vừa ôm con vừa ăn quen rồi!"

Trương Hoa nói: "Ngày mai anh phải đi tỉnh khác đào tạo vài ngày!"

"Anh lại bắt đầu bận rồi à?"

"Mấy ngày trước là bắt đầu bận rộn rồi!"

Câu nói này có thể an ủi Trần Dĩnh chút ít, khiến cô nghĩ rằng Trương Hoa không đến thăm con gái là bởi vì bận công việc.

Hai người trầm ngâm ăn cơm. Ăn xong, Trương Hoa bế con gái, Trần Dĩnh thu dọn ở trong bếp. Đợi Trần Dĩnh thu dọn xong đi ra, Trương Hoa nói: "Nếu không còn chuyện gì thì anh về đây!"

Trương Hoa nói một cách rất miễn cưỡng, thầm hi vọng Trần Dĩnh có thể giữ mình ở lại thêm chút nữa.

Trần Dĩnh cũng không muốn Trương Hoa vừa ăn xong đã đi ngay, cứ nghĩ anh sẽ ở lại thêm một lúc, thậm chí còn tưởng ăn cơm

https://thuviensach.vn

xong anh sẽ dẫn con gái ra ngoài đi dạo một chút. Trần Dĩnh cũng không biết tại sao không lên tiếng giữ anh lại mà chỉ ậm ừ.

Trương Hoa đặt con gái lên giường, lấy tay chọc nhẹ vào bụng con trêu đùa khiến Tỉnh Tỉnh cười khanh khách. Trương Hoa hôn lên mặt con gái rồi đứng dậy nói với Trần Dĩnh: "Thôi anh đi đây!"

Trần Dĩnh khẽ ậm ừ.

Trương Hoa ra khỏi cửa rồi, Trần Dĩnh chợt thấy căn phòng như trống rỗng, lại ngoảnh sang nhìn con gái đang ngồi trên giường, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ra cửa, có vẻ như cũng thất vọng. Trần Dĩnh bỗng thấy hơi hối hận đã để Trương Hoa đến, vốn dĩ cô và con gái đã quen với cuộc sống không có anh, giờ đột nhiên anh đến rồi đi khiến cả hai không khỏi hụt hẫng.

4.

Trương Hoa đặt ảnh con gái ra đằng sau gương chiếu hậu. Trước đây anh cũng đặt ảnh con gái ở đó, về sau Trần Dĩnh nói đừng vì mải nhìn ảnh con gái mà mất tập trung khi lái xe, vì vậy cô đã lấy nó xuống.

Trương Hoa lái xe với tốc độ rất chậm, cũng không biết về sớm để làm gì. Anh hơi hối hận đã nói về sớm thế, rồi lại tự nhủ tại sao Trần Dĩnh không giữ mình lại? Con người có lẽ là vậy, cứ thích giày vò người khác và giày vò bản thân mình.

Trương Hoa lái xe chầm chậm, trong lúc lái xe còn đưa mắt nhìn sang hai bên đường, rồi đột nhiên anh nhìn thấy một cái bóng quen thuộc, nhìn kĩ hóa ra là Ngô Tĩnh. Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, thầm nghĩ: Nếu như lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này trên đường, chắc chắn sẽ bị cô ấy thu hút.

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh vẫn ăn mặc rất đơn giản, mái tóc dài đung đưa theo nhịp bước chân, khẽ lay động theo làn gió nhẹ, từ cô toát lên vẻ cô độc, dường như chẳng có liên quan gì đến những con người và sự vật xung quanh.

Trương Hoa từ từ lái xe đến gần cô, mở cánh cửa kính xuống, nói vọng ra: "Ngô Tĩnh"

Trên đường lúc này không nhiều xe lắm nên không mấy ồn ào, Trương Hoa gọi vài câu là Ngô Tĩnh đã nghe thấy.

Ngô Tĩnh lại gần, thấy Trương Hoa liền nói: "Sao lại là anh?"

Trương Hoa đẩy cửa xe ra, nói: "Vào đi!"

Ngô Tĩnh ngồi vào trong, cười bảo: "Sao về sớm thế, không đi thưởng thức cuộc sống về đêm à?"

"Anh làm gì có cuộc sống về đêm!"

Ngô Tĩnh khẽ nhoẻn miệng cười.

Trương Hoa hỏi: "Em đang làm gì thế?"

"Đến chỗ thuê sách đổi cuốn sách thôi!"

Trương Hoa ngạc nhiên nói: "Tại sao phải đi xa như thế để thuê sách?"

Ngô Tĩnh cười: "Chỉ có cách này mới có thể ép bản thân buổi tối thỉnh thoảng ra ngoài đi bộ!"

5.

https://thuviensach.vn

Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh đế´n dưới chân chung cư, Ngô Tĩnh xuô´ng xe rô`i nói: “Nê´u cảm thâ´y chán quá thì lên nhà em ngô`i một lát đi!”

Trương Hoa đi theo Ngô Tĩnh lên tâ`ng, vừa đi vừa hỏi: “Sao em biê´t anh đang chán?”

Ngô Tĩnh nói: “Buổi tô´i không nhiê`u xe lă´m, nê´u không phải đang chán sao anh lại lái xe chậm đê´n mức có thể nhìn thâ´y em chứ?”

Vào phòng, Ngô Tĩnh đặt sách lên bàn, nói: “Em đi đun nước nhé!”

Trương Hoa nhìn tên sách: “Mặt trời mọc ở Tequila”, liê`n hỏi: “Sách gì đây?”

Ngô Tĩnh liê`n nói từ trong phòng bê´p vọng ra: “Tiểu thuyê´t trinh thám đâ´y!”

“Con gái mà đọc mâ´y cái đáng sợ này à?”

Ngô Tĩnh đi ra, ngô`i xuô´ng giường đô´i diện Trương Hoa, nói: “Mẹ con cô â´y chuyển đi bao lâu rô`i?”

“Em biê´t mẹ con cô â´y chuyển ra ngoài rô`i à?”

Ngô Tĩnh vẫn mỉm cười nói: “Nê´u có con gái ở nhà chă´c anh đã vê` nhà từ lâu rô`i!”

Trương Hoa nói: “Chuyển đi được gâ`n hai tuâ`n rô`i!”

“Anh đã đi thăm con gái chưa?”

“Đi rô`i”.

https://thuviensach.vn

“Như thế´ còn được, ít nhâ´t anh đã có thể bình thản đô´i mặt với vâ´n đề`, nê´u anh nói với em là chưa đi, em sẽ khinh thường anh lă´m!”

Trương Hoa nghe vậy liề`n không dám nói đế´n tận hôm nay mới đi thăm hai mẹ con Trâ`n Dĩnh.

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Ngô Tĩnh, em cảm thâ´y con người chủ yế´u sô´ng vì cái gì?”

“Quan chức sẽ nói là vì dân lành, các ngôi sao sẽ nói là vì fan hâm mộ, các nhà doanh nghiệp sẽ nói là vì xã hội, những điề`u này thật vô nghĩa, người thường nói là thực tế´ nhâ´t, sô´ng vì bô´ mẹ, vì con cái”.

Ngô Tĩnh nói tiế´p: “Thực ra theo tâm lý ích kỉ của con người mà nói, tâ´t cả mọi người trước tiên phải sô´ng cho mình đã!”

Trương Hoa nói: “Anh thâ´y cũng không đúng, có râ´t nhiề`u liệt sĩ đã sô´ng vì quô´c gia mà!”

Ngô Tĩnh nói: “Cái anh nói đế´n là trong tình huô´ng đặc biệt, em nói đế´n là cả quá trình của cuộc đời kìa. Em nghĩ những liệt sĩ â´y trước khi ra chiế´n trường chă´c chă´n đề`u không muô´n ră`ng người hi sinh sẽ là mình!”

6.

Ngô Tĩnh bê nước sôi ra, hỏi Trương Hoa uô´ng trà hay uô´ng nước lọc. Trương Hoa nói: “Uô´ng nước lọc là được rô`i!”

Ngô Tĩnh nói: “Em đã mua chè rô`i, nhưng thường ngày cũng toàn uô´ng nước lọc!”

https://thuviensach.vn

Trương Hoa lại nói: “Con người nhiều lúc thật kì lạ. Thực ra con người có thể sống theo nhiều cách, nhưng đa số đều lựa chọn kiểu sống không hạnh phúc nhất!”

Ngô Tĩnh nói: “Tại sao anh lại nói vậy?”

“Cứ nói như em, sống xa quê hương, ở đây chẳng có bạn bè hay người thân thích, đa phần những người quen biết đều là đồng nghiệp, có quan hệ làm ăn với nhau, nhưng cuối cùng em vẫn chọn cách sống này!”

“Có thể đấy là do sự bất lực trước vấn đề sinh tồn. Hiện giờ quá trình đô thị hóa quá nhanh, những thanh niên đô thị càng ngày càng nhiều”.

“Đúng thế, nhìn những thanh niên ở xung quanh ngày ngày vội vã đến rồi vội vã ra về, đến cuối cùng vẫn chẳng biết bận rộn là vì ai, lại cũng chẳng biết bận rộn như thế sẽ thu lại được cái gì?”

“Bận rộn cũng là một phần trong quá trình sinh tồn. Có thể trong lòng mọi người vẫn tồn tại một chút lí tưởng nào đó!”

“Nhưng thực tế, bận rộn liệu có tỉ lệ thuận với kết quả hay không? Đừng nói em là người ở tỉnh khác đến, ngay như anh là người ở bản địa, vậy mà một năm liệu có được bao nhiêu thời gian dành cho bố mẹ? Vì vậy càng nghĩ càng thấy mông lung, rốt cuộc mình đang bận rộn vì cái gì, rốt cuộc đang sống vì cái gì?”

Trương Hoa lại nói tiếp: “Bất lực nhất là, rõ ràng là hiểu rõ những điều này nhưng vẫn cứ thụ động tiếp nhận kiểu sống này, công việc bề ngoài thì có vẻ năng động, căng thẳng và kích thích, nhưng trở lại với không gian riêng tư lại cảm thấy vô cùng trống trải và hụt hẫng.

https://thuviensach.vn

Ngô Tĩnh cười: “Có lẽ sự phát triển của xã hội có cái lợi cũng có cái hại, nê´u tư tưởng không theo kịp với bước chân phát triển của xã hội thì hoặc là xã hội đau khổ, hoặc là cá nhân đau khổ!”

Ngô Tĩnh lại tiê´p tục: “Đáng tiê´c là xã hội không bao giờ đau khổ, vì vậy đau khổ đương nhiên thuộc vê` cá nhân rô`i!”

Trương Hoa cũng lặp lại: “Đúng thê´, xã hội mãi mãi không bao giờ đau khổ, chỉ có cá nhân đau khổ thôi!”

HÊ´T TẬP 1

https://thuviensach.vn